

Giới thiệu Vú Em Là Bạch Cốt Tinh

Được nuôi dưỡng bởi một quái thú thực Bạch Cốt Tinh, giờ đây nàng đã là một thiếu nữ xinh đẹp, thực sự mà nói Bạch Tiểu Linh như một tuyệt sắc giai nhân. Nhưng lại sống trong sơn động cùng hắc thì tuyệt sắc này cũng chẳng dễ làm gì.

Bạch Cốt Tinh ở trong mắt của nàng: Lạnh như băng, mắt trắng bằng, nàng không cho hắc cùng nhau tắm rửa, hắc liền ngồi xổm ở trước cửa động khóc ô ô, nàng không cho hắc cùng nhau ngủ, hắc liền nửa đêm bò lên giường nàng nằm, hắc bị nàng hành hung một chút liền ôm lấy nàng "Ồ ô" làm nũng. Cuối cùng, ở trong mắt của nàng, hắc vẫn là một quái thú thực.

Mời các bạn đón đọc truyện Vú Em Là Bạch Cốt Tinh để xem diễn biến câu chuyện, liệu Tiểu Linh có thoát khỏi sơn động tìm lại được gia đình của mình không nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Editor: Thiên Vi

Thành trấn nơi đây, trước giờ là một thị trấn nhỏ thái bình, quanh năm phồn hoa tấp nập. Nhưng gần đây, cứ nhiên lại xảy ra một sự kiện, dẫn đến kinh động đến cả châu quận, khiến cho lòng người hoảng sợ.

Bạch Ngọc Thư mang theo thê nhi* ở huyện lý, đi qua liền đến nhìn xem một chút. Nguyên bản, gặp một cái thành nhỏ phồn hoa tấp nập mà nay, chỉ còn là một mảnh lạnh lùng. Mặt trời chói lọi ở ban ngày có treo cao hơn nữa, nhưng giữa ban ngày mà trên đường cái không có thấy một ảnh bán cá, mặt mày hắc không khỏi nhăn lại.

(thê nhi*: thê tử và nhi tử là vợ con)

Bọn họ một đường từ kinh thành đến đây, phong trần mệt mỏi, ngay cả tìm mấy cái khách điểm để ngủ trọ cũng khó. Mới đầu, khi bọn họ đến, chuông quây ra đón chào đều trưng ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng khi cúi đầu nhìn thấy đứng bên chân vợ chồng bọn họ là một đôi tiểu oa nhi, lúc này dù bọn họ có nói thế nào, chuông quây cũng nhất quyết không chịu tiếp khách. Bọn họ gắng hỏi, hắc cũng không nói nguyên nhân, toàn bộ chính là một loại tư thái: "Lão ngài, thỉnh xuất môn, quẹo phải, đến nha môn hỏi đi".

Ngay cả vài lần bọn họ tìm đến quán ăn, nhưng tất cả cũng đều đóng cửa không tiếp khách. Bạch Ngọc Thư thật đúng là mặc danh kỳ diệu*.

(mặc danh kỳ diệu*: không hiểu ra sao cả)

Trên đường, hắc gặp một đội nha dịch đi tuần phố liền tiến lên hỏi. Hỏi ra thế mới biết, ở trong thành mấy ngày nay có chuyện đại sự phát sinh. Tất cả khách điểm, quán ăn sẽ không nhận lễ khách có mang theo đứa nhỏ, hắc muốn tìm nơi ngủ trọ, chỉ có thể đi đến thành Tây, đến Duyệt Lai khách điểm.

Bạch Ngọc Thư nghĩ nghĩ, đây là cái tình huống gì a, nào có đạo lý không thu đứa nhỏ?

Hắn đành phải mang theo thê nhi đi trước, theo địa chỉ của nha dịch, đi đến Duyệt Lai khách điểm tìm nơi ngủ trọ.

Một đường lại đây, thỉnh thoảng lại nhìn thấy bỏ đầu cùng nha dịch đi tuần phố.

Sau khi đến Duyệt Lai khách điểm kia, chỉ thấy ở trên phố là những tiểu thương tập hợp lại, rao hàng ra giá, tiếng nói cao thấp, người đến người đi như nước chảy. Đây chính là một diện mạo khác của thị trấn này a, thật náo nhiệt.

Bạch Ngọc Thư đứng ở trước cửa của khách điểm. Sau khi hắc cẩn thận lắng nghe một đội thương lữ nói chuyện với nhau xong, hắc mới biết được hiện tại là đang có chuyện gì xảy ra.

Nguyên lai, gần đây thị trấn này có một kẻ quái nhân đến đây. Hắn ở xung quanh đây cướp đứa nhỏ. Đoạt đi rồi, sau đó là không biết đối đãi như thế nào, cách mấy ngày hắc lại đưa đứa bé đó về. Chính là, trên người những đứa nhỏ này, không hề tìm thấy một đạo thương tích nào, thế nhưng, đứa nào cũng đều mắc bệnh hấp hối. Bọn họ suy đoán, quái nhân này đem đứa nhỏ đưa về, ước chừng là muốn để cho đứa nhỏ được cứu trị. Bởi vì mấy đứa nhỏ này còn quá nhỏ, thân mình cùng sinh mệnh lao lực một chút liền hư nhược. Trong đó, còn có một đứa nhỏ bị bệnh lợi hại nhất, rất cuộc, vẫn không cứu được nó trở về.

Sau đó, quái nhân kia có một đoạn thời gian chưa từng đến đây. Mọi người nguyên tưởng rằng, đứa nhỏ đã chết kia, sẽ làm cho tâm người này sinh ra áy náy, hắc sẽ không tái phạm nữa. Thế này dân chúng ở trong thành mới thoáng lo lắng, nhưng khỏi liệu trước đó không lâu, hắc ta lại ngóc đầu trở lại, sau

đó là đoạt đi một đứa nhỏ mang đi mất.

Đứa nhỏ này nửa tháng trước mới bị đưa về, thời điểm bị cướp đi chính là còn khỏe mạnh hoạt bát. Nhưng đến khi bị đưa về liền bệnh nặng hấp hối. Đến nay, còn không biết có cứu sống được không.

Y theo dĩ vãng, bọn họ đã rút ra được một kinh nghiệm. Chính là, quái nhân này ước chừng cách nhiều ngày sẽ lại đến đây một lần để mang đứa nhỏ đi. Vì thế, tâm của mọi người ở trong thành sinh nhất thời liền ra hoảng sợ. Nhà nào có đứa nhỏ đều đóng cửa kín mít, không ai chịu ra ngoài. Bọn họ đem đứa nhỏ bảo hộ cực kỳ, chỉ kém nữa là không đào hầm mà giấu đứa nhỏ đi thôi.

Nha môn cực kỳ chú ý tới vụ án này, thậm chí kinh động đến cả châu quận, huyện lệnh đại nhân đến trễ, liền bị cách chức điều tra vụ án. Bạch Ngọc Thư lần này đến đây, hẳn chính là tân huyện lệnh đến đây để nhậm chức.

Bạch Ngọc Thư đang tiến hành tân khoa trạng nguyên, người triều đình tạm thời không thiếu, chỉ là phải ở kinh lý hậu. Bạch gia là thư hương thế gia, của cải nhiều, hẳn chính là không thêm đề ý đến vài cái bổng lộc kia. Lăn lộn trong quan trường nửa năm, khó khăn chờ đến khi triều đình văn thư nhận mệnh, Bạch đại nhân liền khẩn cấp mang theo thê nhi đi nhậm chức. Hẳn chưa thông tri nha môn, chính là có dự định. Trước tiên, hẳn muốn đi đến đây để nhìn xem một chút, nghe một chút dân tình. Hẳn đến đúng là không ai biết cho nên hẳn thật là thật tự do tự tại theo dõi.(tha thứ cho ta vô năng, đoạn này là ta chém a)

Thị trấn của huyện này thật không nhỏ. Mỗi ngày thương lữ lui tới đây rất nhiều, nha môn bởi vậy mà phải điều động người chuyên môn, đến Duyệt Lai khách điểm tiếp thu những thương lữ có mang theo đứa nhỏ, từ nha môn phái người bảo hộ. Bạch đại nhân thấy tình thế hiện nay như thế, tất nhiên tâm cực kỳ khẩn trương phòng bị. Hẳn chỉ thuê một gian phòng tốt nhất, một nhà bốn người cùng ở trong một gian phòng ấy, ban đêm cũng rất tốt để coi chừng đứa nhỏ.

Bạch phu nhân mang theo nha hoàn đi lên lầu an trí trước, còn Bạch Ngọc Thư thì mang theo hai hài tử của hắn, ở dưới lầu ngồi nghe chút tin tức bát quái của khách trà.

Hắn ngồi trong một góc uống trà, nhóm khách trà vẫn nghị luận đều đều. Trưởng quầy của khách điểm thì đang đứng ở quầy sau, đang cầm bàn tính bằng hạt châu vui đùa vào tính sổ. Sau khi trưởng quầy nghe thấy một chút tin tức không thật, hẳn không khỏi lắc đầu, nhẹ giọng nói thầm: "Theo ta thấy, quái nhân kia làm sao có thể là người a, rõ ràng là yêu quái biến thành."

Bạch đại nhân cách quầy rất gần, lỗ tai hẳn linh, nghe được rõ ràng, bước lên phía trước bắt chuyện: "Tiên sinh tại sao lại nói ra lời ấy?"

Trưởng quầy kia vốn cũng không dám nói nhiều. Thấy vậy, Bạch đại nhân liền châm trà cho hắn, hắn nhìn tả hữu* một lượt, sau khi thấy không có người chú ý, mới nói nhỏ: "Tiên sinh có điều không biết, cháu của ta ở nha môn làm việc, chính là hắn biết chút tin tức. Tiên sinh người tương, nha môn tại sao lại xuất động nhân lực cùng vật lực lớn như thế, bắt người nọ phạm tội gần một năm. Ngay cả nha môn châu phủ đều đã kinh động đến, dùng mọi biện pháp, nhưng cho đến bây giờ đều không được bắt được người đâu?" Trưởng quầy khách điểm ra vẻ thần bí.

Bạch đại nhân liền nhíu mày: "Đây là vì sao?"

(tả hữu*: Trái, phải)

Trưởng quầy kia liền vỗ quầy thật mạnh: "Bởi vì hắn là yêu quái a! Có khả năng thông thiên triệt địa, một cái bồ nhào của hắn, ít nhất có thể cách xa vạn dặm, đừng nói là quan sai châu phủ trên dưới, cho dù là hoàng đế điều ra ngự lâm quân ở hoàng thành đến, kia không phải chỉ cần một cái bồ nhào, là ngay lập tức hắn có thể thoát đi ngay dưới mí mắt của bọn họ đâu? Theo ta thấy, cùng với việc điều động quan phủ đến, không bằng lên núi thỉnh vài người đạo sĩ Thu Yêu tới, thật sự có thể trị được hắn a."

Bạch đại nhân cảm thấy buồn cười không thôi. Trưởng quầy này không đi thuyết thư, triều đình thật đúng là đã mất đi một nhân tài không được trọng dụng a. Hẳn xưa nay không tin thuyết quỷ thần, đang muốn hỏi lại cẩn thận, trưởng quầy kia trong lúc vô tình lại thoáng nhìn ra bên ngoài của khách điểm, lo lắng nói: "Tiên sinh, đó là không phải hai đứa nhỏ nhà người sao, mau mau gọi bọn chúng tiến vào, đừng để chúng chạy xa a."

Bạch đại nhân quay đầu nhìn ra ngoài khách sạn, sau đó là hắn liền nhìn thấy, trên đường cái, một đôi tiểu oa nhi tay trong tay, giọng nói thì oang oang vọng lại. Chính là hai tiểu oa nhi này đang ở dưới dòng người đông xem tây ngó.

Tiểu nam hài kia bộ dáng mới 8 tuổi, mặt mày thanh tú xinh đẹp, bên người còn đi theo một tiểu cô nương, bộ dáng mới bốn năm tuổi. Tiểu cô nương diện mạo cũng thật ngọt đáng yêu, sau đầu là kiểu tóc oản nị hoa kế búi cao cao, tóc mái nhất tề song song với một đôi mắt to tròn đen láy, mặc một thân tiểu nha váy màu hồng quả lựu, khuỷu tay còn kèm theo một dây lụa phi bạch thật dài, giống y như một tiểu thực nữ. Tiểu cô nương kia hiện tại đang bị ca ca nắm tay, chậm rãi hành tẩu ở trong đám người, trong tay còn giơ kẹo hồ lô đỏ au, cả một đường đi, một bên vừa liếm, một bên thì tò mò nhìn ngó xung quanh.

Hai hài tử kia, quần áo sáng rõ, vừa nhìn thấy liền biết ngay, bọn họ chính là thiếu gia tiểu thư con nhà phú quý. Vì thế, dẫn tới các tiểu thương chung quanh đều hướng tới bọn họ, ngoác lời mời chào sinh ý.

Đi ngang qua một cái sạp bán cá vàng, tiểu cô nương liền ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn nhìn mấy con cá tiểu ngư nhi (cá nhỏ) đang bơi vui vẻ, sau đó là vươn đôi tay nhỏ bé ra nghịch nghịch, miệng thì cười "hì hì" không ngừng. Tiểu nam hài đứng ở bên cạnh, tự nhiên không để cho nữ hài tử thích ngoạn ý, nhìn vài lần liền cảm thấy không thú vị, liền lôi kéo muội muội đứng lên, hai người liền chạy tới ở chỗ ngã rẽ ở phía trước.

Bạch đại nhân lúc này mới nhảy dựng lên: "Con thỏ nhỏ thẳng nhai con, còn không mau trở về cho ta." Hắn liền sai hai ba bước chân, nhanh chóng đuổi theo ra ngoài khách sạn, sau đó là đem hai hài tử trở về trong khách điểm, ôm lấy khuê nữ nhà mình, để nữ nhi ngồi ở trên đầu gối của mình, sau đó lại

cùng bắt chuyện với trường quây.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Editor: Thiên Vi

Nữ nhi của Bạch đại nhân tên là Bạch Tiểu Linh. Từ nhỏ, nàng chính là một hòn ngọc quý ở trên tay của cha mẹ. Nàng chính là được sủng đến tận trời a. Nhưng tính tình của nàng lại không có lấy nửa điểm kiêu căng, nàng lại thập phần nhu thuận cùng nghe lời. Lúc này, nàng đang ngoan ngoãn ngồi ở trên đầu gối của Bạch đại nhân, hai chân nhỏ đung đưa, một bên vừa liếm kẹo hồ lô, một bên thì nghịch cái bàn tính bằng hạt châu của trường quây. Nàng rất ngoan, không ăn ỉ cũng không nháo.

Ca ca của nàng là Bạch Tiểu Mậu, hẳn ngược lại lại không phải là một đứa nhỏ thành thật. Hẳn vốn là một kẻ thích nghịch ngợm lại hay gây sự. Hẳn có bị đánh, hẳn cũng không sợ. Lúc này, Bạch Tiểu Mậu đang giả vờ im lặng ngồi nghe ở bên cạnh, thừa dịp Bạch đại nhân sơ ý, hẳn ngay lập tức túm lấy mũi mũi của mình hướng ra phía bên ngoài của khách điểm chạy đi.

Bạch đại nhân đang cùng với trường quây thảo luận về tên 'Yêu quái' kia, như thế nào lại có thể ba lần bảy lượt đào tẩu ở ngay dưới mí mắt của nha dịch, thì bỗng nhiên, hẳn liền cảm giác sức nặng ở trên đùi mất đi. Hẳn cúi đầu nhìn xuống, người ngồi trên đùi đã không còn.

Di, bảo bối khuê nữ của hẳn như thế nào lại không thấy?

(Ta chết cười với ông này.....mãi nói chuyện mà ngay cả con gái ngồi ở trên đùi đi lúc nào cũng không biết :)) :)) :)))

Nghiêm khắc dạy con là nhất quán tôn chỉ của hẳn, nhất là hẳn cực kỳ đau khuê nữ nhà hẳn a. Tiểu tử này chính mình chạy đi liền thôi đi, lại còn mang theo cả mũi mũi chạy loạn. Đừng nói là gặp phải quái nhân hay bắt đứa nhỏ đi kia, cho dù là tùy tiện gặp phải kẻ có tâm không chính đáng, khi nhìn thấy bộ dạng khuê nữ của hẳn phân nộ đáng yêu như vậy, còn không phải cũng sẽ nổi lên lòng xấu xa, lừa bán nàng đi a?

Nhất thời hẳn liền cảm thấy, hôm nay không giáo huấn xú tiểu tử này, chắc chắn là không được. Bạch Ngọc Thư nhanh chóng nhảy bật lên đuổi theo, sau đó là mang Bạch Tiểu Mậu cùng Bạch Tiểu Linh hồi khách sạn. Hẳn hùng hùng hổ hổ xắn cổ tay áo, vén quần nam hài nhún ở băng ghế bắt đầu đánh đòn.

Bạch Ngọc Thư chính xác là một kẻ nô lệ của vợ cùng nữ nhi. Đại nhi tử của hẳn là Bạch Tiểu Mậu năm nay mới tám tuổi. Nguyên bản đúng là một tên nhóc nghịch ngợm hay gây sự. Mỗi một lần nhi tử của hẳn gây chuyện là ngay lập tức, hẳn liền thổi râu trừng mắt kêu đánh kêu giết. Nhưng bảo bối khuê nữ mới năm tuổi của hẳn, cho dù nàng có uy hiếp hẳn, cho dù nửa đêm nàng còn leo lên giường để vẽ rùa trên mặt của hẳn, tất cả hẳn đều có thể nén giận, thậm chí, hẳn còn muốn tán dương thêm hai câu: nữ nhi ngoan của ta, họa thật đẹp a.

Cái loại đái ngô khác nhau này, nguyên là do Bạch gia có truyền thống tốt đẹp: khuê nữ là nhất, khuê nữ đau mình cũng đau. Bạch đại nhân từ nhỏ không hiểu qua lão cha của hẳn, hiện tại hẳn đã làm cha, tự nhiên hẳn liền thấu hiểu hết.

Bạch Tiểu Mậu bị đánh đau, liền gào khóc. Tiếng khóc nhất thời ở trong khách điểm vọng ra ngoài, vang lên đến tận trời xanh. Không ít khách trà đều tiến lên, còn có người tốt bụng khuyên hẳn một hai câu.

Đừng nhìn Bạch đại nhân tướng mạo tuấn nhã, một người có bộ dáng nhã nhặn mà hiểu lầm a. Hẳn chính là không ngại tổn hại hình tượng của mình ở trước mặt công chúng, ngang nhiên đánh mông con trai hẳn. Bàn tay đánh đến uy vũ sinh phong, vài tiếng 'Ba ba ba' vang lên, cái mông trắng nõn của Bạch Tiểu Mậu chẳng mấy chốc liền sưng đỏ.

Bảo bối đáng yêu, khuê nữ ngoan ngoãn ở trong mắt của Bạch đại nhân thì đang khéo léo đứng ở một bên, hết sức chuyên chú liếm liếm xâu kẹo hồ lô ở trong tay. Nàng, cũng không sót ruột ca ca mình đang bị đánh. Phải đợi đến khi, Bạch phu nhân đang ở trên lầu nghe thấy được tiếng nhi tử đang gào khóc thảm thiết, nàng mới vội vàng vàng chạy xuống. Bạch phu nhân hiền lương thực đức, nàng là người phản đối bạo lực gia đình, khi nhìn thấy Bạch ngọc Thư đang đánh nhi tử của mình thì ngay lập tức, hai mắt của nàng liền tròn tròn: "Không cho phép chàng dùng cách xử phạt đến thể xác của con!"

"Phu nhân, tiểu tử này không giáo huấn không được." Một bàn tay của Bạch đại nhân lại thêm một lần hung hăng đi xuống, Bạch Tiểu Mậu ăn đau, chân tay vung toát loạn, hào hào nói: "Mũi mũi, mũi mũi, ca ca sắp bị đánh chết, về sau sẽ không có người cùng chơi với mũi đâu." Hẳn còn thông minh, còn bết gỏi viện binh a.

Bạch Tiểu Linh còn đang cắn cắn kẹo hồ lô, nghe thấy lời của ca ca nói, nhất thời hai mắt liền mở thật to. Mắt đen to lúng liếng, hai tròng mắt chuyển qua chuyển lại, sắc mặt Bạch đại nhân của chúng ta liền nhanh chóng cứng đờ, hẳn còn chưa kịp ngăn cản: "Đừng..." Tiểu nha đầu đang cắn cắn xiên kẹo hồ lô, nhất thời 'Oa' một tiếng, cổ họng mở ra, ngay sau đó là khóc đến kinh thiên động địa: "Ô ô ô, oa ô... Ca ca..."

Bạch đại nhân nhất thời đầu phình to ra. Hắn tuy rằng bỏ được đánh con còn chưa có luyện tức khuê nữ khóc, hơn nữa khuê nữ này của hắn chính xác là làm từ nước a, mỗi lần nàng khóc lên chính là khóc mãi không dứt, giống y như ma âm hại não vậy. Người còn không đầu hàng, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hắn đành phải oán hận bỏ lại hỗn tiểu tử kia.

Bạch Tiểu Mậu nhặt trù khổ lẫn lông lóc ở dưới đất. Tiểu nha đầu một khắc trước còn khóc đến kinh thiên động địa, ngay lập tức cái mũi chỉ còn sụt sịt hít không khí. Nàng thấy ca ca không có việc gì, nước mắt nói thu liền thu, một tay cầm râu xạo hồ lô đưa cho hắn: "Ca ca cho người ăn một ngụm." Thanh âm của nàng mềm nhũn, mười phần nhu nhu chọc cho người ta phải triu mến a.

Bạch Tiểu Mậu cắn một ngụm, nghĩ nghĩ "đây gọi là người ta cho bánh quy đi, hắn sẽ phải cho bánh quy lại a". Hắn từ thuở nhỏ đã đọc đủ thứ thi thư, bây giờ tất nhiên là phi thường đề ý: "Muội muội hảo ngoan hảo ngoan, đợi ca ca mang người đi chơi nga."

*****Phân cách tuyến*****

Một bên, Bạch đại nhân còn đang khuyên bảo phu nhân của hắn, tận tình giải thích: "Phu nhân người hãy nghe ta nói, tiểu tử vô liêm sỉ này không giáo huấn không được, cả ngày chỉ biết gây rắc rối. Tình hình bây giờ thập phần nguy hiểm, bên kia ta mới nghe nói..."

Bạch phu nhân vừa nghe nói trong thành có một nam nhân diện vừa đến đây, gấp đưa nhỏ liền bắt đi... nàng quyết định thật nhanh, hai mắt linh động, bước lên lầu hướng tới nhi tử đang ở phía sau cổ nói: "Trở về trong phòng, phạt quỳ một canh giờ, không quỳ đủ không được ăn cơm."

Vào đêm, Bạch Tiểu Mậu quỳ đúng một canh giờ, đang ở trong phòng dùng cơm. Bạch đại nhân thân là mệnh quan triều đình. Hắn nghe nói, tối hôm nay nha môn sẽ bày ra thiên la địa võng muốn bắt nam tử diện hay bắt đi đưa nhỏ kia. Hắn thân là quan phụ mẫu, tự nhiên bụng làm dạ chịu, vội vàng rút hai khẩu cơm, dặn dò nha hoàn chiếu cố thật tốt thiếu gia tiểu thư, sau đó liền đi xuống dưới lầu.

Hôm nay nha môn sớm đã phát hạ thông cáo giới nghiêm, ban đêm dân chúng không được ra khỏi nhà. Lúc này, dưới lầu cũng đã là cảnh người ra vào tấp nập.

Dân chúng ở trong thành đều đã bị tên nam nhân diện kia dọa cho trường kỳ lo lắng cùng hãi hùng, người nào người đấy đều sợ con mình sẽ thành mục tiêu tiếp theo của hắn. Cho nên, sau khi người dân nghe nói, nha môn muốn bắt người, người người xoa tay, người nào người lấy đều chuẩn bị tốt một cái giò trúc đựng trứng gà thối cùng đồ ăn thừa đều đứng chờ ở một bên. Bọn họ chỉ chờ nha môn bắt người đến, là ngay lập tức sẽ ném đồ này nọ. Cho nên tạo ra một khung cảnh, nha môn bộ khoái còn phải đích thân ra chặn thủ để duy trì trật tự.

Bạch đại nhân cũng không để lộ thân phận, hắn chỉ khoanh tay đứng ở đội ngũ dự bị, chính là đứng nhìn xem năng lực làm việc của bộ khoái này nọ.

Bạch phu nhân đã dùng qua cơm, đem một đôi hài từ để ở trên giường. Dưới lầu tiếng người vẫn đang nháo nhác ầm ầm ỉ ỉ, nàng tổng thấy tâm thần không yên, có chút lo lắng cho trạng phu của mình.

Hai cái hài từ ở trên giường đang quay cuồng vui đùa ầm ỉ ở chính hiên, Bạch phu nhân có tâm tránh đi đưa nhỏ, liền đứng dậy đi vòng qua cửa sổ. Sau khi nàng nhìn thấy nha hoàn đang trông chừng nhi tử cùng nữ nhi của mình rất tốt, thế này mới yên tâm đi xuống lầu.

Trên đường cái, ở bên ngoài khách điểm, chỉ toàn đầu người là đầu người, đó đều là những dân chúng chủ động bủa vây, vô số ánh sáng đỏ từ cây đuốc chiếu sáng cả một bầu trời đêm đen tối.

Đột nhiên, ở trong đám người như là pháo hoa nổ tung, nháo nhác ồn ào, náo loạn thành một đoàn, trong đó, có người lớn tiếng kêu to: "Đến đây đến đây!"

Bạch phu nhân nghe theo tiếng vọng đi qua. Nàng chỉ thấy xa xa, ở chỗ rẽ ngã tư, có một bóng dáng ở chỗ tối đang chậm rãi trốn đi, chỉ còn lại một bóng dáng nhỏ dài lấp lóe.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Editor: Thiên Vi

Hắn mặc áo choàng màu đen dài chấm đất, bao toàn thân kín mít không kẽ hở. Vóc người tuy cao to, nhưng thoát nhìn qua lại gầy yếu vô cùng. Gầy trơ cả xương, qua áo choàng mơ hồ còn có thể nhìn thấy được cả khung xương.

Hắn vừa xuất hiện, giống như chuột chạy qua đường, mọi người cùng nhau kêu đánh. Dân chúng vây xem trong nháy mắt liền sôi trào tình cảm. Chúng bộ khoái cùng nhau bao vây quanh hắn. Bọn họ có hơn sáu mươi người, lần này huyện nha xuất động toàn bộ hơn phân nửa nhân lực. Trong nháy mắt vây quanh hắn ba tầng ngoài ba tầng trong, chặt như nêm cối*. Người người cầm bội đao, cây đuốc giơ lên cao từng bước từng bước tới gần.

(chật như nôm cõi*: Quá đông đúc, quá chật chội, quá chen chúc)

Hắn tựa hồ có chút sợ lửa, lấy tay che mắt, hơi cúi đầu tránh đi ánh sáng, ở trong đám người chậm rãi hành tẩu.

Hắn cô độc, đối mặt với bộ khoái người đông thế mạnh như thế, lại không hề sợ hãi. Nha dịch nắm chặt bội đao, từng bước lui dần về phía sau, nhưng vẫn để hắn ở giữa trong vòng bao vây luân quần—— bị hắn vô số lần đào tẩu dưới mí mắt của mình, nha dịch tự nhiên là biết rõ chỗ lợi hại của hắn. Không ai dám tùy tiện làm việc, chỉ đợi xem xét đúng thời cơ thì nhất nhất mà xông lên bắt giữ hắn.

Đám người thấy hắn hướng về phía khách điểm ở trung tâm nên cũng thông thả đi động. Đúng lúc này, đột nhiên trong bầu trời đêm yên tĩnh lại xẹt qua một đạo tiếng khóc ni non to rõ của một tiểu hài tử. Nam nhân kia đột nhiên ngừng đầu, mọi người chỉ cảm thấy hô hấp liền cứng lại.

Bạch phu nhân ở trong đám người đang kiểng mũi chân nên nhìn thấy rõ ràng. Dưới chân của nàng như nhũn ra, suýt chút nữa thì té ra tiếng chói tai. Trên mặt của nam nhân kia mang theo mặt nạ vẻ mặt côn luân, nhìn không rõ bộ dạng, chính là một đôi mắt chuyển động phía sau cái vẻ mặt kia, một đôi ánh mắt to như hạt châu. Mọi người nhìn thấy liền thấy hoảng sợ, ánh lửa từ cây đuốc chiếu rọi xuống khiến nó ánh lên tia sáng màu hồng sâu kín quý dị, rõ ràng là một đôi đồng tử đỏ như máu!

Toàn bộ đầu óc của mọi người đều nhất nghĩ: "Thượng!"

Bộ đầu dẫn đầu kia vừa thấy tình thế không ổn, sợ là đã làm cho dân chúng khủng hoảng, hắn quyết định thật nhanh sau đó liền giơ đao xông lên.

Chúng nha dịch đồng nhất đều xông lên. Nguyên bản, hơn sáu mươi người bộ khoái từ bốn phương tám hướng vây kín mít, khí thế mãnh liệt cung nhau xông lên. Nhìn qua, dù hắn có chấp thêm cánh cũng không thể thoát được. Đoàn người trùng điệp nhất tề xông lên, mọi người đỉnh ninh lân này chắc chắn có thể bắt được hắn. Nhưng ai cũng không dự đoán được, khi đao kia sắp chém được vào hắn thế nhưng lại chém vào không khí.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, hắn đã lặng lẽ không một tiếng động, giống như quỷ mị liền xuất hiện ở ngoài đám người, cách hắn ba trượng. Hắn hơi ngừng đầu lên, huyết đồng màu đỏ tia sáng hắc ám chậm rãi lưu chuyển, giống như đang ngưng thần lắng nghe.

Hắn ngửa mặt nhìn theo phương hướng khách điểm đối diện, một cái cửa sổ của một gian phòng trên lầu hai sát đường. Sắc mặt của Bạch phu nhân bỗng nhiên đại biến, vội vàng chạy lại về phía khách điểm. Hai phiến cửa sổ lại bỗng nhiên xuất kì bất ý* bị đại lực ra bên ngoài đẩy ra, lộ ra hai tiểu hài tử đang ghé đầu vào cửa sổ thăm dò. Ánh mắt vụt sáng tò mò nhìn xuống. Tiếng trò chuyện nhất thời liền vọng lại.

(xuất kì bất ý*: Nguyên nói đem quân đánh nhân lúc đối phương không phòng bị. ◇Tôn Tử 孫子: "Công kì vô bị, xuất kì bất ý" 攻其無備, 出其不意 (Kế 計). § Sau dùng "xuất kì bất ý" 出其不意 chỉ hành động bất ngờ ngoài ý liệu của người khác.)

"Oa, thiệt nhiều người đang đánh nhau đâu." Trên mặt của tiểu cô nương còn đầy nước mắt, trong ánh mắt thật to lưu chuyển tò mò, nha hoàn ở phía sau đỡ lấy nàng là vẻ mặt đau khổ. Phía dưới đã nháo thành như vậy, thiếu gia tiểu thư đều bị hấp dẫn lực chú ý, tiểu cô nãi nãi này lại dùng một chiêu ma âm hại não này với nàng, nàng thật sự là không có biện pháp, chỉ có thể cấp tiểu thư xem a.

Bạch Tiểu Linh ghé vào trên cửa sổ, tay nhỏ bé hưng phấn nhất chỉ chỉ, đối với Bạch Tiểu Mậu ở bên người hô: "Ca ca người xem, thúc thúc kia mặc một cái áo choàng to màu đen, tò mò quái nga."

"Linh Linh!" Bạch phu nhân sợ tới mức cơ hồ muốn hồn phi phách tán.

Nam nhân mặc áo choàng kia, một đôi huyết đồng bỗng nhiên ánh lên tia sáng màu hồng rực rỡ, đột nhiên phi thân đi qua. Động tác của hắn mau, mọi người chỉ cảm giác bị một trận âm phong thổi qua, thì ở lầu hai của khách điểm đã vang lên tiếng của tiểu nam hài quát to: "Muội muội muội muội!"

Bạch phu nhân ngửa đầu liền nhìn thấy, hai mắt thoáng chốc đen xì, chỉ kém không trực tiếp ngất xỉu đi.

.....

Thân ảnh quỷ mị nhẹ nhàng bay lên đỉnh thượng của khách điểm...

Phía sau là một vòng ánh nguyệt chiếu ra dáng người dài nhỏ cao gầy của hắn. Trên khuỷu tay hắn vững vàng ôm một tiểu nữ oa. Gió đêm thổi từ từ tung áo choàng màu đen, lộ ra bên trong quần áo lam lũ*. Nó đã đã muốn rách nát đến trình độ không còn là quần áo. So với đám khát cái còn muốn rách nát hơn, cơ hồ đều che không hết được cơ thể. Gió đêm vẫn thổi, dưới áo choàng mơ hồ còn có thể thấy được hai đoạn xương đùi màu trắng dày đặc thật dài.

(quần áo lam lũ*: quần áo rách rưới bẩn thỉu)

Tất cả mọi người đều cả kinh hít một ngụm khí lạnh, một thân đều đỏ mồ hôi lạnh đầm đìa. Tất cả nhất thời liền lặng ngắt như tờ, tình lặng đến mức quý dị. Chỉ có tiểu cô nương kia không hay biết, ở trong lòng nam nhân kia còn đang không ngừng vắn vẹo thân mình.

Cả người hắn đều là Cốt Đầu, mắt thẳng bằng ôm nàng thực không thoải mái. Nàng rất ngạc nhiên khi thấy trên mặt hắn mang mặt nạ vẻ mặt côn luân, sau đó liền nâng lên đôi tay nhỏ bé lấy cái mặt nạ xuống dưới.

Nam nhân kia bất ngờ không kịp phòng bị, ngẩn người, cúi đầu nhìn nàng.

Sau đó là âm thanh hút không khí cùng tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên, thậm chí còn có cả tiếng đao kiếm rơi "Loảng xoảng". Trên tay của Bạch Tiểu Linh đang cầm cái mặt nạ, chúi đầu vào xem xét, nghe thấy thanh âm của mọi người liền nghĩ hoặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên...

Mình nguyệt treo cao, tầng tầng ánh trắng như sa cút lạc, một khuôn mặt không hề có một tí da thịt nào, một bộ mặt bạch cốt dày đặc ngay ở dưới ánh trắng, một tác lại một tác rõ ràng hiện ra ở trước mắt của nàng...

.....

"Oa..." Tiểu cô nương sững sốt hồi lâu, sau đó là đột nhiên oa một tiếng khóc lên.

Tất cả mọi người bị khuôn mặt của tên Bạch Cốt này dọa đến choáng váng. Bộ khoái nha môn còn đang thủ vững cương vị, dân chúng vây xem toàn bộ đều 'Sưu' một tiếng, chạy nhanh như bay chỉ để lại một đạo tinh quang. Nguyên bản, một đoàn người vừa nãy còn âm âm ở trên đường cái, trong nháy mắt cũng chỉ còn lại trống gài cùng đồ ăn hỏng.

Cướp được đứa nhỏ, về sau khỏi Bạch Cốt này tựa hồ sẽ không đi quan tâm những người khác. Trong lòng ôm một tiểu nữ oa mềm nhũn, hấn tựa hồ thập phần cao hứng. Lập tức ở trong lòng liền lấy ra một cái trống nhỏ, ở trước mặt của tiểu hài tử lay động.

Bạch Tiểu Linh ô ô khóc, nghe thấy thanh âm 'Ba lang ba lang', tò mò mở mắt ra, tức giận đến mức cầm cái trống nhỏ kia bỏ qua. Nàng cũng không phải là tiểu oa nhi một tuổi hai tuổi, một cái trống nhỏ cũng muốn đồ nàng.

"Đem đứa nhỏ buông!" Bạch đại nhân gấp đến độ cắn phải đầu lưỡi của mình, hấn nhanh chóng gạt đám người vội vàng vọt tới trước.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Editor: Thiên Vi

Nha dịch lặng lẽ tới gần nóc nhà, Bạch Ngọc Thư tận lực bảo trì bình tĩnh cùng đối phương nói chuyện để dời đi lực chú ý của đối phương. Hấn nhìn người áo choàng màu đen ở trên nóc nhà lớn tiếng nói: "Vị này... Cốt huynh, xin hỏi các hạ có phải đầu mắt hài tử của mình sao? Hài tử của người hiện nay nơi nào? Bản quan là tân huyện lệnh đến đây để nhậm chức, người nói đi, bản quan chắc chắn sẽ làm chủ cho người."

Yêu quái Bạch Cốt lại coi như không nghe thấy, lực chú ý của hấn đều đặt ở trên người đứa nhỏ trong lòng của mình.

Đứa nhỏ vẫn luôn luôn khóc, hấn có vẻ phi thường lo lắng. Hấn nhẹ nhàng ôm nàng lay động dỗ dành, một tay lại vuốt vào trong lòng lấy ra hai da ảnh huơ huơ ở trước mặt của nàng. Bạch Linh Nhi chỉ lo khóc, thấy hấn lấy từ bên trong ra cái gì đó, nàng nước mắt lưng tròng giương mắt nhìn nhìn, sau đó là "Oa" một tiếng, tiếng khóc càng to rõ hơn.

Bạch Cốt luống cuống tay chân, trong lòng của hấn cất dấu một đồng lớn món đồ chơi, quả thực là đa dạng chủng chất. Một con yêu quái ở trên người mang nhiều đồ như vậy ý muốn dỗ một tiểu hài tử thực sự phải khiến mọi người cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng dù hấn sờ soạng lấy ra cái gì, tiểu nữ oa cũng không bị mua chuộc, chỉ lo khóc, tiếng khóc dị thường to rõ, quả thực là ma âm mặc nào mà.

Bạch Cốt Tinh sốt ruột cùng gấp gáp, hấn cũng biết bây giờ cần có một biện pháp dỗ nàng. Hấn ngẩng đầu nhìn xung quanh, bỗng nhiên thả người bay lên. Dáng người của hấn vốn nhẹ nhàng mau lẹ, mọi người ở dưới chỉ cảm thấy một bóng dáng chọt lóe, lại tập trung nhìn vào, hấn đã bay xuống đứng ở trên ngọn cây đại thụ cách khách điểm một khoảng lớn. Ở trong tay hấn là một con dơi còn đang liêu mạng đương cánh kêu bầy "Xèo xèo".

Bạch Tiểu Linh từ nhỏ đi theo ca ca yêu nghịch ngợm gây sự, cũng không thiếu lần linh hoạt trèo lên cây để bắt con chim nhỏ, lá gan cũng lớn, cái vật nhỏ xấu xí này liền hấp dẫn đi lực chú ý của nàng. Nàng chân chờ vươn tay chạm vào, giương mắt xem nó.

Hấn có vẻ thập phần cao hứng, lập tức đưa con dơi vào lòng bàn tay của nàng.

Bạch Tiểu Linh nắm con dơi nhỏ bé ở trong tay, nàng cảm thấy con vật này chỉ hơi xấu xí một chút, nhưng ngạc nhiên vẫn chiếm nhiều hơn. Trước kia nàng không có chơi đùa như vậy, nhất thời cái gì cũng đều quên, chỉ lo vui đùa nghịch món đồ chơi mới ở trong tay.

Bạch phu nhân thấy khuê nữ bị con yêu quái khờ lâu ôm vào trong ngực, sợ tới mức hoang mang lo sợ, nàng nắm chặt lấy ống tay áo của Bạch đại nhân kêu hấn mau nghĩ biện pháp. Bạch đại nhân gấp đến độ trán đầy mồ hôi, cùng nha dịch bao vây xung quang dưới tàng cây. Đó là một cây cổ thụ lớn, tán lá che một khoảng trời lớn, thân cây cao mấy trượng, đứng ở trên ngọn cây cao như vậy bọn họ đều với không tới, tất cả người cộng lại phải muốn như thế nào mới có thể ứng đối được a.

Bỗng nhiên, Bạch Cốt Tinh ngẩng đầu nhìn về phía vàng trắng sáng quắc ở trên bầu trời đêm kia. Bên trong một đôi huyết đồng ánh ra những tia sáng rực rỡ, đột nhiên hắt giương áo choàng lên, như Hayate* hướng về phía vàng trắng bay vút đi.

Hayate*: Nhân vật này cũng chẳng biết trong bộ tranh nào nữa, tra google thì ra rất nhiều nhưng theo ta chắc là ở trong bộ truyện tranh Naruto

Bạch phu nhân thê lương hô to: "Linh Linh..."

"Nương ~~~~~" trong bầu trời đêm chỉ nghe thấy một tiếng hải đồng nộn nộn mềm mềm đáp lại, âm cuối cùng lập tức biến mất ở trong bóng đêm đen đặc.

... ..

Một đường chạy vội, Bạch Cốt Tinh chân không chạm đất chạy ở trên mái nhà.

Tốc độ của hắn nhanh thái quá, giống như một trận gió của Hayate thổi qua, gió cuốn cuộn nổi lên dẫn đến lá rụng bay tán loạn đầy trời. Bạch Tiểu Linh bị dọa choáng váng, con doi nhỏ kia cũng không cần, tùy tiện vút nhưng hai tay lại gắt gao ôm chặt lấy cổ của hắn, đầu thì vùi vào trong lòng của hắn.

Bạch Cốt Tinh vội vàng chạy vội, lúc chạy còn không quên ở trong lòng lấy ra cái mặt nạ mặt người đồ nữ. Bạch Tiểu Linh thấy vậy liền tức giận, nằng nặc một ngum liền cắn đầu ngón tay của hắn.

Không bao lâu, Bạch Cốt Tinh đã bay ra khỏi thành, chạy theo hướng thâm sơn rừng già phía ngoài thành. Một đường thẳng đến khi về đến động của hắn.

Hành vi của hắn giống như là cướp được một món bảo bối lớn vậy, muốn ngay lập tức chạy về sơn động của mình miễn để bị người khác đoạt đi mất. Hắn đứng ở trước cửa sơn động, khi đó còn phòng bị tà hữu nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai theo tới, lúc này mới yên tâm đi vào động.

Sơn động này kỳ thật không tính là của hắn, nhà của hắn không cố định, hàng năm hắn đều du đãng ở rừng núi hoang vắng hoặc bãi tha ma ở phụ cận. Sơn động này gần đây là hắn chiếm của một con hổ.

Hai năm nay hắn đều du đãng đến bãi tha ma của một thôn trang cách đây mười dặm. Bình thường, hắn ở bãi tha ma hút dương khí được tiết ra từ thi thể người chết để tu hành.

Phụ cận có một thôn trang nhỏ, hắn thường xuyên đến thôn lý kia để bắt đứa nhỏ. Hắn thích bắt tiểu cô nương, tiểu nam hài hắn dưỡng quá vài lần sẽ không thấy vui mừng nữa.

Trong thôn trang, mấy nhà nông hộ có đứa nhỏ bị bắt mất, vài lần báo quan phủ cũng không thể bắt được người. Mấy nông hộ khác đều lo lắng đứa nhỏ ở trong nhà không được an toàn, lục đục chuyển đi nơi khác, dần dần hắn không bắt được người, liền có chủ ý muốn tìm đến thôn trang phụ cận.

Hai năm này hắn bắt đi đứa nhỏ ít nhất cũng được tám mươi người, mấy đứa nhỏ này đều được hắn dưỡng ở trong động của con hổ này. Bắt quá mấy đứa nhỏ này ngốc ở trên núi không quá mấy ngày, rõ ràng đều sẽ bị hắn dưỡng đến mắc bệnh, bệnh hấp hối, bắt đắc dĩ hắn chỉ có thể đem bọn họ mang trả về.

Bạch Cốt Tinh cúi đầu nhìn nhìn tiểu nữ oa đã co thành một đoàn ở trong lòng của mình. Ngày trước mấy đứa nhỏ được hắn dưỡng đều bị nhiễm bệnh, tâm linh của hắn vẫn luôn bị thương, nay trên tay ôm một niềm vui mới, bị thương ngay lập tức liền biến mất không thấy. Trong lòng hắn chỉ tràn đầy là vui mừng.

Hắn đi vào trong sơn động, Linh Linh cảm giác hắn ngừng lại, sợ hãi ở trong lòng của hắn nâng lên khuôn mặt nhìn trái nhìn phải. Nàng khóc lâu như vậy, bây giờ chỉ còn khóc thút thít nghẹn ngào, trên má còn đầy nước mắt, trong hốc mắt là hai bông nước lúc ẩn lúc hiện, không chịu rơi xuống.

Bạch Cốt Tinh nâng tay lên, dùng khớp xương thô lệ chọc chọc nước mắt trên mặt của nàng, Linh Linh sợ run lên. Trong mắt, ánh nước liền kết thành hạt châu rơi xuống, rơi xuống nơi tay của hắn chỉ ở trên mặt nàng, một mảnh ẩm áp nóng nóng.

Hắn thực vui vẻ, sau đó liền chọc chọc nàng. Khí lực của hắn lớn, lực đạo lại căn đo không tốt, Bạch Tiểu Linh bị hắn chọc đau, cổ họng nghẹn một chút liền khóc lên, nằng nặc một bên vừa khóc một bên vừa đá, vừa đánh hắn.

Hắn vội vàng thu hồi tay, ôm nàng đặt trên khuỷu tay đi đi lại lại dỗ dành. Sau đó hắn lại khom người, thấp phần nhẹ nhàng đem nàng đến lớp cổ có khô thật dày ở trong động, Bạch Tiểu Linh lập tức xoay thân mình: "Thối."

Ánh mắt của Bạch Cốt Tinh lộ ra một tia mờ mịt.

Hắn không thể lý giải như thế nào là "Thối"?

Trước kia hắn dưỡng mấy oa nhi, tuổi đều rất nhỏ, người người lại đều bị nó dọa sợ tới mức chỉ biết khóc, làm sao còn để ý qua này nọ. Nhưng tiểu cô nương này lá gan thật lớn, từ nhỏ nàng được nuông chiều từ bé, tùy thời đều bị mẫu thân chăm sóc rất sạch sẽ, thân thể tươi tắn xinh đẹp, làm sao chịu được loại hương vị hôi thối của dã thú tạo ra này.

Bạch Cốt thấy nàng làm âm ỉ, ở trên lớp cổ xoay đi xoay lại, hắn suy tư một chút.

Nhưng chỉ số thông minh cơ bản của hắn tiếp thu không được. Hắn là Bạch Cốt Tinh, toàn thân cao thấp cũng chỉ có một bộ xương, hắn đúng là không có đầu óc có thể suy nghĩ, cho nên hắn không rõ nàng đang nháo cái gì.

Hắn đem Linh Linh ở trên lớp cỏ nâng lên, gắt gao ôm nàng vào trong lòng. Bạch Tiểu Linh ngai một thân cốt đầu cứng rắn của hắn làm người nàng đau, miệng nghẹn nghẹn ủy khuất bắt đầu khóc lớn.

Mà thứ vừa ý với hắn luôn phi thường gian nan, huống chi là một người hoàn toàn không có cách nào khác để trao đổi. Bạch Tiểu Linh khóc đến nỗi đầu của bạch Cốt Tinh cũng muốn lớn thêm vài phần. Hắn nghĩ ra biện pháp gì cũng không thể dỗ nàng. Linh Linh khóc hơn nửa ngày, đến khi chính mình thấy mệt mỏi vì khóc, một đôi tay nhỏ bé xoa xoa đôi mắt đỏ bừng vì khóc, ánh mắt đều mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người là Cốt Đầu thúc thúc hử

Editor: Thiên Vi

Bạch Cốt Tinh ôm chặt Linh Linh, nàng khóc mệt mỏi liền ghé vào trong lòng hắn ngủ. Trên hàng lông mi dày còn lộ ra giọt nước mắt nhỏ, nàng ngủ không được bao lâu, liền cảm giác được lạnh.

Đêm mùa thu trong trẻo nhưng lạnh lùng, huống chi Yamanaka* hắn khí càng hơn, hắn chỉ là một bộ xương cho nên khó giữ được ấm áp. Còn hử, Linh Linh ngủ ở trong lòng của hắn càng ngủ càng lạnh, thẳng đến khi nàng run run.

Yamanaka*: ta chẳng biết là gì nữa a, k biết là 1 nhân vật trong truyện tranh Nhật hay là một địa danh của Nhật nữa

Mới đầu, hắn không phát hiện ra đây là lạnh. Hắn không có đầu óc, ngày trước tuy rằng hắn đều dưỡng đứa nhỏ qua một thời gian, nhưng khi quay đầu lại liền quên không còn sót lại một mảnh, đều không nhớ rõ hắn đã dưỡng như thế nào.

Tuổi của mấy đứa nhỏ này đều rất nhỏ, lớn nhất cũng mới hai tuổi, yếu ớt mềm mại giống như nụ hoa nhỏ, làm sao chống lại một phen ép buộc của hắn. Không mấy ngày liền có vẻ như sinh bệnh, hắn sẽ không chữa bệnh, lại càng không biết sinh bệnh phải tìm đại phu trị liệu. Thấy đứa nhỏ không ăn không uống chỉ khóc nháo không ngừng, hắn chân tay luống cuống, sợ bọn họ đói bụng lắm, không có biện pháp đành phải chạy xuống dưới núi, đem đứa nhỏ trả lại cho cha mẹ bọn chúng.

Hắn cũng sẽ thương tâm khổ sở một thời gian, nhưng rất nhanh liền quên đi chuyện tình lúc đó, không bao lâu liền giờ trò cũ, lại chạy đi bắt đứa nhỏ khác.

Hắn ôm lấy Linh Linh, ở trong sơn động lo lắng dõi tới dõi lui, không đầu không đuôi vòng vo vài vòng, hoàn hảo tuy rằng hắn không có đầu óc, cũng may ánh mắt tốt, ngắm ở trong sơn động một vòng, thấy ở một góc âm u hé ra một tấm da hổ sáng sủa.

Bộ da con hổ kia là của một con hổ có số phận bi ai, vốn nó chiếm núi này làm sơn đại vương ngày qua ngày sống thật là dễ chịu nhàn nhã, thế nào trời giáng hiểm họa bị một kẻ sát ngàn đao Cốt Đầu Tinh đoạt sơn động của nó không nói, còn xả huyết cắt thịt của nó làm thức ăn cho đứa nhỏ, cuối cùng ngay cả da của nó cũng lưu lại cho đứa nhỏ.

Da hổ này trước kia chính là có đứa nhỏ dùng qua, ánh mắt hắn mê mang một chút, như là nhớ tới cái gì, cũng rất mau đi qua nhất lên gắt gao bao lấy Bạch Tiểu Linh, sau đó là đem nàng ôm chặt.

Tay của hắn ôm đứa nhỏ thập phần thuần thực, ôm nàng không có gì là không thoải mái, trên người Linh Linh ấm áp, rất nhanh liền ngủ bình yên.

Cốt Đầu ở trên lớp cỏ chậm rãi ngồi xuống, ôm đứa nhỏ để ngồi ở trên xương đùi, đem khuôn mặt ngủ của nàng dựa ở trước ngực của mình. Ánh mắt của hắn đại ra, trống rỗng không có thần, hắn thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn xem tiểu cô nương ngủ say ở trong lòng mình, hình như là ở xác định nàng còn hay không.

Khi nhìn nàng, ánh mắt của hắn sẽ lóe ra những tia sáng, một đôi huyết đồng đỏ sậm lạnh lẽo ở trong bóng đêm u tĩnh tối đen ảm ảm lóe ra, nhìn qua thực yêu dị dọa người.

Đợi sau nửa đêm, hắn bắt đầu liên tục ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài động, lại cúi đầu nhìn đứa nhỏ ngủ say ở trong lòng mình, hình như hắn đang giấy giũa

ở lại hay đi. cuối cùng, tay nhẹ buông đứa nhỏ ngủ ở trên lớp cỏ, chính mình đi ngoài động hút ánh trăng, thỉnh thoảng, còn quay đầu hướng trong động xem xét.

Hắn là Bạch Cốt tu luyện thành tinh, đã chết không biết qua bao nhiêu năm tháng. Sau này, hắn tụ tập oán khí của thiên địa mượn cốt sống lại, lấy âm khí vì thực, dương khí vì sữa, mỗi ngày đều phải hút ánh trăng để duy trì sinh mệnh. Hiện tại tu vi của hắn thấp, ở trong đám yêu tinh thuộc loại tối thứ đẳng (chắc là thấp nhất), hơn nữa hắn là mượn oán khí mà sinh, là tà vật thuần âm, ban ngày dưới ánh mặt trời đại thịnh tự nhiên hắn không thể gặp ánh sáng, cho nên chân trời mới hé ra ánh sáng, hắn liền vội vàng trở về trong động.

Bạch Tiểu Linh lúc này vừa mới tỉnh ngủ, nàng đứng lên xoa ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh. Mới đầu nhất thời không có nhớ lại chuyện đêm qua, kết quả thấy mặt Cốt Đầu kia không có da thịt trắng bệch dày đặc, nhất thời sợ tới mức oa một tiếng, lại trung khí mười phần khóc rống lên.

Cốt Đầu ngốc lăng nhìn nàng một lúc lâu.

Này, hắn không đầu óc cho nên trí nhớ không được tốt, sau khi phơi ánh trăng trở về lại không lớn nhớ rõ chuyện lúc trước, đối với chuyện đêm qua hắn cướp về đại bảo bối, đầu óc của hắn còn không có nghĩ ra.

Bạch Tiểu Linh khóc nửa ngày không có người để ý nàng, nàng ngượng ngừng cũng sẽ không khóc, chính mình đi đến lớp cỏ thật dày bên cạnh, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, trề khóc thút thít nghẹn ngào tội nghiệp: "Đói."

Cốt Đầu không có biết. Tốt xấu Bạch Tiểu Linh cùng tiểu oa nhi một hai tuổi trước kia có chút bất đồng, nàng tuổi lớn hơn chút, chỉ số thông minh cao hơn, biết biểu đạt nguyện vọng của chính mình như thế nào, nàng làm cái động tác ăn cơm: "Ăn, đói..."

Bạch Cốt liền xoay người đi ra ngoài, hắn thừa dịp sắc trời còn tối, ánh sáng mặt trời chưa đại thịnh đi ra ngoài tìm đồ ăn cho nàng. Chỉ chốc lát sau liền mang theo một con lợn rừng trở về.

Con lợn rừng kia vẫn còn đang vui vẻ ngoao ngoao gọi bầy, thân thể to lớn còn đang vằn vện liều mạng gãy giữa ở trong tay của hắn.

Nhìn vật thể ngăm đen, thân thể khổng lồ, ít nhất không dưới ba trăm cân, lại bị một cái bàn tay to của Bạch Cốt Tinh xem như con gà con thoải mái cầm một cái chân sau của con lợn kéo nó trở về. Một đôi răng nanh thật dài sắc bén cắm trên mặt đất tạo ra những đạo hoa ngân thật sâu. Bộ dáng xấu xí dữ tợn của con lợn dọa cho Bạch Tiểu Linh trợn mắt, thiếu chút nữa nàng muốn khóc thét lên.

Cốt Đầu tay trái nhắc con lợn, tay phải giơ lên, xương ngón tay sắc nhọn cùng móng tay chỉ trong một cái chớp mắt dài ra, đầu lợn rừng trước ánh sáng lạnh chợt lóe một cái, nhất thời bị tước đoạn chia làm hai nửa, một đường lặn đến bên chân của Bạch Tiểu Linh. Nàng lúc này đã sợ tới mức khóc đều khóc không ra tiếng.

Hắn dùng móng tay cắt da lợn rừng, cắt lấy từng khối thịt lớn, máu chảy đầm đìa chảy đầy chân, đi tới ôm lấy Linh Linh trực tiếp muốn nàng ăn. Bạch Tiểu Linh chịu kinh hách quá nhiều, sắc mặt trắng bệch, đem miệng mím chặt nghẹn ngào liền 'Ồ ô ô' nhỏ giọng khóc mất mạng.

(Kinh khủng quá....aaaaaaaaaaaaa *che mắt*)

Ép buộc đến ép buộc đi, Cốt Đầu trải qua nhiều lần thử bị nàng khóc đến nổi đầu óc choáng váng rốt cục hiểu rõ, nguyên lai muốn nhóm lửa nướng chín thịt, nàng mới bằng lòng ăn?

Hắn không sợ hỏa, chính là nhiều năm bị vây trong bóng tối, hắn không có thói quen nhìn ánh sáng.

Rất nhanh hắn phát hỏa lên nướng thịt tốt lắm, chờ rốt cục để tiểu tổ tông này ăn no, hắn đặt nàng ngồi ở trên lớp cỏ, ở trong lòng sờ soạng cái con quay lấy ra đặt ở nền son động trước mặt của nàng. (Lời của t/g: Món đồ chơi này ở trong lòng của hắn không biết có bao nhiêu chấp nhất)

Đây chính là, ngã theo chiều gió, cấp thịt ăn chính là cha a.

Tuy rằng Bạch Tiểu Linh không vì một chút thịt liền nhanh chóng phản bội nhận thức tặc làm phụ thân như vậy, nhưng ăn qua một hồi nàng được ăn no thịt lợn rừng, nàng đã không giống ngày hôm qua kháng cự hắn nữa. Nàng còn có điểm hứng thú với con quay, liền xong qua muốn bắt.

Thấy nàng cùng chính mình chơi đùa, hắn thập phần vui vẻ, dùng sức trều thẳng, con quay chịu lực vòng vo xoay tròn đi ra ngoài, Bạch Tiểu Linh liền bắt phải không khí.

Cốt Đầu thích cùng nàng chơi đùa, hắn chơi thứ này tựa hồ thập phần theo quy trình. Mỗi khi Bạch Tiểu Linh kham kham sắp bắt được con quay liền bị hắn giương đầu ngón tay kéo một cái liền chuyển đi, tiểu cô nương cũng là một người không có kiên nhẫn, bắt vài lần không bắt được, một chút liền nổi giận, ngẩn cổ họng liền khóc.

Cốt Đầu luống cuống tay chân quay sang đỡ nàng.

Hơn nửa ngày mới đỡ được nàng, Bạch Tiểu Linh được hắn ôm, ngồi ở trong lòng của hắn vui đùa chơi con quay, trong chốc lát lại nghĩ tới chuyện lúc trước, nàng ngẩng đầu sẽ nháo Cốt Đầu đưa nàng trở về. Cốt Đầu ngồi ôm nàng, dựa vào vách đá trong son động ở chỗ sâu nhất nhưng sáng sủa. Nơi này hơi âm u, bên ngoài ánh mặt trời đại thịnh chiếu không tới, hắn nhắm mắt lại một chút một chút, nghiêm nhiên con buồn ngủ đã thắng không yên lòng.

Bạch Tiểu Linh không nói hai lời níu lỗ tai của hắn: "Đứng lên đứng lên, ban ngày ban mặt không được ngủ, đại lười."

Đây là chiều thức nhất quán đối phó với cha của nàng. Nàng từ nhỏ chính là một cái ma nhân tình, vào lúc sáng tỉnh mơ nàng đều sẽ trợn mắt nháo ầm ĩ muốn phụ thân. Bạch phu nhân đem nàng ôm vào phòng đặt ở đầu giường, đầu của Bạch đại nhân còn mê mê buồn ngủ, nàng liền đi qua xốc chăn níu lỗ tai của cha nàng. Bạch đại nhân đối với bảo bối khuê nữ này của mình luôn không còn cách nào khác, chỉ có thể nhận mệnh bế nàng vào trong ngực, một bên hỗn loạn ngủ gà ngủ gật một bên chơi đùa cùng nàng, làm trâu làm ngựa chịu một nhọc.

Yêu quái này toàn thân chỉ còn lại có Cốt Đầu, Cốt Đầu kia lại là một lão Cốt Đầu sống không biết qua bao nhiêu năm tháng năm xưa, tự nhiên là không có lỗ tai để nàng níu, Bạch Tiểu Linh níu cái không. Yêu quái cùng người bất đồng, ngày đêm điên đảo, ban đêm đi ra ngoài phơi nắng ánh trăng tu hành, ban ngày Cốt Đầu liền buồn ngủ. Hắn đặc biệt buồn ngủ, đôi mắt nửa nhắm lại, lười biếng nhìn tiểu nữ oa ở trong lòng mình làm ầm ĩ, sau đó là ôm chặt nàng nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Bạch Tiểu Linh dùng hết các loại phương pháp, níu hắn, cắn hắn, chụp hắn, đánh hắn, làm ầm ĩ nửa ngày Cốt Đầu vẫn không nhúc nhích, cuối cùng nàng đem chính mình ép buộc một cái, ngược lại ghé vào trong ngực của Cốt Đầu cùng nhau ngủ.

Thời điểm Cốt Đầu tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn. Ánh dương một vòng ở ngoài cửa động đang chậm rãi trầm xuống, tà dương màu hồng tà tà phả vào núi vào trong động, tràn đầy ánh sáng ấm áp. Bạch Tiểu Linh ngoan ngoãn khéo khéo ngồi ở trong lòng của Cốt Đầu, dùng một cây que ở trên mặt đất thật sự viết chữ.

Nàng buổi sáng được ăn no, thịt lợn rừng không dễ tiêu hóa, nàng cũng không đói, cho nên cũng không có nháo, nàng tập viết không lâu, mỗi ngày đều nhớ rõ muốn luyện chữ. Lúc này trên mặt đất, nàng cầm một cái que thật sự viết, một bên viết một bên y y ô ô đọc theo. Đồng âm kiểu kiểu non nớt truyền vào trong tai, Cốt Đầu mở to mắt, hắn cũng không nói gì, để bản thân Linh Linh chơi đùa ở trong lòng của hắn. Hắn hiện tại vừa tỉnh ngủ, còn lười biếng không muốn động, đem cảm chậm rãi để ở trên đầu nhỏ của nàng, cúi đầu nhìn nàng viết chữ.

Đáng iu quá a.....*hâm mộ* đây được coi là nuôi con dâu từ bé a?

Nàng viết một chữ "Cốt", lại ở bên cạnh lần lượt muốn viết thêm chữ "Đầu".

Nhưng chữ "Đầu" nét họa thật nhiều (phồn thể), nàng còn nhỏ, nhớ không rõ lắm mấy cái nét họa phức tạp này, viết xiêu xiêu vẹo vẹo loạn thất bát tao, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ vào trên chữ: "Đây là Cốt, Đầu —— Cốt Đầu, người là Cốt Đầu."

Cốt Đầu cái hiểu cái không, nâng tay lên, dùng ngón tay xương trắng dày đặc chạm nhẹ vào khuôn mặt phấn nộn đỏ đỏ của nàng.

Tà dương ấm áp, ánh chiều tà chiếu vào trong động, ánh nắng đỏ chiếu vào bóng dáng một lớn một nhỏ rúc vào nhau, cảnh tượng này lại thêm vài phần ấm áp. Lúc này đây, Bạch đại nhân mặt xám mày tro, một thân phong trần mệt mỏi dấn dẫm nhá dịch treo đeo lội suốt tìm đến cái động khẩu này lại nhìn thấy một màn ấm áp như vậy, nhất thời hắn liền muốn phun ra một ngụm máu, mục thử dục liệt* đau lòng rống to: "Nữ nhi ngoan, người không thể không muốn cha a!"

mục thử dục liệt*: là một thành ngữ TQ, có nghĩa trọn tròn mắt phi thường tức giận, vành mắt như muốn rách

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nữ nhi ngoan, người không cần cha a!

Editor: Thiên Vi

Nhất thời, Bạch đại nhân một ngụm máu liền muốn phun ra, mục thử dục liệt*: "Nữ nhi ngoan, người không thể không muốn cha a!"

Mục thử dục liệt*: chú thích ở chương 3

Bạch Ngọc Thư nước mắt tung hoành.

Đây là bảo bối khuê nữ của hắn a, bị người đoạt đi, lòng hắn nóng như lửa đốt, chỉ sợ khuê nữ bị kinh hách ủy khuất. Cười ngựa ngày đêm không ngừng nghỉ đuổi theo, thế nhưng bảo bối của hắn cùng yêu tinh này ở chung một chỗ lại hòa hợp hài hòa như vậy, cái này bảo hắn tính dùng cái gì để chịu đựng nha!

Hắn giục ngựa, hướng gần cửa động một bước, Bạch Tiểu Linh ngẩng đầu liền nhìn thấy dáng người cao lớn anh tuấn của Bạch đại nhân trên lưng ngựa đang đứng ở trước cửa động, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra tươi cười sáng lạn, vui vẻ gọi lớn: "Phụ thân!"

Nàng ném cây que đứng dậy chạy tới, Cốt Đầu kia phản ứng so với nàng nhanh hơn rất nhiều, một phen ôm lấy nàng lui ra phía sau mà đứng. Một đôi huyết đồng ánh lên tia sáng màu hồng, gút gao ôm chặt Linh Linh, đôi mắt tràn ngập phòng bị trừng Bạch Ngọc Thư.

Lần này Bạch đại nhân là có, bị, mà, đến!

Mới đầu bọn họ chỉ nói kẻ liên tục phạm án cướp đũa nhỏ là một kẻ nam nhân điên, nào biết lại là một con yêu tinh điên. Yêu tinh cướp đũa nhỏ lại không ăn, cứ nhiên để nuôi dưỡng mấy ngày, sắp chết mới đưa về thật sự là không thể nào nói nổi. Bạch đại nhân nghĩ nghĩ liền cho rằng con yêu quái này hẳn là đã đánh mất đũa nhỏ của mình cho nên mới có cử chỉ quái dị như thế. Thời gian một ngày một đêm, hấn phát huy tiềm năng lớn nhất của mình triệu tập toàn những người dị sĩ tài ba trong thành, lần này đến chính là để thu thập yêu tinh điên này.

Bất quá bảo bối khuê nữ ở trên tay đôi phương, hấn vẫn không dám xằng bậy, vẫn có chút băn khoăn. Hấn đứng ở trước cửa động không dám tùy tiện đi vào, mở miệng cùng khô lâu tinh này nói điều kiện: "Cốt huynh..."

Hấn vừa mới mở miệng, một đạo sĩ ở bên cạnh liền nghe không nổi nữa. =. =

Cùng một kẻ không có đầu óc như Cốt Đầu nói điều kiện, một hấn nghĩ ra. Cái gì gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn a, đạo sĩ này nhìn qua so với Bạch đại nhân thông thấu hơn, bình tĩnh nói: "Đại nhân không cần lo âu, vật ấy cứ ba lần bốn lượt* cướp người, lại ở nơi này nuôi dưỡng, sau khi nhiễm bệnh còn đưa về, có thể thấy được hấn sẽ không thương tổn đũa nhỏ, chờ ta sử dụng pháp thuật đối với con người không có hại, đại nhân, tâm thỉnh phóng khoáng."

Ba lần bốn lượt*: gốc là tam phiên bốn lần, hấn viết "tam phiên lưỡng thứ" 三番兩次 ba lần bốn lượt.

Đó là bảo bối khuê nữ của hấn a, Bạch đại nhân không thể thật sự yên tâm: "Đạo trưởng, ngài phải cam đoan nữ nhi được bình an?"

Đạo sĩ kia rất tự tin, không chút do dự đáp ứng. Bạch đại nhân thế này mới lo lắng lưu luyến không rời nhìn bảo bối khuê nữ của hấn bị người khác ôm vào trong ngực. Tâm không cam lòng, tình không muốn thoái nhượng đi sang một bên.

Đạo sĩ kia mang theo ba người đồ đệ đi vào trong động. Động của con hổ này cực kỳ rộng, phải hơn ba mươi trượng, đạo sĩ cũng không lập tức tiến hành công kích, trước tiên ở định phương mình đang đứng dọn trận hình. Bọn họ ở trong động đi đi lại lại, Bạch Tiểu Linh ghé vào khuỷu tay của Cốt Đầu nhìn phụ thân đang trông mong nhìn nàng, lại nhìn trái nhìn phải tò mò xem xét cùng mong đợi, Bạch Cốt kia cũng giống nàng nhìn trái nhìn phải thần thái tò mò.

Theo lý thuyết, yêu tinh tà vật đối với người tu đạo phản ứng theo bản năng phải là e ngại, nể hà yêu quái Bạch Cốt này trời sinh không có đầu óc, ngay cả trực giác đều không có. Khả năng là hấn chưa từng ăn qua một của những người như thế này, cho nên một chút cũng không biết bọn họ đáng sợ như thế nào, lại càng không biết hấn sắp đối đầu với kẻ địch mạnh, khả năng tánh mệnh của mình cũng không giữ được.

Chờ đạo sĩ kia dẫn dắt đồ đệ dọn xong trận pháp, tay cầm phát trần*, lớn tiếng quát: "Yêu nghiệt, buông đũa nhỏ, bản tôn nói sẽ tha cho ngươi bất tử." Về mặt của Bạch Cốt Tinh còn ngây thơ thiên chân*.

Phát trần*: cái mà đạo sĩ, thái giám hay cầm đó. Ta cũng chẳng biết giải thích ra sao nói chung là ai không hiểu lên tra google nha

Thiên chân*: bần tính tự nhiên

Đạo sĩ kia nham hiểm hung ác cười lạnh, tay lấy ra linh phù, lập tức đọc ra bí quyết trận sí niết. Linh phù kia trôi nổi giữa không trung đột nhiên kim quang đại thịnh, trong lúc đó hóa thành một đạo kim quang rất nhanh bắn về phía mi cốt của Bạch Cốt Tinh.

Bạch Cốt Tinh còn ôm Bạch Linh nhi chính là hứng thú mười phần nhìn xem, nhưng khi linh phù kia tiếp cận, một đôi huyết đồng đột nhiên trùng lớn, dường như cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt. Linh phù kia trong nháy mắt nhập vào mi tâm, hấn bỗng nhiên ngửa đầu lên hét dài, hấn không có dây thanh tự nhiên khó có thể phát ra âm thanh, chính là không tiếng động tru lên, giống như cực kì thống khổ.

Đạo sĩ kia rút vào mi tâm của hấn là một hỏa linh phù hỏa thiêu ba hồn bảy vía, thống khổ này không thua gì táng thân ở biển lửa địa ngục Hồng Liên, nhưng hấn là một yêu quái hung hãn, dù đau khổ như thế nào hấn cũng không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, một đôi huyết đồng vinh dự dựng thẳng, móng tay điên cuồng tăng vọt muốn vồ đến.

Đạo sĩ kia thấy thế khinh miệt cười lạnh, tiêu sái thần nhiên vung phát trần trở lại: "Kết trận!" Tay thủ thế lấy ra bốn lá linh phù, linh phù kia phân biệt dừng ở dưới chân bốn đồ đệ của hấn. Trong nháy mắt, khi linh phù rơi xuống đất liền hóa thành ngọn hỏa diễm màu xanh, rất nhanh thiêu đốt lan ra xung quanh, đầu đuôi tương liên, giao tiếp thành một trận pháp hình thoi thật lớn vây kín bốn phương.

Đạo sĩ kia cùng ba người đồ đệ đồng thời đọc bí quyết kinh văn sí niết, hỏa diễm càng trường càng cao, Bạch Cốt Tinh ở trong hỏa diễm tận trời bị thiêu cháy, thống khổ không chịu nổi. Hấn ở trong trận pháp đánh thẳng về phía trước, lại như thế nào cũng không thể phá được hỏa trận tứ phương này. Thống khổ luân phiên đến đi, thân hình hấn cuộn lại ở trên mặt đất, nhưng khuỷu tay lại gút gao che chở cho Linh Linh nho nhỏ ở trong lòng mình.

Mọi người đứng ngoài vây xem hoảng sợ cực độ. Không nghĩ đạo sĩ này pháp lực lại cao cường như thế, bọn họ ở ngoài cửa động đi vào xem xét liền kinh hồn táng đảm, liên tục khen ngợi vuốt mông ngựa: "Đạo trưởng thật là cao nhân cũng..."

Đạo trưởng Lộ Hồi Tử này cũng không khỏi có chút lằng lằng.

Kỳ thật này đạo sĩ không tính là người xuất gia, hẳn chỉ là một người tu đạo, chẳng những yêu bạc còn thích chưng diện trước mọi người, nhưng hẳn trăm yêu trừ ma bằng công phu thực. Khô lâu tình này hẳn đối phó qua mấy chiêu, biết vật này chính là tập hợp oán khí của thiên địa mọn cốt sống lại, là tà vật cực âm, sợ nhất là dương khí. Đôi mắt của hắn nhìn Bạch Cốt Tinh rất là khinh thường.

Đạo sĩ thối...ta ghét thềng đạo sĩ này a :chair: :chair: :chair:

Yêu quái này toàn thân chỉ là một bộ xương, ngay cả chút thịt cũng không có, tu vi lại cực thấp, đối phó yêu quái thứ đẳng này thật sự là tốt lắm. Căn chút lưỡi phun ra một ngụm máu đều có thể dễ dàng khiến hắn lộn ngao ngao kêu to dưới đất. Nề hà hắn thu của Bạch đại nhân không ít bạc, tổng yếu nên có điểm biểu diễn chút công phu.

Chúng đạo sĩ đang ra sức biểu diễn, ngoài cửa động kia bỗng nhiên nổi lên tiếng động lớn gây xôn xao.

Ngoài động không biết khi nào chạy ra một con yêu quái. Hắn đột nhiên ở phía sau cây cối bên cạnh sơn động xuất hiện, cổ họng còn kêu "Ngao" một tiếng, quần chúng vây xem đều bị dọa cho khiếp sợ.

Thân thể yêu quái vừa xấu vừa dài, hắc bào (áo bào màu đen) tóc hồng, trường bào rộng thùng thình mặc ở trên người hắn phiêu phiêu荡荡, tóc hắn màu hồng rồi tung thật dài, vẻ mặt thỏa mãn, nếu không phải thiếu đi cái đầu lưỡi dài tới ngực kia, thật sự hắn nhìn giống người đóng kịch thành hắc vô thường biểu diễn trên sân khấu. Hai mắt của hắn dài nhỏ, cũng là một đôi huyết đồng u dị, toàn thân vừa bản lại vừa thối, hắc bào rách tung toé dơ bẩn kết thành khối, cũng không biết là theo người nào ở bãi tha ma đi ra đây.

Bạch đại nhân lần này dẫn theo không ít kẻ xung là đệ tử tài ba, trừ bỏ Lộ Hồi Tử này, mấy kẻ khác đều là kiếm chút cơm ăn, bởi vì biết khô lâu yêu quái này hành động một mình, cũng không sợ hắn sẽ có kẻ giúp đỡ. Nhưng phía sau lại lao tới một con yêu quái, bọn họ vội vàng tránh như tránh nước lên, hoàn toàn anh dũng lao vào trong động.

Hắc bào lão huynh này cùng Bạch Cốt Tinh vốn cũng không nhận thức, ban đêm hắn đi kiếm ăn du dương ở giữa núi rừng, chính là du dương đến cái cửa động phụ cận này liền nhìn thấy toàn đầu người ở đây tụ tập xem náo nhiệt, hắn nghĩ muốn đến nhìn một cái gọi là tham gia náo nhiệt, cho nên cũng đâm đầu tiến vào.

Chính là phương thức xuất hiện của hắn trong nháy mắt có chút kinh thế hãi tục. Trời lúc này đã muốn vào đêm, ánh trăng màu đỏ treo trên cao tỏa ra một vòng ánh sáng màu hồng nhạt, chiếu thẳng xuống những bóng cây lắc lư ở giữa thâm sơn rừng già, tựa như những bóng dáng quý mị, hắn lại bất thành linh nhảy ra, cổ họng còn kêu gào, người chung quanh sợ tới mức thiếu chút nữa thì tiểu ra quần.

Yêu quái hắc bào thấy toàn bộ những người xung quanh chạy như điên vào trong động, hắn cũng chạy đi theo để xem náo nhiệt. Trong động kia có cao nhân, những người này chạy vào để tìm kiếm che chở, hắn chạy vào hoàn toàn là để tìm đánh nhau a.

Lộ Hồi Tử kia đối phó với Cốt Đầu Tinh còn thành thạo, thấy ngoài động lại chạy tới một con yêu tinh nữa, hắn khinh miệt liếc cũng liếc mắt một cái, tùy tay lấy ra một tờ giấy phù chụp thẳng qua. Hắn nghĩ rằng Bạch Cốt Tinh này không chịu được một kích của mình cho nên yêu tinh này tới là để giúp đỡ hắn. Chỉ sợ đề độ xét cũng không chừng, cho nên hắn cũng không chút nào để ở trong lòng.

Yêu quái hắc bào tóc hồng thấy linh phù hé ra chụp đến, cũng không né tránh, năm ngón tay giơ lên bắt lấy. Giấy phù trong nháy mắt hóa thành một đạo hỏa diễm màu xanh nhập vào lòng bàn tay của hắn. Hắn bỗng nhiên kêu thảm thiết một tiếng, nhảy lên nhảy xuống kêu gào.

Trời ạ, không biết là con gì a...giống y anh Bạch Cốt Tinh, ngốc quá à. :sweat:

Hắn bị cháy sạch liền giận tím mặt, bỗng nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, hai mắt trừng lớn, móng tay trên hai tay nháy mắt tăng vọt, giương nanh múa vuốt liền đánh tới chỗ của Lộ Hồi Tử.

Lộ Hồi Tử nhất thời kinh ngạc, lá phù này giống với lá phù hắn dùng để đối phó với Bạch Cốt Tinh, đều lấy dương hỏa rót vào bên trong lá bùa, đều thiếu ba hồn bảy vía, tuy rằng uy lực không lớn, nhưng đối phó với tà vật thuần âm lại tiêu hao không quá nhiều pháp lực, lực sát thương lại lớn.

Nhưng là, đối với con yêu quái này hiệu quả hiển nhiên không bằng đối với Bạch Cốt Tinh, có thể thấy được tu vi của con yêu quái này cách xa Bạch Cốt Tinh, có thể là cao hơn, đạo sĩ Lộ Hồi Tử lúc này không dám khinh thường hắn nữa.

Không đợi yêu quái hắc bào kia giương nanh múa vuốt lại đây, hắn một trận cười lạnh, đọc bí quyết lấy ra sí dương trận thúc dục pháp lực, trong trận pháp kia hỏa diễm màu xanh không quá thất lung, "Bồng ——" chợt tăng vọt lên cao mấy trượng, cơ hồ toàn bộ sơn động đều che dấu bên trong biển lửa hừng hực hư ảo.

Bạch Cốt Tinh bị nhốt trong sí dương trận, trên người bị cháy sạch khói đen đã muốn thoát ra, hắn cuộn thành một đoàn đau khổ không chịu nổi, nhưng hắn vẫn gắt gao che chở cho Bạch Tiểu linh ở trong lòng. Linh hỏa bạc này chỉ hữu hiệu đối với yêu tà, đối với người tự nhiên vô hại, nhưng mà Linh Linh chưa từng gặp qua trường hợp loại này, sợ tới mức cơ hồ ngốc lãng, hạt nước mắt lớn còn đọng lại nơi khóe mắt, khóc đều đã quên khóc.

Thương Bạch Cốt.

Đạo sĩ kia đột nhiên lại thúc dục sí dương trận, uy lực của trận pháp tăng lên rất nhiều, Bạch Cốt Tinh chung quy là chịu không được đau đớn, buồn bã kêu gào, thống khổ quay cuồng trên mặt đất, Bạch Tiểu Linh đứng lên vội vàng hướng tới chỗ cha nàng: "Phụ thân..."

Bạch đại nhân trong mắt lệ quang trong suốt, giống như sói như hổ xông lên: "Linh Linh..."

Mất thấy cha và con gái đoàn tụ, ngay tại giờ phút này lòng người kích động, lại không ngờ biến cố mọc ra lan tràn.

Yêu quái hắc bào kia bị Lộ Hồi Từ chọc giận, quanh thân sát khí màu đen đại thịnh, sức trâu bò quá, dù là Lộ Hồi Từ kết sí dương trận, dương hỏa tận trời, hắc cũng không quan tâm sinh sinh vọt mạnh xông vào, đem hỏa trận tạo ra một cái lỗ hồng lớn, Lộ Hồi Từ chấn động, sau đó là phun ra một ngụm máu, nhanh chóng rút lui.

Chúng đồ đệ sắc mặt đại biến, không hện mà cùng nhau ném pháp khí tiến lên tiếp người. Nhất thời không người hộ trận, Bạch Cốt Tinh trong trận được buông lỏng, mặc dù hấn bị thương nặng, động tác so với lúc trước chậm hơn rất nhiều, nhưng người thường cũng không thể so sánh được. Tay Bạch đại nhân vừa mới chạm đến gốc áo của khuê nữ bảo bối, đã bị Bạch Cốt Tinh ở ngay dưới mí mắt của mình lao đến ôm tiểu nữ oa cấp ở dưới nách, một trận gió quét qua, người đã nhanh chóng biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng.

Bạch đại nhân liền điên cuồng phun ra một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 5.1

Editor: Thiên Vi

Bạch Cốt Tinh ôm Bạch Tiểu Linh một đường chạy trốn đi được hơn mười dặm.

Bước đi của hấn nhanh như bay, trong lúc đi qua hoang sơn dã lĩnh lại rất tự nhiên, thẳng đến khi chạy một đường đi ngang qua một con suối, hấn bỗng nhiên dừng lại. Sau đó hấn liền sững sốt một chút, ở tại chỗ vòng vo thành một cái vòng tròn nhỏ, hấn bắt đầu có điểm mờ mịt.

Này, hóa ra trong đầu của hấn một chút không thể nghĩ ra nhiều chuyện này nọ như vậy, mới vừa rồi chạy trốn coi như còn chuyên chú, lúc này thấy dòng nước một màu trắng xóa, hấn lại nghĩ không ra vì sao mình phải bỏ chạy.

Hấn đứng ở ven bờ suối thâm trầm suy tư một trận.

Nhưng mà chỉ số thông minh cơ bản của yêu quái này không cùng một cấp bậc. Hấn không có biện pháp giống con người, chỉ cần có thể tập trung tinh thần suy nghĩ một lúc là có thể nghĩ ra chuyện tình. Không đến một lúc, hấn đã bắt đầu không yên lòng nhìn ngó xung quanh.

Tiếng nước chảy "ào ào" liền dẫn đi lực chú ý của hấn. Hấn cúi đầu nhìn về phía nước suối trong vắt ở dưới chân, một đôi huyết đồng bỗng nhiên sáng ngời. Hấn để Bạch Tiểu Linh ngồi trên một khối đá lớn ở ven bờ suối, còn mình thì xoay người một cái, mãnh liệt nhào vào trong dòng nước. Theo đà, dòng nước bắn tung tóe lên những bọt nước lớn.

Linh Linh nghĩ rằng hấn muốn bơi lội đâu, nàng thẳng chụp đôi tay nhỏ bé hoan hô.

Nhưng này, hiển nhiên là không có khả năng đi, hấn là một thân Cốt Đầu xấu xí khi xuống nước liền mạnh mẽ chìm vào trong nước, không đến một lúc liền thẳng tắp chìm hấn xuống tận đáy. Hấn thế nhưng một chút cũng không sốt ruột, thân nhiên nằm ngửa ở dưới đáy nước đầy bùn đất rong rêu, xuyên thấu qua mặt nước trong vắt nhìn ngắm bầu trời đêm đầy sao.

Bạch Tiểu Linh ở trên bờ quá sợ hãi, nàng không thấy Cốt Đầu, gấp đến độ oa oa kêu to.

Nàng tuổi còn quá nhỏ, kham kham bắt quả mới năm tuổi, nàng nào có biết được nhiều như vậy, người này đến cướp nàng đi, nàng chính là mất hứng, quay đầu lại liền không nhớ được nhiều như vậy.

Cốt Đầu trầm mình ở dưới nước suối lạnh lẽo, thấp phần hưởng thụ. Bản thân hấn là tà vật thuần âm, theo Âm Dương Ngũ Hành, lửa thuần dương, nước thuần âm, hấn tự nhiên sẽ thích nước. Lại thêm mới vừa rồi hấn bị trọng thương, đúng là thời điểm cần tu dưỡng, nước suối này âm khí đầy đủ, hấn nằm xuống liền không muốn đi lên.

Bạch Tiểu Linh một hồi quá sợ hãi, nàng liền ngay ở ven bờ suối ngồi xổm xuống nghịch nước.

Từ nhỏ, nàng đã được mẫu thân dạy qua đạo lý phải yêu sạch sẽ, nàng bị Cốt Đầu cướp về đã một ngày một đêm, vẫn chưa có tẩy rửa qua. Lúc này nàng nhớ đến lời mẫu thân dạy, liền ngồi xổm xuống ở ven bờ. Sau đó, nàng nhẹ nhàng rút xuống bạch bố (vải trắng) ở khuỷu tay, đem một góc tắm nước ướt nhẹp, tinh tế rửa khuôn mặt, lại nhả nhận còi hài, chỉnh tề để ở lớp cỏ trên bờ, vén cao lân váy, vươn ra một đôi chân nhỏ trắng nõn ngâm mình ở trong dòng nước suối mát. Nàng một bên nghịch bọt nước một bên đá nước, chơi đùa bất diệc nhạc hồ*.

Bắt diệp lạc hồ hay bắt diệp nhạc hồ*: ý là làm việc gì đó rất vui, mãi mê đến nỗi quên cả trời đất

Cốt Đầu ở dưới nước thấy bên bờ sóng nước dập dờn, một đôi chân nhỏ đỏ đỏ toàn thịt ở trong nước đá tới đá lui, hần nhìn một hồi, sau đó ở dưới nước lặn lẽ từ từ đi qua. Hần vươn ngón tay nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn chân của nàng. Bạch Tiểu Linh tưởng là cá nhỏ cắn nàng, chân nàng ngửa cười "hi hi", hai chân nhỏ ngấn ở trong nước đá loạn không ngừng.

Hai người vui đùa náo loạn một trận, Bạch Tiểu Linh đá nước, chính mình rước lấy một thân ướt nhẹp. Cốt Đầu liền ôm nàng lên trên bờ, chính mình lại lặn vào trong nước.

Bạch Tiểu Linh ngồi xồm ở trên bờ vui đùa vào nghịch bèo. Nàng nghịch trong chốc lát, nhớ tới Cốt Đầu, nàng lại ngẩng đầu nhìn xung quanh: "Cốt Đầu thúc thúc..."

Xung quanh nơi này hoang tàn vắng vẻ, đêm dài tĩnh lặng, đã thú ở nơi thâm sơn thính thoảng tru lên, thanh âm quanh quẩn trong bầu trời đêm trống vắng, nàng nhất thời có chút sợ hãi, ném bèo ở trong tay xuống, sau đó liền chạy về hướng lòng suối.

Nàng chạy về phía trước không quá vài bước, nước suối liền thấm ướt mép váy của nàng, thấy nước vẫn không qua ngực, nàng tiếp tục hướng ở chỗ sâu hơn, vừa đi vừa kêu. Cốt Đầu đang nhẩn nha ở trong nước, nghe thấy thanh âm của nàng liền từ trong nước đi ra, Linh Linh lập tức nhào vào trong lòng của hần.

Cốt Đầu thấy vậy thập phần cao hứng, ôm lấy nàng từ trong nước đi lên trên bờ.

Ánh trăng u tĩnh, hần ôm Linh Linh ở trên bờ ngơ ngác đứng một hồi. Ban đêm gió lớn, Bạch Tiểu Linh bị gió thổi qua, nhìn không được đánh hắt xì một cái.

Cốt Đầu tự nhiên không cẩn thận được như con người, hần chỉ có thể nhận thấy được nàng một thân ướt đầm, nếu trúng gió không ổn, hần liền ôm chặt nàng. Hần thích ôm nàng, tiểu nhân nhi nhiều thịt, ấm áp mềm mại nhỏ nhỏ, hoà thuận vui vẻ như vậy, hần ôm rồi sẽ không nghĩ muốn buông ra. Hần nhìn xung quanh, quyết định sẽ đi tìm một cái sơn động đem nàng giấu đi.

Dưới ánh trăng, hần một đường chạy vội theo hướng thâm sơn bên cạnh, y phục của Bạch Tiểu Linh vốn ướt đầm, lại bị gió lạnh thổi qua, nàng đánh hắt xì liên tục không ngừng.

Cốt Đầu này là kẻ không có đầu óc, hần căn bản sẽ không thể nuôi dưỡng được đứa nhỏ. Cũng lạ, hần không thể nuôi dưỡng được một đứa nhỏ có thể vui vẻ khỏe mạnh, người nào sau đó đều nửa chết nửa sống bị trả về. Sinh mệnh của tiểu cô nương này chính là khỏe mạnh, nhưng hần nếu cứ nuôi dưỡng theo phương pháp như vậy, sớm muộn gì cũng ép buộc nàng sinh bệnh.

Nhưng Cốt Đầu này trước kia nuôi dưỡng thất bại rất nhiều đứa nhỏ, hần đã mấy trăm năm ở xung quanh cướp đứa nhỏ, ít nhất cũng nuôi dưỡng trên trăm người. Nhưng hần không nuôi dưỡng được một đứa nhỏ nào vượt qua một tháng, ngay cả khi hần không có trí nhớ, một đoạn thời gian dưỡng dục thất bại này, vẫn để lại cho tâm linh yếu ớt của hần một bóng ma thật lớn hơn nữa còn khắc sâu.

Cho nên, khi hần thấy Bạch Tiểu Linh ho khan vài tiếng, đánh vài cái hắt xì, hần lập tức liền khăn trương vạn phần.

Lấy kinh nghiệm của hần, đứa nhỏ một khi khóc nháo không ngọt không chịu ăn cái gì, thì phải đưa nó trở về. Hần đối với đứa nhỏ chính là thật tình yêu thương bọn họ, mỗi khi đến lúc này, hần liền đặc biệt khổ sở. Hần thường ôm đứa nhỏ ngơ ngác ngồi ở trên đỉnh núi, tốt nhất là ngồi thật lâu. Đối với đứa nhỏ, hần luyện tiếu buông tay, nhưng cuối cùng vẫn phải buông tha cho bọn họ, nếu không bệnh tình của bọn họ sẽ càng ngày càng nặng.

Hần đứng dưới một tàng cây cổ thụ, trước mắt thời tiết đã vào thu, từng quả lớn đỏ tươi treo đầy ở trên ngọn cây, tỏa ra mùi hương thơm mê người.

Linh Linh nuốt nước miếng, nàng chính là thấy đói, từ buổi sáng ăn cơm, sau đó đến giờ nàng còn chưa có ăn cơm. Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn quả lớn treo đầy ở trên cây đại thụ, lại xoay mặt nhìn về phía Cốt Đầu, ánh mắt vụt lên những tia sáng, giống như những ngôi sao sáng lung linh trong bầu trời đêm tối, đặc biệt sáng ngời chói mắt.

Cốt Đầu ở trên cây hái được mấy quả đỏ thắm như máu, sau đó liền nhét vào trong tay của Bạch Tiểu Linh, nàng cảm lấy liền 'A ô' cắn một ngụm.

Hần yên lòng, sau đó, tiếp tục chạy vội ở trong gió đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 5.2

images

Này, hóa ra hấn cướp lấy hàng của con hổ kia thật phần thủ thực, chỉ sợ trước kia không thiếu những lần đoạt lấy như thế này. Cốt Đầu vừa đi vào liền đem con hổ hung mãnh uy phong kia mạnh mẽ đánh ngã.

Nhân mạo kim tinh* nghĩa đen ‘sao bay đầy trời’, chỉ chứng chóng mặt choáng váng.

Lần trước hẳn thấy Bạch Tiểu Linh bị đầu con lợn rừng máu me chảy đầm đìa dọa sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lúc này hẳn còn hơi nhớ rõ tình huống lúc đó một chút, hẳn sẽ không lại ở trước mặt của nàng giết chết con hổ.

Lúc này sắc trời rực rỡ, Cốt Đầu liền ôm nàng ở góc động đi ngủ.

Buổi chiều, Bạch Tiểu Linh bắt đầu phát sốt nhẹ, ngẫu nhiên ho khan vài tiếng, nàng không muốn ăn cái gì, Cốt Đầu này cũng không biết nên để ý như thế nào.

Như vậy qua hai ngày, Bạch Tiểu Linh vẫn ốm yếu như cũ, cũng không có giống lúc mới đầu vui vẻ hăng say, lại thêm yết hầu sưng đau, nàng sẽ không nguyên ý ăn uống cái gì.

Các loại cầm(loài chim), loại thú, loại hoa quả rau dưa đều bị hấn vơ vét mang về để đầy dưới chân của Linh Linh.

Hắn bắt đầu lo lắng rồi lại lo lắng.

Trên người Bạch Tiểu Linh bọc da của con hổ kia, sẽ không bị lạnh, nằng bệnh không tính là nghiêm trọng.

Từ nhỏ dễ cho tiện, nằng vẫn mang ở cổ tay, thực sự nằng chưa bao giờ sinh bệnh qua, lần này cũng giống như vậy, nằng bị Cốt Đầu ép buộc như vậy, nếu đổi thành tiểu hài tử khác chỉ sợ sớm đi đòi nhà ma.

Bạch Cốt Tinh thấy nàng ngủ coi như an ổn, lại quay đầu nhìn lên trên trời kia, minh nguyệt viên (tròn) dần dần chuyển sang màu đỏ sẫm.

Hắn xoay người đi vào trong động, cúi người ôm lấy Linh Linh, hắn ở trên khuôn mặt của nàng nhẹ nhàng sờ sờ, cái mũi cọ cọ đi xuống từ đôi cánh tay mập mạp của nàng, một tắc một tắc lần lượt ngửi từ da thịt đi lên.

Như là phi thường vừa lòng hương vị này, hần càng ngửi thấy lại càng cao hứng, trong bóng đêm, một đôi huyết đồng dần dần tròn to, hồng quang đại thịnh.

Dừng một chút, hấn lại ngửi ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của nàng, từ trên xuống dưới tả tả hữu hữu qua lại ngửi thấy vài vòng nhỏ, bộ dáng kia tựa như một con chó lớn đang ở lưu luyến ngửi hương vị người mà nó yêu nhất, chỉ cần ngửi thấy sẽ vui vẻ.

Linh Linh trong lúc ngủ mơ cái mũi bị hấn ngửi liền biến thành ngựa, nhin không được thăng đánh một cái hất xi, hấn mở mắt ra, đôi đồng tử yêu dã hồng quang đột nhiên chìm xuống, ôm lấy Linh Linh cùng đi ra ngoài phơi ánh trăng.

Này hóa ra chính là người đã hai trăm năm, Bạch Tiểu Linh vốn bị phong hàn, nửa đêm hấn ôm nàng đi ra ngoài, gió thổi mạnh lại làm cho nàng bị trúng gió.

Ngày thứ hai số mệnh của Bạch Tiểu Linh quả nhiên giống như những đứa nhỏ ngày trước, lại bắt đầu bệnh đến chết đi sống lại.

Vào đêm sau, nàng phát sốt lợi hại, hai má đỏ bừng giống như thực thẩu phiến gia(?_?), cái trán rịn ra từng tầng mồ hôi màu trắng bạc, Bạch Cốt Tinh sờ soạng một hồi khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng của Bạch Tiểu Linh.

Thấy nhiệt độ cơ thể so với bình thường cao hơn rất nhiều, động tác nhanh chóng nhắc Bạch Tiểu Linh hướng ra ngoài động. Ngoài sơn động, cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, hấn trực tiếp đem nàng nhấn vào trong nước suối để hạ nhiệt độ. =. =

Bạch Tiểu Linh vốn ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên bị nhúng vào trong làn nước lạnh lẽo, nàng cả kinh ở trong nước vừa thông suốt vừa cố gắng nhuận khí, bị nghẹn thẳng ho khan.

Bạch Cốt đầu đề nàng trong suối nước trong chốc lát, sau đó đem người ướt đầm ở trong nước nhắc lên, lại nhấn vào trong nước, như thế vài lần không qua 3 lần, Bạch Tiểu Linh liền hấp hối, ngay cả khí lực khóc cũng đều không có.

Thân thủ sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn ướt sũng của nàng, chỉ thấy lạnh lẽo cùng lạnh lẽo, hấn còn dào dạt đắc ý.

Xem, tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Cốt Đầu cũng điên cuồng

Giữa đêm khuya vắng, Bạch Cốt Tinh ôm Bạch Tiểu Linh đi về hướng thị trấn.

Hai ngày nữa là chính giữa tháng bảy, lại vào đúng lễ vu lan, lại còn là đêm huyết nguyệt trắng máu, âm khí đại thịnh, thiên thời có thể nói trăm năm khó gặp, là sự kiện mà toàn bộ loài yêu ma quỷ quái đều mong ngóng. Nó ôm Bạch Tiểu Linh đi trên đường cái, trong màn đêm tối đen, bỗng phát hiện trong bóng đêm yêu khí âm thâm di động, thị trấn này bên trong không biết đã tụ tập biết bao nhiêu yêu ma quỷ quái.

Nó là tội phạm bị triều đình treo thưởng tước nã một số tiền lớn, vậy mà lúc này lại dám ngông nghênh tiêu sái ở giữa ngã tư đường, trái phải bốn phía xung quanh ngó nghiêng không ngừng. Bạch Tiểu Linh bị tên gốc đã sống 200 năm này ngâm nửa ngày dưới suối nước, lúc này ngược lại thanh tỉnh không ít, ở trong lòng nó cũng nhìn ngó xung quanh mọi nơi, trông mắt đen lúng liếng tò mò ngó nghiêng không ngừng.

Bốn phía xung quanh là một mảnh tĩnh lặng, rõ ràng đây là một thành trì dân sinh đông đúc, vậy mà nghe không thấy dù chỉ một âm thanh tiếng người, quỷ dị giống như một tòa thành chết.

Hai “người” tất nhiên không biết, do đạo này yêu ma quỷ quái hay lui tới nơi đây, trong thành đã nhiều ngày liền liên tục xảy ra việc lạ, thỉnh thoảng lại nghe chuyện đứa nhỏ nào ban đêm thấy con dâu nhà ai đụng phải ma tà quỷ quái, người chết sống dậy thì muôn vàn chuyện để nói, ban ngày trên đường cái lại tự dưng xuất hiện một đồng đạo sĩ độ duyên, gặp ai cũng nói sắp tới đêm trăng máu, mua đạo phù để bảo đảm bình an, cứ thế nói chuyện giật gân làm lòng người hoảng hốt, nhà nhà đều sợ tới mức vừa đến đêm liền đóng cửa, tắt đèn, nào dám ra ngoài.

Lúc này, chỉ có huyện nha còn ánh lửa, Lộ Hồi mấy người đạo sĩ thấp đèn lập đàn làm pháp quyết.

...

Hậu viện huyện nha đèn đuốc sáng trưng, Bạch đại nhân vẻ mặt sầu khổ: "Thưa đạo trưởng... Ngài nói sắp đến đêm trăng máu, đám yêu ma sẽ dốc toàn bộ lực lượng, nếu đạo trưởng lúc này khai đàn thực hiện, hội phù..." Yêu ma khắp nơi bị thu hút tới, sẽ thành một đêm quần ma loạn vũ trăm quỷ đến? Đến lúc đó, dân chúng trong thành sẽ gặp nguy hiểm sao?

Lộ Hồi từ đạo trưởng lại khoát tay ngăn lời ông lại, tràn trề tự tin nói: "Hai ngày nữa sẽ tới đêm huyết nguyệt, yêu ma khắp nơi sẽ đến đóng giả làm người

thường, thậm chí là đóng giả đạo sĩ, bản đạo ứng phó dư dả. Bản đạo bày ra cừu tinh tụ linh trận hấp thu tinh hoa ánh trăng như thế này, trong vòng phạm vi trăm dặm yêu tà đều sẽ bị thu hút tới, Bạch Cốt Tinh kia lấy tinh hoa ánh trăng mà sống, thấy một nơi hấp thu nhiều ánh trăng như vậy, ắt lọt bẫy thời."

Lộ Hồi từ chỉ còn chưa nói đến lúc đó có thể đem nó đánh đến hồn phi phách tán vĩnh viễn không siêu sinh.

Lộ Hồi từ đạo trưởng là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, ngày ấy bị một tên yêu quái không lên nổi mặt bàn là Bạch Cốt Tinh dưới mí mắt hắn chạy thoát, thật là vô cùng nhục nhã, giờ đã không phải vấn đề tiền bạc Bạch đại nhân cho hắn là bao nhiêu, mà giờ hắn nhất định phải vấn hồi danh dự của chính mình.

Bạch đại nhân nhất thời trầm mặc. Hắn mặc dù quan tâm ái nữ, nhưng cũng không thể bí quá hoá liều mạo hiểm lớn như vậy không để ý tới an nguy của dân chúng, vào lúc này đây, hắn do dự.

Lộ Hồi từ nói: "Mới đầu bản đạo có thể lấy thần thức do thám biết chỗ ở của yêu vật kia, nhưng mấy ngày trước nó bị bản đạo dùng linh hỏa đốt cháy linh hồn, nguyên thần suy yếu, nay ngược lại khó có thể tìm thấy nó, bản đạo mới đành ra hạ sách này. Đại nhân, bản đạo cũng là người chuyên trừc yêu từ ma, nay trong thành yêu ma hoành hành, bản đạo đưa hắn tới cũng có thể tiêu diệt toàn bộ, đại nhân thỉnh không cần lo."

Bạch đại nhân tuy rằng lo sợ phiêu lưu quá lớn, nhưng hắn thật sự lo lắng an nguy của khuê nữ, thời gian càng dài hắn càng lo, lòng nóng như lửa đốt, hàng ngày đứng ngồi không yên, đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, thôi thì không biết có được không, cũng đành thử một lần.

Canh giờ vừa đến, Lộ Hồi từ tức khắc khai đàn, hắn nhảy vào trong trận một tay niết quyết, kiếm gỗ đào trong tay chỉ thẳng vào mặt trăng màu đỏ hồng đang dần nhô lên cao, có vài tia sáng màu đỏ như nghe lời gọi của hắn liền tụ lại ở đầu kiếm, bắn vào trong trận, chín cây nến hình đóa sen dần sáng rực lên, chín ngôi sao trong trận toàn bộ sáng lên, trong vòng phạm vi trăm dặm, huyện nha trở thành nơi khí âm nguyệt tụ tập nhiều nhất.

Cốt Đầu ôm Linh Linh đi ở trên đường cái, đột nhiên ngừng đầu nhìn phía bầu trời, ánh trăng màu hồng lưu quang không dứt cuộn cuộn hướng về phía hậu viện huyện nha, xung quanh yêu khí lớn vồn, nguyên bản ngã tư đường vắng lặng dần dần náo nhiệt lên, yêu ma quỷ quái ẩn mình trong bóng tối lục tục hiện thân, châu đầu ghé tai một trận, liền quần kết thành đội giống như đi dự tiệc, cao hứng phấn chấn mà đi về phía huyện nha.

Cốt Đầu cũng theo hướng mấy kẻ đó mà đi, trên đường một nữ quỷ mặc hồng y trang điểm vô cùng xinh đẹp bay qua bên cạnh bọn họ, tò mò vây quanh một lớn một nhỏ, vòng vo hai vòng, đến khi phát hiện Bạch Tiểu Linh nguyên lai là một tiểu cô nương loài người, nàng ta liền có tâm hù dọa, ngay tại chỗ lắc lắc eo, làm bộ giống như một cô gái thanh xuân hoạt bát, rồi lại trừng ra một đôi mắt to như hạt châu, hai hàng huyết lệ rơi xuống, gương mặt bỗng trở nên trắng bệch như đắp bột mỹ, âm thanh mang quý khí dày đặc, buồn bã nói: "Tiểu ~ muội ~ muội ~ a ~~, người nói tiểu tỷ tỷ ta có đẹp hay không?"

Bạch Tiểu Linh dùng hai tay nhỏ bé che mắt oa oa gọi bậy: "Ai da bà cô xấu xí, người chết xấu xí xấu xa..."

Nữ quý 'Oa' một tiếng, ói ra một búng máu, u oán bay về phía trước, nhẹ nhàng mấy thước lại dừng lại, cước bộ thê thảm quay đầu: "Tiểu muội muội, tiểu tỷ tỷ ta kỳ thật mới 28 cái xuân xanh..."

Bạch Tiểu Linh cũng không thèm để ý nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, chỉ vào một cửa hàng kẹo kéo, "Cốt Đầu thúc thúc, nơi đó nơi đó, ta muốn nơi đó."

Nàng làm động tác và com, động tác này Cốt Đầu cũng biết, nó cân nhắc một chút, nó ăn cái gì, bảo bối ăn cái gì so sánh với nhau, cuối cùng vẫn là việc cho bảo bối ăn quan trọng hơn, liền dừng lại, hồng y nữ quỷ lại vây quanh bọn họ nhẹ nhàng lượn hai vòng, cả hai cũng không thèm để ý, nàng chỉ đành ngượng ngùng đi về phía nha môn.

Giờ này đã là nửa đêm, cửa hàng kẹo đương nhiên đã đóng cửa, Cốt Đầu ôm Linh Linh đứng đó ngoẹo đầu nghiên cứu, không biết rằng từ nơi này đi vào, đằng sau bọn họ thỉnh thoảng sẽ có dã quỷ thối qua, tò mò vây quanh, Bạch Tiểu Linh cảm thấy sợ hãi, ôm Cốt Đầu cô càng dùng sức âm ỹ nháo muốn đi vào, trong lúc nóng này Cốt Đầu liền trực tiếp nâng lên chân 'Phanh' đá vỡ toang cửa gỗ.

Cốt Đầu không cần khí lực chuẩn được, một cước này của nó đá lên, khung cửa vỡ thành bụi luôn, khí lực của nó tất nhiên rất lớn, ngay cả phía sau cửa đập một cái liền chia năm xẻ bảy, cái quán nhỏ tan tành... 'Loảng xoảng loảng xoảng đương đương' bụi bay đầy đất, các lớp kẹo đường đủ màu xanh đỏ trắng vàng chồng chất rơi trên mặt đất, Bạch Tiểu Linh trong mắt tỏa ánh sáng, hoan hô một tiếng xông tới.

Tiểu hài tử tất nhiên là thích ăn đồ ngọt, cha mẹ lo lắng thứ này ăn nhiều không tốt nên đương nhiên, nàng nhìn thấy nhiều kẹo như vậy liền thêm đến mức ngay cả trong ánh mắt đều có thể chảy ra nước miếng, nhào thẳng vào đồng kẹo mà lăn lộn.

Đằng sau là nhà của ông chủ cửa hàng, Cốt Đầu nháo ra tiếng vang lớn như thế, người trong nhà đều tỉnh, lão bản nương cầm đèn đuổi đến, thấy rõ một bộ xương trắng hếu, nhất thời sợ tới mức tiểu ra quần. Lão bản đằng sau đuổi đến nơi cũng sợ tới mức xụi lơ tại chỗ, một tay ôm nữ nhi đang khóc nỉ non, một tay túm con dâu đang sợ chết khiếp mà tha đi, tiểu cô nương kia sợ tới mức khóc thét không ngừng, Cốt Đầu đối với nàng liếc cũng không thèm liếc một cái, nó hiện tại đang có bảo bối của mình rồi, đối với tiểu hài tử khác liền không có hứng thú.

Bạch Tiểu Linh ôm đồng kẹo đường vào trong ngực, nàng chọn một khối kẹo hình hoa mẫu đơn mà ăn vui đến bắt diệc nhạc hồ, sau lại đưa cho Cốt Đầu, tên ngốc này đương nhiên chưa bao giờ được ăn đường, chỉ biết ngậm ngốc mở lớn miệng, hai hàm răng trắng hếu hợp lại, 'Ca băng' một tiếng cắn một cái, trên đất liền tung tóe đầy những khối đường vụn.

Bạch Tiểu Linh thấy thế liền ha ha ngửa đầu cười, nàng đi tới đồng kẹo bên trong gian hàng, tìm cái kẹo to hơn đưa cho nó, Cốt Đầu lại quyết đoán 'Ca băng' một ngậm, cắn cái 'Hồn phi phách tán' luôn miếng kẹo đường.

Bạch Tiểu Linh cứ làm như vậy không biết mệt, vừa ăn vừa đưa kẹo cho Cốt Đầu cắn, thuận tay cầm cái gì liền đưa nó cắn, Cốt Đầu thứ gì cũng không cự tuyệt, ôm lấy Linh Linh ngồi ở trong lòng nó, một mặt đút đường cho nàng ăn, một mặt liên cứ thế cắn 'Ca băng ca băng' những thứ nàng đưa đến, chẳng ai nói lời nào.

Hai tên một lớn một nhỏ nghịch ngợm đùa giỡn giữa một đồng kẹo chồng chất thành núi, vui đến bất diệc nhạc hồ.

Lúc này tại huyện nha môn, bên trong đã là một cảnh nước sôi lửa bỏng.

Lộ Hồi từ đạo trưởng lúc này đã gặp phiền toái lớn. Những tướng cửu tinh tụ linh trận chỉ có thể đưa tới vài tên tiểu yêu tiểu quái tham ăn, thật không ngờ nhiều tà vật như vậy đều bị hấp dẫn tiến đến trong trận, đến khi khí âm tà ngày càng nhiều, càng tụ càng dày đặc, hần dần dần chống đỡ không được, mắt thấy Cốt Đầu chậm chạp không tới, hần lại không cam lòng, kết quả một con yêu quái đặc biệt đáng sợ ngăn năm đạo hạnh Mãng Xà tinh không biết phát điên cái gì, cũng chạy tới góp vui, nó âm một cái, mạnh mẽ chui vào trong trận, Lộ Hồi từ nháy mắt bị trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Tụ linh trận thất tán, linh khí tàn mát, bầy yêu liền giãn dữ, đây liền thực sự biến thành một đêm quần ma loạn vũ, Lộ Hồi từ đạo trưởng bị bầy yêu truy bắt, nếu hần biết Bạch Cốt Tinh lúc này đang ôm đứa nhỏ ở cửa hàng kẹo của người ta ăn kẹo đường đến vui vẻ, phỏng chừng ba hồn bảy vía đều có thể vì tức giận mà thoát khỏi thân thể, chết tại chỗ luôn.

Lúc này, Bạch đại nhân đang ngồi ở trong đình trong hậu viện, bên người một đám đã quý giương nanh múa vuốt bay tới bay lui truy đuổi vài đệ tử của Lộ Hồi từ chạy trốn chết, hần làm như không thấy, mắt hết can đảm ngồi ở đó, cùng quý chết oan giống nhau, dường như cả người đều ám đầy u oán khí, lệ nóng quanh tròn, yên lặng nhìn trời: nữ nhi ngoan, cha nhớ người~~~~.

...

Bạch Tiểu Linh ăn đường nhiều quá, liền ảm ỷ muốn uống nước, Cốt Đầu liền khăn cấp đi tìm nước cho nàng. Bạch Tiểu Linh uống một chén nước thật lớn, năng thoải mái rồi, lại ôm một đồng kẹo trong ngực, ghé vào trong lòng Cốt Đầu, muốn “bãi giá hồi cung”.

Tuổi nàng còn nhỏ, tam quan còn chưa thành hình, hành vi “cường đạo” này nàng còn chưa ý thức được đã phạm tội, ăn no uống đủ nàng còn muốn đóng gói mang đi, Cốt Đầu một tên yêu quái lại càng không có tam quan cuộc sống, ôm lấy Linh Linh nghênh ngang đi ra, ở phía sau ngôi nhà hai vợ chồng lão bản rất cục thờ phào một hồi, chờ một lát liền đi ra xem, lại thấy trên đất lung tung mọi thứ đều bị cắn nham nhở, loạn thất bát tao, đã nhìn không ra hình dáng ban đầu, ngay cả bàn tính, chổi lông gà đều bị cắn cái hai ba cái, bọn họ liền muốn khóc. Lúc này ngay cả vốn gốc đều mất hết.

Cốt Đầu đi ra ngoài, nó lại ngẩng đầu nhìn về phía nha môn, thấy cái địa phương kia đã không còn dư thừa linh khí, liền không có tâm tư đi tới, bay vọt một cái, liền tục qua mấy trăm nhà nó đột nhiên dừng lại, dừng ở một hậu viện.

Nó tựa hồ nhắm lấy mục tiêu cực chính xác, rơi xuống đất liền trực tiếp xuyên qua hành lang đi hướng một gian sương phòng trong hậu viện, Bạch Tiểu Linh ở nó trong lòng đây tỏ mò nhìn xung quanh mọi nơi, mơ hồ nghe thấy trong phòng có tiếng vang kỳ quái truyền ra, hình như là âm thanh nữ nhân yêu mị cùng nam nhân ô ô thờ dục.

Bạch Tiểu Linh tuổi còn nhỏ, tự nhiên không rõ đây là lúc nam nữ hoan hảo.

Nàng nhớ rõ trước kia, nàng đang ngủ bị nước tiểu nghẹn tỉnh, bà vú ngủ ngon đến há hốc mồm, nàng gọi vài lần đều không tỉnh, nàng còn nhỏ, không dám một mình đi ngoài, liền ôm búp bê vài chạy tới ngoài cửa phòng cha mẹ, chợt nghe động tĩnh bên trong thật lớn, tựa như thanh âm hiện tại. Nàng ở bên ngoài gõ cửa thật mạnh, không bao lâu sau cha nàng thờ hồng học chạy ra, đầu tóc rối tung quần áo không chỉnh tề, nàng nhanh như chớp liền chui vào trong phòng, tưởng có mèo hoang ở trong phòng làm ảm ỉ.

Bạch Cốt ngọc không kiêng kị Bạch Tiểu Linh vẫn là đứa nhỏ (kỳ thật tên ngọc này cũng chẳng biết gì đâu), ôm đứa nhỏ bay thẳng vào phòng.

Trong phòng kia đôi nam nữ chiến đấu thật mãnh liệt, hơn nữa thập phần dũng cảm không sợ bị ai nhìn, ngay cả màn cũng không buông, bị ánh trăng màu đỏ chiếu qua cửa sổ soi rõ, trên giường cảnh tượng hương diễm quả thực nhìn không sót một cái gì.

Khóa ngồi trong lòng nam tử, đằng sau người nữ tử mỹ mạo xinh đẹp lộ ra một cái đuôi lông xù, cao cao nhếch lên lại tà hữu lác lư, nghiễm nhiên là một con hồ ly tinh, dưới thân nàng ta nam tử bị hút khô dương khí, sắc mặt xanh xám nhiễm đen đã đang hấp hối. Nàng không chút nào để ý mạng người, thái dương bồ âm đến vui vẻ, làn da trắng nõn, phần nộn gáy xinh đẹp, hương thụ tằm bồ tinh nguyên của đối phương.

Đang dục tử dục tiên, đột nhiên Bạch Cốt Tinh xông vào cửa, làm nàng giật mình sợ hãi đến ngã luôn xuống dưới giường.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hắc bào lão huynh thật không kén chọn

Hồ ly tinh không chút hoang mang xuống giường, thuận tay phủ thêm một tầng sa y mỏng manh nửa kín nửa hở, che đi thân thể tuyết trắng đầy đặn, tóc đen lay động theo từng bước đi, nhẹ nhàng bước tới, mỗi cái giờ tay nhắc chân, thật là phong tình vạn chủng.

Đây là thời điểm gần đêm huyết nguyệt, thật đúng là lúc yêu nghiệt hoành hành, nay trong ngoài thành tập nập đủ thể loại yêu quái hại người, hồ ly tinh đạo hạnh cũng không thấp, bình thường nàng cũng thật khinh thường làm trò này, nguyên dương của phạm nhân cũng chẳng còn có ích là mấy cho tu vi của nàng nữa rồi, ngược lại nhiều thêm sinh sát tội nghiệt, tự nhiên không có lời.

Bất quá là một thành viên trong đám yêu ma quỷ quái, đêm huyết nguyệt sắp tới, đại thịnh hội trăm năm khó gặp nếu không làm chút đỉnh gì đó, thì e nàng khó được tham gia. Cho nên nàng xem xét tìm một công tử tuần tú để xuống tay, coi như là ăn no nê một bữa, thỏa mãn khao khát của chính mình.

Nàng đi lên vài bước, nhìn thấy Bạch Cốt Tinh trên tay ôm một tiểu cô nương, nhất thời giật dử!

Con yêu quái này, chỉ là một Bạch Cốt Tinh tầm thường, thế mà dám phá hỏng chuyện vui của nàng!

Hồ ly tinh này tuy chỉ là yêu quái có hơn một ngàn năm đạo hạnh, vẫn là có chút kiến thức, loại sinh vật như Bạch Cốt Tinh ngày trước nàng cũng từng gặp qua vài con.

Những khô lâu tinh này phần lớn vì một nguyên nhân nào đó, hồn phách không thể thoát ly thân thể đầu nhập luân hồi, thật nhiều năm sau, thu thập thiên địa oán khí, mượn xương cốt sống lại, là loại yêu tinh cấp bậc thấp kém nhất, cơ bản cũng không biết cách dùng yêu thuật, trong mắt nàng lóe lên một tia khinh thường, giống loài này chỉ là một mặt hàng tầm thường, nàng cho dù không thèm để ý, chúng nó mà thấy nàng thì cũng sẽ đi đường vòng.

Hồ ly tinh này tu vi cũng tạm coi là cao, cho nên đương nhiên bằng hữu của nàng một vòng luân chuyển cũng có tu vi tương đối, nàng trước kia cũng từng gặp qua một Bạch Cốt Tinh cũng là cấp bậc có vẻ cao, cũng không có năng lực hóa ra chính tề thân thể, nhưng chỉ ít ra cũng đã có đầu óc, dù thế nào, Bạch Cốt Tinh có thân thể rất khó hình thành, vô cùng ít ỏi, lại thêm việc loài này không hình thành một tổ chức đoàn thể, các Cốt Đầu Tinh hình thành đều phân tán ở khắp nơi, phần lớn còn chưa tu luyện ra gì đã bị các yêu quái khác săn bắt làm đồ ăn, bởi vậy chúng nó số lượng sống sót được đã ít càng thêm ít, tộc Bạch Cốt Tinh này chính là một loài thấp kém yếu đuối, không giống hồ ly tộc là một yêu tộc khổng lồ, những Bạch Cốt Tinh này mà có chút suy nghĩ đều biết không thể trâu vào, thấy hồ ly tinh là tìm mọi cách tránh né đi đường vòng. Bởi vậy, nàng vẫn đều không có cơ hội biết được một việc...

Thí dụ như, khô lâu tinh tuy rằng yếu ớt về phương diện pháp thuật, nhưng là chúng nó tu luyện hình thành nanh vuốt sắc nhọn; thí dụ như, chỉ khô lâu tinh giai đoạn trước là không đầu óc ...

Hồ ly tinh am hiểu mị thuật, nhưng tên Bạch Cốt Tinh ngốc nghếch trước mặt này, không có đầu óc thì làm sao trúng mị thuật của nàng được?

Nàng sử dụng mị thuật đến cả nửa ngày với Cốt Đầu, liếc mắt đưa tình đến khóe mắt cũng rút gân, còn Cốt Đầu vẫn ôm Bạch Tiểu Linh dờ dẫm nhìn nàng mị nhãn bay tứ tung, làm lòng tự trọng của hồ ly tinh bị thương nghiêm trọng, nàng ta liền giận dữ nói: "Người ít nhất cũng phải phản ứng một chút chứ!"

Bạch Tiểu Linh thật đúng là chỉ lo thiên hạ chưa đủ loạn, nàng trừng lớn mắt thấy rõ đằng sau hồ ly tinh có tới ba cái đuôi lông xù to tướng, liền la to: "A a a... Hồ ly tinh, yêu quái yêu quái! Cốt Đầu thúc thúc mau giết nàng giết chết nàng!"

Cốt Đầu không nói hai lời, giương móng vuốt đồ sát “yêu quái”.

Nó vẫn luôn bế đứa nhỏ trong tay, ngày ngày đều trầm mê trong việc nuôi dưỡng đứa nhỏ, đã muốn vài ngày mỗi khi mặt trời lặn liền đi ra ngoài đánh yêu quái. Cũng dễ hiểu thôi, cô bé con này cả ngày khóc gào muốn đi bỏ dôi yêu quái, thì đương nhiên người yêu thương cô bé, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa là Cốt Đầu đây, làm sao có thể không đánh cho Tiểu Linh vừa lòng!

Hồ ly tinh bất ngờ, không kịp phòng bị đã thấy Cốt Đầu bay tới, nó động tác nhanh như thiểm điện, năm ngón tay mọc ra móng vuốt, đầu ngón tay sắc nhọn giống như thần binh lợi khí trăm kim xê ngọc, đột nhiên đâm vào bụng nàng móc ra nội đan, có lẽ hồ ly tinh trước đây cũng không thể ngờ được giờ này hơn một ngàn năm nội đan nàng dày công tu luyện lại bị đoạt mất trong tay một con yêu đạo hạnh yếu ớt thấp kém, đến đầu óc còn chưa hình thành này.

Nàng che bụng ngã xuống đất run rẩy, máu tươi màu bạc theo vết thương trên bụng rùng rùng chảy ra, nàng là đại yêu quái, cho dù bụng bị rạch ra, bị móc mất nội đan cũng sẽ không phải chết ngay tức khắc, vẫn còn sức đánh một trận, nhưng thật giận điên người rằng móng vuốt của Cốt Đầu lại cùng lúc cắt luôn mọi mạch máu của nàng, móng tay sắc bén chỉ nhẹ nhàng phát qua một cái, hồ ly tinh ngay cả cái rắm cũng chưa phóng liền đi đời nhà ma.

Cốt Đầu ăn xong nội đan, lại đem thân thể đã chết của hồ ly tinh sau đó đã hóa nguyên hình cũng ăn sạch sẽ, ăn tới mặt dính đầy máu, lại còn rơi vãi, làm cho trên mặt đất toàn máu là máu, đến cuối cùng huyết nhục đã ăn lọt vào lồng ngực, hóa thành nhiều điểm hồng quang đều di động tới bên trong nội đan màu đỏ ở vùng nào.

Bạch Tiểu Linh ở một bên xem sợ nổi da gà, nàng quay đầu chạy tới bên giường, ghé vào đầu giường nhòm nhòm, nam tử trẻ tuổi trên giường cả người không một mảnh quần áo, da thịt khô quắt, đã bị hút gần hết dương khí, mặt mày tái xanh, hơi thở mỏng manh, Bạch Tiểu Linh nghiêng đầu nhìn nửa ngày, ánh mắt đen lúng liếng như hạt châu đảo tới đảo lui: "Cốt Đầu thúc thúc, hân đã chết chưa?"

Cốt Đầu ăn no ngồi trên mặt đất vận hành nội tức, nghe thấy giọng của tiểu bảo bối, nó liền mờ mắt ra đứng dậy đi tới, ở đầu giường vòng vòng hai vòng. Ánh mắt của nó quá mức lạnh nhạt lạnh lùng làm Bạch Tiểu Linh sợ hãi đến rùng mình một cái.

Có cảm giác như cái tên trên giường không phải là người mà là một đầu lợn chết, mà Cốt Đầu thì đang suy nghĩ xem tốt nhất nên hầm, hấp hay kho tàu cái đầu lợn này thì ngon?

Bạch Tiểu Linh sợ tới mức chạy nhanh tới, lay lay xương một đầu ngón tay của nó, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn nó, nhỏ giọng nài nỉ: "Cốt Đầu thúc thúc, đừng ăn hân, đừng ăn..."

Cốt Đầu ngẩn người. Nó nghe không có hiểu, bất quá... Nó cúi đầu nhìn ngón trỏ của mình bị cái tay mềm nộn nhỏ bé của tiểu Linh Linh nhẹ nhàng nắm lấy, mắt sáng lên, cúi người ôm nàng, mang tâm trạng vui vẻ mà đi về.

...

Cốt Đầu ở trên nóc nhà vôi vàng chạy, phía xa xa huyện nha đèn đuốc sáng trưng làm Tiểu Linh nhớ tới cha mẹ, liền nức nở: "Phụ thân... Ta muốn phụ thân!"

Cốt Đầu cúi đầu nhìn nàng, lấy từ trong lòng ra một con chuồn chuồn làm bằng vỏ cây trúc.

Bạch Tiểu Linh tức giận dùng sức đánh nó, nó lại vôi vàng lấy ra kẹo đường dỗ nàng ăn, Linh Linh vẫn giật giật đầu nó hướng về phía huyện nha: "Nơi đó, nơi đó, đi tới đó, ta muốn phụ thân..." Nàng chỉ về phía huyện nha, nàng nhớ rõ phụ thân làm quan lớn, khẳng định sẽ ở nơi chủ chốt của địa phương, nơi đó lớn như vậy, phụ thân nhất định là ở đó.

Nàng muốn nhéo lỗ tai của Cốt Đầu lại nhéo không được, liền không nhéo muốn nó đưa mình tới đó, nhưng Cốt Đầu đã ăn no, lười biếng không muốn đi, hướng hồ trời sắp sáng, nó đã nghĩ muốn trở về động ôm nàng ngủ, cho nên nó cũng không quan tâm Linh Linh muốn đi đâu, một đường thẳng tiến bay ra khỏi thành, Bạch Tiểu Linh thương tâm ghé vào nó ngực khóc òa lên.

Sau hôm đó, Bạch Tiểu Linh mới không hoàn toàn nguyên ý lại gần nó .

Nàng đi theo Cốt Đầu vài ngày, cảm giác mới mẻ đã qua đi, bắt đầu nhớ tới cha mẹ, Cốt Đầu không đưa nàng trở về, nàng thực không vui, lại thêm cảm mạo cũng vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nàng rất khó chịu, bắt đầu khóc nháo âm ỉ, Cốt Đầu nếu tới gần nàng liền lại bị đánh, tuyệt không muốn cùng nó thân cận.

Cốt Đầu thực thương tâm, giữa đêm chạy tới thị trấn mang một đồng kẹo trở về, Linh Linh vốn là đang ngủ ngon giấc, bị nó cứng rắn ép ăn kẹo đường, liền tức giận đến mức đem kẹo mà đánh nó, lại trèo lên người nó mà cắn xương bả vai.

Cốt Đầu thập phần cao hứng, thật nhanh ôm chặt nàng, nó nghĩ rằng Linh Linh lại cùng nó thân cận .

Đến buổi chiều, Bạch Tiểu Linh khóc thút thít nện ngào ở trong lòng Cốt Đầu, Cốt Đầu thì lại ngủ gà ngủ gật, gắt gao ôm nàng, Linh Linh vốn ghét bỏ nó một thân toàn xương xẩu, ôm nàng thật không thoải mái, lúc này lại càng thêm tưởng niệm phụ thân.

"Ta muốn phụ thân, ô ô, phụ thân..." Bạch Tiểu Linh lại nước mắt lưng tròng.

Cốt Đầu bị nàng nháo tình, loay hoay dùng khuỷu tay vuốt vuốt xoa xoa muốn dỗ nàng, Bạch Tiểu Linh chỉ lo âm ỉ muốn 'Phụ thân', Cốt Đầu nghe âm thanh này riết, đại để cũng biết là có ý tứ gì, nháy mắt, nó thực bi thương, cúi đầu dùng mặt xương nhẹ nhàng ma sát mặt của nàng, chậm rãi phe phẩy khuỷu tay dỗ nàng, ánh sáng trong đồng tử màu đỏ nhọt nhạt lưu chuyển, dường như chứa đầy thương tâm cùng khổ sở.

Đến nửa đêm, Cốt Đầu ra ngoài động hấp thụ ánh trăng, Bạch Tiểu Linh ở trong động ngủ thật say, nhưng vẫn ô ô khóc. Cốt Đầu thỉnh thoảng quay đầu nhìn nàng, nó nghe thấy thanh âm liền tiến vào, yên lặng đứng một hồi trong bóng đêm.

Linh Linh mơ mơ màng màng khóc nức nở, nó cúi người ôm nàng vào trong lòng, xương ngón tay nhẹ nhàng đụng vào lông mi cong cong dính đầy nước mắt, dòng lệ trong suốt không ngừng tràn ra dưới lông mi, Cốt Đầu lại nhìn ra ngoài một hồi, không tiếng động sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn ướt sũng của nàng.

Đêm ngày thứ hai, Cốt Đầu lại ôm Linh Linh tiến vào thị trấn.

Bạch Tiểu Linh ở trong lòng nó đặc biệt hưng phấn, nàng tưởng Cốt Đầu muốn đưa nàng trở về, nàng cao hứng đến hồng rồi, liền chủ động ôm lấy cổ Cốt Đầu, ngẩng mặt nhìn nó cười ha ha không ngừng, hai lúm đồng tiền đều lộ ra.

Cốt Đầu cúi đầu nhìn nàng, trầm tư một chút, sau đó... Xoay người hướng về phía cửa hàng kẹo mà đi.

Hôm nay chính là đêm huyết nguyệt, lại là ngày mở cửa âm phủ, qua giờ tý, trăm quỷ xuất hành, vô tình đi trên đường cái cũng có thể gặp những con quỷ thực lực cực mạnh, đến đại yêu quái hàng năm ẩn cư trên thâm sơn tu luyện cũng xuất động đến góp vui, mấy con yêu quái này cũng không có gì gọi là tinh băng hữu, một đường lại đây, gặp một ít tiểu yêu quái liền bắt lấy ăn luôn.

Cốt Đầu bình thường không ăn mấy thứ này, những thứ nó ăn đều là đồ thượng đẳng đại bổ, mấy con tiểu yêu này nó mới khinh thường không thèm ăn.

Nhưng mà nó khinh thường người ta, mấy đại yêu quái cũng không không thèm để ý nó, toàn thân một bộ xương, đến một hai lạng thịt cũng không có, cả người cao thấp có thể ăn cũng chỉ là một viên nội đan, bộ dạng còn không đẹp mắt!

Nhóm đại yêu quái vây quanh Cốt Đầu hai vòng, lại nhìn kĩ tiểu cô nương trong lòng nó từ đầu đến chân, ngửi vài cái, châu đầu ghé tai bàn bạc với nhau một phen, Linh Linh trong lòng Cốt Đầu tò mò nghe nửa ngày, một câu cũng không hiểu, chúng nó lại lập tức giải tán.

Cốt Đầu dường như không thèm để ý, ôm Bạch Tiểu Linh tiếp tục hướng về phía cửa hàng kẹo mà đi, ở trước ngã tư đột nhiên vọt tới cả đồng tiểu yêu, nhiều đến mức tưởng như thủy triều tràn tới, chúng nó giống như đảng sau có mảnh quý đuổi theo, sắp mất mạng đến nơi mà hướng về đảng sau Cốt Đầu chạy học máu mồm, nháy mắt một cái đã vô tung vô ảnh.

Cốt Đầu ngu ngu ngơ ngơ, ôm Linh Linh một mình đứng ở trên đường cái trống trải, đột nhiên, ở trước chỗ rẽ nhảy ra một yêu quái thân thể nhỏ dài mặc hắc bào, nó thấy Cốt Đầu đang ngăn người, có lẽ đây chính là một quý chết đói đi, đối với một Cốt Đầu chỉ có mỗi xương cũng có thể chảy nước miếng, nó 'Ngao' một tiếng, giương nanh múa vuốt hướng về phía Cốt Đầu mà xông tới.

Cốt Đầu chiếm ưu thế ở chỗ sức mạnh cùng tốc độ, con yêu mặc hắc bào còn chưa kịp xông tới, thân hình nó vừa động, đã lắt mình xa đến mấy chục trượng, đại yêu quái hắc bào một trào không thành lại đánh tới trào thứ hai, Cốt Đầu ôm Linh Linh né tránh khắp nơi, nó liền theo sát sau đó trái một chưởng phải một chưởng, một đường lao thẳng về phía hướng cửa hàng kẹo ở phố phía đông.

Lúc này phố đông đã sớm được quan quân bao vây lập trận địa, Bạch đại nhân ôm cây đợi thỏ, đã sớm chờ ở nơi này.

Đêm trước Lộ Hồi từ đạo trưởng bị bảy yêu đánh cho học máu, nay vẫn trọng thương nằm trên giường, Bạch đại nhân hai ngày nay đi khắp các thị trấn phụ cận tìm các đạo quan, mời tới rất nhiều đạo sĩ, tu vi so le không đồng đều, thắng ở nhiều người, liền mong muốn phá hư cái vụ tụ tập huyết nguyệt đêm lần này. Trăm quý xuất hành, yêu ma hoành hành, cửa hàng kẹo bị vây trong ánh lửa mấy ngày liền, tự nhiên đưa tới vô số yêu quái vây xem.

Những đạo sĩ này bình thường thu yêu tróc quỷ tuyệt đối là không nói chơi, nhưng mà tối nay là trăm năm khó gặp đêm trăng chí âm, là sự kiện đặc biệt được yêu ma quỷ quái mong chờ, số lượng yêu ma đi ra quấy rối nhiều đến kinh người, bọn họ cũng không dám tùy tiện hành động, chỉ là đám yêu quái này thấy bọn họ liền rất khó chịu.

Đám đạo sĩ này bình thường đối phó chúng nó không tính, tối nay là sự kiện đặc biệt quan trọng mà chúng nó đã chờ đợi từ lâu, thế mà còn không biết điều muốn ra đây gây rối, đám yêu quái này thật rất muốn cho bọn họ một bài học.

Chúng nó mới đầu còn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ là giống như hổ rình mồi mà vây quanh đây trong vòng trăm trượng, trên trời dưới đất đầy những cô hồn dã quỷ, số lượng khổng lồ dày đặc tầng tầng lớp lớp, che khuất đi cả bầu trời cùng mặt trăng, khắp nơi đầy yêu ma quỷ quái, ngay cả nơi để đặt chân cũng không có, nhóm đạo sĩ liền kiên trì cùng chúng mất to trừng mắt nhỏ, một đám mặt ngoài trấn định, bên trong lạnh lẽo run rẩy tâm hồn.

Sau yêu quái càng tụ tập càng đông càng nhiều, chúng nó dần dần thôi lo lắng, không biết là kẻ nào la lên một tiếng, bảy yêu nhất loạt xông lên, đi đầu là đại Mãng Xà tinh anh dũng ở trước nhất, nó dùng cái đuôi cuộn cuộn nổi vân đập lên một tiểu đạo sĩ, hứng trí bưng bưng trêu đùa vô cùng vui vẻ, mặc hắc bào chạy nhanh như bay, rồi lại dùng cái đuôi kéo tiểu đạo sĩ 'Sư' một chút bay qua bên này, lại 'Sư' một chút bay qua bên kia, làm tiểu đạo sĩ choáng váng nôn thốc nôn tháo, còn nó chơi vui đến bắt diệp nhạc hồ.

Trước cửa hàng kẹo thời điểm đất hàng nhất còn không náo nhiệt bằng lúc này, bảy yêu chính thức bắt đầu cuộc vui của chúng nó, trên đường cái cũng chỉ toàn gặp yêu quái đuổi yêu quái, yêu quái đuổi đạo sĩ, yêu quái đuổi quan binh, khắp nơi gà bay chó sủa.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mãng Xà tinh- thuốc đại bổ

Hắc bào yêu quái kia đi theo Cốt Đầu, một đường đánh tới tận đông phố, bọn nha dịch lập tức nhận ra: con yêu này chính là yêu quái ngày ấy đã giúp Bạch Cốt Tinh chạy trốn, lại còn đánh cho Lộ Hồi từ đạo trưởng học máu, làm bị thương không ít nha dịch.

Hắc bào yêu quái hiển nhiên không biết nó ở dân gian đã có 'Danh vọng', nó liếc mắt một cái, thấy nơi này đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt, thật đúng là một bữa tiệc tụ tập đầy yêu quái, hai mắt nó liền tỏa sáng, ngao ngao kêu lên một tiếng, xông thẳng vào giữa bảy yêu.

Hắc bào yêu quái này vốn không hề kén chọn, sau khi chen vào giữa đám yêu ăn lộn bảy vài con tiểu yêu tinh, nó thỏa mãn vui đùa với vài con yêu, Bạch đại nhân đang đứng ở giữa mấy tên đạo sĩ, bận rộn chỉ huy mọi bề, chợt nhận ra hắc bào yêu quái đang ở giữa đám yêu nghiệt, vội vàng ngăn đầu nhìn xung quanh, thấy Bạch Cốt Tinh đang đứng ở phía xa xa, trên đầu là ánh trăng đỏ sậm như máu, nhân nhả vô cùng, khuê nữ bảo bối đang bị nó ôm vào trong ngực, hắc nhất thời hai mắt phun lửa, tức học máu.

Hắn khổ sở thủ thế chờ đợi cả nửa đêm, rốt cục cũng đợi được nó xuất hiện, lập tức tinh thần phấn chấn, vung tay hô một tiếng, kết quả trái dùm phải ngó, phát hiện ra cả đám đạo sĩ mình mang đến đều bị tội yêu quái đuổi tới đuổi lui, loạn thất bát tao, óc còn không mang nổi mình óc, sao rảnh mà còn

để ý tới hắn. Hắn cắn răng một cái, nhặt một cây kiếm gỗ đào, xóc lại đai lưng lỏng lẻo, hướng về phía Cốt Đầu ở trên cao mà phi tới.

Cốt Đầu đứng ở trên nóc nhà nhìn xuống, đang cân nhắc xem làm như thế nào mới có thể phá vòng vây, đi vào cửa hàng kẹo, bỗng con đại Mãng Xà tinh vốn đang chơi vui vẻ chạy nhanh như bay, bỗng nhiên xem xét đến con hắc bào yêu quái phàm ăn, nó vút luôn tiểu đạo sĩ mà xông đến chơi cùng.

Hắc bào yêu quái cùng nó đại chiến ba trăm hiệp, Mãng Xà tinh dùng thân mình mềm mại mà rắn chắc của nó, gắt gao cuốn chặt con yêu mặc hắc bào, đột nhiên, nó uốn éo đầu lại thấy Bạch Cốt Tinh đang ở trên đầu mình ngó nghiêng xung quanh, nó lại ném hắc bào yêu quái, xông tới đánh Bạch Cốt Tinh.

Con đại Mãng Xà tinh này áy à, giống hệt như hầu tử (khi) vậy, nghịch một cái, quăng một cái, nó bắt mấy con yêu chẳng phải để ăn mà là do quá buồn chán, hằng năm đều ở trên núi, chẳng bao giờ gặp mấy thứ này, giống như con dê nhúi chui từ đất lên vậy, thấy cái gì mới mẻ, nó đều muốn chơi tới bất diệc nhạc hồ.

Khó nổi Bạch Cốt Tinh này thân nhẹ như yến, nó tốc độ phản ứng đều cực nhanh, cũng không phải là dễ bắt được, Mãng Xà tinh ngay cả đập liên tục mấy cái cũng không trúng cái nào, nó nhất thời giận dữ, cho nên khi Cốt Đầu nhẹ nhàng trở xuống nóc nhà, đang mãi ngó nghiêng nhìn khắp nơi, Mãng Xà tinh bỗng nhiên rơi từ trên đầu Cốt Đầu xuống, thân thể con Mãng Xà này quá khổng lồ, né tránh không kịp, dường như trong nháy mắt nửa thời là sẽ bị nó đè bẹp.

Bạch Tiểu Linh khóc.

Tiếng tiểu hài tử nỉ non khóc dưới không gian đột nhiên trở nên tối om làm Bạch Cốt Tinh bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, nó liền dùng hết sức tung Bạch Tiểu Linh đi, Mãng Xà tinh thân thể nặng tới ngàn cân, dùng sức rơi xuống, chợt nghe âm âm một tiếng nổ, cả cửa hàng kẹo bị đập sập xuống dưới, trên mặt đất tạo ra một cái hố vừa to vừa sâu, bụi bặm bay khắp nơi, Mãng Xà tinh đặc ý đào dật, về mặt đường như đang rung đùi đắc ý (rắn có thể rung đùi đắc ý sao???(@@)), đem Cốt Đầu đè bẹp ở đáy hố, lưỡi phun nọc độc liên tiếp.

Bạch đại nhân đi được nửa đường liền nhìn thấy một màn kinh khiếp như vậy, run rẩy tâm thần, hồn phi phách tán, không quan tâm gì nữa, phi thân vọt ra, tiếp được Bạch Tiểu Linh giữa không trung, hung hăng ngã thẳng vào bụi hoa, quăng ngã cả một con hồ ly đuôi vàng.

Cũng may hắn ôm nàng thật cẩn thận, Bạch Tiểu Linh hoàn hảo vô khuyết, chính là sợ tới mức oa oa khóc to.

Mất đi mà lấy lại được, vui mừng như điên làm cho Bạch Ngọc Thư hồn nhiên quên đi đau đớn, hốc mắt ông nóng lên, cả người run run, gắt gao ôm Bạch Tiểu Linh, hung hăng hôn lên mặt nàng mấy cái, Bạch Tiểu Linh thần hồn chưa ổn định lại được, ôm cổ hắn khóc không thành tiếng: "Phụ thân, phụ thân..."

Bạch đại nhân ôm bảo bối khuê nữ đã nghĩ thừa dịp loạn mà rút lui, ở kia Mãng Xà tinh đã đè ép được Bạch Cốt Tinh ở dưới thân lại bắt đầu ở trong đám người tìm kiếm mục tiêu mới, bỗng nhiên nhìn thấy Bạch đại nhân, nó thề thề lưỡi phi tới.

Bạch đại nhân bị buộc liên tục lui về phía sau, thân thể con Mãng Xà khổng lồ vô cùng, mười cái Bạch Ngọc Thư cũng không phải đối thủ, cái đuôi của nó chỉ cần đập ba nhát là có thể khiến hai cha con hắn thành đồng thịt vụn! Bạch Ngọc Thư bị buộc đi tới góc tường, cuối cùng không thể lui thêm được nữa, Bạch Tiểu Linh còn đang khóc trong lòng hắn, khóc đến mức cái mũi nhỏ cũng không kịp thở, đồ bùng lên, hắn cúi đầu ầu ầu yếm hôn lên trán nàng, bỗng nhiên nhắm mắt, nhắm tâm đem nàng dùng sức tung đi: "Cốt huynh, tiếp lấy!"

Cốt Đầu đang từ hố bò ra, lồng ngực nó đã có mấy cái xương vỡ toang toác, nghe tiếng Bạch Ngọc Thư nó liền phi tới, tiếp lấy Bạch Tiểu Linh, lòng bàn chân nhanh nhẹn xoay một cái, ý đồ muốn chạy.

Mãng Xà tinh giận dữ, nó cảm giác bị lừa gạt, nộ khí xung thiên, nhanh như tia chớp xoay người lại muốn tóm lấy Cốt Đầu.

Hai kẻ một trước một sau càng đuổi càng xa, hắc bào yêu quái xen lẫn trong đám yêu quái vẫn chơi đến vui vẻ, chân còn đang dẫm lên một tên đạo sĩ, ngẩng đầu nhìn cảnh này hai con yêu người truy ta trốn rất thú vị, nó cũng xông lên giúp vui.

...

Ba kẻ ở vùng ngoại thành, trong rừng rậm tối đen mà chạy đuổi bắt tới vài trăm vòng.

Bạch Cốt Tinh ôm Bạch Tiểu Linh ở phía trước chạy trốn nhanh hơn gió, Mãng Xà tinh theo sát sau nó đuổi theo không bỏ cuộc, mệt hộc máu, hắc bào yêu quái truy ở cuối cùng. Bạch Tiểu Linh lúc này khóc cũng khóc xong rồi, nắm tay nhỏ nhỏ giơ lên cổ vũ cho Bạch Cốt Tinh, làm Cốt Đầu càng chạy trốn càng dũng cảm.

Con hắc bào yêu kia thật sự rất lười, nó hứng lên đuổi theo mấy trăm vòng, sau khi ăn xong vận động xong, bắt đầu chạy cho có lệ, mắt thấy Bạch Cốt Tinh ở phía trước chạy nhanh hơn gió, y như một tàn ảnh xẹt qua, nó liền tùy tiện chui vào rừng cây gần đó, nằm ngay đó.

Một nén nhang sau, Bạch Cốt Tinh chạy nhanh bay qua người nó.

Hắc bào yêu quái liền đứng lên đuổi theo, đuổi được mấy đoạn đường, nó lại bắt đầu lười, tùy tiện hướng vào chỗ nào đó xông tới, lại nằm ỳ ra.

Lại một nén nhang nữa trôi qua, Bạch Cốt Tinh lại chạy qua chỗ nó nằm.

Hắc bào yêu quái đứng lên lại đuổi, sau đó lại lười, lại tìm chỗ nào đó nằm vật ra.

Lại tiếp tục một nén nhang nữa trôi qua, Bạch Cốt Tinh lần thứ ba bay qua chỗ nó nằm. Nửa đường còn dừng lại, dẫm lên người nó, nghi hoặc cúi đầu nhòm nhòm, hai đôi mắt nhìn nhau chòng chọc... rồi lờn bàn chân Bạch Cốt Tinh lại tiếp tục nảy lên chạy vô cùng vui vẻ.

Hắc bào yêu quái nằm trên mặt đất tự hỏi.

Cứ như thế bị bỏ lại mấy vòng, con hắc bào yêu quái này chỉ số thông minh vẫn khá cao, nó rất nhanh phát hiện vấn đề—— khi gió, nguyên lai chỉ có mỗi Cốt Đầu vẫn luôn chạy vòng vòng!

Cho nên chờ Bạch Cốt Tinh lần tiếp theo sắp chạy tới, chuẩn bị dẫm lên chỗ nó nằm, con yêu mặc hắc bào này liền lảng lảng nằm lủi ra, vờn một chân ngáng đường...

Bạch Cốt Tinh không kịp phanh lại, bị nó lừa văng ra xa mấy trượng. Mãng Xà tinh đầu đầy tức giận thấy thế liền cười to: "Ha ha ha ha... Lão tử cuối cùng đuổi được ngươi!"

...

Mãng Xà tinh đuổi theo Cốt Đầu hơn nửa buổi, lúc này dừng lại, nó có điểm nghi không ra tại sao mình lại liều mạng đuổi theo Cốt Đầu?

Nó vòng quanh con mồi vừa đuổi được, dắc ý thè thè lưỡi, uyển chuyển lượn tới lượn lui vài vòng, Bạch Cốt Tinh ôm Linh Linh ngồi dưới đất vẫn không nhúc nhích mặc kệ nó vây quanh xem xét, chỉ có một đôi mắt màu đỏ có ánh sáng nhàn nhạt lưu chuyển ở bên trong, giống như đang có chủ ý quái quỷ nào đó.

Mãng Xà tinh đang nghĩ xem nên xử lí nó như thế nào, hay lại dè bẹp lần nữa?

Lúc này, một âm thanh ngọt ngào non nớt vang lên, Bạch Tiểu Linh ngồi trong lòng Cốt Đầu mở cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ nói: "Con rắn to lớn béo ị nhà ngươi, nếu thiếu cánh rừng này, ta liền bảo phụ thân bắt ngươi trở về đánh bằng roi. Cha ta làm đại quan..."

Nàng còn chưa nói hết, Cốt Đầu liền che cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại.

Con Mãng Xà tinh này là yêu quái có mấy ngàn năm đạo hạnh, cùng thuốc bổ bình thường Cốt Đầu ăn không phải cùng một cấp bậc, nó biết rõ chính mình không phải đối thủ, nhưng đối với thuốc bổ Mãng Xà tinh thượng đẳng bổ dưỡng này nó lại không chế không được mà chảy nước miếng, thế nên mới chạy mấy trăm vòng quanh rừng để tiêu hao thể lực của đối phương, lại giả vờ yếu thế, kì thực đang chờ đợi thời cơ để không chế địch.

Bạch Tiểu Linh hé miệng, xà tinh liền bị hấp dẫn, nó vây quanh Cốt Đầu trườn qua trườn lại, tìm hiểu xem rốt cuộc Bạch Tiểu Linh là cái thứ gì, con mồi nó to như hai hạt châu không lồ, lấp lóe ánh lục âm u thật đáng sợ, Linh Linh khiếp đảm nhắm thẳng vào trong lòng Cốt Đầu mà rúc vào. Nó thập phần khinh thường hừ lạnh: "Hắn dám đánh ta bằng roi ư, lão tử một đuôi đập ba cái đánh chết hắn!" Nói xong nó còn vờn vẹo thân thể khổng lồ ở trên cỏ như để khoe khoang.

Bạch Tiểu Linh vốn có điểm sợ hãi, nghe nó nói như vậy, cũng xoay mặt qua hừ hừ mấy tiếng: "Cha ta cha mới không sợ ngươi đâu... Hừ, ta gọi Cốt Đầu thúc thúc giết ngươi!"

Mãng Xà tinh ở trên cỏ trườn tới trườn lui, Bạch Tiểu Linh cùng nó cãi nhau, nó tự nhiên không phục, thân thể khổng lồ trên mặt đất uốn éo, trong nháy mắt liền biến thành bộ dáng một cô bé bốn năm tuổi.

Tiểu cô nương ngồi trên cỏ, mặc một chiếc váy mềm điểm hoa hồng nhạt, sau đầu cũng điểm một nụ hoa bằng ngọc đỏ, bím tóc chính tề, đôi mắt to đen nhánh như hạt nhãn, trong suốt lấp lánh, giống Bạch Tiểu Linh như đúc.

Linh Linh ngơ ngác trừng lớn mắt, a a kêu to: "Yêu quái yêu quái!"

Cốt Đầu vừa thấy thế, nhất thời mờ mịt. Nó nhìn tiểu cô nương trong lòng, rồi lại nhìn cô bé con trên mặt cỏ, lại nhìn tiểu oa nhi trong lòng, rồi lại ngó cô bé trên cỏ, con xà tinh liền huyền động thân thể, học cách phát âm của Bạch Tiểu Linh: "Cốt Đầu thúc thúc, ôm..."

Cốt Đầu nhất thời thập phần do dự.

Bạch Tiểu Linh thấy thế liền ôm lấy cổ Cốt Đầu tuyên bố quyền sở hữu, quay đầu hung hăng trừng Mãng Xà tinh.

Cả hai đều oa oa kêu Cốt Đầu thúc thúc. Xà tinh lừa không được Cốt Đầu đi tới, liền ngồi dưới đất ô ô khóc lớn, nước mắt rơi thành chuỗi thành chuỗi cuộn cuộn chảy xuống. Cốt Đầu có chút rục rịch nghĩ muốn đi tới, Bạch Tiểu Linh liền sử dụng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ đến giờ mà gắt gao ôm chặt nó, mùi hương ngọt ngào nhẹ nhàng tỏa ra, Cốt Đầu vẫn có biện pháp nhận ra hương vị này, nó cúi đầu ghé vào gương mặt nhỏ nhắn của Linh Linh cẩn thận ngửi ngửi, liền ôm lấy Linh Linh định đi.

Mãng Xà tinh ngồi dưới đất đầy bụng bất mãn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au thập phần đáng yêu chu lên, thanh âm ngọt ngào mềm mại: "Ngươi như thế nào không nghe thấy ta?"

Cốt Đầu đầu cũng không thèm quay lại, xà tinh oán khí đầy đầu lăn lộn dưới đất: "A a a, ta mặc kệ, ngươi phải nghe ta!"

Hắc bào yêu quái nằm trên mặt đất nhìn có vẻ thú vị, nó cũng chạy vô góp vui, đánh một chưởng thật mạnh về phía tiểu cô nương đang lăn lộn trên cỏ.

Xà tinh quả sợ hãi, lập tức hóa về nguyên hình cùng nó đánh nhau, Cốt Đầu nhân cơ hội ra tay, tinh thể nháy mắt xoay chuyển, biến thành cục diện 2 Vs 1. Xà tinh tức điên chửi ầm lên hai tên tiểu nhân, Linh Linh thom một cái, thương Cốt Đầu vì đã đánh thắng, ôm cổ Cốt Đầu đắc ý dào dạt hừ hừ mắng: "Đánh không lại liền mắng chửi người ta, quý hẹp hòi!"

Khốn nỗi Mãng Xà tinh này cũng có chút đạo hạnh, dù hai con yêu có liên thủ cũng tạm thời không thể chiếm chút tiện nghi nào, ba con quân lấy nhau đại chiến trong rừng cây, Mãng Xà tinh phun hỏa ra khắp nơi chung quanh, sóng nhiệt khắp nơi cuộn cuộn dâng trào, ở phía đông, mặt trời dần lên cao, tốc độ Cốt Đầu dần chậm lại, sức mạnh cũng yếu dần.

Hắc bào yêu quái cũng là một loại tà âm vật, nhưng đối với ánh sáng mặt trời sức kháng cự của nó hơn xa Cốt Đầu, nó tuy bị ảnh hưởng không mạnh, nhưng vốn âm tà vật đối với ánh mặt trời luôn sinh lòng e ngại, hành động nó liền hơi có chút bó tay bó chân không hoàn toàn phát huy được sức mạnh, Mãng Xà tinh này hóa vẫn có chút thông minh, vừa thấy mặt trời lên sức chiến đấu của đôi phương giảm xuống, nó liền thừa cơ vô đèn, thân thể 'Bồng' một tiếng lại bành trướng gấp mấy lần, cái miệng to như chậu máu liền há ra, một ngụm nuốt trọn hắc bào yêu quái... còn về phần Cốt Đầu...

Cốt Đầu quyết định thật nhanh, xoay người nhoáng một cái đã chạy xa vài trượng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hành sự ở bãi tha ma

Editor: Ưu Tịch

Dưới ánh nắng mặt trời, Cốt Đầu chạy như điên về phía sơn động, nhanh đến mức tưởng như sắp mất mạng đến nơi. Nó bị ánh mặt trời trực tiếp chiếu vào tới hơn một khắc (khoảng 15 phút), trên người bị nướng khét, cả bộ xương dường như có xu hướng chuyển hết thành màu đen. Vừa vào động, nó liền đặt Bạch Tiểu Linh lên tấm da bạch hổ, sau đó liền cuống cuống tìm kiếm thứ gì đó.

Cũng không rõ được nó đang tìm thứ gì, nhưng có một điều chắc chắn là nó đang phi thường nôn nóng, vì dù rằng nó tuy tu luyện bằng dương khí, rốt cuộc bản thân Cốt Đầu vẫn là chỉ âm chí tà vật, chỉ có thể thừa nhận loại dương khí tương đối nhu hòa, còn với ánh mặt trời vốn hàm chứa dương khí mạnh mẽ mãnh liệt như vậy, tất nhiên là nó chịu không nổi.

Bạch Tiểu Linh nhìn ngó quanh chỗ ngồi tìm đồ ăn, đang lúc thưởng thức mấy quả đại ngon lành, vô tình thấy bộ Bạch Cốt của Cốt Đầu dần phiếm đen, nàng lôi kéo Cốt Đầu ngồi xuống, liền hướng về phía mặt nó nhẹ nhàng thổi khí, thổi mấy cái liền cất giọng nói thanh thanh dịu dàng: "Thôi thôi, không đau không đau nha."

Cốt Đầu bị thổi làm thấp phần hưởng thụ.

Nó nằm trên tấm da hổ, ôm lấy Linh Linh vào trong ngực, đôi tay nhỏ bé của Linh Linh khoát lên vai nó, liều mạng thổi thổi. Tay nó dịu dàng vuốt ve gương mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt thấp phần nhu hòa.

Bọn họ đây là hai tên gốc gác lừa đảo, mà lại vô tình làm đúng, Bạch Tiểu Linh chỉ biết là nếu đau đau thì thổi thổi sẽ đỡ, quả thật không biết Cốt Đầu là bị ánh mặt trời thiêu cháy, nàng thổi ra hơi thở mang theo hơi nước ướt át, Cốt Đầu tự nhiên cảm giác thoải mái.

...

Bạch Tiểu Linh thổi thổi một lúc liền ngủ, lông mi thật dài khép lại, hô hấp nho nhỏ thổi ra ở gáy Cốt Đầu, ngủ thật nhu thuận lại im lặng. Cốt Đầu bế nàng thêm một lúc mới luyến tiếc buông nàng ra.

Buổi chiều Linh Linh ăn no ngủ đủ tỉnh lại, tìm khắp sơn động không thấy Cốt Đầu, nàng ở trong động cuống lên tìm khắp nơi, gấp đến oa oa khóc nhè, liền thấy cái đầu Cốt Đầu từ dưới đất chui ra.

Nó ở trong động tìm kiếm nguồn nước, khổ nỗi lượng nước dự trữ trong sơn động không nhiều lắm, đều đã đem cho Linh Linh uống, nó đương nhiên không thể dùng, hiện ánh mặt trời lại đang vào lúc mãnh liệt nhất, nó cũng không có cách nào đi ra ngoài, chỉ có thể trực tiếp ở trong động đào một cái hố thật lớn, thật sâu mà vùi mình vào.

Trong đất có nước, lại thêm vốn ở trong động là nơi có nhiều âm khí, nó chôn ở bên trong bùn ướt sũng nước một lúc, lúc này đã cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Linh Linh ghé vào Cốt Đầu, đầu gối nghiêng, cẩn thận quan sát nó, phát hiện Cốt Đầu cả người dính đầy bùn đất thoạt nhìn càng đen, nàng hốt hoảng thổi thổi nó: "Cốt Đầu thúc thúc còn đau hay không?"

Cột Đầu cao hứng vô cùng, kiểm chế không được từ dưới đất chui lên, một thân toàn bần ôm lấy Linh Linh.

Linh Linh cũng không ghét bỏ nó bần, nàng biết Cột Đầu hiện tại thực không thoải mái, nàng dùng tay nhỏ bé lau bần đất trên mặt Cột Đầu. Giờ trong lồng ngực Cột Đầu, trên khung xương toàn bần ẩm, biến Cột Đầu toàn thân là xương thành toàn thân tạo từ bần. Bạch Tiểu Linh chạy ra ngay bên ngoài động, thấy có một dòng suối liền nhỏ liền muốn lấy ít nước cho nó lau mặt, Cột Đầu không biết nàng muốn làm gì, nó cũng không dám ra khỏi động, chỉ có thể tránh ở bên trong động, đứng ở chỗ ánh mặt trời không chiếu được, khẩn trương nhìn nàng, đề phòng nàng đột nhiên bị đá thú ở đâu chui ra bắt đi mất.

Bạch Tiểu Linh ngồi xổm bên dòng suối dùng mảnh vải trắng thấm đầy nước, hấp tấp chạy về chỗ Cột Đầu. Cột Đầu thấy nước thật cao hứng, Linh Linh dùng mảnh vải trắng sũng nước dịu dàng lau mặt cho nó, đứng thật gần Cột Đầu, vô cùng ngoan ngoãn.

Tiểu cô nương vẫn còn nhỏ, bình thường tuy rằng cũng có lúc nháo loạn, tính tình tiểu thư ương ngạnh, nhưng nếu là cha mẹ nàng sinh bệnh không thoải mái, nàng có thể cả ngày nhu thuận canh giữ ở đầu giường không ảm ỷ không nháo, còn có thể hỗ trợ đắp khăn ướt chăm sóc bệnh tình, Bạch đại nhân yêu thương nàng như vậy cũng không phải không đạo lý. Nhỏ như vậy đã biết đau lòng thương cha mẹ, trách không được mọi người đều nói nữ nhi là áo bông tri kỷ của cha mẹ.

Cứ như vậy qua vài ngày, Bạch Cột Tinh một thân Cột Đầu dần dần khôi phục sắc xương trắng muốt ngày xưa, đêm nay, nó mang Linh Linh đi vào sâu trong núi tìm một thác nước thật lớn, đem chính mình nhảy xuống để hấp thu tinh hoa âm khí.

Linh Linh còn nhỏ, không tự tắm rửa được, khổ nỗi trên người nàng rất bần đầy bần đất, ngứa ngáy khó chịu, liền tự cởi hết quần áo ngồi bên hồ, dùng khăn sạch thấm đầy nước lau thật mạnh những nơi bị ngứa, lau đến khi cả người chỗ hồng chỗ trắng. Đây là nơi thâm sơn cùng cốc tất nhiên không thiếu bọn yêu quái cư ngụ, thấy một tiểu cô nương phấn nộn hồng hồng, vô cùng ngon miệng, nhất thời động tâm, kết quả chưa kịp ra tay đã biến thành đồ ăn khai vị của Cột Đầu.

Cột Đầu không nghĩ tới Linh Linh còn có công hiệu làm mờ, nó ở trong đầm nhân nhả nghịch nước, chỉ chốc lát đã có vài con yêu quái tự động đi tới, cung cấp đồ ăn cho nó.

Cột Đầu vốn kén chọn, nếu không bị thương, bình thường đám tiểu yêu này nó không thèm liếc mắt một cái, trong lòng nó vẫn còn mơ tưởng tới đại bổ hoàn xà tinh, chờ Linh Linh nghịch nước xong, nó mặc quần áo cho Linh Linh, ôm lấy nàng lại đi tới rừng cây ngoài thị trấn.

Mãng Xà tinh tự nhiên đã sớm không còn ở nơi đó, Cột Đầu trong rừng tìm vài vòng không gặp, nó rất thất vọng, Linh Linh thấy cửa thành to lớn xa xa ngoài rừng cây, liền hưng phấn hét vào lỗ tai Cột Đầu: "Cột Đầu thúc thúc, đi vào trong đó, nơi đó có phụ thân..."

Cột Đầu nghe Linh Linh suốt ngày kêu 'Phụ thân', nó có ám ảnh trong lòng, có tâm ghen tị nên đương nhiên sẽ không mừng rỡ đưa Linh Linh vào thành, nó cúi đầu sờ sờ mặt Linh Linh để trấn an, không nói hai lời xoay người liền chạy lên trên núi.

Tiểu hài tử đại khái có bệnh hay quên, mỗi khi Linh Linh ngẫu nhiên nhớ tới cha mẹ hay là muốn nháo loạn Cột Đầu, Cột Đầu cùng nàng ở chung mấy ngày nay, đại để biết làm như thế nào dỗ nàng. Mỗi khi Linh Linh ảm ỷ, nó liền đi ra ngoài bắt một ít động vật cho nàng nghịch. Tiểu hài tử vốn sẵn có lòng tò mò, đám tiểu động vật đó phân tán hơn phân nửa lực chú ý của nàng, sau đó số lần ảm ỷ đòi về nhà liền càng ngày càng ít.

Hành động thường xuyên xảy ra giữa hai "người" là Cột Đầu ôm Linh Linh trong lòng, trong lòng Linh Linh lại ôm một thỏ trắng nhỏ, có khi là một tiểu hồ ly, ban ngày ban mặt cả ba cùng nhau ở trong động ngủ ngon lành.

Tuy rằng chuyện Linh Linh ảm ỷ về nhà xem như tạm thời được giải quyết, nhưng lại có một vấn đề mới xuất hiện, Linh Linh có đám động vật nhỏ sẽ không thường xuyên chủ động thân thiết với nó.

Thường là buổi tối Cột Đầu đi ra ngoài hấp thụ ánh trăng, Linh Linh ở bên trong động chơi đùa cùng sủng vật mới bắt được. Đám này đều là động vật hoang dã tính còn nguyên, thường xuyên thừa dịp Linh Linh không để ý liền chạy ra ngoài động. Linh Linh đuổi không kịp, Cột Đầu liền bắt chúng quay trở về, đưa lại cho nàng, Linh Linh nhìn cũng không nhìn, không thèm cho nó một cái liếc mắt.

Cột Đầu thực mất mát.

Hôm nay, Linh Linh nhớ tới phụ thân lại ảm ỷ muốn quay về, Cột Đầu liền đi ra ngoài bắt một con sóc nhỏ để dỗ nàng, Linh Linh yêu thích không buông tay, cả ngày đều ôm nó vào trong ngực, ban ngày cũng không chịu cùng nó cùng nhau ngủ, ôm sóc nhỏ chơi đùa ở một bên, cười hi hi ha ha lẫn lộn không ngừng, Cột Đầu vài lần ôm nàng lại để đi ngủ, được một lúc Linh Linh lại chui từ khuỷu tay nó ra, chạy đi, Cột Đầu còn có chút ghen tức đây.

Buổi tối nay, Cột Đầu vẫn ở ngoài động hấp thụ ánh trăng, Linh Linh ở trong động chơi đùa cùng sủng vật mới, con sóc nhỏ này còn rất ương ngạnh, bị Linh Linh ôm đến phát cáu liền dùng móng vuốt cào nàng rách cả áo, Cột Đầu bắt nó trở về, thấy trên mu bàn tay trắng nõn của nàng có mấy vết máu, nó nhất thời giận dữ, đem con sóc ném ra ngoài động, lực đạo của nó tất nhiên là rất lớn, sóc nhỏ bị ném trên nền đá ngoài động, xương cốt vỡ vụn, xèo xèo kêu vài tiếng rồi chết.

Linh Linh khóc lớn, chạy ra ôm thi thể của sóc con, dường như phát điên đâm đá Cột Đầu.

Cột Đầu giết hồ ly tinh giết lợn rừng giết con hổ, nàng nhìn thấy tuy sợ hãi, nhưng không đến nỗi chán ghét, nhưng khi Cột Đầu giết tiểu động vật thì nàng liền hận nó, Cột Đầu đồ thể nào cũng không nguôi.

Hôm sau, Linh Linh vẫn không chịu cùng Cột Đầu nói chuyện, Cột Đầu mà tới gần, nàng liền khóc nháo không ngớt. Cột Đầu cũng tức giận, liền đem toàn bộ sủng vật của nàng ném ra ngoài động, mạnh mẽ ôm lấy Linh Linh, gắt gao ôm vào trong ngực. Linh Linh khóc thút thít nghẹn ngào, khóc thẳng

đến khi mắt sưng lên cũng không chịu ngừng lại.

Cốt Đầu lo đến đâu cũng to ra, thời điểm tiểu cô nương nhu thuận nghe lời có thể làm cho người ta yêu thương nàng mà đem nàng khảm vào tận tâm can, nhưng khi nàng nháo loạn thật sự làm cho người ta giận đến ngứa răng mà không làm gì được, cũng không nỡ đánh mắng nàng; nó ước chừng cũng phát hiện đã nhiều ngày Linh Linh không chịu thân cận nó là vì còn muốn đi về, nó liền quyết định chuyển đi. Chuyển đến một nơi thật xa, xa đến mức Linh Linh vĩnh viễn cũng không thấy được cha mẹ nàng.

Nó nói đi là đi, đem đó liền đóng gói mấy món đồ chơi cùng đồ ăn của Linh Linh, tất cả bọc vào trong tấm da hổ, dùng một tay khoác lên vai, một tay còn lại ôm lấy Linh Linh, một đường hướng phía nam chạy vội.

...

Ba năm rưỡi trôi qua.

Cốt Đầu cùng Linh Linh một đường thẳng tiến về phía nam. Linh Linh từ nhỏ sinh trưởng ở tây bắc, bởi khí hậu không hợp nên sinh bệnh vài lần, nhưng đều khỏi rất nhanh, sinh long hoạt hổ. Chuông gắn dây tơ hồng trên tay nàng quả nhiên đã bảo trợ nàng bình an khỏe mạnh. Nếu không có vật ấy, chỉ sợ nàng sớm đã bệnh nặng, bị Cốt Đầu đuổi về bên cạnh cha mẹ, trải qua một cuộc sống mỹ mãn, ấm áp yên ổn cha thương mẹ yêu. Đâu có giống như bây giờ, đi theo bên cạnh một yêu quái, ở những nơi mưa gió, sương tuyết đầy trời mà lang bạc kỳ hồ (lang thang khắp nơi, không có chỗ ở cố định).

Cũng không biết pháp bảo này tặng cho nàng, rốt cuộc là phúc đức, hay là là bất hạnh.

Có lẽ điều này chính là duyên phận, một đứa nhỏ không dễ dàng sinh bệnh chính là lẽ vật tốt nhất mà ông trời tặng cho Cốt Đầu đã phải sống qua trăm năm cô độc, trăm năm thẳng thẳm. Làm cho nàng ở bên nó, cùng nó đi trên con đường dài cô độc, sớm chiều ở chung, tháng tháng ngày ngày, cho đến khi sông cạn đá mòn, thiên hoang địa lão.

Có lẽ Linh Linh sống không được lâu dài như vậy, nàng dù sao cũng là phẩm nhân, nhưng ai nói Cốt Đầu sẽ không nghĩ tới chủ ý như vậy?

Nó nuôi dưỡng Linh Linh hơn ba năm, tự nhiên biết nàng cùng đứa nhỏ khác bất đồng, nàng sẽ không sinh bệnh. Nó có tâm muốn Linh Linh có thể sống được lâu dài một chút, càng lâu càng tốt, có thể ở bên nó trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm.

Vì thế... Linh Linh mỗi đêm đều bị tên gốc này ôm ra ngoài trời hấp thụ ánh trăng, hơn nữa thường bị lôi tới những bãi tha ma, ăn uống và làm những thứ quái dị.

Ví dụ, thẳng tiến một đường lại đây, Cốt Đầu luôn chuyên tâm tìm kiếm các bãi tha ma phụ cận, đêm đến liền đi tới đó hấp thụ dương khí những thi thể tiết ra để tu hành.

Nó trước kia tu luyện cũng là ba ngày chơi đùa bốn hôm lộn lờ, chỉ luôn lo lắng châu chực quanh đứa nhỏ, nay có được đứa nhỏ khỏe mạnh không bao giờ bị ốm, lòng nó liền yên ổn, thoải mái mà dốc lòng tu luyện, trước đây phải vài ngày nó mới thêm đến bãi tha ma, nay nó bất chấp mưa gió, tu luyện thập phần ra sức.

Chỉ khổ Bạch Tiểu Linh, trời giá rét đông lạnh, Linh Linh chỉ có thể chịu đựng ở trong lòng Cốt Đầu ngủ.

Cốt Đầu tìm một chỗ cạnh nấm mồ ngồi xuống, vài năm nó ra sức tu hành, tu vi tăng lên rất nhiều, do vậy nó chỉ hấp thụ xác chết một thời gian ngắn, khi cơ thể hư thối tiết ra dương khí còn thừa. Yêu cầu của nó đối với phẩm chất dương khí đã tương đối đề cao lên rất nhiều.

Dương khí trên người nhân loại chủ yếu nhận được do có thể hấp thụ đồ ăn, nhận lấy máu huyết nuôi cơ thể. Còn người đã chết, bởi vì không thể hấp thụ nhận được máu huyết, tự nhiên sẽ không sinh ra dương khí, dương khí vốn có trên cơ thể sẽ dần suy yếu. Những người vừa mới chết đi không lâu, dương khí vẫn đang ở trong phạm vi thừa nhận của nó, cho nên nó thường xuyên tìm kiếm mà người chết để tu luyện. Khi một chỗ lâu dài, ít còn mà nào đạt yêu cầu, nó liền mang theo Linh Linh dời đi địa điểm khác. Bọn họ vài năm này không bao giờ yên ổn ở một chỗ lâu dài, luôn trần trọc lưu lạc, Linh Linh cũng thành thói quen.

Cốt Đầu ngồi ở cạnh nấm mồ, lẳng lặng hấp thụ một hồi dương khí. Nó thập phần vừa lòng, nó vừa hấp thụ dương khí đến từ thân xác của một người phụ nữ có thai vì khó sinh mà chết, trước khi chết huyết khí tràn đầy, dương khí cũng dư thừa. Ngón trỏ của nó khẽ động, ngấm ngấm mộ phần kia, nó động tâm tư muốn ăn lấy huyết nhục của thai phụ đó.

Lúc này trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu, ở sâu trong bãi tha ma âm trầm khủng bố ảm ảm truyền đến tiếng tru của đám sói hoang, Linh Linh ở trong lòng Cốt Đầu chỉ lo ngủ, Cốt Đầu vài lần lay tỉnh nàng, ý tứ là kêu nàng chuyển tâm tu luyện, Linh Linh mặt mày mờ mịt.

Nàng căn bản không hiểu tu luyện như thế nào, Cốt Đầu mang nàng đến bãi tha ma, mới đầu nàng còn sợ hãi, sau nhiều lần nàng quen rồi, liền mỗi đêm đều ngủ gà ngủ gật. Thời tiết lạnh giá, ban đêm Cốt Đầu lại muốn dẫn nàng đến bãi tha ma nàng sẽ chết sống không chịu, lại ở lì trong động không chịu đi ra. Nhưng mà Cốt Đầu đối với chuyện này hết sức chấp nhất, vô luận Linh Linh khóc nháo như thế nào nó vẫn làm theo ý mình như cũ.

Nàng bị áo lông cừu bọc kín cả người, gương mặt nhỏ nhắn trong lòng Cốt Đầu đỏ bừng nóng hằm hằm, giận dữ vì bị phá hư giấc ngủ. Cốt Đầu dùng tay sờ sờ mặt của nàng, ngón tay xương xẩu chỉ chỉ nấm mồ bên cạnh, ý tứ là hỏi Linh Linh —— có muốn ăn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Cốt Đầu muốn ăn xác chết?

Editor: Ưu Tịch

Linh Linh sợ tới mức vội vàng bắt lấy tay nó, vẻ mặt nghiêm túc: "Cốt Đầu thúc thúc, khai (mở) mà sẽ bị đuổi đánh đó!"

Lúc trước Cốt Đầu cũng từng một lần muốn khai mà ăn xác, kết quả còn chưa kịp làm gì đã bị lão nhân trông coi bãi tha ma phát hiện, bọn họ bị một đám thôn dân giờ cây đuốc đuổi theo quá nửa đêm, Linh Linh bởi vậy cũng không biết nó lấy xác người chết là muốn làm cái gì, nếu nàng biết Cốt Đầu lấy xác người là muốn ăn thì thể, chỉ sợ có thể bị dọa ngất xỉu đi.

Cốt Đầu nghe không hiểu nàng nói cái gì, nhưng ý tứ của nàng nó tương đối hiểu, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại tiếp tục nhắm mắt tu hành.

Cốt Đầu không có cảm giác rét lạnh, khi tuyết mịn từ trên trời phiêu phiêu rơi xuống nó có phát hiện, nhưng nó đang mải mê tu luyện nên cũng chẳng thèm để ý. Nhưng không có nghĩa là Bạch Tiểu Linh cũng thế, nàng ồn ào đòi đi về. Cốt Đầu lưu ý nhìn về cái mả của người phụ nữ có thai, ngóng rồi lại ngóng, rốt cuộc ôm lấy Linh Linh trở về son động bọn họ đang cư ngụ.

Cốt Đầu có tâm mang Linh Linh rời xa cha mẹ nàng, đó là tìm cách đi xa nhất có thể, bọn họ vài năm này một đường hướng nam, đến mùa đông này, đã muốn cách xa phố huyện thành thị đông đúc đó đến mấy vạn dặm.

Bọn họ hiện tại ở trong son động này cũng là do Cốt Đầu cướp được của một con hổ tinh, son động được bố trí chắc là của giống cái, trong động có cái giường lông mềm mại, thậm chí giữa động còn cái ấm lò (lò sưởi).

Cốt Đầu tuy rằng không có cảm giác rét lạnh, nhưng nó cũng biết Linh Linh chịu không nổi, cho nên khi vào mùa đông năm thứ nhất, thời tiết vừa trở lạnh, cũng không biết nó trộm từ nơi nào đến đây nào chần bông nào áo bông để chống rét. Khi Linh Linh đang ngủ liền đem nàng trước sau bọc kín, trong ba tầng ngoài ba tầng. Tên ngốc này không hiểu cách trải chăn trải chiếu, sau cùng lại vẫn là Linh Linh đã từng xem qua cách mẫu thân trải giường, mang theo chăn bông nó kiếm được trải trên mặt đất, trải mấy tầng thật dày, mặt trên lại trải thêm một lớp da hổ, làm thành giường ngủ của bọn họ.

Ngoài ra còn có thể nhìn thấy một ít đồ dùng chuẩn bị cho cuộc sống sinh hoạt ngày thường, bàn ghế bát ăn bồn rửa mặt... đầy đủ mọi thứ, càng đi sâu vào bên trong động, theo thời gian Cốt Đầu lần lượt đi ra ngoài, càng ngày càng nhiều thêm những thứ gì đó bị nó nhồi vào son động, bố trí nơi này... Tựa như một ngôi nhà chân chính.

Chính là cả hai đều không biết, cũng không thể nấu cơm, thành ra cái đồng bát đũa nồi niêu xoong chảo bị Cốt Đầu trộm về vẫn bị vô dụng bỏ sang bên, bị quăng trong góc động giống như mớ sắt vụn.

Một hôm cũng chẳng biết Cốt Đầu vừa đi trộm ở đâu về, tối hôm đó nó bê về động một cái bồn tắm khổng lồ cho Linh Linh dùng, cũng không biết là nó ở chỗ nào nhìn lên người lớn tắm rửa cho tiểu hài tử, nó khiêng bồn tắm trở về không nói hai lời liền nhấc Linh Linh vào bồn nước lạnh để tẩy rửa, lạnh đến mức nàng vừa khóc vừa nháo, hắt xì liên tục, lúc này mới biết tắm rửa hóa ra còn cần nước ấm?

Mấy ngày nay nó vui thích nhất việc tắm rửa cho Linh Linh, đem nàng tẩy rửa cả người thơm ngào ngạt, dùng khăn da hổ quấn nàng thật kỹ, bế lên giường, xem Linh Linh ở trên giường tới tới lui lui, vui vẻ lăn lộn, nó đặc biệt thích.

Bạch Tiểu Linh đã là một đại cô nương tám tuổi. Tuy vài năm qua cả người vẫn không dài ra được bao nhiêu, vẫn là bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng chỉ số thông minh của nàng vẫn cao lên ít nhiều. Nàng yêu cầu Cốt Đầu để mình tự mặc quần áo, đồng thời bắt Cốt Đầu cũng phải mặc áo bông. Cốt Đầu cũng nghe lời nàng, đem chính mình mặc tới mấy tầng áo dày cộm, như vậy ôm Linh Linh nàng cảm giác thoải mái hơn một ít.

Nó cũng phát giác Linh Linh không thích cơ thể nó không thỏa mãn nhu cầu của thời tiết, mùa hè thì không mát, hơn nữa đến mùa đông, một thân Cốt Đầu lại toàn xương lạnh lẽo, Linh Linh liền kháng cự không cho nó ôm. Cốt Đầu chỉ có thể mặc vào vài tầng quần áo, ở hỏa lò giữ nướng thân mình ấm áp, rồi vui vẻ lại xông tới ôm nàng cùng nhau chui vào ổ chăn.

Đạo gần đây nó muốn đào thi thể người chết lên xem cũng không phải không có đạo lý, nó muốn thử xem nếu bọc lên người lớp da của nhân loại thì sẽ như thế nào, đây là chuyện bình thường khi Bạch Cốt Tinh đã tu luyện đến một giai đoạn nhất định, đáng thương thay tên ngốc Cốt Đầu này giá trị chỉ số thông minh thật quá thấp, tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng, kể có hơn một ngàn năm đạo hạnh hồ ly tính so với nó chỉ nhất chiêu liền mất mạng, mấy ngàn năm đạo hạnh đại Mãng Xà tính đánh nhau với nó một trận chiến ngang sức, có thể thấy được đạo hạnh đồ ngốc này hiển nhiên không hề thấp, nếu gặp một Bạch Cốt Tinh khác tu vi ngang với nó đã nguy trang lớp vỏ da người từ lâu, mà nó đến bây giờ mới thông suốt một chút mà nghĩ đến chuyện này.

Sau khi Bạch Tiểu Linh đã ngủ, Cốt Đầu lại chui ra khỏi ổ chăn, lặng lẽ đi ra bãi tha ma.

Đợi đến sáng sớm khi Bạch Tiểu Linh tỉnh lại, nàng phát hiện đầu giường mình có một cái không rõ sinh vật đang ngồi.

Này chi... Ách... Cái thứ này, nó bộ dạng tựa như... Tựa như một khối cây khô, quanh thân da vàng như nến, khô héo đến độ dính sát vào xương, tựa như xác người chết bị vùi vào trong đất nhiều năm đã hóa thành cây khô... Mà không đúng, đây chính xác là một khối cây khô mà!

Bạch Tiểu Linh oa oa kêu to, ba chân bốn cẳng chui thẳng vào trong chăn, chạy tít xuống cuối giường run lập cập. Cốt Đầu vẻ mặt mờ mịt, xốc lên chân lên mạnh mẽ ôm nằng vào trong lòng, cúi đầu lấy tay chạm chạm vào lông mi nằng đã ướt đẫm nước mắt vì sợ, nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt của nằng.

Động tác này Linh Linh thật phần quen thuộc, nằng sợ hãi mở mắt ra, thấy cặp đồng tử màu đỏ mơ hồ quen thuộc, vừa kinh vừa sợ: "... Cốt Đầu thúc thúc?"

"Cốt Đầu thúc thúc người như thế nào biến thành cái bộ dáng này a, quá xấu, lại còn thối nữa!!" Bạch Tiểu Linh oa oa kêu to, ghét bỏ vô cùng, trên người nó toát ra một thứ mùi của tử thi, hôi thối cơ hồ hun nằng xém ngất xỉu, Cốt Đầu ừ ừ khua khua chỉ có thể cời tăng da người nó vốn thực vừa lòng này ra.

Cốt Đầu tại bãi tha ma kia thử bộ da của người phụ nữ có thai, mới mẻ thì mới mẻ, đáng tiếc thì thể mới nhập liệm dương khí quá nặng, mặc ở trên người nó phi thường khó chịu, nó bãi tha ma cơ hồ lục tung tất cả, rốt cục tìm được thi thể này đã chết nhiều năm, nó vui sướng lột da mặc lên người, cứ nghĩ Linh Linh sẽ thích...

Linh Linh thấy Cốt Đầu giống như cời quần áo, cời ra lớp da người vàng như nền đất ở trên tay, nằng sợ đến ngẩn ngơ.

Rốt cuộc là tiểu hài tử, nằng cũng không rõ đây là tình huống gì? Nằng lại có điểm sợ hãi, ghét bỏ kêu Cốt Đầu đem da người ném ra ngoài động, quay đầu lại phát hiện trên người Cốt Đầu cũng thối hoắc, nằng túm Cốt Đầu bắt nó đi đun nước ấm, rồi nhét nó vào bồn tắm tận lực tẩy rửa mùi thối hoắc trên người nó.

Trước kia Cốt Đầu đều tẩy rửa thân mình ở dòng suối ngoài sơn động, nó không thói quen tắm rửa, hàng năm một thân bản thù như khát cái chui vào trong bùn lầy vào trong nước bản không biết đau mà lặn, cả người bùn nước ướt át nó vô cùng thoải mái, khổ nỗi Linh Linh lại ngại nó thối, thường xuyên không cho nó ôm, nó chỉ có thể đem thân mình tẩy rửa sạch sẽ, mặc vào một lô một lốc áo quần rồi mới được ôm nằng.

Bồn tắm của tiểu hài tử đương nhiên là nhỏ, làm cho Cốt Đầu tay chân dài ngoằng đều phải bỏ ra ngoài, gác lên thành bồn. Linh Linh mặc một cái áo bào nhỏ, trên cổ tay thêu một đàng dây leo quấn quanh, tay nhỏ vươn ra, dùng khăn trắng tận lực kì cọ cho Cốt Đầu, kì đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cả đầu đầy mồ hôi, Cốt Đầu nhìn nhìn đột nhiên đem nằng ôm vào trong nước, cả hai ở trong bồn tắm vui cười đùa giỡn nghịch nước, Linh Linh bị nó cù, cười đến như sắp tắt thở đến nơi... Cốt Đầu bắt đầu suy tư, ngộ, nó muốn đi chôm cái bồn tắm loại lớn nhất về, để về sau có thể cùng nhau tắm.

Giữa trưa, Linh Linh ăn cơm trưa xong, lúc này hẳn là thời gian sau khi họ ăn trưa bắt đầu nhàn nhã vui đùa. Cốt Đầu liền tìm thứ đồ chơi thú vị nào đó cho nằng đùa nghịch, hoặc là cả hai ở trên giường lăn lộn cũng có thể dễ dàng trôi qua một buổi sáng. Chạm một chút nữa chờ Linh Linh tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa sẽ bắt đầu tập viết chữ, dùng bút lông Cốt Đầu kiếm được, bắt chước những chữ trong sách, xiêu xiêu vẹo vẹo viết theo.

Nằng viết được khoảng hơn ba tờ giấy lớn, lúc này thì có muốn viết nữa Cốt Đầu cũng không cho, nhét nằng vào ổ chăn ngủ cùng nó.

Hôm nay Linh Linh ăn cơm xong, Cốt Đầu bế nằng đi lên giường ngủ trưa, nằng quay đầu liền thấy Cốt Đầu cầm lấy cái áo choàng đen muốn khoác lên người, dường như muốn đi ra ngoài. Linh Linh lập tức xốc chân lên chạy tới quần quít lấy nó làm nũng: "Cốt Đầu thúc thúc, ta cũng muốn đi!"

Vài năm nay Cốt Đầu luôn tránh đi những nơi đông người, có đôi khi đi vào thành đều không mang Linh Linh đi cùng... Ách... Tìm chút đồ dùng này nọ cũng luôn không mang theo nằng, tuy rằng hiện giờ thời điểm Linh Linh âm ỹ muốn cha mẹ càng ngày càng ít, nằng đã dần dần không nhớ rõ cha mẹ của chính mình, nhưng Cốt Đầu vẫn có bóng ma tâm lý, nó vẫn không nguyện ý mang Linh Linh vào thành.

Ngày trước mỗi khi nó ra ngoài Linh Linh đều âm ỹ muốn đi cùng. Khi đó nằng còn nhỏ, Cốt Đầu ở cửa động chắn một cái cửa gỗ rất nặng để phòng dã thú, Linh Linh kéo không nổi, liền ghé vào phía sau cửa ô ô khóc. Cốt Đầu mỗi lần đứng ở ngoài động nghe, lại luôn luyến tiếc, đều là trở lại dỗ nằng khóc mệt rồi ngủ mới tiếp tục đi.

Sau đó khi lớn lên, Linh Linh học thông minh dùng ghế nhỏ treo lên cao, với được chốt cửa mở ra, liền chạy ra đuổi theo. Cốt Đầu ôm nằng trở về, Linh Linh lại đuổi. Ba bốn lần như thế, đến khi Linh Linh không còn khí lực đuổi theo nữa, Cốt Đầu liền một lần nữa đóng cửa gỗ lại, rồi mới đi ra ngoài.

Hôm nay Linh Linh đuổi mãi không chịu thôi, từ trước giờ Ngộ (giữa trưa) đuổi theo nó đến tận chạng vạng, Cốt Đầu do dự một chút, rốt cục đem nằng bế lên.

Linh Linh vui vẻ hoan hô, Cốt Đầu thấy dưới ánh nắng chiều, Linh Linh vui vẻ ngọt ngào cười lộ ra lúm đồng tiền nở rộ, tay lại sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của nằng.

Cốt Đầu nay đã không còn e ngại ánh mặt trời như trước nữa, chỉ cần mặc thật nhiều, lại bung dù che ô không để lộ ra dưới mặt trời thì nó có thể hoạt động như thường.

Sau khi nó mặc đủ quần áo, trường bào màu lam lại làm nó mơ hồ lộ ra dáng người cao lớn, ngọc thụ lâm phong, đằng sau gáy có một tấm da thật dày màu đen che khuất đi xương cổ, mặc một cái áo choàng màu đen, đội một cái mũ trùm đầu cũng màu đen nốt, chỉ còn lộ ra bóng dáng cái cằm, đeo một cái bao tay bằng nhung thật dày, dùng một cây dù thật lớn che đi diện mạo, ở trong đám người căn bản không ai có thể nhìn ra nó có gì khác biệt.

Vì thế, ở trên đường cái tại biên thành đạo này hay có một cảnh tượng như thế này.

Dưới ánh nắng chiều bằng lăng vàng nhạt, một lam sam công tử thân mình cao ngất, phong thái trác tuyệt, phiêu diêu như tiên, bung dù thông thả đi dưới mưa phùn gió nhẹ.

Đương nhiên, nếu không phải thời điểm trời mưa, cảm ô cái này sẽ không thích hợp cho lắm, cho nên Cốt Đầu cũng chỉ đi ra vào thời điểm trời hơi lầy phây lất phất mưa phùn, một ít người có tâm liền phát hiện, vị công tử thân hình cao ngất, mặc lam sam, phong thái như tiên giáng trần tựa như sắp bay lên đến nơi kia, luôn xuất hiện vào lúc mưa phùn phiêu phiêu, tình thơ ý họa chạng vạng trời chiều.

Tiệc thay hôm nay vị công tử mang đậm nét tình thơ ý họa này, trong tay lại bế một tiểu nữ nhi phần điều ngọc mài, thật sự không rõ ràng lắm, cái này một lớn một bé lại có vẻ phi thường hài hòa.

Khuê nữ Vương đại thẩm bán điểm tâm, bán cho vị công tử tình thơ ý họa này vài lần, đối với hắn ba lần bán đồ ăn liền chung tình thâm thương trộm nhớ, lại thấy cái nữ oa nhi hắn bế trong lòng, nhất thời mặt mày âm đạm, cái kia tâm tư thiếu nữ hoài xuân liền vỡ vụn tan tành.

Cốt Đầu đi ngang qua cửa hàng bán điểm tâm, liền đi vào mua cho Linh Linh vài khối.

Vương gia đại muội tử bọc điểm tâm thật đẹp cho Linh Linh, vụng trộm dò xét tiểu cô nương bị hắn vững vàng ôm vào trong ngực. Tiểu cô nương này quả nhiên mắt ngọc mày ngài, lông mày lá liễu mỏng manh khéo léo, mắt to ngập nước, bộ dạng phần điều ngọc mài đáng yêu không chịu được. Vương đại muội tử âm đạm, hẳn... Phu nhân của hắn tất nhiên là cực đẹp.

Cốt Đầu nhận lấy điểm tâm, lấy bạc trả tiền. Giờ Linh Linh mới biết hóa ra nó biết dùng tiền bạc, liền ở trong lòng hắn nhìn nhìn ngó ngó, che cái miệng nhỏ nhắn cười trộm. Nàng đương nhiên không biết Cốt Đầu kỳ thật rất sớm trước kia đã biết dùng thứ này.

Nó thật sự rất chăm chỉ hiếu học, vì muốn đem Linh Linh dưỡng tốt một chút, liền thường xuyên xuống núi, quan sát con người đường đứa nhỏ như thế nào. Nó đúng là học được một ít điều có ích, thí dụ như nó biết thế nào nhanh nhất nhẹ nhàng nhất để kiếm bạc, chính là ở trên đường cái tìm một lão gia bụng phệ ngồi không được hưởng quạt mát trà ngon... Chôm đồ của hắn.

Bất quá trừ bỏ đồ ăn nó dùng bạc mua, những thứ khác nó vẫn thích trộm về dùng. Nó không thích ban ngày đi ra ngoài mua đồ, nhưng đồ ăn phải là loại mới ra lò nóng hôi hổi ăn mới ngon, đôi khi đêm xuống nó đến trộm, chỉ còn mấy thứ đồ lạnh băng cứng rắn, Linh Linh không thích.

Nó mua điểm tâm là muốn cho Linh Linh ăn, Linh Linh hiện tại ngay trong lòng nó, cho nên trước mặt Vương đại muội tử liền mở ra gói đựng điểm tâm vẫn còn đang thất nơ xinh đẹp, đưa tới trước mặt Linh Linh cho nàng ăn.

Vương đại muội tử tiếp tục âm đạm. Nàng là một nữ nhân tính tình e lệ, mẹ nàng cũng là một người khéo léo, một quả phụ một mình nuôi đứa nhỏ, còn mở được một cửa hàng điểm tâm lớn như vậy, đương nhiên là vẫn phải có một chút năng lực do thám lòng người.

Nàng nhìn bộ dáng của khuê nữ nhà mình, trong lòng thờ dài, liền đi lên tiếp đón, tìm hiểu bối cảnh đối phương.

"A, nhìn một cái, thật là một tiểu cô nương bộ dáng ngọt ngào đáng yêu, thật giống như đồng tử trong tranh tết đi ra vậy." Nàng liền cầm mấy khối bánh khoai sọ mới ra lò nóng hôi hổi tặng cho đứa nhỏ, một mặt ngẩng đầu cười với Cốt Đầu nói: "Tiểu cô nương năm nay bao nhiêu tuổi? Ta xem chắc cũng phải năm tuổi rồi."

Linh Linh đem bánh khoai nhét vào miệng ăn, lời nói không rõ: "Ngô... Ta tám tuổi."

Vương đại thẩm sững sốt, nhưng rốt cuộc nàng vẫn phản ứng mau: "Thật sự là một tiểu nha đầu thông minh lanh lợi, mẫu thân ngươi đâu?"

Linh Linh chớp chớp đôi mắt to, ánh mắt mờ mịt, quay đầu nhìn Cốt Đầu: "... Ta không biết." Tâm tình nàng bỗng nhiên âm đạm.

Cốt Đầu cảm giác được cảm xúc của nàng trở nên tồi tệ, ôm lấy cánh tay của nàng nắm thật chặt, xoay người rời đi.

Vương đại muội tử kiễng chân, ánh mắt ẩn tình nhìn theo bóng dáng dần biến mất ở đầu ngõ tư. Vương đại thẩm cảm thấy vị công tử này thực không lẽ phép, nàng quay đầu an ủi khuê nữ, vừa vịn phó may ở phố bên cạnh lại đây mua nước tương, gấp thoáng qua Cốt Đầu ở ngõ tư đường, hắn quay đầu nhìn kỹ lại: "Bộ xiêm y này... Sao quen mắt thế nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Vũ Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thần trộm tỷ tỷ

Editor:Ưu Tịch

Đạo này biên thành thường xuyên có đồ vật bị trộm, kỳ quái là ý nghĩ của tên trộm tiểu tặc kia làm người ta không thể hiểu nổi.

Thí dụ như ở thành đông, tại nhà viên ngoại gì đó, đồ trang sức xinh đẹp ngập đầy phòng mấy nàng tiểu thiếp hắn không trộm, lại đi trộm giấy và bút mực với cả tờ thư ngũ kinh;

Lại thí dụ như ở cửa hàng quả khô thành Nam Hoa, thượng đẳng lộc nhung, nấm hương, mộc nhĩ, hải sâm nhiều như vậy hắn không ăn trộm, hắn trộm

hai cái chân;=.=

Rồi tới thành tây, cửa hàng nơi người ta mua đồ dùng làm bằng giấy bồi cho người chết, kẻ trộm bình thường đều kiêng kỵ không đi “thăm hỏi”, hẳn lại đi trộm mấy hòm quan tài của người ta;

Chỉ có duy nhất ở nguyệt tiền thành tây, cửa hàng bán quần áo đã đánh mất một bộ quần áo mùa đông làm bằng da cáo màu đen mới nhập về. Trộm thật là sáng khoái, thậm chí mọi người đều thấy vui mừng, nghĩ tên tiểu tặc này cuối cùng cũng thông suốt biết kiếm đồ đáng giá để trộm. Ai ngờ đến tối hẳn lại chạy tới kỹ viện lớn nhất thành Di hồng viện để trộm hai cái bồn tắm cỡ đại.

Cái kiểu này thật đúng là tên trộm kỳ quặc, ngay cả quan huyện đều dở khóc dở cười, những khổ chủ đã mất vài thứ kia, ngoại trừ bộ quần áo da cáo nhung đen ra, những thứ khác đều là cái khi gì vậy, thậm chí còn ước tên này làm ra một vụ án lớn giống với mấy tên cùng nghề khác, bằng không nha môn giống trông khua chiêng bắt người, không khỏi làm chuyện cười cho thiên hạ.

Quan huyện lúc này đang ở Di hồng viện chiêu đãi ngự sử triều đình phải đến tuần tra, nữ nhân gần đây bị trộm thùng tắm liền đi tới báo án, hẳn vụng trộm liếc mắt nhìn tuần án đại nhân, Bạch tuần án coi như quan tâm dân tình, gọi mấy người dân lên hỏi kỹ, nghe đến ‘Công tích vĩ đại’ của tiểu tặc kia, không khỏi nhíu mày: “Thiên hạ nào có kẻ trộm ngu ngốc như vậy, bản quan nói hẳn chẳng lẽ là cái tên 250(đồ ngu)!”

Quan huyện liền liên mồm phụ họa, vui vẻ đi lên châm rượu, nói không ít sự việc lông gà vỏ tỏi liên quan đến tiểu tặc kia, đều cho là nghe chẳng qua chỉ để chê cười, chỉ có thả con tép, bắt con tôm (ý chỉ là chuyện nhỏ, nghe rồi cho qua). Bạch tuần án nghe được sóng mắt lưu chuyển, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

Đêm dài yên tĩnh, Cốt Đầu khệ nệ khiêng cái thùng tắm cỡ đại, ôm Linh Linh đi trên đường cái.

Lúc này đã đến nửa đêm, mọi vật yên tĩnh, con đường hơi âm khí lạnh, thấp thoáng ánh đèn giữa khoảng không tăm tối, chỉ có vài người đi vội vàng giữa đêm khuya, cũng đều đi đường vòng qua bọn hắn—— hơn nửa đêm trời không mưa cũng không có tuyết rơi, lại vẫn còn che ô, không phải bệnh thần kinh chính là bệnh tâm thần.

Khách sạn ở phía trước vẫn đèn đuốc sáng sủa như cũ, trước cửa tiểu nhị đang đứng kiểm khách muộn, thấy Cốt Đầu cũng ngăn người, thật kì quái, hơn nửa đêm rồi vị nhân huynh này còn khiêng cái thùng tắm to thế kia đi đâu?

Hắn vẫn tiến lên tiếp đón: “Khách quan, ở trọ sao? Muộn như vậy rồi mang đứa nhỏ đi đêm thật không an toàn, hay là nghỉ đêm ở tiểu điểm một chút?”

Trong mắt Linh Linh lóe ra ánh sáng, vài năm này nàng đều cư ngụ nơi thâm sơn cùng cốc, lâu như vậy, đối với sự vật dưới núi nàng đều vô cùng tò mò, khách sạn nàng cũng muốn ở lại coi một chút.

Cốt Đầu dừng lại, cúi đầu nhìn nhìn đôi mắt Linh Linh mở to tràn đầy ánh sáng, liền khiêng thùng tắm đi vào.

Lúc này án thanh lâu mất trộm mới phát ra chưa lâu, tin tức còn chưa linh thông, dân chúng trong thành cũng không biết kẻ khiêng thùng tắm kia khả năng chính là ‘Tên trộm loạn trí’ tiểu tặc. Tiểu nhị chạy trước dẫn đường, đưa bọn họ đi quây. Cốt Đầu buông mộc dừng, bàn tay ở dưới đai lưng sờ tới sờ lui, nó đeo một bao tay thật dày nên không thể làm tốt thao tác, Linh Linh liền giúp nó lấy bạc vụn ở dưới đai lưng ra đặt lên bàn chường quây.

Cốt Đầu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Đứa bé trí kỷ hiểu chuyện quả nhiên luôn chọn người yêu mến.

Chương quây nhìn vị khách quan này quần áo lộng lẫy, ra tay là lấy luôn một phòng chữ thiên, liền tự mình chạy đường dẫn bọn họ lên lầu, hỏi có cần hay không chuẩn bị rượu và thức ăn, Bạch Tiểu Linh liền không ngừng chảy nước miếng gật đầu.

Hiện tại đồ ăn của Linh Linh nhìn qua phần lớn chỉ có thể ăn chút thịt lợn rừng, vài cái quả dại, tuy rất là phong phú, Cốt Đầu cũng thường xuyên mua điểm tâm đồ ăn vặt về cho nàng, nhưng chút đồ ăn chân chính thì lâu lắm rồi nàng không được nếm.

Hiện tại nàng hoàn toàn không kiêng ăn, cái gì ăn được nàng đều ăn. Lại nhớ tới trước đây nàng ăn một bữa cơm, mẹ nàng có khi phải chạy đuổi theo mấy con phở mới có thể dứt cho bà cố này một miếng, lại nuông chiều không có ép nàng vào khuôn khổ. Ấy vậy mà nay nàng bị một Bạch Cốt Tinh ngốc nghếch hơn 200 năm tuổi nuôi dưỡng đến kham khổ, làm sao còn có thể kiêng ăn? Giờ cái gì nàng cũng có thể ăn, trước kia rau xanh hễ dứt cho nàng một miếng liền phun, giờ nàng cũng có thể ăn ngon lành.

Bạch phu nhân nếu biết, không biết là sẽ vui mừng mỉm cười, hay là thương xót khuê nữ trải qua những tháng ngày quá mức khổ sở đây.

Linh Linh ngồi ở bên cạnh bàn, trong bát đồ ăn thơm ngào ngạt. Nàng đã lâu không dùng đũa, cũng không biết dùng như thế nào, một tay ôm bát, một tay cầm một cái đũa chọc đồ ăn trên bàn bỏ vào miệng, cả bàn rơi đầy thức ăn vãi vụn.

Cốt Đầu ở bên cửa sổ, đối mặt với mặt trăng mà thổ nạp. Nơi đây linh khí không đủ, nó chỉ hút cho đỡ đói. Thấy Linh Linh đã ăn đủ, nó lại tới ôm lấy Linh Linh, tay sờ sờ cái bụng trưởng thành tròn vo của nàng. Linh Linh vui vẻ ôm cổ Cốt Đầu, lời nói ngày thơ: “Cốt Đầu thúc thúc, về sau chúng ta mỗi ngày đều đến đây ăn cơm được không?”

Cốt Đầu cái hiểu cái không, gật gật đầu.

Linh Linh hoan hô, ở trên khuôn mặt xương xẩu của nó hôn mấy cái, nàng ở trong phòng thoải mái quay quay vài vòng, vài năm không tiếp xúc với cuộc sống của người bình thường, nàng đối với cách bài trí đồ vật trong phòng đều mới lạ vô cùng, chung quanh sờ soạng không ngừng. Cốt Đầu vốn là muốn ôm Linh Linh đi bãi tha ma tu luyện, thấy nàng vui vẻ như vậy liền không đành lòng cắt đứt hứng thú của nàng.

Tiểu nhị đợi qua một đoạn thời gian, lên thu thập bát đĩa, thuận tiện xem xem còn có yêu cầu khác không. Linh Linh sò nổi chạy tới mở cửa, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cười với tiểu nhị ca, miệng nàng nói ngọt: "Đại ca ca ta muốn nước ấm để tắm rửa."

Tiểu nhị thấy tiểu cô nương này thật đáng yêu, lại nghĩ tới vị khách quan này khiêng cái thùng tắm, liền hỏi: "Tiểu điểm có thùng tắm, không biết khách quan dùng cái của tiểu điểm hay của mình?"

Cốt Đầu nghe không hiểu, nhưng nó vẫn biết lần tránh người, không từ trong gian đi ra, nên tiểu nhị đành phải hỏi Linh Linh, Linh Linh cảm thấy mình muốn sạch sẽ một chút. Nàng mà biết Cốt Đầu trộm thùng tắm ở cái địa phương có cái nghiệp vụ kia, chỉ sợ đánh chết cũng không chịu dùng.

Tiểu nhị mang thùng tắm chứa đầy nước vào xong liền đi ra, hẩn gặp Linh Linh đáng yêu như thế, còn để lại riêng cho nàng một bộ xếp gỗ dành cho tiểu hài tử. Linh Linh đem xếp gỗ đều ném vào trong nước, Cốt Đầu cũng khẩn cấp muốn thử cái thùng tắm nó mới khiêng về này, liền ôm lấy Linh Linh lột sạch sẽ, chui vào trong nước ấm.

Thùng tắm rất lớn rất lớn. Cũng phải thôi, người ta dùng cái này để tắm uyên ương, đương nhiên là đủ lớn. Không gian rộng lớn như vậy, đủ cho một lớn một nhỏ vui đùa ẩm ỉ.

Linh Linh ngồi trong lòng Cốt Đầu nghịch xếp gỗ. Sức nổi của mấy khối gỗ này đều rất tốt, trôi ở trên mặt nước cũng sẽ không chìm xuống. Linh Linh hết hơi hết sức xếp thành một phòng ngăn nhỏ. Cốt Đầu nếu không nghịch thì Linh Linh đã có thể chơi vui vẻ, đáng tiếc tay nó chỉ quơ một cái là có thể hủy hoại công sức của Linh Linh chỉ trong chốc lát, tức giận đến nỗi Linh Linh đánh nó mấy cái.

Sau khi đứng lên từ trong nước, Cốt Đầu luống cuống tay chân lau khô thân mình cùng tóc cho nàng. Nó chiều cô tiểu hài tử còn chưa hoàn toàn thuần thực, lực tay còn chưa căn tốt, Linh Linh chưa bao giờ dám để cho nó chải đầu cho mình, sợ có khi làm nàng đau chết mất.

Phần lớn đều là do nàng tự ăn vận cho chính mình, nụ hoa kế là búi tóc nàng làm đẹp nhất, tuy rằng búi không hẳn là xinh đẹp, nhưng cũng coi như đã bắt đầu thuận buồm xuôi gió. Nàng cũng thích mặc bộ váy mềm màu hồng quả lựu. Nàng đã có không ít quần áo mới Cốt Đầu cho nàng, nhưng nàng vẫn thích nhất bộ này. Vài năm nay nàng cơ hồ không có cao lên, váy mặc vào người cũng không bị bó chặt. Mỗi lần nàng mặc vào bộ váy mềm kia, bộ dáng giống y đúc lần đầu tiên Cốt Đầu nhìn thấy nàng hơn ba năm về trước, Cốt Đầu cũng đặc biệt thích xem nàng mặc bộ váy này.

Linh Linh không biết giặt quần áo, quần áo mặc bẩn liền kéo Cốt Đầu đi bờ sông bảo nó giặt. Cốt Đầu lực tay lớn, giặt đến mức rách cả váy. Linh Linh vừa khóc lại nháo, tên ngốc này vào lúc nửa đêm liền ôm quần áo chạy xuống dưới núi. Sau lại tìm được một thợ may sửa lại váy cho nó, lại mua thêm, mới trả lại được cho Linh Linh làm vài bộ váy nho nhỏ giống nhau như đúc.

Linh Linh phân biệt không rõ bộ nào là quần áo trước kia của nàng, mỗi bộ nàng đều yêu, chỉ cần Cốt Đầu làm rách của nàng, nàng liền lại đập lại đánh. Cốt Đầu hiện tại giặt quần áo cái kia thuần thực a...

Cả hai tắm rửa thơm ngào ngạt đi ra khỏi thùng tắm. Mặc vào trung y màu tuyết trắng, Linh Linh cả người ấm áp sáng khoái, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại gáy Cốt Đầu nói: "Cốt Đầu thúc thúc, hôm nay chúng ta đừng đi ra ngoài được không."

Cốt Đầu thấy dường như nàng thực luyện tiếu rồi đi nơi này, liền ôm nàng đi trên giường. Linh Linh ở trên giường lại nghịch xếp gỗ, bắt đầu mệt rồi. Cốt Đầu đang muốn ôm nàng trở về son động đi ngủ, cửa sổ phòng bỗng nhiên lặng yên không một tiếng động bị mở ra từ bên ngoài.

Trên người một thân màu đen y phục ban đêm, nữ tặc từ cửa sổ nhảy xuống, phía sau nàng cõng cái gánh lớn màu đen, xem hình dáng hình như bên trong là một cái bình hoa cổ. Lúc nàng nhảy xuống đất liền ngẩng đầu, bắt gặp ánh nhìn của Cốt Đầu cùng Linh Linh, mắt hấp háy nháy mấy cái: "Nha, đại nhân, tiểu thư, khéo như vậy~."

Cả hai đều ngốc lảng nhìn vị khách không mời mà đến này. Linh Linh còn hoài nghi Cốt Đầu có phải hay không đã lộ ra mặt thật, quay đầu nhìn nhìn, gương mặt Cốt Đầu rõ ràng mặt Bạch Cốt có thể thấy dưới ánh nến, về mặt nàng lại mở mắt nhìn về phía cửa sổ, nơi có nữ tử về mặt rõ là tự nhiên.

Nữ tử này thấy Cốt Đầu thúc thúc cư nhiên không có phản ứng, đại để cũng là cái yêu quái. Nàng sợ hãi chui thẳng vào trong lòng Cốt Đầu: "Cốt Đầu thúc thúc..."

"Không phải thúc thúc nha..." Hi Chân cũng gánh nặng đi tới bên giường, hai tay chụp tại đầu gối, xoay người hướng về phía Linh Linh hướng dẫn từng bước: "Là cha đó nha."

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vài năm nay Bạch đại nhân thật không thuận lợi

"Không phải thúc thúc nha, phải gọi là phụ thân."

"Phụ thân?" Linh Linh mờ mịt.

"Đúng! Là phụ thân." Hi Chân cười rộ lên, mắt nheo lại, ánh mắt cong cong như vầng trăng khuyết, thật đúng là một cô nương xinh đẹp mê người, "Nào, gọi theo tỷ tỷ nào, phụ... thân..."

"Phụ, thân..." Linh Linh ngơ ngác đọc theo, bỗng nhiên giờ tay cào lên mặt nàng ta, "Nó không phải cha ta, ta có phụ thân!"

"Đại nhân, đại nhân, đại nhân a..." Hi Chân ôm mặt oa oa khóc, "Tiểu thư hủy dung thuộc hạ a a a a..."

Nàng đã tìm lầm đối tượng để cáo trạng! Một kẻ không rõ lai lịch như nàng lại dám dựa vào gần Linh Linh như vậy, Linh Linh đương nhiên đối với nàng bất hảo, mà cho dù nếu Linh Linh không cáo nàng thì Cốt Đầu cũng sẽ bẽ đôi nàng! Cốt Đầu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Linh, chính là khen ngợi lòng dũng cảm của nàng. Hi Chân nước mắt lưng tròng, rất là ủy khuất!

"Được rồi!" Nàng nhận thức rõ ràng mọi việc, liền thả hai gánh nặng đặt lên bàn, chui cả người vào bình hoa lục lợi tìm kiếm đến hơn nửa ngày. Ai ngờ lại lấy ra được một gói hạt dẻ sao đường ở bên trong: "Lễ gặp mặt."

Linh Linh lập tức cùng nàng trở thành bạn tốt, chạy tới bên cạnh bàn, ngồi trên ghế đung đưa chân đường hoàng ăn hạt dẻ, tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất:

"Người gọi Cốt Đầu thúc thúc là đại nhân, người nhận thức nó sao? Nó là quan đại nhân(quan to làm trong triều, ý của Linh Linh là giống với cha ruột nàng) sao?"

"Đương nhiên." Hi Chân cắn hạt dẻ gật đầu, suy tư nói: "Ummm... , cũng coi như là làm quan đại nhân nha."

"Ồ, vậy người biết ta sao?" Linh Linh chia chia chính mình.

"Trước đây không biết." Hi Chân cắn một miếng, hết luôn nửa số hạt dẻ, "Nhưng vì người là nữ nhi của đại nhân chúng ta, cho nên người chính là tiểu thư của ta."

Nàng nói xong liền quay đầu hỏi Cốt Đầu: "Đại nhân người có muốn ăn một viên hay không, vừa thơm vừa ngọt."

Linh Linh thuận tay cầm một viên hạt dẻ đưa lên miệng Cốt Đầu, Cốt Đầu tiếp nhận, 'Ca băng' một tiếng quyết đoán cắn một miếng vô cùng chuẩn xác, lại đút vào miệng Linh Linh.

Linh Linh ăn đến ngon ngọt.

Hi Chân kính cẩn: "Tiểu thư, người thật sự là thần thông quảng đại, thông thiên triệt địa!"

Linh Linh há hốc mồm, thần thông quảng đại đầu phải dùng như vậy! Ai, không văn hóa, thực đáng sợ!

...

Linh Linh bóc hạt dẻ nói chuyện phiếm cùng Hi Chân, bóc không được liền để Cốt Đầu cắn rồi đút cho nàng, "Người là trộm tặc sao?"

Nàng có một đồng lớn vấn đề: "Người cũng là yêu quái sao? Yêu quái còn làm trộm tặc sao? Trong sách không phải yêu quái đều có thể biến ra căn phòng lớn, biến ra rất nhiều thứ sao? Người vì sao còn muốn đi trộm đồ làm gì?"

"Đây chính là lạc thú khi được làm người đó."

Hi Chân nhón một viên hạt dẻ bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói:

"Tiểu thư người không biết đấy thôi, thời điểm ta còn bị nhốt ở bồng lai tiên đảo, cả ngày ảo tưởng có một ngày có thể làm người, được hưởng thụ cuộc sống của phàm nhân... Mỗi ngày đều nghĩ như vậy ta mới có thể sống qua hơn sáu vạn năm cô đơn dài đằng đặc. Ta cực nhọc sống khổ sống sờ ở bồng lai đảo suốt sáu vạn năm, sáu vạn năm đó a! Ngẫm lại lòng ta đều thấy chua xót, ta chống đỡ sáu vạn năm nha, mới có kẻ vào thay thế! Hiện tại nhớ tới, đầu ta phát đau lên được."

Linh Linh một câu cũng nghe không hiểu.

Nàng ôm gói hạt dẻ, tay phải chọn một viên tay trái chọn một viên, mỗi khóa đều lấy ra liếm liếm, lại cắn một ngụm, lại thả vào túi giấy, sau đó cắn ngón tay chu miệng lên cẩn thận nghiền cứu tiếp theo nên cắn viên nào... Ăn hạt dẻ cũng có thể ăn ra cái dáng điệu thơ ngây khả ái, làm Hi Chân nhìn không được giờ tay muốn niết mặt của nàng. Còn chưa chạm tới, Cốt Đầu bỗng nhanh như chớp gạt tay nàng ra.

Hi Chân nước mắt đầy mặt: "Đại nhân a a a! Người không phải chứ, mấy trăm năm không gặp, sao người vẫn nhỏ mọn như vậy a!"

Hi Chân lại nước mắt lưng tròng: "Tuy rằng đại nhân đã đoạt rất nhiều tiểu thư, nhưng đây là tiểu thư đáng yêu nhất~."

Nàng kêu gào muốn chạm vào Linh Linh, Cốt Đầu bay nhanh lắc mình tránh đi. Hi Chân nhào vào tường, hộc máu: "Ô ô, đại nhân người rất vô tình!"

Hi Chân mặt dày mày dạn không chịu đi, Cốt Đầu giống như đặc biệt chán ghét nàng, nhưng mà Linh Linh lại thích nàng. Nàng cùng Cốt Đầu ngủ trên giường, thấy Hi Chân ngã ra đất nghi liền chui xuống, cả đêm đều lải nhải cùng Hi Chân nói chuyện phiếm, giống như muốn đem ba năm nàng chưa nói đủ bây giờ nói bù.

"Yêu quái tử tỷ, đây là lần đầu tiên ta đi ra ngoài chơi nha! Ngày trước chúng ta ở trên núi, trên núi một chút cũng chơi không vui, đều không có người cùng ta nói chuyện..."

"Cốt Đầu thúc thúc mỗi ngày đều ôm ta đi thiết nhiều địa phương chôn người chết, nơi đó thối chết đi được, lại rất lạnh nữa, ta cũng không thích..."

"Chúng ta phía trước còn gặp một tên đại yêu quái mặc hắc bào, nó muốn ăn Cốt Đầu thúc thúc, bị Cốt Đầu thúc thúc đánh chạy, không bao lâu lại tiếp tục quấy rối."

Hi Chân ôm chần buồn ngủ, Linh Linh lại tò mò: "Yêu quái tử tỷ người là cái yêu quái gì a?"

Hi Chân vừa buồn ngủ giờ lại sôi nổi ngay lập tức: "Hắc hắc, đương nhiên tử tỷ ta vô cùng lợi hại rồi! Ta là người cá, người cá có biết không? Người cá đó!"

Linh Linh hoàn toàn chưa bao giờ nghe qua.

Nàng đảo dặt đặc ý: "Đại tử tỷ ta không phải yêu quái, ta là người cá, thần thú, hahaha, thần thú đó~~."

Đối với điểm này, Linh Linh thực chấp nhất: "Yêu quái tử tỷ người là thần thú? Cốt Đầu thúc thúc là chủ nhân của người, nó có phải là thần tiên hay không a?"

Hi Chân nghe vậy sững sốt, nhìn nhìn Cốt Đầu đang đen mặt khó chịu, đành nhét Linh Linh trở lại ổ chần, không khỏi than thở ngắn dài, yên lặng không nói.

Linh Linh từ sau khi có Hi Chân, cả người đều hoạt bát lên rất nhiều. Sáng sớm khi nàng tỉnh ngủ, việc đầu tiên làm là nằm úp sấp trên giường chui vào trong ổ chần trong lòng Hi Chân lẩn lộn.

Hi Chân dù không phải loài người nhưng vẫn được coi là nữ thân, thân thể mềm nhũn thom ngào ngạt, Linh Linh đặc biệt thích. Hi Chân vốn mơ mơ màng màng muốn ôm Linh Linh tiếp tục ngủ, lơ đãng giương mắt thoáng nhìn, đại nhân của bọn họ đang ở trên giường lười biếng mở mắt nhìn nàng, ánh mắt sâu kín lạnh lùng ần ần hồng quang trong đôi đồng tử màu đỏ sậm, nàng nhất thời bưng tỉnh, bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Nàng bế Linh Linh lên trả lại cho Cốt Đầu, cả người lười biếng đi ra cửa tìm đồ ăn. Linh Linh cũng phát hiện Cốt Đầu thực phiền chán Hi Chân, nàng nhẹ nhàng ôm cổ Cốt Đầu, nhỏ giọng nũng nịu: "Cốt Đầu thúc thúc, chúng ta lưu yêu quái tử tỷ lại được không?"

...

Chờ một nén nhang sau, khi Hi Chân mang mấy cái bánh bao thịt chậm rì rì quay lại, liền thấy trong phòng không có một bóng người, nàng lục tung khắp nơi, đến một cái lồng của hai người kia cũng không tìm được, chết tiệt, đại nhân Cốt Đầu thể mà lại dám thừa dịp nàng đi ra ngoài chạy trốn mất tiêu!

Hi Chân tức đến giờ chần (giống như kiểu giờ nắm đấm ý, nhưng mà ở mức độ cao hơn)!

Nàng cũng không phải không quan tâm Cốt Đầu, lần này tách ra đến mấy trăm năm mới gặp lại, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới Cốt Đầu. Tuy rằng, vị đại nhân nàng từng tới* sùng bái giờ đã biến thành một bộ dáng chẳng đáng yêu chút nào, đã thể lại còn rất phúc hắc, rất đen tối, rất... , nhưng dù thế nào cũng từng là "người" chiếm vị trí độc nhất vô nhị trong lòng nàng, đây là chân ái đó nha.

*(rất, nhất, vị trí cao nhất, không biết dịch thế nào nên để nguyên vậy)

Nhưng Cốt Đầu rất bài xích nàng! Nếu là vào thời điểm bên cạnh Cốt Đầu không có đứa nhỏ nào thì cũng sẽ không tùy lúc động thủ với nàng. Nhưng nếu bên cạnh có đứa nhỏ, sẽ liền giống như trâu mẹ bảo hộ nghé con vậy, đối với sinh vật ngoại lai đều tràn ngập địch ý. Đáng tiếc là mỗi lần nàng đến đều không hay ho gì, toàn đúng lúc bên cạnh Cốt Đầu có đứa nhỏ. Hi Chân thờ dài, ngẫm nghĩ, chi bằng, ta chờ đến khi nào bên cạnh đại nhân không có đứa bé, lại tới?

...

Bạch Ngọc Thư đi ra khỏi trà lâu, mọi mệt mỏi xoa mi tâm.

Vài năm nay Bạch đại nhân sống cũng không dễ chịu gì.

Nhà bọn họ nguyên bản là một gia đình nhỏ vô cùng ấm áp vô cùng hoàn mỹ, nhưng từ khi Linh Linh bị Bạch Cốt Tinh cướp đi, tiếng cười giòn tan ngọt ngào của mọi người như trước kia đã không còn xuất hiện nữa, chỉ còn tình cảnh bi thảm, mây đen bao phủ.

Bạch đại nhân đã từng giống như bị điên, điên cuồng tìm kiếm xung quanh nơi Bạch Cốt Tinh rơi xuống, nhiều lần không có kết quả làm ý chí tinh thần

của ông sa sút, ngày ngày mượn rượu mua say, vì thế ngay cả phẩm quan đều suy tụt chút nữa bị cách chức.

Bạch phu nhân là một nữ nhân kiên cường, chính nàng đã gánh vác, cố gắng gượng dậy mọi thứ trong gia đình, trước mặt người khác miễn cưỡng cười vui, cũng chỉ đến khi đêm dài yên tĩnh mới có thể yên lặng rơi lệ.

Nàng tự nhận thân là mẩu thân, nàng không có làm trọn vẹn trách nhiệm của người mẹ. Đêm đó nếu không vì nàng chiều cổ không chu toàn mọi việc, nữ nhi đã không bị cướp đi, nàng đau lòng lại tự trách. Phu quân cũng vì thế mà chưa gượng dậy nổi, nàng vừa vội vừa giận, lại như thế nào cũng không nói nổi nên lời.

Có lẽ việc tốt duy nhất là Bạch Tiểu Mậu sau chuyện này đã trưởng thành, còn nói muốn bái Nam Hoa tử hư thượng tiên làm sư phụ, tương lai trăm yêu trừ ma còn có thể tìm muội muội.

Bạch phu nhân đương nhiên là vô cùng không tán thành. Nàng mới đầu chỉ nói cho qua rằng con còn nhỏ, ai ngờ đứa nhỏ nhất thời đầu óc nóng lên, nàng đỡ hấn vài lần thấy Tiểu Mậu không hề mở miệng muốn lên sơn bái sư liền yên lòng, không ngờ Bạch Tiểu Mậu thế nhưng rời nhà trốn đi. Cuối cùng vẫn là một vị tử hư đạo trưởng tự mình đem đứa nhỏ đuổi về nhà, nói kẻ này thế nhưng ngàn dặm xa xôi độc thân đi tới Nam Hoa thật sự dũng khí bất phàm, hấn cùng với Tiểu Mậu tiền duyên thâm hậu, nhất định có một đoạn duyên phận thầy trò, đồng ý thu đứa nhỏ này làm đệ tử nhập môn chân truyền.

Tử hư thượng nhân trước khi mang theo Tiểu Mậu rời đi đã từng khuyên bảo Bạch đại nhân một phen. Hấn là một vị cực có danh vọng, đức cao trọng vọng trong giới cao nhân đạo môn, nói đôi lời tự nhiên không thể so cùng người bình thường khuyên, kém không chỉ một cấp bậc, Bạch đại nhân ít nhiều nghe lọt được một hai.

Hấn u mê hồi lâu, bởi vì chuyện bái sư học nghệ này của con trai liên hoàn toàn tình ngộ, đã khởi tình thần. Bạch gia ở trong triều cũng có thế lực, đại ca hấn làm phò mã, ở trước mặt đương kim thánh thượng cam đoan đủ mọi đường, Bạch đại nhân mới bảo vệ được chức quan. Vài năm nay con đường làm quan của hấn khá bình ổn, an lành, hấn đã từng làm qua quan tuần phủ, ngự sử giám sát quan lại, hàng năm đều đại diện thiên tử phò đi tuần tra khắp nơi, khảo sát lại trị dân, chức quan mặc dù không cao, song quyền thế lại trọng yếu.

Hấn làm tuần sát cũng có mục đích riêng. Do thường xuyên đi công tác, vài năm nay hấn đi khắp một vùng rộng lớn phía bắc Giang Nam, chỉ mong có thể tìm về khuê nữ, chẳng bỏ qua chút tin tức nào. Trà lâu là nơi đông người tụ tập, tin tức linh thông nhất. Bạch đại nhân mỗi khi đi đến chỗ nào, trà lâu là nơi ắt không thể không đi.

Hôm nay hấn ngồi ở trà lâu cả nửa ngày, tin tức nghe được đều là về hành vi cổ quái của tiểu tặc kia, hấn hết sức lưu tâm. Bởi vì chuyện của nữ nhi, hấn đối sự kiện gì vượt quá lẽ thường đều đặc biệt đề bụng, liên tinh tế cân nhắc hỏi thăm tin tức. Hi Chân ở cửa trà lâu đúng lúc đi ra, vừa vận dụng phải hấn, chẳng thềm quay đầu đã đi qua, hấn hồn nhiên bất giác cúi đầu một đường suy tư, thoáng một cái người đã đi xa.

Trên đường cái người đến người đi, Hi Chân quay đầu nhìn, chăm chú dõi theo nam nhân tâm thần hoảng hốt kia dần dần hòa vào đám người đông đúc, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa...

Hi Chân thở dài, quên đi, ta xem ra là cứ phải trở về tìm đại nhân đi đã.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Linh Linh sinh bệnh

Chương 13: Linh Linh sinh bệnh: "Hình như là, chứng bệnh con heo (nguyên văn là "trư trư chứng")

Editor: Ưu Tịch

Hi Chân ở khu rừng rậm ngoài biên thành rất nhanh tìm thấy Cốt Đầu u.

Đại nhân bọn họ thường xuyên cướp đoạt chỗ ở của mấy con hổ, nàng rất hiểu hấn, muốn tìm hấn căn bản không cần phí chút sức nào. Chỉ cần hướng về bãi tha ma, phụ cận bãi tha ma, tìm cái sơn động lớn nhất trong khu rừng gần đó, nhất định có thể tìm được.

Lúc đó, Cốt Đầu đang ôm Linh Linh, miệng đối miệng, muốn đút thuốc cho nàng, Linh Linh giãy dụa khóc sắp tắt thở.

Cái tai nạn này là do Cốt Đầu ngốc ngốc ở dưới núi nhìn thấy một

man.

Khi đó bọn họ đi ngang qua y quán thành tây, ông chủ y quán này là một người tốt, ngày đầu tiên mỗi tháng đều chẩn bệnh tặng thuốc, không hề giống người khác khinh thường người bệnh. Dân chúng đều đến đây vào ngày này mỗi tháng để chẩn bệnh.

Bên trong y quán chật ních những người dân tới xem bệnh. Hôm nay có ba đại phu, dân chúng tới xem bệnh tự động xếp thành ba hàng, trong đó không hề thiếu những người ốm trẻ nhỏ. Cốt Đầu ôm Linh Linh đi ngang qua thấy, nó cũng không biết đây là đang làm gì, chỉ biết có nhiều người xếp hàng như vậy khẳng định là có chỗ tốt để lấy. Thí dụ như trước kia nó ở tây phố thấy trước cửa nhà quả phụ có người xếp hàng, nó đi vô giúp vui, liền lĩnh hai hộp bánh hỉ, Linh Linh thực thích ăn.

Nó đem thùng tắm đặt trên gác nhà gần đó, thuận đường mua từ một tiểu thương cái khăn hồng sa che mặt, kêu Linh Linh gấp ô lại, ôm nàng đi xếp hàng vào trong nhà.

Linh Linh tham mới mẻ náo nhiệt cũng không ăm ỹ không nháo, còn giơ tay nhỏ giúp Cốt Đầu chỉnh lại khăn che mặt ở sau đầu cho ngay ngắn. Đại thẩm xếp hàng phía trước quay đầu lại nhìn thấy, phi phi mắng thối đời ngày nay, giữa ban ngày ban mặt một nam nhân lại đi đeo khăn gia dụng chuyên để cho cô nương che mặt, là cái thể loại gì?!

Đến phiên Cốt Đầu, nó ôm Linh Linh đi qua hỏi chẩn. Đại phu kia ngó ngó Cốt Đầu, rồi lại xem xét tiểu cô nương trong lòng nó, tiểu nữ oa sắc mặt hồng nhuận, vui vẻ. Còn nam nhân này, che mặt bằng hương khăn kín mít không dám gặp người, sợ là bị quái bệnh. Hướng về Cốt Đầu nói: "Đưa tay."
"Nga..." Linh Linh ngoan ngoãn vươn tay ra.

Đại phu không nói gì: "Các người rốt cuộc ai xem bệnh?"

Linh Linh thế mới biết là xem bệnh, sợ tới mức ngay lập tức thu hồi tay, lắc đầu quầy quậy, sợ hãi nói: "Ta không xem bệnh."

Đại phu đang muốn nói ta không xem bệnh người lắc đầu loạn lên làm cái gì, Cốt Đầu bỗng nhiên học y hệt động tác của phụ nhân cách vách bên cạnh đưa hài tử đi khám, đem cánh tay nhỏ bé của Linh Linh đưa đến cho đại phu bắt mạch.

Đại phu vừa vuốt vuốt chòm râu vừa bắt mạch cho Linh Linh, ậm ừ nửa ngày, liên tục gật đầu: "Năm nay con bao nhiêu tuổi?"

"Tám tuổi ." Linh Linh đáp thanh thanh thúy thúy.

Đại phu không khỏi nhíu mi, tiểu nữ oa này nhìn cũng không có bộ dáng của đứa bé tám tuổi, nhiều lắm chỉ chừng năm tuổi, thân mình nhỏ như vậy, này...

Đại phu vọng, vắn, vắn, thiết; kiểm tra toàn diện Linh Linh (nhìn, ngửi, hỏi, sờ nắn), lại bảo để ông đến y quán cùng vài đại phu ở đó hội chẩn. Sau đó sắp xếp mọi thứ, rồi lăm bầm gì đó, kết luận đi ra .

Đại phu bảo Cốt Đầu đem đứa nhỏ giao cho dược sư tạm thời trông nom. rồi theo chân bọn họ tiến vào trong nội thất đàm luận. Cốt

Đầu còn không nguyên ý đầu, khi được sư tới gần giờ tay muốn ôm lấy đứa nhỏ, nó gắt gao ôm không chịu buông. Tuy rằng không nhìn thấy khuôn mặt, cũng có thể dễ dàng cảm giác được cả người hằn căng cứng, tràn ngập địch ý. Giống như là hổ rình mồi, không tiếng động truyền ra khí tức: ai cướp của hần, hần sẵn sàng xông lên chiến đấu với kẻ đó.

Trước mặt đứa nhỏ, đại phu thực sự có chút không tiện mở miệng: "Đứa nhỏ sinh trưởng chậm chạp, bước đầu chẩn đoán của chúng ta là do thức ăn hàng ngày không cân đối, tạo thành thiếu hụt dinh dưỡng, lại thêm khí huyết không đủ, âm kém dương sai, thành ra dáng người thấp bé, này... Khó mà nói, tệ nhất cũng có thể là chu nho chứng (chứng bệnh người lùn)."

Cốt Đầu nghe không hiểu. Đại phu nói rõ nghiêm trọng, nhưng thấy nó nita điểm phản ứng cũng không có. Đại phu nhìn hần cúi đầu không nói lời nào, mũi trùm đầu che kín, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn thấy, trên mặt che kín không kể hồ, do dự nói: "Người... Có phải hay không cũng cần bắt mạch?"

Cốt Đầu tiếp tục nghe không hiểu, nó cũng không phát hiện có chỗ tốt gì có thể lấy, xoay người muốn đi. Đại phu vội gọi trở lại, tuyệt bút vung lên viết ra phương thuốc, nghiêm túc cương điệu nói: "Phải trị liệu!"

Sau đó ông gọi một được đồng ra sau nhà đi chuẩn bị được dục (thùng nước thuốc tắm), Cốt Đầu tỉnh tỉnh mê mê bị được đồng kéo đi nội đường đằng sau, ở lên ngoài ngòi trên ghế dài đợi nước chừng hơn một khắc (15'), được đồng đi ra đưa bọn họ vào.

Y quán này là y quán lớn nhất biên thành, đồ dùng cũng coi như rất đầy đủ. Trong đó có phân khu chuyên về nước thuốc dùng để tắm, có mấy phòng nhỏ độc lập trong một gian, mỗi gian đều có đầy đủ đồ dùng để tắm nước thuốc. Linh Linh vào nhà liền thấy thấp thoáng sau bình phong là một cái thùng tắm lớn, bên trong hơi nước bốc lên mịt

mở.

Linh Linh sững sốt, như thế nào lại là tắm bồn?

Cốt Dầu nhìn thấy thế ngạc nhiên, chỗ tốt chẳng lẽ là tắm rửa?

Được đồng gia cũng đã mười ba mười bốn tuổi, hiểu được tương đối, đưa hai kẻ một lớn một nhỏ tới chỗ thùng tắm, thò dài đánh thượt. Tiểu cô nương được này mắc phải một cái quái bệnh đại phiền toái, nếu nghiêm trọng, trong tương lai chỉ sợ không lớn được, cũng sẽ không gả đi được. Vị phụ thân này nhìn cũng biết thân thể cũng không được khỏe mạnh bình thường, hẳn không khỏi có chút đồng tình, nói chuyện cũng thập phần hòa hoãn: "Bệnh này, kỳ thật cũng không có nghiêm trọng lắm đâu. Có lẽ chính là do ẩm thực không được kholi bỏ đầy đủ, nhị vị (chỉ cha mẹ) cũng đừng quá lo quan, bệnh này cũng không quá nguy hiểm hay khó điều trị gì đâu, chậm rãi nghỉ ngơi, có lẽ sau này sẽ cao lên thôi."

Hắn nói một mớ lớn những chuyện linh tinh lộn xộn, sau lại chủ động muốn giúp Linh Linh cởi quần áo. Cốt Dầu đột nhiên nắm chặt cổ tay hắn. Lực đạo thật lớn, được đồng suýt nữa bị niết đứt cả xương cổ tay, hắn vô cùng tức giận, phui tay áo bước đi, vừa đi vừa mắng: "Thật sự là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được lòng người tốt mà!"

Cốt Dầu ôm lấy Linh Linh đi ra ngoài, đêm qua bọn họ đã tắm rửa rồi, lúc này cũng không có hứng thú nhiều với nghịch nước gì gì đó. Lúc đi ngang qua hành lang chính, bất chợt thấy ở tiểu gian bên cạnh, một nữ tì còn trẻ ngồi

trên ghế nằm, thân mật với nam tì bên cạnh, hai người thân mật cái lại hôn một chút. Xem tuổi bọn họ còn trẻ, chắc là vợ chồng son mới thành thân. Đúng là thời điểm gần bó như keo như sơn, tiểu thê tì kia làm nũng không uống được, trượng phu liền bưng chén thuốc lên cùng nàng cùng chung hưởng, miệng đôi miệng đút cho nhau cả nửa ngày.

Cốt Dầu ôm Linh Linh, cả hai tò mò đứng ở cửa ngó vào. Đến khi đôi vợ chồng kia phát hiện có người nhìn liền xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, Cốt Dầu mới ôm Linh Linh đi khỏi.

Vị đại phu lúc này gấp gáp đuổi theo đằng sau gọi lớn: "Tiên sinh tiên sinh, cho dù lão phu y thuật có hạn, nơi này chỉ là một vùng heo hút, tiên sinh muốn đi nơi thành trấn phồn hoa để tìm danh y hỏi chẩn, cũng không nên làm chậm trễ thời gian hiện tại."

Hắn cũng dẫn đưa cho Cốt Dầu ba gói dược lớn, dặn: "Một ngày uống một lần, mỗi gói dùng được hai lần. Sau khi ăn xong mới được dùng, nhớ rõ ba chén nước sắc thành một chén, ba ngày sau nhất định phải quay lại khám."

Vì thế, sau khi Cốt Dầu dẫn theo 'Chỗ tốt' trở về, liền học đút thuốc giống như vậy.

...

Người ta vợ chồng son liếc mắt đưa tình, còn đại nhân, ngài đút thuốc cho Linh Linh là cái thể loại chuyện tình gì đây a?

Linh Linh thấy Di Chân, giống y như là thấy Bồ Tát

cứu khô cứu hạn vậy, từ trên dùi Cốt Dầu chạy nhanh xuống phi qua: "Yêu quái tử tử, ô ô..."

Cốt Dầu miệng vẫn đang ngậm một ngúm thuốc, mặt lạnh quay đầu nhìn. Di Chân nhìn ra được mặt nó lạnh như băng, vội lui lại. Nó liền bưng thuốc bắt Linh Linh lại, Linh Linh ô ô khóc nhăm thẳng sau chân Di Chân chạy trốn, Di Chân cũng vô cùng ngạc nhiên, từ trước tới nay ta mới không biết khẩu vị của đại nhân lại nặng vậy nha, ngay cả tiểu cô nương lớn năm tuổi cũng không buông tha? (không hiểu từ này nghĩ gì luôn =, =)

Di Chân lắc lắc đầu, cảm thấy nghĩ như vậy thật không nên, quá đen tối rồi. Nàng ngồi xổm xuống, nắm tay Linh Linh cẩn thận hỏi, mới biết được đại khái.

Di Chân sống trong nhân gian nhiều năm, tự nhiên không giống Cốt Dầu ngốc như vậy, nàng lập tức nghe hiểu Linh Linh là sinh bệnh. Cốt Dầu này, hóa ra cái gì cũng đều không hiểu, Di Chân đứng dậy nhìn về phía chén thuốc trong tay hắn, nhất thời không thể nói gì, đầu đầy vạch đen (thấy trong truyện tranh mấy nhân vật khi mà bó tay, hoặc ghé vào cái gì ấy, trên đầu thường hiện lên ba vạch đen).

Trời ạ, hóa ra là bòn thuốc giống như cháo mà ăn ư? Khó trách Linh Linh khóc ruột gan đứt từng khúc như ăn phải thạch tín.

Cấp trên là một đại nhân như vậy, Di Chân cũng chỉ có thể nhận mệnh. Nàng mang thuốc đại phu tặng ra, đặt một nồi nước lên bếp lửa, bỏ băng gạc bao quanh thuốc, đổ vào nồi, lại giữ lại một chút. Trong lúc đó, nàng hỏi Linh Linh: "Đại phu đã nói là bệnh gì? Linh Linh nói cho đại tử tử nghe được không?"

"Hắc hắc, đại tỷ tỷ ta nhưng là thần thú nha, đại nhân không phải đối thủ của ta á." Hi Chân dào dạt đắc ý, hôn thân mật khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Linh một cái:
"Tỷ tỷ mang Linh Linh đi tìm phụ thân được không?"

"Phụ thân?" Linh Linh mắt to mờ mịt, nàng đã quên rất nhiều việc: "À, cha ta sao?" Nàng giương đầu, cố hết sức nghĩ: "Phụ thân ở nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Cốt Đầu mặc áo bào đen thật cool

Chương mười bốn: Cốt Đầu mặc áo bào đen thật cool ngẫu, triệt để bị ghét bỏ!

Editor: Ưu Tịch

Bạch Ngọc Thư cùng vài vị quan viên đi di hồng viện uống rượu mua vui xong đi ra, đã say tới ngã trái ngã phải, đành để hai nữ tử thanh lâu trái phải xốc nách, đưa lên kiệu.

Hi Chân ôm Linh Linh đứng ở trên nhánh đường cây cối rậm rạp, che khuất bóng người. Liếc thấy Bạch Ngọc Thư đi ra, Hi Chân nói thầm bên tai Linh Linh: "Linh Linh, xem, phụ thân muội đó."

Linh Linh cầm lấy cái bánh bao nhân đường đỏ cắn, lại vừa ngó nghiêng trái phải tìm kiếm: "Phụ thân..."

Âm thanh hài tử mềm mềm nộn nộn, dường như thoảng hoặc trong gió đi tới, làm Bạch đại nhân chấn động toàn thân, như bị sét đánh, vịn người vào kiệu phu mãi không đứng thẳng được.

Hắn thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn, tay run run vuốt ve mi tâm. Hít sâu một ngụm, sau đó mới dám chậm rãi ngẩng đầu.

Ánh mắt của hắn ở trong đám người lo lắng kiếm tìm, không buông tha mỗi một chỗ góc. Nhưng nơi này là chỗ của đám kỹ nữ tàn hoa bại liễu, là nơi khách nhân đến mua vui, là địa phương mấy năm nay hắn chìm nổi trong quan trường phải thường xuyên xuất nhập, là địa phương dơ bẩn nhất trên đời này, làm sao lại có tiểu hài tử lui tới, lại làm sao có thanh âm của tiểu hài tử! Căn bản là hắn nghe nhầm rồi! Hắn cảm giác dưới hốc mắt nổi lên một tầng hơi nước, vội nâng tay lên che hốc mắt đỏ bừng. Nữ tử thanh lâu đứng cạnh thấy vậy ân cần hỏi: "Đại nhân làm sao vậy?"

Bạch Ngọc Thư khoát tay, khuôn mặt tái nhợt: "Không có gì!"

Bạch Ngọc Thư khước từ, khuôn mặt tái mét. Không có gì.

...

Hi Chân tránh ở phía sau bức tường ở xa xa, nằng tai thính mắt tinh, tất nhiên là nhìn được chân chân thật thật, tâm sự ngũ vị tạp trần nhìn về phía tiểu cô nương trong lòng: "Muội thật sự là nữ nhi của hần?"

Ngày trước nàng có nghe được việc Bạch Ngọc Thư bị yêu quái đoạt mất nữ nhi, nàng đã đoán ước chừng việc tốt này đến tám phần mười là do đại nhân của bọn họ làm. Vạn lần không nghĩ tới, thật đúng là do đại nhân làm chuyện tốt?

Đại nhân a, mấy trăm năm nay người gây nghiệt, mỗi một sự một việc đều do ngài gây ra, thật đúng là tội lỗi chồng chất a!

Linh Linh còn đang cắn bánh bao đường đỏ: "Thần thú tử tử người nói mang ta đi tìm phụ thân."

"Hào, tử tử sẽ mang người đi tìm phụ thân." Hi Chân vô cùng cao hứng, ôm Linh Linh từ ngõ nhỏ đuổi theo đỉnh nhuyễn kiều. Nhưng dưới chân nàng kịch liệt co rút một cái, đột nhiên ngã nhào xuống đất không đứng dậy được, cả người cuộn mình thành một đoàn, ô ngực 'Oa oa' phun ra mấy ngụm máu. Linh Linh quỳ trên mặt đất, gấp đến độ túm cánh tay của nàng oa oa kêu.

Có thể là đã chạm tới điểm giới hạn cuối cùng rồi đi? Đại nhân, không biết đã bao lâu rồi không sử dụng cấm chú với nàng? Loại cảm giác đau triệt tâm can này, thật đúng không muốn hoài niệm lại mà. Hi Chân khoe miệng dính tơ máu, xoay người nằm ngửa trên mặt đất, hai mắt dần lộ vẻ mê mang. Nàng đã không thể nhúc nhích, cả người đờ đẫn, trong nháy mắt cứ như vậy mất đi toàn bộ năng lực hành động, như sơn dương đợi làm thịt chỉ có thể nghe theo lời của chủ nhân- người nắm giữ mạng nàng. Chậm rãi đi ra từ trong bóng tối, áo xanh, ngoại bào đen, lẳng lẳng bước tới dưới ánh trăng, gió đêm cũng nhốn nháo theo bước chân y...

Ánh mắt Hi Chân như lâm vào ảo giác, tựa như lại thấy được đại nhân ngày trước đang đi tới. Vân sam bay lên, đập vạn ngọn sóng biển mà đến, đứng ở giữa trời xanh biển rộng, cứ như thể ngọc thụ lâm phong, cao quý không thể xâm phạm. Ngài từ trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt chỉ hàm chứa một vùng trời tịch mịch mà đậm bạc— đây mới là đại nhân bọn họ.

Linh Linh cũng bị ánh mắt của nó dọa đến.

Nàng thấy được ánh mắt sâu kín hàm chứa băng giá lạnh lùng của Cốt Đầu, điều mà nàng thường xuyên thấy khi Cốt Đầu tróc yêu quái ăn. Sở Cốt Đầu thực sự muốn ăn yêu quái tử tử, nàng bật dậy từ bên cạnh Hi Chân, chạy tới ôm chân nó: "Cốt Đầu thúc thúc, không ăn nàng, không ăn!!"

Nàng thế mà đã nước mắt lưng tròng, Cốt Đầu cúi người ôm lấy nàng, hần chậm rãi cúi đầu, ánh mắt đã có chút tiêu cự dừng lại trên người Hi Chân. Hi Chân rõ ràng liền run lên, Linh Linh cái khó ló cái khôn, bỗng nhiên ở trên mặt hần hôn một cái, ngọt ngào kêu: "Phụ thân."

Cốt Đầu sững sốt, Linh Linh hiển nhiên đã là đánh bậy đánh bạ mà đánh trúng. Cốt Đầu đối với âm tiết này vô cùng mẫn cảm, lập tức khẩn trương quay đầu nhìn xung quanh, sau đó ôm lấy Linh Linh chạy như bị ma đuổi, đến tàn ảnh cũng không thấy.

Cắm chú trên người Hi Chân được giải khai, nàng thở ra một ngụm khí lớn. Khi gió, đại nhân vừa xuất núi mà đã hạ thủ ngoan độc như vậy! Nhiều năm như vậy chưa dùng cắm chú, vẫn kinh khủng như trước, quần quanh trái tim của nàng, bóp chặt, giống như có một bàn tay to vô hình, hung hăng nắm trái tim của nàng. Hi Chân ói ra phải đến vài ngụm máu.

Hi Chân nằm trên mặt đất hồi lâu mới có khí lực đứng lên, bỗng nhiên thấy Cốt Đầu chạy trở về, vẫn như cũ nhanh đến không có cả tàn ảnh. Hắn dùng một tay tóm lấy nàng kẹp bên nách, chỉ trong chốc lát đã trở về đến sơn động trong rừng.

Hi Chân phát hiện Cốt Đầu tốc độ so với lần trước nàng gặp hắn vào mấy trăm năm trước đã nhanh hơn nhiều lắm, đại nhân người vẫn tiến bộ nhanh như vậy.

Hi Chân không hiểu được vì sao Cốt Đầu bắt nàng về? Cốt Đầu đương nhiên sẽ không ăn nàng. Nàng là chính tông thần thú, Cốt Đầu căn bản ăn không hết, nó không có khẩu vị lớn như vậy. Nó nếu dám ăn, trừ phi không sợ bị tột bụng mà chết, ách... Hình như nó đã không còn dạ dày nữa rồi.

Dù sao Cốt Đầu cũng không ăn nàng được, Hi Chân không sợ hãi. Bị ném xuống đất, nàng còn lười biếng nằm ở trên thảm tạo

hình quý phi say rượu. Linh Linh đang ngồi ở bên cạnh bàn nghịch xếp gỗ, thấy nàng liền vui vẻ chạy tới ngồi xôm xuống: "Thần thú tỷ tỷ người cũng đến đây?"

Hi Chân thơm nàng: "Đúng vậy, đại tỷ tỷ đến thăm người nha, người có thích hay không?"

Linh Linh gật gật đầu.

Cốt Đầu đứng bên cạnh ngó nghiêng một lúc, liền xoay người lấy ra từ trong lò nướng một bát đầy một đồng đen sì. Hi Chân cúi đầu nhìn, bên trong chén thuốc đã biến thành tro, cái nồi cháy sạch, đồ bình đều suýt nữa bị thiêu đen toàn bộ.

Giờ thì nàng cũng đã hiểu mục đích Cốt Đầu bắt nàng về. Hic... Đại nhân hẳn là đã phát hiện Hi Chân có thể giao tiếp trò chuyện với Linh Linh, hẳn đã phát hiện Hi

Chân biết rất nhiều chuyện nó không hiểu, hẳn là phát hiện nàng biết rất nhiều thứ có thể chiêu cố Linh Linh, vì thế... Tính đem nàng làm bà vú?

Chết tiệt! Hi Chân yên lặng rơi lệ, quả nhiên, bị dẫm trên đỉnh đầu mình đại nhân nhà bọn họ, mấy vạn năm rồi bản thân đều chạy không thoát khỏi vận mệnh bị nô dịch!

Hi Chân nghĩ, nếu Cốt Dầu muốn nàng chiêu cố Linh Linh, thế thì nếu mang Linh Linh đi chữa bệnh hẳn là ngài sẽ không ngăn cản đâu nhỉ?

Vậy trước cứ an lòng bất động đi đã. Trên người mình còn có cấm chú bị đại nhân hạ lên, tuy rằng hiện tại đại nhân đã không phải là đại nhân ngày trước, nhưng khi chính mình đưa Linh Linh đi ngài một lần nữa kích phát nội năng trong cơ thể, sau chuyện này ngài đã nhớ lại cách dùng cấm chú, thế nên bản thân vô luận như thế nào cũng không đào thoát nổi không chế của ngài... Bạch Ngọc Thu... Người chỉ có thể chờ một chút.

...

Linh Linh từ sau khi có Hi Chân, đối với Cốt Dầu càng ngày càng xa cách.

Cố trong mắt Linh Linh, Cốt Dầu = lạnh như băng = mát thẳng băng = bắt nàng uống thuốc, bắt nàng đi bãi tha ma thực khùng bố, là thúc thúc chuyên phá hư mọi thứ. Mà Hi Chân = thơm ngào ngạt = giọng nói lớn = mềm nhũn = sẽ mang nàng đi tìm phụ thân còn có thể nấu cơm chiên xào đồ ăn rất ngon, thật là vị tỷ tỷ tốt, nàng thích vô cùng, đương nhiên sẽ không cho Cốt Dầu bế. Cốt Dầu vài lần ôm Linh Linh đều bị nàng dùng thân hình nhỏ bé

trốn thoát, chạy thẳng về phía Hì Chân. Hì Chân mỗi khi ôm Linh Linh, đều phải tiếp nhận ánh mắt lạnh lùng sâu kín băng hàn dày đặc của Cốt Dầu, sợ tới mức rụt cổ co người.

Nàng kiên trì muốn mang Linh Linh đi tìm đại phu. Cốt Dầu mặc dù đi lại không tiện, hẫn vẫn như cũ một tác cũng không rời muốn đi theo. Hì Chân bữu môi nói thầm, đại nhân người chẳng lẽ còn sợ ta ôm đi bảo bối nữ nhân nhi của người sao? Người đã dùng cấm chú lên người ta rồi đấy.

Đại phu y quán thực vui mừng, gia đình rất cực đồng ý phối hợp trị liệu, còn nghiêm túc giáo dục Hì Chân nói: "Thân làm phụ mẫu, chớ giấu bệnh sợ thầy, đứa nhỏ có bệnh nhất định trị a!"

Hì Chân chỉ có thể cười gượng.

Đại phu muốn Linh Linh cứ ba ngày lại tới đây tắm nước thuốc, Cốt Dầu cũng coi như phối hợp. Khổ nỗi Linh Linh càng ngày càng nghiệm Hì Chân, ngay cả ngửi đều bắt đầu không chịu cùng Cốt Dầu ngửi. Ánh mắt Cốt Dầu nhìn Hì Chân lại càng thêm âm lãnh, Hì Chân thường thường cứ ngửi đến nửa đêm là lại tỉnh, sợ Cốt Dầu rốt cực không chế không được cắt đứt cổ của nàng.

Căn bệnh này của Linh Linh không thể khỏi trong một sớm một chiều. Hì Chân khuyến khích Cốt Dầu đi kinh thành tìm danh y. Cốt Dầu không hiểu, Hì Chân nói đạo lý cùng hẫn nửa ngày cũng không thông, chỉ có thể than thở, thừa dịp ban đêm lén lút chạy tới hậu viện huyện nha,

lật lên một viên gạch ngói trên đỉnh thượng hiên. Nàng nghe nói Bạch Ngọc Thư sắp trở về kinh, nên mới cố ý chạy tới nhìn xem.

Lúc này, Bạch Ngọc Thư đang ở trong phòng hỏi chuyện huyện lão gia.

Lần này chuyện hẩn tời đây tuần tra đã hoàn thành, lại ở lại biên thành mấy ngày, đã làm cho cấp trên sốt ruột.

Độc tổng ở châu phủ đang tuần tra thị sát, phái quan sai xuống dưới thúc giục, hẩn làm như không thấy mắt diếc tai ngơ——mãi mới có chút manh mối về khuê nữ, hẩn đâu thể dễ dàng bỏ qua.

Hẩn dùng nắp gạt nhẹ lá trà, không chút để ý hỏi: "Đạo này có chút tin tức nào về tiểu tặc kia không?"

Huyện ông lập tức bày ra vẻ mặt khổ qua (mútóp đắng nhãn như thế nào thì mọi người rồi đây): "Đại nhân, không phải là hạ quan hành sự bất lực, chỉ là tên mao tặc kia hành tung mờ hồ xuất quỷ nhập thần, gần đây lại chưa từng tái phạm, nên không biết là hẩn có còn ở biên thành hay không. Hạ quan đã công bố bố cáo, nay tên mao tặc này nếu còn dám xuất hiện, hạ quan tin tưởng tất nhiên có thể đem tên này bắt về quy án, cho dân chúng một cái công đạo."

Huyện ông giả ngu hoàn mỹ, kỳ thật tâm hẩn như gương sáng. Bạch Ngọc Thư thân là tuần tra sừ, đại diện thiên tì tuần thú, lần này xuống dưới tra cũng không phải là mấy cái án lông gà vỏ tỏi như vậy. Chỉ là một cái án nhỏ mà hẩn hỏi đi hỏi lại nhiều lần, lại còn làm bộ lơ đãng không quan tâm, huyện ông hẩn cũng không ngốc a.

Tuần án đại nhân đối với cái án này chú ý khác thường.

Quan án đại nhân với các án này chủ ý khác thường, hiển nhiên là có nội tình. Sau khi hấn tiếp đãi vị đại nhân này, đằng sau liền dò xét tìm hiểu không ít thứ, đã biết vị đại nhân này từ lúc đánh mất nữ nhi đầu óc liền ước chừng có chút không bình thường, hay hỏi thăm những chuyện cổ quái không hợp với lẽ thường. Mà hấn cũng không hy vọng tuần án đại nhân sẽ làm cái án vốn nhỏ bé này trở nên rối rắm. Bạch Ngọc Thư ở bên thành đợi càng lâu, chứng minh vấn đề nơi hấn quản càng lớn, nếu cấp trên hỏi đến, hấn thật đúng là không có đồ tốt để hướng. Hấn oan uổng a.

Hấn cẩn thận đưa tiễn Bạch đại nhân, sau đó bước ra khỏi phòng. Huyện úy chờ ở bên ngoài, một đường rồi đi hai kẻ thấp giọng nói chuyện với nhau: "Đại nhân, lời khai mới vừa rồi của dân chúng đến báo án tiểu nhân vừa nhận được. Hấn nói là hôm sau khi xảy ra vụ án mất trộm ở thành lâu đã thấy một nam nhân khiêng thùng tắm đi qua thành thuộc tây quán. Mao tặc kia còn bế một tiểu cô nương, bộ dáng bốn năm tuổi, cũng không biết có phải do trộm về không, mao tặc này trước nay làm việc cổ quái không ít. Đại nhân, thuộc hạ có cần phải ngay lập tức truyền gọi phu y quán tới hỏi?"

Huyện ông cũng nhắc nói: "Việc này tạm thời áp chế không đề cập tới, không thể truyền ra tiếng gió gì, nhớ lấy!"

Đi Chân đang nằm úp sấp, cong móng nguyệt miêng, tên huyện lão gia này thực không phải người tốt. Người ta đã đánh mất nữ nhi, hấn nghe được tin tức cũng không hỗ trợ, còn tâm hoài bất quỷ (ý là tâm địa bất chính) cố ý giấu giếm ém nhem cho qua, quả thực là kẻ lang tâm cầu phước! Đã thế lần sau sẽ trộm hết sạch châu báu ngọc quý gia sản

nhà hấn, đem hấn trộm thật sạch sẽ (nghe như thiên sạch ý :)), trộm cho hấn chết đi sống lại, trộm cho hấn sống không bằng chết.

Ngày thứ hai, Hi Chân đứng ở trong đám người, nhìn theo tuần án đại nhân đang ở giữa đám dân chúng khua chiêng gõ trống trèo lên cổ kiệu quay về kinh thành.

Nàng âm thầm nắm chặt tay, Tiểu Bạch a (vãi, chỉ Bạch Ngọc Thư đây a! =;=), người yên tâm đi đi thôi, ta nhất định đem khuê nữ của người trở về! (Tỷ cứ mơ đi!)

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Chương 15: Cốt Đầu mặc da người

Chương 15: Cốt Đầu mặc da người

Editor: Ưu Tịch

Hôm nay, Hi Chân đi theo hai kẻ Linh Linh đã lâu, được nghe nàng kể về đại danh hắc bào yêu quái giờ lại chạy đến quấy rối.

Con yêu này đối với Cốt Đầu thực cố chấp, từ ba năm trước gặp phải Cốt Đầu đang chuẩn bị trốn chạy bèn đi theo sau. Hấn chạy theo sau mông Cốt Đầu không rời không bỏ, Cốt Đầu đi đâu nó liền theo tới đó, chỉ cần có cơ hội là nó sẽ nhảy ra muốn xơi Cốt Đầu.

Không thể không nói, Cốt Đầu vài năm nay hăng hái tu luyện được trình độ như bây giờ là có quan hệ rất lớn tới nó.

Hai bên thường xuyên là Cốt Đầu chạy ở phía trước, con yêu này đuổi ở phía sau. Nhưng nó đuổi theo thì đuổi theo, lại còn rất lười, tùy tiện đổ người xuống chỗ nào đó mà nằm ngay đơ. Để cho Cốt Đầu một thời gian không bao lâu sau sắp xếp các thứ ở bãi tha ma phụ cận, nó lại đuổi tới.

Linh Linh vẫn thực khó hiểu: Cốt Đầu thúc thúc một thân toàn xương, ăn ngon như vậy sao? Chẳng lẽ xương của yêu quái này quá mềm, muốn bắt Cốt Đầu thúc thúc nấu canh bồi bổ thân mình sao?

Hắc bào yêu quái nhảy vào trong động, nó thấy bảo mẫu ở bên cạnh bàn đang đút cơm cho Linh Linh ăn thì sững sốt một lúc. Nhưng có vẻ là Hi Chân không hợp khẩu vị của nó, nó 'Ngao' lên một tiếng rồi xông tới chỗ Cốt Đầu.

Cốt Đầu trước kia phải ôm Linh Linh cho nên không thi triển được toàn bộ bản lãnh mới có thể bị nó truy đuổi từ nơi này đến nơi khác. Lần này có Hi Chân chiêu cổ Linh Linh, cuối cùng cũng có thể phát huy, thù mới hận cũ cùng một chỗ, hẳn không đánh một trận oanh oanh liệt liệt với hắc bào yêu quái là chuyện không thể nào.

Móng tay Cốt Đầu nhanh chóng dài ra, mắt đỏ sậm như nhỏ ra máu, động tác trở nên cực kỳ mau. Chỉ vài cái lắc mình, Cốt Đầu liền cười lên người hắc bào yêu quái, đánh nó một trận tả tơi. Hắc bào lão huynh bị đánh cho rằng rơi đầy đất, chạy trốn chết, Cốt Đầu ở phía sau anh dũng đuổi theo, một đường chạy thẳng vào thành.

Bóng đêm thâm trầm, người dân ở biên thành đa số đã sớm tắt đèn đi ngủ. Hắc bào yêu quái tùy chui vào trong một ngôi nhà nhỏ gần đó, bên trong đột nhiên vang lên tiếng bồn nước rơi xuống, nước xả lênh lắng nghe ầm ầm. Cùng với đó là tiếng hét của nữ tử: "A a... Yêu quái!"

Cốt Đầu dừng chân lại một chút. Cửa hàng trước mắt này cũng coi như là người quen, nó thường xuyên tới đây mua cho Linh Linh ít điểm tâm. Sờ sờ mặt xương lạnh lẽo của chính mình lộ ra ngoài quần áo, nó liền lấy áo choàng che đi diện mạo. Bên trong lại vang lên tiếng nữ tử thét chói tai lớn tiếng kêu cứu, Cốt Đầu lập tức chạy vào.

Hắc bào lão huynh chính là nhìn thấy ở trong sân Vương đại muội tử mang bồn nước vào phòng rửa mặt. Đối với cô nương xinh đẹp nõn nà thơm mát này, đương nhiên là nó chảy nước miếng. Nó không thích ăn thịt người, thịt người tự nhiên không bổ dưỡng như thịt yêu quái, bất quá tiểu muội muội tươi mới nõn nà như vậy, thôi thì cố ăn tạm một lần cũng được vậy.

Nó đang muốn xông tới, từ phía trên tường viện tối đen bỗng nhiên 'Ồi' một tiếng, một sinh vật không xác định ngã xuống dưới. Hắc bào lão huynh ngửi được một cổ mùi hương nồng nặc, là một con hồ ly tinh. Hồ ly tinh rất hợp khẩu vị của nó, nó quyết định thật nhanh đã không thèm quan tâm tiểu muội muội nõn nà, xông thẳng tới góc tường.

Công tử hồ ly tinh này vốn đang ở nhà bên cạnh tầm hoa văn liễu (ý là dụ dỗ con gái nhà lành), đột nhiên nghe thấy có người kêu 'Yêu quái' hẳn còn tưởng rằng mình bị phát hiện. Vội vội vàng vàng mặc vào quần trong, khoác tạm cái ngoại bào, đến mức vốn võ nghệ cao cường mà lại ngã ở đầu tường. Thế là cơ duyên xảo hợp có được cuộc gặp gỡ chí mạng với hắc bào yêu quái.

Đây vốn là một tên yêu quái phong lưu, thường xuyên vào ban đêm chạy khắp nơi thái âm bồ dương. Muội muội nó mấy năm trước trong lúc thái dương bồ âm, không biết bị yêu quái nào nhìn trúng, bị ăn thi cốt vô tồn (xương cốt một mảnh cũng không lưu lại), hẳn vẫn nghĩ muốn báo thù. Hồ ly tinh vốn cả người một thân đầy xạ hương nồng nặc, yêu quái thích ăn không nhiều lắm. Giờ hẳn nhìn thấy hắc bào lão yêu chảy nước miếng thèm thuồng xông tới, nghiễm nhiên là muốn ăn hẳn, nhất thời kết luận đây chính là yêu quái ăn muội muội mình.

Hai bên nhất thời đánh nhau quẩn thành một đoàn. Hồ ly tinh ra tay đặc biệt ác độc, ngay cả hắc bào yêu quái cũng đều ngạc nhiên, ta đã ăn hẳn đâu cơ chứ? Thế quái nào mà hẳn phản hận như thế ta đã

nuốt hết đi chỉ một màu xương của nan?

Khi Cốt Đầu chạy vào tới nơi, hai con yêu quái đều đã đánh nhau giương nanh múa vuốt đến sắp lộ nguyên hình. Hắc bào yêu quái cả người thi khí đại thịnh (thi khí là mùi xác chết), mùi hôi xông tới tận trời. Hồ ly tinh hóa thành nguyên hình, hóa ra là một con hỏa hồ toàn thân đỏ thẫm, tám cái đuôi như phiến quạt xòe ra, chứng tỏ hắn đã tu luyện tiếp cận gần thành Cửu vĩ thiên hồ đại yêu quái.

Hai con yêu vừa đánh nhau vừa bay lên, Vương đại muội tử đứng ở bên cạnh giếng sợ tới mức thiếu chút nữa không dám thở. Nàng thấy Cốt Đầu tiến vào, nhận ra được quần áo của hắn, lập tức chạy thẳng vào trong lòng hắn kêu khóc. Cốt Đầu hơi vén áo choàng lên, ngửa đầu, thấy trên trời hai luồng mây đen càng bay càng xa, nó liền tùy tiện đẩy Vương đại muội tử đang khóc đến hoa lê đài vũ ở trong lòng ra, phi thân đuổi theo.

Vương đại muội tử trừng lớn mắt nhìn Cốt Đầu bay lên, thân nhẹ như yến, cước bộ trôi chảy, chấn kinh quá độ, đã hoàn toàn bị choáng váng. Lúc này, Hi Chân đi theo sau nhẹ nhàng lọt vào trong viện. Vương đại muội tử ngơ ngác nhìn Hi Chân từ trên trời giáng xuống, nhìn kĩ lại liền thấy Linh Linh trong lòng nàng, 'A' một tiếng hét lên, hôn mê!

Ba con yêu quái vòng quanh đuổi nhau trên bầu trời liên thành. Có tiểu hài từ buổi tối không ngủ được ghé vào bên cửa sổ ngắm sao, bỗng nhiên chỉ thẳng một ngón tay lên trời: "Nhìn kìa! Thần tiên ở trên trời đánh nhau! Người kia đánh qua một chưởng, người đó lại đánh lại một chưởng. Ồ, không phải thần tiên, là yêu quái!"

...

Xem ra hôm nay hắc bào lão huỳnh xuất môn mà không xem giờ lành. Đã không hay ho gì gặp gỡ Cốt Đầu, bị nó phát uy đến chết khiếp, lại còn gặp gỡ một hồ ly tinh tiếp cận thiên hồ đại yêu quái. Nó bị hồ ly tinh đuổi sắp học máu, từ trên trời nhìn xuống liền thấy phía trước lùa trại dày đặc, nóc lều trắng muốt giống như những đụn tuyết nhỏ kéo dài tới vài dặm, hình như là đội quân canh giữ biên cảnh. Nó không còn đường lui, một thân phi như diên xuống dưới.

Hồ ly tinh theo sát sau đó lọt vào trong quân doanh. Nó

vân là người hiền hô ly tinh, thân thể không lô so với
bầy ngựa tất nhiên là lớn hơn nhiều lắm, lập tức kinh
động binh lính gác đêm. Quân doanh ánh lửa rọi thẳng tới
trời cao, binh lính ngủ say đều bị trống trận dồn dập làm
bừng tỉnh, lao tới, tay cầm kiếm kích bao vây nó.

Hồ ly tinh đã bị phần nộ cùng cừu hận nhiễm đỏ mắt. Nó
ở trong quân doanh nháo đến ồn ào, tìm kiếm hành tung
hắc bào yêu quái khắp mọi nơi. Mà phạm là kẻ nào ngăn
trở hấn, liền giông nhau giết không tha. Hấn căn bản
không lo lắng lần này đã tạo bao nhiêu sát nghiệt, sẽ có
bao nhiêu hậu quả. Trong đầu chỉ có một ý niệm, muốn
đem hắc bào yêu quái kia ăn sống nuốt tươi, báo thù cho
muội muội.

Cột Đâu dừng ở ngọn tháp cao cao phía xa, liếc mắt một
cái liền thấy được hắc bào yêu quái kia đã thừa dịp loạn
lạc, chuồn từ phía sau quân doanh đi ra. Nó không có
đuổi theo, cũng không đi xuống. Hồ ly tinh ở giữa đám
binh lính đại khai sát giới, tức thì đầy đất, dương khí tiết ra
từ thi thể cuộn cuộn không dứt. Tâm niệm hấn khẽ nhúc
nhích, quay đầu nhìn nhìn Linh Linh, nàng đã ngủ say ở
trong lòng Di Chân. Lúc này vô liên ngồi xếp bằng,
nhắm mắt hấp thu dương khí tu hành.

Di Chân ôm Linh Linh yên lặng đứng ở phía sau hấn.
Tu vi đại nhân thật đúng là tiến triển cực nhanh, nhanh
như vậy đã có thể dễ dàng hấp thu dương khí của người
vừa mới chết. Vậy thì, trực tiếp hút dương khí của người
sống, còn xa sao?

Chẳng lẽ là lần trước bị kích phát nên tiềm năng mới đại
tiến lộ như thế?

Đến tận khi chân trời dần sáng lên, quân doanh rốt cục an tĩnh lại. Đám binh lính thụ thập tàn cục, kiểm kê thương vong, mà hắc hắc yêu quái cùng hồ ly tinh cũng không biết tung tích. Cốt Dầu mở mắt ra, nhảy xuống từ trên tháp.

Đêm qua chỉ tu luyện có mấy canh giờ, hãn tiến bộ ít nhất là hơn mười năm công lực. Nay hãn tu hành tiến bộ thần tốc, so với ăn đại bổ hoàn còn nhanh hơn. Cốt Dầu kéo cao mũ trùm đầu, che đi ánh sáng mặt trời kim sắc chói lóa. Hì Chân làm thủ thuật che mắt, bọn họ chậm rãi hành tẩu ở giữa quân doanh rối loạn, không ai phát hiện bọn họ đi ngang qua người.

Khi sắp ra khỏi quân doanh, Cốt Dầu đi ngang qua trước một lều trại thì dừng cước bộ, cúi đầu nhìn thì thấy của một quan binh trẻ tuổi nằm ở bên chân. Đôi mắt màu máu của hãn lưu chuyển thật nhanh, tựa hồ có chút đăm chiêu.

Hì Chân cẩn thận quan sát hãn, mở miệng: "Đại nhân, người là muốn thử xem?"

Cốt Dầu tựa hồ còn do dự, nó còn nhớ rõ lần trước khoác da người lên bị Linh Linh ghét bỏ không ra cái dạng gì. Nếu Linh Linh không thích...

"Người muốn thử xem đúng không?" Trong mắt Hì Chân hiện lên một chút dị quang: "Đại nhân, người thử xem đi, không ngại thử một lần a, có da rồi Linh Linh sẽ không còn ghét bỏ người..."

Thanh âm của nàng càng ngày càng nhẹ: "Nàng sẽ thực thích người, sẽ để người ôm, thân cận với người, mỗi ngày đều cười với người..."

Thanh âm của nàng cao thấp mềm mại vô cùng, từ từ nhẹ thở, tựa như một trận gió xuân ấm áp chui vào trong tai, quán nhập trong óc, nhập vào sâu trong linh hồn. Ánh mắt Cốt Dầu dần dần trở nên ám trầm. Hi Chân lặng yên không một tiếng động thối lui hẳn. Nàng không dám dùng nhiếp hồn thuật, tuy rằng đối phó với Cốt Dầu không có độn óc thì nhiếp hồn thuật hơn xa so với thôi miên, nhưng nàng lại sợ hãi sẽ bị nó phát hiện. Nàng cũng không dám thúc giục, chỉ có thể đứng ở đằng sau yên lặng xem xét.

Nó tựa hồ bị ảnh hưởng không lớn, ánh mắt vẫn như cũ rõ ràng, lại như hồ rình mồi nhìn chăm chăm vào người chết. Dưới chân lại giống như mọc rễ, không thể di động.

Ý tưởng trong lòng hắn càng ngày càng rõ ràng——hắn muốn có da như loài người, hắn muốn trở thành loài người sinh động như thế, hắn muốn có thể không hề e ngại ánh mặt trời, có thể không hề che che giấu giấu, hắn muốn có thể ôm Linh Linh, cho nàng ấm áp, cho nàng mềm mại, hắn muốn có thể cùng nàng nói chuyện! —— Bỗng nhiên, trong mắt nó hào quang đại thịnh, cả người khí kinh (nội lực, chân khí gì đó thì phải) menh mông, chấn (phản) lại Hi Chân làm nàng đột nhiên rút lui liên tục.

May mắn chỉ là thuật thôi miên, nếu là nhiếp hồn thuật, lần này chỉ sợ sẽ bị nó bắn ngược cho học máu.

Cốt Dầu trực tiếp ngồi xổm xuống, thân thể linh linh đang nằm trên mặt đất thành ra tư thế quỳ xuống. Dầu ngón tay nó so với lưỡi đao còn sắc bén hơn, trực tiếp kẻ một đường từ da đầu đến hết chân. Da thịt tên tướng sĩ bị lóc ra máu văng tung tóe, chính tề lột xuống dưới. Nó lấy

tốc độ cực nhanh phù lên thân mình, chỉ trong nháy mắt, vết máu từ chỗ rách trên người nó tự động khép lại, hòa hợp dán trên xương nó, hoàn mỹ phù hợp tựa như sinh ra đã thế.

Cốt Dầu nhúu mày.

Hắn chưa thích ứng thân da này lắm, mạnh mẽ chịu đựng. Quay đầu, một khắc trước, Bạch Cốt dày đặc khô lâu tinh, trong nháy mắt trở thành một thanh niên mặt mày cương nghị—tuy rằng trần truồng.

Linh Linh trực tiếp thét chói tai té xỉu trong lòng Hì Chân.

Cốt Dầu mơ mơ hồ hồ, vẻ mặt không hiểu chút nào.

Hì Chân cũng thực vô tội nhún vai, không phải ta gọi nàng tỉnh, thực không phải ta, ta cái gì cũng chưa làm.

...

Hì Chân tùy tay kéo một đám mây từ trên trời xuống, hóa thành một bộ thiêu sắc lam bào cho Cốt Dầu.

Cốt Dầu mặc áo bào vào. Áo mang theo nhu nhuận thiêu khí mát rượi, vân mây làm quần áo trở nên hoa lệ, cảm thụ được rõ ràng xúc cảm tinh tế da thịt tiếp xúc với tơ lụa.

Hắn đứng trước gió, tay áo bay lên, gió nhẹ thổi, ôn nhu mơn trớn hai gò má hắn. Hắn học nhân loại bộ dáng hô hấp thật sâu, dùng sức hô hấp mùi gió, mùi mưa ngọt nhạt... Đôi mắt hắn càng ngày càng sáng, đôi tay lập tức muốn ôm lấy Linh Linh trong lòng Hì Chân.

Hì Chân te lưỡi với hấn. Cốt Đầu thật cẩn thận nâng thân thể mềm mại nhỏ nhỏ của Linh Linh, cúi đầu, chậm rãi nhắm mắt, tinh tế vuốt lên hai gò má phấn nộn ấm áp trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

Hắn cơ hồ có thể nghe thấy âm thanh rất nhỏ khi vuốt ve da thịt, giống như là hắn nghe thấy được, ánh sáng mặt trời liếm qua tuyết đọng, thanh âm tuyết tan.

Hóa ra là êm tai như vậy...

Hắn ôm chặt Linh Linh.

Cốt Đầu phi thường vừa lòng, hắn phi thường phi thường phi thường vừa lòng!

Tại đây giữa trời đông gió phiêu phiêu giá rét, hắn lần đầu tiên chân thật cảm nhận được tư vị ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đại nhân à, vui quá hóa buồn, người đúng là một con rùa lớn chuyên trốn tránh mà!

Chương 16: Đại nhân à, vui quá hóa buồn, người đúng là một con rùa lớn chuyên trốn tránh mà!

Editor: Ưu Tịch

Cái gọi là vui quá hóa buồn thật sự là một chút cũng không sai, Cốt Đầu vui vẻ cũng chưa bao lâu, rất nhanh liền đau đầu rồi.

Sau khi Linh Linh tỉnh lại, vẫn nhớ rõ cảnh tượng Cốt Đầu nó lột da người máu me ghê rợn như thế nào. Mấy hôm liền nàng đều gặp ác mộng, cả người lúc nào cũng co rúm trong động, thân thể run rẩy lạnh như băng. Nếu Cốt Đầu thử tới gần, nàng liền thét chói tai lấy tảng đá đập nó.

Cốt Đầu không hề:

Cốt Đầu thực vô tội.

Nó cũng không biết làm sao xảy ra vấn đề, nó thực vừa lòng với bộ da người hiện tại, nhưng sao Linh Linh không thích?

Nó bắt Hi Chân lại hỏi—— đương nhiên, nó vẫn không nói được.

Hắn chỉ là “mặc” lên người bộ da, lục phủ ngũ tạng, hệ thần kinh cùng với những khí quan(các bộ phận bên trong cơ thể) khác hắn vẫn không có, cho dù có thì cũng chỉ giống như trang sức trang trí mà thôi. Thí dụ như cái mũi, thì chỉ có thể có tác dụng giống đồ trang sức, hắn căn bản không cần hô hấp. Hắn nghe thấy âm thanh gì cũng chỉ là có thể nghe thấy được yêu khí tiên khí âm dương huyết khí trong hư vô gì đó, không nhận ra được mùi hương thơm hay thối chân thật thế nào. Lại thí dụ như lỗ tai, nếu hắn không thực sự mọc ra đầu óc, thì cái thứ kia cũng chỉ là vật trang sức mà thôi. Hắn không có đầu óc, chỉ có thể dựa vào nội đan trong đầu cùng với nguyên thần của bản thân chi phối thân thể hoạt động, tất cả hành động nhất quán với nhau chẳng qua là do căn cứ theo những chấn động rất nhỏ của không khí dội đến để phán đoán thanh âm.

Thế nhưng cái tên ngốc này, nó nghĩ rằng mặc lên tấm da người, biến thành bộ dáng con người, là có thể giống con người nói chuyện. Hắn nào biết đâu rằng thân thể loài người cấu tạo phức tạp, còn cố gắng học phát ra âm thanh.

Cũng không biết có phải do tâm lý tác dụng hay không, khi hắn mạnh mẽ dùng sức có thể miễn cưỡng bắt cổ họng bật ra vài âm tiết đơn giản, tựa như hài đồng nha nha học nói. Chỉ là cổ họng hắn thực giống như của một ông lão già nua, âm thanh phát ra đại để không đáng yêu như tiếng hài tử đọc bài.

Cốt Đầu đem Hi Chân bắt đến trước mặt, mặt đối mặt chớp mũi đối chớp mũi, mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Hi Chân bị cặp huyết đồng của nó nhìn đến chột dạ đổ mồ hôi lạnh, hắn liền hé miệng: "A, a a, a?"

... ?

Thật giống như một tên câm điếc, Hi Chân nghĩ nghĩ, thở dài.

Nàng giựt giây Cốt Đầu mặc da người, có một phần lý do cũng là vì bộ dáng đại nhân của bọn họ quả thực quá bắt mắt quá dọa người. Chỉ là không dự đoán được sau khi đại nhân của bọn họ lột người, vẫn mang bộ dáng ngu ngu ngốc ngốc, âm trầm đáng sợ như vậy a.

Hi Chân chăm chú nhìn mặt Cốt Đầu. Mặt hắn dưới ánh nến màu vàng nhạt thật tuần lãng cương nghị, haizz... Coi như là cảnh đẹp ý vui, tốt xấu so với khuôn mặt Bạch Cốt vẫn vừa mắt hơn đi? Hi Chân vỗ vỗ vai hắn, ý tứ là kêu hắn không cần vội vàng xao động. Việc này là từ từ sẽ đến thôi, tuy rằng nàng cũng không dám cam đoan sau khi Linh Linh nhìn xong toàn bộ quá trình hắn lột da người còn có thể cho hắn đụng chạm hay không.

Linh Linh kháng cự Cốt Đầu chưa từng mãnh liệt như lần này. Một ngày nay, Cốt Đầu không thể chạm được ngay cả góc áo nàng. Thường thường chỉ là liếc nhìn nàng một cái, Linh Linh đã nhắm chặt mắt gào

tnet, cang mien ban den gan roi.

Hi Chân độc chiếm Linh Linh, mỗi ngày đều rất khoái nhạc. Thường thường hai người ở ngoài động cười đùa vui vẻ, nàng lại làm đủ loại đồ ăn ngon cho Linh Linh bồi bổ thân mình.

Đến cuối năm nay, thời tiết ngày càng rét lạnh. Hi Chân đào trên vách động một cái lò sưởi trong tường cực lớn, bên trong thiêu đốt lửa nóng hừng hực. Nằm trong sơn động ấm áp dễ chịu, Linh Linh để cho Hi Chân mặc cho nàng cái áo bông mới tinh vừa mua, ngồi ở trong hốc tường ôm chần nệm ấm áp, miệng thổi thật mạnh vòng chong chóng gió.

Cốt Đầu từ phía sau rón ra rón rén lặng lẽ tới gần giống như ăn trộm. Cánh tay vừa mới chạm vào nàng, Linh Linh liền giống như bị ngọn lửa liếm vào, vừa té vừa khóc chạy ra thật xa. Hi Chân liền ném luôn cái rổ đang đan trên tay, vội vàng tiến vào. Nàng ôm lấy Linh Linh đang khóc sụt sùi, lời lẽ nghiêm khắc: "Đại nhân, người biết rõ nàng không muốn người chạm vào, người khắc chế chút đi!"

Cốt Đầu phát giận quăng đổ cái gì đó vào trong động. Linh Linh càng sợ, níu chặt chong chóng, rúc vào trong lòng Hi Chân ô ô khóc. Mấy ngày nay nàng đều khóc, ánh mắt cũng sưng lên như viên hạch đào. Cốt Đầu lại đau lòng, phiền lòng chạy ra khỏi động đi đi lại lại trên núi, đi tới đi lui không hiểu sao lại đi vào biên thành.

Hắn thay đổi cách ăn vận, cả người mặc vân sam thủy sắc, lại không che che giấu giấu, Vương đại muội tử cũng không nhận ra hắn đến. Tên ngốc này đứng ở trước cửa hàng điểm tâm, mua một bao điểm tâm lớn, lại mãi nghĩ nghĩ. Hắn vừa lấy một bao, Vương đại muội tử gói cho hắn rồi đưa qua, hắn lại muốn một bao nữa... Kết quả Cốt Đầu đem toàn bộ điểm tâm trong cửa hàng lý ra mua, bao mấy chục bao cao cao xếp thành một chồng, Vương đại muội tử sợ hãi than!

Wương đại tẩu có điểm thấu hiểu lòng người, bà nghĩ hay là vị công tử này không có tiền trả, liền đích thân đi tới tiếp đón. Cốt Đầu thường xuyên đi trên đường cái, gặp nhiều đại lão

gia có tiền, tự nhiên sẽ không thiếu bạc. Hắn mua điểm tâm rồi cũng không đi ngay lập tức, đứng ở trước cửa hàng cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Hành vi của hắn người ngoài nhìn vào lại tưởng là bộ dáng muốn nói lại thôi... Vương đại tẩu liền động tâm, vị công tử này... Đứng nơi đây coi trọng khuê nữ nhà ta đấy nhé? Mua điểm tâm nhiều như vậy mà một câu cũng chưa nói lên lời, người này cũng thật là ngượng ngùng thẹn thùng quá đi.

Nàng lập tức sửa sang lại bộ dáng cho cẩn thận đoan

trang. Đôi phượng lộ dạng mặt mày tuần lãng, cũng coi như tuần tú lịch sự, quần áo thể diện ra tay cũng hào phóng, có lẽ là con cháu nhà giàu... Vương đại tẩu cười đến không thấy mắt đâu: "Ôi, công tì chắc là người ở bên ngoài, mặt mày hình như hơi lạ, không biết đến thành nhỏ này là đi thăm người thân hay là có việc buôn bán?"

Wương đại tẩu nhiệt tình hỏi thăm, nhưng Cốt Dầu thì chung một câu cũng chưa nói. Vương đại tẩu nghĩ rằng: công tì này thật không lễ phép, như thế nào cùng cái tên hay mặc áo lam kia dường như thật giống nhau?

Thợ may phố bên lại đi qua đây mua sữa đậu. Đi ngang qua trước cửa hàng điểm tâm, hắn liền tiến vào chào hỏi cùng Vương đại tẩu. Người thợ may này cũng coi như là có chút mắt nhìn, nhìn thấy trên người Cốt Dầu mặc xiêm y mỏng nhẹ như mây, hắn ngạc nhiên như thấy người trời. Hắn từng gặp qua tơ lụa làm công phẩm, cũng không thấy nó bóng loáng mềm mại liềm diềm hoa mỹ như thế này, liền đi lên một vẻ cánh tay áo, yêu thích không buông tay hỏi xem mua chỗ nào.

Cốt Dầu vẫn không nói chuyện. Sắc mặt Vương đại tẩu không được tốt lắm, đã bắt đầu đoán xem liệu hắn chẳng có lẽ là một tên cam điếc? Chỉ có Vương đại muội tì sau khi xem xét một lúc liền nhận ra được cảm giác quen thuộc, nàng liền đi lên nhẹ giọng hỏi: "Công tì, công tì, nữ nhi của người đâu?"

Cốt Dầu không nói lời nào.

Wương đại muội tì cảm thấy vị công tì này đại để không phải người bình thường. Đêm đó nàng sợ quá mức, lúc

này nàng lại không sợ hấn. Dù sao cho tới bây giờ hấn không có làm ra chuyện gì thương tổn nàng, nàng liền đem hấn quy về thành người tốt.

Vương đại tẩu kéo Vương đại muội từ về một bên, khẽ tai nói nhỏ: "Xem hấn người này tâm thần hoảng hốt buồn bực, bộ dáng không vui, đừng nói khêu nữ con lại... Làm sao vậy đi (ý nói đừng nói là con lại vừa mất hấn ta đây nhé)?"

Cốt Dầu kỳ thật còn có biểu tình đáng sợ hơn nhiều, cả khuôn mặt đều là biểu cảm khô khan cứng nhắc, câu nhận xét nhẹ nhàng 'Tâm thần hoảng hốt buồn bực không vui' này, cũng không biết Vương đại tẩu là như thế nào nghĩ ra. Mẹ con hai người cũng coi như thiện tâm, có tâm an ủi hấn. Dù sao hôm nay điểm tâm đều đã bán hết, liền đóng cửa hàng làm một bàn đồ ăn ngon ở phía sau chiếu đài Cốt Dầu.

Vương đại tẩu nhiệt tình tiếp đón Cốt Dầu: "Lại đây, ăn cơm trăm ngàn đừng khách khí". Cốt Dầu cũng thành thật, một chút cũng không khách khí, hướng trước bàn ngồi xuống, liền ngồi ngay ở vị trí chủ vị. Vương đại tẩu liền tái mặt ngay lại chỗ, vị trí chủ vị kia nàng vẫn luôn dành cho tướng công đã chết của mình, đối diện ngay bài vị của ông. Hấn chỉ là một khách nhân, như thế nào lại dám vô lễ ngồi ngay vị trí chủ vị nhà người khác như thế.

Cốt Dầu giống khuôn giống dạng giờ lên chiếc đũa, hấn ở trong sơn động đã thấy Di Chân dạy Linh Linh cầm như thế nào. Linh Linh không cho nó tới gần, nó ở trong động không được chạm vào nàng, vẫn luôn nhớ thương.

Cố gắng này, nó liền để một chiếc gối chiếu đũa, nhàn nhàn.

Lúc này nó lên ăn một miếng, giờ chiếc đầu nghiên của nĩa ngày, xem từ thể cũng người khác chỗ nào sai phạm liền nhanh chóng điều chỉnh. Vương đại muội từ tò mò nhìn, bảo hắn đừng khách khí, dùng đũa gấp cho hắn chút đồ ăn bỏ vào trong bát. Cốt Dầu xoay mặt nhìn nàng, vì che dấu thân phận nên cố ý chuyển màu mắt thành màu nâu nhạt, ánh sáng lên trong nhợt nhạt lưu chuyển, thật đúng là yêu diễm, một chút cũng không phù hợp với gương mặt cương nghị kia. Thử nhìn Vương đại muội từ mà xem, nháy mắt mất thần, mặt cười hồng rục.

Cốt Dầu gấp đồ ăn lên ăn, mới ăn một miếng hắn liền phi phi phun ở trên mặt bàn, làm Vương đại muội từ nghi hoặc tự hỏi, nàng cũng đâu phải cho cả hũ muối vào đâu a!

Vương đại muội lại ghét bỏ Cốt Dầu không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nàng ở trên bàn cơm hỏi Cốt Dầu nĩa ngày, đối phương đều chỉ cúi đầu trầm mặc dùng bữa. Cốt Dầu cảm thấy những thứ này thật khó ăn, nhưng nó cố gắng ăn rất nhiều. Nó đại để cảm thấy, nếu làm như vậy thì có lẽ sự khác biệt so với nhân loại liền có thể thu nhỏ lại chút.

Vương đại muội nhìn bộ dáng của nó, bộ não lại phát huy trí tưởng tượng phong phú: phụ thân mất đi nữ nhi, thất hồn lạc phách, đành ra sức ăn uống để phát tiết tâm tình bi phần. Nàng thở dài, kêu nữ nhi bưng rượu ra. Cốt Dầu cũng không cần biết là cái gì, bưng lên liền uống. Bên dưới bộ da chẳng có gì, ăn đồ ăn liền theo vào trong lồng ngực, tiến vào trong khe hở của bộ da, lên trong khắp nơi đều là rượu thịt dầm thấm.

Rượu lâu năm cùng với thịt tươi, tư vị kia quả thực rất kinh dị (hai cái thứ đó ngâm với nhau, mùi thì... mọi người tự hiểu nhé), cũng may là Cốt Dầu tên quốc này

không thần kinh không biết đau lòng, bầy không nó thể nào cũng phải lăn lộn trên mặt đất. Nhưng bản thân nó cũng cảm thấy được, nó một thân giống như bị con gì chui vào, cả người không được tự nhiên. Tên cóc này chào cũng không chào một tiếng, bỏ dĩa xuống, nó phải đi tẩy rửa bộ da này đã.

Cốt Dầu còn nhớ rõ lúc này nó đã mua điểm tâm, toàn bộ liền mang trở về. Nó cân nhắc mua nhiều như vậy về Linh Linh nhất định sẽ thực vui vẻ, nó liền vội vàng chạy về sơn động. Lúc đi ngang qua thành tây gặp một nhà bán ăn khuya, lại còn mượn gió bẻ măng thuận tay lấy luôn hai quả trứng.

Linh Linh đã sắp bị Di Chân dời đến nơi, Di Chân thấy nó đã trở lại, liền tự động tránh ra một bên. Cốt Dầu mỗi ngày chỉ có thể chờ Linh Linh ngủ say mới có thể ôm nàng một cái, lại còn phải ôm thật cẩn thận sợ nàng tỉnh lại sẽ không chịu cho hắn ôm. Di Chân khi nhìn thấy cũng thở dài, đại nhân, người chính là một con rùa rút đầu thật lớn mà!

Cốt Dầu cũng không tẩy da, không nói hai lời liền chui vào ổ chăn ôm Linh Linh, vui vẻ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Đạo này đến tu luyện nó cũng không thêm đi, trước kia Linh Linh đi theo nó giờ giờ đi dạo diên, cũng là một nguyên nhân cấu thành lệnh. Hiện tại Di Chân liền mãnh liệt yêu cầu Linh Linh có thể nghỉ ngơi như người bình thường, buổi tối phải đúng giờ đi ngủ. Cốt Dầu chỉ có buổi tối có thể có cơ hội ôm nàng, về phần tu luyện, ai thích thì cứ đi.

Hắn nghiêng người ôm thân thể nhỏ nhỏ của Linh Linh, nhẹ vòng tay ôm nàng vào trong lòng hắn, không dám dùng sức, chỉ dám lỏng tay vòng qua người nàng. Hắn cúi đầu, dùng hai gò má nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt ôn nhu kia khiến Hi Chân cũng không đành lòng xem.

Linh Linh hình như là cảm thấy ngứa, hì hì nở nụ cười thanh thúy thanh âm, nói mê : "Cốt Đầu thúc thúc, haha..."

Trong mắt Cốt Đầu ôn nhu đến độ muốn nhỏ nước...

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Thật đúng là một nhà ba bảo bối

Chương 17: Thật đúng là một nhà ba bảo bối~~

Editor: Ưu Tịch

Khi Linh Linh tỉnh lại vào buổi sáng liền phát hiện trên hai cái bàn trong động ngập tràn các thể loại điểm tâm đủ màu sắc, lại còn có cả bánh trứng nàng thích nhất, liên cao hứng đến hồng rồi. Hi Chân hâm nóng bánh trứng làm bữa sáng cho nàng, nhất thời không khống chế được lương tâm bộc phát, chỉ chỉ Cốt Đầu đang đứng ở một góc khuất thật xa: "Cốt Đầu thúc thúc mua cho Linh Linh nha."

Linh Linh yên lặng cắn bánh trứng.

Hi Chân cảm thấy cái miệng của chính mình thực quá xúc động rồi, bởi vì nàng lại nói nhiều thêm một câu: "Linh Linh nhớ rõ đại tỷ tỷ dạy người, phải nói cảm ơn thúc thúc nha."

Linh Linh cắn bánh trứng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mồm miệng run run rõ ràng là đối với Cốt Đầu vẫn sợ hãi, không cam lòng nói: "Cảm ơn... Cốt Đầu thúc thúc."

Đây là một cái tiến bộ thật lớn nha! Hi Chân thật sự là nửa vui nửa buồn. Nàng cùng lúc có vài phần không nỡ nhìn bộ dáng đáng thương của đại nhân, thật sự rất nghiệp chương; một mặt lại muốn ly gián bọn

họ, làm Cốt Đầu không thương xuyên được tiếp cận Linh Linh.

Căn bệnh này Linh Linh tồn tại, Hi Chân là một thần thú như thế nào lại không biết trong đó nội tình ra sao, hoàn toàn là Cốt Đầu tên ngốc kia gây ra .

Linh Linh vài năm này đi theo Cốt Đầu, giờ nghỉ ngơi điên đảo hay dinh dưỡng bất thường gì đó đều là thứ yếu. Chủ chốt vẫn là do Cốt Đầu ở cùng Linh Linh lâu dài, trong lúc bất tri bất giác vô tình hút nguyên khí của Linh Linh, làm cho Linh Linh nguyên khí không đủ, âm dương không cân bằng, làm sao có thể lớn lên.

Đại phu hiện tại trị liệu phương án là điều dưỡng, mấy liều thuốc chẳng qua chỉ là bổ dưỡng bổ huyết gì gì đó. Hi Chân cũng biết đây chỉ là chút cỏ linh chi tiên thảo cho nàng dưỡng bổ thân mình, Linh Linh ăn qua hiệu quả cũng không lớn. Tiểu cô nương thật sự là bị tổn thương nguyên khí, chỉ có thể chậm rãi nghỉ ngơi điều trị, ngoài ra phải bảo trì khoảng cách cùng tên tai họa Cốt Đầu này. Đáng tiếc thay cho đại nhân của bọn họ nha, thật sự là nam nhân yêu hài tử nhất trên đời này...

Ách... Bạch Cốt Tinh ấy à, muốn hấn chủ động buông tha cho Linh Linh, thật sự là điều này khó khăn lại thêm một tầng khó khăn, thậm chí là không thể nào.

Hi Chân luôn luôn tính toán trong lòng làm như thế nào để cho Cốt Đầu đáp ứng đem Linh Linh đưa trở về. Cốt Đầu nào biết nàng tính toán nhiều như vậy, hấn chỉ lẳng lặng đứng ở trong góc xem Linh Linh ăn cái gì. Linh Linh ăn sạch, ăn ngon lành đến hai cái bánh trứng nó mang về, làm cỗi lòng nó đầy chờ mong, nóng bỏng nhìn nàng. Quả nhiên Linh Linh lại duỗi tay cởi giấy bao mấy miếng điểm tâm hấn mang về đặt trên bàn, làm Cốt Đầu đặc biệt vui vẻ.

Linh Linh ăn vài cái, Hi Chân không cho nàng ăn uống quá độ, liền lấy những thứ này đoạt mất. Linh Linh quyết miệng, vẻ mặt không vui, chuyển con mắt cứ nhiên liếc liếc Cốt Đầu.

Cốt Đầu thiếu chút nữa chạy đi lên: biết thúc thúc tốt rồi, vẫn là thúc thúc tốt thôi, thúc thúc cho người ăn, người muốn ăn bao nhiêu thúc thúc đều cho người ăn, trở về bên người thúc thúc đi bảo bồi thân yêu!!!

Đáng tiếc nó còn không có chạy tới, Linh Linh đã quay lại đầu nhảy xuống ghế, ngoan ngoãn ngồi một góc nghịch xếp gỗ, thực không ăn !

Cốt Đầu uể oải. Nó buồn bã ỉu xiu hoảng hốt xuất động, đi tới một đầm nước không xa để tẩy rửa bộ da. Hấn bóc lớp da tựa như cởi quần áo, hai tay lột xuống lớp da đằng sau lưng, rút ra cả bộ da người đầy đủ hoàn chỉnh mà người thường không nhìn thấy được dù một kẻ hở. Hấn mở lớp da ra, bên trong huyết nhục mơ hồ gân mạch lần lượt thay đổi, quả thực vô cùng thâm thúy.

Nó ngồi xổm bên đầm nước, đem bộ da nhúng xuống nước, rửa hết tất cả đồng đồ ăn bên trong. Rửa xong liền treo bộ da lên cành cây cổ thụ, nó ngồi ở dưới tàng cây cũng không biết suy nghĩ cái gì, nghĩ nghĩ một hồi lại ngẩng đầu nhìn sang bộ da người, đột nhiên, một thân

xương xấu là nó liền đứng dậy, hướng trong sơn động đi đến.

Linh Linh uống thuốc, Hi Chân ôm nàng đứng ở trên cái ghế cạnh bàn học tập viết chữ. Linh Linh thích nhất viết chữ, mỗi lần còn líu lo hát. Cốt Đầu vào động liền đi thẳng đến trước bàn học. Đi gần tới nơi Linh Linh mới phát hiện, nàng lập tức bỏ lại bút lông, nhắm thẳng vào lòng Hi Chân mà co rúm người lại.

Nhưng là, nàng lúc này không có khóc lớn náo loạn, nàng trừng mắt thật to nhìn Cốt Đầu đang trong trạng thái toàn thân lửa thể, bộ dáng còn có chút nghi hoặc. Hi Chân ngẩn người, đại nhân... Hắn hình như là nghĩ ra Linh Linh có gì mà sợ hắn.

Cốt Đầu đã vui vẻ vô cùng, Linh Linh không có vừa khóc lại nháo! Tuy rằng vẫn là không muốn tới gần hắn, nhưng ít ra hắn đã có thể đi quanh nàng trong vòng ba thước. Cốt Đầu quyết đoán từ bỏ bộ da người nó thực vừa lòng kia.

Nó không biết là nguyên nhân gì làm cho Linh Linh bài xích nó như vậy, nhưng nó cũng không dám mặc da người vào nữa.

Buổi chiều đi y quán, vào lúc tắm nước thuốc, Cốt Đầu lại ăn mặc thành cái bộ dáng che che đậy đậy như trước kia. Hi Chân khâu da hồ thành áo choàng cho hắn, trùm quanh cổ có thể che được nửa khuôn mặt phía dưới. Lại có thêm một cái mũ trùm đầu che ở nửa khuôn mặt trên, lại vây quanh kín không kẽ hở.

Y quán đại phu hí hí mắt nhìn Cốt Đầu tới nửa ngày, đặc biệt nghiêm túc: "Tiên sinh, người xác định không cần bắt mạch?"

...

Sau khi Linh Linh tắm nước thuốc xong, Hi Chân liền lau khô người cho nàng, ôm nàng lên ghế nằm mặc quần áo. Cốt Đầu ở bên cạnh nhìn mà ngửa tay lợi hại.

Cũng dễ lí giải thôi, một yêu quái mang tâm tính yêu đưa nhỏ thành si, hiện đứa nhỏ đang ngay tại trước mắt, lại không thể đụng vào không thể sờ không thể ôm không thể tắm rửa cho nàng, đó là một loại dày vò như thế nào.

Ánh mắt nó "điềm đạm đáng yêu" nhìn chằm chằm vào Hi Chân làm nàng chịu không nổi, cuối cùng quay đầu nhìn Cốt Đầu, thử mở miệng: "Hoặc là, người tới?"

Cốt Đầu do do dự dự, rõ ràng là sợ Linh Linh vừa khóc, vừa vặn đại phu lại đây tìm nàng, Hi Chân liền trực tiếp đem Linh Linh chỉ mặc kiện quần lót để trên ghế nằm. Trời giá rét đông lạnh, Cốt Đầu không mặc cho nàng mới có quý.

Đại phu kia kéo Hi Chân ra ngoài nhiệt tình khuyên nửa ngày. Hi Chân tức đến mức thiếu chút nữa học máu, hắn một câu lại một lời 'Phu quân người', nói cả nửa ngày chính là kêu nàng khuyên 'Phu quân' nàng cho hắn xem mạch. Hi Chân cũng không biết đại phu này sao lại gà mẹ như vậy?(ý nói lo chuyện bao đồng)

Lục đại phu còn nói: "Hắn hình như là có bệnh không tiện nói ra, người

là người làm thê thất, cũng không thể chỉ lo cho đứa nhỏ, cũng nên ít nhiều quan tâm tới phụ quân. Nếu là tiền thuốc men có vấn đề, chuyện này không vội, mọi

chuyện đều có thể thương lượng, chúng ta cũng không phải chỉ nhìn tiền bạc mà mặc kệ mạng người..."

Di Chân xoa thái dương... thật muốn một cước đá bay đại phu gà mẹ tốt bụng này ra ngoài...

Cốt Dầu cùng Linh Linh ở bên trong nhìn nhau nửa ngày.

Linh Linh dường như là cảm thấy lạnh liền định tự mình mặc quần áo, liền từ trên ghế nằm nhảy xuống. Ghế nằm làm theo kích cỡ của người lớn, Linh Linh nhỏ như vậy, nhảy xuống liền đứng ngã. Cốt Dầu vội vội vàng vàng chạy lên mới tiếp được nàng.

Linh Linh cũng giãy giụa uốn éo một hồi, nàng vẫn là có chút kháng cự Cốt Dầu, nàng vừa nhìn thấy nó đã nghĩ tới hình ảnh lộ da người dâm đưa máu tươi kia, nhớ tới thảm trạng khi Cốt Dầu rách da người, nàng liền run rẩy ở trong lòng nó. Cốt Dầu thấy nàng sợ hãi, liền gắt gao ôm nàng, xương khuỷu tay loạng choạng di động nhẹ nhàng vỗ, nhẹ nhàng đỡ... xương bàn tay vỗ nhẹ lưng của nàng, trong cổ họng phát ra thanh âm 'Nha, nha...' nhẹ nhàng chậm chạp trầm thấp.

Chậm rãi, Linh Linh thôi sợ hãi, đôi tay ôm lấy cổ nó.

Nàng rúc vào trong lòng nó, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm nhỏ nhỏ: "Cốt Dầu thúc thúc, người về sau đừng, đừng..." Nàng cũng nói không nên lời cái nguyên cớ ấy, đã nói: "Đừng làm thế, ta sợ."

Cốt Dầu vọt vàng gật đầu, sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của nàng. Nó tuy rằng nghe không hiểu, cũng có thể cảm giác được hiện tại trong lời nói của Linh Linh hình như là có thể có cơ hội cho bọn họ giải hòa, nó nào có đạo lý không đáp ứng.

Linh Linh lúc này mới cười lên thoải mái, lúm đồng tiền nở rộ như hoa, hôn lên thân mật trên mặt nó: "Cốt Dầu thúc thúc phải giữ lời nói nha."

Cốt Dầu cao hứng sắp hỏng rồi, được nàng gần gũi thì giận dỗi gì trong lòng đều bay sạch. Nó cũng học Linh Linh, ôm chặt nàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn. Cũng may nó tuy rằng bỏ mũ trùm đầu nhưng không có cởi bỏ khăn quàng, nếu không cái miệng chỉ toàn xương kia của nó mà hôn lên mặt mềm nộn của Linh Linh, chẳng phải sẽ lưu lại vết bầm sao.

Chờ đến khi Di Chân tiến vào, Cốt Dầu đã cùng Linh Linh hòa hảo như lúc ban đầu. Nó giúp Linh Linh mặc quần áo, mỹ mãn ôm lấy Linh Linh giờ lên cao quá đỉnh đầu xoay quanh vòng, Linh Linh cười đến hi hi ha ha, giọng trong trẻo như chuông bạc.

Di Chân cũng không biết đã biết như thế này là đúng hay sai, nàng làm như vậy, giống như là, trợ trụ vì ngược a? (Vua Trụ là một trong hai vị vua tồi tệ nhất trong lịch sử Trung Quốc, vô cùng tàn bạo và độc ác)

Bọn họ vừa mới từ y quán đi ra, một đám quan quân liền giờ trường mâu bao quanh xông tới. Huyện úy đại nhân tự mình lãnh binh lại đây bắt người, một câu vô nghĩa đều không có, phát tay áo liền kêu: "Bắt!"

...

Thời điểm Vương gia đại muội từ trong cửa hàng vào buổi chiều, chỉ thấy vô số dân chúng đều đi tới tây phố. Nàng hỏi mấy người mới biết là nha môn bắt được tên trộm dục dưng ở y quán thành tây. Nguyên lai không phải một tên trộm đơn lẻ, mà là một đôi trộm tặc vợ chồng, còn ôm một tiểu cô nương lớn năm tuổi, thật đúng là một gia đình ba lão bối mà.

Vương đại muội từ vừa nghe miêu tả này bỗng nhiên nheo mắt, nàng liền ần ần cảm thấy tổ hợp này nghe qua... Hết sức... Quen tai?

Kỳ thật nha môn làm sao bắt được bọn họ, cả đám đều bị Di Chân ba đám hai đá đánh đến hoa rơi nước chảy. Cốt Dầu ôm Linh Linh bỏ chạy, hẳn vốn là muốn làm phép bay đi, lại nghĩ tới nơi này nhiều người như vậy không thể bị thấy. Tên ngọc này cũng không ngấm lại, nếu bị nha môn phát hiện về sau khẳng định lại phải chuyển nhà, thì làm gì để ý đến chuyện người khác phát hiện.

Hắn chạy trốn nhanh như gió, giống như một làn khói xẹt qua đến tàn ảnh cũng không có, lưu lại Di Chân còn chưa xit lý xong bọn tiểu nha dịch, đang muốn đuổi chân đuổi tay hoạt động gân cốt. Người xung quanh vây xem liên tiếp phì cười, ai mà (giống như câu chửi tục trong tiếng việt) cái nam nhân chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn, lưu lại cái nương từ nững nịu ở đây cản phía sau, người thật là không xứng làm nam nhân!

Cốt Dầu chạy qua mấy con phố, đi ngang qua cửa hàng điểm tâm tại ngã tư liền khẩn cấp phanh lại, nó còn nhàn

hạ thoải mái vòng đi qua muốn mua đồ ăn cho Linh Linh. Kết quả cửa hàng đã đóng cửa từ sớm, Vương đại muội từ ở bên trong đóng cửa, đang từ hậu viện vòng đi ra muốn tiến đến nha môn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cốt Dầu cư nhiên đang ôm đứa nhỏ đứng ở trước mặt mình, nàng siết một hồi lâu, sau đó nhanh chóng lôi kéo Cốt Dầu từ đằng sau vào nhà, đem then cửa cài thật chặt.

Wang đại muội từ đưa bọn họ vào trong khuê phòng của chính mình, ngay cả mẹ nàng cũng gạt. Linh Linh nháo đói bụng, nàng liền tiến đến phòng bếp mang hai chén cơm bưng lên. Tay nghề của nàng rất là tốt, trên mặt cơm còn có trứng ốp lếp, Linh Linh ăn hồng hộc, nói rằng ăn rất ngon.

Đi Chân lười biếng ở trên xà nhà không đi xuống, nàng vừa nghĩ đã biết, này nha môn giống trống khua chiêng ở chung quanh bắt người, muội từ này thoát nhìn sợ hãi mềm mại, không giống có lá gan lớn như vậy, nàng làm sao dám giúp bọn hắn? Nàng có năng lực giúp tới trình độ nào?

Linh Linh ngồi ở trên đầu gối Cốt Dầu, mặt hắn cũng dùng khăn mặt để che. Vương đại muội từ thấy Cốt Dầu chỉ là ôm Linh Linh cũng không động đũa, nhớ tới tới hôm qua thời điểm hắn ở nhà nàng ăn cơm, lượng cơm ăn nhưng là rất lớn : "Công tử, người không ăn sao?"

Trên mặt Cốt Dầu bị bao bọc bởi một cái mũi dày cùng một cái khăn lông lớn, nó bất động cũng không nói gì, chỉ thể im lặng ngồi ôm Linh Linh ăn, đương nhiên không thể ăn gì. Đôi con mắt qua kẽ hở của mũi trùm đầu nhìn

Vương đại muội từ chỉ có thể ngồi xuống nhìn thẳng
Linh Linh: "Tiểu muội muội, nói cho tỷ tỷ phụ thân vì
sao không ăn được không?"

Vương đại muội hi quả thực mặc cười, chỉ là răng đau như thế nào lại học cả người thành như cái kén? Nàng ngẩng đầu nhìn Cốt Dầu, thực dùng sức cổ lấy dũng khí: "Công tử, tại sao người lại không thoải mái? Nhà của ta có chút thuốc, ta đi lấy đến đây."

Vương đại muội tử là vẫn là một khuê nữ, da mặt mỏng, chỉ hai ba câu chữ động quan tâm như vậy, nàng đã nói mặt đỏ như ánh bình minh, trong mắt tràn đầy tràn đầy nguyệt nguyệt. Hi Chân ở trên xà nhà ôm bụng cười lăn lộn.

Nàng lau nước mắt từ trên xà nhà nhảy xuống, đẩy cửa ra đi vào, nghênh ngang như đây là nhà mình. Vương đại muội tí quay đầu, thấy cô gái này xinh đẹp như hoa, thần

sắc âm dạm một chút. Linh Linh vừa nhấc khuôn mặt nhỏ nhắn khỏi cái bát, liền hô lên một tiếng, long trời lở đất: "Nương!"

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Rời khỏi người, chờ người lớn lên

Chương 18: Rời khỏi người, chờ người lớn lên

Editor: Ưu Tịch

Linh Linh vừa ngẩng khuôn mặt khỏi cái bát, liền hô lên một tiếng, long trời lở đất: "Nương!"

Bọn họ trước mặt người khác vẫn giả bộ là một nhà ba người, tiểu cô nương cũng không có quá nhiều suy nghĩ liền thốt ra. Nào biết Vương đại muội tử vốn thâm mến Cốt Đầu, một tiếng 'Nương' này thốt ra trước mặt nàng, vô cùng thân thiết, giống như kim đâm vào tim nàng một cái. Vương đại muội tử mới đầu còn có chút hi vọng may mắn, nay đã tâm ý nguội lạnh. Nàng thương tâm đến cực điểm, cũng không có tâm trạng hay khí lực gì để che giấu nữa, buông vội hòm thuốc, che miệng lại rơi lệ, chạy vội ra ngoài.

Linh Linh, kẻ đầu sỏ gây chuyện lại vẫn đang cầm bát vùi đầu ăn mỳ sợi. Hi Chân cũng không thèm giải thích, đôi tay hướng về Linh Linh muốn ôm nàng. Cốt Đầu không chịu thả ra, ôm chặt chẽ lấy. Hi Chân ngồi bên cạnh liền quay đầu nhìn ra bên ngoài, liền thấy Vương đại muội tử phía xa xa tựa vào đằng sau một cây cột ngoài hành lang, im lặng rơi lệ. Nàng đứng nấp ở đó vẫn còn lộ ra một góc quần áo, còn tưởng rằng người ta nhìn không thấy.

Tâm tư trôi dạt liền nổi lên. Hi Chân nàng tuy rằng sống hơn mười vạn năm, chỉ là khi đó còn là thời hồng hoang sơ khai, thượng cổ chúng thần linh đều có tâm tư đơn thuần, chưa trải qua khổ sở chốn hồng trần. Thế nên tâm tính nàng mười phần như một cô nhóc, tuổi trẻ nông nổi, liền chọc chọc Linh Linh nói: "Linh Linh, Vương tỷ tỷ làm đồ ăn ngon không? Linh Linh có nghĩ là Vương tỷ tỷ về sau mỗi ngày đều làm đồ ăn ngon cho Linh Linh, làm mẹ Linh Linh?"

Wương đại muội tử đứng sau cây cột ngoài hành lang, đang thương tâm đứt ruột, không tiếng động rơi nước mắt ròng ròng, mơ hồ nghe thấy, thân mình liền đột nhiên cứng đờ.

Linh Linh ôm cái bát, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc... Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên nghiêm túc, thực quyết đoán cự tuyệt: "Ta có nương!"

...



Đêm đó, bọn họ liền từ biệt Vương đại muội tử, 'Một nhà ba người' hướng kinh thành đi đến.

Bệnh Linh Linh dù sao cũng không thể bỏ mặc nên tốc độ của bọn họ rất nhanh, chỉ một ngày là đi tới kinh thành. Hoàng triều phồn hoa tới cực điểm, đô thành hoa lệ tất nhiên là so với cảnh quan nhỏ bé nơi biên thành sẽ không cùng một đẳng cấp. Linh Linh bị Cốt Đầu ôm đi vào cổng thành đỏ thắm khổng lồ, lập tức trước mắt hiện ra một không gian rộng lớn, tiếng người ồn ã, ngựa xe như nước, thật là một cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa thái bình thịnh thế.

Trường An rộng lớn bốn phương thông suốt, phóng mắt nhìn lại cũng chỉ gặp biển người rộng lớn vô tận, rộn ràng nhộn nháo, quan lại khắp nơi. Vô số hương xe bảo mã (ý chỉ là xe ngựa quý giá, ngựa hiếm ngàn vàng) như nước chảy, màn che rung động, roi ngựa quất lên từng hồi lóa mắt. Nơi này có "Kim tiên" (roi vàng), người kia ngự "Ngọc liễn" (màn ngọc), quần áo lộng lẫy... Vương hầu ra ra vào vào đình gác tướng môn, e cũng không phải là kẻ tầm thường. Nghe nói ở đế đô, dù chỉ đập một cái bảng hiệu, ít nhất phải có ba, bốn kẻ bị chặt đầu.

Đã thế ở đây tùy ý cũng có thể thấy được ngoại tộc phiên bang. Linh Linh một đường đều ở trên tay Cốt Đầu, nghênh cao cổ nhìn ngó xung quanh, có đôi khi nhìn thoáng qua thấy được một người ngoại tộc mũi cao mắt sâu, mắt nàng liền sáng bừng lên vui vẻ.

Cốt Đầu thấy nàng hưng phấn thoải mái như thế, liền ôm nàng hướng về phía địa phương nhiều người náo nhiệt mà đi. Đến đêm hôm sau, còn mang nàng đi dạo chợ đêm xem tạp kỹ (ảo thuật hay những cái đại khái thế) biểu diễn.

Bọn họ ở trong thành Trường An, vừa ăn vừa chơi suốt cả ngày. Đến đêm khuya, Linh Linh ăn đến mức bụng nhỏ tròn vo, tay trái còn nắm một xiên hồ lô, tay phải giơ một cái chân dê Ba Tư nướng. Nàng nghịch đến quá mức mệt mỏi, ăn ăn gặm gặm, nằm gục trên vai Cốt Đầu ngủ khì khì. Cốt Đầu ôn nhu nhìn gương mặt nàng khờ ngốc đang trong giấc nồng, thật sự là bộ dáng nâng niu bảo bối.

Hi Chân không nghĩ lại để bọn họ ở trong sơn động, thật chẳng khác gì dã nhân. Huống hồ trên núi hàn khí quá nhiều, đối với Linh Linh cũng không tốt. Cốt Đầu hiện tại đã không còn e ngại ánh mặt trời, nếu che kín cả người thì có thể sinh hoạt dưới ánh mặt trời trong thời gian dài. Cho nên thật sự không cần thiết lại phải trốn trốn tránh tránh nơi thâm sơn cùng cốc, làm cho Linh Linh ăn không ngon ngủ không yên. Khổ nỗi tên ngốc Cốt Đầu phi thường chấp nhất, Hi Chân dùng hết sức lực tích trữ từ lúc bú sữa mẹ đến giờ, lôi Cốt Đầu tha tới khách sạn, ừ thì ở tại đó một đêm, tới ngày thứ hai đã lại nhanh nhẹn chạy ra rừng rậm ngoài thành đoạt động của một con hổ.

Buổi tối mấy hôm vừa mới tới hân hoan cực kì bận rộn, đi trộm đủ thứ tù khắp nơi chung quanh. Đến khi trộm trở về liền giống như hiến vật quý, cái gì cũng đưa cho Linh Linh xem, giống như đang hỏi nàng có thích những thứ nó mang về hay không?

Tuy rằng mấy vật phẩm cho cuộc sống hàng ngày đều không có gì mới lạ, mỗi lần lại mỗi lần nó đi về đều hỏi nàng. Ví dụ, mỗi đôi đũa cũng nhai đưa cho Linh Linh xem qua. Linh Linh gật đầu nó mới vừa lòng. Có

phải đưa cho Linh Linh xem quá, Linh Linh gạt đầu họ một cái long lanh. Cuối cùng, đây cũng là lạc thú trong cuộc sống của bọn họ khi đó.

Đặc biệt, nó đã sớm đem về một cái thùng tắm to thật to, cao hứng phần chần đun nước, ôm Linh Linh đi vào tắm rửa. Tên ngốc này thích nhất tắm bồn cùng Linh Linh. Khi đó, Linh Linh ngồi ở trong lòng nó nghịch xếp gỗ, nó ở bên cạnh quấy rối, làm Linh Linh tức giận đến mức đánh nó thì nó mới vui vẻ. Những lúc như thế này nó liền đuổi Hi Chân ra khỏi động, cũng không phải tên ngốc này đã hiểu lẽ nghĩa liêm sỉ biết tắm rửa phải tránh người ngoài, nhưng đây là khoảng thời gian của riêng Linh Linh và nó, nó không thích có kẻ thứ ba.

Bệnh tình Linh Linh không có một chút chuyển biến tốt đẹp nào, nàng cùng Cốt Đầu nay lại tốt đẹp như lúc ban đầu. Giống như đến kì trăng mật, Cốt Đầu và Linh Linh như keo như sơn, một khắc cũng không rời khỏi nàng, hiện tại Cốt Đầu mỗi ngày cũng đều ngủ cùng Linh Linh. Hi Chân cẩn thận quan sát qua, Cốt Đầu thường thường sẽ ở trên người Linh Linh nghe thấy âm thanh không khí biến chuyển. Bản thân nó không nhận ra, Hi Chân lại thấy được rõ ràng, đôi mắt hồng quang của Cốt Đầu khi đó đặc biệt đậm, rõ ràng là bất tri bất giác hút nguyên khí của Linh Linh.

Hi Chân thật lo lắng
nếu cứ như vậy thì vấn đề của Linh Linh sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, nàng bắt đầu chỉ có thể giờ trò một chút trên người Linh Linh.

Sau đó vài ngày Linh Linh không thể ăn bất cứ cái gì, ăn gì cũng phun. gương mặt nhỏ nhắn hồng nộn biến thành mặt trái xoan, đôi mắt to giờ lại càng to hơn, đáng tiếc bên trong thái tử cũng không có, luôn ôm yếu ghé vào trên vai Cốt Đầu buồn ngủ, không có tinh thần.

Cốt Đầu lo lắng, mỗi ngày nó đều vội vàng thúc giục Hi Chân đi tìm đại phu, tựa hồ nó biết đại phu có thể làm cho Linh Linh khỏi bệnh. Hi Chân giống như con vịt, mỗi ngày đều bị Cốt Đầu ôm Linh Linh đuổi cho chạy khắp thành Trường An tìm danh y. Những đại phu nơi đây xem bệnh cho Linh Linh đều lắc đầu thở dài. Mà những động tác này Cốt Đầu cũng hiểu, lòng nó liền nóng như lửa đốt.

Hi Chân tiếp tục dùng một biện pháp nữa, nàng muốn cho Cốt Đầu biết nhiều thêm một việc. Nàng dẫn Cốt

Đầu vào trong thành, chỉ vào mấy tiểu hài tít vui vẻ chạy loạn đầy đường, lại chỉ vào Linh Linh ôm yếu ngời ở trong lòng hẳn. Cốt Dầu liền yên lặng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Linh, thập phần bi thương.

Hôm đó, Di Chân kéo Cốt Dầu đến trước bàn vẽ, vẽ lên trăm bức phúc họa (thường là những bức vẽ những đứa trẻ xinh đẹp), sau đó lại dùng pháp thuật để nối liền chúng, biến thành những hình ảnh sống động (kiểu như chiếu phim ý).

Cốt Dầu nhìn thấy một tiểu cô nương theo năm tháng đang từng bước, từng bước lớn lên, một màn này ở trước mắt nó từ từ triển khai...

Đứa trẻ mới sinh oa oa ra đời, nàng từng chút từng chút một trưởng thành, được năm tuổi, rồi đến sáu tuổi... Đến tám tuổi...

Cái đầu của nàng so với Linh Linh lớn hơn rất nhiều, mặt mày thay đổi cũng rất nhiều, biến thành một tiểu cô nương nũng nịu xinh đẹp tuyệt trần. Có thể nhìn ra được nàng vẫn là Linh Linh như cũ, nhưng so với Linh Linh trong lòng hẳn thì lớn hơn một ít. Nàng tươi cười sáng lạn, cùng nhà hoàn ở trên cỏ xanh thả diều... Ở phía xa, một đôi nam nữ lặng lặng ngồi ở trên bãi cỏ ôn nhu nhìn nàng chăm chú, đó là phụ mẫu nàng...

Cốt Dầu vươn ngón tay xương, ngón tay dường như chạm được đến tiểu cô nương trong không khí... nàng như vậy sống động, như vậy khỏe mạnh, cười đến trước nay chưa bao giờ có vui vẻ sáng lạn đến thế... Nó cúi đầu, nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt Linh Linh trong lòng.

Đi Chân dùng một khoảng thời gian rất dài, tiêu phí rất nhiều tinh lực để làm cho Cốt Dầu hiệu được, quá trình một đứa nhỏ trưởng thành, như thế nào mới là khỏe mạnh. Cuối cùng, Cốt Dầu đã hiệu, Linh Linh đi theo nó, không thể lớn lên!

Cuối cùng Cốt Dầu quyết định, đưa Linh Linh trở về.

Ta rời khỏi người, cho người lớn lên!

Tên ngọc này đã từng nuôi dưỡng rất nhiều đứa nhỏ, kỳ thật sớm đã trải qua vô số lần ly biệt. Nhưng mỗi lần, nó đều thực thương tâm. Nó ôm Linh Linh, không tiếng động dùng mặt xương nhẹ nhàng cọ khuôn mặt của nàng, thật luyến tiếc không tay...

Ban đêm Di Chân ngồi ở trước lò sưởi, liền mơ hồ thấy ở trên chiếc giường gần đó, Cốt Dầu lặng lẽ, cả một đêm đều ôm Linh Linh. Trong cổ họng nó phát ra áp lực nhẹ nhàng 'Ồ ồ' thanh âm, như là vụng trộm khóc.

Đi Chân nói với hân cha mẹ của Linh Linh ở kinh thành, nhưng tên ngọc kia hoàn toàn không chịu nghe, cứ muốn trở về cái địa phương hân cướp được Linh Linh. Di Chân không thể làm gì khác, nàng lặng lẽ chạy đi, tự mình đến Bạch phủ muốn thông tri cho Bạch đại nhân chạy tới cái huyện nhỏ ngày trước để đón đứa nhỏ. Ai ngờ lại bị quản gia thông cáo là đại nhân sáng sớm đã đi khỏi kinh thành, Di Chân gấp đến độ hỏi là đi nơi nào. Quản gia không chịu nói, Di Chân chỉ đành lắt đắc đi dùng Mê hồn thuật đối với phạm nhân, quản gia kia mới chịu chi tiết trả lời, nói là đại nhân đi huyện nhỏ kia.

Hì Chân mừng rỡ, thế này thì vừa khéo rồi! Nàng liền chạy nhanh trở về, thúc giục Cốt Dầu mau đi. Hai ngày sau khi bọn họ xuất phát, Hì Chân rốt cục nhìn không được mở miệng: "Đại nhân, lấy tốc độ của chúng ta huyện nhỏ đó chỉ cần đi nửa ngày là có thể đến, chúng ta..."

Ánh mắt của tên ngốc này... mờ mịt.

Nó lạc đường ... Hì Chân hộc máu.

...

Hôm nay, chính là đêm hội giao thừa cả nhà đoàn viên. Từng nhà đều là tiếng cười hoà thuận vui vẻ, tiếng hoan hô nói cười khắp nơi, chỉ có Bạch phu lạnh lùng thanh tĩnh.

Bạch phu nhân đã sớm tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn phong phú, ăn bữa cơm đoàn viên mà lại không nhìn được, im lặng rơi lệ.

Con trai là đệ tử Nam Hoa, lễ mừng năm mới không thể về nhà đoàn tụ. Nữ nhi vài năm nay không có tin tức, làm cho bọn họ nóng ruột nóng gan cuộc sống hàng ngày chẳng thể an giấc. Nàng vì chuyện của nữ nhi mà vẫn áy náy đến giờ, không có lấy một khắc bình tâm. Nàng sợ, sợ Linh Linh của nàng hiện tại sống không tốt, sợ nàng đi theo yêu quái kia cơm không no ngon không ngon, lang bạc kỳ hồ (lang thang khắp nơi). Nàng thậm chí còn nghĩ tới, nữ nhi lâu như vậy không có tin tức có phải hay không...
Đã...

Nàng hồn nhiên huôn chiếc đũa, vôi vana lẩu tau aat lê.

Bạch đại nhân buông chén rượu, thức ăn ngon vào miệng hẳn cũng là nhạt như nước ốc. Đã mấy năm rồi, cứ mỗi khi đến ngày hội gia đình đoàn viên, tân xuân mừng năm mới, trong lòng bọn họ lại càng thêm thương niệm, bi thống ngược lại tăng thêm mấy phần.

Mấy năm nay, năm nào bọn họ cũng trở lại huyện nhỏ này mừng năm mới, cũng là mong ngóng thám thính được tin tức của nữ nhi. Một năm lại một năm, tin tức vẫn đều bật vô âm tín.

Bạch đại nhân giờ tay lau khô nước mắt trên mặt Bạch phu nhân, yên lặng ôm nàng tựa vào trong lòng ngực. Bạch phu nhân nằm ở trong lòng trượng phu, lặng yên rơi lệ, tham luyến một chút ấm áp này, bi thống trong lòng giống như thủy triều mãnh liệt.

Vài năm nay bọn họ sống không hạnh phúc. Bọn họ từ nhỏ là thanh mai trúc mã, vốn tình cảm thâm hậu; vài năm nay lại bị chuyện của nữ nhi biến thành cái nút thắt thật lớn ở trong tim, giống như luôn có một tảng đá, nặng nề đặt trong ngực, làm cho bọn họ thở không nổi, vợ chồng không thể giống như trước ân ái ngọt ngào.

Bạch đại nhân cúi đầu chạm vào cái trán của nàng. Bạch phu nhân trong lòng bi thống, giờ này lại càng phát ra mãnh liệt. Đã bao lâu rồi, trượng phu chưa từng lại ôm nàng hôn nàng, chưa từng lại cùng nàng vui vẻ ăn bữa cơm, cùng nhau trò chuyện?

Từ khi nữ nhi bị cướp đi, gia đình này giống như đã sụp đổ vậy. Hẳn thì luôn với vàng chuyện trên quan trường, hàng năm ra ngoài như là trốn tránh không muốn ở nhà.

Chỉ còn lại, nắng cô độc ở trong phiá các rộng lớn đến lạnh lùng, yên lặng rơi lệ tưởng niệm nữ nhi, tưởng niệm con trai, tưởng niệm trượng phu...

Bạch đại nhân cũng là trong lòng có áp lực, liền khuyên phu nhân sớm nghỉ ngơi. Hắn một thân cô linh (dịch nghĩa đen là linh hồn cô đơn) ngồi ở trước lò sưởi đón giao thừa. Quán gia tiến vào nhìn vài lần, thấy hắn buồn rầu uống rượu, chỉ có thể một lần lại một lần hâm nóng rượu và thức ăn, rồi lại thờ dài đi ra ngoài.

Bạch đại nhân nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn trăng rằm: khuê nữ, cha nhớ người a!

...

Đi Chân lôi kéo Bạch Cốt Tinh đi về hướng Bạch phiá.

Bạch Cốt Tinh đi một bước lại muốn ngừng ba bước, lòng hắn tràn đầy bất mãn không nguyện cam lòng, Đi Chân hận không thể lấy roi đánh nó. Từ trước cửa thành đến Bạch phiá cũng chẳng xa lắm, chỉ trong nháy mắt là có thể bay đến, nó lại đi mất tới ba canh giờ (6 tiếng)! Từ lúc chạng vạng đến tận đêm khuya, nó đi được so với rùa đều chậm hơn, kéo dài tới hiện tại.

Năm mới đón thần mới, từng nhà trước cửa đều đốt một dài pháo thật dài. Một đám tiểu hài tít mặc áo lông mới tinh hoan hô âm ỉ, từ trong nhà chạy ra kiếm vài bông pháo đốt. Tụi nhóc ở trên đám tuyết xung quanh chạy loạn, vui cười đuổi nhau nghịch ngợm vui vẻ, tất cả đều như kim châm vào mắt Cốt Dầu.

Nó cúi đầu nhìn Linh Linh suy yếu đến từng hơi thở, trong cổ họng lại phát ra thanh âm 'Ồ'.

Bạch đại nhân say đến choáng váng choáng váng hồ đồ, trong chớp mắt thấy quán gia dân Cốt Dầu vào kia, hấn nghĩ tưởng chính mình xuyên về quá khứ!

Xuyên trở về bốn năm trước, nữ nhi hấn ngay trước mắt, nhu thuận mùi hương nặng nề say sưa ngủ, cái miệng nhỏ nhắn ngẫu nhiên phun ra âm thanh mềm mại vô nghĩa, ngẫu nhiên còn có thể cười hì hì hai tiếng, như vậy an bình ấm áp...

Giống như bất cứ cái gì đều chưa từng thay đổi, ly biệt chưa bao giờ bắt đầu.

Hấn căn bản không dám động đây... cả người cứng ngắc giống như một bức tượng điêu khắc. Quán gia lau lệ chạy tới đánh thức phu nhân, Bạch phu nhân quần áo đều chưa kịp mặc chỉnh tề, vô cùng lo lắng chạy tới. Nàng thấy nữ nhi trong lòng Cốt Dầu liền vội vàng muốn chạy tới ôm lấy, Bạch đại nhân vội vàng giữ chặt Bạch phu nhân, sợ quấy nhiễu Cốt Dầu —— tên ngọc này thế nhưng động tác nhanh quá mức, làm cho người khác không thể nào chạm được nó.

Hi Chân đứng ở bên cạnh, vỗ vỗ vai Cốt Dầu, dùng ánh mắt cổ vũ nó.

Cốt Dầu dường như giống ốc sên vậy, đi qua hết sức chậm. Đi tới trước mặt Bạch đại nhân, hai cái nam...

Ách, nam nhân đi, bốn mắt nhìn nhau, Bạch đại nhân nhìn hấn, mong ngóng vươn hai tay...

Cốt Đầu cũng chậm chậm đưa hai tay ra, động tác kia chậm giống như là không có thay đổi gì, người căn bản nhìn không ra hắn đang động đậy. Nhưng là một chút lại một chút, thật chậm thật chậm, hắn vẫn là đẩy tới... Mắt thấy sắp chạm được vào góc áo của nữ nhi, Bạch Cốt Tinh lại mạnh mẽ ôm nàng trở lại, 'Sieu ——' một tiếng chạy như bay...

Bạch đại nhân học máu... Bạch Cốt Tinh, người đến là để đùa giỡn lão tì sao?

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Sự cố chấp của tên ngốc Mãng xà tinh với Cốt Đầu

Chương 19: Sự cố chấp của tên ngốc Mãng xà tinh với Cốt Đầu:

"Người phải nghe thấy ta! Phải nghe thấy ta!!!"

Editor: Ưu Tịch

Bạch đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi lòng nóng như lửa đốt chạy theo. Hắn mới đuổi theo ra đến sân, Bạch Cốt Tinh tên ngốc này bỗng nhiên lại xuất hiện, từ trên trời giáng xuống ngay trước mặt hắn, lúc này trong tay nó lại xuất hiện một cái bao rất lớn.

Nó đem gánh nặng nhét vào trong tay Bạch đại nhân, bên trong đều là quần áo bình thường Linh Linh hay mặc cùng vài món đồ chơi. Nó giống như muốn nói chuyện thật nghiêm túc với Bạch đại nhân, cố gắng há miệng vài lần. Nhưng những gì nó có thể nói chỉ là: "A a a..." -vài âm tiết đơn độc vô nghĩa.

Nó trầm mặc một chút, lại há mồm: "A, a a a..."

Nó biết Bạch đại nhân nghe không hiểu, nó vẫn cứ nói rất nhiều.

Nó nói Linh Linh buổi tối ngủ thường hay đá chăn, nhất định phải cùng nàng ngủ. Nàng ngủ trưa chỉ có thể ngủ nửa canh giờ, không thể ngủ nhiều, bằng không giờ giấc buổi trưa của nàng sẽ trở nên hỗn loạn;

Nó nói Linh Linh yêu nhất luyện viết chữ, mỗi ngày đều phải viết khoảng hơn ba trang giấy lớn. Không thể để nàng viết nhiều hơn, nếu không tay nàng sẽ đau, cổ cũng sẽ mỏi;

Nó nói Linh Linh mẹ một loại do chơi, là làm từ một dòng mảnh gỗ xếp lại. Nó không biết thứ đó gọi là gì, nhưng không sao, nó mang đến đây rồi;

Nó nói Linh Linh yêu sạch sẽ, phải cho nàng thường xuyên tắm rửa. Linh Linh thích một loại tinh dầu màu trắng, nó cũng đã mang đến, cho nên không phải lo dùng sai đồ. Cũng nhất định không thể dùng một loại tinh dầu màu đỏ, trên người Linh Linh sẽ nổi đầy mẩn đỏ giống như là bệnh sởi;

Nó nói buổi tối trước khi đi ngủ Linh Linh thích ở trên giường lăn lộn chơi đùa. Không cần đồ nàng, nàng nghịch mệt rồi sẽ tự lăn ra ngủ;

Nó nói Linh Linh khi ngủ có đôi khi sẽ chảy nước miếng, là do ban ngày chơi mệt, buổi tối ngủ sẽ rất say, môi không ngậm được, không phải do răng có vấn đề, cũng không phải sinh bệnh ...

Nó càng nói càng muốn khóc, càng nói càng luyến tiếc. Nó không thể hiểu, vì sao nhất định phải để Linh Linh lớn lên?

Cho dù nàng vẫn nhỏ bé như vậy, nó cũng vẫn luôn thương nàng, cũng vẫn luôn cưng nàng sủng nàng, chăm sóc nàng, trân trọng nàng, nó cũng không chê nàng nhỏ bé... Nó ủy khuất đến muốn khóc tới nơi rồi.

Nhưng mà, nó lại nghĩ tới hình ảnh Linh Linh hoạt bát vui vẻ, khỏe mạnh sinh động kia...

Nó cúi đầu nhìn tiểu cô nương đang ngủ say trong lòng mình. Nàng nhỏ như vậy gầy như vậy, sắc mặt xanh xao vàng vọt, yếu ớt như vậy không khỏe mạnh như vậy...

Nó cắn chặt răng, đem Linh Linh giao cho Bạch đại nhân, hôn thân thiết lên cái trán của nàng, xoay người rời lệ, chạy vội đi mất.

Bạch đại nhân cao hứng muốn điên rồi! Hắn ngơ ngác nhìn nữ nhi trong lòng, cảm giác lại vô cùng không chân thực. Hắn cảm thấy giống như đang trong một giấc mộng, một giấc mộng mà hắn đã mơ đi mơ lại trong vòng bốn năm qua. Hắn vẫn còn đang hốt hoảng, chỉ lo cúi đầu ngơ ngác nhìn nữ nhi trong lòng đang im lặng ngủ say. Vẫn là Hi Chân hiện thân, vẫy tay giải pháp thuật thi triển trên người Linh Linh, đem Linh Linh gọi tỉnh.

Linh Linh mở mắt ra. Ánh mắt nàng vẫn như cũ trong trẻo sáng ngời, thần thái lung linh. Hi Chân nhìn Bạch Ngọc Thư dường như vẫn còn đang trong trạng thái hốt hoảng, trong lòng thở dài: "Linh Linh, là phụ thân muội đó nha."

Linh Linh trái phải nhìn xung quanh: "Cốt Đầu thúc thúc..."

Cốt Đầu giờ này chắc còn đang ngồi khóc bên chân tường đằng xa thôi...

Hi Chân đỡ Linh Linh. Qua một hồi lâu sau, mắt nàng rưng rưng nước nhìn Bạch đại nhân, sợ hãi hỏi: "Phụ thân..."

Bạch đại nhân nước mắt không kìm nén được mà rơi xuống. Giờ này hắn chỉ thiếu nước không gào khóc, bảo bối trong lòng hắn a, bảo bối mà hắn đã mất đi rồi tìm lại được! Hắn đã không biết phải làm gì

Sợ mà nhìn ra mặt ở nơi tình tự được. Nhìn ra không biết phải làm gì nữa, hấn run rẩy ôm lấy nàng, mà đáng thương thay lại không dám dùng sức. Đến những ngón tay cũng run run muốn chạm vào khuôn mặt nàng, muốn xem xem nàng là chân thực hay chỉ là ảo giác của hấn, mà cũng không dám... Đây quả thực là chứng cuồng yêu nữ nhi. (cứ tạm dịch vậy đi...)

Vẫn là Bạch phu nhân quyết đoán, vừa rơi lệ vừa đoạt lấy nữ nhi gắt gao ôm vào lòng, mặt vui vào cổ của nàng, nước mắt nóng bỏng cứ thế rơi trên làn da non nớt mềm mại của tiểu cô nương: "Linh Linh, Linh Linh, nữ nhi đáng thương của ta..."

...

Bạch đại nhân hết khua chiêng gõ trống lại đốt pháo rồi hào phóng phát bao lì xì. Cao hứng tới hơn nửa đêm, hấn mới phát hiện một vấn đề đại sự vô cùng quan trọng —— khuê nữ tại sao lại không lớn lên a?

Hấn hấp tấp đêm hôm khuya khoắt chạy đi gõ cửa từng y quán, đem tất tần tật các đại phu tốt nhất thị trấn tới. Sau một phen chẩn trị liền có kết luận, tiểu cô nương là do dinh dưỡng không cân đối, huyết khí không đủ cho nên sinh trưởng chậm chạp không thể lớn!

Bạch đại nhân hận đến ngứa răng, hấn muốn đem Bạch Cốt Tinh kia ngàn dao chém chết!

Bạch Ngọc Thư lúc này bế Linh Linh cũng không lập tức bỏ đi, mấy năm qua bên người hấn cũng có vài đạo sĩ có chút bản lĩnh. Hấn không có biện pháp đối với Bạch Cốt Tinh, nhưng nay hấn có hậu thuẫn, thì hấn sợ cái gì?

Hấn lập tức truyền thư đi Nam Hoa thỉnh Hư Không thượng nhân chạy xuống bắt yêu, không giết chết Bạch Cốt Tinh hấn thề không bỏ qua.

...

Cốt Đầu lại nhớ tới cái sơn động đầu tiên hấn ở cùng Linh Linh.

Sơn động hoang phế rất nhiều năm, kết đầy mạng nhện. Nó ở trong sơn động đi tới đi lui, tìm kiếm không ra dù chỉ một dấu vết của sự sống. Lúc này tâm tình của nó phỉ thường tồi tệ, ngồi trên một phiến đá, cổ họng phát ra âm thanh "Ồ ô...".

Tên ngọc này hiện tại có trí nhớ so với trước kia tốt hơn không phải chỉ một chút. Nó vì muốn có thể chiếu cổ Linh Linh thật tốt,

liền bắt buộc chính mình nhớ được mọi việc, cố gắng sử dụng đầu óc. Như thế có thể nhớ được những chi tiết nhỏ để chiếu cổ đứa trẻ, miễn cho về sau quên, chiếu cổ Linh Linh không tốt. Vài năm qua nó đều ăn những yêu quái có nội đan bổ thượng thừa, sau lại cố gắng tăng tu vì chịu yếu để bồi bổ đầu óc. Tuy rằng tốc độ đầu óc phát triển cực kỳ chậm, giờ nó cũng miễn cưỡng coi như là có đầu óc đi. Chưa chắc chắn sẽ không dễ dàng quên quên Linh Linh

ai. Cho nên giờ nó không có dạng tiên quen Linn Linn như vậy, mấy ngày nay đều ngơ ngác nằm ở trong động, huyết động ảm đạm. Đã vài ngày không nhúc nhích, trong động vài con nhện đen vây quanh nó nghiên cứu nửa ngày, xác định Cốt Dầu đã chết, liền nhanh chóng "làm việc", ở trên người nó kết đầy mạng nhện, đến nay cũng chưa dỡ bỏ.

Hì Chân ở trong núi bắt gặp Vương đại Mãng Xà tinh, tên ngọc này đang ở sâu dưới đáy hồ lười biếng bơi qua bơi lại. Thân thể nó thật lớn, vừa thô vừa dài, đã sắp hóa rồng, trên người những cái vảy kim sắc óng ánh lóe lên. Bên cạnh đầm, bảy tám con tiểu yêu mang gà đến để biếu nó, tên ngọc này thật giống như cá heo, nháy thẳng lên chớp lấy môi, ăn đến no thì thôi.

Hì Chân cảm thấy nếu để đại nhân ăn được tên đại gia hỏa này, tu vi ít nhất cũng phải tăng tiến đến cả ngàn năm. Cũng may là con yêu trước mắt còn chưa vượt qua kiếp hóa rồng, không tính là rồng thực sự, giết nó cũng không coi là một tội nghiệt lớn. Nàng niệm một đạo định thân phù, bắt nó biến thành một con rắn nhỏ có thể bỏ túi, định bụng mang về cho Bạch Cốt Tinh bồi bổ. Mãng Xà tinh thật lắt mẩn: "Đại gia hỏa đây dù gì cũng là sơn lâm đại vương, uy phong lẫm lẫm đại Mãng Xà, người làm sao có thể quá đáng như vậy, đi biến ta thành một tiểu mãng xà nhỏ nhắn đáng yêu như thế này! Thật quá đáng! Thật mất mặt!"

Bên cạnh đó mấy con dã yêu liền la hét thảm thiết, gào khóc đau khổ: "Đại vương a đại vương, người chết thảm quá!"

Mãng Xà tinh ở trên tay Hì Chân tức giận giãy dụa: "Uu! Lão tui còn chưa có chết, các người dám lừa con

này có phải thực mong ta chết để có thể đem bàn tọa (cái
mông) đặt lên ghế ngai của bản đại vương, bản đại vương
cần chết các người này giờ cái đám phản bội!"

Đi Chân ngại nó nói nhiều, nắm vào tóc đuôi thú bảy (tóc
huyết của rắn) của nó mang vào trong động. Mãng xà
tinh kia liếc mắt một cái liền nhận ra Cốt Dầu đang nằm
ngay đờ trong động, nó quay đầu trái phải hết tìm rồi kiếm
Linh Linh: "Ngao ô, tiểu quái quái (dễ thương, cứ để
thế cho dễ đọc nhé) đâu, tiểu quái quái ở nơi nào đâu?
Tiểu quái quái, người mau đến đây! Ta nhớ người nhiều
lắm đấy..."

Nó còn đang lăm lăm, Đi Chân liền bắt nó nhấc tới
trước mắt: "Người biết đại nhân của chúng ta sao?"

Nó lắc lắc thân mình, từ trên tay Đi Chân giã rơi
xuống đất. Trên mặt đất trong nháy mắt bỗng hiện ra một
tiểu cô nương, mặc một thân váy mềm màu hồng thêu hoa
lệu, đôi mắt thật to vút sáng vui vẻ, ngồi dưới đất chỉ vào
Cốt Dầu: "Ta muốn hẳn nghe thấy ta."

Tên ngọc từ này cũng thật cố chấp, nhiều năm trước Cốt
Dầu liếc cũng không liếc nàng một cái, nó canh cánh
trong lòng đến nay. Đi Chân ôm cánh tay cao thấp đánh
giá, nó và Linh Linh lúc đang giống nhau như đúc, nàng
cũng động tâm từ: "Người một thân yêu khí, đại nhân vừa
nhìn là có thể đoán được."

Mãng xà tinh chu miệng: "Ta mặc kệ, hẳn không phải
thích tiểu hài từ sao? Quan gì là người hay yêu quái, bộ
dáng là tiểu hài từ không phải được rồi? Ngao ngao, ta
muốn hẳn nghe thấy ta."

Nó nói xong liền hướng Cốt Dầu chạy tới, thân mình mềm mại hung hăng nhào vào trên ngực nó. Cốt Dầu giật mình ngồi dậy. Con nhện nằm ngù trên mặt nó cả buổi sáng sợ tới mức giật nảy người, nhắm thẳng vào trong ngực Cốt Dầu chạy trốn như sắp mất mạng.

Cốt Dầu gặt gao ôm Linh Linh, tên ngọc này vài ngày chưa ăn gì giờ đói đến choáng váng, với lại nó quá kích động, nhất thời cũng không nhận ra thật giả. Xà tinh Linh Linh ôm lấy cổ nó vênh mặt đắc chí: "Nghe thấy ta nghe thấy ta."

Cốt Dầu giật mình như tỉnh mộng, cúi đầu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại thật cẩn thận hôn lên mặt của nàng. Hấn chân tay luống cuống, hôn lại sờ, vừa im lặng buộc chặt cánh tay ôm chặt nàng, xương cốt cả người cứ run lên nhẹ nhẹ tách ca tách cách, kích động không thôi.

"Nghe thấy ta, người nghe thấy ta a ——" Mãng Xà tinh gấp đến độ sắp phun lửa, ở trong khuỷu tay Cốt Dầu chui tới chui lui, Cốt Dầu cũng nghe thấy nàng, nhưng khổ nỗi tên ngọc này lại không hiểu được. Xà tinh mặt đối mặt với nó, nó liền dùng sức hôn Linh Linh, miệng xương làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn in vết chỗ hồng chỗ trắng, nó lại sợ tới mức vội vàng lấy tay xoa xoa cho nàng. Cả người nó luống cuống, không biết làm sao mà tay chân nó cũng không biết nên để chỗ nào.

Đi Chân xoay người rồi đi. Nàng nghĩ, có lẽ đây là kết cục tốt nhất.

Nàng ở trước cửa sơn động gặp lại mấy con tiểu yêu quái

lúc này, cái đám này đang châu đầu ở một góc, bắt quái tám chuyện:

"Đại vương người rất đáng xấu hổ, đại Mãng Xà cư nhiên cải trang thành Lolita, ghê tởm!"

"A phi, sao lại có thể cải trang thành tiểu cô nương dễ thương đáng yêu! Đại vương người phải có tiết tháo a a a a..."

"Đại vương người yên lại là yêu thúc thúc! Ô ô, ta cũng muốn đại thúc, ta muốn đại thúc ——"

Xà tinh Linh Linh chỉ lo ở trên người Cốt Dầu. Cốt Dầu một thân chỉ toàn xương, nàng nghịch đến cao hứng phấn chấn. Cốt Dầu nằm ngửa trên mặt đất để mặc nàng nghịch ngợm, huyết động của nó lóe sáng, tựa như chiếm được bảo bối trân quý nhất gian mà không gì đổi được của nó- Linh Linh.

Xà tinh lại bỏ nhào vào trên người hắn, cắn ở trên miệng xương của hắn, cơ cơ da thịt mềm mại cơ đến thiếu chút nữa xướt da cũng không quan tâm: "Ngao ngao, Cốt Dầu thúc thúc, về sau người nuôi ta, ta muốn người nuôi ta."

Cốt Dầu ôn nhu sờ sờ mặt của nàng.

Xà tinh nghiêng đầu nhìn nhìn đầu Cốt Dầu, có thể thấy ần ần bên trong là hồng sắc quang mang, là nội đan của nó...

Bất quá đầu, Mãng Xà tinh lại ở trên người Cốt Dầu lăn lộn vui vẻ——ngao ngao, nó vẫn là thích một thân

so với đồ giúp
mái đã chết.

tối, vài lần lại đây đều thấy
không như nhích, còn con
ên, Hí Chân tho dài, chỉ có

...ing thượng nhân đã
...xi thu yêu. Dù sao
...cho nên lần này T
...mã. Bạch Tiểu
...ừa đến nơi liền ch
...uội, muội muội..."

tiền Linh còn có chút không
tách ra bốn năm, rất nhiều
y nàng cũng tiếp thu khá m
phải nhân. Mẫu thân mẫu t
nhân mẫu ngày ngày nước

...âu vừa vào phòng
bạch phu nhân vội
một bên, mắng con.

Điều Mậu nước lã, Hãn, hãn, nhiên, bôn, tư.

ngon đến tận tận cùng. Ăn cũng như ăn kẹo.

"Nương, nương, mười mười như thế nào không lớn lên?"

"Ca ca, ta bị trư trư chúng." Linh Linh biết tiểu nam hài này là ca ca, miệng nang cũng rất ngọt.

Bạch đại nhân vừa vặn đi theo vào phòng, việc đầu tiên là đi tới ôm Linh Linh, dỗ dành nang: "Linh Linh không phải bị trư trư chúng, chẳng qua là ăn không tốt ngủ không tốt. Về sau mẫu thân mỗi ngày đều làm rất nhiều đồ ăn ngon, Linh Linh rất nhanh có thể lớn lên."

Linh Linh ánh mắt trừng thật lớn: "Ca đây muốn bộ dạng lớn giống như ca ca vậy."

Bạch đại nhân miệng cười mà mắt thì ngậm lệ, cung nhẹ vào cái trán của nang: "Ca như phụ thân lớn như phụ thân vậy."

Linh Linh lo lắng rũ mắt xuống, nhìn nhìn cánh tay Bạch đại nhân vô cùng chắc khỏe, rồi rầm: "Nếu vậy thì phụ thân sẽ không ôm nổi Linh Linh."

Bạch đại nhân lúc này là nở nụ cười chân thật, nữ nhi của hắn sao lại đáng yêu thế chứ! Dẫn lại thơm khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Linh một cái, thấp giọng nói: "Phụ thân ôm được, cho dù phụ thân già đi yếu đi thân còn xuống, phụ thân đều có thể ôm được Linh Linh."

Linh Linh nghiêm nhiên yên tâm !□

Nang đi theo bên cạnh Bạch đại nhân nhìn người làm trên dưới, có chút khiếp sợ nhìn Bạch Tiểu Mậu. Bạch Tiểu Mậu lúc này mặc một bộ quần áo của phái Nam Sơn, đang đưa cho mười mười xem cái gì gì đó. Hắn bái

sư không đến ba năm, học đều là võ công trụ cột thân thể, còn chưa được học đạo thuật. Lúc trước khi xuống núi liền xi đại sư huynh dạy riêng hẳn cách gấp hạc giấy pháp thuật. Hẳn học đại sư huynh khẩu quyết niệm hơn một lần, giấy hạc bay lên trời liền hóa thành một tiểu tiên hạc bộ lông óng ánh, ở trên đầu bọn họ nghịch ngợm xoay cánh bay tới bay lui, và cùng chân thật sống động.

Linh Linh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, mở lớn miệng, ngốc nghếch ngơ ngác nhìn giấy hạc đang bay loạn trên nóc nhà, vừa nhìn vừa trợn mắt há hốc mồm: "Ca ca thật là lợi hại!"

Bạch Tiểu Mậu dịu dàng xoa xoa đầu nàng, cảm giác thành tựu chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Yêu quái, trả muội muội lại cho ta!

Hur Không thượng nhân ở trong phòng khách điều tức tĩnh tọa, kiên nhẫn chờ đợi thời khắc một nhà bốn người đoàn tụ.

Hắn thoát nhìn đã qua tuổi thiếu niên, dung mạo tuấn tú, tay cầm phát trần, nhắm mắt ngưng thần ngồi trên ghế thái sư, hai mắt khép hờ, khóe môi đỏ hồng hơi hé lại mang vẻ cương nghị. Một thân đạo bào trắng noãn như tuyết, áo khoác thêm hai đường trên nền vải sa vẽ mây lành, bên hông đeo túi thơm bằng tơ lụa, dưới chùm tua rua là một mảnh ngọc bội bằng bạch ngọc trong suốt, dáng người thẳng tắp, cao gầy như thân tùng, ngồi ngay ngắn trong một thời gian dài mà nét mặt không đổi nửa phần.

Đứng đằng sau hắn, một trái một phải là hai vị thiếu niên mặc áo bào màu lam, khuôn mặt giống nhau như đúc, bộ dáng mười ba mười bốn tuổi, đều là sư huynh Bạch Tiểu Mậu. Một người hai tay nâng cao thanh thất tinh kim kiếm, một người lại ôm trong lòng chiếc gương đồng màu đen, ở dưới ánh nến, chiếu lên mặt gương đồng, mặt kính vẫn đen bóng như làn nước, có thể thấy được kính này cũng không phải vật phàm, cũng nhìn ra được vị thủ tọa (người trấn giữ, không phải chương môn nhưng còn cao hơn chương môn một bậc) Nam Hoa này quả nhiên khí phái bất phàm.

Sau một nén nhang, một nhà bốn người Bạch đại nhân nhất tề đi từ đằng sau hậu viện ra, Hur Không thông dong đứng dậy.

Bọn họ tính đêm nay phải đi bắt yêu, đây cũng là lý do Bạch đại nhân thỉnh Hur Không thượng nhân xuống núi, nhưng kỳ thật hắn còn có tính toán khác, hẳn muốn trước tiên để Hur Không thượng nhân xem xét chữa bệnh cho con gái.

Vài năm nay hắn vì muốn tìm hiểu thêm về yêu quái, liền đọc qua rất nhiều bộ sách, biết rằng nhiều yêu quái hút nguyên khí của con người, hắn cảm thấy bệnh của Linh Linh khả năng lớn là liên quan tới Cốt Đầu.

Quả nhiên Hur Không thượng nhân vừa thấy tiểu cô nương Bạch phu nhân ôm ở trên tay liền nhủ mảy lại, tu vi của hắn tất nhiên là cao thâm, hoàn toàn không cần bấm tay khai quyết, đầu ngón tay dấy lên linh quang điểm lên mi tâm Linh Linh, liền có thể xem xét chân nguyên trong cơ thể Linh Linh.

Một lát sau, hắn thu hồi tay cũng không nói lời nào, chỉ là khoát tay áo chấp tay ra đằng sau, bộ dạng mười phần trầm tư.

Bất quá hơn ba mươi tuổi đã làm thủ tọa Nam Hoa, ngón hành cử chỉ của hắn đương nhiên không một chỗ nào lại không trầm ổn đoan trọng, phong thái trác tuyệt, thâm trầm sâu xa.

Bạch đại nhân hỏi hắn có cách nào trị liệu không.

“Cũng không phải là không có cách nào cứu chữa...” Hư Không trầm ngâm nâng khóe mi, nhìn nhìn Linh Linh, ý vị thâm trường nói: “Bản đạo cũng khả tính cả Nam Hoa bốn vị trưởng lão trong vòng đan pháp lực vì làm viện tu bổ chân nguyên, chính là này pháp hao tổn thật lớn, nếu không có bốn môn đệ tử...”

Hắn nói đến chỗ này dừng lại, lại sờ soạng căn cốt của Linh Linh một lần, quả thực đã động tâm: “Bản đạo mạo muội, đại nhân có đồng ý để cho tiểu nữ bái sư làm môn hạ của Nam Hoa ta?”

Bạch đại nhân không dự đoán được khuê nữ vừa mới trở về lại gặp tình huống bị đạo sĩ muốn cướp đi, sắc mặt nhất thời trở nên rất khó xem, Bạch phu nhân cũng gấp đến vội vàng vàng liền hỏi: “Thượng nhân thứ lỗi, khuyên tử đã bái nhập Nam Hoa môn hạ, vợ chồng chúng ta nay bên người chỉ còn lại nữ nhi này, lại là lâu ngày gặp lại, thật sự không chịu được việc cốt nhục lại chia lìa, thỉnh thượng nhân dần xếp cho.”

Hư Không thượng nhân cũng hiểu được có điểm nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hắn thực xấu hổ khụ khụ nói: “Tiểu Mậu là đệ tử của Nam Hoa ta, nay Nam Hoa cứu giúp cũng là lẽ thường tình.” Hắn liếc mắt nhìn Linh Linh đang ngây thơ không hiểu chuyện, khuôn mặt vậy mà lộ ra một nụ cười thật nhẹ: “Tu bổ chân nguyên là một chuyện lớn còn phải thông tri với bốn vị trưởng lão, đợi thu yêu trở về bàn lại cũng không muộn.”

Dù sao việc này cũng không phải một mình hắn là có thể hoàn thành, còn phải nhờ bốn vị trưởng lão xuất lực. Hắn không hoàn toàn đáp ứng, Bạch phu nhân cũng không biết điều hắn bán khoán, cũng không biết là hắn có phải cố ý làm bộ làm tịch không, lo lắng nhìn về phía Bạch đại nhân. Bạch Ngọc Thư liếc mắt ý bảo nâng an tâm chờ náo loạn, hết thấy sự tình chờ bắt được Bạch Cốt Tinh kia rồi bàn lại.

Đoàn người bọn họ, Hư Không thượng nhân và hai đồ đệ hắn mang theo cùng với cha con Bạch Ngọc Thư liền ra khỏi thành vào núi, lúc này Hi Chân đứng ở chân núi.

Nàng giờ phút này hiện ra bộ dáng chân thật, không hề che lấp một thân linh khí tinh thuần, thần thú của biển cả tự nhiên là linh khí thủy linh vô cùng đậm đặc, một thân toát ra ánh sáng màu bạc nhu hòa dưới ánh trăng, tựa như dải mây thật dài sắp sửa bay lên trong gió đêm.

Váy dài thêu mây lam, y phục bay bay trong gió. Tiên tử thuận gió mà đến, dáng người uyển chuyển như nước chảy mây trôi phiêu dật xinh đẹp tuyệt trần, ống tay áo màu lam phát qua đỉnh đầu bọn họ. Bầu trời đêm dường như cũng ám mùi hương thơm ngát đang lan tỏa, mà lại đúng lúc này, nàng dừng lại ngay trước mặt bọn họ, mái tóc xõa ra thành một đường cong ôn nhu, thần nhiên cười. Dưới ánh trăng, dung nhan xinh đẹp như vậy, tuyệt lệ như vậy, có thể ganh đua cùng nhật nguyệt.

Hư Không tự nhiên nhìn ra được lai lịch nàng bất phàm, thông dong tiến lên chào. Tiên tử lạnh lùng đáp lại: “Còn thỉnh thượng nhân không cần tiến về phía trước, đại nhân của chúng ta chi sợ không phải kẻ thượng nhân có thể động vào mà gánh được tội.”

Nàng ở nơi đây phô trương thanh thế, Hư Không cũng vô cùng ngạc nhiên: “Tiên tử linh khí vây quanh, sao lại cùng yêu nghiệt làm bạn?”

Hi Chân cười khê: “Dưới chân thiên kiếp sắp bùng xuống, sao lại còn dấn thân vào chốn nguy hiểm. Chi bằng bề quan đội Thiên Đạo đến, bảo đảm một chút cho thỏa đáng.”

Nhân gian có người phạm tu tiên đắc đạo, Thiên giới cũng sẽ đứng gờ phải tiên quan nhập hồng trần truyền bá cơ nghiệp trừ ma vệ đạo. Việc chốn nhân gian thiên đình không tiện can thiệp trực tiếp, nhưng có thể lợi dụng biện pháp này để duy trì cân bằng, có thể ngừa yêu ma làm hại nhân gian. Không may Hư Không thượng nhân chính là tiên quan mà thiên đình đã phái xuống, hơn nữa lại còn là tinh quân cao cấp mấy trăm năm khó có được phái xuống dưới. Hi Chân đối với mấy vị ở trên thiên đình vẫn còn có vài phần kiêng kỵ, dù sao giờ đã không còn ở thời thượng cổ hồng hoang, nay thượng đế chương quân tam giới Lục đạo, uy nghiêm như đạo trời, mà đại nhân của bọn họ đại nhân lại vẫn mang bộ dáng nửa sống nửa chết kia, tự thân khó bảo toàn. Nay chẳng qua là nàng không có chỗ dựa, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn kết thù với thiên đình.

Nhưng nàng vẫn rất bán khoán một chuyện, con Mãng Xà tinh kia lại là một kẻ không sợ trời không sợ đất, nó ở trên núi liền cảm giác có tiên khí di động tới—— Hư Không thượng nhân từ thiên kiếp đi xuống trần, hẳn là do thiên đình phái xuống dưới, cấp trên có người lót bệ, độ kiếp phi thăng cũng chỉ là cái trình tự qua loa, cho nên có thiên kiếp đối với kẻ có tiên khí hộ thể như hắn thì chẳng có tác dụng gì, đương nhiên là hắn lúc phi thăng cũng không sợ phải chịu chín chín tám tám kiếp lôi không dậy nổi.

Mãng Xà tinh này ngốc ở trên núi, vừa thấy tự nhiên có một thần tiên bằng xương bằng thịt đến, nó cao hứng tới hoa tay múa chân. Thịt thần tiên đương nhiên là siêu cấp siêu siêu siêu... bổ dưỡng, bất quá, đánh loạn đánh bậy thì nó sẽ kéo Cốt Đầu xuống âm phủ cùng mình mất thôi.

Cốt Đầu đối với mệnh lệnh của nàng không nói hai lời, mang theo cả đám tiểu yêu nhao xuống núi. Kết quả khi Mãng Xà tinh vừa thấy đám tiên khí vờn quanh người đạo sĩ kia, liền giận dữ bêu môi quyết mệnh. Sao lại là lão đạo sĩ lỗ mũi trâu (ý nó là chệ... già =)? Lão đạo sĩ ba mươi hai tuổi lỗ mũi trâu, thịt lão còn có thể ăn sao? Nàng bị Cốt Đầu ôm vào trong ngực, phi phi phi phi không ngừng, về mặt khinh bỉ.

Mãng Xà tinh này nguyên là ngư thú được nuôi bên người thủ tọa Nam Hoa khóa trước. Mấy năm trước nó giải được cấm chú liền chạy xuống núi, đệ tử Nam Hoa tìm hoài không thấy, Hư Không thượng nhân ban đầu cảm nhận được hơi thở của nó, chính là yêu khí quanh người con yêu này rất thịnh, che lấp cả linh khí, hắn cũng không thể khẳng định được. Lúc này vừa thấy thật sự là nó, hắn tiến lên trước một bước nghiêm khắc quát lớn: “Muội muội, ngươi ở bên ngoài hồ nháo nhiều năm, cũng nên theo ta đi về!”

Mãng Xà tinh chu miệng: Muội muội nhà ngươi!(Chửi bậy) Lão tử ở đó nhiều năm bị các ngươi nô dịch làm trâu làm ngựa nay lại còn muốn lão tử trở về, lão tử mặc kệ! Ni mã (ý chửi bậy giống Đmm trong tiếng việt) lão tử lại không ngốc!

Bạch đại nhân cũng không ngốc, hẳn lập tức hiểu được vị Hư Không thượng nhân này hóa ra vì tìm vật bị mất mới hạ sơn đi xuống? Nhưng hẳn không thấy rõ ràng cái thứ bị Bạch Cốt Tinh ôm vào trong ngực gọi 'Muội muội' là cái giống gì. Bạch Cốt Tinh dùng áo choàng che hẳn nhìn không thấy, nhưng mà Bạch Tiểu Mạo mắt sắc, hẳn đứng ngay tại chỗ có thể nhìn thấy được nửa khuôn mặt của tiểu cô nương trong lòng Cốt Đầu, mặt tái mét lại kêu to: “Muội muội muội muội! Yêu quái ngươi mau trả ta muội muội!”

Hắn chỉ là một tiểu hài tử ngược lại là người dũng cảm nhất, nhảy lên phía trước đánh Cốt Đầu. Hắn cầm kiếm gỗ đào gỗ lên người Cốt Đầu. Cốt Đầu không rảnh nhìn hắn, một cước đem hắn đá bay ra ngoài. Hư Không thượng nhân phi thân tiến lên, dải lụa dài giương lên, tiếp được Bạch Tiểu Mạo đặt ở trên. Hắn ném thẳng nhóc cho một đồ đệ đứng sau, sau đó cùng tên đồ đệ cầm thất tinh kiếm xông tới.

Hư Không muốn cướp Mãng Xà tinh trở về, ra tay cũng không khách khí. Nhưng hẳn làm người ngay thẳng, biết Bạch Cốt Tinh nhược điểm là pháp thuật, hẳn ngược lại không dùng, mà là đọ vũ lực hai bên.

Hi Chân thấy Hư Không thượng nhân muốn động thủ, biết đại nhân bọn họ không phải là đối thủ, không thể làm gì khác, chỉ đành tiến lên gia nhập chiến cuộc. Mãng Xà tinh ở trong lòng Bạch Cốt Tinh chỉ e thiên hạ không loạn, xúc mạnh áo choàng lên xem, tay nắm thành nắm đấm la to: “Đám tiểu yêu kia, lên hết cho ta! Đánh cho tên đạo sĩ mũi trâu này bầm dập trở về! Không một mảnh giáp!”

Bạch đại nhân nhìn “Linh Linh” cảm thấy thực không đúng, thế này không giống khuê nữ của hắn chút nào! Khuê nữ của hắn sẽ không mắng chửi người, lại càng không kêu lão đạo sĩ lỗ mũi trâu, hơn nữa nàng là khuê nữ nũng nịu, nào có buru hăn như vậy đâu? Trong lòng hắn nghi hoặc đủ đường, quay đầu nhìn về phía thị trấn, do dự nghĩ xem có nên quay về nhìn nữ nhi một cái? Nói không chừng đó là giả, Linh Linh vẫn còn ở trong nhà.

Một kẻ nho sĩ như hắn hiển nhiên ở đây cũng không giúp được cái gì, hắn ở một bên vẫn nghi hoặc do dự, bên kia, một đám sơn tinh đã quai đuôi theo hai tên đồ đệ của Hư Không thượng nhân mà đánh hội đồng đến loạn thất bát tao, Hư Không còn vướng một bên phải đối chiến với hai tên cứng đầu Cốt Đầu và Hi Chân.

Hi Chân lúc này thật hận chính mình bình thường không chăm chỉ luyện công, phí hoài biết bao nhiêu thời gian. Một thượng cổ thần thú sống hơn mười vạn năm như nàng, vậy mà còn phải đứng đây đánh tới đánh lui với một tên đạo sĩ hơn ba mươi tuổi, quả thực quá mức thất bại mà.

Sức mạnh vũ lực của Bạch Cốt Tinh giá trị nghịch thiên, tên ngốc này tuy không có đầu óc, song tốc độ của hắn cũng vẫn nhanh đến mức mắt thường căn bản không thể thấy. Hư Không cùng nó đấu vũ lực, căn bản là nó đại phát thần uy, né tránh vài cái đã làm cho Hư Không trong giây lát không thể định vị được vị trí của nó. Cốt Đầu từ trên trời giáng xuống một cước làm Hư Không bay xa tới mấy trượng, đầu óc choáng váng hoa mắt suýt nữa học máu, nếu không có có tiên khí hộ thể chỉ sợ có thể trực tiếp bị đau sốc hỏng.

Bạch đại nhân vừa thấy thế, ngay cả thủ tọa Nam Hoa cũng đánh không lại Bạch Cốt Tinh, hẳn tốt nhất nên chạy nhanh mang theo khuê nữ đi mau thôi, bằng không nàng sẽ bị đoạt mất!

Hắn thấy “Linh Linh” Cốt Đầu ôm ở trên tay một câu lại một câu mắng chửi đạo sĩ nào 'Lỗ mũi trâu', 'Rùa con' liên miên không dứt, càng chắc chắn đây không phải là khuê nữ bảo bối của hắn. Hắn nói đi là đi, Bạch Tiểu Mạo không dám bỏ lại sư phó, Bạch đại nhân biết Bạch Cốt Tinh sẽ không hại đến mạng người, hẳn cũng không lo lắng, một mình chạy về phía trong thành.

Hư Không thượng nhân cũng không nghĩ tới Bạch Cốt Tinh này lại khó đối phó như thế, hẳn lại không nguyên ý dùng thuật pháp chiếm tiện nghi, chỉ có thể cố hết sức cùng Bạch Cốt Tinh đấu võ. Đồ nhi của hắn thập phần thông minh, sư phó không bỏ được mũi xuống thì hắn bỏ, hắn liền mang kính chiếu yêu chiếu lên Bạch Cốt Tinh. Kính này cũng là trấn sơn chi bảo của Nam Hoa, đối phó yêu tà rất hữu hiệu. Một đạo hồng quang từ trong kính bắn ra, Bạch Cốt Tinh như bị ánh mặt trời thiêu cháy, nó phản ánh cực nhanh, hồng quang mới vừa dính vào người nó liền ngay lập tức lặn lộn tránh khỏi. Đạo hồng quang từ gương đồng phản chiếu tất nhiên là không theo kịp nó, vừa chuyển động phương hướng muốn chiếu đến, Bạch Cốt Tinh đã lại tránh đi.

Bạch Cốt Tinh phi thân tiến lên định một cước đá bay đạo đồng ôm kính kia, Hư Không cũng rất nhanh về bùa lên không. Một chương đánh ra, một đạo linh lực choàng lên trên người đạo đồng kia, hóa thành kết giới bảo hộ. Bạch Cốt Tinh đánh không lại liền nghĩ muốn chạy, nó chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn, Hư Không chỉ là một phạm nhân khẳng định đuổi không kịp nó. Nó xoay người bỏ chạy, Hư Không đạo trưởng ở phía sau dùng định thân phù giữ chân nó, phi thân đuổi tới. Hi Chân phản ứng cũng nhanh, nàng chạy theo sau lập tức hóa giải cho Bạch Cốt Tinh. Tuy rằng võ đầu nàng đánh không lại, đầu pháp nàng chẳng lẽ còn sợ một đạo sĩ?

Hư Không còn chưa kịp đuổi theo, Bạch Cốt Tinh đã được giải khai pháp thuật, Hư Không liền niệm một tiếng nguyên rùa. Hắn thi pháp cực nhanh, vài đạo thần lôi trong nháy mắt đánh xuống. Bạch Cốt không có lông tóc nên cũng không tổn hao gì, mà nếu hắn có lông có tóc có thể nói, nó cũng sẽ giống Mãng Xà tinh trong lòng mình oa oa gọi bậy chửi ầm lên: “Đồ rùa con Hư Không nhà ngươi muốn đánh lão tử? Lão tử đã nói đồ rùa con nhà ngươi không phải kẻ tốt đẹp gì, suốt ngày chỉ biết đánh lão tử...”

Hư Không lại có điều kiêng kỵ nên đành thu tay lại, Bạch Cốt Tinh thấy thế liền nghĩ muốn chạy. Hư Không đánh cũng đánh không được đuổi lại đuổi không kịp, quả thực vô kế khả thi. Cũng may trời nghe thấy thấy lời cầu khẩn, đúng lúc này từ trong rừng cây bỗng nhiên nhảy ra một yêu quái tóc đỏ mặt hắc bào, khí thế mãnh liệt xông tới đánh nhau với Cốt Đầu. Xà tinh Linh Linh chạy nhanh đi khỏi từ trong lòng Cốt Đầu, đau có một chút đã mắng to ầm ĩ.

Hai con yêu nhanh chóng đánh lộn thành một đoàn, Hi Chân đuổi theo vừa thấy được, khí gió, lại là cái con yêu quái cổ chấp này!

Hắc bào yêu quái này mới cùng Bạch Cốt Tinh đánh vài hiệp trên mặt đất, một con hồng hồ ly tám đuôi thân thể còn to hơn hắc uyên mã bỗng nhiên diên

tiết từ trong rừng xông ra lao vào cùng đánh. Hắc bào yêu quái bị hồ ly tinh truy ở đằng sau xông đánh chạy trốn chết, trước kia nó đối với Linh Linh đều làm như không thấy, lúc này nó xông lên trước thấy tiểu nữ oa đứng trên mặt đất liền vô cùng sợ hãi. Hư Không thượng nhân lúc này đã ra tay đánh nhau với hồ ly tinh, nó lại xem xét từ trên xuống dưới xà tinh Linh Linh, hương vị này... thực bổ dưỡng nha.

Nó ôm lấy xà tinh Linh Linh bỏ chạy trốn chết, Bạch Cốt Tinh gấp đến độ chạy nhanh đuổi theo. Hồ ly tinh nhìn lại, đá văng Hư Không thượng nhân cũng đuổi theo phía sau, Hư Không lại đuổi theo hồ ly tinh. Yêu quái này cả người lệ khí quá nặng, mùi máu ngập tràn, tất nhiên trên lưng đeo không ít mạng người, hẳn thân là người trong đạo môn, gặp phải há có thể bỏ qua?

Tu vi hẳn cao thâm, đã không cần bùa liên có thể thi pháp. Lấy linh lực vẽ bùa trên không, một chưởng đánh ra, linh phù mang linh khí bắn ra tinh quang triệu hồi ra ba con Thanh Long chui từ dưới đất sống dậy, ngẩng đầu hét dài, hợp lực tấn công về phía hồ ly tinh.

Hồ ly tinh giờ đã có thể dễ dàng sử dụng tam muội chân hóa, Thanh Long phun nước hẳn liền phun lửa, phun loạn thành một đám, phun đến đỏ mặt tia tai! Mãng Xà tinh thích nhất là rồng, một xà tinh như nàng đương nhiên mộng tưởng chính là thành rồng, nàng nghe thấy rồng ngâm liền quay đầu lại kêu: “Rồng, rồng...”

Hắc bào yêu quái vừa chạy vừa quay đầu lại xem, liền ngay lập tức quay đầu chạy ngược lại hướng về một con rồng ra đòn. Đồ ngốc này hóa ra là một con dê nhũ, chưa thấy qua bóng dáng của rồng. Chỉ là nó cảm thấy này thứ này hẳn là ăn rất ngon, ít nhất cái đầu đủ to!

Bạch Cốt Tinh ở phía sau dùng lực đuổi tới không kịp phanh lại, đến khi đâm phải một cây đại thụ đầu óc hiện sao (cái đồng sao vàng trong phim hoạt hình ý) mới đứng lại, ngựa không dừng vó lại chạy trở về. Ba con rồng đuổi hồ ly tinh, hắc bào yêu quái lại đuổi theo rồng, còn nó lại hết hơi đuổi theo hắc bào yêu quái, một đám yêu ma quỷ quái đánh nhau loạn thất bát tao, đột nhiên một vị thần tiên lẳng lẳng đặng vân giả vũ từ trên trời bay đến: “Lan rừng lan rừng (hình như chân thân của vị Hư Không này kiếp trước là lan rừng thì phải), lời kiếp của ngươi xin cấp trên đã được phê duyệt, chạy nhanh chuẩn bị đi nha...”

Hắn còn chưa nói hết, đã nghe phía chân trời tiếng sấm đánh ầm vang rống, một đám mây đen như đồng ốc sên đen sì chậm rì rì bay đến, che lấp cả trăng tròn, từ chân trời hướng về phía rừng cây bay tới, thi thoảng lại đánh sấm rền một cái...

Hư Không nhất thời sắc mặt đại biến, muội muội nhà ngươi! Hiệu suất thiên đình làm việc khi nào trở nên cao như vậy? Phải cho ta chút thời gian chuẩn bị cho tốt đã chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đại Mãng xà mới là đồ tiểu tam

Hư Ngụy sợ lợi bất cập hại, hắn lập tức bày trận tại chỗ, vẽ lên trên mặt đất một cái vòng tròn lớn, vòng vòng mấy cái liền đưa đám sấm sét lên trên đỉnh đầu mình. Đám mây đen khùng bỏ kia chậm rì rì thổi đến, nó hóa ra cũng còn hiểu được cấp bậc lễ nghĩa, trước tiên ở trên không đánh sấm rền một cái, tỏ vẻ—— chúng ta bắt đầu nha!

Hư Ngụy chân nhân ngồi xếp bằng, trường kiếm dựng trước người, tay bắt quyết, triển khai tư thế đối chọi với thiên lôi.

Sau một tiếng sấm chớp ầm vang đến tận chín tầng trời, bên trong đám mây đen, những tia chớp lóe sáng vàng kim va chạm vào nhau tạo ra âm thanh leng keng rung động, một đạo lại một đạo liên tiếp đánh xuống những tia chớp thật lớn cắt qua màn đêm tối đen. Cùng với từng đợt âm thanh ầm vang như rồng ngâm phượng gáy, từ đám mây trên trời cao vạn thước nhả xuống những tia sét khổng lồ, màn đêm bị chiếu rọi sáng lóa trắng lóa một khoảng trời, giống như ban ngày. Mỗi đạo thiểm điện cũng không hề sai biệt, đều đánh chính giữa đỉnh đầu Hư Ngụy, mây đen từng trận bay đến dày đặc, đánh đến chuẩn xác lưu loát, Hi Chân ở bên cạnh xem sợ nể da già.

Tên này thật đúng là làm bừa mà! Đang làm thần tiên tiêu dao sung sướng không làm, tự dưng hạ phàm xuống làm phàm nhân làm cái quỷ gì, tự dưng lại phải chịu đựng chín chín tám tám một kiếp lôi! Nàng cảm thấy, dù chỉ một đạo nàng cũng không chịu được, bị đánh thế kia rất là đau đó nha.

Mãng Xà tinh cư ngụ ở Nam Hoa đã lâu, vẫn có đôi chút hiểu biết. Nàng xem trong mắt cũng là cực độ sợ hãi, đôi tay nhỏ bé nâng lên che đi ánh mắt, lại men theo kẽ hở trong lòng bàn tay vụng trộm xem, ở trong lòng hắc bào yêu quái sợ tới mức kêu gào gọi dậy.

Đám yêu quái tu chân này đều biết đôi chút về chín chín tám tám một kiếp lôi, đây là cửa ải khó nhất mà cũng dành cho những kẻ mạnh nhất tu thành chính quả, nếu thành công thì khỏi nói, nhưng rất nhiều đại yêu quái tu hành ngàn năm vạn năm cứ thế thất bại ở ải này, chỉ kém thành tiên một bước, cuối cùng bị kiếp lôi đánh cho hồn phi phách tán.

Bọn họ đối với kiếp lôi này suy nghĩ giống như là hồng thủy mãnh thú, tất nhiên là cực kỳ sợ hãi, hồ ly tinh kia cũng sợ tới mức mặt như màu đất, ngay người này may không dám nhúc nhích. Chỉ có hắc bào yêu quái cái con yêu ngu ngốc này thật đúng là không chịu nổi, hồ ly tinh cũng chưa thèm đuổi nó, nó còn muốn náo loạn. Mắt thấy lôi trận ở phía trước, Hư Ngụy đang ở trong trận chịu đựng chín chín tám tám một kiếp lôi, bị phá nhiễu bởi những dục, tiên, dục, từ, lại thấy hắc bào yêu quái ôm muội muội sắp nhào vào trong trận, sợ tới mức lưng toát ra mồ hôi lạnh, cắn răng cố ngưng tụ lại linh lực, tỏa ra nơi đầu ngón tay, đánh hắc bào yêu quái lui ra khỏi trận.

Hắc bào yêu quái bị đánh cho phát hỏa, giương nanh múa vuốt còn muốn đánh về phía lối trận. Cũng may là Hi Chân thân thủ nhanh nhẹn, bay lên một cước đá vào eo nó một cái, đem cái đồ ngu ngốc không sợ chết này bay ra ngoài.

Sức phá hoại của Bạch Cốt Tinh còn mạnh hơn. Tốc độ nó nhanh vô cùng, đi theo sau hắc bào yêu tinh muốn cướp lại xà tinh, Hi Chân lại một cước đá văng hắc bào yêu quái, nó vô không trúng, nhảy thẳng vào trong lối trận.

Ngay tại bên cạnh lối trận, khi một ngón chân của Cốt Đầu vừa kịp phanh lại, dẫm trên đường biên... Hi Chân sợ hãi lau mồ hôi sau gáy, may quá, kịp giữ lại! Sau đó, hắc bào yêu quái từ phía sau vòng trở về, lặng lẽ cho một cước, quyết đoán đá Cốt Đầu vào trong lối trận.

Bạch Cốt Tinh bị lối kiếp đánh một cái, cả người biến đen, biến thành Hắc Cốt Tinh, hai mắt đại ra cả người đen sì tề trên mặt đất, miệng từng ngậm từng ngậm phun ra khói đen. May mắn đoàn mây đen khổng lồ kia đã hoàn thành công việc, lại ở trên cao đánh sấm rền một tiếng—— đi rồi nha! Sau đó, tiếp tục chậm rì rì như ốc sên, bay về phía thiên đình phục mệnh.

Đội mây đen tan hết, chỉ thấy Hư Ngụy thượng nhân lộ ra giữa cái vòng lớn đã thành một cái hồ sâu không lồ do bị sét đánh, bên trong gồ ghề, lộ ra đất khô cằn và đá vụn. Hư Ngụy ngồi xếp bằng ở trong trận, đạo bào rực rỡ hắt lên, đầu đội tinh quan nguy nga, người mặc áo lụa đỏ. Hắn chậm rãi đứng dậy, tà áo dài theo gió bay lên, mi tâm hiện lên ấn ký thượng tiên, đã độ kiếp thành công hoàn lại tiền thân.

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn lên Bạch... Khụ, Hắc Cốt Tinh. Lối kiếp này vốn là của hắn, Bạch Cốt Tinh đã giúp hắn chịu một đạo, đây chính là hắn nợ nó một ân tình.

Sau đó... Độ kiếp xong, lại là một hồi gà bay chó sủa.

Hồ ly tinh nhảy dựng lên phải đi đuổi theo hắc bào yêu quái. Con yêu tinh này lại là hóa hồ, ở phía sau vừa đuổi vừa phun lửa, hắc bào yêu quái ôm Mãng Xà tinh bị đuổi sợ đến tè ra quần. Mãng Xà tinh vô cùng không vui——muội muội người!

Đám phun lửa trước mặt lão tử à, lão tử còn phun giỏi hơn người!

Nó lăn lộn một cái, chui xuống từ trong lòng hắc bào yêu quái, hóa lại nguyên hình liên mạch mẽ đuổi theo hồ ly đang phun lửa. Cốt Đầu nằm trên mặt đất vừa thấy thế liền trợn mắt, Linh Linh sao lại không thấy đầu mất rồi?! Hắn quá sợ hãi, tưởng hắc bào yêu quái giấu nàng đi rồi, cũng đứng lên đuổi theo phía sau không rời.

Bốn kẻ trong nháy mắt đuổi nhau lăn lộn thành một đoàn đã chạy đi rất xa, ở giữa núi rừng biến thành mấy đốm đen sì. Hư Ngụy thượng nhân hôn hên: “Muội muội!”

Hắn chạy nhanh cười mây đuổi theo, độc lưu lại Hi Chân cùng hai đồ đệ của Hư Ngụy và một đám tiểu yêu tiểu quái hai mắt trừng nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

...

Lại nói lúc này, Bạch đại nhân chạy về thành, thấy nữ nhi ngoan ngoãn quả nhiên đã được phu nhân dỗ ngủ ngon trong lòng.

Mi mắt nàng thật dài, lại có chút không quen với hoàn cảnh mới, lúc này liền không thể nào ngủ được. Bạch đại nhân ôm lấy nàng, hôn thật mạnh ba bốn cái lên má nàng rồi lại đặt trở lại trong lòng Bạch phu nhân, ba chân bốn cẳng bắt đầu thu thập hành lý.

Bạch phu nhân không hiểu gì: “Làm sao vậy?”

Bạch đại nhân vừa qua loa thu thập một vài bộ quần áo rồi lôi vợ con lên xe ngựa, vừa nói đại thể mọi chuyện. Bạch phu nhân có chút lo lắng cho Tiểu Mậu, Bạch đại nhân khuyên giải an ủi một phen, dù sao Bạch Cốt Tinh kia cũng chưa từng hại tới mạng người, Tiểu Mậu lại có Hư Ngụy thượng nhân đề ý, hẳn tin chắc sẽ không có việc gì. Thừa dịp giữa đêm, Bạch đại nhân đến bến đò thuê thuyền trở lại kinh thành. Lúc này, trốn chạy thật nhanh mới là khôn ngoan!

Lại nói về đám Bạch Cốt Tinh một lúc sau, cả bọn gồm hắc bào yêu quái, Mãng Xà tinh, hồ ly tinh, Bạch Cốt Tinh, bốn con yêu quái đuổi nhau loạn thành một đoàn, vậy mà cuối cùng lại đuổi ra bến đò. Bạch Cốt Tinh chạy trốn nhanh nhất, nó đuổi kịp và vượt qua hai con yêu chạy trước, làm hắc bào yêu quái thất kinh, mắt trừng lớn: “A, a a, a...”

Hắc bào yêu quái nào biết Cốt Đầu ngốc nghếch làm sao nói được tiếng loài của nó, nó không yên lòng hết nhìn đông lại nhìn tây, mắt sắc liền thấy được đôi vợ chồng kia mang gánh nặng ôm đứa nhỏ lên lút muốn lên thuyền, mắt nó liền sáng lên...

Bi kịch thay Bạch đại nhân, vừa hắt xì một cái, đột nhiên trong lòng nhẹ bẫng, lại cúi đầu một cái liền thấy nữ nhi vốn trong lòng mình đã biến mất đâu không thấy.

Bạch đại nhân tức giận đến muốn vò đầu bứt tai, ni mã nhà mi (chửi bậy) Bạch Cốt Tinh như thế nào âm hồn không tán lại đi coi trọng khuê nữ nhà hắn!

Lần này hắn cũng là trách lầm Bạch Cốt Tinh, bắt đi đứa nhỏ là con yêu đang đói bụng hắc bào yêu quái. Bất quá tên ngốc này đoạt được Linh Linh liền tùy tiện hướng về một kho hàng hoang phế mà trốn, giờ tay lau nước miếng trong miệng người người một cái, liền phát hiện hương vị không giống?!

Con yêu này không cam lòng còn cắn cánh tay Linh Linh một miếng, kết quả thiếu chút nữa là gãy răng nó!

Nó phi phi phi phun ra, giờ cánh tay nhỏ nhắn của Linh Linh trái xem phải xem, về mặt mờ mịt. Quái lạ, sao mùi vị lại thay đổi? Đã thế còn không cắn được?

Nó chẳng khác gì con chó nhỏ, cắn cắn trên cánh tay Linh Linh vài ngụm, lại ngửi ngửi vài cái. Bạch Cốt Tinh theo sau đuổi tới, thấy Linh Linh lập tức chạy lên muốn cướp lại. Hắc bào yêu quái mới lười chơi cùng nó, không bỏ dưỡng căn cũng không được thì nó dùng làm sao? Bào ra nấu canh chắc? Trực tiếp ném đi.

Cốt Đầu bay về phía trước liền tiếp được, bộ dáng nó tiếp chẳng khác gì đỡ lấy bình hoa mà đỡ Linh Linh. Nó thật cẩn thận bế nàng ở trên khuỷu tay, cúi đầu, mặt xương dựa vào mặt của nàng, thân thiết tình tế cọ cọ, cánh tay còn nhẹ nhàng loạn choạng đồ nàng. Linh Linh thấy Cốt Đầu đặc biệt vui vẻ: “Cốt Đầu thúc thúc...” Ôm cổ nó, dùng lực thơm một cái.

Cốt Đầu nhất thời trong lòng vui mừng như điên, Mãng Xà tinh biến thành Linh Linh sẽ không thân thiết với nó chỉ biết cọ cọ trên người nó, đã thật lâu rồi nó không được thân thiết với nàng. Nó hôn lại Linh Linh vài cái, Mãng Xà tinh kia lúc này tiến vào đến kho hàng, ngẩng đầu bắt gặp Cốt Đầu ôm Linh Linh, nhất thời bất mãn thật lớn, chửi ầm lên: “Người đúng là đồ rùa con thủy tính dương hoa (lãng nhăng, ặc ặc...), lão tử mới quay đi một cái không kịp đề ý, người liền treo tường sau lưng lão tử (nhớ câu “hồng hạnh xuất tường” không?)”

Nàng lăn trên mặt đất một vòng liền biến thành bộ dáng của tiểu cô nương. Hồng hồ ly kia lúc này lại bị Hư Ngụy quán lấy, không thể đuổi tới, hắc bào yêu quái vô tư lười biếng nằm ở trên đồng rom ngáp một cái, mới ngáp hai lần, đồ ngọc này đã ngủ, tiếng ngáy to vang động đến tận trời.

Mãng Xà tinh giờ tay ra hướng về phía Cốt Đầu: “Ôm ta, ôm ta —— chạy nhanh tới ôm ta!” Nàng sai sử Cốt Đầu rất nhiều, vênh mặt hất hàm sai khiến đã thành thói quen.

Cốt Đầu thấy hai cái Linh Linh, nó lại nhìn trái rồi nhìn phải, mờ mịt vô cùng. Linh Linh lập tức ôm lấy cổ Cốt Đầu, quay đầu hừ một tiếng thật lớn đối với Mãng Xà tinh: “Con rắn béo phì nhà người muốn cướp Cốt Đầu thúc thúc của ta á, Cốt Đầu thúc thúc của ta mới không thêm đề ý người đâu!” nàng ở trên mặt xương của Cốt Đầu hôn 'Ba ba ba' vài cái, thập phần tự hào đắc ý: “Cốt Đầu thúc thúc của ta chỉ yêu ta, mới không cần ôm người.”

Mãng Xà tinh oa oa khóc lớn. Cốt Đầu do dự một hồi, nó cẩn thận nghe tiếng nói của Linh Linh một lần, có lẽ là cùng xà tinh ở chung nhiều thời gian, trí nhớ của nó liền có chút lẫn lộn. Hương vị này nó lại cảm thấy là, nhưng là lại cảm thấy giống như có chỗ nào không đúng, nó liền đi qua ngồi xôm trước mặt xà tinh.

Mãng Xà tinh chạy nhanh tới, đem tay áo rút xuống, vuren ra cánh tay trắng nõn nhỏ bé phẩn nộn tay: “Người nghe thấy ta, nghe thấy ta!”

Nàng bĩu môi quyết miệng, nước mắt lưng tròng, hơi nước phủ đầy đôi mắt to, nhìn Cốt Đầu đau lòng muốn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng muốn an ủi. Cốt Đầu lẳng lặng nhìn nàng vài cái, lại quay đầu cẩn thận ngửi ngửi Linh Linh, sau đó... Ôm lấy Linh Linh đi mất rồi.

Chờ Bạch đại nhân đang ở bên tàu gào thét tìm khuê nữ, đau lòng giữa cổ hơi trời xanh, rốt cục tìm đến kho hàng này, liền thấy 'Bảo bối khuê nữ' ngồi dưới đất ánh mắt thương tâm phủ đầy nước, ô ô khóc.

Bạch đại nhân bất chấp tất cả ôm lấy nàng bỏ chạy, hần thật giống như cùng đường bị quỷ đuổi sắp mất mạng chạy như điên một ngày một đêm, thờ cũng không dám thờ mệnh, sau đó... Hư Ngụy đạo trưởng đuổi theo.

Hư Ngụy vừa thấy cũng biết là chuyện gì đang xảy ra, hần cũng thực không tiện mở miệng: “... Đại nhân, có thể hay không... Đem muối muối trả lại cho bản đạo?”

Bạch đại nhân nhìn 'Bảo bối khuê nữ' đang ngủ say trong lòng, lại ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Hư Ngụy, Hư Ngụy lộ ra vẻ mặt rất đứng đắn, bất quá, lại mang thần sắc hơi xấu hổ... Bạch đại nhân điên cuồng phun ra một ngụm huyết tinh...

Này thật khổ tâm thay Bạch đại nhân a!

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hồ ly tinh và hắc bào yêu quái

Bạch Cốt Tinh chạy nhanh trong đêm đến mây trắng dậm, sợ bị đuổi theo. Nó ôm thật chặt trong lòng bảo bối đã mất đi rồi có lại được, rất nhanh sau đó đi đoạt một cái động của con hồ tội nghiệp nào đó, đưa Linh Linh vào bên trong.

Nó lúc này cũng đã biết đề phòng Hi Chân, chắc là vì từ lúc Hi Chân xuất hiện, cuộc sống của nó và Linh Linh mới bắt đầu xảy ra vấn đề—— tên ngọc này rốt cuộc đã biết động não một chút.

Linh Linh đã ngủ say, nó liền đưa Linh Linh vào trong động, lại mang vô số tảng đá lớn che lấp đi cửa hang. Lúc này mới tạm yên tâm, liền hạ cấm chú đi tìm Hi Chân.

Hi Chân lúc này vẫn đang nằm trên mặt đất, đã sắp phun ra gần hết máu trong người. Cũng may tốc độ của tên ngốc này cũng được coi là nhanh, bằng không trái tim của nàng cơ sợ đã bị thiếu máu mà chết.

Cốt Đầu bắt Hi Chân lại, sau đó mang nàng đi tới bờ biển. Ở ven biển, chỗ tuyến đường mà các hoa tiêu hay đi qua, hấn buộc lên chân Hi Chân mấy tảng đá khổng lồ, không nói hai lời liền vút nàng xuống nước.

Hi Chân trong lúc chìm xuống còn sắc nước kêu to: “Đại nhân người không thể cứ làm theo ý mình như thế, giờ người lại ích kỷ thêm một lần nữa sao? Linh Linh đi theo người sẽ sớm chết đó! Nàng còn nhỏ như vậy, người không thể... Ặc... sắc... Người sao lại ngốc như vậy, cố chấp như vậy? Tại sao người luôn ích kỷ như thế... Ặc Ặc... Lúc trước cũng là... Ặc Ặc... A... Ặc Ặc...”

Cốt Đầu phui phui tay, cao hứng phẫn chấn trở về.

Đúng lúc Linh Linh vừa xoa xoa mắt tỉnh dậy, Cốt Đầu đang dờ dống đá xuống, thấy thế liền chạy lại chơi với nàng cả nửa ngày. Nó cứ một chốc lại sờ sờ đầu nàng, một hồi lại thom thom khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái, thân thiết hồi lâu.

Linh Linh sống cùng Cốt Đầu đến bốn năm lâu như vậy dài như vậy, cảm tình đối với nó ngược lại thâm hậu hơn so với cha mẹ nhiều. Nàng tách ra khỏi Cốt Đầu mấy ngày, lúc này đoàn tụ cũng đặc biệt cao hứng, ngồi ở trong lòng Cốt Đầu liền ôm bàn tay xương xẩu to lớn của hấn, sờ tới sờ lui một ngón lại một ngón, nghịch tới vui vẻ. Lúc nhớ tới lại nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bắt nó thom một cái, mặt mày hớn hờ, làm Cốt Đầu vui vẻ đến hồng ròi.

Cả hai lại trở về với cuộc sống lang bạc kỳ hồ trước kia, Cốt Đầu nghiêm nhiên quên mất việc Linh Linh có bệnh, quẳng ra sau đầu không nhớ tới.

Linh Linh không lớn lên nó cũng không nhìn ra, mà vài năm nay Linh Linh vẫn không lớn nó cũng không cảm thấy kỳ quái gì—— nó cũng không lớn lên nha. Nếu không phải vì Linh Linh ốm yếu lại ăn không vô, nó cũng không nguyện ý đưa nàng trở về đâu. Nay Linh Linh vẫn vui vẻ kiện khang khỏe mạnh như cũ, nó đương nhiên không chịu cho nàng trở về nữa.

Chỉ là nó cũng không biết, Linh Linh sống chung cùng nó trong một thời gian dài, sẽ luôn bị vô tình hút đi nguyên khí, dẫn đến càng ngày càng suy yếu, thậm chí tử vong.

Giờ đây tên ngốc này đã không còn phải e sợ ánh mặt trời, thường xuyên ở thời điểm buổi chiều chạng vạng, lúc ánh tà dương phủ kín đỉnh núi liền cồng Linh Linh chạy khắp nơi, cứ thế chạy mau như ngựa điên vậy. Linh Linh thích cười ở trên lưng nó, kêu: “Giá, giá...” (khi người ta cười ngựa thường hay nói cái này)

Dần dần mùa hè tới, Linh Linh bị phơi nắng đen hấn đi, tiểu cô nương nũng nịu cũng bị nó dường thành dã nha đầu. Có thể thường xuyên thấy Linh Linh ở trên núi rừng đuổi theo nai con, con thỏ nhỏ chạy khắp rừng, linh hoạt nhanh nhẹn như chú khi.

Thời gian nửa năm qua, Linh Linh cũng đã trưởng thành hơn một chút.

Cũng chỉ một chút như vậy, khả năng chắc chiều cao chỉ tăng thêm khoảng một cái móng tay, Cốt Đầu cũng miễn cảm phát hiện ra. Nó vô cùng cao hứng, còn đặc biệt mang Linh Linh đi lễ hội rước đèn trong thị trấn. Một đường Linh Linh đều vui vẻ, bộ dáng lúc nào cũng cười hi hi ha ha, Cốt Đầu thập phần thoải mái.

Tên ngốc này trải qua lần Linh Linh bị bệnh trước kia, liền đặc biệt kháng cự đi y quán. Mỗi lần mang Linh Linh đi chơi vào trong thành, nếu từ xa thấy y quán nó sẽ đi đường vòng, giống như thấy mãnh thủy hồng thú vậy. Nó cứ như thế giấu bệnh sợ thầy, bệnh tình Linh Linh cũng không được trị liệu, dần dần thân thể càng ngày càng yếu. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng trở nên không còn hồng nhuận nữa, khẩu vị nàng cũng không tốt, thường xuyên mệt mỏi tinh thần uể oải, làm Cốt Đầu giống như lâm đại địch.

Nó nhiều lần suy nghĩ, rốt cuộc tên ngốc này cũng không thể tự lừa mình dối người nữa, cứ thế chạy về biên thành tìm đại phu ban đầu chữa bệnh cho Linh Linh.

Vị Lục đại phu kia lúc thấy nó liền thập phần kinh ngạc, thế quái nào đã nửa năm trôi qua mà vị tiên sinh này vẫn mang bộ dáng như lúc trước? Chính giữa mùa hè mà ăn mặc kín mít như vậy, không ừ ra bệnh thì cũng nóng mà chết mất thôi!

Ông còn đặc biệt cố chấp hỏi: “Vị tiên sinh này, thực sự không chịu cho ta bắt mạch?”

Lục đại phu biết hấn là tên tặc trộm thùng tẩm, thế nhưng ông là người thầy thuốc, cũng hiểu được tẩm lòng cha mẹ. Thấy đứa nhỏ bị bệnh không nhẹ này, vì đứa nhỏ ông cũng không nghĩ tới việc muốn đi báo quan—— nếu phụ thân ngồi tù, đứa nhỏ để ai chiếu cố? Dù sao cũng chỉ là một tiểu tặc, cũng chẳng phải kẻ đại gian đại ác gì, hấn ngược lại giấu hai người ở trong y quán, còn dặn Cốt Đầu trăm ngàn lần đừng lộ diện.

Chỉ là Cốt Đầu tên ngốc này vẫn không có ý thức được hấn đang bị truy nã khôn khổ thế nào, hấn chỉ nhớ rõ muốn đi ra ngoài đường cái, tìm vài đại lão gia có tiền... Lấy trộm của mấy người bọn họ một ít, có thể mua chút đồ ăn ngon cho Linh Linh.

Chu lão bán ở biên thành gần đây phát tài lớn, gần như chỉ cần nhấc bút cũng có thể hái ra tiền, mỗi ngày thịt cá ê hề, càng phát phệ. Chạng vạng tối hôm nay, hấn vừa đi ra khỏi tiêu lâu, sau khi bị một tên nam nhân gầy trơ xương cả người bao bọc kín mít không một kẽ hở đụng phải, sờ một cái, túi tiền trên người đã không cánh mà bay. Hấn còn chưa kịp kêu bắt trộm, đối phương đã chạy đi nhanh như chớp.

Cốt Đầu chạy trốn nhanh như gió. Cửa hàng điểm tâm của Vương đại muối từ hôm nay đã bán hết, đang muốn đóng cửa, quay đầu liền thấy người vốn đã rời đi hơn nửa năm- Cốt Đầu đang đứng ở trước cửa hàng, trong tay cầm một ít bạc đưa cho nàng.

Nàng cái gì cũng không hỏi, một lần nữa mặc lên tạp dề, dịu dàng làm điểm tâm. Cốt Đầu đứng đó chờ vô cùng lo lắng, liên tiếp quay đầu ngó nghiêng về hướng thành tây, hình như có vương bận gì đó không yên lòng. Vương đại muội từ khẽ xoa xoa mặt, lại dịu dàng hỏi chuyện hần, hỏi nữ nhi hần hỏi phu nhân hần. Tuy rằng hần chưa bao giờ trả lời, nàng vẫn cứ đem hết những vương bận trong lòng ra hỏi, sau đó nhìn hần mang lỗ điểm tâm mới ra lò nóng hằm hập không nói gì cứ thế bước đi.

Cốt Đầu không ở lại y quán. Vị Lục đại phu kia thiết sự là người tốt, cố gắng muốn giữ Cốt Đầu đang bế Linh Linh chuẩn bị rời đi ở lại. Nó lại nhớ tới trước kia bọn họ ở trong sơn động, Linh Linh mơ mơ màng màng ngủ ở trên khuỷu tay Cốt Đầu. Cốt Đầu về đến nơi, liền nhẹ nhàng lay tỉnh nàng. Linh Linh mở to đôi mắt to mông lung sương mù, chớp chớp mắt một lúc liền nhìn rõ. 'Gia' một tiếng, tựa hồ có chút tinh thần, còn yếu ớt cười một cái thật thoải mái với Cốt Đầu. Cốt Đầu ôm nàng ở trên chiếc giường thật lớn của bọn họ, nằm ngủ ngon lành suốt một đêm.

Bọn họ sau đó vẫn ở trong sơn động, sáng tinh mơ mỗi ngày Cốt Đầu liền ôm Linh Linh đi y quán chữa bệnh. Có đôi khi đại phu lo lắng tình huống bệnh nhân có thể có biến, cố gắng muốn lưu giữ hần lại. Nhưng Cốt Đầu cực kỳ chấp nhất, cho dù là đến nửa đêm Cốt Đầu vẫn cứ ôm lấy Linh Linh trở lại sơn động đi ngủ, bởi vì nơi đó mới là nhà của bọn họ.

...

Mọi người phải tin tưởng hắc bào yêu quái đối với Cốt Đầu là chân ái, nó chấp nhất vô cùng nên mọi người yêu quý, xin đừng hoài nghi.

Nửa năm qua cho tới tận bây giờ nó vẫn không chịu buông tha cho Cốt Đầu, cứ cách một thời gian lại chạy ra quấy rối, lần nào cũng bị Cốt Đầu dí trên mặt đất, tọng cho vài cú đấm đau đến mẹ cũng không nhận ra được. Tên ngốc này bị đánh đến mức khi rời đi cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, ấy vậy mà cách một khoảng thời gian không được bao lâu sau, nó lại muốn tự động đưa đến cửa muốn ăn đòn.

Mà hồng hồ ly kia đối với hắc bào yêu quái cũng là tình yêu thật sự nha, đuổi theo tới tận chân trời góc biển không có ngày nào chịu buông tha cho nó. Hần phát hiện hắc bào yêu quái này đối với Cốt Đầu này sinh tình yêu đích thực như vậy, liền thường xuyên ở một thời điểm nhất định chạy tới chỗ Cốt Đầu.

Buổi tối hôm nay, Cốt Đầu ôm Linh Linh đi ra ngoài hấp thụ ánh trăng.

Linh Linh nay đã cực kỳ suy yếu. Lúc bệnh trạng nàng còn ở giai đoạn đầu, triệu chứng cũng không hiện ra rõ ràng. Nay bệnh đã nặng, chứng suy nhược phát triển càng ngày càng nhanh, cơ hồ có thể dùng mất thường mà thấy được sinh mệnh nàng đang từng chút, từng chút một mất đi. Vị Lục đại phu kia cũng đã hoàn toàn bó tay, chủ động báo Cốt Đầu mau chóng đến những địa phương rộng lớn nào nhiệt tìm danh y cầu chữa, may ra còn cứu được. Cốt Đầu nào có hiểu gì đâu, nó thấy Linh Linh càng ngày bệnh tình càng chuyển biến xấu đi chỉ biết nắm chặt tay áo đại phu mà đỏ hồng hai mắt: "A a a...", giống như tiếng gấm giữ.

Con hồ ly tinh kia ở lại đây hai ngày rồi, vẫn chờ đợi đến trông mòn con mắt, si mê cuồng dại ở trước cửa động tìm kiếm hình ảnh của chân ái trong lòng. Hần thấy được Cốt Đầu trân trọng Linh Linh như thế nào. Mà nay sinh mệnh Linh Linh bị đe dọa, Cốt Đầu không ăn không uống ở bên nàng một tấc cũng không rời, hần nhất thời nhớ tới muội muội của chính mình, nghĩ muội muội bị chết thảm như vậy, vậy mà bản thân ngay cả một khắc cuối cùng kia cũng không được ở bên cạnh nàng, lòng hần thập phần chua xót thương cảm, đứng nhìn ánh trăng hiu hắt cả nửa ngày.

Cốt Đầu ôm Linh Linh bị bệnh thần chí không rõ ngồi trên một tảng đá lớn ngoài động hấp thụ ánh trăng, nó si mê vọng tưởng rằng như vậy đối với Linh Linh có thể giúp được chút ít. Thình thoảng ngẩng đầu nhìn trăng khuyết nhô cao trên đỉnh đầu, lại cúi xuống quan sát Linh Linh, mặt xương dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của nàng, cứ 'Ồ ồ' mà gọi.

Hồng hồ ly nhìn cũng đau lòng không chịu được, lại cho nó một cái biện pháp: "Đưa nàng đi Nam Hoa đi, cái tên lỗ mũi trâu đạo sĩ hần là có biện pháp."

Cốt Đầu nghe không hiểu, thần nhiên nhìn vào hai mắt nó.

Hồ ly tinh ngạc nhiên vô cùng, cảm thấy tên Cốt Đầu này càng ngày càng có tính người, nó còn có thể 'thần nhiên' nhìn ư?

Không uống công hồ ly tinh trông mòn con mắt đợi mất hai ngày, hắc bào yêu quái kia hóa quả nhiên không làm nó thất vọng, lại chui ra từ xó xỉnh nào —— thực ra tên ngốc này hôm nay không chủ tâm tìm đến gây sự với Cốt Đầu, chẳng qua nó bị một sinh vật kỳ dị không biết gọi là gì đánh cho một trận đả mạn phải chạy trốn, trốn một đường chạy trời chết đánh bậy đánh bạ lại tới nơi này.

Nó vừa thấy liền bỏ nhào vào phía sau Cốt Đầu trốn đi, cả người lạnh run giống như gặp quỷ, làm cho hồ ly tinh cũng phải tò mò, là cái gì mà có thể khiến cái đồ ngu ngốc vô tâm vô phế này phải sợ hãi đến vậy.

Sinh vật không rõ kia một đầu tóc dài màu trắng phiêu phiêu như tuyết, ở trong gió đêm uốn lượn lưu động. Nó đập ánh trăng, từ dãy núi phía xa dưới chân thành mà đến, ngọc bội bên hông tinh tang rung động, một thân áo dài màu thiên thanh, tay áo bay bay, tựa như làn gió. Nó đi tới đầu núi rừng rậm rờ đến đó, động vào núi đá, hoa cỏ không còn một mảnh, hóa thành dòng nước nhỏ chảy xuôi, làm núi cao phía sau một tấc lại một tấc lún xuống, hóa thành đại dương mênh mông...

Dung nhan nó thập phần tú lệ, bộ dạng khó phân biệt là trống hay mái, mặt mày tinh xảo, môi đỏ như chu sa. Phía dưới khóe mắt phải, trên thái dương có điểm hoa văn màu bạc càng tô điểm thêm dung nhan như ngọc, điểm lệ không hề giống vật phẩm. Đồng tử màu hổ phách sắc sảo nhìn chung quanh, thật giống như gió xuân dập dờn êm dịu làm người ta hồn xiêu phách lạc, ngay cả một rừng hoa phủ khắp núi rừng e cũng nhạt đi ba phần hương sắc...(đoạn này có chém một chút, khụ khụ)

Hồ ly tinh cũng khá là có hiểu biết về phương diện này, hần im lặng đem diện mạo yêu nghiệt của người mới đến liếc tới liếc lui ba bốn lần, thất vọng thở ra một hơi —— khi gió, là một tên nam nhân, người lộ ra bộ dáng yêu mị này là muốn quyến rũ lão tử cùng người hay sao?

Tướng Diêu tự nhiên không đem hồ ly phong tao này để vào trong mắt. Mới vừa đến gần, đồng tử màu hổ phách trong veo hơi rung động, khoe mắt xinh đẹp hẹp dài hơi xéch quét về hắc bào yêu quái đang lui ở phía sau tầng đá, lạnh nhạt mở miệng: “Lăn ra đây!”

Tiếng nói của hắn êm ái, trầm thấp mà uyển chuyển, tựa như dòng suối nhỏ dịu dàng mòn trón từng ngọn đá, ôn nhuận êm tai, thanh thanh dịu dàng dễ nghe hơn xa so với nữ nhi. Không rồi cũng không nói lắp, chậm rãi vừa phải, mà ngữ điệu này lại hữu lực mà lạnh thấu xương, giống như nước đông thành đá, đột nhiên lãnh ý bốn phía, làm người ta run rẩy.

Tư thái của hắn cũng thập phần ngạo mạn, không coi ai ra gì. Bỗng nhiên, trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua Cốt Đầu đang ôm Linh Linh ngồi trên tầng đá hấp thụ ánh trăng, hắn nhất thời liền đem hắc bào yêu quái quăng lên chín tầng mây, kinh ngạc sững sờ vô cùng. Hắn chậm rãi đến gần, đi vòng vòng quanh nó mấy chục lần, làm xung quanh tầng đá nơi Cốt Đầu ngồi đều biến thành một dòng suối nhỏ...

Cốt Đầu vẫn như không có chuyện gì, ôm Linh Linh ngồi trên tầng đá giữa dòng suối nước chảy xuôi mà hấp thụ ánh trăng, mặc hắn xem xét. Tướng Diêu còn có điểm không dám tùy tiện xâm phạm nó, điểm trên mặt nước lượn tới lượn lui. Suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bàn tay trắng nõn khẽ nhếch, ở trên đầu ngón tay bỗng xuất hiện ba sợi tơ bằng nước mỏng manh mà thập phần chói sáng giữa đêm tối. Chỉ thấy sợi tơ nước từ trong móng tay hắn bay ra, đều vòng quanh bàn tay Cốt Đầu, lại tựa như là lẳng lẳng chảy xuôi. Đầu sợi tơ chạm vào xương ngón tay nó, liền chậm rãi thấm vào vào trong xương cốt, lặng yên không một tiếng động, biến mất không thấy.

Tên diên này đột nhiên hoa chân múa tay vui sướng, chỉ kém không bay lên trời, hình tượng mất hết chóng nạnh cười to: “Ha ha ha... Thật sự là đi mòn gót không tìm thấy, lúc vô ý lại nhận được không mất chút công sức nào, Bạch Phượng Hoàng, xem ông đây lúc này còn không thể giết chết thằng nhãi nhà ngươi sao!”

...

Lúc đó, Bạch Phượng Hoàng đang ở trong phượng trấn Bạch Ngọc ở Tây hải, nằm trong phủ đệ dưỡng thương, không lý do hắt xì một cái.

Hắn xoa xoa cái mũi, mở mắt ra, đôi mắt phượng hẹp dài lóe lên một tia sáng, nửa như khiêu khích nửa như không, hững hờ nhìn về phía thế gian, lại nhắm mắt tĩnh tâm điều tức: thật muốn nhanh chóng chữa thương xong để nhìn bảo bối của ta ra uy mà!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tà thần Tướng Diêu

Nam Hoa là núi tiên đệ nhất thiên hạ. Ngọn núi này được vây quanh bởi bờ biển Nam Hải, có con đường lên núi thênh thang trải rộng. Mà ở trên núi, gió mát thổi qua đỉnh lớn sừng sững, ba ngọn núi chính cao tới vạn trượng, hàng năm mây mù lượn lờ. Giữa núi rừng khắp nơi đều là chim quý thú lạ, tiên thảo cỏ linh chi tùy ý dễ dàng có thể hái được, nên có mỹ danh là “Côn Luân” (nghĩa là tiêu dao tự tại).

Lúc này, trên núi Nam Hoa, mây trắng lượn lờ, ánh sáng thánh khiết kéo dài vạn trượng. Mà trên ngọn núi cao nhất Nam Hoa, nơi tam đại thần điện đứng sừng sững——Ngọc Hư điện, Ngọc Thanh điện cùng với Truyền Công điện, ở phía trước là quảng trường nơi một loạt những vị khách quý đang tụ họp, mỗi người đều mang dáng vẻ đạo gia đạo mạo, ai cũng đều lấy lễ để kính đãi nhau.

Phái Nam Hoa là nơi đạo gia trong thiên hạ lấy làm gương mẫu chuẩn mực, mấy trăm năm qua đều giữ vững trên ngai vàng là môn phái đệ nhất thiên hạ. Mà thủ tọa của bọn họ là Hư Ngự thượng nhân, trước đó không lâu cũng đã thành công độ kiếp, có được tiên thân. Nghe nói người ở Nam Hoa chưa xử lý xong mọi việc, nên tạm thời chưa trở về với thần vị, vẫn còn ở lại thế gian, là điềm mừng khiến cho các phái gửi thiệp tới cầu kiến, mong được vinh hạnh bái kiến thần tiên một lần.

Bọn họ đều đã tu đạo nửa đời người, cũng vẫn chưa bao giờ có cơ hội ngộ được tiên duyên, chẳng qua muốn đến xem cũng chỉ mang tâm tình mong được nhìn ngắm cho thỏa thích. Nam Hoa phái vâng lời tôn chỉ của tổ sư gia môn, tất cả mọi việc làm gì cũng đều theo nguyên tắc khiêm tốn điệu thấp, thường không hay lui tới những nơi đạo hữu đạo gia tổ chức yến tiệc, cũng không phô trương bao giờ. Đến thời điểm hiện tại cũng đã hơn nửa năm, phải đợi đến tận khi chính miêng thủ tọa đồng ý, tứ đại trưởng lão mới liền gióng trống khua chiêng phát thiệp mời đi khắp nơi, chính thức mời đạo hữu khắp thiên hạ lên Nam Hoa tham gia lễ thủ tọa nhận ngọc điệp.

Đơn giản là thế này, khi phạm trần có phạm nhân độ kiếp thành tiên, sẽ được thông cáo về thiên đình đầu tiên. Thiên đình sẽ phái một vị tiên quan đi xuống tặng ngọc điệp, để bọn họ có thể thuận lợi tiến vào tiên giới đi đăng ký “hộ khẩu”. (đoạn này không biết dịch thế nào cho nó dễ hiểu, thôi từ này nó cũng cùng nghĩa nên mình dùng tạm vậy, mong các bạn bỏ qua không mắng)

Hư Ngự nghiêm trang chỉnh tề đứng ở phía trước quảng trường. Hôm nay hắn nghênh đón ngọc điệp thiên đình, tất nhiên không thể khinh thường ngạo mạn. Hắn mặc y phục cực kỳ nghiêm chỉnh, cả người khoác áo bào thâm tình tú sảng rực trên nền tơ lụa xanh lam màu thẫm. Quần áo mặc trên thân hình cao ngất, ngọc thụ lâm phong của hắn làm hắn càng thêm nổi bật. Một đôi mắt trầm tĩnh sáng ngời như trải qua ngàn gió mưa, vô cùng đáng chú ý. Tay cầm phát trần phiêu phiêu, thất lưng thẳng tắp mạnh mẽ. Cả thân người ngọc đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ chói lóa, tà áo nhẹ nhàng bay lên, giữa mi tâm là ấn ký thượng tiên lấp lánh phát ra hào quang diu diu.

Hắn có lại được tiên thân, dung nhan càng trở nên tuấn tú trẻ tuổi, cả người lại thêm phong thần tuấn đạt, tiên tư phiêu phiêu. Chỉ vị đạo hữu vây xung quanh hắn dòm ngó xem xét, nhiệt huyết sôi trào, ngửa đầu chờ đợi, duy chỉ mình hắn lạnh nhạt khép hờ hai mắt, dáng người cao ngất thẳng tắp như thân từng.

Hur Ngụy từng làm quan trên thiên đình, tất nhiên là biết trình tự “Nhận ngọc điệp” lần này. Thiên đình xưa nay xuống thế gian luôn cố gắng che giấu, nhưng mọi người mong ngóng biết bao nhiêu, bày ra cả một đại trận lớn, ngưng thần chờ đợi một lúc lâu. Thế nhưng một lát sau, chẳng qua chỉ có một con tiên hạc từ trên trời nhào mình bay xuống, mở nó hé ra ngọc điệp 'lạch cách' vút xuống, rồi lại bay trở lại phía chân trời. Hur Ngụy bình tĩnh xoay người nhạt.

Tất cả đám tiên hữu đều thờ dài, thất vọng. Hur Ngụy trở lại, trong tay trình lên ngọc điệp. Bốn vị trưởng lão của Nam Hoa đều nhất tề cung kính nâng cao hai tay thận trọng đỡ lấy, sau đó là cẩn thận truyền cho các vị đạo hữu cùng xem. Tất cả cũng đều vô cùng ngạc nhiên.

Dù sao, thời gian cũng đã trôi qua mấy ngàn năm dài đằng đặc, thế gian người tu đạo tất nhiên là nhiều vô số kể, nhưng có thể vượt qua được lời kiếp, phi thăng thành tiên là vô cùng hiếm có, bọn họ ngạc nhiên cũng là chuyện thường tình.

Lúc này, đệ tử của Hur Ngụy xem xét thời cơ thật chuẩn, thừa dịp những vị đạo hữu này mãi xem xét ngọc điệp, không người chú ý, chạy nhanh đến cáo trạng với sư phụ. Hắn nói là con Mãng Xà tinh kia nghịch ngợm phá phách ở trong phòng đến kinh thiên động địa, tất cả đệ tử đều chịu bó tay. Thế là, vị thần tiên chân chính Hur Ngụy lúc này lại bỏ mặc cả một đám đạo sĩ đông đúc mà chạy về đi đồ cái đồ gây sự kia.

Mãng Xà tinh này cũng là do ngày trước hắn chiêu hư... Kiếp trước hắn là Lan Lâm, mà hắn cũng chính là vị hoàng quân vạn tuổi phía đông trên trời hạ phàm, tên Lan Lâm, tự Thanh Ngưng, chính là một vị quan rất lớn trong thiên đình. Lần này hạ giới lịch lãm (đi xa để học tập, tìm tòi), độ kiếp thành công tu vi hắn lại cao hơn lúc trước đến cả một tầng lầu... Khó nổi Mãng Xà tinh từ lúc bắt trở lại Nam Hoa, cũng không có lấy một ngày nào yên ổn, cứ được hai ba ngày lại muốn chạy xuống núi.

Mấy trăm năm trước nó bị hai mươi ba đại thủ tọa Nam Hoa hợp sức bắt được, hạ cầm chú trở thành ngự thú Nam Hoa, nuôi dưỡng ở bên người đại thủ tọa. Nay nó rơi vào tay kẻ mạnh nhất từ trước đến nay là Hur Ngụy này, cái tên cứng đầu coi việc chăm sóc nàng như bổn phận của tổ tiên để lại. Cho nên Nam Hoa từ trên xuống dưới đối xử với nàng cẩn cung kính thì nhất định sẽ phải cung kính, mỗi người đều phải gọi nàng một tiếng tiên tôn. Nếu lúc nào không chịu nổi nàng, thì cái tên ngốc này lại sẽ lại nghĩ rằng: mình đang phụng mệnh tổ tiên mà bỏ qua cho nàng. Cho nên con Xà tinh này liền ở trên núi làm xăng làm bột, Hur Ngụy thân là thủ tọa Nam Hoa, chủ nhân của nàng, liền thường xuyên cần... Khụ, giáo huấn nàng.

Sáng sớm hôm nay Mãng xà tinh lại muốn chạy xuống núi chơi, bị Hur Ngụy xách trở về liền chạy tới thiện đường nghịch ngợm. Nàng thả ra một đám rắn, thấy đám đệ tử Nam Hoa phải chạy tới chạy lui bất chứng, nàng liền vui vẻ lăn lộn trên mặt đất cười to hi hi. Hur Ngụy đành phải trước mặt chúng đệ tử mang về mặt chính nghĩa nghiêm khắc giáo huấn nàng, nhưng vừa về nơi ở riêng của bọn họ thì lại phải ra sức dỗ dành (có gian tình, có gian tình ~).

Mãng xà tinh giận dỗi quăng đồ hết đồ trong phòng, giẫm giẫm đạp đạp, tạo thành một đồng hồ hỗn loạn đầy trên mặt đất. Hur Ngụy vừa mới đẩy cửa phòng ra tiến vào, nàng giương mắt nhìn nhìn hắn, chu cái miệng lên chưa gì đã ô ô khóc lớn, nước mắt rơi thành từng chuỗi đi xuống, dường như không bao giờ ngừng lại được.

Hình như nàng không muốn chửi Hur Ngụy thì thật đúng là không thể chịu được! Hắn bắt lực buông phát trần để ở trên mặt bàn rồi đi qua bên cạnh nàng, có tâm muốn ôm nàng lại, thân thiết khuôn mặt nhỏ nhắn trấn an một phen. Nhưng khổ nỗi đồ ngốc này từ lúc trở về vẫn mang bộ dáng của tiểu cô nương kia, không chịu biến trở về bộ dạng vốn có. Hur Ngụy muốn cùng một tiểu cô nương thân cận thật sự không được tự nhiên chút nào, hắn luống cuống đứng ở một bên cũng dám không đi tới gần, nắm tay để trên miệng khụ khụ, giọng điệu có chút bất đắc dĩ: “Muội muội, khi nào nguoi mới bằng lòng biến trở về bộ dáng của chính mình?”

Mãng Xà tinh bĩu môi quyết miệng: “Lão tử mặc kệ! Lão tử biến đổi trở về nguoi sẽ lại muốn đè lão tử, lão tử mới không ngốc! Nguoi cái đồ rửa con mới vừa rồi dám nằng ta trước mặt nhiều người như vậy, hiện tại về phòng lại muốn đè lão tử!”

Hur Ngụy thoáng chốc xấu hổ quần bách đến mức khuôn mặt phong thần tuấn tú cũng trở nên hồng thắm hết cả. Hắn cả đời này từ trước đến nay luôn làm việc theo quy củ, hành vi cử chỉ đoan trang đạo mạo, nghiêm cẩn thủ lễ, không thể soi mói bất cứ cái gì, có thể nói là chuẩn mực của người trong đạo môn. Tu đạo nhiều năm hắn có căn cơ thâm hậu, cũng không trầm mê sắc/ dục chốn hồng trần, duy chỉ đối với Mãng Xà tinh...

Nhiều năm trước, hắn xuống núi bắt yêu bị một con yêu vật tạo mị lăng ló ám toán, không nhận được liền mặc kệ nàng phản kháng, lại dám làm ra cử chỉ hoang đường kia với nàng. Cõi lòng hắn rối loạn thất bát tao, vô cùng tự trách bản thân, thậm chí nếu bản thân mình đã làm ra chuyện như vậy, tự nhiên sẽ phải phụ trách. Hắn vốn là có phong phạm của kẻ quân tử, một lòng muốn đối xử tử tế với nàng. Chỉ là lần trước Mãng Xà tinh tự ý xuống núi khiến hắn rung mình lo sợ, cuối cùng lại phải phá vỡ cấm chế xuống núi tìm nàng.

Hắn tìm nàng khổ sở, vậy mà hiện tại, dường như trong lòng nàng đối với việc năm đó tựa hồ oán khí vẫn còn rất sâu nặng... Trong lòng hắn cũng có chút buồn khổ, lần này hắn hạ giới thực chất là đến thế gian tu hành lịch lãm, vạn lần không nghĩ tới lại sinh ra mối nghiệt duyên này, cùng nàng liên lụy không rõ như vậy...

Hắn vốn cũng không giỏi nói chuyện, lại đuối lý trước, có lòng giải thích, nói chuyện cũng có chút lo lắng sợ nàng giận: “Muội muội, ta... Khi đó ta cũng không phải cố ý...”

Mãng Xà tinh mở miệng liền mắng: “Chẳng lẽ là lão tử đè nguoi?! Nguoi cái đồ rửa con, lỗ mũi trâu thối, đè lão tử còn nói xạo, thật không biết xấu hổ!”

Hur Ngụy bị mắng á khẩu không trả lời được, thờ dài: “Vậy rốt cuộc muội có biến trở về hay không?”

Mãng Xà tinh ương ngạnh: “Có bị đánh chết lão tử cũng không biến!”

Cả hai còn đang giằng co, đồ đệ của Hư Ngụy lại tới gõ cửa: “Sư phụ, có khách nhân lên núi muốn tìm người, đệ tử xem danh thiếp, hẳn gọi là Tướng Diêu. Đệ tử thỉnh hẳn ở Ngọc Thanh điện chờ.”

Hư Ngụy đột nhiên quay đầu lại, gọi là gì cơ? ... Tướng Diêu?

Hắn vội vàng đỡ Mãng Xà tinh hai câu rồi cầm lấy phát trần nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Suốt dọc đường đi hắn chỉ thấy trong viện tử cỏ xanh trải dài, non nót ướt át như đầu mùa xuân. Ngay cả đất cũng ướt rượt, thấm ra bọt nước, mấy đóa hoa sắp tàn dường như cũng trở nên mướt mát, muôn phần xinh tươi.

Trong lòng Hư Ngụy trầm xuống, vội vàng chạy nhanh qua quảng trường đầy tân khách mà phi thẳng tới Ngọc Thanh điện. Đầu Tướng Diêu tóc bạc như tuyết, áo bào dài màu xanh mướt mà như làn nước, tiêu sái phiêu dật, yếu diệu dong dong đứng trong điện. Hắn bỗng nhiên quay đầu, bên môi hé ra ý cười, sáng lạn hơn cả sương sớm trên đóa hồng kiều diễm, đám tiểu đệ tử cũng cảm thấy hô hấp cứng lại.

Tất cả mọi nơi xung quanh thân thể hắn, không khí đều mang theo mùi hương trong veo của nước mát, vô hình trung giống như có một làn sóng nước nhẹ nhàng khuếch tán... Tu vi cao tới mức này, quả thật người khác không thể ngụy trang. Hư Ngụy không tin chắc lắm rằng người trước mặt này thật sự là Tướng Diêu kia, hẳn không phải là đã sớm chết đi rồi sao?

Hắn sinh ra muộn, nên không gặp phải thời chiến loạn. Mấy ngàn năm trước, có một hồi Thiên giới đại chiến, Xích đế Chúc Dung đánh với toàn bộ thần tiên cùng những người tu đạo trên núi Côn Luân, cũng là chuyện mọi người đều biết. Đối với người này hẳn sớm đã nghe danh, thật không ngờ kẻ đáng ra đã phải chết đi mấy ngàn năm trước, nay lại rõ ràng đứng ở trước mặt chính mình.

Tướng Diêu kéo Bạch Cốt Tinh ở đằng sau ra: “Người có nhận ra nó không?”

Bạch Cốt Tinh là bị Tướng Diêu trời vào bắt lên Nam Hoa.

Tên ngọc này nghe không hiểu tiếng người. Tướng Diêu nói với nó mấy tên đạo sĩ lỗ mũi trâu trên núi Nam Hoa có cách trị liệu cho Linh Linh, Cốt Đầu nó nghe xong cũng bằng như không nghe, Tướng Diêu bắt lực cũng chỉ có thể lấy vòng nước trời nó đi lên.

Nói đến nước, tên ngọc này vậy mà chính là lâu thủy (sử dụng nước) tổ tông!

Tướng Diêu mới đầu vẫn còn chưa thể xác định được lai lịch nó, khi đó lấy nước thánh ngưng tụ tu vi trong cơ thể ra thử nó, ấy vậy mà nó có thể hấp thu toàn bộ! Đủ để chứng minh rằng ngay cả khi thân thể nó đã chết cả vạn năm, nhưng mà bản năng với nước của nó vốn bị Hi Chân che giấu vẫn rất mạnh.

Mới đầu Tướng Diêu còn tưởng rằng không trời được nó, thế mà nó cũng không thêm phản kháng. Cũng là lúc trước Tướng Diêu tắm bồn thủy khí cho Linh Linh một lần, sắc mặt nàng hồng nhuận lên rất nhiều, nó liền biết Tướng Diêu có biện pháp cứu Linh Linh, ngoan ngoãn để hắn trời lên đây.

Hư Ngụy chỉ liếc mắt nhìn Cốt Đầu một cái, vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vị khách không mời mà đến này như cũ—— Tướng Diêu.

Hắn độ kiếp thành công, có lại được tiên thân, trí nhớ ngày trước cũng đã trở về, tự nhiên biết được lai lịch của người trước mặt này.

Người đang đứng trước mặt hắn chính là Thần Chúc Dung, từng là thuộc hạ của Cộng Công, am hiểu dùng nước, là hung thần nổi danh từ thời thượng cổ. Bản tính của hắn tà ác, lại vô cùng hung hãn ngang ngạnh, từng cùng Cộng Công ở dưới nhân gian gây ra đại nạn, khiến sinh linh đồ thán, cho nên mới bị chúng thần hạ lệnh cho Long tộc tàn sát.

Nghe đồn thân thể hắn là rắn chín đầu, thực ra cũng không có người nào đi đếm. Vì chỉ cần đến gần hắn, đều bị biến thành đầm lầy sông suối... Hư Ngụy cẩn thận xem xét dòng nước chảy xuôi ở phía sau hắn. Thế nhưng dòng nước cũng chỉ rất nhỏ bé dịu dàng, chẳng qua chỉ là uốn lượn trên mặt đất thành một khe nhỏ, cũng không lan tràn ra khắp nơi biến tất cả mọi thứ thành nước.

Tướng Diêu lần này tốt xấu gì cũng là mang Cốt Đầu đi lên đây cầu y. Cho nên hắn cũng đã cố gắng khắc chế một chút, đi một đường lên đây cũng chỉ lưu lại một khe nước nhỏ, không biến những nơi mình đi qua thành đại dương mênh mông.

Hư Ngụy cẩn thận xem xét dòng nước chảy xuôi phía sau hắn, cũng không phải dòng chảy tanh tươi nồng nặc như nọc độc, ngược lại tinh thuần thanh linh. Chẳng lẽ sau trận chiến đó, hắn từ tà thần biến thành chính thần (vị thần từ bị)?

Hắn rất nghi hoặc, không biết vị này đến Nam Hoa là có mục đích gì, hơn nữa Tướng Diêu cùng Bạch Cốt Tinh rốt cuộc có quan hệ ra sao? Vì sao một kẻ đã ẩn nấp mấy ngàn năm mà giờ đây lại không tiếc việc bản thân bị bại lộ, ra tay tương trợ cho một Bạch Cốt Tinh tâm thương?

Tướng Diêu cũng tránh ra một bên trước. Hắn đưa mắt nhìn về phía tiểu cô nương đang suy yếu dần trong lòng Bạch Cốt Tinh: “Thượng nhân sao không nhìn nàng một cái trước?”

Mạng người quan trọng, Hư Ngụy trước tiên liền đi lên xem xét Linh Linh.

Hơn nửa năm không gặp, tiểu cô nương quả thật nay đã bệnh đến nguy kịch. Hắn lại thiếu Bạch Cốt Tinh này một mối ân tình. Huống hồ nàng lại là muội muội của Tiểu Mậu, nếu đã đến Nam Hoa cầu y, bọn họ cũng sẽ không làm ra chuyện thấy chết mà không cứu. Hư Ngụy tức khắc truyền đệ tử đi mời bốn vị trưởng lão đang mãi tiếp đón tân khách đến.

Tứ đại trưởng lão đều là người lấy đại cục làm trọng. Nam Hoa đứng vững là môn phái trụ cột của thiên hạ, bọn họ đương nhiên là mang trong lòng hoài

bão trừ ma vệ đạo to lớn! Huống hồ, đằng sau núi Nam Hoa chính là Cửu Âm U Huyền, cũng chính là cửa khẩu liên thông với ma giới. Từ trước tới nay đều do Nam Hoa canh gác nơi này, nếu thủ tọa cùng với bốn vị trưởng lão hợp lực cứu Linh Linh, công lực ắt có hao tổn. Mà nếu yêu ma nhân cơ hội đến xâm phạm, thật sự hậu quả bọn họ không thể gánh vác được...

Lần này bệnh tình Linh Linh đã sớm nghiêm trọng hơn rất nhiều so với nửa năm về trước khi được Hư Ngụy chẩn đoán. Mà điều này cũng có nghĩa, bọn họ cần hao phí công lực cũng gia tăng gấp mấy lần. Bốn vị trưởng lão không khỏi mặt mày nhăn nhó, trầm mặc không nói.

Hư Ngụy quan tâm hình tượng Nam Hoa trước mặt người bên ngoài, liền gọi bốn vị trưởng lão vào trong phòng kín để trao đổi. Cốt Đầu tên gốc này thế mà giờ lại nóng nảy đi đi lại lại, có vẻ đặc biệt không yên lòng. Tướng Diêu vô cùng bất ngờ, hắn cũng rất kinh ngạc nhìn chằm chằm Cốt Đầu. Mấy trăm năm trước hắn cũng từng gặp Cốt Đầu một lần, cái tên này mấy trăm năm rồi vậy mà một chút tiến bộ cũng không có.

Vài phút sau mấy vị trưởng lão bị thuyết phục, đồng ý cứu người. Tướng Diêu cũng hòa hoãn lại, cho bọn họ sắc mặt tốt. Tuy nhiên, dù đối phương đã đáp ứng cứu người, hắn vẫn còn có yêu cầu: “Không thể nói cho vị Bạch Ngọc Thư cha nàng vào lúc này, nếu không ta cũng không cần chờ, lập tức rời đi.”

Hư Ngụy làm người chính trực, nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã đáp ứng rồi hắn sẽ không tiết lộ tin tức. Nay cứu người hắn đồng ý, bản thân Hư Ngụy nói là làm, nhưng hắn cũng có điều kiện: “Người không thể ở lại Nam Hoa của chúng ta.”

“Ta thì sẽ rời đi.”

Tướng Diêu cũng nói năng rõ ràng lưu loát, nói xong xoay người muốn đi, Hư Ngụy gọi hắn lại.

Tướng Diêu đầu cũng không quay lại, chỉ chờ cho hắn một cái bóng dáng phong tư yếu ớt: “Các hạ nếu muốn hỏi bản tọa vì sao vẫn còn sống trên đời, bản tọa không thể trả lời. Tất nhiên những kẻ biết việc này cũng không nhiều lắm, Thượng đế của các người là một trong số đó.”

Hắn nói ngắn gọn như thế, thần nhiên cười rời đi. Kẻ này tiếp tục đi tới đâu sẽ lưu lại một dòng suối nhỏ, Hư Ngụy nhu nhu thái dương đành phải kêu đệ tử ra xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Vũ Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cốt Đầu Ở Nam Hoa

Mãng xà tinh kia cũng không chịu ngoan ngoãn thành thật ngồi yên ở trong phòng bao lâu, lại nhanh nhẩu chạy ra.

Nàng chạy vào trong điện Ngọc Thanh, bỗng nhận thấy Cốt Đầu và Linh Linh nó đang ôm trong tay, mắt trừng thật lớn: “Người cái tên Cốt Đầu Tinh dương hoa thủy tính(lãng nhăng), đồ rùa con, ở trước mặt lão tử lại dám hồng hạnh vượt tường không thèm để ý đến lão tử, vậy mà giờ còn dám tìm tới cửa?”

Cốt Đầu vẫn nghe không hiểu nàng ta đang nói cái gì, nó thấy hai Linh Linh nhất thời lại trở nên hồ đồ, cúi đầu nhìn nhìn cô bé trong lòng, lại nhìn Mãng Xà tinh, mở miệng vô cùng. Đến là hai đồ đệ của Hư Ngụy nhìn cảnh này cũng phải cười ngặt nghẽo—— tiên tôn người không có gì làm đúng nên để cho Mãng xà tinh đọc sách, cứ mở miệng ra là dọa chết người ta, sự phụ chúng ta sợ là tức muốn học máu rồi.

Hư Ngụy đang bàn bạc cùng vài vị trưởng lão chuyện tu bổ chân nguyên cho Linh Linh như thế nào, nghe thấy mấy lời này cũng không nhịn được cười. Hắn biết đồ ngốc này cũng không hiểu rõ nghĩa của những lời mình nói, nên cũng không để trong lòng. Hắn nói muốn đưa Linh Linh và Bạch Cốt Tinh đi thu xếp chỗ ở trước, vừa tiễn chân mấy vị đạo trưởng liền bắt tay ngay vào việc chữa trị cho Linh Linh.

Đúng lúc này, Tướng Diêu vốn đã rời đi bỗng nhiên lại xuất hiện, từ trong tay ném đến cái tên hắc bào yêu quái vừa thoát chết mà sững đến phát rồ: “Đúng rồi, mọi người phiền toái, giúp ta để ý cái tên ngu ngốc này hộ với... Tạm thời cứ gọi nó là ‘Ê’, sau này nhất định ta sẽ hậu tạ.”

Hắn nói xong, tiêu sái phát tay áo bước đi, cũng không thèm quan tâm người khác đồng ý hay không. Mặt mày Hư Ngụy trầm xuống, thần sắc trở nên ngưng trọng. Tứ đại trưởng lão cũng ngạc nhiên bốn mặt nhìn nhau, khiếp sợ không hiểu nổi.

Hắc bào yêu quái kia bình thường hay giương nanh múa vuốt, nhưng vào tay Tướng Diêu cũng chỉ có thể ngoan như cục đất, bị ném vào ngồi bệt dưới đất cũng không dám ho he gì. Đến khi Cốt Đầu quay đầu nhìn thấy nó, không đợi hắc bào yêu quái chạy tới, Bạch Cốt Tinh đã chủ động đi lên dùng nắm đấm hung hăng chào hỏi nó, bắt nó hiểu được phải ngoan ngoãn thành thật.

Tướng Diêu dùng đòn thủy thuật, (chắc mọi người biết đòn thổ đúng không? Cái này tương tự, nhưng không chui xuống đất mà là xuống nước) trước khi rời đi quay đầu liếc hắc bào yêu quái bị đánh cho răng rơi đầy đất một cái. Chỉ sợ hiện tại hắn đã hiểu được tâm tình của Hi Chân lúc trước: đại nhân, người thật sự nhịn rất khổ sở đúng không!

Chờ hắc bào yêu quái bị Cốt Đầu đánh cho thành thành thật thật xong, tứ đại trưởng lão liền đứng xúm xít xung quanh nó xem xét.

Tướng Diêu đối với hắc bào yêu quái này cũng là thái độ nhờ vả với bọn họ, làm bọn họ không thể không nhớ tới cái tên kia. Cái tên kia cho dù đã cách xa đến mấy ngàn năm, vẫn luôn bị tránh nhắc đến, giữ kín như bưng ở trong tam giới. Kẻ đó tuy rằng phạm phải tội cực tà ác, nhưng cũng đã sống tới mấy ngàn năm, ở giữa đám thần thượng cổ, nổi danh đại danh đình đình là vị thần mạnh nhất—— Thượng cổ thần hồng thủy, Cộng Công.

Mấy người này cũng tò mò muốn xem mặt, vây quanh hắc bào yêu quái tóc hồng nhìn kỹ vài lần, cũng sợ hãi than thở. Ai có thể nghĩ ra đây, năm đó người kia oai phong một cõi, giận một cái là biến cả thế gian khắp nơi hồng hoang bạo phát, uy danh chỉ cần nêu ra là vô số người thần sợ hãi, mà nay thế nhưng lại thành ra cái bộ dáng này, lời thôi lách thép như vừa chui từ nghĩa địa ra.

Từ lão thờ dài, khe khẽ nói thầm với nhau. Tốt xấu gì cũng từng là thần thượng cổ, nay đang ở Nam Hoa, cũng nên lấy lễ mà tiếp đãi. Bọn họ thờ dài, cùng nhau cúi người vái nó một vái.

Mãng Xà tỉnh thờ phì phì nằng: “Các người cái đám rùa con này, lão từ mới không giống các người lại đi bái cái tên ngọc mới chỉ có 250 tuổi này...”

Nàng còn chưa kịp mừng xong, hắc bào yêu quái thấy nàng hai mắt liền sáng ngời, cổ họng ngao ô tru lên một tiếng rồi chạy tới.

Lại là một trận gà bay chó sủa...

Hư Ngụy tay trái kéo theo Mãng Xà tỉnh, tay phải kéo theo hắc bào yêu quái. Hắc bào yêu quái kia vẫn còn ngao ô ngao ô giương nanh múa vuốt với Mãng xà tỉnh, Mãng Xà tỉnh phun một mồi lửa từ trong cổ họng ra phi thẳng về phía nó. Nàng vẫn đang trong hình người, phun ra lửa uy lực không lớn, phun tới phun lui cũng chỉ có tác dụng làm “hạ hỏa”. Cả hai giống như hai tiểu hài tử đánh nhau, làm âm ỉ không ngớt.

Hư Ngụy đau đầu, thật sự là không biết nên xử lý như thế nào? Chả lẽ lại để cho một con chồn và con gà ở cùng một chỗ?(chồn ăn gà, ở đây ý Hư Ngụy là hai người này đánh nhau như thế, để cùng một chỗ sẽ ăn thịt luôn nhau mất) Hắn cũng không ngốc đâu.

Hắn chỉ có thể để cho Cốt Đầu và hắc bào yêu quái cùng ở phía sau núi, lại đặc biệt hạ kết giới đem trước sau núi ngăn cách, miễn cho hai kẻ này chỉ vừa thấy mặt nhau thì lại là một hồi gà bay chó sủa.

...

Đạo hữu khắp thiên hạ vây xem ngọc điệp xong, lại nghĩ muốn nghe chuyện của thần tiên đã tu thành như thế nào, bọn họ liền đứng trước quảng trường cùng kiểng chắn đợi. Hư Ngụy từ trong Ngọc Thanh điện bước ra, ngẩng đầu liền gặp cả một đám người đông nghịt đang ngẩng đầu ngẩng cổ tìm kiếm mình, hết ngó đông lại ngó tây.

Hư Ngụy cảm thấy thờ dài, có đôi khi hạc trong bầy gà (giới nổi bật hẳn lên) cũng không phải là chuyện tốt, lần này hắn trở thành thần tiên lần nữa, lại có cảm giác mình giống như là quốc bảo giấu trúc vậy. Hắn mệnh lệnh cho chư vị đệ tử bao quanh chắn hộ bản thân, dàn xếp toàn bộ mấy người này đưa đến sau núi. Còn lại chính bản thân hắn và tứ đại chương lão sẽ đi tới đó, mặc cho bọn họ vây xem chiêm ngưỡng.

Cốt Đầu ôm Linh Linh, cùng hắc bào yêu quái đi theo hai đồ đệ của Hư Ngụy ra phía sau núi Nam Hoa, đi qua một gian đường hầm bằng ngọc bích. Nơi này là cấm địa của Nam Hoa, chính là chỗ của Cửu âm u tuyến, là nơi mà những đệ tử tầm thường không thể tới. Và đằng sau đường hầm ấy là những ngọn núi đầy những huyết động sâu tối, khắp nơi đều có những dòng suối vắt qua. Khu rừng rộng mênh mông trải dài, lẫn lộn chạy khắp nơi cũng có thể dễ dàng bắt gặp chim quý thú lạ của Nam Hoa ở nơi đây. Nào tuyết hồ lông xù linh động, linh miêu lông dày mập mạp, còn có những con hươu đốm sải bước dài chạy khắp cả ngọn núi, nhiều đến không thể đếm nổi.

Cốt Đầu và hắc bào yêu quái giống như hai con dê nhũn chưa hiểu sự đời, ngó nghiêng nhìn khắp nơi.

Trước mắt là chính giữa mùa thu, cũng là thời điểm đám động vật khắp trên núi hoạt bát nhất. Chúng nó tụ tập thành từng đàn vui đùa trong rừng, đoàn người tới đây làm rất nhiều tiểu động vật tò mò vây xem. Thậm chí ngay cả mấy chú chồn đỏ sợ người lạ cũng trốn ở trên nhánh cây rậm rạp lá tò mò nhìn xem, từ đằng sau gốc cây lộ ra những cái lông xù to tướng. Chúng chạy tới chạy lui, vừa tò mò vừa sợ hãi tìm hiểu sinh vật lạ mới đến, trùng lặp mắt tròn vo đen bóng, hiếu kỳ nhìn bọn họ. Bộ dáng kia quả là đáng yêu đến không chịu được.

Cốt Đầu cúi đầu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Linh trong lòng mình, còn muốn nàng tỉnh lại để nhìn đám động vật nhỏ. Tâm trạng của nó rất tốt, cảm thấy Linh Linh nhất định sẽ rất thích nơi này.

Hắc bào yêu quái mới đầu còn ra vẻ bình tĩnh, nhưng nhìn cái ánh mắt dò xét tới lui của nó mà coi, dọc đường đi đều luôn chảy nước miếng thèm thuồng. Chờ đến khi nhóm người đi đến trước một dòng sông xanh biếc, ở bên bờ cỏ lau lại bắt gặp một tiên hạc với bộ lông trắng muốt, cách đó không xa đang đùa giỡn nghịch nước, hai mắt nó lại tỏa sáng, lộ ra bản tính ngao ô ngao ô kêu lên rồi chạy ra muốn vồ tới.

Đại đồ đệ và nhị đồ đệ của Hư Ngụy đã chuẩn bị từ sớm. Tên ngọc này một thân đầy thi khí(mùi xác chết), mặc dù bọn họ không rõ lai lịch của nó, cũng nghĩ đến việc nó cũng là một loại cương thi. Mà cương thi sợ nhất máu chó, nên hai đệ tử liền lấy ra từ túi càn khôn bên hông mấy ống máu chó, chèn ép hai bên hắc bào yêu quái, bắt nó đi đúng đường.

Bọn họ được dàn xếp ở tại phòng Ngưng Bích, là một chỗ sâu trong một tòa viện. Đây là địa phương ngày trước một vị thủ tọa đã ngẫu nhiên tu sửa, Cốt Đầu và Linh Linh ở một gian phòng, cùng hắc bào yêu quái làm láng giềng gần đó.

...

Cốt Đầu đến Nam Hoa, mới mấy ngày đầu nó còn thành thật, nhưng sau đó một thời gian nó bắt đầu bực mình.

Đãi ngộ khác nhau rất rõ ràng đấy. Nó và Linh Linh một ngày ba bữa, mà hắc bào yêu quái ở phòng cách vách một ngày lại có tới mười bữa cơm, hơn nữa bữa nào cũng là thịt cá sơn hào hải vị, giống hệt như nuôi dưỡng tổ tông vậy! Hơn nữa, tứ đại trưởng lão còn mỗi ngày đi từ ngọn núi cao nhất tới đây thỉnh an, Bạch Cốt Tinh nó đương nhiên có ý kiến, lại còn là ý kiến lớn nữa kia!

Phương thức nó biểu đạt bất mãn rất đơn giản, chính là trực tiếp đi sang phòng cách vách, cướp sạch đồ ăn của hắc bào yêu quái, lại còn ăn hắc bào yêu quái lên mặt đất đánh đập một trận. Có một lần các trưởng lão đang trong giờ dạy học, đệ tử ở phía sau núi phụ trách chiếu cố hai tên gốc này liền tới cáo trạng. Bọn họ chạy vội lên núi liền thấy hắc bào yêu quái mặt mũi bầm dập đang đuổi theo đám động vật quý giá trên núi Nam Hoa của bọn họ, chạy loạn khắp nơi. Tứ trưởng lão nhìn vào trong mắt mà dờ khóc dờ cười.

Hắc bào yêu quái một ngày ăn mười bữa cơm là vì sức ăn của nó lớn, không cho nó ăn no thì nó liền chạy lên núi bắt linh thú Nam Hoa nuôi dưỡng để ăn. Linh Linh thân thể vốn là phàm thai, một ngày ba bữa là đủ. Hơn nữa hiện tại thân mình Linh Linh suy yếu, lâu ngày nàng bị bệnh tật quần thân, trụ cột yếu ớt, Hư Ngự và bốn vị trưởng lão mấy ngày trước đã vì nàng mà tu bổ chân nguyên, nên vẫn còn cần điều dưỡng. Mỗi ngày họ đưa tới đồ ăn, đan dược đều là chế độ nàng nên tuân theo, nếu cứ liều mạng phạm ăn ngược lại mới là chuyện xấu.

Khổ nỗi Bạch Cốt Tinh cái gì cũng không hiểu, chỉ biết là nhìn vào số lượng, lấy hết đồ ăn cướp được của hắc bào yêu quái dứt cho Linh Linh. Hư Ngự đang ở dưới núi giảng đạo, nghe tin liền vội vàng tới phía sau núi, chỉ thấy Linh Linh đang ngồi ở trong lòng Cốt Đầu cặm cụi gặm gặm một cái đùi gà béo ngậy.

Nàng liếm hai miếng, liền đưa cho Cốt Đầu: “Cốt Đầu thúc thúc, ăn.”

Linh Linh hiện tại thích nhất việc vừa ăn vừa đưa cho Cốt Đầu cùng ăn. Cốt Đầu thường không ăn đồ ăn cùng nàng, cho đến mấy ngày hôm trước nàng vô tình thấy Cốt Đầu ăn vụng đồ ăn thừa nàng bỏ lại——Cốt Đầu từ lúc ở nhà Vương đại muội tử ăn cơm một lần, ký ức ấy vẫn còn mới mẻ, luôn nghi hoặc tại sao những thứ này ăn khó như vậy, nên nó nghĩ muốn ăn thử.

Linh Linh vui vẻ vì Cốt Đầu cũng muốn ăn loại đồ ăn này. Cho nên, có thứ tốt có thể chia sẻ cùng người khác là chuyện vui vẻ nhất, về sau nàng ăn được cái gì ngon đều sẽ đưa cho Cốt Đầu ăn cùng.

Cốt Đầu còn tiếc không muốn ăn đâu, nó cảm thấy Linh Linh ăn càng nhiều càng tốt, như vậy có thể khỏi bệnh thật nhanh.

Nó cầm lấy đùi gà, giả vờ ra vẻ cắn một miếng, còn đờ mặt nhai nhai nuốt nuốt một miếng, sau đó lại dứt cho Linh Linh. Linh Linh liền cầm tay nó, 'A ô' cắn một ngụm, ăn ngon lành, cả hai đều mang bộ dáng thật vui vẻ.

Ánh tà dương hồng nhạt âm áp chếch hướng chiếu vào phòng, nổi bật lên khung cảnh một lớn một nhỏ, thật âm áp, thật gần gũi.

Hư Ngự đạo trưởng đứng trước cửa nhìn cảnh tượng này, trong lòng có chút cảm thán.

Không thể tin được sẽ nhìn thấy ở trên người một yêu vật tình yêu thương chân thành tha thiết đến thế, vô cùng đáng quý, nhưng điều này cũng không có nghĩa là nó có thể cứ như vậy dứt đồ ăn lung tung cho đứa nhỏ, dứt ăn đến mức bị bệnh luôn! Hắn đi tới giật lấy đùi gà, Cốt Đầu ngẩng đầu nhẹ nhàng nhếch miệng với hắn. Hư Ngự cũng không thèm liếc mắt tới nó một cái, giờ tay chạm vào mi tâm Linh Linh xem xét chân nguyên của nàng, may mắn là chưa bị ảnh hưởng quá nhiều.

Hắn nhìn Cốt Đầu, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Trên cổ tay Linh Linh mang một cái chuông tơ hồng, đương nhiên hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra là đó là tiên khí, hơn nữa tiên khí thật đúng là khó đoán, lai lịch mười phần kỳ quái.

Hiểu được phạm nhân tất có tơ hồng nhân duyên của mình, do Nguyệt Lão chương quản, an bài nhân duyên chúng sinh. Mà trên cổ tay Linh Linh, sợi dây hồng này chính là tơ hồng se duyên, không lý do mà xuất hiện ở trên người nàng, Hư Ngự cũng không rõ có phải trên thiên đình có nhân vật can thiệp vào mệnh cách của Linh Linh hay không.

Nói trắng ra là, kẻ ra tay can thiệp đó đã đem dây tơ hồng của Linh Linh từ chỗ Nguyệt Lão lấy ra đưa cho nàng đeo. Thứ nhất là có thể bảo hộ Linh Linh bình an, thứ hai là vì trong tay Nguyệt Lão không có dây tơ hồng thì đương nhiên sẽ không se duyên cho nàng. Điều này có nghĩa là tiểu cô nương sau khi trưởng thành sẽ không có lương duyên, không thể lập gia đình thành thân.

Hắn cũng không thể không phán đoán rằng tiểu cô nương trước mặt có phải là một vị tiên nữ nào đó hay không, có lẽ là xuống dưới trần gian lịch kiếp. Hắn dùng pháp thuật xem kiếp trước của Linh Linh, lại chỉ thấy có chín kiếp, còn trước đó thì không tìm được gì. Điều này chứng minh trước chín kiếp đó, Linh Linh xác thực không thuộc sinh linh thế gian phàm trần.

Nhưng điều làm cho hắn khó hiểu chính là, trên người Linh Linh có thiên cương khí hộ thể, căn bản yêu tà không thể động tới nàng. Đó cũng chính là lý do vì sao hắc bào yêu quái kia vốn không kén chọn, gì cũng ăn, vậy mà mỗi ngày Linh Linh đi đi lại lại ở trước mặt nó tới tới lui lui nó cũng chưa bao giờ đánh chủ ý lên người nàng.

Mà cỗ thiên cương khí trên người nàng vô cùng chính khí, sức mạnh buru hần, cũng không hơi hợt giống như được người khác độ cho, vậy mà Bạch Cốt Tinh lại có thể hấp thu nguyên khí của Linh Linh, thật sự không thể tưởng tượng được.

Hư Ngự mơ hồ cảm thấy này thân thể của một lớn một nhỏ này ẩn dấu vô số bí mật. Hắn không thể khẳng định cùng Tà Thần Tướng Điều có liên quan, nên hiện tại cũng chỉ có thể yên lặng xem xét. Còn về phần Bạch đại nhân, hắn tạm thời không tính thông tri, mà Tiểu Mậu hắn cũng giấu diếm. Hắn đã đáp ứng Tướng Điều sẽ giữ bí mật, một lời nói quân tử đáng giá ngàn vàng, tự thấy không thể lật lọng. Hơn nữa trong lòng hắn cũng có nghi ngờ, liền

quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, sẽ không tùy tiện hành động.

Hư Ngụy biết nói thế nào với Cốt Đầu tên ngốc này cũng hiểu không thông đạo lý, chỉ có thể cẩn thận dặn dò Linh Linh rằng nàng không thể ăn lung tung cái gì. Hần nói với nàng, hiện tại thân thể nàng không tốt, phải nghe lời.

Linh Linh cũng nhu thuận, nghe xong liền lắc đầu không chịu tiếp tục ăn đùi gà Cốt Đầu dứt, chỉ là trong đôi mắt to còn lóe lên khát vọng, nàng thèm ăn đã nhiều ngày rồi.

Cốt Đầu liền ngẩng đầu, hơi có chút địch ý trừng Hư Ngụy, tính món nợ này lên đầu hắn. Hư Ngụy chỉ có thể cười khò.

Hần từ trong phòng Cốt Đầu đi ra, lại nhanh chóng chạy sang phòng của hắc bào yêu quái.

Hai cái tên chết tiệt này bên nào cũng không làm hắn bớt lo mà! Hắc bào yêu quái này thì cả ngày đi vòng vòng ở phía sau núi, ăn không ít chim quý thú lạ Nam Hoa nuôi dưỡng. Thậm chí đêm qua nó còn dám đi vào cấm địa của Nam Hoa - Cửu âm u huyền, lại còn chui vào đó bơi lội đến vô cùng vui sướng, làm mọi người sợ tới mức phải để tứ trưởng lão giữa đêm tiền vào cấm địa điều tra. Ai ngờ gặp cũng không gặp yêu ma quấy nhiễu u huyền liền yên tâm, lập tức liền lập trận pháp ở bên ngoài phòng hắc bào yêu quái, vậy khốn đồ ngu ngốc này không cho nó đi ra ngoài quấy rối.

Hắc bào yêu quái cũng có một thân cây mạnh đủ để rung chuyển nơi đây, ở trong phòng xoay vòng một đêm, đến sáng hôm nay ngang bướng phá vỡ trận pháp.

Thế nhưng vừa thò đầu ra đã bị Cốt Đầu đang chờ ở bên ngoài nhân cơ hội đi vào, cho nó một chút quyền đấm cước đá đoạt đi đồ ăn. Nó cũng không ăn, ban ngày ban mặt cũng muốn chạy ra ngoài đi bắt linh thú của Nam Hoa bọn họ để ăn. Tứ trưởng lão hết cách đem nó bắt về trong phòng, lúc này liền hợp lực áp chế nó.

Hắc bào yêu quái ở trong trận cứ thế đánh thẳng về phía trước, tứ đại trưởng lão bị hắn ép buộc đến tức điên suốt thì hộc máu. Lúc này Hư Ngụy thấy vậy vội chạy nhanh tới hộ trận, năm người hợp lực đem nó gắt gao vây trong trận, cũng may nó hết hơi hết sức một đêm rồi cũng đã mệt mỏi, tùy tiện đồ người ra đó mà nằm ngay đơ, trong nháy mắt tiếng ngáy vang vọng lên chín tầng trời.

Tứ trưởng lão ai nấy đều lau mồ hôi sau gáy, trong lòng kêu khổ thấu trời: Muội muội nhà ngươi, sao nuôi cái tên chết tiệt này khó thế!

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ba con yêu quái gây họa động trời!

Đừng nói lòng nào hoài nghi hồ ly tinh đối với hắc bào yêu quái là chân ái, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng buông tha cho nó.

Nam Hoa là đại phái đạo môn, cao thủ nhiều như mây. Mà trên núi lại càng nghiêm cẩn, có thi bố trận pháp hộ sơn, hồ ly tinh một con yêu quái cho dù tự tin đến mức nào cũng không có gan liều mình đi lên. Dù sao hắn cũng đã bao lần trải qua bao quá trình thái âm bổ dương, là tinh nhân trong mộng của biết bao cô nương như hoa như ngọc, giờ nếu lên núi nơi đây rầy đạo sĩ đi tìm chết, há chẳng phải quá uống phí sao?

Hắn trông chừng ở dưới chân núi Nam Hoa hơn nửa tháng, so với hắc bào yêu quái ở trên núi mỗi ngày thân thể khoan khoái ăn cơm ngon ngọt sơn hào hải vị, hắn ở dưới này màn trời chiếu đất, khổ không ai thấu.

Mặt trời mùa hè chiếu xuống chói chang, hắn hái được mảnh lá cây hóa thành một cây dù màu xanh biếc, che đi ánh nắng khủng bố tra tấn trên đầu.

Hồng hồ ly cũng là một trang tuyệt sắc. Hồ ly tinh vốn am hiểu mị thuật, phần lớn diện mạo trong loài cũng xinh đẹp dụ người. Dung nhan hắn thế nên cũng rất tuấn nhã, từng đoá từng đoá hải đường đỏ đến mị hoặc tràn ra từ trong ống tay áo, ô đúng đưa trong cơn gió phiêu lãng. Hắn đứng dưới bóng râm của cây hoa lê trắng muốt, trong lúc ở giữa một rừng lá cây xanh biếc, liền tựa như vị công tử tuấn tú đứng dưới mưa bụi Giang Nam, ôn nhã xuất chúng, quả thật có chút tình thơ ý họa.

Thực ra tên hồ ly này đang trong lúc tự kỷ. Hắn đứng bên hồ, ngắm hình bóng mình dưới nước mà xem trái ngó phải, nhìn đến mức ánh mắt nóng rực, tự mình say mê mình.(đồ tự luyến!)

Bỗng nhiên, một làn hơi nước trong veo mát rượi bỗng sà xuống trước mặt hắn, chung quanh vốn nóng bức, vậy mà trong thoáng chốc nhiệt độ không khí lại nhanh chóng trở nên mát mẻ. Nhiều loại hoa trong lúc đó bỗng bùng nổ rộ, tán ra xung quanh giống như đám khói bay trong không khí, lại giống như làn nước trong dòng sông, quả thực là một biển hoa rực rỡ với tốc độ nở bùng nhanh đến chóng mặt! Tương Diêu đứng giữa khung cảnh diễm lệ đó, chẳng biết từ bao giờ, cất bước tới gần.

Lông mày thanh lạnh tựa tuyết, dung mạo trong trẻo thanh lãnh như sương, dung nhan đẹp đến mức có thể ăn được, làm cho muôn hoa tươi đẹp cũng trở nên thất sắc.

Cái tên này đi đến đâu cũng lưu lại một khe nước nhỏ, hồ ly tinh miễn cưỡng khen một tiếng khung cảnh đẹp, nhìn thấy thế nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

Tướng Diêu ngẩng đầu nhìn trên núi Nam gió thổi mây trắng nhẹ bay, nhấc tay nhẹ ngắt một đóa hoa đỏ kiêu diễm từ một bụi son trà, nâng lên khoe miệng khẽ cười, không chút để ý nhẹ nhàng ôn nhu mở miệng: “Tối nay ta đưa ngươi đi lên trên đó.”

...

Giờ tý vừa qua, trên núi Nam Hoa lại một trận náo nhiệt.

Hắc bào yêu quái hôm nay lại bắt đầu điên cuồng chống trả, đánh thẳng về phía trước liên tục không ngừng nghỉ, rốt cuộc đến đêm cũng có thể giải khai trận pháp vây khốn nó ngoài cửa. Mà trong lòng nó vẫn còn có vẻ tiếc nuối u cốc nước suối vô cùng dễ chịu phía sau núi kia, vừa lao ra khỏi phòng chạy về phía đằng sau núi.

Lúc đi ngang qua phòng ốc cách vách, hóa ra Cốt Đầu đang dựa vào tường ôm lấy Linh Linh trong lòng đếm sao.

Lông mi Linh Linh rất dài, ban ngày lại ngủ nhiều, lúc này nàng liền không chịu thành thật đi ngủ, âm ỹ muốn ngắm sao xem ánh trăng.

Hắc bào yêu quái đi ngang qua trước cửa sổ, quay đầu cùng Cốt Đầu bốn mắt nhìn nhau. Cốt Đầu bình tĩnh xoay người đem Linh Linh đặt lên trên ghế, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Sau đó, đi ra cùng với hắc bào yêu quái đứng cân đối hai bên cánh cửa, tụng cho nó một trận Lưu Tinh quyền(nắm đầm dầy đặc như sao rơi), đánh đến thoải mái khoan khoái xong lại quay về ngắm sao cùng với Linh Linh.

Hắc bào yêu quái bị đánh đến nổi mặt mũi bầm dập, mặt xám mày tro chui lủi ra đằng sau núi. Cái tên ngốc này thiên tính hướng thủy, nhảy vào Cửu âm u huyền lại một phen nghịch ngợm.

Cốt Đầu dỗ Linh Linh đi ngủ, cũng đi theo đến u huyền. So với hắc bào yêu quái thì nó cũng chẳng thành thật hơn bao nhiêu, nhưng mặc dù nó không có đầu óc mấy, chỉ ít cũng thông minh hơn hắc bào yêu quái. Nó biết muốn vụng trộm đến tắm nước suối Cửu âm u huyền, mà lại làm giống như tên ngốc đó, nghịch ngợm lung tung làm nước văng ào ào, làm đạo đồng canh giữ giật mình tỉnh dậy, làm hại người khác cũng chưa được tắm đủ.

Bất quá Cốt Đầu chạy nhanh, chưa vị trưởng lão đều nghĩ cũng chỉ có hắc bào yêu quái một mình xông vào Cửu âm u huyền, nghiêm nhiên không để phòng cái tên Cốt Đầu tinh quái.

Cốt Đầu chui vào trong làn nước suối. Cái tên hắc bào yêu quái kia vốn là sinh vật có kỹ năng bơi tuyệt vời, ở trong nước đại phát thần uy, chỉ cần gặp Cốt Đầu sẽ xông tới đánh. Cốt Đầu nay sao thêm để nó vào trong mắt, trong nháy mắt lại cho hắc bào yêu quái một trận đòn như lưu tinh, rồi nó bắt đầu tu luyện trong nước.

P phía sau núi Nam Hoa linh khí dư thừa, Cửu âm u huyền thông với ma giới, là suối nguồn yêu giới, cũng là thánh địa tu luyện của tam giới. Cốt Đầu cũng khá chăm chỉ, vừa vào trong nước liền hết sức chuyên chú thọ nạp tu luyện, nhưng cũng vì thế nên phát cáu với việc hắc bào yêu quái cứ liên tục quấy rối.

Nó ở trong nước bơi qua bơi lại, thỉnh thoảng lại phun nước phì phò, thậm chí là ngốc ngốc nghếch nghếch bơi theo một đàn cá hay tôm gì đó cũng có thể làm nó nghịch vui vẻ cả buổi sáng, nếu làm ra tiếng động lớn liền bị Cốt Đầu đập một trận. Sau khi bị đánh vài lần, cuối cùng tên ngốc này cũng trở nên thành thật hơn. Khổ nỗi Cốt Đầu cũng chưa có được thanh tĩnh bao lâu, cái con hồng hồ ly chết tiệt kia lại không biết chui ra từ chỗ nào, xông tới đòi chém đòi giết.

Hồng hồ ly ở dưới chân núi đợi đến nửa đêm, Tướng Diêu dùng thủy độn thuật đưa hắn lên trên. Hắn cũng phải xoay vòng vòng mấy lần đằng sau núi, rốt cuộc cũng tìm được đến chỗ này.

Vốn trước đây bên ngoài U huyền có kết giới, ai ngờ mấy ngày trước bị hắc bào yêu quái mạnh tay phá vỡ. Cái tên này áy vạy mà lại là một cao thủ phá kết giới, dù thế nào cũng có thể trong thời gian ngắn nhất tìm được mắt trận hoặc chỗ phòng thủ mỏng nhất trong trận. Mà Hư Ngụy cùng bốn vị trưởng lão vì tu bổ chân nguyên Linh Linh đã bị hư hao quá độ, phạm vi Cửu âm u huyền lại cực lớn, cực rộng rãi, để mà tu bổ kết giới của nơi lớn như vậy, nhất thời bọn họ chỉ có thể bó tay vô phương, chỉ đành đắp thêm một lớp móng manh ở chỗ hồng trên kết giới bổ sung vào một tầng, lại ở ngoài cửa phòng hắc bào yêu quái lập trận vây khốn nó.

Hồ ly tinh này ban đầu vẫn còn rất do dự không biết có nên đi vào phạm vi kết giới hay không, bởi tự nhiên hắn cũng sợ trận pháp này. Khổ nỗi hắn không chịu nổi nỗi nhớ nhung đối với hắc bào yêu quái vốn là chân ái của hắn, chân ái nay đang ở bên trong, còn hắn thì lại không thể cứ thế đường hoàng bước vào cửa.

Hắn lo lắng vòng vòng ở phạm vi xung quanh kết giới, rốt cuộc cũng tìm được lỗ hồng hắc bào yêu quái tạo ra, liền hóa nguyên hình xông vào trong suối, vừa bắt được hắc bào yêu quái liền xông vào đập cho một trận.

Mới đầu Cốt Đầu đối với hai tên này chẳng thêm quan tâm, chỉ chuyên chú tu luyện. Nhưng hai kẻ này cũng không phải chỉ đánh nhau là xong chuyện! Hắc bào yêu quái ở trong nước so với trên đất bằng lại càng lợi hại, giao thủ với hồng hồ ly nó cảm thấy đánh thắng được liền không thêm chạy, cả hai quần lấy nhau từ phía đông đến phía tây, lại phía nam đánh tới phía bắc, toàn bộ u huyền đều bị chúng nó quấy đục. Cốt Đầu ngại bọn chúng âm ỹ, cũng xông vào trận đánh nhau với tụi nó.

Ba kẻ này quần thành một đoàn, quây U huyền đến long trời lở đất. Đợi đến khi đám người Hư Ngụy phát hiện dị động chạy tới, ba cái tên ngu ngốc này đã gãy ra đại họa.

...

Nước suối giống như sôi trào, ở trung tâm phun lên những bọt khí, dâng lên một cột nước...

Cột nước càng ngày càng lớn, cuối cùng tựa như phun cao lên đến tận trời, bên trong thỉnh thoảng xuất hiện một ít vật thể màu đen hỗn loạn vây quanh. Cuối cùng mấy cái vật thể không rõ đều bị phun lên bờ, người người ngã trái ngã phải phát ra tiếng rầm rầm, lại vuốt râu trộn mắt chửi ầm lên —— “Ni mã (chửi vậy đó) là đồ khôn rùa con nào ở suối nguồn quậy nước sôi trào, nghịch đến mức suối nguồn tức giận phun trào dòng nước lớn?!”

Nguyên lai đây là dòng suối đi qua tam giới, Cửu âm u tuyền này nổi thẳng đến dòng nước thượng nguồn trong ma giới, khiến cho suối nguồn tạo thành lũ lụt, cuốn vô số yêu ma quỷ quái trên bờ phun tới nơi này.

Chẳng trách từng có đồn đại nói U tuyền này là Ma mẫu (mẫu trong mẫu thân), lúc này quả nhiên giống như yêu quái mẫu thân, không ngừng nôn mửa ra một loạt yêu ma, lẫn lộn đầy trên đất.

Cốt Đầu vừa thấy tình hình không ổn, liền mau chóng bỏ chạy. Nó chạy về phòng trước tiên, đem đi Linh Linh đang ngủ say, lại tiến tới tủ quần áo, ăn mặc kín mít cả người, rồi lại chạy tới phía sau núi xem xét tình thế.

Phía sau núi đã sáng rực ánh lửa như ban ngày, mọi việc nhiễu loạn thành một đồng hỗn độn. Mấy trăm đệ tử Nam Hoa giờ cao cây đuốc tới hiện trường, thấy được Cửu âm u tuyền đã yên lặng gần trăm năm giờ đây đột nhiên phun trào, bọn họ đều thất kinh, mấy đại trưởng lão người người sắc mặt đại biến.

Lúc này cũng không phải thời điểm truy cứu trách nhiệm. Tứ đại trưởng lão dựa theo phân phó của thủ tọa, bắt đầu an bài mọi thứ đầu vào đấy, mệnh lệnh cho vài đội đệ tử tạo thành một đội quân vây quanh, hồng mong chiếm được lợi thế chủ động, có thể liên kết giết yêu quái.

Mới đầu U tuyền phun ra yêu quái, số lượng cũng không nhiều lắm, mỗi con thừa thốt rơi xuống, còn chưa làm rõ tình huống đã bị đám đệ tử dễ dàng thu phục.

Nhưng U tuyền càng phun cột nước càng cao, không ngừng phun ra càng ngày càng nhiều yêu quái. Đệ tử Nam Hoa đều hiểu được đây chỉ là khúc nhạc dạo đầu, theo thời gian yêu quái đến sẽ càng ngày càng nhiều, trận địa ngiên dịch của bọn họ sẽ luôn phải sẵn sàng tiếp đón một quân đoàn yêu quái khổng lồ, một ít đệ tử tuổi trẻ khí thịnh lại vô cùng phấn khởi, nóng lòng muốn thử.

Mãng Xà tinh kia sớm đã theo Hư Ngụy từ trong phòng đi ra ngoài, hóa thành nguyên hình yêu quái, thi thoảng bơi qua bơi lại cuốn lấy một con Ngưu yêu chơi đến bất diệt nhạc hồ. Hắc bào yêu quái cũng xen lẫn trong đám yêu quái, miệng còn đang ăn, trong tay lại vẫn còn giờ nắm đấm với một con yêu quái khác, chân thong thả lơ lửng đạp trúng một con nữa.

Cốt Đầu cũng ăn mấy con yêu quái, trong lòng nó còn đang mãi nhớ nhưng Linh Linh kia.

Nay Linh Linh thân thể tốt hơn rất nhiều, mặc dù Cốt Đầu không hiểu ngôn ngữ loài người, cũng có thể cảm giác được hiện giờ phía sau núi Nam Hoa yêu khí dâng đến tận trời. Suối phun ra cuộn cuộn, yêu quái tới một đám lại nổi tiếp một đám đông nghìn nghịt, quả thực số lượng sắp hơn vạn con, dày đặc đến kinh người. Giờ nó nghĩ, đã đến lúc chuẩn.

Nó chạy về phòng, từ trong tủ quần áo ôm Linh Linh ra ngoài, ba chân bốn cẳng mặc cho Linh Linh quần áo bình thường của nàng, cùng với một ít món đồ chơi, toàn bộ bỏ vào một cái bao, vác lên trên vai định sẽ chuẩn đi, thì đúng lúc này Hư Ngụy đạo trưởng lại nhanh chân chạy tới chặn trước cửa.

Vài vị trưởng lão cùng thủ tọa vì thay Linh Linh tu bổ chân nguyên, tu vi hao tổn rất lớn, cần thời gian khôi phục. Nay thực lực không thể so sánh trước kia, chư vị đệ tử Nam Hoa mặc dù có thể ngăn cản nhất thời, nhưng trước mắt số lượng yêu vật đã đạt tới con số kinh thiên, nếu lũ lụt lần này kinh động tới cao tầng trong Ma giới làm bọn chúng ra tay, Nam Hoa sẽ gặp nguy hiểm.

Hư Ngụy đã từng cùng Bạch Cốt Tinh giao đấu, thực lực nó đương nhiên Hư Ngụy rất rõ ràng. Đáng tiếc, tuy rằng vũ lực của nó mạnh tới nghịch thiên, vậy mà lại là âm tà vật, trời sinh e ngại dương khí, đạo sĩ thu phục nó tất nhiên là dễ như trở bàn tay. Nhưng mà đối chiến với yêu ma tà vật, nó cũng là người xử lý tốt nhất... Ách, yêu quái xử lý tốt nhất.

Cái tên này tự nhiên không thể giảng đạo lý được, Hư Ngụy liền hóa ra một viên tuyệt sắc thủy tinh đan, đúng là bảo bối của Nam Hoa —— đại bổ hoàn chế từ nước suối U tuyền.

Đan hoàn này chế luyện từ tinh hoa nước suối mà thành, hợp âm bổ khí, người tu đạo hay thần tiên yêu quái đều có thể dùng nó để tăng tu vi. Cái tên Cốt Đầu này người nói nó ngốc thì công nhận nó cũng ngốc thật, nói nó thông minh, có đôi khi thông minh hơn người, nhìn một cái liền biết ý từ Hư Ngụy.

Nó cũng do dự, cúi đầu nhìn Linh Linh trong lòng. Hư Ngụy liền nhanh chóng tiếp tục lại lấy ra một viên đan dược. Khóa đan dược này hẳn cũng vừa mới luyện thành, hẳn cũng nhìn ra được Cốt Đầu vô tình hút nguyên khí Linh Linh, khóa đan dược này nếu để Linh Linh ăn vào sẽ hình thành một đạo bình chương (lã chắn) bảo hộ Linh Linh không bị Cốt Đầu vô tình hấp thu nguyên khí. Đương nhiên, nếu Cốt Đầu thực sự muốn hấp thu chân nguyên Linh Linh, cái đan dược này cũng chỉ vô dụng.

Cốt Đầu cũng không biết đây là cái gì, thấy Hư Ngụy dứt cho Linh Linh, nó tự xác nhận là sẽ có lợi cho Linh Linh, lúc này liền không chút do dự đem Linh Linh giấu trở lại trong tủ quần áo. Nó nhìn Hư Ngụy ở ngoài phòng thiết kế trận giới bảo đảm an toàn cho Linh Linh, thế này mới chịu bay ra đằng sau núi.

Cốt Đầu khó có khi được triển khai quyền cước. Nó ở giữa đám yêu quái anh dũng giết địch, nơi nào đi qua thì thể cũng la liệt khắp nơi, tà xung hữu đột

giống như chồn không người. Nó có nanh vuốt sắc nhọn có thể so với thần binh, thân hình lại nhanh đến nghịch thiên, trăm yêu trừ ma đối nó căn bản không cần tốn nhiều sức.

Hắc bào yêu quái cũng là gặp một con lại một trảo ăn hết. Hồ ly tinh đuổi theo hắc bào yêu quái, phàm là con yêu nào dám chặn đường nó cũng đều giết hết không tha. Ba “người” này khắp chiến trường đại sát tứ phương, quả thực giảm bớt áp lực cho đệ tử Nam Hoa rất nhiều.

Mãng Xà tinh đã ở giữa đám yêu quái chơi đùa vui vẻ, Hư Ngụy thừa dịp bay lên không muốn tóm nàng trở lại. Nàng đang chơi vui vẻ, Hư Ngụy lại cách không bắt nàng qua, làm nàng vô cùng bất mãn, một đuôi ba nhát đập hẳn, Hư Ngụy khó khăn tránh được liền tóm lấy cái đuôi của nàng cuốn vào trong lòng, đọc một khẩu quyết liền hóa thành hình dạng con người, quả đúng là một cô gái thiên kiều bá mị.

Đứng nhìn này nàng ấy bình thường mở miệng ra nói bậy không chịu nổi, diện mạo lại vô cùng xinh đẹp, mặt như hoa đào da như phấn, so với hoa còn đẹp hơn, cặp mắt trong veo như nước tức giận trừng Hư Ngụy.

Hư Ngụy ôm chặt nàng vào trong ngực, còn cúi đầu cọ cọ cái trán của nàng muốn trấn an nàng. Nàng tránh cũng tránh không được, khó thở chỉ lo lấy móng tay làm móng vuốt muốn cào hẳn. Hư Ngụy vừa vội vàng bắt yêu còn phải đỡ nàng, khuôn mặt tuấn lãng nhỏ nhắn bị nàng cào có đến mấy vết cào đỏ sẫm.

Hắc bào yêu quái ở giữa đám yêu quái ăn liên tục, mà số lượng yêu quái thì cực nhiều, dày đặc. Cái tên này là đồ ngu ngốc không sợ chết, xông lên trước, bị bảy yêu nhất loạt xông tới, quần áo đánh cho rã rời đầy đất.

Hồng hồ ly sao có thể để cho chân ái chết bởi những yêu quái khác trước, liền nhảy vào giữa đám yêu quái, cùng hắc bào yêu quái lưng dựa lưng, vai kề vai chiến đấu giữa bảy yêu như hồ rình mồi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tướng Diêu muốn gây rối: Chủ nhân, từ biệt đã lâu, giờ trở lại, thương hải tang điền...

Lần này yêu giới dị động đã làm kinh động đến cả thiên đình, đã mấy trăm năm không thấy trên núi Nam Hoa yêu khí cường đại, dày đặc ngút trời như thế. Lúc này thượng đế bệ hạ liền phái vài tên tiên quan xuống dưới điều tra.

Nhóm tiên quan vừa thấy tình thế khẩn cấp như thế, vội vàng chạy trở về bẩm báo. Hiệu suất làm việc của thiên đình lại hồi phục tốc độ bình thường, qua suốt một ngày một đêm, thiên binh thiên tướng mới chậm rì rì đăng vân giá vũ xuống bắt yêu. Đệ tử Nam Hoa cắn răng kiên trì với bảy yêu đông nghịt, bị bọn chúng xa luân chiến (thay phiên đánh) mệt đến suýt học máu, giờ lại càng cảm thấy nghiêng răng nghiêng lợi với hiệu suất chậm phát điên của thiên đình.

Tướng Diêu khoanh tay đứng nhìn, lơ lửng ở giữa không trung. Hắn dùng thuật ẩn thân, nay quần ma loạn vũ yêu khí tận trời, thành lá chắn che dấu tốt nhất, không ai phát hiện ra sự hiện diện của hắn.

Hắn có tâm muốn thử thực lực thiên đình, liền bàng quan không can thiệp. Thiên binh thiên tướng tới chậm trễ như thế, nên cũng không thể làm cục diện xoay chuyển căn khôn được.

Cửu âm u tuyền phun ra càng ngày càng nhiều yêu quái, số lượng cứ dần dần tăng lên, lúc này cho dù bọn họ có binh lực cường thịnh, cũng không có cách nào tiếp cận U tuyền, chỉ có thể chờ đợi nước suối phun hết yêu quái, lại đồng loạt xông lên giết chết.

Lúc trước bọn họ chiếm ưu thế, nhưng không có cách nào chủ động tiến đánh, chỉ có thể bị động chờ đợi. Đến khi vòi nước từ Cửu âm u tuyền phun lên tới tận trời, càng lúc càng dâng cao, yêu quái bị phun ra đông không đếm xuể, số lượng càng ngày càng nhiều, cuối cùng ngay cả mấy vạn thiên binh thiên tướng cũng dần dần không thể áp chế được.

Cứ thế ác chiến suốt ba ngày ba đêm, suối U tuyền rốt cục dần dần trầm xuống, số lượng yêu quái bị phun ra càng ngày càng ít, đại chiến mới dần dần đi tới kết thúc.

Về phần đám người Nam Hoa, phần lớn cũng đã tiêu hao quá mức thể lực, chống đỡ không nổi. Ngay cả hắc bào yêu quái tên Ngốc kia cũng lăn ra ngủ thi có thể thấy được, duy chỉ có Hư Ngụy đạo trường và Cốt Đầu càng đánh càng hăng, càng đánh càng ăn ý, dần dần đánh ra trình độ mạnh khó có thể kháng cự được.

Vũ lực Cốt Đầu mạnh đến nghịch thiên, thể lực và tinh thần lực cũng đứng tốp đầu, nó đấu tranh anh dũng ở ngay hàng đầu, căn bản Hư Ngụy không cần xông lên phía trước để chém giết.

Đạo sĩ vốn am hiểu thuật pháp, sự bền bỉ của da thịt, bất kể là sức chịu đựng hay tốc độ đều không thể so sánh với yêu ma. Mà đạo sĩ của Nam Hoa phần lớn đều nuôi ngư thú, gặp đối thủ nào khó chơi liền thả ngư thú ra, một xông lên đánh, kết hợp với đạo sĩ ở đằng sau thi pháp phụ trợ. Mãng Xà tinh vốn là ngư thú của thủ tọa các đời Nam Hoa, bị nô dịch mấy trăm năm. Vốn thật vất vả mới trốn được xuống núi, lại bị bắt trở về, đến bây giờ nó vẫn

còn tức điên người. Nay Hư Ngụy bị quần áo, nàng liền vỗ tay ha ha cười to, đầu thềm quan tâm hấn chết hay sống.

Tất nhiên là Hư Ngụy đạo pháp cao thâm, không có nàng cũng không bị đánh bại. Chẳng qua là hấn thiếu một đồng đội, giống như hấn có một bộ kiếm pháp hảo hạng, bắt đắc dĩ trong tay lại chỉ có một thanh kiếm tầm thường, đương nhiên là khó có thể phát huy được hết sở trường.

Nay có Cốt Đầu sức mạnh mớu vuốt mạnh đến nghịch thiên, làm Hư Ngụy có thể đại phát thần uy. Hấn chỉ cần đứng ở chỗ xa, nơi cao, vừa nhìn Cốt Đầu vừa vẽ bùa thi pháp, hộ thể cho nó giúp nó tăng sức mạnh chiến đấu, lại triệu hồi thần lôi đánh chết thật nhanh đám yêu quái chưa kịp chết xung quanh Cốt Đầu. Hư Ngụy có tu vi cao thâm, đã độ kiếp thành công, trở lại thành tiên đương nhiên tu vi cũng trở về, nay triệu hồi thần lôi hơn mười tia hung bạo đánh xuống, trong nháy mắt có thể triệu hồi sét đánh xuống trong phạm vi mười trượng, trong một lần có thể làm cho hơn trăm con yêu quái khi tuyệt bỏ mình.

Mãng Xà tỉnh ở giữa đám yêu quái lại bắt đầu nghịch ngợm, dùng cái đuôi dòn đám yêu quái lại thành một đồng. Cốt Đầu vọt vào đám đó liền đại khai sát giới, Hư Ngụy lại phóng một trận địa thần lôi đánh xuống lần nữa, thu thập vạn phần sạch sẽ lưu loát.

Mãng Xà tỉnh nghịch ngợm, vô tình cũng đã giúp bọn họ rất nhiều.

Bọn họ một kẻ dẫn quái, một tên chủ công, một người phụ trợ, phối hợp quả thực thiên y vô phùng, càng ngày càng dễ dàng, đánh phải nói là vô cùng vui vẻ đã nghiền. Chỉ có một vấn đề, đó là Cốt Đầu cái tên chết tiết thường xuyên trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi đâu, luôn luôn đứng giờ chạy về đút Linh Linh ăn com, lại chơi đùa với nàng một chút, hoặc là dỗ nàng ngủ. Chỉ còn lại bóng dáng Hư Ngụy bị bảy yêu vây công, đánh cho hộc máu mồm.

Phải đến khi hấn chịu không nổi, phải phái riêng một nữ đệ tử về đặc biệt chiếu cố Linh Linh, cuối cùng tên ngọc này mới chịu yên một lúc.

...

Tướng Diêu vẫn đợi đến khi đại chiến sắp chấm dứt mới thủy động rời đi, hấn đi vào căn phòng chờ ở bên ngoài chỗ Linh Linh đang ở. Mà nay đang là cuối thu, trời thanh khí sáng, trời sau buổi trưa gió nhẹ thanh thanh, lười biếng lơ đãng nhẹ nhàng thổi. Ở phía chân trời, mây trắng chậm rãi từ từ trôi, làm cho khoảng thời gian sau buổi trưa này, trở nên dài thật dài.

Hấn lặng lẽ ngồi ở trong sân, ánh mặt trời mùa thu dịu nhẹ xuyên qua lớp lá cây, chiếu xuống mặt đất thành những khoảng sáng loang lổ. Hấn đứng ở đó, lặng lẽ nhưng sức hiện diện thật mạnh mẽ, tựa như hoa tuyết chói sáng, khuôn mặt kiêu diễm có chút nhọt nhọt đau thương, làm âm đạm dung nhan hấn đi vài phần. Vốn là đang do dự, chung quy vẫn hướng vào trong phòng, bấm quyết.

Một tầng nước mỏng manh màu xanh lam gọn lên từ đầu ngón tay hấn bắn ra, rất nhanh lan tràn vào trong nhà. Nữ đệ tử kia đang ở trong phòng đút thuốc cho Linh Linh uống, đột nhiên giật mình một cái thật mạnh, đầu óc hỗn loạn không rõ, rất nhanh mê man nằm gục trên bàn.

Linh Linh cũng ngủ gục xuống, nằm ở trong lòng nữ đệ tử, lông mi thật dài tạo thành cái bóng nhọt nhọt trên khuôn mặt nàng. Tướng Diêu xuyên tường chậm rãi đi đến, trường bào màu lam thủy sắc tung bay theo gió, những nơi hấn đi qua đều bị bám một lớp thủy khí thanh linh nhu thuận.

Dung nhan của hấn lạnh lùng điềm tĩnh, lặng lẽ đứng ở trước mặt nàng, chậm rãi cúi đầu, chăm chú nhìn.

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt phấn nộn của Linh Linh. Tướng Diêu kim lòng không đậu, nâng tay lên, vì nàng che đi chút ánh sáng hắt lên mặt.

Làn da hấn trắng nõn, tựa như trong suốt, da thịt trên mu bàn tay thậm chí còn tinh tế non mềm hơn so với nàng, lại càng không sợ bị ánh nắng chiếu xạ. Hấn vẫn còn nhớ rõ, không biết bao nhiêu năm trước đây, ở những kỷ ức chưa từng mờ nhạt xói mòn trong lòng hấn, bọn họ từng sống vai ngồi cạnh dòng nước xanh biếc dập dềnh ven biển. Gió biển mặn mà ướt át thổi phát lên những ngọn tóc đen óng nhu thuận của nàng, phất qua hai gò má hấn. Nàng lặng lẽ tựa vào đầu vai hấn ngủ say, lông mi thật dài im lặng khép thành hình giống như cánh quạt. Hấn cũng không dùng pháp thuật che nắng che nắng cho nàng, mà luôn thích dùng tay của mình, tự thân đôi lấy chút bình yên cho giấc mộng của nàng.

Là nàng cho hấn một sinh mệnh mới, ngay cả thời điểm hiện tại cảnh còn người mất, hấn cũng vẫn như cũ khắc sâu trong tâm khảm, không dám quên đi dù chỉ chút thôi...

Tướng Diêu chậm rãi cong thắt lưng cúi xuống, đầu ngón tay chạm vào mi tâm Linh Linh. Trong giây lát, tựa như có chút ánh sáng le lói xanh nhọt nhọt từ mi tâm nàng tản ra, tựa như từng giọt sóng nhộn nhạo dần tản ra, xoay xung quanh ngón tay hấn.

Hấn dùng tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp hơi nheo lại, nhìn dung nhan tinh tế đoan trang trong lúc ngủ mơ của nàng, không khỏi than nhỏ: “Chủ nhân, từ biệt đã lâu, trở lại, thương hải tang điền... Ngày chúng ta thực sự gặp lại... Chắc chắn không xa. Chắc chắn, trong tương lai, sẽ không lại một hồi thương hải tang điền.”

Hấn nhắm mắt chạm vào hai gò má của nàng, tinh tế ôn nhu áp lấy, không muốn xa rời. Rồi lại mở ra hai mắt, nhẹ nhàng ôn nhu hôn lên đôi môi phấn nộn của nàng, tựa như chuồn chuồn lướt nước. Cái tên này một chút cũng không để ý mình đang dâm loạn nữ đồng, giọng nói mềm dịu tựa như gió xuân thổi tới: “... Chờ ta.” (tình địch xuất hiện, tình địch xuất hiện!!!)

...

Sau đại chiến, Cốt Đầu ở trong tình trạng kiệt sức, trở về ôm lấy Linh Linh liền nằm lỳ trên giường đánh một giấc.

Nó vừa ngủ một cái liền ngủ luôn sáu canh giờ (12 tiếng), Linh Linh bị nó ôm chặt chẽ cũng không thể đứng lên. Nàng đói bụng liền lấy điểm tâm ở đầu

giường ra ăn, bản thân thì tự chơi tự vui. Chờ Cốt Đầu ngủ no nề mở ra hai mắt, thấy Linh Linh đang ghé vào trong ngực nó, dùng tay nhỏ bé sờ sờ xương trên người nó, nghịch đến vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn vạn phần thiên chân khá ái.

Cốt Đầu cũng vô cùng vui vẻ. Nó ôm Linh Linh dậy cực nhanh, dùng miệng xương cọ cọ cái mũi nhỏ của nàng, làm Linh Linh ngứa ngáy cười hi hi không ngừng, cùng nó nghịch ngợm thành một đoàn ở trên giường, chơi đùa âm ỉ.

Nó lơ đãng liếc thấy bồn tắm phía sau bình phong, mắt liền sáng lên, khẩn cấp muốn đun nước nóng tắm bồn cùng Linh Linh. Hư Ngụy vốn có việc muốn tìm Cốt Đầu, đẩy cửa ra liền thấy cô bé con đã bị cởi sạch đứng ở trên ghế. Hắn quần bách lập tức cúi đầu xoay người. Cốt Đầu cũng giật dử, một cước đá hắn bay ra khỏi phòng, sau đó 'Phanh' đóng cửa phòng lại, ôm Linh Linh tắm rửa thơm ngào ngạt.

Đợi cho đến tận khi Cốt Đầu đã tắm rửa thay quần áo cho nàng xong, ôm nàng đi ra ngoài hấp thụ ánh trăng, liền thấy Hư Ngụy vẫn đang đứng chờ ngoài cửa.

Lần này hẳn tới đây là muốn thu Cốt Đầu làm ngự thú của bản thân.

Kỳ thật hắn cũng có tư tâm, vốn sớm đã không muốn Mãng Xà tinh làm ngự thú của hắn. Dù sao quan hệ của hắn với Mãng Xà tinh cũng có bất đồng, đương nhiên cũng không thể tiếp tục làm ngự thú Nam Hoa. Mà qua trận chiến này, hắn liền có lòng muốn thu Cốt Đầu làm ngự thú mới.

Nay Nam Hoa vẫn còn chưa có thủ tọa mới kế nghiệp, hắn hiện tại vẫn còn tạm thời ở lại Nam Hoa chưởng quản. Nhưng một khi đã bồi dưỡng ra tân thủ tọa có thể mang trọng trách trên vai, hắn sẽ phải trở về với thân vị. Hắn đi rồi, tất nhiên cũng muốn dẫn Mãng Xà tinh cùng nhau đi. Mang ngự thú của thủ tọa Nam Hoa, hắn cũng muốn trả lại cho Nam Hoa một cái khác.

Cốt Đầu lại không hiểu ý của hắn, mà Hư Ngụy cũng không dùng nhiều võ mồm. Hắn biết đồ ngọc này nghe không hiểu, mà mình lại đang muốn dụ dỗ nó làm ngự thú Nam Hoa, chuyện này cũng tương đối khó khăn, mà Cốt Đầu chỉ có một nhược điểm duy nhất, chính là tiểu cô nương nó đang ôm trong lòng.

Hắn nhìn Cốt Đầu ý bảo muốn bế Linh Linh, vì nàng đã thông khí mạch. Sau khi mang Linh Linh bế quan bảy bảy bốn mươi chín ngày, đến khi bước ra, Linh Linh đã có tu vi Trúc Cơ, xem như bước qua ải đầu tiên trong tu tiên đạo.

Cốt Đầu ở bên ngoài nhìn trông mong đợi suốt bốn mươi chín ngày. Nó chưa bao giờ xa cách Linh Linh lâu như thế, khó mà ngồi yên, một ngày có đến mấy chục lần muốn xông vào chém giết ôm Linh Linh trở về, đều bị tứ đại trưởng lão hợp lực ngăn lại. Tứ đại trưởng lão một đến muốn chết không được muốn sống không xong, khó khăn trùng trùng mãi mới đợi được cho đến khi Hư Ngụy xuất quan, lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cốt Đầu chờ đến khi Hư Ngụy vừa bước ra khỏi phòng, chưa gì đã khẩn cấp ôm Linh Linh trở lại, liền lập tức cảm giác được sự biến hóa của Linh Linh. Linh Linh vẫn là Linh Linh, nhưng là mùi hương trên người nàng có biến hóa rất nhỏ. Mà nàng tựa hồ rất cao hứng, ôm cổ Cốt Đầu vui vẻ báo cáo với nó: “Cốt Đầu thúc thúc, đạo trưởng cho Linh Linh gả lợn nha.” (gả lợn nguyên văn là “trư gả” ㄅ ㄟ)

Tứ đại trưởng lão đều hiểu ý mỉm cười, nàng một tiểu hài tử không hiểu cái gì gọi là Trúc Cơ, chỉ biết mấy loài động vật gọi là gọi lợn, mới nói ra lời nói ngây thơ trẻ con mà lại vô cùng khá ái đó. Thần thái nàng quả thực rất ngây thơ đáng yêu: “Đạo trưởng còn nói thu Linh Linh làm đồ đệ, về sau ta có thể làm thần tiên.”

Hư Ngụy cũng cười mà không nói, Linh Linh nhờ có hắn giúp đỡ, chỉ trong nay mai có thể hoàn thành vượt cấp Trúc Cơ. Nay đã có trụ cột tu tiên tốt như thế, Hư Ngụy liền tự mình hướng dẫn Linh Linh tiếp cận con đường tu chân. Linh Linh vốn có căn cốt kỳ giai (rất tốt, tóm lại là thế), vừa mới sinh ra đã có tiên căn, tu tiên đắc đạo cũng không khó. Từ nay về sau nàng đã có thể làm bạn với Cốt Đầu trăm ngàn năm thậm chí là cả vạn năm, đây là việc Cốt Đầu tha thiết ước mơ.

Cốt Đầu cúi đầu nhìn Linh Linh, đôi mắt to của nàng lóe lên tia hưng phấn vụt sáng lại trong suốt, khuôn mặt quả táo hồng nhuận khỏe mạnh, Cốt Đầu liền thập phần vui vẻ. Linh Linh kiện khang khỏe mạnh là điều nó thích nhất, tất nhiên là không chút suy nghĩ cứ như vậy dễ dàng bán chính mình cho Nam Hoa.

Hư Ngụy bảo Cốt Đầu và Mãng Xà tinh theo hắn cùng nhau vào đan thất, thi pháp đòi đi cấm chế giữa bọn họ. Mãng Xà tinh đúng là cái đồ không thành thật, thấy lòng bàn tay mình vốn có vẽ rất nhiều ấn ký bát quái, khi vừa chuyển dời sang xương bàn tay Cốt Đầu, chưa gì đã nghĩ muốn chạy.

Nay nàng thường biến thành bộ dáng Linh Linh, trước mặt người khác căn bản Hư Ngụy không thể do dự với nàng, vì thế dứt khoát không thêm bán khoản nữa. Hắn bắt lấy Mãng Xà tinh ôm trong tay, cắn nát đầu ngón tay nhấn lấy máu khác ở giữa mi tâm Mãng Xà tinh, trong nháy mắt tâm nhập vào da thịt nàng, biến mất vô tung.

Đó vốn là bí thuật Nam Hoa, sau này vô luận Mãng Xà tinh chạy đi nơi nào, hắn cũng có thể lấy máu dẫn đường tìm được nàng. Mãng Xà tinh mặc dù nay đã không còn là ngự thú Nam Hoa, thì cũng đã là “người” của hắn! Rốt cuộc hắn đã hạ quyết tâm phụ trách với nàng đến cùng, như vậy đời này nàng nghĩ cũng đừng nghĩ muốn chạy!

Mặc cho Mãng Xà tinh ở trên tay hắn giãy dụa không ngừng, Hư Ngụy cũng không chịu buông tay, thần nhiên gọi nữ đệ tử bế Linh Linh vào thay quần áo.

Linh Linh thay một thân mới tinh đạo bào màu lam được nữ đệ tử dắt ra. Đó là đạo bào được làm riêng theo yêu cầu cho nàng, trên đầu cũng có một trâm giữ tóc cổ định, chỉ là tóc mái trên trán vẫn giữ lại buông xuống—— nữ đệ tử này cũng thận trọng, nàng biết Bạch Cốt Tinh không có đầu óc, lo lắng nếu Linh Linh thay đổi quần áo mà cũng thay đổi luôn kiểu tóc, sợ là hắn sẽ không nhận ra Linh Linh, đến lúc đó lại có phiền toái lớn.

Mãng Xà tỉnh thấy Linh Linh mặc một thân áo bào nhỏ làm nàng thật bất mãn, vịn vịn xoay ngược xoay xuôi trên tay Hư Ngụy, đến tận khi “Bồng” một cái bất quyết biến thành y hệt như Linh Linh mới vừa lòng. Hư Ngụy bảo đệ tử coi chừng nàng, liền ngồi trở lại vị trí cao nhất.

Hắn muốn thu Linh Linh làm đệ tử, nhưng vì đã đáp ứng Tà Thần Tướng Điều nên cũng không cử hành nghi thức bá sư, Hư Ngụy bảo Linh Linh chỉ cần dập đầu ba cái cũng coi như là xong. Linh Linh cung kính quỳ gối trên bệ đoàn dập đầu với Hư Ngụy, sau đó liền nhu thuận dâng trà.

Mặt Hư Ngụy hàm chứa nét cười, tám tên đệ tử của hắn đều là nam hài, đây cũng chính là nữ đệ tử đầu tiên và duy nhất của hắn, tất nhiên là phi thường yêu thích, lúc này liền ban cho Linh Linh phong hào 'Thanh Ngưng'. Đây vốn là tên tự của Đông hoàng tinh quân, hắn ban cho Linh Linh cái tên này cũng đủ thấy được sự yêu thích của hắn đối với nàng.

Từ đó Linh Linh xem như bắt đầu con đường tu chân của nàng.

Nàng lên bái Hư Ngụy làm thầy, ở phòng ngưng bích sau núi Nam Hoa, thành thân bí sư muội Nam Hoa, chưa bao giờ đi lên ngọn núi cao nhất cùng với những nơi khác. Cũng chính vì thế nên các đệ tử Nam Hoa truyền tai nhau, nói thù tạc lặt vặt thu một muội tử, giấu ở núi Ngưng Bích, lặng lẽ nuôi dưỡng.

Mới đầu tuổi Bạch Tiểu Mậu còn nhỏ, bị an bài ở ngọn núi cao nhất trên Nam Hoa, ở ngọn núi cách xa núi Ngưng Bích. Còn núi Bạch Vân kia chính là chỗ “hai mươi tư đạo quán” của Nam Hoa, có nhiều tân đệ tử từ khắp nơi cùng nhau tu tập đạo công cơ bản. Thế nên hắn không có phúc được tham gia đại chiến yêu giới lần đó, cũng không biết sự tồn tại của Cốt Đầu, lại càng không biết muội muội của hắn ngay gần đó, còn triệu tập một đám dã tiểu tử đối với thân bí tiểu sư muội có hứng thú, lặng lẽ chạy tới núi Ngưng Bích muốn nhìn lên, liền bị mấy vị thượng nhân bắt tại trận.

Lúc đó, Linh Linh đang ăn thịt gà mềm miệng dầu mỡ béo ngậy, trong lúc gặm gặm cắn vô tình nhớ đến cha mẹ và ca ca, nói với Cốt Đầu muốn nhìn thấy họ. Cốt Đầu sờ sờ bụng nhỏ của nàng giờ đã trưởng đến tròn vo, lại đưa cho nàng cái đùi gà thơm ngậy, ăn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Linh Linh trưởng thành: Không cho phép yêu sớm!

Hiện tại việc tu chân đã đi vào quỹ đạo, cũng nhờ đó mà thân thể Linh Linh càng ngày càng khỏe mạnh, lớn lên rất nhanh. Chẳng mấy chốc nàng đã cao lên mấy tấc, thường chạy đuổi theo mấy chú sóc chú thỏ nhỏ ở phía sau núi, chạy loạn khắp nơi. Mà Cốt Đầu, vẫn như hình với bóng, luôn đi theo sau nàng.

Linh Linh và đám tiểu động vật núi Nam Hoa nuôi dưỡng trở thành bạn bè thân thiết rất nhanh, nhất là mấy con vật nhỏ bé đáng yêu như chồn tía. Chúng nó thường hay nấp trên mấy cây cỏ thụ to lớn, nghiêng nửa đầu ra tò mò nhìn lên Linh Linh. Mà Linh Linh cũng thích chúng nó nhất, ngày nào cũng mang cơm nắm chạy tới dụ dỗ bọn chúng chạy xuống vui đùa với mình.

Vốn Linh Linh còn muốn ôm chúng nó về nuôi, nhưng Cốt Đầu kiên quyết không đồng ý! 'Sự kiện sóc nhỏ' nhiều năm về trước đã để lại cho nó một bóng ma thật lớn trong lòng, còn lâu nó mới dẫm lên vết xe đổ, lại làm cho Linh Linh hận nó.

Linh Linh đành thường xuyên chạy đến chơi ở trong rừng. Có đôi khi vào ban ngày, khi mà Cốt Đầu không ngủ được cũng sẽ mặc thật dày che ánh mặt trời, như hình với bóng đi theo bên cạnh nàng; có đôi khi vào buổi tối, trên trời đầy tinh tú ánh sáng dịu dàng lấp lánh trên đầu bọn họ, Linh Linh thì chạy tới chạy lui bắt đom đóm, Cốt Đầu để cho nàng cười lên cổ mình, nàng nàng quay đi quay lại; có khi Linh Linh ngồi bên bờ suối ôm tiền hạc, nghịch nước chơi đùa, Cốt Đầu ngồi xồm bên cạnh ôn nhu nhìn nàng chăm chú, lại vừa làm khô quần áo cho nàng; có khi Linh Linh nháo muốn cười lên lưng hổ lớn, Cốt Đầu liền bắt dã thú đến, đánh cho đến khi chúng nó thành thật nghe lời; có khi Linh Linh nằm trên bụng con nai mà ngủ, Cốt Đầu liền canh giữ bên cạnh nàng, đuổi muỗi cho nàng...

Trên núi Ngưng Bích, không có chỗ nào không phiêu đảng tiếng cười hoạt bát thoải mái của tiểu cô nương... Tuổi thơ Linh Linh tràn ngập hạnh phúc và vui vẻ, mặc dù không có cha mẹ yêu thương, người thân quan tâm, thời thì cũng thất chí đông ngưng, thu chi tang du*, nàng cũng có vú em Cốt Đầu, một yêu quái cường đại chiếu cố và cưng chiều cẩn thận.

*Thất chí đông ngưng, thu chi tang du: Ý nói mất cái này lại được cái kia.

Có lẽ mất đi phụ mẫu, thời thơ ấu của nàng cũng không phải hoàn toàn đầy đủ, nhưng nàng thực sự hạnh phúc và thoải mái.

Ai nói thời thơ ấu của những đứa nhỏ mồ côi không gia đình thì chắc chắn sẽ không khỏe mạnh không vui vẻ? Nàng có tình yêu thương từ những vị sư trưởng Nam Hoa, còn có Cốt Đầu thúc thúc nàng niu trân trọng nàng như châu như bảo, yêu nàng như tánh mạng. Không thể nghĩ ngờ thời thơ ấu của nàng là vô cùng hạnh phúc, giống như những đứa trẻ có cả cha cả mẹ, giống tiểu công chúa được nâng niu trong lòng bàn tay, che mưa che gió, yêu thương chiều chuộng nàng.

Đây là Cốt Đầu dùng toàn bộ những gì hắn có để yêu nàng, dâng hiến hết cho nàng...

...

Thân thể Linh Linh càng ngày càng khỏe mạnh, Cốt Đầu lại đoạt đi một cái hang động của con linh thú tội nghiệp nào đó ở phía sau núi, cùng Linh Linh chuyển vào ở trong hang động.

Không thể hiểu được rốt cuộc tên ngọc này có bao nhiêu chấp nhất với việc ở hang động! Đại thể là do trời sinh nó sợ hãi ánh mặt trời, son động âm u tị dương, so với ở trong phòng ốc thì sáng khoái hơn rất nhiều. Cũng có lẽ do nó là một Cốt Đầu hoang dại uy phong lẫm lẫm, giống như những dã thú uy phong khác muốn sở hữu một địa bàn của mình, chính là thiên tính trời cho, thích là vương giả độc chiếm riêng một lãnh địa.

Linh Linh không có ý kiến gì. Nàng cũng thích ở trong son động, sôi nổi chạy vào trong, tựa như một tiểu đại nhân chỉ tới chỉ lui, chỉ huy Cốt Đầu sắp xếp nào giường nào bàn học bàn ăn phải để chỗ nào... Cốt Đầu đều nghe lời nàng, râm râm rì rì nâng nâng chuyển chuyển, Linh Linh ngồi ở một bên chỉ huy, cắn hạt dưa, đung đưa chân rất vui vẻ.

Có đôi khi, Linh Linh vẫy tay gọi Cốt Đầu lại gần, đưa cho nó một đồng lớn hạt dưa ở trên xương bàn tay. Cốt Đầu cũng không ăn, toàn bộ lột vỏ đút cho nàng, Linh Linh ăn đến vỏ cùng vui vẻ.

Nó bóc hạt dưa càng lúc càng nhanh. Nắm lên một đồng lớn hạt dưa, bóp chặt bàn tay lại, hạt và vỏ đều đã tách ra. Nó lại nhẹ nhàng thổi một cái, vỏ hạt đều bị thổi rơi trên mặt đất, trên xương bàn tay chỉ còn lại hạt dưa. Tên ngọc này ấy vậy mà thổi rất khéo, không mất một hạt dưa nào, quả nhiên rất có trình độ kỹ thuật.

Mới đầu nó phải lột vài cân hạt dưa mới nghĩ ra chiêu thức ấy, làm nó thập phần đắc ý, hớn ha hớn hở, lúc nào cũng muốn khoe khoang. Lúc Linh Linh ngủ dậy sẽ thường xuyên bắt gặp một đĩa hạt dưa thật lớn ở đầu giường, nàng ăn đến no nê thỏa mãn.

Cả hai đều cảm thấy vô cùng mỹ mãn, chỉ có Hư Ngụy thượng nhân có đôi chút vất vả. Mỗi lần sử dụng pháp thuật triệu hồi ngự thú, Cốt Đầu lại chỉ biết chơi cùng Linh Linh, trầm mê trong việc nuôi dưỡng đứa nhỏ, căn bản không chịu triệu hồi, làm hắn lại phải cách son dài thùy tận, chạy tới phía sau núi tìm cái đồ ngự thú không nghe lời của mình.

Tên cứng đầu này cũng chẳng nghe lời Hư Ngụy là mấy, ngẫu nhiên Hư Ngụy mà muốn xuống núi tróc yêu, lúc nào nó cũng ôm Linh Linh đi cùng. Kỳ thật chính Hư Ngụy làm sao lại không như thế, hắn và Cốt Đầu căn bản là tám lạng nửa cân, luôn muốn đem Mãng Xà tinh đặt ở dưới tầm mắt mình mới có thể an tâm, xuống núi tự nhiên cũng là một tác cũng không rời.

Vì thế dân chúng dưới chân núi thường xuyên thấy được cảnh tượng này, một vị đạo trưởng cao gầy lưng đeo trường kiếm, ôm trên tay một tiểu nữ oa khoảng năm, sáu tuổi, phấn điều ngọc mài. Mà đằng sau là một vị nam nhân thân bí mặc áo choàng màu đen, trong tay cũng ôm một tiểu nữ oa phấn điều ngọc mài giống nhau như đúc, quả là một tổ hợp kì dị.

...

Thời gian như nước chảy, 'Ào ào' một cái, cứ thế trôi đi. Linh Linh cứ thế dần lớn lên, đến thời điểm nàng cao hơn ngực Cốt Đầu, trong lòng tên ngọc này cũng đã phải chịu đựng một sự mất mát đến trình độ nhất định.

Nó thường xuyên đối diện với mặt trăng im lìm, thét một tiếng dài biểu lộ những đau lòng và bất mãn.

Ngày trước cuộc sống cùng với Linh Linh có bao nhiêu vui vẻ thoải mái, thì hiện tại nó có bấy nhiêu mất mát!

Giống như tâm trạng của những bậc phụ mẫu trên đời này đều phải trải qua. Khi đứa nhỏ trưởng thành, người lớn luôn không tránh khỏi cảm thấy mất mát trong lòng. Cốt Đầu cũng có cảm giác bị vứt bỏ càng ngày càng mạnh mẽ.

Hơn nữa, khác với phạm nhân chỉ có cuộc đời trăm năm ngắn ngủi, Cốt Đầu đã sống qua không biết bao nhiêu năm tháng dài đằng đặc. Khoảng thời gian một đứa nhỏ trưởng thành trong mấy năm vừa rồi, đối với Cốt Đầu mà nói, chẳng qua chỉ ngắn ngủi như một cái chớp mắt, cho nên cái cảm giác mất mát do quá trình đứa nhỏ lớn lên này tạo ra cho nó càng thêm mãnh liệt.

Mỗi đêm ngồi ở đầu giường nhìn dung nhan khờ dại của nàng đang say trong giấc ngủ, nó nhìn nàng mỗi ngày lại lớn thêm một chút, mỗi ngày lại biến đổi một chút, trong lòng nó lại thấm đẫm một loại tư vị không nói nên lời, thật trống rỗng, giống như thiếu cái gì đó.

Mà quan trọng nhất là, Linh Linh càng lớn càng không thích thân cận với nó!

Mới gần đây thôi, nó luôn ôm Linh Linh không rời tay, mà Linh Linh cũng thích thân cận với nó, một tiếng lại một tiếng gọi 'Cốt Đầu thúc thúc' mềm mại ngọt ngào, lúc nàng cao hứng còn có thể thơm nó một cái, thân thiết làm Cốt Đầu hoa tâm nộ phóng.

Nhưng dần dần khi nàng trưởng thành, bắt đầu tay làm hàm nhai. Thí dụ những việc như tắm rửa mặc quần áo, nếu có thể tự mình làm, liền không chịu để nó giúp nữa.

Hơn nữa trước đó không lâu, từ sau lần Linh Linh đi theo Hư Ngụy xuống núi tróc yêu, nàng bị mấy vị thể thiếp của đại quan kia vây quanh liú ríu bát quái hỏi nàng cùng 'Nam nhân thân bí mặc áo choàng đen' có quan hệ gì, cũng không biết mấy cái sinh vật kì lạ đó nói với nàng cái gì, nàng liền không chịu lại để Cốt Đầu cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ.

Cái tên ngọc Cốt Đầu này đối với việc cùng Linh Linh tắm rửa cũng rất chấp nhất.

Mỗi lần nó thấy Linh Linh bắt đầu nấu nước ở ngoài động đá, hình như là muốn chuẩn bị tắm rửa, nó liền nhìn chung quanh làm bộ không phát hiện ra cái

gì. Chờ đến khi Linh Linh vào động, nó lập tức dùng động tác nhanh nhẹn nhất có thể, một cái hai cái lột xong quần áo, nhảy thẳng vào đục đẽo đôi tấm chung.

Đáng tiếc cuối cùng luôn bị Linh Linh đang choàng khăn tắm, kéo lỗ tai bắt đứng ra ngoài động——Cốt Đầu phát hiện Linh Linh tựa hồ có thói quen thích kéo lỗ tai người khác, mỗi lần đều kéo lỗ tai hắc bào yêu quái và hồng hồ ly như vậy, nhưng khi kéo lỗ tai nó thì lại nắm phải không khí, nó liền thực anh dũng biến lỗ tai dài ra, giúp Linh Linh có thể kéo lỗ tai nó. (==”cuồng ngược)

Hiện tại Linh Linh đã là một tiểu cô nương nhỏ nhắn, duyên dáng yêu kiều. Trước kia nàng phát triển chậm chạp, nay mười lăm tuổi mà bộ dáng cũng chỉ như một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, nhưng chắc chắn khi trưởng thành bộ dáng nàng cũng không khác biệt so với người khác lắm. Nhưng cho dù nàng sống ở thâm sơn không rành thế sự, dù gì cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân... Nam nữ hữu biệt, sao có thể cứ thế cùng Cốt Đầu lỏa thể nhìn nhau.

Tên gốc Cốt Đầu đương nhiên không hiểu được mấy thứ sâu xa này. Linh Linh không chịu tắm rửa cùng nó, nó rầu rĩ không vui. Hôm nay, nó lại bị Linh Linh kéo lỗ tai đẩy ra ngoài động. Nó rầu rĩ ngồi xổm trước cửa động đáng thương kêu 'Ồ ô', giống như chủ chó tội nghiệp bị chủ nhân vứt bỏ, Linh Linh ở bên trong nghe xong có chút mềm lòng, bọc khăn tắm lại đi ra.

Cốt Đầu vui vẻ chạy tới, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Linh Linh bắt đầu thân mật, hôn loạn trên khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của nàng, có khi miệng xương của nó lướt qua cánh môi mềm mại của Linh Linh nó cũng lơ đãng không để ý lắm. Nhưng hàng xóm của bọn họ thật bất lịch sự, hồng hồ ly ở trong cửa động cách đó không xa, ôm cánh tay tựa vào cửa động vừa nhìn vừa tặc lưỡi 'Chậc chậc', lắc đầu cảm thán. Cốt Đầu này cứ thế ăn đậu hũ của tiểu cô nương nhà người ta, vậy mà về mặt lại còn thực thuần khiết.

Linh Linh phát hiện hồ ly tinh ở đó, nhất thời xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng, vội vàng ôm lấy thân thể xoay người chạy vào trong động. Vài năm nay Cốt Đầu được Hư Ngụy bồi dưỡng, giá trị vũ lực càng phát triển đến nghịch thiên, một cước đá bay hồ ly ra sau núi, vội chạy đuổi theo nàng vào trong động.

Linh Linh đã nhảy vào trong thùng tắm, nàng đề phòng Cốt Đầu nên không cởi bỏ khăn tắm. Cốt Đầu trực tiếp chen vào trong đục đẽo, nhanh chóng kéo khăn tắm trên người nàng ra, ôm chặt lấy thân mình trơn mượt của nàng không chịu buông tay, thật đúng là xấu xa.

Linh Linh tức giận đến nắm chặt thành quyền thẳng tay đánh nó.

Nàng đánh thật, xuống tay cũng rất nghiêm túc, khổ nỗi là Cốt Đầu lại không sợ đau mà sợ nàng đau! Nó cầm cổ tay Linh Linh đánh trúng đánh trúng người nó đến đỏ bừng xoa xoa, thom loạn vài cái trên gương mặt đỏ bừng của nàng, trong cặp huyết đồng có tia sáng nhân nhật lưu chuyển, là tràn đầy vui sướng thoải mái... Không có nguyên tắc, Bạch Tiểu Linh lại tiếp tục cùng tên gốc này tắm.

Cốt Đầu tắm cùng Linh Linh nửa canh giờ nó vẫn cảm thấy còn chưa đủ, ôm Linh Linh nằm lên trên giường thấp lại chơi nửa ngày, thom thom khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, sờ sờ eo nhỏ một cái... Đã thế lại còn đi đếm số lông mi của nàng, đếm tới nửa canh giờ cũng không chán, lại ghé vào trên người Linh Linh, cái mũi ngửi khắp người nàng một vòng lại một vòng. Đợi đến khi Linh Linh mệt nhọc đuổi nó đi ra ngoài, lúc này Cốt Đầu mới lưu luyến không thôi, đi ra U tuyền phía sau núi.

Nơi đó nay là nơi nó tu luyện, Hư Ngụy đặc biệt vì nó mà mở ra. Mỗi đêm sau khi Linh Linh đi ngủ, Cốt Đầu sẽ đi tới U tuyền tu luyện, vài năm này tu vì nó đột nhiên tăng mạnh cũng là vì nước suối U tuyền thập phần bổ dưỡng.

...

Thấy Linh Linh đang nằm ngủ trên giường, Mãng Xà tinh chậm rãi trườn vào trong động.

Nay Mãng Xà tinh cũng có thể thường xuyên đến phía sau núi Nam Hoa, chỉ cần không có hắc bào yêu quái chết tiệt kia, Bạch Cốt Tinh, Mãng Xà tinh, hồ ly tinh bọn họ đều có thể chung sống hoà bình. Cho nên Linh Linh cũng học ngoan, chỉ cần hắc bào yêu quái dám đánh tới, nàng sẽ dùng bình Thu yêu bắt nó cất vào bên trong, miễn cho tên đáng ghét vừa xuất hiện, hồ ly tinh sẽ đuổi nó, nó lại muốn bắt Mãng Xà tinh, huyền não đến gà bay chó sủa.

Mãng Xà tinh bò tới đầu giường, dùng đầu rấn thật lớn cụng Linh Linh tinh, ánh mắt nó vô cùng ai oán.

Hôm qua đồ gốc này lại gây sự, cuốn một tên đệ tử tân nhập môn xuống dưới đáy nước, hại người ta suýt thì chết đuối. Hư Ngụy giáo huấn nàng một chút, buổi tối trở về phòng lại đầu hết hơi đổ nàng. Mãng Xà tinh ô ô khóc đến nửa đêm, cuối cùng Hư Ngụy không thể nhìn được nữa liền dùng miệng ngăn chặn miệng của nàng, sau đó... Như lửa cháy lan ra đồng cỏ, quyết đoán “đề” lên người Mãng Xà tinh.(chỉ “đề” thôi sao?!)

Mãng Xà tinh đầy một bụng u oán, nàng đặc biệt rối rắm về chuyện này: “Nó có đề ngươi không?” (Nó là Bạch Cốt Tinh)

Linh Linh: “...?”

Trên mặt nàng lộ ra vẻ ngây thơ không hiểu, Mãng Xà tinh búng một cái, biến thành một tiểu cô nương giống Linh Linh như đúc, ba chân bốn cẳng trèo lên giường đè Linh Linh dưới thân, mắt trừng thật to: “Nó đề ngươi hay không?”

...

Bạch Cốt Tinh tắm ở U tuyền khoảng nửa canh giờ, không yên lòng lại chạy trở về động.

Nay Linh Linh không chỉ không chịu tắm rửa cùng nó, cũng không đồng ý ngủ cùng nó, nó chỉ có thể ở thời điểm khi Linh Linh đã ngủ say liền chui vào trong ổ chăn mới có thể ngủ cùng nàng. Tên cứng đầu này giảm bớt thời gian tu luyện trên diện rộng, Hư Ngụy lấy phát trần đập nó mấy cái ngồi trông nó

hơn một canh giờ làm nó thập phần bất mãn. Nó tình nguyện ngồi trong nước tu luyện vào ban ngày khi mặt trời lên cao, tuy rằng như vậy hiệu quả sẽ suy giảm rất nhiều, nhưng mà, Linh Linh chỉ ngủ buổi tối thôi.

Cứ mỗi nửa canh giờ Hư Ngụy lại phát phát trần tới đây kiểm tra, lần thứ hai đến tên gia hỏa đáng ghét đó(Cốt Đầu) cũng không thấy bóng dáng đâu, hần (Hư Ngụy) nhất thời tức sùi bọt mép —— đã nói các ngươi không được yêu sớm, muội muội nhà ngươi (chửi bậy), yêu sớm ảnh hưởng tới sự nghiệp học hành đó!

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đại thúc làm nũng, rất đáng xấu hổ!

(Tối hôm đó, lần đầu tiên, Mãng Xà Tinh chủ động đòi...)

Thời điểm Cốt Đầu trở về sơn động, Mãng Xà tinh đã bế Linh Linh đặt ở trên giường thấp(giường nhỏ). Nó lấy tay vân vê gần cạnh lỗ tai của nàng, nhẹ nhàng xoa vuốt (Hư Ngụy người đã làm gì thế này?!! ==”).

Hai tiểu cô nương tựa như sinh đôi, xinh đẹp ngọt ngào, quần áo không chỉnh tề dây dưa dưới trường phù dung. Tuy rằng vẫn đều là thân thể chưa phát dục, nhưng nhìn vai trần đã lộ hơn nửa, tóc đen như mực tán trên tháp, quả thực cũng có vài phần hương diễm động lòng người.

Mãng Xà tinh ghé vào bên tai Linh Linh nhẹ nhàng thổi khí hai lần. Nàng chẳng qua bất mãn muốn bắt Linh Linh làm chuyện giống như “hần” đã làm với nàng, lần mò một lúc cũng hiểu.

Bất quá đồ ngốc này hiển nhiên không nghĩ đến việc chính mình có “năng lực” và “công cụ” để mà làm hay không! Tay nàng nhanh chóng thò vào bên trong áo lót của Linh Linh, vẫn còn chưa kịp làm gì ở “đằng trước”, Cốt Đầu đã trở lại rồi.

Giờ Cốt Đầu có thấy hai Linh Linh thì cũng đã quen rồi, Mãng Xà tinh vài năm nay thường xuyên biến thành bộ dạng Linh Linh đùa giỡn nó. Nhưng nay Cốt Đầu căn bản không cần nghe giọng hai người, chỉ liếc mắt một cái có thể nhận ra—— Linh Linh chỉ cần nhìn vào mắt nó. Loại cảm giác ảm áp này, loại cảm giác giống như thân nhân không muốn xa rời, là thứ mà Mãng Xà tinh tuyệt đối không bao giờ học được.

Nhưng hiển nhiên là cho tới bây giờ Cốt Đầu vẫn không nhận ra tình hình hai Linh Linh ở cùng một chỗ hiện tại có cái gì quái dị. Nó sừng sốt một hồi lâu, huyết đồng lóe lóe, tựa hồ có chút tò mò lại có chút mê man.

Linh Linh cũng có cảm giác cả người không được tự nhiên. Nàng không biết Mãng Xà tinh là đang làm gì, nhưng bị thân thể mềm nhũn của nó đè lên, nàng luôn có cảm giác là lạ, không được tự nhiên muốn đẩy Mãng Xà tinh đứng lên. Sau đó, Cốt Đầu lại gần tóm lấy “Linh Linh” đang ở trên vút xuống đất, chính mình cướp lấy vị trí của Mãng Xà tinh, đè lên. (=;=)

Nó còn rất tò mò, nhẹ nhàng thổi khí hai lần bên tai Linh Linh, cũng giờ tay muốn thò vào trong áo lót của Linh Linh...

Tuy rằng nó chỉ có một thân là bộ xương không có thịt, nhưng bộ dáng cao lớn thế kia thì dù chỉ có xương cũng nặng hơn mấy lần so với tiểu cô nương, Linh Linh bị đè tới phát hỏa!

Mãng Xà tinh ngồi dưới đất, chống nạnh la mắng: “Ngươi cái tên rùa con khốn kiếp Cốt Đầu Tinh, đã dám bội tình bạc nghĩa với lão tử, ngươi còn dám bạo lực gia đình với lão tử! Ngươi cái tên rùa con quả thực trâu ngựa cũng không bằng...”

Nghĩ nghĩ, nàng còn bồi thêm một câu: “Gà chó cũng không như!”

Linh Linh cũng phát cáu, vừa có một kẻ muốn đè ta, lại thêm người nữa, muốn đè chết ta sao?

Nàng nhéo lỗ tai Cốt Đầu xách nó đứng lên, cũng ném nó xuống đất. Cốt Đầu cùng Mãng Xà tinh ngồi dưới đất mắt to trừng mắt nhỏ, Mãng Xà tinh vui sướng khi người khác gặp họa, vỗ tay cười ha ha không ngừng.

Linh Linh sửa sang lại quần áo, thờ phỉ phỉ đứng lên, lại giờ tay chân quyền đâm cước đá với Cốt Đầu mấy cái—— không thể trách nàng đánh đá, gặp được hai cái tên ngốc tử như vậy quả thực không thể không phát hỏa đâu.

Cốt Đầu ngồi trên mặt đất, yên lặng chờ đợi Linh Linh đánh. Chờ nàng phát tiết phần nộ xong, lá gan nó lại bắt đầu nở to ra, tiến tới ôm lấy Linh Linh lúc này đã đánh phát mệt đến thở hổn hển. Lúc này mới dám ủy ủy khuất khuất đem mặt vui vào gáy của nàng, u buồn cọt cọt lui, trong cổ họng phát ra thanh âm trầm thấp thông thả ‘Ồ ồ’...

Tựa như... Ồ... Làm nũng? Không biết vì sao Mãng Xà tinh lạnh run người đến rung mình một cái—— đại thúc làm nũng rất đáng xấu hổ!

Ngày hôm sau Hư Ngụy đạo trường mặt mày tái mét!

Mãng Xà tình cái đồ ngốc không chịu nổi này đề Linh Linh chưa thỏa mãn, lại chạy tới muốn đề hồ ly tinh ở cách vách. Hồ ly tinh thì đương nhiên là bậc tông sư ở phương diện này! Hắn không dám thật sự chạm vào Mãng Xà tình, hắn còn muốn lẫn lộn ở Nam Hoa đấy! Nhưng thiệt tình mấy chuyện xấu hắn có dạy Mãng Xà tình không ít chiêu đâu, đã thế còn tặng nàng mấy đạo cụ nữa.

Tối hôm đó, lần đầu tiên Mãng Xà tình chủ động yêu cầu yêu yêu... nhiệt tình tràn đầy, nhất thời Hư Ngụy đạo trưởng không chống cự nổi mê hoặc, suýt nữa bị... Bạo cúc. (ai là hủ thì biết ^&^)

Đêm hôm khuya khoắt, Hư Ngụy vác phất trần đuổi đánh hồ ly tinh khắp núi. Sáng sớm hôm sau, hắc bào yêu quái liền được phóng xuất ra ngoài, hồ ly tinh được thay thế vị trí của nó, bị tổng vào bình Thu Yêu.

...

Lần này, Lam Dã Du, con trai tri phủ Tuyên Châu phụng mệnh cha mẹ đơn thương độc mã đi lên Nam Hoa, thỉnh Hư Ngụy đạo trưởng đi tới phủ xem phong thủy.

Lại đúng lúc tứ đại trưởng lão đang bế quan, Hư Ngụy liền đặc biệt dẫn theo hắc bào yêu quái đi cùng. Căn bản tên ngốc này nếu bọn họ xuống núi mà không mang theo, nó lại chỉ biết gây rắc rối, lần này tứ đại trưởng lão lại đang bế quan, Hư Ngụy lo lắng chur vị đệ tử không trấn áp được nó, chỉ có thể mang theo trên người.

Nó đặc biệt cao hứng, hưng phấn hoa chân múa tay, dọc đường xuống núi đều đuổi bắt với Mãng Xà tình, quả nhiên là hai kẻ dờ hơi. Hư Ngụy liền đeo bình Thu Yêu lên cổ nó.

Hắc bào yêu quái bị hồ ly tinh đuổi theo nhiều năm, trong đầu cũng đã thành oán niệm, đương nhiên sẽ giở trò ép buộc hồ ly tinh. Hồ ly tinh ở trong bình Thu Yêu thường bị nó lật đi lật lại nghịch đến vui vẻ, tức giận mắng to, càng mắng nó lại càng lắc mạnh hơn. Không có việc gì làm nó lại đi quấy rầy Mãng Xà tình, chọc Mãng Xà tình đuổi theo nó phun lửa, nó liền giở bình Thu Yêu lên, chấy sạch hồ ly tinh ở bên trong làm nó tức đến giở chân.

Vị Lam Dã Du con tri huyện kia là một thiếu niên công tử mười bảy mười tám tuổi, dung nhan tuấn tú, đến là trầm tĩnh nhã nhặn, thập phần biết cấp bậc lễ nghĩa.

Một đường hắn treo đeo lợi suối lên đến đây, gặp một đám ngư dân mã diện cũng không lộ ra thần sắc bàng hoàng sợ hãi là mấy, cũng không hỏi nhiều, an bài ăn ở chỗ dừng chân cho bọn họ đến là chu toàn thoải mái. Theo hắn lên núi có hai gã sai vặt, cả đường đi lúc nào sắc mặt cũng bị dọa đến trắng bệch, căn bản sợ tới mức không dám nói năng gì.

Mãng Xà tình hóa ra bộ dáng Linh Linh khi năm tuổi, lười biếng được Hư Ngụy ôm trên tay. Nó cảm thấy thực mỹ mãn, biến thành tiểu cô nương được ôm thì không phải đi bộ, đã thế lại còn thò phì phì: “Hư Ngụy cái đồ rùa con nhà người, tối hôm nay người còn dám đề lão tử, lão tử chắc chắn sẽ bạo cúc của người!”

Hư Ngụy hận không thể lòi cái con hồ ly tinh kia tha ra ngoài, siêu độ một vạn lần. (Yêu quái bị siêu độ sẽ chết hoặc rất đau đớn đó)

Lúc này Cốt Đầu đang nhìn tiểu Linh Linh đang lười biếng được ôm trên tay Hư Ngụy. Nàng mặc bộ váy mềm quây ngực màu hồng lựu, tóc mái đen óng một màu che đi đôi mắt đen nhánh như hạt nho đang lóe sáng, cái miệng nhỏ nhắn phớt nộn bắt mắt chu lên, đáng yêu đến mức làm cho người ta nhìn không được muốn hung hăng ôm lấy nàng.

Ánh mắt nó lưu luyến trên người Mãng Xà tình trong thoáng chốc, rồi nhanh chóng quay đầu nhìn lại “đại” Linh Linh. Tiểu cô nương mặc áo bào màu lam lưng đeo kiếm gỗ đào, vừa thướt tha lại vừa xinh đẹp, đáng yêu. Bộ dáng lại đặc biệt nghiêm túc ngay ngắn y hệt sư phụ nàng, đi đường không ngo ngang ngo dọc, ngay cả cánh tay nhỏ bé cũng không chịu để nó đỡ, cái đồ ngốc này ấy thế mà lại sinh hồn dỗi.

Buổi tối Mãng Xà tình và Hư Ngụy cùng nghỉ trong một phòng, Hư Ngụy muốn biến nó trở về bộ dạng vốn có, lại bị nó chửi ầm lên rồi chạy biến đi mất. Hư Ngụy bị bất ngờ, một chiều không tóm được nó, đành phải chạy theo bắt nàng lại.

Nàng vẫn trong bộ dáng tiểu cô nương, hào hứng chạy qua chạy lại. Cốt Đầu lại bị Linh Linh đuổi ra khỏi phòng, đành ngồi xổm trước cửa phòng buồn bực. Nàng cũng mang tâm địa muốn trêu tức, thấy Cốt Đầu vừa nhìn thấy mình ánh mắt liền long lanh giống như đại cầu, liền vươn tay ra với Cốt Đầu: “Ôm!”

Cốt Đầu rục rịch. Nó vốn thập phần thích tiểu hài tử, mà Linh Linh nay đã trưởng thành, lại không chịu cùng nó thân thiết, nên nó vừa thấy tiểu nữ oa xinh đẹp giống Linh Linh trước kia như đúc liền kiềm chế không nổi. Nó ngo ngo cửa phòng đóng chặt, lại do dự nhìn về phía ‘Tiểu Linh Linh’ gần trong gang tấc.

Mãng Xà tình hào hứng đến trước mặt nó, tay nhỏ bé còn nâng lên váy giống tiểu oa nhi bay lên như bướm. Làn váy bay lên, làm cho người ta nhìn không được muốn giơ tay ôm lấy nàng.

Tiếng cười của nàng kiều kiều thúy thúy, trong như tiếng chuông bạc: “Cốt Đầu thúc thúc, ôm...”

Nhất thời Cốt Đầu không nhìn được, giống như sói như hổ nhảy lên muốn ôm nàng. Bỗng không biết từ chỗ nào chui ra Hư Ngụy đuổi tới nơi, nhanh chóng vác ‘Tiểu Linh Linh’ lên vai trở về phòng, ‘Phanh ——’ một tiếng đóng cửa lại, làm cho Mãng Xà tình lại chửi hần ngáp đầu.

Cốt Đầu ôm vào không khí, có vẻ lại muốn đi vào cùng Linh Linh tắm rửa. Lần này Linh Linh ngay cả cửa sổ cũng đã chặn lại, Cốt Đầu vào không được. May sao nó suy nghĩ nửa ngày đầu óc thế nhưng thông suốt, nhảy lên nóc nhà cạy mái ngói chui vào phòng, chui thẳng vào dục dưng của Linh

Linh, làm bọt nước văng khắp nơi.

Linh Linh bị nước bắn tung tóe vào mặt, trừng mắt há hốc mồm nhìn nó từ trên trời chui xuống. Mà nó còn đắc ý dào dạt, thỏa mãn ôm lấy nàng thân thiết cọ cọ hai gò má.

Linh Linh bị chọc tức dờ khóc dờ cười, đứng dậy lấy khăn tắm vẩy quanh người rồi chui ra khỏi đục dưng, kéo lỗ tai Cốt Đầu để nó ra ngoài theo.

Cốt Đầu lại ở lì trong đục dưng không chịu đi ra, Linh Linh cố dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ xem chừng cũng không thể kéo nó ra nổi. Tên ngốc này thấy Linh Linh vô kế khả thi, nay nó đã có thể nhìn ra sắc mặt người khác, đương nhiên 'Người' này chỉ là dành riêng cho Linh Linh, liền vui mừng kéo Linh Linh ôm trở lại đục dưng, ba chân bốn cẳng kéo khăn tắm ra, ôm nàng ngồi ở trong lòng. Cánh tay nó vòng qua thắt lưng của nàng ôm lấy chặt chẽ, xương ngón tay thô lẹ vuốt qua làn da non mịn ở lưng nàng, dùng tinh dầu giúp nàng tắm rửa.

Bị nó hầu hạ như vậy vẫn rất thoải mái, Linh Linh dễ chịu nhắm mắt lại, ôm cổ nó, đầu tựa vào trên xương vai nó. Cốt Đầu toàn xương thật là cứng ngắt tựa vào không thoải mái, Linh Linh nhủ nhủ này.

Đầu xương ngón tay nó lại sờ lên mặt của nàng, chạm vào thật cẩn thận lông mi dài dài cong vút, mon trón khuôn mặt quá táo phẩn hồng, xẹt qua cánh môi của nàng, tại chỗ mềm mại ấm áp kia tạm dừng trong chớp mắt. Ánh mắt nó dừng ở trên đó, sóng mắt khẽ nhúc nhích, đối với chỗ dị thường mềm mại này có chút tham muốn, liền cúi đầu nhẹ nhàng chạm vào. (mới là tham muốn, chưa phải ham muốn đâu...)

Linh Linh cũng không phát giác. Nó ôm chặt Linh Linh, ngồi ở trong làn nước ấm áp, thấp phần cao hứng.

Linh Linh mơ mơ màng màng mở miệng: "Cốt Đầu thúc thúc, thúc không thể tiếp tục tắm rửa cùng ta, ta là đại cô nương rồi..."

Cốt Đầu có thể nghe hiểu được 'Cốt Đầu thúc thúc', âm tiết này nó đã quá quen thuộc. Bất quá, Linh Linh giờ đã rất ít khi gọi nó như vậy, nên giờ nó cao hứng đến hồng rồi, vừa hôn lại thân Linh Linh. Lần này đặc biệt dừng lại tại cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, lần qua lộn lại thân thiết, miệng xương cọ Linh Linh làm da nàng ngứa, vừa cười vừa trốn.

Hai tên ngốc còn lại là hắc bào yêu quái và hồ ly tinh ở trong bình Thu Yêu thì ở trong một phòng. Tên ngốc này nay ở Nam Hoa, được kính trọng như khách, bộ dáng lồi thia lồi thoi như vừa đi từ bãi tha ma ra ngày trước cũng được thay đổi hoàn toàn. Nó mặc hắc bào mới tinh, quần vải thun màu hồng, chân đi giày đen, một đầu tóc hồng cũng vẫn thành búi tóc sau gáy, nếu chỉ liếc mắt một cái thì thật đúng nhân khuôn cầu dạng*, chỉ là nếu biết rõ hẳn một chút thì đúng là lộ hết cả bản chất.

*Đại ý bề ngoài giống người, bên trong chỉ có đạo đức của chó, nghĩa ẩn là bề ngoài tốt đẹp bên trong xấu xa thối nát.

Nó được Nam Hoa cung cấp đồ ăn dinh dưỡng trong thời gian lâu dài sinh ra sành ăn, nay cũng dần dần bắt đầu sinh ra chứng kén ăn. Giờ nó ăn cũng không chịu ăn cho tử tế, giống hệt như đại gia vậy, thường là một bàn đồ ăn mỗi đĩa nó chỉ ăn có mấy miếng, lại phi phi phun trở về, cái đĩa khác cũng gắp được mấy miếng lại phi phi phun trở về, vô duyên vô cớ đập hư đồ ăn. Làm cho Hư Ngụy luôn luôn phải lấy phát trần ra dạy dỗ nó.

Linh Linh cũng vẫn không rõ hắc bào yêu quái đồ ngốc này rốt cuộc là cái yêu quái gì, nàng còn từng hỏi riêng Hư Ngụy. Giả Đại để Hư Ngụy cũng nói qua lại lịch hắc bào yêu quái. Linh Linh không hiểu gì mà ăn oán khúc mắc của nhóm đại thân thượng cổ, chỉ biết là đồ ngốc này đại để có thể từng là một đại nhân vật rất có thân phận, phạm vào lỗi lầm gì đó bị chúng thần hủy thân hình đem hồn phách khu trừ ra ngoài tam giới lục đạo khiến cho không thể luân hồi. Hồn phách của nó du dương trong thiên địa từ lúc đó, nhưng thần thức nó cường đại, thế nhưng chỉ dựa vào hồn phách liền đoạt được thân thể một cương thi, mấy ngàn năm trôi qua cũng tu luyện đến thể này cũng là lợi hại, đến là khó có được.

Nó là một con cương thi, thời gian nghỉ ngơi ngày đêm điên đảo, vừa đến buổi tối tinh thần liền sáng khoái gấp trăm lần, chưa bao giờ chịu thành thật đi ngủ. Nó ngồi trên giường cầm bình Thu Yêu đeo ở trên cổ xuống nghịch loạn, đùa giỡn hồ ly tinh ở bên trong làm hấn phát cáu tới mức chửi ầm lên, nó lại đứng trước cửa sổ ngó ra ngoài, nghĩ nát óc tìm cách đi chơi.

Hư Ngụy vẫn còn đang ôm Mãng Xà tinh nằm trên tháp, vừa ngủ gà ngủ gật vừa dỗ nàng, Mãng Xà tinh cũng đã mất nhắm mắt mở. Từ đầu buổi tối tới giờ nàng cũng không chịu thành thật đi ngủ, có khi Hư Ngụy vốn đã rất mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, khổ nỗi nàng ta lại bướng bỉnh không chịu yên, hai hấn hết hơi dỗ giờ mới chịu nằm yên. Ai ngờ tự nhiên hắc bào yêu quái ở cách vách bỗng phát ra âm thanh "Thùng thùng", nàng nhất thời tinh thần lại được chấn hưng, Hư Ngụy chỉ đành lại phải bế nàng đi xem xét.

Trong nháy mắt khi hắc bào yêu quái phá được trận pháp Hư Ngụy dày công tạo nên liền phi như bay ra bên ngoài. Đã rất lâu rồi nó chưa được ăn yêu quái ở nơi hoang đại, lúc này giống như hồ đói xổng chuồng. Lần này Hư Ngụy xuống núi để xem phong thủy cho châu phủ đại nhân, căn bản cũng không nóng nảy muốn đi nhanh về nhanh làm gì, vốn tính hôm nay sẽ nghỉ ngơi ở khách sạn, ngày mai sáng sớm mới đi tới phủ nha. Khổ nỗi hắc bào yêu quái không có được một khắc nào an tĩnh, hấn chỉ đành nhận mệnh lại đuổi theo nó.

Nửa đêm Cốt Đầu lại bị Linh Linh đuổi ra khỏi phòng, nó ủy ủy khuất khuất ngồi xổm trước cửa u buồn. Thấy Hư Ngụy ôm 'Tiểu Linh Linh' ở trên tay, nó lại rục rịch. Hư Ngụy đang bận rộn, chạy nhanh qua trước mặt nó, Cốt Đầu nhìn thấy liền đuổi theo.

Vốn Linh Linh đang ngủ ngon giấc, Cốt Đầu lặng lẽ tiến vào trong ổ chăn, nằm cạnh nàng dụi tới dụi lui. Linh Linh thấy phiền liền đuổi nó ra ngoài, ngủ tới nửa đêm tỉnh lại vốn muốn ra ngoài ngó nó một cái. Nhưng nàng tìm khắp nơi cũng không thấy nó đâu, đi tới phòng hắc bào yêu quái tìm, bên trong cũng trống không chẳng còn ai, mà trong phòng Hư Ngụy cũng vắng tanh vắng ngắt. Nàng sốt ruột chạy tới phòng Lam Dã Du cách vách gọi hấn dậy, thì triển trụy hồn thuật đuổi tới quý phủ châu phủ đại nhân.

Đạo gần đây gia đình Lam đại nhân luôn không được yên ổn. Một đoạn thời gian ngắn trước đây bỗng dưng mộ phần tổ tiên bị đào bới, thi thể phụ thân không thấy đâu. Sau, trong quý phủ lại liên tục xuất hiện việc lạ, không phải mấy phòng thị thiếp nuôi dưỡng một ít động vật tự dưng bị cắn chết, thì lại là

nơi nuôi dưỡng gia cầm liên tục xuất hiện bóng người lạ.

Xưa nay hấn không tin thuyết quỷ thần, nhưng nhà môn mải không bắt được thủ phạm, Lam phu nhân lại thỉnh không ít thầy phong thủy tới cửa, làm vài tràng cúng bái hành lễ cũng không chuyển biến tốt lên, chỉ đành phải đi núi Nam Hoa cầu cứu.

Hur Ngụy một đường đuổi tới quý phủ Lam đại nhân, từ xa đã thấy bên trong Lam phủ ầm ầm có hắc sát thi khí di động, xem ra không chỉ có phong thủy xảy ra vấn đề. Xem phong thủy không thể nhất thời nóng lòng, mà việc thu Yêu cũng rất cấp bách. Nếu còn trì hoãn thêm một khắc, e là sẽ mất thêm một mạng người, hấn đành nửa đêm đi tới làm phiền Lam tri phủ đại nhân.

...

Hắc bào yêu quái thật giống như con chó nhỏ, một đường chạy thẳng tới Lam phủ đại nhân. Cái mũi của đồ tham ăn này thật không hiểu là cấu tạo từ cái gì, con cương thi kia tránh ở sâu dưới lòng đất bí ẩn như thế, nó lại có thể nhanh chóng ló lên từ giếng ra.

Con cương thi mới hình thành trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, làm sao có thể là đối thủ hắc bào yêu quái, đánh không lại liền nhanh chóng bỏ chạy.

Hắc bào yêu quái đeo trên cổ lộ ra bình Thu Yêu, kêu ngao ngao đuổi phía sau con cương thi. Hai mắt nó phóng lục quang (đại khái là giống sói đôi đỏ) —— cương thi mới hình thành, quả thực chính là đồ ăn vừa ngon miệng lại vừa tươi mới và bổ dưỡng!

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mối tình đầu của tiểu cô nương

Editor: Ưu Tịch

Sáng sớm ngày thứ hai Hur Ngụy liền đến nơi xây mộ tổ tiên nhà Lam đại nhân để xem xét.

Nguyên quán nhà Lam đại nhân vốn ở Tuyên Châu, trải qua nhiều thế hệ người trong gia tộc luôn được an táng ở khu rừng rậm xung quanh thành khoảng 30 dặm. Vì tổ tiên từng có người là khai quốc công thần, hoàng đế liền ra lệnh tu bổ nghĩa trang cho toàn gia tộc, sau đó đời đời con cháu đều được an táng ở đây, hình thành khu nghĩa trang to lớn như vậy.

Hur Ngụy đứng ở trên một gò đất cao giữa khu nghĩa địa, quan sát phong thủy của cả đàn mai táng, đến khi tiến tới mộ phần của phụ thân Lam đại nhân, không khỏi mặt nhăn mày nhu. Chiều theo kinh nghiệm của hấn từ trước đến giờ, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra được phần mộ tổ tiên của Lam đại nhân không hề bị trộm mộ viếng thăm, mà đều do thi thể bên trong phần mộ đào đất chui lên.

Lam đại nhân nghe xong giật mình, trong lòng cũng chỉ nửa tin nửa ngờ với những gì Hur Ngụy nói. Hấn vốn cũng cảm thấy rất kỳ quái, tại sao đào trộm mộ tổ tiên hấn không ăn trộm vật bồi táng, mà lại chỉ trộm đi một thi thể? Nhưng nếu nói phụ thân hấn là tự mình chui lên từ dưới đất, thế thì chẳng phải là nói phụ thân hấn đã biến thành cương thi? Quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hur Ngụy thượng núi Nam Hoa dù gì cũng là người đức cao vọng trọng, tuy rằng Lam đại nhân nghi ngờ nhiều hơn tin tưởng, cũng không dám coi thường, sau khi hồi phủ liền phân phó hạ nhân mở tiệc nhắm rượu và làm thức ăn ngon để khoản đãi.

Hur Ngụy cũng không để ý lắm, trong suốt yến hội lúc nào cũng nhu mày suy tư.

Vài năm nay Linh Linh đều đi theo bên người Hur Ngụy xuống núi tróc yêu, dù gì cũng có chút kiến thức, nằng ở phía sau hấn thấp giọng hỏi: “Chỉ là một con cương thi mới thành hình, cũng không khó đối phó, sư phụ cần gì phải mặt co mày cau?”

Hur Ngụy lắc đầu. Mới vừa rồi hấn đã xem qua mộ phần tổ tiên Lam gia, quả đúng thật là một khối bảo địa phong thủy, có tệ thể nào cũng không thể hình thành ra cương thi mới đúng chứ? Lần này vụ việc cương thi thành hình thật kỳ quái, chỉ sợ là có yêu nghiệt âm thầm khuấy phá...

Linh Linh thấy sư phụ trầm ngâm không nói, cũng không hỏi nhiều. Rốt cuộc nằng vẫn còn trẻ, cũng không cảm thấy có gì phải lo lắng.

Dùng cơm xong, Hur Ngụy nói muốn đi xung quanh Lam phủ xem xét. Châu phủ nhà môn Lam đại nhân còn có việc phải xử lý, Lam Dã Du thân là trưởng tử trong nhà, tất nhiên là phải đảm nhiệm việc chiêu đãi bọn họ.

Dọc trên đường đi Hur Ngụy luôn trầm mặc suy tư, lại có bốn kẻ ngu quỷ xà thần (đại khái là bí ẩn, đáng sợ). Trong đó hai kẻ luôn chạy tán loạn không thấy bóng dáng, một kẻ lười biếng luôn nằm trong lòng Hur Ngụy ăn no lại ngủ, còn có một tên quái dị luôn choàng áo choàng đen không bao giờ nói chuyện, Lam Dã Du có muốn nói gì cũng chỉ có thể nói với Linh Linh.

Linh Linh sống ở trên núi cao đã lâu, không rành thế sự, lời nói luôn thiên chân vô tà (trong sáng ngây thơ), Lam Dã Du cũng yêu thích nằng đôi chút. Dọc đường đi bọn họ nói chuyện, chẳng mấy chốc đã trở nên thân quen hơn hẳn lúc mới gặp. Hấn nhớ nhận có lẽ thỉnh giáo tên họ Linh Linh, nhưng khi nằng nói nằng gọi 'Bạch Tiểu Linh', hấn cảm thấy thật nghi hoặc.

Nguyên lai Lam đại nhân này là đồng học cùng Bạch Ngọc Thư phụ thân Bạch Tiểu Linh, từng cùng chung một lớp một thầy. Hai người đều xuất thân thư hương thế gia, đều là công tử danh môn, thanh niên tài俊, ở kinh thành thời ấy cũng là đối tượng được ái mộ của nhiều khuê tú. Mà sau này hai người lại trước sau cưới hai nữ nhi của Phạm thượng thư nên thân càng thêm thân, hẳn Lam Dã Du cũng được coi như là biểu ca của Bạch Tiểu Linh.

Từ nhỏ Lam Dã Du đã đi cùng phụ thân về phía nam xa xôi, nhiều năm không hề quay lại kinh thành, rất ít khi qua lại cùng thân thích trong nhà. Nhưng dù khi đó tuổi hẳn còn nhỏ cũng nhớ rất rõ nhà đương Bạch Ngọc Thư có một nữ nhi gọi là Bạch Tiểu Linh bị người xấu bắt cóc từ khi còn bé. Hẳn nhớ rõ tiểu biểu muội so với hẳn chỉ nhỏ hơn ba tuổi, mà tiểu cô nương trước mắt chỉ có bộ dáng của cô bé mười hai mười ba tuổi, chắc chắn không thể là Bạch Tiểu Linh kia.

Hắn lại nghĩ tới con trai của đương Bạch Tiểu Mậu ở trên Nam Hoa. Lần này hẳn lên núi Nam Hoa đã từng hỏi thăm về Bạch Tiểu Mậu qua một vị đệ tử tiếp đãi, đáng tiếc Tiểu Mậu đã đi cùng hai vị sư huynh xuống núi trốn yêu, cho nên hai người cũng không có cơ hội ôn chuyện.

Hắn liền hỏi Linh Linh có biết cách liên lạc với Bạch Tiểu Mậu không. Linh Linh nào biết hẳn đang nói tên ca ca nàng, hồi còn bé nàng cũng chỉ gọi “ca ca, ca ca”, nên chỉ ngây thơ lắc đầu: “Ta ở phía sau núi, những sư huynh khác ta cũng không quen biết.”

Lam Dã Du gặp Hư Ngụy uy nghiêm, nên cũng không dám hỏi nhiều. Và lại hẳn cũng không hiểu biết nhiều về Nam Hoa, liền nghĩ đại để là có một bộ phận đệ tử ở sau núi, nào biết đâu rằng Linh Linh là bị giấu ở phía sau.

Hư Ngụy đi phía trước nghe hai người nói chuyện cũng đoán được Lam gia này có chút quan hệ với gia đình Linh Linh. Hẳn đã đáp ứng Trương Điều giấu diếm việc này, tự nhiên sẽ không tiết lộ. Nhưng nếu thiên ý muốn bọn họ thân nhân đoàn tụ, hẳn cũng không muốn can thiệp.

Linh Linh cùng Lam Dã Du tán gẫu vài câu liền trở nên thân thiết. Từ nhỏ xung quanh nàng đều là yêu quái, khó có được một bằng hữu cùng chủng tộc, tất nhiên là thực thích Lam Dã Du.

Hư Ngụy xem xét một vòng trong phủ liền hiểu rõ. Sau khi nói Linh Linh tự đi chơi xung quanh, hẳn liền bé Mãng Xà tỉnh trở lại phòng đi ngủ. Linh Linh muốn đi theo Lam Dã Du đi chơi, đôi mắt to long lanh sáng như sao nhìn hẳn đầy mong chờ. Lam Dã Du cũng rất có tu dưỡng, nho nhã lễ độ mời Linh Linh đi dạo trong khu viện với hẳn.

Cốt Đầu nhìn thấy liền muốn đi theo. Cả đường đi nó nhìn Hư Ngụy dẫn đầu ôm trong tay “Tiểu Linh Linh” bộ dáng xinh đẹp đáng yêu đang ngủ khì, lại ai oán nhòm nhòm Linh Linh nửa ngày.

Nay nó đeo mặt nạ, Lam Dã Du chỉ có thể nhìn thấy một cặp huyết đồng sâu thẳm, chắc chắn là yêu quái. Nhưng thấy Linh Linh rất thân cận với nó, hai người một đường đi từ trên núi xuống đều luôn như hình với bóng, liền cũng nho nhã lễ độ mời.

Cốt Đầu tên gốc này đã nghe không hiểu tiếng người còn kiểu ngoa(=,= vênh vào quá ~), giống như đại nhân gia nhà người ta xoay mặt đi không thèm nhìn. Nó thấy Linh Linh luôn nhìn Lam Dã Du, nó liền có chút ghen tức.

Lam Dã Du là công tử nhà thế gia, đọc đủ thứ thi thư, rất có phong độ, đương nhiên sẽ không cùng Cốt Đầu một yêu quái so đo. Hẳn dẫn đường ở phía trước, Cốt Đầu đi sau nắm tay nhỏ bé của Linh Linh. Thấy Linh Linh đi đường luôn nói chuyện cùng Lam Dã Du, nó vẫn thực bất mãn tròng hẳn, chỉ kém không tròng ra cái lỗ trên lưng Lam Dã Du.

Nơi ở của Lam gia đại công tử có một cái sân viện rất thanh u lịch sự tao nhã, tên là Thụy Hương cư. Trong viện nuôi rất nhiều tiểu động vật, có tới hơn mười con, cũng không là động vật xinh đẹp quý hiếm gì, tất cả đều là mấy con mèo hoang Lam Dã Du nhặt được bên đường.

Hắn cũng là một thanh niên hiền lành giàu tình cảm(... “thanh niên”...), có khi xuất môn thấy con chó con mèo nào không có nhà để về thật tội nghiệp, hẳn đều ôm trở về nuôi dưỡng. Mấy ngày nay vài sủng vật của nhóm đi nương cha hẳn đều bị cắn chết, duy độc trong viện từ của hẳn cả đám chó mèo vẫn rất ôn, hoạt bát vô cùng.

Linh Linh cũng đặc biệt có cảm tình với tiểu động vật, linh thú phía sau núi Nam Hoa đều là bằng hữu của nàng. Nàng thấy Lam Dã Du yêu thương tiểu động vật như thế, liền cảm thấy hẳn thật sự là người tốt, càng thêm yêu thích hẳn.

Trong viện có trồng rất nhiều giống hoa lan khác nhau. Có thanh diễm lạnh lùng như sương tuyết, có muôn hồng nghìn tía rực rỡ, trong lương đình thủy các* cũng trồng vô số giò hoa lan nở hoa bông bênh, làn gió thơm phiêu đảng ra xa.

*lương đình: đình nhỏ ven hồ, giữa vườn. Thủy các: kiến trúc tương đối giống đình, được xây giữa hồ, thường có cây cầu nối ra hoặc phải đi thuyền nhỏ ra.

Tiểu cô nương đều yêu thích chút hoa hoa cỏ cỏ. Trước mắt Linh Linh nhất thời sáng ngời, vui vẻ chạy tới chạy lui giữa nơi muôn vàn hoa sắc thắm tựa như thế ngoại đảo nguyên này, nhìn trái nhìn phải.

Nàng còn ngượng ngùng hái một bông, dịu dàng chạm vào đóa này rồi ngửi hương đóa kia, lại chạy trở lại tò mò hỏi tên giống lan đó. Lam Dã Du cũng không nề hà nàng phiền toái, kiên nhẫn giảng cho nàng nghe, chẳng mấy chốc hai người đã nói rất nhiều.

Nhị đệ Lam Dã Du là một nam hài mười ba mười bốn tuổi. Trong nhà xảy ra chuyện đã lâu, Lam đại nhân đều dặn không cho phép hẳn ra ngoài chạy loạn, tiểu tử này sắp buồn đến hỏng rồi, chạy tới tìm lão ca chơi cờ. Lam Dã Du cũng không thể bỏ mặc khách nhân sang một bên, liền bảo Linh Linh tới chơi cùng.

Linh Linh có chút thẹn thùng: “Cờ vậy sao, ta không biết chơi.”

“Ta dạy ngươi.” Lam Dã Du đưa bọn họ tới lương đình trong viện, để Linh Linh ngồi trên ghế bên bàn đá đánh cờ cùng nhị đệ của hắn, còn chính hắn lại đứng phía sau dạy nàng đi như thế nào.

Hắn vẫn còn trẻ, lại thêm lòng tình như nước, Linh Linh lại là một tiểu cô nương đơn thuần, hắn liền không để ý tới nam nữ chi phòng (nam nữ không được ở chung phòng) cho lắm. Có khi Linh Linh do dự, hắn liền lấy quân cờ giúp nàng hạ xuống, tay khoát lên cạnh bàn bên người Linh Linh, cúi gập thắt lưng ở bên tai nàng giải thích cho nàng nghe. (giống ôm vào lòng ý)

Cặp mắt đen nhánh ôn nhu của hắn thi thoảng liếc nàng một cái, xem xem nàng có hiểu hay không, nụ cười ôn nhu đẹp để dịu dàng, tiếng nói trầm thấp ôn nhu bên tai nàng kiên nhẫn giải thích... Linh Linh một chữ cũng không nghe vào.

Mặt nàng nóng bỏng, thân mình cứng đờ thẳng tắp. Hơi thở thiếu niên nam tính xa lạ phả vào tai nàng bỏng rát, nàng lại đứng trong tuổi bắt đầu biết tới tình yêu, cũng rất ít khi tiếp xúc với người khác phái (Cốt Đầu thỉnh xem nhẹ). Đối mặt với một đại ca ca tuấn tú ôn hòa như vậy, tiểu cô nương liền chăm chú giương mắt nhìn thiếu niên anh tuấn chuyên chú trước mắt, khuôn mặt đỏ bừng.

...

Lam Dã Du ăn xong cơm chiều liền đi tìm Hư Ngụy nói chuyện riêng.

Hắn rất để ý tới mấy tin đồn, nhưng phụ thân hắn lại thủy chung không tin tưởng thuyết quỷ thần, thành đạo sĩ cũng chỉ là thuận theo ý tứ phụ nhân, chẳng qua cũng chỉ làm để cho nữ quyến an tâm. Nhưng dọc trên đường đi Lam Dã Du đã biết được bản sự của mấy yêu quái bên người Hư Ngụy, nên hắn cũng tin vài phần.

Hư Ngụy đưa hắn vào trong phòng. Mãng Xà tinh ăn no xong liền biến thành tiểu kim long dài một thước, giống y như con cá chạch, xoay trên mặt đất đi qua đi lại tiêu thực, xoay đến vui sướng vô cùng —— từ trước tới giờ nó cũng không phải là một yêu quái tầm thường, một ít tập tính của nàng đến là làm người ta sủng ái.

Hư Ngụy vừa mở cửa nàng đã nghĩ muốn chuồn ra ngoài. Lam Dã Du nhắc chân đi vào, thiếu chút nữa dẫm nát thân thể nàng. Hư Ngụy nhanh chóng xoay người ôm nàng lên, thật sự có chút thất lễ, quần bách nói: “Gia giáo không nghiêm, công tử chê cười rồi.”

Lam Dã Du thấy sinh vật nhỏ bé Hư Ngụy ôm vào trong ngực thực giống “Long”, chính là cái đầu nhỏ như vậy thực có chút kỳ quái. Hắn còn nhìn thêm vài lần, ở trong lòng thì nghĩ chắc đó là một sinh vật thần kỳ nào đó.

Hư Ngụy cho hắn vào nhà. Hắn ở trước mặt Hư Ngụy cũng không dám ngồi, cũng rất biết cấp bậc lễ nghĩa, móng vừa chạm tới mép ghế liền đứng dậy, nâng tay áo thi lễ với Hư Ngụy, cung kính nói: “Đạo trưởng, thực không dám đầu gối. Kỳ thật trong thành Tuyền Châu mỗi khi sắp tới trăng tròn thường phát sinh án mạng trộm thi thể, đến nay nha môn chưa tra được chút manh mối nào. Ta từng lên cha đọc một vài hồ sơ trong nha môn, những thi thể bị đánh cắp đi có cả nam và nữ, độ tuổi cũng không giới hạn, điểm duy nhất giống nhau chỉ là không phù thi quý, tức là những danh gia vọng tộc.”

Hư Ngụy xét thấy việc này cũng có chút hơi kỳ quái, lập tức hỏi kỹ. Lam Dã Du cũng đối hắn tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*.

*Không biết không nói, biết thì nói hết.

...

Lại nói tới hắc bào yêu quái lúc đuổi theo con tân cương thi kia đến tận thâm sơn cùng cốc, cương thi đó thẳng chạy về hang ổ, là một cái hang động thật lớn trong thâm sơn. Hắc bào yêu quái đuổi vào, nhất thời hai mắt tỏa sáng.

Nguyên lai bị trộm mộ trong thành Tuyền Châu không chỉ có nhà Lam đại nhân.

Gần đây thường liên tục có những vụ án trộm mộ phát sinh, tất cả đám thi thể đó đều tụ tập tại nơi đây. Nó chợt liếc mắt một cái, nhìn lại sơn động rộng như thế mà lại có tới hơn trăm con cương thi du dương.

Hắc bào yêu quái thực giống như con sói vồ vào bàn mỹ vị, ăn lắm không tả được. Sau khi ăn hơn mười con cương thi mới hình thành, nó no nê liền trở về, lúc này Hư Ngụy liền phát hiện ra điều bất thường.

Cả thân người nó thi khí tận trời. Nó vốn cũng là cương thi, nhưng thi khí cũng không quá mức, mùi vị tương đối giống người hơn so với đồng loại. Hắc bào yêu quái được người nuôi dưỡng phía sau núi Nam Hoa dư thừa linh khí, nhiều năm chưa gần tà khí, nên thân mình nó cũng không nặng tà khí. Mà nay cả thân nó tràn ngập tà khí cũng các loại hương vị hỗn tạp khác, tất nhiên là Hư Ngụy lập tức biết nó tới nơi cương thi tụ tập.

Lúc trước Hư Ngụy đã phát hiện trong Lam phủ có dấu vết cương thi lui tới, lại thêm cuộc nói chuyện với Lam Dã Du hôm nay, liền đoán được trong Tuyền Châu thành cương thi không chỉ có một hai con. Hắn đang tính tới nay sẽ tìm ổ cương thi, mà nay hắc bào yêu quái đánh bậy đánh bạ tìm ra chỗ đó, Hư Ngụy cũng đỡ phải tốn một phen khí lực.

Nhưng lấy chỉ số thông minh của hắc bào yêu quái, tất nhiên không thể trông cậy vào việc nó có thể hiểu được tiếng người. Hư Ngụy cướp lấy bình Thu Yêu trên cổ nó, đưa hồ ly tinh từ bên trong ra. Khửu giác hồ ly vốn linh mãnh, mặc dù hắn ở trong bình không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng trên bình có khe hở, hắn đương nhiên có thể ngửi thấy mùi, tự nhiên có thể dẫn đường.

Lần này nó liền vênh vào, sau khi bị đổ ra ngoài liền thân nhiên ngồi xuống ghế, bắt chéo chân, cái mặt viết rõ 'Đến cầu xin bổn đại gia a~ đến cầu ta a~, cầu xin đến khi gia sưống rồi sẽ dẫn bọn ngươi đi'.

Hư Ngụy đối phó hần, căn bản không cần nhắc một đầu ngón tay, lạnh nhạt ngồi đó:

“Linh Linh.”

“Có!” Linh Linh đáp thanh thúy vang dội, lập tức đứng lên nhéo lỗ tai hồ ly tinh.

Hồ ly tinh cùng Cốt Đầu và hắc bào yêu quái là bất đồng. Cốt Đầu là thương Linh Linh nên để nàng nhéo lỗ tai, hắc bào yêu quái là không để nàng nhéo Cốt Đầu sẽ đánh nó, cho nên nó chỉ có thể để nàng đánh. Hồ ly tinh để Linh Linh nhéo lỗ tai cũng là vì cái tên này trước vốn phong lưu, lòng vốn thương hương tiếc ngọc. Linh Linh tiểu cô nương nũng nịu nhéo lỗ tai hần, hần chẳng những không phản kháng, lại còn rất hưởng thụ. Sau này nếu Linh Linh bắt nắn liền nhéo lỗ tai hần, cứ thế dần dần cũng thành thói quen, chỉ cần Linh Linh nhéo, hần sẽ không phản kháng.

Lam Dã Du nhìn ở một bên cũng có vài phần kinh ngạc. Không nghĩ Linh Linh là một tiểu cô nương nũng nịu lại gan dạ sáng suốt và có năng lực bức này, lại có thể không chế được hồ ly tinh một yêu quái lợi hại như vậy. Hần mới đầu chỉ cho rằng nàng là một tiểu cô nương văn nhược*, mà nay mới nhìn lại nàng.

*Yếu đuối, mỏng manh, dịu dàng.

Linh Linh phát hiện hần nhìn chính mình có chút kinh ngạc, nàng vẫn còn véo lỗ tai hồ ly tinh lại quay đầu cười 'Ha ha' với hần. Tiểu cô nương cười thực thuần khiết, ngọt ngào, cười đến xuân về hoa nở mình điểm sáng lạn, chọc Cốt Đầu đứng một bên lại ghen tị.

Nhưng tâm địa hồ ly tinh cũng bừng tỉnh. Hần đáp ứng thì tất nhiên là đáp ứng rồi, nhưng không nói trong son động kia số lượng cương thi là bao nhiêu. Hần có tâm muốn Hư Ngụy chịu chút giáo huấn, đến khi xuất phát vào ban đêm lòng vẫn âm ức.

Lam đại nhân mang theo Lam Dã Du cũng muốn đi theo. Không nói đến phụ thân nay có biết đã biến thành cương thi hay không, mà xác chết của người cũng vạn vạn không thể bỏ mặc, nếu không bọn họ làm con cháu cả đời cũng không thể an tâm.

Hồ ly tinh còn có yêu cầu, muốn bỏ hắc bào yêu quái vào bình thu yêu đưa cho hần để hần báo thù (nhỏ mọn =;=). Linh Linh cũng phối hợp, không nói hai lời liền bỏ hắc bào yêu quái đã ăn no đang ngủ gà ngủ gật nhét vào.

Vì thế đoàn người chuẩn bị xong, nhân lúc nguyệt hắc phong cao, do hồ ly tinh dẫn đường, chạy về phía động cương thi đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Đóng cửa thả Linh Linh

Editor: Ưu Tịch

Ánh sáng của vầng trăng treo giữa bầu trời rọi sáng khắp nơi. Thỉnh thoảng, trong thâm sơn cùng cốc lại truyền ra tiếng gào thét vang dội của loài dã thú nào đó, gió đêm thổi xé toang bầu không gian đen tối đến tận cùng của rừng rậm, hiện ra đoàn người đạp lên lá rừng mà đến.

Hồng hồ ly đi trước dẫn đường, bộ pháp nhẹ nhàng lướt như bay trên con đường loang lổ ánh trăng, bàn tay với những ngón tay thon dài ôm chặt lấy bình Thu Yêu vừa đi vừa nghịch, còn vui vẻ lầm nhảm điệu hát dân gian. Chỉ là hắc bào yêu quái mấy năm nay bị nhốt ở bên trong bình đã thành thói quen, vô cùng bình tĩnh, ngủ gật vang dội tận trời. Hồ ly tinh học theo nó, nhắm thẳng bình Thu Yêu mà phun lửa, cháy làm hắc bào yêu quái ở bên trong ngao ngao gào toáng.

Lam đại nhân đi theo sau nhìn thấy nam tử tóc đen mặc hồng y yêu diễm tuyệt trần dẫn đường phía trước, liền thấy có chút chói mắt. Mà dung mạo hồ ly tinh sinh ra vốn đề quyền rũ người, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân. Tuy rằng Lam đại nhân có kiến thức rộng rãi, cũng chưa bao giờ gặp qua nam tử mỹ mạo như vậy, trong lòng luôn luôn nhớ tới câu 'Dung mạo so với Phan An, khuynh quốc khuynh thành' mà hình dung. Hần lại nhìn thấy mỹ nam tử này cư nhiên há mồm liền phun ra từng đạo hỏa diễm, nhất thời trừng lớn mắt, đối với Hư Ngụy thượng nhân cũng không dám hoài nghi gì nữa.

Đến cái son động kia thì thấy lối ra vào rất nhỏ, chỉ có thể đi từng người một, Linh Linh liền đặc biệt phóng xuất hắc bào yêu quái. Cái đồ ngốc này chỉ cần có đồ ăn, khẳng định sẽ chạy tới đầu tiên.

Cái mũi của nó có thể xưng đệ nhất thính, hai mắt phóng lục quang, ngao ô ngao ô liền chạy thẳng vào trong động. (giống chó quá...)

Cửa son động này thật nhỏ, lối ra vào hẹp dài, lại bị che giấu giữa những tán lá dày rộng giữa rừng cây, nếu không phải hồ ly tinh vạch ra, căn bản rất khó để phát hiện được nơi này.

Hắc bào yêu quái ngao ô ngao ô anh dũng xông vào trước, bọn họ đi theo sau tiến vào, dọc đường phải vịn vách son động mà đi. Hư Ngụy làm phép

bốc lên một ngọn lửa nhỏ, trên tay hắn vẫn còn ôm Mãng Xà tinh, một tay thì pháp phòng ngự. Tuy rằng hồ ly tinh cũng không nói gì, nhưng đối với tình huống trước mặt trong lòng hắn vẫn hiểu rõ.

Cứ đi như vậy ước chừng nửa canh giờ, mọi người phải luôn lách trong không gian chật chội đều khó chịu vô cùng. Đang ở trong không khí ẩm ướt đè nén, đột nhiên trước mắt rộng mở trong sáng, cuối cùng cũng đến một trong những động chính.

Động này dài rộng hơn trăm trượng, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy khắp nơi đều là cương thi, coi bộ không ít hơn 500 con. Chúng ở bên trong đi tới đi lui không có mục đích, lại không bước ra khỏi động dù chỉ một bước.

Hắc bào yêu quái nhào vào đám cương thi liền bắt đầu “đại tiệc”. Mà Cốt Đầu cũng đã lâu chưa ăn yêu quái liền xông tới. Bình thường tuy nó luôn luôn kén chọn, xem thường đám tiểu yêu tiểu quái, nhưng giờ cũng muốn đổi khẩu vị một chút. Nó giơ tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Linh, sau đó liền gia nhập trận chiến. Từ trước tới nay Mãng Xà tinh cũng chưa bao giờ cam chịu đứng sau, anh đứng phi tới trước, chém giết một con cương thi đầy đà mà hắc bào yêu quái coi trọng.

Chỉ có hồ ly tinh thao thao tay dựa vào bên cửa động, bất vì sở động*. Đường nhiên so với đám Cốt Đầu hắn thông minh hơn nhiều, so sánh liền để ý đám cương thi này khác với trước kia, trên trán mỗi con đều có một giọt máu màu huyết dụ. Bọn họ vốn không phải là do an táng ở nơi tụ khí âm nên hình thành, mà là do vô tình hấp thụ phải khí tràng cường đại của đại ma đầu “Oan nghiệt huyết” nên mới biến dị. Nghe thì có vẻ bổ dưỡng đấy, kì thực lại lịch không rõ, hắn sợ ăn sẽ bị tiêu chảy.

*Nhất vì sở động: Đứng yên tại chỗ không làm gì

Lúc này Lam đại nhân và Lam Dã Du đứng ở cửa động, nhìn chăm chăm vào đám cương thi lo lắng tìm tòi. Phụ thân Lam đại nhân nhập táng chưa tới hai năm, tin tưởng diện mạo còn có thể phân biệt, hơn nữa trên người mặc áo liệm bằng tơ lụa, đứng giữa đám cương thi mặc bố y thì chắc chắn có thể nhận ra. Lam đại nhân vừa thấy phụ thân mình thế nhưng mặt mũi hung tợn đi giữa đám cương thi, nhất thời sợ đến tái mét, mồm mép run rẩy.

Cũng không biết là bị dọa hay do kích động, chỉ thấy hắn run run nửa ngày, đột nhiên quỳ xuống dưới chân Hư Ngự, mặt mũi hoen lệ: “Còn cầu thượng nhân nhất định phải cứu giúp gia phụ.”

Lam Dã Du nhanh chóng học theo phụ thân quỳ xuống dưới chân Hư Ngự. Hắn nhớ tới đám động vật trong phủ đạo này thường xuyên bị cắn chết, duy chỉ có đám tiểu động vật trong viện của bản thân là còn bình yên vô sự, nhất định là do tổ phụ gây nên. Nghĩ tổ phụ sinh tiền(lúc còn sống) yêu thương mình như vậy, ngay cả sau khi chết cũng không quên hắn, tha cho đám động vật của hắn, hắn nhất thời đau lòng khôn xiết, về mặt thập phần khổ sở.

Phụ tử hai người khóc đến thảm thương, Linh Linh liền nâng bọn họ dậy. Hư Ngự xem xét đám cương thi mới hình thành số lượng kinh người trước mặt, sắc mặt ngưng trọng: “Tận mắt thấy số lượng cương thi kinh người như thế, chắc chắn số lượng thi thể bị mất ở các châu phủ rất nhiều, vì sao số lượng đại án mất trộm nhiều như thế, nha môn cũng không coi trọng?”

Lam đại nhân vội hỏi: “Thượng nhân, chỉ vì chuyện quý đệ này mới phát sinh, mà người tới báo án tại nha phủ không nhiều lắm, tổng cộng cũng chỉ có bảy án, chúng ta còn tưởng trộm mộ làm ra.”

Hư Ngự cũng hiểu ra. Phần lớn đám cương thi trước mặt quần áo tả tơi, đa phần đều mặc bố y bình thường. Bọn họ chưa mặc áo liệm mà đã nhập liệm, hơn nữa phần nhiều đều có thân thể không trọn vẹn không được đầy đủ, giống như là bị chó hoang cắn, bởi vậy có thể thấy được đám cương thi này đa số đều là thi thể vô chủ, nếu mất trộm cũng không có mấy người chú ý.

Nhưng mà, cũng rất kỳ quái, nếu là một tên trộm mộ duy nhất trộm tại một bãi tha ma, lại vì sao phải tổn hao tổn sức quật mộ? Như thế vừa tổn thời gian vừa tổn sức, lại dẫn tới sự chú ý của đám đạo sĩ, không tránh khỏi thiệt thòi. Mà người này có bản lĩnh bao nhiêu, mới có thể trong khoảng thời gian ngắn như thế làm ra từ trăm thành ngàn con cương thi?

Tuy rằng trong lòng Hư Ngự có rất nhiều nghi vấn, nhưng trước mắt hắn vẫn giết yêu quái theo yêu cầu.

Đám cương thi này mới hình thành trong thời gian ngắn, tu vi chi sợ ngay cả hắc cương thi cũng không bằng (cương thi cấp bậc từ thấp đến cao: hắc cương thi, bạch cương thi, khiêu thi*, phi thi**, hạn bạt***), đối phó rất đơn giản. Hư Ngự có lòng muốn để bọn họ toàn thây, liền bày ra thuật hộ thể trên người Linh Linh, để cho nàng xuất trận dùng trấn thi phù, đi qua ai là dán lên ót người đó, sau dùng bình Thu Yêu bắt lấy một đám cương thi. Bình Thu Yêu dung lượng có hạn, số còn lại đành để chúng trong động. Sau này Hư Ngự còn cần thi pháp bức ra oan nghiệt huyết trong thi thể bọn họ, giao cho nha môn để đưa về cho người nhà, một lần nữa an bài nhập táng.

*khiêu thi: Cương thi nhảy

**phi thi: Cương thi bay

***hạn bạt: Vua cương thi, còn gọi là cương thi bạc, là hình thái cuối cùng trước khi có thể biến hình thành người của cương thi. Cao hơn cũng có nhưng rất ít, nên hạn bạt được xưng tụng là vua.

Cốt Đầu xem thường đám linh hồn tằm tằm của, đại gia nó lười biếng không muốn động thủ, ăn mấy con cương thi liền quay trở lại bên cạnh Linh Linh ôm nàng sờ sờ lông mi dài cong vút. Linh Linh ngại nó phiền, bắt nó tiến lên hỗ trợ, dùng bình Thu Yêu lục tục hạ gục hơn hai trăm con cương thi nữa.

Chờ bọn họ đánh xong hết cả đám cương thi, diệt gần hết số cương thi trước mặt, liền loáng thoáng nhìn đến phía sau đàn cương thi. Sơn động này còn có một lối đi liên thông ra phía sau, hình như nơi ở sâu bên trong còn có kẻ đang trú ngụ.

Tình huống khó dò, có lẽ sẽ có nguy hiểm, bọn họ vô còn chưa chắc có năng lực có thể bảo vệ chính mình, đến lúc đó chỉ sợ không thể chiếu cố người khác.

Trước khi Lam thị phụ tử rời đi, Lam đại nhân còn khẩn thiết cầu xin Hư Ngụy, nhất định phải bảo đảm xác chết phụ thân còn đầy đủ. Lam Dã Du và Linh Linh vốn thân thiết liền nhắc nhở nàng phải cẩn thận. Dù sao trận chiến phía trước tình huống hung hiểm, Linh Linh chỉ là một cô bé, luôn làm người ta có chút lo lắng.

Linh Linh 'Ừ' một tiếng, trong lòng lại âm áp, làm Cốt Đầu cũng lại ghen tị. Lam Dã Du giơ tay muốn xoa đầu nàng, Cốt Đầu liền bay nhanh tới gạt gao giấu Linh Linh vào trong lòng, huyết động tràn ngập địch ý phòng bị trùng hấn.

Tay Lam Dã Du rơi vào khoảng không, cũng vô cùng ngạc nhiên. Thái độ của yêu quái này là thế nào... Sao dường như Linh Linh giống như cô dâu nhỏ của nó vậy? Ngay cả tâm tư hấn là thiếu niên còn thuần khiết như vậy, cũng bắt đầu hoài nghi bọn họ có mối quan hệ không thể cho ai biết.

...

Nếu dùng ngôi sao để xem xét, thì lần này số sao nhiệm vụ trên năm sao, trong khó khăn đã tăng lên đột ngột.

Địa thế cái động này thật giống như một chuỗi hồ lô, thông qua một lối đi nhỏ hẹp vừa dài vừa tối liền đi tới một sơn động vô cùng rộng lớn sáng sủa, bên trong là một thành hoang do đám cương thi canh gác, đánh thắng họ lại một đường đi thẳng qua.

Vừa mới đánh qua một cái động lớn, tuy rằng đám cương thi mới hình thành này số lượng thực khủng, nhưng rất dễ đối phó, bọn họ liền đóng cửa phóng Linh Linh*. Linh Linh hét một tiếng liền dán phù lên, bọn họ thoải mái thắng lợi —— cho tới khi đến bàn khó: dần dần nâng cấp, bắt đầu từ bàn một sao:

*Mọi người đã nghe câu “Đóng cửa thả chó” bao giờ chưa?^&^ Giống giống thế đấy!

Tiếp tục đi sâu vào khoảng nửa canh giờ, sẽ đến cái sơn động thứ hai. Nó đồng dạng đại sơn động đầu tiên, diện tích rộng vô cùng, bên trong có trên trăm con hắc cương thi, có năm con cầm đầu dẫn dắt bọn nó thủ hộ động.

Đám hắc cương thi và khiêu cương thi này đều do thi thể vô tình bị hấp thụ oán khí, nên trừ bỏ năm con dẫn đầu đạo hạnh còn cao hơn một chút, còn đám hắc cương thi còn lại Cốt Đầu chỉ tát một cái là bọn chúng toi liền. Bên này Mãng Xà tỉnh dần quái, Hư Ngụy triệu hồi hỏa long phun lửa, thu thập xong lại để cho Cốt Đầu tiếp tục tàn sát, giảm bớt lượng công việc. Lúc này Hư Ngụy làm cho Linh Linh một mình đấu với một con hắc cương thi lấy kinh nghiệm, hồ ly tinh hoàn toàn nằm ở một bên nghỉ ngơi, còn đối với hắc bào yêu quái, thì đây cũng vẫn chính là một bàn đại tiệc —— và sau đó, bàn sao khó khăn: hai sao.

Sau khi đánh hạ hai ai, qua thống kê giá trị cống hiến ta có: Cốt Đầu đứng vững vị trí thứ nhất, Linh Linh nhờ tích lũy ở cửa đầu tạm đứng vào vị trí thứ hai, Hư Ngụy đứng sau, Mãng Xà tinh cùng hắc bào yêu quái song song đứng thứ bốn, hồ ly tinh cái tên chết tiệt này vẫn nhận một quả trứng ngỗng to dùng đứng bết.

Hồ ly tinh mới đầu còn chường mắt mấy con khiêu thi, nhưng đến khi tới đại động thứ ba, bên trong thế mà lại có ba con phi thi dẫn đầu. Lúc này hệ số khó khăn đã trực tiếp nhảy vọt lên thành năm sao, mà bốn tên ngư đầu mã diện này(bốn yêu quái đáng yêu của chúng ta đó) cũng thực anh dũng xông lên, hồ ly tinh vốn chạy trốn nhanh như gió giờ liền lao lên trước nhất —— phi thi mấy ngàn năm đạo hạnh nha nha nha, bổ dưỡng biết bao nha nha nha.

Cả bốn tên nhào thẳng vào ba con phi thi, ngược lại bỏ mặc Linh Linh ở đằng sau đấu với hơn mười con khiêu thi. Linh Linh một mình đấu với một con đã là cố hết sức, áp lực hoàn toàn đè nặng lên người Hư Ngụy.

Mà động tác của hấn cũng rất nhanh, lập tức cùng Linh Linh thoái lui về vị trí có lợi trong động. Để tránh gặp phải trường hợp hai mặt thụ địch, lại vẽ ra trận pháp bảo hộ hấn và Linh Linh, đồng thời triệu hồi ra hỏa long lớn nhất có thể đứng chắn phía trước làm môi, hấn thì đứng phía sau dùng linh phù đánh ra, bình tĩnh định liệu đối phó.

Linh Linh có tâm muốn hỗ trợ nhưng lại không dám xuất trận, chỉ đành lấy bùa trên người thi thoảng đánh ra bên ngoài.

Tu vi của nàng tất nhiên là không thể so sánh với Hư Ngụy, mặc dù ở trong đám đồ đệ đồng môn đã thuộc hàng đầu, song đối phó với đám khiêu thi này dùng hết sức cũng chỉ có thể xử lý một hai con. Còn hiện tại, hiển nhiên với mấy chục con khiêu thi này nàng có dốc toàn lực cũng chẳng ăn thua được. Mỗi mảnh phù nàng lấy ra từ trong túi, ngón tay liền nhanh chóng niệm chú, nhưng ngoại trừ làm lũ cương thi bên ngoài hiện ra chút khói trắng, chẳng qua cũng chỉ như gãi ngứa cho chúng.

Nàng vung vẩy đến loạn thất bát tao, cũng không thể nào làm ra hiệu quả lớn lao gì. Hư Ngụy liền nhân tiện dạy Linh Linh, ngưng trụ linh lực lấy tay vẽ bùa trong hư không, thì thầm: “Phù không có hình, lấy khí mà linh, tập hợp tinh khí, phá!”

Ba đạo linh phù đồng thời đánh ra, trong khoảnh khắc một tia thủy lam quang chĩa thẳng tới cương thi nổ tung, trong nháy mắt đóng băng ở hơn mười con khiêu cương. Linh Linh nhanh chóng học theo, nàng cố gắng trấn định, nhắm mắt hít sâu, sau cùng mở mắt, hai tròng mắt kiên nghị, lấy ra phù vàng niệm rửa, một đạo băng ngưng phù liền đánh ra, thế nhưng có thể ngưng được những ba con khiêu thi.

Vốn Linh Linh rất có thiên tư, hơn nữa lại am hiểu thủy hệ thuật pháp, lúc này này dùng băng ngưng thuật so với thủ tọa đệ tử còn tốt hơn. Nhìn khí kinh khi nàng đánh ra, tin tưởng chỉ cần thời gian chắc chắn sẽ trở nên xuất sắc, Hư Ngụy vừa lòng gật đầu khen ngợi.

Linh Linh vui vẻ hoan hô: “Su phụ, ta thành công, ta thành công rồi!”

Cốt Đầu nghe thấy giọng nàng liền quay đầu, bỏ lại phi cương vốn đã thắng được ngoạn trở về, ôm Linh Linh sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại rũ mắt nhìn nàng, tựa như đang hỏi —— có chuyện gì mà vui vẻ như vậy? Ta cũng muốn biết.

Linh Linh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ nói với nó: “Cốt Đầu thúc thúc, ta dùng băng ngưng thuật dùng được ba con khiêu cương thi nha, là khiêu cương nha! Ta thật là lợi hại đúng không?”

Nàng hưng phấn làm khuôn mặt nhỏ nhắn biến màu phấn hồng, mắt to vụt sáng vụt sáng lộ vẻ chờ mong, hình như là mong được nó khen ngợi, bộ dáng đáng yêu không chịu được. Cốt Đầu liền hôn mấy cái lên khuôn mặt của nàng ra chiều khích lệ, Linh Linh kiễng chân hôn lại nó một cái —— nàng thật là vui.

Cốt Đầu liền trở nên vô cùng vui vẻ, đã rất lâu rồi Linh Linh không thân thiết với nó. Nó ôm lấy Linh Linh vui vẻ xoay quanh vòng, vòng vo tới mười vòng, làm Linh Linh suýt nữa thì văng ra... Hư Ngụy khụ khụ: “Chuyên tâm nghề nghiệp chiến.”

Linh Linh nhanh chóng nhảy xuống từ trên người Cốt Đầu, lấy ra lá bùa tiếp tục nghênh chiến. Lòng bàn tay Cốt Đầu còn lưu lại xúc cảm mềm mại lúc mới ôm nàng, sau khi lại thân thiết một phen mới chịu rời đi, đối với đám phi cương cũng không còn phản kích, thậm chí nhanh chóng diệt hết đám yêu quái này để còn về phòng ngủ với Linh Linh.

Nó quyết đoán buông tha cho đại tiệc phi cương siêu bổ dưỡng, kích động tiến lên đại sát tứ phương giữa đám khiêu cương, giá trị cống hiến liền tiếp tăng lên.

Đánh xong ba ả, Hư Ngụy đã hao mất hơn một nửa linh lực. Tới khi đến được cái động thứ tư, Hư Ngụy đau khổ vô đầu —— đây là cái tình huống quái dị gì thế này? Mười mười nhà người, còn có ả sáu sao?!

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khiêu chiến phiên bản đại Boss: Ni mã nó, đánh Boss mà lại chỉ ra được bảo bối thế này thôi ư?

Editor: Ưu Tịch

Trong cái động thứ tư này có tới ba mươi con phi thi, hai hạn bại.

Không nói tới hai con hạn bại kia, riêng hơn ba mươi con phi thi kia đã đủ làm cho người ta kinh hồn táng đảm.

Cương thi là vật chỉ âm chỉ tà trong trời đất. Bọn chúng cũng giống Bạch Cốt Tinh, nhờ oán khí khắp thiên địa tụ tập mà sinh ra. Bất lão, bất tử, bất diệt. Chỉ có một điểm bất đồng, Bạch Cốt Tinh vốn là kẻ bị hồn phi phách tán, sau khi ba hồn bảy vía tụ lại trong cơ thể không thoát ra được đành mượn xương cốt sống lại, sống nhờ hấp thụ âm khí, lại dùng dương khí cải tạo cơ thể. Mà cương thi lại là những kẻ sau khi chết đã mất đi ba hồn nhưng bảy phách vẫn còn tụ lại trong cơ thể.

Người ta nói hồn thiện phách ác, hồn hiền lễ khôn mà phách thì giống như bản năng động vật. Cho nên khi hồn rời khỏi cơ thể mà phách vẫn ngự ở lại, thi thể sẽ bị tà khí xâm nhập mà biến thành ác quỷ cương thi.

Bình thường, những con cương thi vừa ngu ngốc vừa tà ác. Bọn chúng lấy oán khí của trời đất tạo nên sức mạnh, lấy máu làm thức ăn, bị thiên địa nhân tam giới vứt bỏ, ở ngoài Lục đạo chúng sinh, lang thang không nơi chứa chấp, cùng đường không lối đi về, hoàn cảnh sinh tồn vô cùng hiểm ác lại khó khăn. Phần lớn về đạo nhân sĩ, nếu gặp ác quỷ còn có thể siêu độ đưa họ nhập luân hồi, gặp yêu nghiệt cũng sẽ dẫn đường giúp nó hướng thiện, nhưng nếu gặp cương thi hút máu thì chắc chắn sẽ tàn sát không thương tiếc.

Cho nên vì đám cương thi thường phải trốn tránh khỏi sự đuổi bắt của đạo sĩ, số lượng sống được không đáng kể, có thể tu luyện tới cấp bậc phi thi cũng là vô cùng hiếm có. Hư Ngụy tu đạo nửa đời cũng chỉ từng đối phó qua mấy con phi thi như vậy, còn đám hạn bại thì khỏi phải nói, hẳn chưa từng gặp qua.

Đám cương thi muốn tu thành hạn bại phải mất ngàn năm thậm chí vạn năm, cho nên chắc chắn đám cương thi ở nơi này đều đã bị động tay động chân, lấy 'Oan nghiệt huyết' mạnh có ý thăng cấp cho chúng. Tuy là đám này không thể lợi hại bằng đám hạn bại mất cả ngàn năm để tu luyện, nhưng tà khí cũng đã tăng lên đáng kể, cũng hung tàn cường hãn hơn.

Cả đám yêu quái nhà chúng ta không ai sợ chết, mất lờ lờ lục quang ba chân bốn cẳng chạy lên muốn bắt hạn bại. Cũng may lần này chỉ có hai con hạn bại, bọn họ bốn “người” hợp lực đánh hai, tạm thời còn chưa phải chịu thiệt.

Hư Ngụy vẫn đang trấn giữa trận phi thi, giấu Linh Linh ở đằng sau người. Cũng may lần này hẳn có chuẩn bị, vạn vô nhất thất mà, nên có mang một số linh đan diệu dược bổ sung linh lực —— cũng đã qua một khoảng thời gian rất dài hẳn không phải động thủ, tu luyện ra linh lực cũng không có chỗ dùng, liền rảnh rồi lấy ra luyện đan dược, chuẩn bị cho bất cứ tình huống bất ngờ nào.

Hur Ngụy cứ càng đánh càng hăng, vô cùng mạnh mẽ xông pha giữa đám cương thi.

Căn bản là lúc này hấn cũng không cần phân chia đan dược chứa linh lực cho Linh Linh ăn. Linh Linh tu hành vẫn chưa cao, đánh ra bùa với đám phi thi có tu vi cao cỡ này mà nói, ngay cả giải cứu cũng không đủ. Cũng may tình huống lần này bọn họ đối mặt cũng không phải quá hung hiểm, đánh không lại bọn họ còn có thể chạy mà! Hur Ngụy có tâm muốn cho Linh Linh cơ hội rèn luyện, thấy linh lực nàng hao hết, xoay người chống đầu gối thở hồng hộc, liền chia cho nàng hai khóa đan dược.

Đường đường đan dược do Đông hoàng tinh quân làm, tuyệt đối là loại đan dược cấp bậc đại lam cao cấp nhất! Linh Linh được hưởng đồ thượng hạng ăn một viên nhất thời trạng thái lập tức sung mãn, giống như uống máu gà vậy, về bùa cũng mạnh mẽ uy phong hẳn.

Vốn năng lực của Hur Ngụy thượng nhân rất phi phàm, dù sao có trụ cột vốn là Đông hoàng tinh quân ngày trước. Còn những đạo sĩ tầm thường, gặp một hai con phi thi cũng có thể bị dọa đến ôm đầu bỏ chạy. Nay trước mắt hấn có ba mươi con phi thi tề tụ, quả là một kỷ quan ngàn năm khó gặp, vậy mà hấn vẫn bình tĩnh, thần nhiên ứng chiến. Đám phi thi đông đúc trước mắt tuy khó đối phó, nhưng cũng bị hấn áp chế không thể dốc toàn lực, chỉ có thể chờ hấn một con lại một con, chậm rãi thu thập.

Chỉ là lần động thủ này thật đúng là hao khí lực, dù là tu vi cao thâm như Hur Ngụy cũng đánh đến mức cánh tay suy yếu vô lực, linh lực hao hết.

Đội đến khi toàn bộ đám cương thi đều bị đánh hạ nằm thẳng cẳng dưới đất, Hur Ngụy vượt vượt hai khóa đan dược còn sót lại trong lòng—— Muội muội người, nếu cứ đánh tiếp, hấn mà không bị cương thi quần ấu, cũng sẽ mệt đến học máu mà chết mất!

Vốn là Hur Ngụy còn đang do dự, Mãng Xà tỉnh ở bên kia lúc trước đã ăn hai con phi thương, nay lại cùng hồ ly tinh tranh đoạt được một nửa con hạn bại. Nàng ăn đến sung sướng, so với hút ma túy còn “phê” hơn, nghĩ cũng không thêm nghĩ đã phi thẳng về phía hang động tiếp theo, có kéo cũng kéo không lại.

Hur Ngụy cắn răng một cái, tiếp tục đi!

Vẫn là câu nói kia, đánh không lại còn có thể chạy. Cả đám vốn so với thỏ còn chạy nhanh hơn, Linh Linh có Cốt Đầu ôm, hấn cũng có thể tự dưng vân chạy trốn. Nay đã đánh qua ải thứ tư, hấn gắng hết sức, phía dưới chỉ còn lại cái động cuối cùng, bất ngờ xông vào một lần, nói không chừng còn có thể giết được BOSS rồi lấy được bảo bối gì ấy chứ.

Vì thế, trước sau như một đội hình có hắc bào yêu quái đi đầu, Hur Ngụy đi ngay sau nó, trong lòng ôm Mãng Xà tỉnh. Linh Linh bị Cốt Đầu nắm tay theo sát, hồ ly tinh cuối cùng, cả đoàn người tiếp tục đi về phía trước, khiêu chiến ải cuối cùng, ải Đại BOSS.

...

Sau khi lại đi qua một cái động hẹp dài, đội đến khi tới được hang động cuối, bọn họ vốn đã chuẩn bị tốt nhất để đại chiến Đại BOSS. Nhưng khi vừa thấy được tình huống trong động, mọi người đều ngẩn ra.

Tụ tập trong cái sơn động này, thế nhưng vẫn là mấy trăm con cương thi mới hình thành du đảng trong đó, tình hình giống y hệt cái sơn động đầu tiên.

Mọi người đều há hốc mồm. Đây là sao, vật cực tất phản, trở lại nguyên trạng?!

Hur Ngụy nghĩ lại liền thấy mọi chuyện có điểm kỳ quái. Bọn họ cứ thế một đường xông lên, mỗi ải so với ải trước càng ngày càng khó. Cái động thứ tư vừa rồi, nếu không phải đám ngu đầu nã diện này phân tán gần nửa lực công kích, hấn tuy là một đại thần tiên chỉ sợ cũng sẽ chết trong tay hai con hạn bại kia. Không đạo lý nào mà đến ải cuối này, ngược lại cấp độ được giảm trừ không hề nguy hiểm...

Nhưng bốn yêu quái chưa bao giờ sợ chết, còn chưa thấy rõ ràng tình huống liền nhanh chóng phi lên. Chỉ sợ là do không thấy được đại BOSS cuối cùng, liền tức giận tâm ngoan thủ lạt đại khai sát giới giữa đám cương thi.

Hur Ngụy nhanh chóng bảo bọn hấn dừng tay. Hấn thử thăm dò, quả thực không phát hiện có đại yêu quái tồn tại ngay gần đây, nhưng cũng vẫn lo lắng còn đại BOSS cuối cùng đang ẩn thân, liền không đóng cửa phóng Linh Linh. Hấn tự mình tiến lên động thủ, dùng một động trấn thì phù diệt gọn đám cương thi.

Mãng Xà tỉnh vươn dài thân mình cố gắng ngó nghiêng tìm kiếm xung quanh. Ánh mắt nàng thực tinh, liếc mắt một cái liền thấy được nơi “Boss” ẩn thân, hưng phấn mà ‘A a ——’ lên một tiếng liền nhanh chóng muốn tấn công về phía đó, khiến Hur Ngụy phải vội vàng kéo nàng trở lại.

Lúc này mọi người đều thấy rõ, ở phía sau nơi dày đặc cương thi thủ hộ, ở sâu trong huyết động vô cùng bí mật, có sa trường lay động, tầng tầng lớp lớp che dấu một tòa băng khiêu (ngai vàng bằng băng tuyết) cao tới hai trượng.

Mơ hồ có thể nhìn được trên tòa băng khiêu có một nữ tử mặc bộ quần áo màu trắng muốt đang nằm, những lọn tóc thật dài hơi rơi rớt bên mép giường, da trắng muốt như sương tuyết, tựa như ánh trăng bằng bạc u lãnh, lại lấp lánh lóe sáng.

Cốt Đầu một lòng muốn kết thúc công việc sớm một chút để có thể ôm Linh Linh trở về ngủ cùng nó, liền đặc biệt anh dũng tích cực, không nói hai lời liền tiến lên, ‘Tê kều’ một tiếng một xé rách trướng màn...

Nữ tử đang nằm trên giường chậm rãi nâng mí mắt lên, đôi mắt màu hổ phách sắc sảo mê man chớp chớp. Nàng nhìn thấy Cốt Đầu trước mắt đang đờ đờ đả sát khí, liền ừm nuốt nước mắt lưng tròng: “Đại nhân, là ta đây mà!”

...

Cốt Đầu sợ run nửa ngày. Đã lâu như vậy rồi, nó mơ hồ vẫn còn nhận ra được nàng, chỉ là không nhớ rõ rốt cuộc nàng đi đâu? =. =

Hiển nhiên là cái đồ ngốc này quên rằng chính nó đã đem một tiểu cô nương ngọt ngào nũng nịu ném xuống biển sâu, lúc nó thấy nàng vẫn còn rất nghi hoặc đấy.

Hi Chân bị cưỡng chế nằm thẳng, hai tay hai chân bị tiên thẳng trói chặt trên giường, cũng vô pháp đứng dậy. Nàng như rồng mất, vừa nhìn ra phía sau nó, liền gặp được mấy kẻ ngu ngốc xà thân. Hi Chân bỗng nhiên mất chứa lệ nóng, lâu lắm rồi mới được gặp lại nha!

Hur Ngụy đi lên đọc một câu quyết, thu hồi tiên thẳng giao lại cho Linh Linh trông giữ, thứ này là tiên khí đó nha. Mặt khác lại hỏi Hi Chân vì sao ở đây.

Hắn tất nhiên là nhìn ra được lai lịch Hi Chân thực không đơn giản, lại luôn mồm gọi Cốt Đầu một yêu tinh là 'Đại nhân', liền nghi hoặc nhìn nhìn Cốt Đầu.

Hi Chân ngồi dậy xoa cánh tay cứng ngắc, cố gắng hoạt động gân cốt, bên trong đôi mắt lộ vẻ mờ mịt, "Ta cũng không biết. Sau khi ta bị đại nhân chúng ta đẩy chìm vào biển sâu, vì đáy biển nhàm chán, ta liền ngủ say một giấc. Đến vài ngày trước đó tự dưng bị người làm tỉnh lại, đã bị nhốt tại nơi đây."

Hur Ngụy trầm mặc một lúc. Chìm vào biển sâu? Sao tên ngốc Cốt Đầu này luôn dính líu đến những chuyện kỳ quái?!

"Ngươi có nhìn được kẻ làm cho ngươi tỉnh lại?"

"Chưa từng nhìn thấy. Hắn dùng nguyên thần xuất khiếu làm ta tỉnh lại, e là có ý muốn che dấu thân phận."

Hi Chân cảm thấy người đó chắc là một cao thủ hệ thủy. Trước kia đại nhân dùng nước trời nâng nàng mới không thể tránh thoát, mà dây trói của đại nhân cũng không phải là thứ mà hạng người hơi hột có thể coi bỏ. Nhưng đến bây giờ nàng vẫn không rõ sự tình từ đầu đến cuối. Mà Hur Ngụy là người thiên đình, nàng liền có chút che dấu.

Mãng Xà tỉnh lại hóa thành bộ dáng tiểu Linh Linh lúc năm tuổi, chạy tới chạy lui ở trong động, tìm kiếm đại BOSS khắp nơi, kết quả đến lông cũng chẳng tìm được. Nèi mã nó, đánh lâu như vậy cư nhiên không có BOSS, lộn hổ rồi!!

Nàng nhất thời cảm thấy một chút cũng không vui, ánh mắt hèn mọn nhìn bản sao duy nhất của 'Bảo vật' —— Hi Chân, bắt mắt thật lớn, 'Hừ' một tiếng xoay đầu đi, âm ỹ đòi trở về.

Hur Ngụy ôm nàng trong tay, Cốt Đầu cũng dắt Linh Linh, đoàn người liền chuẩn bị dẹp đường hồi phủ. Lúc Hi Chân đứng dậy rời khỏi tuyệt khiếu, bỗng nhiên thấy một đôi mắt hồng quang vụt sáng, nhanh chóng lướt qua. Động tác nàng hơi chậm lại một chút, lại cảm thấy hình như là ảo giác, liền mặc kệ.

...

Lần này tìm được trong năm sơn động đó khoảng hơn 800 con cương thi mới hình thành, mà nay tinh lực Hur Ngụy cũng đã hao hết, cũng không thể một mình bức ra toàn bộ Oan nghiệt huyết ngay. Hắn đành thỉnh Lam đại nhân phái ra nha dịch đem toàn bộ đám thi thể đó vận chuyển về phủ nha, điều dưỡng một đêm, định đêm thứ hai mới bắt đầu công việc.

Một lần nhiều nhất hắn cũng chỉ loại bỏ được cho mười con cương thi một lúc với sự trợ giúp của Hi Chân. Mà Lam đại nhân thân là quan phụ mẫu, không tiện mở miệng thỉnh Hur Ngụy giúp phụ thân hắn trước tiên, cũng không dám mặt dày nói ra.

Hur Ngụy cương trực ghét a dua nịnh hót, đối với cả đám cương thi đều đối xử bình đẳng. Hắn nghĩ đến bọn họ đa số đều đến từ bãi tha ma, số có chủ trái lại là phần ít, cô xử lý đám cương thi có chủ trước, bởi vì hắn cảm thấy này những con cương thi có chủ này đều là tự mình quật mộ, đại để có chỗ kỳ quái, cần cẩn thận xem xét, mà số vô chủ còn lại sau khi bức Oan nghiệt huyết ra xong sẽ an táng trở lại bãi tha ma. Trước tiên hắn gọi sai dịch nha môn tới báo họ đi báo cho những nhà bị mất đó trước, sau đó lại thực hiện từng cái từng cái một, vô tình cũng coi như thành toàn cho hiếu tâm của Lam đại nhân.

Lam đại nhân cảm động đến chảy nước mắt, run rẩy bái lại bái, chỉ kém không đưa hắn lên bàn thờ mà tế sống.

Đến khi chỉ còn lại những thi thể vô chủ, lại vẫn có hơn 700 con, Hur Ngụy liền mặt co mày cau. Linh Linh hỏi hắn, Hur Ngụy trầm ngâm nói: "Trước mắt còn lại số thi thể này, đều là đến từ bãi tha ma. Nhưng nếu có kẻ trộm mộ duy nhất hành nghề chỉ trên một bãi tha ma, thế thì lại càng không nên làm ai phát hiện, và nếu là người phạm án thì cần gì phải một mình phí công sức quật bằng đó mộ? Đã thế những nhà bị trộm mộ đều không phú cũng quý, càng giống như là cố ý muốn làm cho người ta chú ý..."

Linh Linh nói: "Không phải là do đám thi thể này có gì không bình thường sao?"

Hur Ngụy lắc đầu. Hắn đã bức ra Oan nghiệt huyết trong đám thi thể này, cũng đã cẩn thận xem xét qua, cũng không có gì khác thường, thế mới giao trở về nhà bọn họ. Ngờ đâu hắn ngưng trọng: "Vi sư lo rằng trong đó có âm mưu lớn hơn nữa!"

Linh Linh ngồi cạnh sư phụ nghiêm túc suy nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, chọc Hi Chân ở một bên cười nàng không ngừng. Nàng rốt cuộc vẫn là tâm tính tiểu hài tử, lập tức vút vấn đề của sư phụ ra sau đầu, chạy tới cùng Hi Chân nói chuyện phiếm: "Đại tỷ tỷ, hình như ta đã gặp ngươi."

Hi Chân sờ sờ khuôn mặt của nàng, cười đến ánh mắt cong cong: “Vậy người nhớ rõ tỷ tỷ là ai không?”

Linh Linh nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn thiên chân vô tà đầy vẻ chờ mong: “Ta nhớ rõ người nói đưa ta đi tìm phụ thân.”

“Ừ, đại tỷ tỷ đúng là đã nói như vậy.”

“Thật vậy chăng?” Ánh mắt Linh Linh lóe sáng, “Vậy bây giờ người còn có thể đưa ta đi tìm phụ thân sao?”

Hi Chân thở dài, liếc về phía Cốt Đầu cách đó không xa, tặc lưỡi ở bên tai Linh Linh nhỏ giọng nói: “Hiện tại không thể cam đoan, bắt quá đại tỷ tỷ ta sẽ tận lực, được không?”

Linh Linh không ngừng gật đầu.

Ngày đó nàng liền đặc biệt vui vẻ, với ai cũng đều tươi cười ngọt ngào, chạy nhảy vui vẻ như chú nai con.

Hi Chân nhìn bộ dáng nàng cao hứng chờ mong, thâm tâm liền nghĩ: đại nhân à, người còn có thể ích kỷ hơn nữa sao? Nàng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, nàng vẫn còn rất nhớ nhung cha mẹ thân nhân, người có biết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Bảy mươi hai địa sát huyết thi trận

Đến đêm ngày tiếp theo, Hư Ngụy căn dặn mấy người bộ khoái nha môn thống nhất đem gần tám trăm cỗ thi thể vô chủ còn lại đưa ra đằng sau hậu viện nha môn, đặt sòng vai sắp hàng trên mặt đất. Hần muốn cẩn thận xem xét xem, đám thi thể này rốt cuộc có gì khác với bình thường.

Số lượng thi thể này nhiều đến gần tám trăm cỗ, đám bộ khoái châu phủ nha môn người người chuyển đến đầu đầy vạch đen (cáu, giận)! Bốn cái tên ngu ru đầu mã diện kia, không có đến một ai hữu dụng!

Hắc bào yêu quái mà đến đây thì chỉ biết có ăn thôi. Mãng Xà tinh chỉ biết quấy rối, Cốt Đầu đại gia hình như không thêm làm cái công việc cui này. Còn hồ ly tinh đã sớm lười nhác, không biết trốn đi nơi nào. Duy độc chỉ có Hi Chân và Linh Linh chịu một nhọc, Lam Dã Du cũng xắn cao cổ tay áo chạy tới hỗ trợ.

Hần là một quan gia thiếu gia xinh đẹp, thể nhưng lại không ngại bần nhai mệt đi làm cái công việc này. Linh Linh thấy thể lại càng thêm thích hắn, nhân lúc nghỉ ngơi liền chạy tới lấy khăn lụa ra, kiếng chân lau trán cho hắn: “Đu ca ca, uống nước nghỉ ngơi một chút đi.”

Giọng nói nàng ngọt ngọt ngào ngào, bùng một chén nước trà đưa cho Lam Dã Du, nhưng mới được nửa đường đã bị một bàn tay đeo một cái bao tay bằng da màu đen thật dày không kẽ hở giờ ngang qua phá đám. Cốt Đầu giật lấy ly trà, không nói hai lời ngửa đầu cô lỗ cô lỗ uống một hơi hết sách.

Linh Linh trừng lớn mắt, thấy áo dài chấm đất màu đen của nó trong nháy mắt liền trở nên ướt đầm. Nó uống bao nhiêu nước liền rót ra bấy nhiêu, trực tiếp phun ra từ trong cổ họng xuống dưới, nước rơi rớt đầy trên mặt đất, làm áo choàng trở nên vô cùng ẩm ướt.

Nếu thân hình Cốt Đầu được giấu ở bên trong áo choàng thì Lam Dã Du cũng không nhìn ra nó là Bạch Cốt Tinh, nhưng lần này nhìn nó uống nước thể nhưng lại có thể dễ dàng phát hiện. Hần giật mình điều đứng, ánh mắt mở to, thập phần ngạc nhiên không hiểu.

Linh Linh chỉ có thể không nói gì, tức giận đầy đầu.

...

Hư Ngụy xem xét đến hai canh giờ, cẩn thận kiểm tra đám thi thể này.

Gần tám trăm cỗ thi thể, đều là thi thể vô chủ đến từ bãi tha ma. Có rất nhiều cỗ thân thể trong số này không được đầy đủ, mỗi cỗ xác chết ở mi tâm đều có một vết hồng đỏ, đúng là bị nhò oan nghiệt huyết. Hần lấy trăn thi phủ dán sát vào, sau đó lại sắp chúng trở lại cho thẳng hàng thẳng lối.

Linh Linh đi theo bên người Hư Ngụy, lại một lần nữa kiểm tra lại số thi thể đã từng kiểm tra qua. Hư Ngụy ngồi xổm xuống, trong khi cẩn thận xem xét cặp mày luôn cau chặt trằm ngâm không nói. Linh Linh hiếu kỳ hỏi: “Su phụ, người đã nhìn một đêm, rốt cuộc bọn họ có chỗ nào không ổn?”

Hư Ngụy trầm trọng lắc đầu. Hần vẫn cố gắng cẩn thận xem xét từng cái như cũ, đến khi toàn bộ tám trăm cỗ thi thể đều đã được xem xét qua một lần, căn bản vẫn chưa phát hiện ra chỗ nào kỳ quái. Trong lòng hắn lúc này ần ần có chút dự cảm không lành, lại không thể phát hiện điều gì dị thường, nên cũng chỉ đành có thể kết luận không có gì bất thường.

Giờ tý vừa tới, Hư Ngụy khai đàn cầu siêu.

Hắn đã điều dưỡng cả ngày, nay linh lực cũng đã khôi phục hơn phân nửa, liền chuẩn bị để tới nay trong một lần bức ra toàn bộ oan nghiệt huyết trong số thi thể này.

Hắn dặn Linh Linh dọn hương án. Canh giờ vừa điểm, liền cầm lấy một đạo linh phù, trong miệng niệm quyết. Một tay còn lại, hắn cảm thất tinh bảo kiếm, mặt mày ngưng trọng, bắt đầu thi pháp bức ra oan nghiệt huyết.

Hắc bào yêu quái ở bên cạnh rục rịch, rón ra rón rén đi tới định trộm hai con cương thi ăn vụng, bị Linh Linh thấy liền giờ lên phát trần của Hư Ngụy đuổi theo đánh nó.

Hồ ly tinh ôm cánh tay lười biếng tựa vào một bên đại thụ nhìn bọn họ người đánh người chạy, thỉnh thoảng còn giễu cợt một hai câu. Mãng Xà tinh liền biến thành bộ dáng tiểu Linh Linh năm tuổi, ở một bên khiêu vũ cho Cốt Đầu xem. Nàng thật giống như hoa tiên từ đang múa, tay áo phấp phồng khẽ động, thích thú nhìn Cốt Đầu hai mắt đăm đăm chăm chú.

Mọi người đều không phát hiện, tình huống của Hư Ngụy ở đằng kia đã trở nên vô cùng không ổn, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy từ trên trán xuống.

Tựa như bị mộng yểm (giống như kiểu yểm chú trong mộng), hắn cố gắng dùng trận pháp lại, nhưng lực bất tòng tâm. Sau đó đột nhiên hắn phun ra một ngụm máu, thân mình lung lay sắp đổ đỡ lấy hương án, ánh mắt giờ đã trở nên rõ ràng liền lộ ra vẻ thất kinh hoảng sợ.

Lúc này Linh Linh mới phát hiện có điều không ổn, vội vàng chạy tới, “Sur phụ...”

Lại ngay vào lúc này, trong số gần tám trăm cỗ thi thể nằm khắp hậu viện phủ nha, có bảy mươi hai con trên trán có trần thi phù đột nhiên ngời bật dậy nửa người trên! Khuôn mặt vàng như nên của chúng nó lấy giọt máu đỏ thâm oan nghiệt huyết ở ni tâm làm trung tâm, nhanh chóng lan ra toàn bộ gương mặt làm gương mặt trở nên sùng huyết đỏ bừng. Bọn nha dịch ở một bên cầm đuốc nhìn thấy được cảnh này đã sợ tới chạy mất dạng, sắc mặt Hư Ngụy cũng đột nhiên đại biến: “Đi —— “

Hắn rống lên giọng nói khàn khàn, gân xanh bạo khởi.

Đông hoàng tinh quân cũng coi như là có kiến thức, đã từng thấy qua cảnh này, một khắc này thế nhưng cũng kinh hồn táng đảm, còn mấy người còn lại đều là một đám khù khờ, toàn bộ đều mờ mịt. Linh Linh chỉ nhìn thấy đám cương thi đã dán trần thi phù thế nhưng lại ngời dậy, đang chỉ vào chúng nó oa oa kêu to.

Trong miệng Hư Ngụy lại phun ra một búng máu, lần này quả thật hắn bị dội ngược không nhẹ, trong hỗn độn dần mất đi ý thức, mạnh mẽ ngưng ra một đạo kinh lực cuối cùng, vỗ tay thôi bay Linh Linh ra ngoài, đồng thời quay đầu hô to với Mãng Xà tinh ở phía xa: “Muội muội, chạy mau!”

Mãng Xà tinh đã sớm sợ hãi tới mức nước mắt rung rung, làm sao còn biết chạy. Nàng chỉ có thể ngoác miệng đứng đó, tròn tròn mắt nhìn Hư Ngụy sắc mặt trắng như tuyết, thân hình trước giờ rắn rỏi vững chắc như ngọn núi ầm ầm đổ xuống...

Linh Linh bị cường lực tổng xuất đi ra xa, xem chừng sẽ bay ra khỏi phủ nha môn. Bỗng nhiên mấy con cương thi đã ngời dậy đột nhiên mở mắt ra, ở phía chân trời hồng quang rực đỏ, tựa như một cái bát thật lớn úp lên phía trên nha phủ, hình thành một kết giới thật lớn. Linh Linh đụng vào kết giới trên vách đá liền đột nhiên bị bắn trở về, chính xác là bị bắn ngược miệng phun máu tươi, liền hôn mê bất tỉnh.

Trong nháy mắt huyết sắc trên mặt Hi Chân mất hết —— Bảy mươi hai địa sát huyết thi trận!

Mê trận thượng cổ đã sớm thất truyền, lấy bảy mươi hai cỗ huyết thi bố trí thành bảy mươi hai sát tinh trận giết người. Có thể không chế nguyên thần, sinh linh ở trong trận đều mất đi bản tính, kích phát tội ác cùng tà niệm ở sâu trong nội tâm bọn họ mà tự giết lẫn nhau, không chết không ngừng.

Hi Chân vội vàng ngồi xếp bằng, nhắm mắt chống đỡ trận pháp.

Bảy mươi hai địa sát huyết thi trận chân chính làm người ta sợ hãi. Không chỉ vì bảy mươi hai con cương thi uy lực kinh người, mà là vì nó còn có thể không chế nguyên thần dễ làm cho người ta rơi vào ma chướng. Bảy mươi hai cỗ huyết thi kia toàn thân đều hóa thành đỏ như máu, chúng nó cũng không cử động, nhưng những xác chết trong trận đã chậm rãi ngời dậy, vây bảy mươi hai con cương thi này ở trung tâm. Theo đạo kinh văn đám huyết thi ngâm xướng, ở thiên không phía trên nha môn, màu đỏ lệ khí càng ngày càng dày đặc càng ngày càng ngồng đậm, che trời giấu trăng, tựa như huyết vân (mây máu) dày đặc, bao phủ toàn bộ phía trên nha môn.

Hai mắt hắc bào yêu quái đã trở nên đỏ đậm cuồng tính, đột nhiên đánh về phía hồ ly tinh cách nó gần nhất. Bọn chúng đã đánh qua đánh lại không dưới trăm lần, lại chưa từng ngoan tuyệt tàn nhẫn như lần này, tựa như thù sâu như biển không muốn sống cũng phải giết cho bằng được. Ngay cả hồ ly tinh cũng đỏ mắt, gọi ra nội thể yêu đao (cây đao từ trong trái tim hồ ly tinh), chiêu nào cũng đều là sát chiêu, rốt cuộc cùng hắc bào yêu quái đánh nhau không chết không ngừng.

Mãng Xà tinh ôm đầu trên mặt đất lăn lộn đau đớn, tay mềm chân nhuyễn 'Ô ô' khóc, hướng về phía Hư Ngụy đang hôn mê mà bò qua. Bên kia cha con Lam đại nhân cùng với sư gia và vài tên nha dịch không kịp chạy trốn, nhìn thấy cảnh tượng quý dị khủng bố bức này e là đã sợ đến hồn phi phách tán. Nàng đang bò đi bỗng nhiên uốn éo đầu quay lại nhìn, khoe miệng gọi lên nét cười âm lãnh, đột nhiên đánh tới phía bọn họ...

Cốt Đầu đau đầu cực độ, nó nhảy lên ba chân bốn cẳng nhanh chóng ôm lấy Linh Linh đang choáng váng, đôi tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lau đi tơ máu vương ra nơi khóe miệng. Trong cặp huyết đồng tất cả đều là lo lắng, đau lòng, còn có ần ần dục vọng thi huyết.

“Đại nhân!” Hi Chân xếp bằng ngưng thần mà ngồi, cố gắng ổn định nguyên thần chống cự uy lực huyết trận, thấy tình cảnh này, can đảm hét to: “Đại

nhân! Mau rời khỏi nàng!”

Nhưng mà Cốt Đầu căn bản không thể nghe thấy. Nó ôm Linh Linh, lo lắng kiểm tra tay chân nàng, muốn nhìn một chút xem nàng bị thương ở đâu... Nhưng mà đầu của nó càng ngày càng nặng, càng ngày càng đau đớn... Huyết thi ngấm xương một âm thanh, tựa như tiếng ma rủa, lạnh lùng vọt vào trong màng nhĩ.

Móng tay nó tắc tắc dài ra, đôi mắt nó càng ngày càng đen tối sâu thẳm. Cúi đầu, huyết đồng lạnh lẽo sâu kín nhìn Linh Linh trong lòng... Nó không thể khống chế một cổ khát vọng đang xao động mãnh liệt trong lòng, làm nó muốn ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét.

“Linh Linh! Linh Linh!” Hi Chân trong đầu đau đớn, thấy tình huống Cốt Đầu càng ngày càng không ổn, gấp đến độ hô to: “Bạch Tiểu Linh, tỉnh lại!”

Nàng cũng không còn để ý mình có thể ngăn cản hay không, đột nhiên mạnh mẽ đứng lên muốn chạy về phía Linh Linh. Nhưng mà dưới chân nàng đột nhiên bị túm một cái, ngực bị đập thật mạnh xuống nền đất, học máu không ngừng.

Cốt Đầu đầu cũng không nâng. Nó ôm lấy Linh Linh, từng chút từng chút một cúi đầu, miệng xương cách cổ của nàng càng ngày càng gần.

“Đại nhân, cầu ngươi, không thể...” Hi Chân bị sắc máu, trái tim sợ hãi trong nháy mắt gần như sắp nổ tung. Miệng nàng phun máu tươi tề trên mặt đất, cổ gắng hướng về phía nó bò tới. Trong miệng nàng chỉ lặp đi lặp lại một câu duy nhất: “Đại nhân, không được, không được...”

Cốt Đầu cúi đầu, lặng thinh không nghe thấy. Cặp huyết đồng của nó càng ngày càng sẫm lại... Toàn bộ mùi hương quanh bên mũi nó đều chính là hương vị nó mê luyến thật sâu! Nó không thể lại đè nén khát vọng nguyên thủy nhất dưới đáy lòng mình, chậm rãi mở miệng ra...

Căn bản nó đã hoàn toàn mất đi lý trí, móng tay xám trắng sớm đã dài ra mấy tấc, hoàn toàn không biết khống chế lực, cắm thật sâu vào trong máu thịt Linh Linh. Linh Linh ở trong mê man cảm giác được đau đớn, đột nhiên, một dòng nước nhỏ mát lạnh ở giữa mi tâm tràn ra, nàng bỗng nhiên mở mắt!

Cặp mắt của nàng trong nháy mắt vừa mở ra đúng là màu lam, tựa như đại dương mênh mông sâu xa xanh thẳm thẳm, sóng cuộn mênh mông. Chỉ là trong giây lát, lại khôi phục con ngươi màu đen trong suốt.

Thấy rõ trước mắt là cặp huyết đồng của Cốt Đầu, Linh Linh sợ tới mức đột nhiên mặt không còn chút máu. Cặp mắt của nó giống như bị ngấm trong máu loãng, căn bản đã gần như không có chút lý tính nào, lại tựa như đang nhìn con mồi sắp sửa vào miệng, lạnh lẽo u uất, thậm chí so sánh với khi nó ăn những con mồi khác càng thêm u lạnh.

Linh Linh sợ tới mức lùi bước ra sau, “Cốt Đầu thúc thúc...”

Thần tiên yêu quái đều có nguyên thần, lại dùng ba hồn bảy vía cùng ngưng tụ thành thân thể mạnh mẽ. Linh Linh mới tu đạo trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, vì thế nên chưa thể ngưng kết nguyên thần, vì vậy trận này đối với nàng không hề có chút ảnh hưởng nào. Nhưng mà cho dù nay nàng vẫn thanh tỉnh như cũ, nay bọn họ đều bị vây ở trong trận, chung quanh tất cả đều là một đám yêu quái mất đi bản tính, nàng chỉ là một tiểu cô nương, làm sao có thể tự bảo vệ mình?

Cốt Đầu cũng không vờ lấy nàng. Nó tựa hồ vẫn đang đau khổ giãy dụa, ôm đầu trên mặt đất thống khổ quay cuồng. Linh Linh giờ tay đánh ra một đạo băng ngưng thuật ý muốn đông cứng nó, ai ngờ lại làm cho Cốt Đầu trong nháy mắt ngưng lại hành động ôm đầu đau đớn. Nó đột nhiên ngừng đầu đứng dậy, hướng Linh Linh đi tới.

Linh Linh lui về phía sau một tấc lại một tấc. Nàng biết Cốt Đầu sợ cái gì, nhưng mà dù đầu ngón tay nàng mang theo một đạo 'Hỏa linh phù', vô luận thế nào cũng không nỡ đánh ra.

Nàng vẫn nhớ rõ một năm kia, lúc Lộ hồi từ đạo trưởng thiêu Cốt Đầu, nó thống khổ đến thế nào...

Linh Linh chỉ do dự một lát, Cốt Đầu đã mạnh mẽ như hổ, đột nhiên phi tới, tóm nàng trong tay. Đôi tay nó gắt gao tóm chặt lấy chân tay Linh Linh. Đối đãi với con mồi sắp chết vẫn không chịu đi vào khuôn khổ, cho tới bây giờ biện pháp của dã thú và yêu quái vẫn luôn nhất trí, vĩnh viễn trước hết là cắn đứt cổ họng nó, lại chậm rãi hưởng thụ.

Nó chậm rãi cúi đầu, cặp mắt màu đỏ đồng một tấc lại một tấc trở nên sâu thẳm đen tối, nhấn hai tay Linh Linh đang giãy giụa lung tung trên mặt đất, răng nanh sắc nhọn lạnh như băng chạm vào cổ họng nàng, chậm rãi cắn xuống, răng nanh tắc tắc ngập vào máu thịt...

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Muội muội, ngươi gây họa lớn rồi!

Nó chậm rãi cúi đầu, đồng tử màu đỏ một tấc lại một tấc sâu thẳm càng ngày càng sẫm lại, nhấn chặt Linh Linh đang giãy dụa hai tay quơ lung tung trên mặt đất, răng nanh sắc nhọn lạnh như băng đã chạm tới cổ họng của nàng, chậm rãi cắn xuống...

“Cốt Đầu thúc thúc... A!” Linh Linh bỗng nhiên kêu lên đau đớn, nước mắt giàn giụa rơi xuống.

Cốt Đầu khựng lại một chút. Lệ của nàng từ trên khóe mắt chảy xuống, thấm đẫm trên đầu xương ngón tay của nó, ôn nhuận ẩm áp nóng bỏng...

Nó chậm rãi ngừng đầu, miệng xương dính đầy tơ máu nồng đậm, trong đôi mắt là một mảnh hồng huyết. Nhưng nhìn kỹ trong đó, có hồng quang như nước nhọt nhạt ở trong đồng tử nó đang chậm rãi luân chuyển. Nó si ngốc ngơ ngác nhìn Linh Linh, trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, gần như là thống khổ đến sắp rơi lệ.

“Cốt Đầu thúc thúc... Ô ô...” Linh Linh nghẹn ngào khóc nức nở. Cốt Đầu không buông nàng ra, ôm chặt nàng đè xuống mặt đất. Tựa hồ đang cố gắng áp chế khát vọng muốn uống máu, bàn tay xương của nó nắm thật chặt vòng eo Linh Linh, lực đạo mạnh gần như có thể bóp nát nàng, miệng xương cọ xát hai má của nàng, từng chút từng chút một, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nàng.

Linh Linh sợ tới mức cả người căng cứng, thở cũng không dám thở mạnh, cả người cứng ngắc bình nằm trên mặt đất. Nó chôn mặt xương vào gáy nàng, dụi tới lại dụi lui. Thình thoảng lại có cảm giác răng nanh sắc nhọn của nó cọ xát trên da thịt nàng, giống như ngay sau đó sẽ cắm ngập vào trong máu thịt. Cuối cùng lại ngậm miệng thu hồi răng nanh, lại tiếp tục chậm rãi cọ cọ bên cổ nàng.

Linh Linh thập phần sợ hãi, thử nhẹ nhàng mà gọi nó: “Cốt Đầu thúc thúc...”

Cốt Đầu nâng mặt lên, huyết đồng sâu thẳm, miệng xương dịu dàng đụng vào khóe mắt đầm lệ của nàng, giống như là ôn nhu trấn an nàng, muốn nàng không sợ hãi. Rồi sau đó nó cúi đầu, mạnh mẽ cuốn lấy môi nàng.

Linh Linh trừng lớn mắt.

Nàng tự nhiên biết Cốt Đầu đây là đang hút nguyên khí của nàng. Sư phụ từng nói, trước kia Cốt Đầu đã vô tình hút nguyên khí nàng nên nàng mới không lớn được. Khi đó sư phụ liền luyện đan được cho nàng ăn, đã hình thành bình chương bảo hộ nàng không bị Cốt Đầu vô tình hấp thu nguyên khí. Nhưng sư phụ cũng đã nói qua, nếu như Cốt Đầu hấn cố ý muốn hút nguyên khí nàng, đan được kia cũng chỉ vô tích sự...

Tuy rằng Cốt Đầu không còn cần nàng, Linh Linh vẫn thực sợ hãi, tay chân đồng thời liều mạng giãy giụa dưới thân Cốt Đầu.

Nàng bị hút đến choáng váng đầu hoa mắt, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Cốt Đầu đem hai tay của nàng gút gao nhấn trên mặt đất, trong cặp mắt với huyết sắc đồng tử đỏ sẫm kia, giờ đã không còn sự ôn nhu sùng nịch ngày xưa nữa. Lúc này nó, lại càng giống như một con dã thú, vô cùng hung bạo, căn bản không thèm để ý đến sự chống cự và giãy dụa của nàng. Bất luận Linh Linh có giãy dụa khóc kêu như thế nào, nó cũng không quan tâm, chỉ biết vùi đầu liều mạng hút lấy, dã man cắn nát môi của nàng, giống như muốn ăn lấy, cắn nuốt tất thảy của nàng.

Dần dần, Linh Linh ngược lại trở nên tỉnh táo.

Bị hút nguyên khí tuy rằng sẽ làm người một chút suy yếu, nhưng nhất thời cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, tốt hơn nhiều so với việc Cốt Đầu trực tiếp ăn nàng. Nàng xoay mặt qua, muốn gọi Hư Ngự tỉnh lại: “Sư phụ...”

Nàng vừa ngừng cổ, Cốt Đầu lập tức tảo bạo, giữ chặt cằm của nàng, hung hăng cắn miệng nàng. Linh Linh tránh né trái rồi lại phải, chỉ có thể “Ngô ngô” kêu. Cốt Đầu rất luống cuống, thực không hài lòng nàng không nghe lời đề nó ăn không ngon miệng như vậy. (ăn với chả uống ==’=)

Nó xoay người ngồi xuống, dựa vào tường, ôm lấy Linh Linh ngồi trong lòng mình, chặt chẽ giam cầm nàng. Xương bàn tay nâng lên cái gáy của nàng, không nói hai lời liền nhanh chóng hôn xuống cho đã cơn nghiền.

“Ngô ngô ngô... Cốt Đầu thúc thúc... Ngô... Sư phụ... Ngô ngô...” Linh Linh nói năng không rõ, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, một bên để Cốt Đầu hút, một bên cố gắng gọi Hi Chân vừa học máu ngã xuống cách đó không xa, ngô ngô ngô nói ra lời cũng không rõ ràng: “Đại tỷ tỷ, ngô, sư phụ... Cứu... Hấn... Ngô... Du ca ca...”

Hư Ngự bị trận pháp phản lại, bị thương nghiêm trọng, sớm đã học máu ngắt đi, mà hắc bào yêu quái và hồng hồ ly đã sớm đánh nhau chết đi sống lại, hoàn toàn biến mất lý trí. Hi Chân cũng bị Cốt Đầu dùng dây trói bằng nước khổng chế, cuốn lui ở một bên thở một hơi học máu một hơi, làm gì còn năng lực bận tâm đến người khác. Bên kia Mãng Xà tinh đuổi theo đám người Lam thị phụ tử, đã cắn chết vài nha dịch, làm Linh Linh gấp vô cùng.

Cả đám người bọn họ, lần này bị huyết trận ảnh hưởng ít nhất ngược lại là Linh Linh anh dũng hy sinh dứt Cốt Đầu ăn no. Nó hút thật lâu, hút thật nhiều, dần dần, nó tựa hồ không còn cuồng loạn như vậy nữa, cặp huyết đồng đỏ rực cũng dần dần trầm xuống, ôm Linh Linh chậm rãi hút.

Linh Linh cũng biết không thể trông cậy vào người khác, cảm lấy kiếm gỗ đào trong tay: “Cốt Đầu thúc thúc, ngô, chúng ta đi sang bên kia, ngô ngô... Đi sang bên kia ta cũng sẽ cho thúc ăn... Ngô...”

Cốt Đầu không để ý tới nàng, Linh Linh xoay đến xoay đi cố gắng muốn đứng lên. Cốt Đầu có chút không kiên nhẫn, ôm chặt nàng gút gao nhấn trở lại vào trong lòng. Bỗng Linh Linh nhanh nhẹn ôm lấy cổ nó, chủ động đem đôi môi mềm đáng lên. (@@’@” Linh Linh nhà chúng ta lớn rồi!!!)

Đây cũng là cái gọi là nhu có thể khắc cương! Nàng thật giống như đang dụ dỗ tiểu cầu nhỏ nhà hàng xóm, cho Cốt Đầu hút một lúc liền mượn nó cánh tay trái, cho Cốt Đầu hút một lúc nữa lại mượn của nó cánh tay kia. Cứ như vậy cho một ít lại dạy nó một chút, chậm rãi Cốt Đầu cũng nghe lời đứng dậy. Tuy rằng vẫn lại nhét Linh Linh vào trong lòng, nó vẫn đồng ý động thân theo ý nàng.

Linh Linh như nguyên chậm rãi đỡ Cốt Đầu đứng dậy, đưa nó hướng về phía mấy con cương thi mất đồ, lại còn thật cẩn thận quan sát nó. Chỉ cần vừa thấy huyết đồng Cốt Đầu bắt đầu đỏ hồng trở nên cầu bần, Linh Linh liền vội vàng dâng môi lên cho nó hút.

Vì thế, Linh Linh càng ngày càng suy yếu. Nàng choáng váng đầu, hoa mắt, vừa đến lúc khi tới gần được đàn cương thi thì thân hình nàng mềm nhũn ngã xuống. Cốt Đầu nhanh chóng tiếp được nàng, cúi đầu nhìn nàng, huyết đồng lóe sáng.

Linh Linh còn tưởng rằng Cốt Đầu khôi phục lý trí, còn chưa kịp vui vẻ, nó đã lại quyết đoán cúi đầu tiếp tục miệng đối miệng hút lại hút, ăn no.

Linh Linh cả người vô lực, chỉ có thể sử dụng sức khỏe từ lúc bú sữa mẹ đã lên thì thể đang nửa nằm nửa ngồi bên cạnh —— nàng chỉ cần hủy diệt một cái huyết thi trong đó, phá đi trận pháp, pháp lực sẽ biến mất, sẽ không phải sợ nữa.

Cốt Đầu chỉ lo ôm nàng hút nguyên khí, Linh Linh đi một bước, nó liền đi bước một theo sát phía sau, hút đến mức Linh Linh cảm giác được thần hồn có chỗ không ổn. Ước chừng dùng công phu một nén nhang, hao hết toàn bộ khí lực, nàng mới có thể đá văng đàn hộ thủ thi, đến gần vòng huyết thi sâu bên trong.

Nàng khẽ cắn môi, đột nhiên nhấc chân hung hăng đá vào một huyết thi trong số đó...

Trận sát bảy mươi hai địa sát huyết thi nghịch thiên như vậy, đương nhiên thời gian duy trì tuyệt đối không thể quá dài, nếu không thì ni mã nó, đã có thể xưng bá tam giới từ lâu rồi. Người bị vây trong trận trong khoảng thời gian đó chỉ cần giết chết hết bảy mươi hai con huyết thi đó, hút hết linh lực của bọn chúng biến thành máu loãng, có lẽ sẽ có thể hóa nguy thành an.

Linh Linh một cước đá văng một con huyết thi, đã tưởng như địa sát trận đã bị phá! Vấn đề là, ni mã nó, nguyên bản bảy mươi hai con huyết thi ngồi dưới đất vẫn luôn không nhúc nhích đột nhiên toàn bộ đứng lên! Hi Chân học máu, muội từ nhà người gây họa lớn rồi!

Bọn họ hiện tại một đám thương binh, lại phải đi đối phó bảy mươi hai con huyết thi, ni mã làm sao đánh! Đây là chịu chết a, chịu chết a!

Linh Linh nào biết đâu nàng đã gây đại họa, nàng chỉ biết là tình huống trước mắt rất nguy hiểm: hắc bào yêu quái và hồ ly tinh đánh sống đánh chết, nếu không ngăn cản cả hai đều sẽ “thắng thiên”, bên kia Mãng Xà tinh đuổi theo cắn mấy người Lam thị phụ tử, cũng đã cắn chết vài người. Mà chính nàng, cũng sắp bị Cốt Đầu hút đến chết...

Nàng một cước đá văng chướng ngại vật, chạy ra khỏi trận pháp, liền thấy Hi Chân thần sắc đại biến, mà nàng còn mang vẻ mặt mờ mịt, không rõ nhân quả.

Hi Chân mang một loại biểu tình thâm thiết như sắp sửa làm ra một hành động liệt sĩ vĩ đại, vô cùng hâm mộ lẳng lặng nhìn nhìn cái miệng nhỏ học máu của Hư Ngụy, người còn đang té xỉu. Ni mã người, gặp được loại tình huống này, đơn giản chỉ bị hôn mê thật rất tốt.

Nàng chống đỡ thân mình suy yếu, cắn răng một cái đột nhiên đứng lên! Được rồi! Lão tử liều mạng với các người!

Linh Linh vừa bị con huyết thi đứng cạnh túm lấy cánh tay, bị sát khí âm trọng (giống như là nặng khí dưới âm ti ấy) ăn mòn máu thịt phát ra âm thanh 'Tê tê', đau đến kêu thảm thiết, Hi Chân đã nhanh chóng gọi ra thủy thăng (sợi dây thừng nước) cuốn lấy thất lưng nàng đưa đi thật xa, đem nàng và Cốt Đầu toàn bộ túm qua chỗ khác. Lại lập tức triệu hồi ra thánh thủy trong cơ thể biến thành bình chướng màu xanh lam (lá chắn), vây bọn họ che giấu trong bình chướng.

Bên kia, hồ ly tinh và hắc bào yêu quái đang đánh đến khí thế ngất trời, hồ ly tinh một thân thương thế hung hăng nhún hắc bào yêu quái lên mặt đất, thờ hào hên gió lên yêu đao muốn chém xuống.

Hắc bào yêu quái bị chém mấy chục đao cũng đã bị thương đến da tróc thịt bong, vẫn cứ hung hãn vô cùng, ngũ trảo đang muốn trực tiếp đào vào trong ngực hồ ly. Đánh được một nửa trận pháp đột nhiên biến mất, cả hai bọn nó hai đều cứng đờ giữa không trung, mắt to trừng mắt nhỏ.

Hai tên ngọc trừng mắt nhìn nhau nửa ngày, cả hai đều mang vẻ mặt mặc danh kỳ diệu (ngạc nhiên, quái lạ).

Mãng Xà tinh cũng bỗng nhiên giật mình một cái tỉnh táo lại. Thân thể thật lớn của nàng còn đang cuốn lấy Lam đại nhân tưởng chết đến nơi gào khóc giãy giụa, mờ mịt quay đầu nhìn trái nhìn phải, biến trở về hình người liền chạy về hướng Hư Ngụy.

Lam đại nhân khóc rống bò về hướng Lam Dã Du cả người đầy máu nằm trên mặt đất. Linh Linh cũng thấy, ôm cánh tay bị thương ở trong lòng Cốt Đầu đột nhiên khóc lớn ra tiếng.

Nàng vẫn là chậm một bước... Lam Dã Du... Đã... Bị Mãng Xà tinh cắn chết...

Vâng, vậy là nam phụ đầu tiên của chúng ta, đã hoa hoa lệ lệ hi sinh...

...

Hắc bào yêu quái này thật đúng là tên ngu ngốc không sợ chết.

Mấy con huyết thi này đã biến thành toàn thân đỏ như máu. Mà huyết thi lại được xưng thi vương (vua cương thi), chúng nó đều không phải là cương thi, mà là đại yêu quái hấp thu 'Oan nghiệt huyết' mà hóa thành. Tuy chỉ sống sót thời gian rất ngắn, nhưng lại có thể ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi này bộc phát ra oán lực cường đại tại ác. Một thân cương thi đầy sát khí kia, ni mã nó so với hắc đình hồng còn độc hơn, vậy mà đồ ngốc này ngoào ô ngoào ô còn muốn chạy tới xoi.

Ăn cái muối muối nhà người ấy (chương này tác giả chửi bậy nhiều ghê), chỉ biết có ăn thôi, độc cũng không chết người được! Hi Chân phát cái dùng nước biến thành thủy thăng hung hăng túm nó lại, vậy mà nó còn giãy giụa muốn chạy ra. Hi Chân cho hồ ly tinh một ánh mắt, hồ ly tinh lập tức bắt nó nhả lên trên mặt đất, hung hăng đánh cho một trận.

Hắc bào yêu quái đồ ngốc này vừa mới cùng hồ ly tinh đại chiến một trận, lúc này cũng quá mức mệt mỏi, giống như đồng bunn nhào tề liệt ngã xuống đất thành hình chữ đại, lưu luyến nhìn đám huyết thi bên ngoài trận thoát nhìn vô cùng bổ dưỡng, chảy nước miếng nhìn nhìn, trong nháy mắt sau đó đồ ngu ngốc thiếu tâm nhân này (ý bảo ngu) liền tiếng ngáy to vang trời.

Bên ngoài bình chương bằng nước, bảy mươi hai con huyết thi chậm rãi lần lượt đứng dậy, chậm chậm tới gần.

Hi Chân bấm quyết hộ trận, thừa dịp huyết thi còn chưa xúm lại liền lập tức cùng Mãng Xà tinh còn có Lam đại nhân và hai nha dịch còn sống lôi cô cả bọn, toàn bộ túm lại.

Huyết thi không có chỉ số thông minh, chúng nó ở ngoài chỉ lo đánh thắng về phía trước bốn phía tường nước. Hi Chân bị đập đến đau buốt óc, khoe miệng nhỏ ra từng đợt lại từng đợt tơ máu đỏ sẫm. Mắt thấy thủy trận đã sắp không thể chống đỡ nổi, nàng quay đầu về phía Cốt Đầu cầu xin giúp đỡ: “Đại nhân...”

Cốt Đầu tên ngốc này chỉ ở bên cạnh ôm Linh Linh, căn bản hồ hững với mọi thứ xung quanh. Trong cặp huyết đồng hồng quang lưu chuyển, nhìn chăm chăm vào đôi môi Linh Linh vừa rồi bị nó cắn sưng đỏ, ánh mắt đầy ân ý. (Cốt Đầu nhà chúng ta cũng lớn rồi TxT...)

Hi Chân khóc: “...”

...

Phía chân trời, huyết vân dày đặc dần dần tán đi rồi hóa vô hình. Trong màn trời đêm thăm thẳm, một mảnh mây đen nâng hai bóng hình thon dài thoát ải thoát hiện trong không trung.

Tướng Diêu khoan tay đứng nhìn chăm chú xuống phía dưới, khoe môi mỉm cười, “Các hạ hạ “Oan nghiệt huyết”, quả nhiên dùng rất tốt. Không hổ là con cháu đời sau của thủy tổ cương thi, hèn gì Hồ đế quân* lại tương trợ các hạ, tin tưởng không lâu sau các hạ có thể giải khai phong ấn, trở về tam giới.”

*Vua của hồ tộc.

Nam nhân bên người hắc mặc một chiếc áo choàng dài màu đen kín không kẽ hở, mũ trùm đầu che khuất chỉ lộ ra chiếc cằm nhọn. Hắc lạnh lùng mở miệng, thanh âm trầm thấp lạnh lẽo, tựa như băng nhận* sắc bén, không mang chút cảm tình: “Vì sao muốn làm nàng tỉnh lại? Người biết rõ cho dù bị ăn, nàng cũng sẽ không chết.”

*Đao băng băng.

“Người muốn nói cái gì?” Tướng Diêu nghiêng đầu, cười yếu ớt với hắc.

Nam nhân kia nhìn hắc, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh nhạt. Vốn bình tĩnh như vậy, ánh mắt bỗng nhiên lạnh lùng: “Người nhớ được ân tình chủ tó, không quả quyết như thế, đại sự khó thành.” (che hết mặt rồi mà, sao còn thấy được ánh mắt nhỉ!)

“Không đâu.” Tướng Diêu thân nhiên mở miệng: “Chỉ một lần này, vốn là để trả ân mạng sống của nàng, lần sau sẽ không viện cớ này nữa.”

Nam nhân mặt lạnh trầm mặc không nói.

Tướng Diêu cúi mục nhìn phía dưới, trong bình chương bằng nước, Linh Linh sắc mặt tái nhợt bị Cốt Đầu ôm vào trong ngực, một tay che cánh tay bị thương, tay còn lại nức nở gạt lệ, vì Lam Dã Du chết mà đau lòng, khóc.

Hắc nhìn dung nhan hồn nhiên của cô gái kia, ánh mắt mơ màng, như là nhớ lại chuyện gì từ xưa cũ, vẻ mặt dần dần trở nên ôn nhu trầm miên. Lại cúi đầu nở nụ cười, nói: “Huống hồ, lần này ta làm thế chính là để xác nhận một chuyện, mục đích của cả người và ta đã đạt tới. Bỏ tựa tí mĩ an bài ván cờ này, đương nhiên sẽ không chậm dứt nhanh như vậy.”

Sóng mắt hắc lưu chuyển nhìn về phía người đằng sau, khoe môi hàm chứa ý cười nhợt nhạt: “Các hạ nghĩ sao?”

Giọng nói hắc thật thấp, mềm mại uyển chuyển, nghe vào trong tai lại lạnh bạc, vô tình như vậy.

Nam tử được tạo nên từ nước này, nhu diễm động lòng người, khi cười sáng lạn như hoa hồng mới nở, đẹp như hoa sắc nét như tuyết tuyết diễm khuynh thành. Ai có thể có thể đoán được, dưới cái túi da xinh đẹp kia, lại là linh hồn của thần thượng cổ Cửu đầu xà độc ác trử danh.

Người phía sau ngưng mắt nhìn nụ cười vẫn đậm phong khinh của hắc, trầm mặc mỉm môi. Cuối cùng vung tay lên, đem bảy mươi hai con huyết thi đã bao vây quanh mục tiêu hóa thành bãi máu loãng...

Thần để coi trọng hắc như thế, chắc hẳn cũng có chút nguyên nhân đi.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Lại là đồ Cốt Đầu phá hoại nhà người dám đụng vào tâm can bảo bối của ta!

Trong hậu viện châu phủ nha môn, bảy mươi hai con huyết thi chợt hóa thành một bãi máu loãng! Tất cả vốn bị đám huyết thi tầng tầng vây khốn ở giữa cũng vô cùng ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ vốn đều đã căn rằng chuẩn bị sẵn tinh thần liều chết chiến đấu, nhưng biến cố ngay trước mắt này đã làm cho bọn họ sững người ngạc nhiên. Cũng không cần biết những tâm kế tính toán đen tối gì xung quanh vụ việc này, dây thần kinh vốn căng như dây đàn giờ mới được thả lỏng, cả người xui lơ ngơ bệt xuống đất, thờ đốc từng hồi vì được sống sót sau tai nạn.

Hồ ly tinh lâm vào tình trạng kiệt sức, cứ nôn ra máu liên tục. Hắn quay đầu nhìn lại, chưa chi đã thấy hắc bào yêu quái dạng chân dạng tay ngồi bệt trên mặt đất ngáy khò khò ngủ ngon lành, liền có chút hâm mộ cái tên ngốc vô tâm vô phế này. Hắc nhấc chân đá đá nó, làm người hắc bào yêu quái lệch sang một bên, rồi cũng nằm xuống thờ đốc ngay tại chỗ, mặt đến mức mí mắt cũng không muốn động đậy.

Mãng Xà tinh ô ô khóc, lay rồi lại lay Hư Ngụy. Đồ ngốc này bình thường luôn buru hăn, nghịch ngợm luôn coi người khác như cháu nội mình mà mắng mỏ. Nhưng đợi đến khi Hư Ngụy thật sự xảy ra chuyện, nàng liền rối loạn đầu óc.

Linh Linh đứng dậy chạy về phía Lam Dã Du, ngồi chồm hổm ở bên người hắn, ô ô khóc nước mắt giàn giụa.

Nàng mới quen biết Lam Dã Du có mấy ngày, cảm tình vốn cũng không sâu. Chỉ nàng còn nhỏ tuổi chưa trải qua nhiều chuyện, mà nay lại đúng là thời điểm tình cảm tràn đầy, thấy Lam Dã Du chết ngay trước mắt mình, tất nhiên là vô cùng khó chịu, nghĩ cũng không nghĩ liền bật khóc nức nở.

Cốt Đầu chạy lại ôm lấy Linh Linh, kéo lấy tay nàng lắc qua lắc lại, mặt khác lại cẩn thận vụng trộm dò xét nàng.

Tên ngốc này vừa mới cắn Linh Linh, tuy rằng cắn không nặng, nhưng khi nhìn thấy trên cổ nàng còn lưu lại một dấu răng nhọt nhọt còn vương tơ máu, nó cũng có chút chột dạ, sợ Linh Linh ghét nó, không hề ý tứ tới nó.

Hi Chân ở bên cạnh nhìn nó liền phát cáu, gầm lên như hổ rống: “Đại nhân, không phải một lần hai lần, ngươi thương tổn Linh Linh bao nhiêu lần rồi?! Chính người tự xem xét lại, vậy mà người cũng không cảm thấy hổ thẹn sao?”

Nhưng Cốt Đầu đồ ngốc này ngay cả 'hổ thẹn' hai từ này viết thế nào nó còn không biết ấy chứ. Tuy mới vừa rồi nó ôm Linh Linh hút ắn cũng khá no, nhưng lúc này bỗng thấy vẫn còn thòm thèm. Cũng phải thôi, trước kia nó ắn được thịt dã thú đã là tốt lắm rồi, nhịn nhiều năm, bỗng nhiên được nếm thức ăn mặn, tư vị kia khó chịu thế nào ai cũng biết. Đến giờ trong lòng nó vẫn còn đang lằng lằng đấy.

Hi Chân nhìn cái ánh mắt đầy ẩn ý kia của nó, xem đến sợ nổi da gà. Nàng nghĩ thế nào cũng không hiểu, đại nhân cũng không phải kẻ phàm ăn, tại sao duy đối với Linh Linh lại thích ý như vậy?

Mà nay Cốt Đầu hút nguyên khí Linh Linh, bộ dáng nó còn thập phần vừa lòng! Hi Chân sợ Cốt Đầu mở miệng liền nhớ thương đến “con mồi”, nghĩ thật nhanh liền túm cổ tay Linh Linh lên định mang nàng đi, cách Cốt Đầu càng xa càng an toàn.

Cốt Đầu vốn đang có chút chột dạ, ni mã nó lúc này lại ngay lập tức chứng nào tật nấy, một phen tóm lại Linh Linh gắt gao giấu trong lòng. Lần này Hi Chân thật sự là gặp đến độ phát khóc: “Đại nhân, buông tha nàng đi, nàng đi theo người sẽ chết mất!”

Cốt Đầu hoàn toàn nghe không hiểu, gắt gao ôm Linh Linh vào trong ngực. Linh Linh cũng không ngạc nhiên gì với hành động của Cốt Đầu, suy yếu cười ôn nhu với Hi Chân: “Đại tỷ tỷ, Cốt Đầu thúc thúc không cố ý đâu, với lại hiện tại cũng chưa có chuyện gì đáng tiếc xảy ra mà.”

Hi Chân yên lặng quay đầu. Muội muội à, cái này gọi là phòng bị cho việc chưa xảy ra đó! Đợi đến khi có chuyện xảy ra mới hốt hoảng thì cũng đã chậm rồi...

...

Nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ, mọi người đều khôi phục một ít khí lực, Hư Ngụy cũng bị Mãng Xà tinh lay tỉnh lại.

Hắn mở mắt ra liền thấy Mãng Xà tinh quỳ gối bên người đang khóc đến mức cặp mắt cũng đỏ bừng, liền ngồi dậy ôm nàng vào trong lòng. Nàng cũng không làm âm ỉ, ôn thuận để hắn ôm vào trong ngực, ôn thanh mềm giọng dỗ dành. Lại còn ô ô nức nở khóc, ủy khuất: “Hư Ngụy cái đồ rùa con nhà người suýt thì hù chết lão tử...”

Khóc mãi Hư Ngụy không khỏi cong lên. Lần này mặc dù bị trọng thương, nhưng trong lòng hắn lại ngọt ngào vô cùng. Thấy Mãng Xà tinh vì hắn khóc đến mức ruột gan như đứt từng khúc, trong lòng hắn liền thỏa mãn, không khỏi thở dài.

Một chữ tình này, nếu không thực sự trải qua, cũng khó mà hiểu được tư vị trong đó. Thật như là cả trăm ngàn kiếp, chỉ hướng về người chẳng màng bản thân.

Linh Linh ôm lấy Lam Dã Du chết thảm, nghĩ nghĩ liền ô ô khóc hai tiếng, nhanh chân chạy tới lay lay tay áo Hư Ngụy: “Sur phụ, người cứu hần được không?”

Nàng cũng thật không có mắt nhìn, sur phụ sur nương đang ân ân ái ái, vậy mà nàng nhìn cũng không nhìn liền chạy tới phá đám. Hư Ngụy tốt tính trấn an nàng hai câu, Mãng Xà tỉnh trong lòng Hư Ngụy liền ngẩng lên, quay đầu nhìn Lam Dã Du đã chết thảm, lại nước mắt lưng tròng nhìn Hư Ngụy, đặc biệt thành thật tự thú: “Hần là bị ta cắn chết.”

Hư Ngụy cọ cọ cái trán của nàng: “Không trách nàng.”

Sur phụ người cũng thật không có tiết tháo! Linh Linh không nói gì xoay người chạy đi, lại tới bên người Lam Dã Du ngồi ô ô khóc lớn.

Cốt Đầu đứng bên cạnh nhìn. Thấy Linh Linh khóc thương tâm khổ sở như vậy, đồ ngốc này cũng không biết là nghĩ tới cái gì, huyết đồng lóe sáng, thế nhưng thông minh đột xuất bỗng nhiên nhanh chóng đem thi thể Lam Dã Du choàng lên người...

Sự tình phát sinh trong nháy mắt, tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, Cốt Đầu đã lưu loát lột lấy bộ da của Lam Dã Du, mặc lên người... Biến thành Lam Dã Du.

Linh Linh gào khóc, nhảy lên điên cuồng đánh Cốt Đầu. Lam đại nhân bị kích thích quá độ, trực tiếp hai mắt trợn ngược, hộc máu ngắt xù. Hi Chân cũng gân xanh bạo khởi: ni mã đại nhân! Người còn có thể ngu ngốc đến thế nào nữa? (ngu thật =,=)

Cốt Đầu cũng ủy khuất vô cùng.

Nó cảm thấy Linh Linh thế mà lại thích hần (Lam Dã Du đó), đương nhiên nó rất là không vui! Nhưng mà hần đã chết, Linh Linh sẽ thật thương tâm hội khổ sở, roi lệ mãi không ngừng, nó lại thực đau lòng. Nếu phủ thêm lớp da của hần, trực tiếp đứng ở trước mặt Linh Linh, nàng sẽ vui vẻ, không còn khóc nữa. Kết quả thế mà lại bị đánh.

Nó ủy ủy khuất khuất để cho Linh Linh đánh đủ, rồi mới thật cẩn thận giơ tay ra, ôm lấy thất lưng Linh Linh vào trong ngực, nhẹ nhàng luống cuống dỗ dành nàng, trong cổ họng phát ra âm thanh 'Ô ô...' trấn an.

Hi Chân ở bên cạnh nhìn thấy đầu đầy vạch đen: đại nhân, người cũng thật quá không có tôn nghiêm đi!

...

Bạch Phượng Hoàng bế quan mười lăm năm, hôm nay chính là ngày hần mừng mừng rỡ rỡ xuất quan.

Tể đàn Phượng lân châu (đại khái là thế giới của thần thú Phượng-Lân) vô cùng náo nhiệt, ai nấy đều tới chúc mừng. Đồ khôn kiếp Bạch Phượng Hoàng này phe phẩy một cây Bạch Ngọc phiến*. Lão thần từ khắp nơi tới, ngồi ở trong điện Thần Phượng, các loại châu báu ngọc quý phủ đầy trên bảo tọa. Các châu trước phủ sau (châu, phủ là chỉ những vùng quận nhiều người) đến chúc, tân khách cứ liên tiếp tiến vào, mí mắt hần nâng cũng chưa nâng một chút, một người cũng không để vào mắt.

*Bạch ngọc phiến: Quạt cán bạch ngọc

Tây Vương mẫu nương nương và Thượng đế bệ hạ trước sau đều đưa tới hạ lễ, Bạch Phượng Hoàng quả rất có mặt mũi. Hần cũng là kẻ kếp tục của Xích đế Chúc Dung, lại là Hóa thần thiên đình đương nhiệm, còn là đại đệ tử đích thân Côn Luân Tây Vương mẫu nương nương truyền dạy, được phong làm Tây Hải Phượng lân châu chủ, cũng là vạn phượng chi vương (nghĩa đen là vua của vạn con phượng hoàng, ở đây còn rộng hơn, tức là vua của toàn loài chim) Phượng vương, hơn nữa còn là Hồng Sắc y(áo đỏ) sủng thần bên cạnh Thượng đế bệ hạ, chủng quân các vị thần phía nam. Nhiều danh hiệu vang dội như vậy tích lũy lại, cho dù bình thường đồ khôn kiếp này có làm việc chẳng ra sao đi nữa, thì trên dưới đất tứ hải nhân gia, các vị thần tiên không một ai là không mang ý nghĩ muốn nịnh bợ hần.

Lại nói một lần hần bế quan đến đúng một cái đã mười lăm năm, đương nhiên hôm nay xuất quan liền nháo ra một trận thế lớn, cứ như hiểu hi (việc ma chay cưới hỏi) không bằng.

Đến khi Thần Long tộc đến chúc mừng, ngoài điện giọng tiên sử (người thông báo) bỗng cất cao, xướng lên cao vút hơn nữa.

Bạch Phượng Hoàng tà tà ý tay lên bảo tọa, cặp mắt phượng dài hẹp sáng quắc, neho neho lại nhìn xuống một đoàn lễ vật đang tiến vào. Không thấy Long nhi (con rồng nhỏ) ở trong đó, ánh mắt hần liền hơi đổi, đúng lúc này vài vị tiên tử yếu điệu tay cầm lăng hoa liền tiến ra phía trước, vung cánh hoa bay khắp nơi, một đường tiến vào trong điện.

Làn gió thơm đập vào mặt, hoa bay đầy trời, Long tộc đại công chúa Long Thâm ở giữa làn mưa hoa nhẹ lướt tới, làn váy thiên thanh xoay tròn tiến vào điện, như cánh hoa rơi lại như chú bướm gãy cánh, bay vào trong lòng hần: “Ngọc lang, ta đã tới chậm.”

Bạch Ngọc Thư chậm rãi phui xuống cánh hoa rơi đầy trên người, uể oải nhắc cầm nàng, mắt phượng ôn nhu như nước: “Hôm nay là ngày mừng của bản tôn, Long nhi người tới đúng là có chút chậm đó.”

Long Thâm chu miệng làm nũng: “Người đừng tức giận mà, vậy người muốn thế nào mới chịu thôi đây.”

“Như vậy...” Bạch Phượng Hoàng không nói hai lời, cúi đầu liền hôn xuống thật mạnh.

Trước mặt chúng tiên gia, hắn liền không kiêng nể gì như thế, thân nhiên phô bày một nụ hôn dài nóng bỏng, hôn đến mức làm Long Thấm đầu óc choáng váng mềm nhũn như nước nằm lặng trong lòng hắn.

Long Thấm xấu hổ, cả mặt đỏ bừng, vui mừng vào trong ngực Bạch Phượng Hoàng không dám gặp người khác. Tân khách trên dưới như một đều cảm thán: Bạch Phượng Hoàng, đồ khốn kiếp này đúng là mấy ngàn năm mà vẫn như một ngày, quả nhiên là cái tên phong lưu lang dạ, lạt thủ tồi hoa (giơ tay ngắt hoa, ý chỉ lãng nhãng) mà.

Phượng lân châu lớn nhất Tây Hải, tọa ở bên trong Tây Hải, rộng một ngàn năm trăm dặm. Bốn phía quanh châu có nhược thủy(nước mềm, một cộng lông vũ cũng chìm) vây quanh, trên châu có vô vàn con chim phượng hoàng đang trú ngụ, mấy vạn đàn. Lại có ngọn núi xuyên tới bên Tây tri, có tới trăm loại thần dược, cũng nhiều tiên gia trú ngụ. Lại thừa thãi mỹ ngọc, mà ngọc này được tinh tú chiếu xuống hấp thu tinh hoa, nổi tiếng tứ hải.

Ban đêm, giữa Bạch Ngọc yên trong Phượng thần điện rộng nhất Phượng lân châu, Bạch Phượng Hoàng ấy vậy mà thật thất thần không yên lòng. Long Thấm ngồi ở bên cạnh hắn, nũng nịu mềm mại hỏi: “Ngọc lang người làm sao vậy? Hay là thân thể có gì không thoải mái?”

Cặp mắt nàng liễm diễm nhu tình chứa đầy lo lắng, Bạch Phượng Hoàng giơ tay che ngực, lông mi cong dài khe khẽ khép: “Lòng ta thực đau.” Hắn cầm tay nhỏ bé của Long Thấm đặt trên ngực mình, ngữ điệu chân thành: “... Nhớ người nghĩ đến đau.”

Long Thấm then thùng đánh hắn: “Ta... Người ta không phải đang ở bên cạnh người sao? Người còn muốn như thế nào nữa?”

Bạch Phượng Hoàng hơi nhướn mày: “Người nói đi?”

Long Thấm mạnh mẽ vô lực giơ tay phản đánh vào trong ngực hắn: “Thực hư hỏng!” (==” sến quá đi mất)

Tân khách của Long tộc ngồi phía dưới ai nấy đều không nhìn được mà da mặt run rẩy, lấy tay áo che mặt không đành lòng nói ra —— công chúa, đại công cao quý bư hân của Long tộc chúng ta, vậy mà Bạch Phượng Hoàng đồ khốn kiếp này vừa bé quan ra người liền chạy lên con đường 'Mạnh mai, then thùng, kiêu khiếp(đẹp như nhược, đẹp vì sợ hãi)... Các loại kiêu' không lối về này sao?

Yến hội mới tiến hành được một nửa, cả hai liền lén lút chạy ra ngoài đầu hoan cho thỏa nỗi lòng.

Trăng sáng treo giữa trời, một mảnh ánh trăng sáng tỏ rơi vụn vỡ trên mặt nước, ánh ngược gợn lăn tăn lấp lóe khắp nơi. Gió thổi theo sóng, mặt nước đầy trắng tròn, triền triền miên miên mênh mông ngọn nước xuân, bóng đêm che mờ đường chân trời u tối phía xa...

Ngày tốt cảnh đẹp như thế, nếu không có một phen thủy hỏa (đại công chúa Long tộc là thủy, Bạch Phượng Hoàng là hỏa) giao hòa, không khỏi thật lãng phí.

Hai thân hình nóng bỏng dây dưa dưới tàng cây ngô đồng cổ thụ. Thân cây bị lay động kịch liệt đến phát hoảng, những bông hoa trên cây liên tục rơi xuống, dính đầy trên vạt áo hắn. Dưới ánh trăng, mặt mày hắn an nhàn tĩnh tại như nước, cặp mắt phượng lười biếng ấy chỉ cần thoáng liếc nhìn một cái, cũng khiến người ta trong khoảnh khắc mất đi thần trí.

Long Thấm cũng động tình, thở gấp hỗn hển. Bạch Phượng Hoàng đặt nàng trên thân cây cổ thụ thô ráp, có chút thô bạo xé mở vạt áo của nàng. Một bàn tay to không kiêng nể gì vừa chà xát lại nắn bóp trên ngực nàng, hôn lên cái cổ trắng nõn của nàng, để lại không biết bao nhiêu dấu đỏ.

Long Thấm ý loạn tình mê, ngẩng đầu gắt gao ôm hắn. Đồ khốn kiếp này bỗng nhiên buông nàng ra, mắt phượng sáng rực lạnh lùng thân nhiên, không chứa một tia tình dục: “Quên đi, đêm nay không có hứng.”

Long Thấm tức giận đến dậm chân, hận không thể bóp chết hắn!

Bạch Phượng Hoàng tên đáng chết này, từ trước tới giờ nếu hắn tâm tình tốt thì sẽ lời ngon tiếng ngọt dỗ người ta lên tận chín tầng trời, lúc vô tâm vô tình lại có thể khiến người tức phát điên. Mặc dù nàng là vị hôn thê Thượng đế chỉ hôn, với hắn mà nói e là ngay cả con chó cũng không bằng.

Hai người đã làm vị hôn phu, hôn thê đến vài trăm năm, tứ hải bát hoang sớm đã biết. Trừ bỏ một tiệc cưới sau này nhất định sẽ làm, còn lại cái gì có thể cái gì không thể, gì cũng đều làm hết rồi. Long Thấm hận thật hận, nhưng ai kêu nàng yêu hắn, lại đem thân mình cho hắn! Nàng chỉ đành tiếp tục dần thân trên con đường yêu diệu thực nữ không lối về, thân thể mềm mại mềm nhũn ý ở trong lòng ngực hắn, ngón tay vẽ vòng vòng: “Làm sao vậy?”

Bạch Phượng Hoàng lười nói chuyện, thân nhiên tóm lấy tay nàng: “Người đi về trước.”

Là mệnh lệnh.

Long Thấm là đại công chúa bộ tộc Thần Long thủy tổ. Bộ tộc thủy tổ Thần Long bọn họ cao quý như vậy, là con cháu chính tông của Thần Long hồng hoang. Mà nói đến Long thần khởi tổ của bọn họ, thân thể thực sự rất lớn, thế nhưng lại là hồng mông chi sơ trong thiên địa, đại Thần Long đầu tiên được sinh ra từ khi Thần tổ Bàn Cổ khai thiên lập địa cho tới nay(ý bảo là con rồng đầu tiên được sinh ra từ đám khói hồng hoang thời thượng cổ), là đệ tử thượng cổ Nam Hải thần đế. Lúc ấy tứ hải Long tộc còn không biết vừa mới ngo ngoe được sinh ra ở cái xô xính nào đâu, sao có thể uy nghi như bây giờ.

Thần Long tộc thủy tổ bọn họ có xuất thân so với đương kim thượng đế còn cao quý hơn, đi đến đâu cũng được người khác nhìn mặt mũi ít nhất năm sáu

phần. Nếu không phải là vì Long Thấm mệnh khổ yêu phải Bạch Phượng Hoàng đồ khôn kiếp này, làm sao có thể để tên khôn này sai sử nàng như vậy.

Long Thấm hít sâu lại hít sâu, nhin lại nhẩn có không để mình phát tác. Chỉ là Bạch Phượng Hoàng đồ khôn này không hề có chút ý muốn nào để dành nàng, liền cảm giận phát tay áo mà đi.

Trở lại yến hội, vì trong lòng cảm giận Long Thấm liền có chút làm càn. Nàng vốn là đại mỹ nhân cả tam giới, Lục đạo tứ hải bát hoang công nhận, nếu không vì có danh hoa có chủ, sớm không biết đã mời đến biết bao ong bướm! Tối nay tâm tình buồn bực, nàng liền uống nhiều mấy chén mà bắt đầu đùa giỡn say rượu, chỉ cần vài cái liếc mắt đưa tình xinh đẹp liền câu tới bên mình biết bao nam thần trẻ tuổi muốn được hầu cận người đẹp.

Long Thấm lòng tự tin nghĩ chỗ kia của Bạch Phượng Hoàng chắc chắn đã bị thương nặng, nên giờ này liền cực độ hưởng thụ loại cảm giác chứng tình cùng nguyệt(muôn vì sao tôn lên mặt trăng, ý nói vạn người vây quanh một người) này. Ngay lập tức nàng liền lộ ra “bộ mặt thật”, nhanh chóng xé mở làn váy thực nữ, lộ ra bàn chân bàn tay trắng nõn mịn màng, ngay giữa bây mĩ nam, eo nhỏ thuần thực xoay một điệu múa nghệ thường. (bị thích chị này ^&^)

Tối giờ sử giả Thần Long tộc liền cảm động giờ tay áo che đi khoe mắt rung rung đại công chúa buru hân của Thần Long tộc chúng ta, cuối cùng cũng đã trở về rồi ~

...

Bạch Phượng Hoàng một mình đằng vân trở lại chỗ ở của mình trên thiên đình, nhốt chính mình trong Nam hỏa cung, uống rượu giải sầu.

Lúc hán bệ quan liền nghĩ muốn mau chóng dưỡng thân thể thật tốt, tốt rồi mới có thể xuống nhân gian nhìn nàng, vì vậy nên mới dưỡng tốt thân thể như vậy chỉ trong mười lăm năm. Vốn hán bị phá hủy hơn nửa nguyên thần, trọng thương nặng như vậy, nếu là một kẻ tầm thường e rằng có tu dưỡng một trăm tám mươi năm thì xuống giường cũng không nổi! Nếu không có lòng nóng như lửa đốt muốn nhìn thấy nàng dưới nhân gian, e rằng hán cũng khó lòng nào có thể phát huy tới trình độ vượt xa người khác như vậy.

Mà nay hán như nguyện được xuất quan, nhưng lại vẫn giam chân tại chỗ như vậy.

Tâm tâm niệm niệm rằng nàng đang ở dưới thế gian chờ hán, hán lại chỉ có thể ngồi một chỗ trong phủ buồn rầu uống rượu... Trong lòng hán tất nhiên không còn do dự—— nàng mới đầu thần hồn không được đầy đủ, mà nay đã luân hồi qua chín kiếp, cũng đã dưỡng được hồn phách đầy đủ, mà dung nhan nhất thế ấy, đại để... Đã không còn kém mấy so với trước, hán thật không rõ liệu khi mình tái kiến nàng, tâm còn có thể tĩnh như chi thủy...(mọi người có linh cảm giống ta không... rằng nam phụ thứ 3... tới rồi!!!)

Bạch Phượng Hoàng xoa mi tâm, buông ly rượu, gọi tiên quan cấp dưới tiến vào: “Đưa trần kính cho ta.”

Người này từ mấy trăm năm trước đã xin mượn trần kính của thượng đế. Mà mấy trăm năm gian khổ này, hán chỉ có thể ở trên trời nhìn nàng dưới trần qua lăng kính... Hán vẫn chưa nhập hồng trần, lại có thể biết được nhất thanh nhị sở(đại khái là hiểu biết toàn phần) tình huống của nàng. Ngay cả nàng khi nào nàng cai sữa, khi nàng biết nói, khi nàng bắt đầu dậy thì phát dục hán cũng biết được không sai chút nào.

Bạch Phượng Hoàng người này gần mấy trăm năm nay thường ở trong Tây hải Phượng lân châu, rất ít khi trở lại thiên cung, tiên quan cấp dưới cũng ít khi thấy được mặt hán. Hôm nay người này trở về chưa gì đã trưng ra cái mặt khó coi, tiên quan liền có chút không yên trong lòng, ôm gương đi ra, ngập ngừng: “Dạ thưa, khụ... Thần tôn, thuộc hạ có một chuyện, không biết có nên nói không?”

Mắt phượng sắc bén thoáng nhìn hán: “Không nói liền cút xéo đi!”

Vị tiên quan thuộc hạ này, thực rõ ràng lưu loát buông gương sau đó lập tức mượn mà cút đi. Tâm tình Bạch Phượng Hoàng thực phiền chán, vung tay áo mở xem trần kính. Chờ đến khi tình hình của nàng hiện lên trong kính, hán tức đến suýt lệch cả mũi!

Muội muội người, lại là tên Cốt Đầu phá hoại này dám đụng vào tâm can bảo bối của ta, người không hại ta một lần người sẽ chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bảo bối của ta

Đạo gần đây Thượng đế bệ hạ có chút hay cáu bẳn! Cái tên chót lưỡi dài ba tấc nhà hán vừa “hót” được vài câu liền lủi mất, toàn thân tên Bạch Phượng Hoàng kia, không có chỗ nào tốt cả!

Bạch Phượng Hoàng thăng nhải chết tiết này thân là Nam Thần kiêm nhiệm Hòa Thần. Vốn hàng năm hán cũng không chịu làm việc tử tế cho thiên đình, vô tổ chức vô kỷ luật vô cùng đáng xấu hổ! Đã thế, nói cũng không thêm một câu, hán liền bế quan suốt mười lăm năm, nay xuất quan cũng không thêm đến tham kiến Thượng đế bệ hạ, gửi thiệp mời cũng không quản, chưa gì đã chạy xuống trần gian! Thượng đế tức giận, phái Tư Mệnh tiên quan hạ giới, đi bắt thăng nhải này trở về lĩnh tội!!!

Tư Mệnh tiên quan và Bạch Phượng Hoàng vốn có quan hệ cá nhân rất tốt, mà xưa nay Thượng đế bệ hạ dù biết Bạch Phượng Hoàng này vô tổ chức vô kỷ luật cũng không có biện pháp. Cho nên mới nói, nếu bảo Thượng đế gọi hắn xuống dưới tóm Bạch Phượng Hoàng trở về, còn không bằng nói là tới khuyên nhủ hắn. Nếu không, người đã sớm phải thiên binh thiên tướng đi tìm, chứ đâu cần phải phái hắn- cái tên quan văn Tư Mệnh đi làm cảnh à?

Bất quá Bạch Phượng Hoàng, thằng nhãi này nếu đã chuồn êm chạy xuống thế gian, tất nhiên sẽ che dấu hơi thở bản thân, Tư Mệnh cũng không biết đi đâu để tìm hắn nữa.

Thượng đế bệ hạ đang ở Lăng Tiêu bảo điện phát hỏa, Tư Mệnh liền bị Nhị lang thần mạnh mẽ hùng hổ xách ra ngoài, một cước đá bay vào xuống Nam thiên môn (@@""). Tư Mệnh buồn bực vô đầu, đành vẫn lại tiếp tục bay xuống trần, vừa bay vừa suy nghĩ. Hắn suy tư đến mức đắm nát cả đụn mây, bỗng lật tay hóa ra 'Sổ ghi chép mệnh cách'.

Chức quan 'Tư Mệnh' là vị tiên thiên định chương quản phúc-lộc-thọ của người phạm, cùng với Thôi phán quan dưới âm tào địa phủ đúng là một đôi tương xứng trên trời dưới đất, cùng nhau cộng chương trật tự luân hồi nơi dương thế. Phán quan quản số tuổi thọ, hắn phụ trách phúc, lộc.

Sổ ghi chép mệnh cách trên tay hắn cùng với 'Sinh tử bộ' do Thôi phán quan chương quản cũng không khác biệt mấy, mặt trên ghi lại phạm nhân sở hữu mệnh số. Hắn tìm được mệnh cách của Bạch Tiểu Linh ghi lại trên Mệnh cách sổ, nhìn kỹ nửa ngày, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra sao lại xảy ra vấn đề.

Phải biết rằng, tuy rằng Tỉ Mệnh chương quản mệnh số của phạm nhân toàn thiên hạ, nhưng chúng sinh có đến vạn trăn ngàn người, hắn không có khả năng mỗi một người đều an bài tường tận cụ thể. Mà 'Sổ ghi chép mệnh cách' cũng chỉ ghi lại thập phần thô sơ giản lược, hắn chưa bao giờ quá hưng phấn mà ngồi xuống viết lại toàn bộ từng chuyện xảy ra trong cuộc đời của một người, nói khéo thì gọi là không tỉ mỉ, thẳng toẹt ra thì nghĩa là ba phải thế nào cũng được, việc hắn làm chỉ là an bài đầu mối chính, cụ thể chuyện xảy ra thế nào sẽ để cho thiên ý tung hoành phát huy.

Về cuộc đời Bạch Tiểu Linh, vốn Tư Mệnh định ra đầu mối chính là: xuất thân quan lại thế gia, thuở nhỏ cuộc sống bình an, không bệnh không tai, chín tuổi khi ngộ được cơ duyên liền bái Nam Hoa Hư Ngự thượng tiên làm sư phụ. Về phần có đắc đạo phi thăng hay không, vẫn còn là bí ẩn tự mình tìm hiểu.

Đây là hắn muốn xem thiên ý an bài. Hắn tuy là Tư Mệnh tiên quan, chương quản mệnh số phạm nhân, nhưng cũng biết Thiên Đạo vô thường, chẳng phân biệt được thân sơ, thường giúp người lương thiện. Thiên Đạo tuần hoàn, nhân quả báo ứng, hắn cũng không thể tự mình làm chủ.

Giờ phút này đương nhiên Tư Mệnh vẫn không hề hay biết, vốn mệnh cách của Bạch Tiểu Linh do hắn viết vào trong sổ ghi chép là gần như không thể thay đổi, nhưng khi gặp kẻ dĩ số không thuộc Lục đạo Tam giới —— Bạch Cốt Tinh, thì lại khác.

Từ giây phút Bạch Tiểu Linh gặp gỡ Bạch Cốt Tinh kia, thì mệnh cách của nàng đã hoàn toàn lệch ra khỏi quỹ đạo, mệnh số tương lai cũng không thể đoán trước. Mà cũng chính vì nguyên do này, Bạch Phượng Hoàng mới có thể vội vàng chạy tới thế gian như vậy.

Tư Mệnh đối với việc Bạch Phượng Hoàng ném phải trái đáng tình yêu tự nhiên biết được nhất thanh nhị sở. Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Tư Mệnh bất quái, tuy rằng kỳ thật hắn thật sự rất bất quái*. Bạch Phượng Hoàng cái tên chết tiệt này thế nhưng là một nhân vật phong vân ở Thiên giới, chính là chỉ hất xị một cái, cách không liền có thể hóa phong hóa vũ trên Thiên đình.

*Bất quái: Nghĩa là lắm chuyện, hóng hớt.

Từ lúc Bạch Linh gặp chuyện không may tới nay, thằng nhãi này liên đổi tính, dĩ dĩ trốn chui trốn nhui một chỗ ở Phượng lân châu như con đà điểu. Đừng nói là đi xuống thế gian, ngay cả đi qua Nam Hoa cung nơi Bạch Linh lớn lên hắn cũng trốn tránh, dường như rất ít khi trở về. Mấy trăm năm qua, Bạch Linh đã luân hồi chín kiếp, nhưng hắn lại chưa bao giờ đi xuống thế gian nhìn nàng. Vậy mà nay không lý do gì đã cong đít chạy đi, nhất định đã có chuyện.

Hắn thầm nghĩ nếu Bạch Linh đã bái Hư Ngự làm thầy, tự nhiên sẽ ở Nam Hoa, hắn liền đăng vân hướng Nam Hoa mà đi, nhân tiện đi tìm Đông hoàng tinh quân bồi tội.

Lần trước vốn Tư Mệnh phải xuống dưới trần gian để thông tri Đông hoàng tinh quân* rằng Thiên đình đã phê duyệt chuẩn bị cho lui kiếp xuống, nhưng khổ nỗi khi hắn đi ngang qua Tây hải thì Tây Vương mẫu nương nương vốn hiếu khách lại mời hắn đi vào cùng uống mấy chung rượu. Hắn say bí tỉ, vừa ngủ đã một ngày một đêm, làm tri hoãn canh giờ, mới khiến cho Lan Lâm** không kịp chuẩn bị.

* Mọi người còn nhớ không, chức vụ trước đây của Hư Ngự trên thiên đình là Đông hoàng tinh quân.

** Là tên tự của Hư Ngự

Đồ giáo hoạt này lần đó vừa thấy sự tình biến chuyển xấu một cái, lòng bàn chân liền như bời bở, quay đầu đăng vân chạy mất! Nay chuyện đó đã trôi qua lâu như vậy, hắn xuống dưới cũng muốn tìm Hư Ngự nói lời xin lỗi, mong đề ép chuyện này xuống.

Bốn vị trưởng lão Nam Hoa tất nhiên biết hắn là hảo hữu Hư Ngự. Nay tiên quan tiền quan giá lâm, đương nhiên họ nhiệt tình chu đáo tiếp đón một phen. Tên đáng chết này từ trước đến nay vốn mê rượu ngon, vừa uống một cái liền uống tới mức say bí tỉ, sang tới ngày thứ hai lúc tỉnh dậy mới nhớ là còn chính sự, đành cong chân đăng vân tiến tới Lam phủ.

Trước đó, vào canh năm, vạn vật tĩnh lặng, đoàn người Linh Linh hơi cạn lực tàn đang trên đường trở lại Lam phủ.

Bọn họ một đám thương binh qua một đêm đau khổ như vậy đều mệt đến không muốn nói. Mãng Xà tinh đang ngủ trong lòng Hư Ngự, hồ ly tinh và Hi

Chân đều muốn lười nhác chui vào bình Thu Yêu để không cần phải đi bộ. Hi Chân muốn đọc bá bình Thu Yêu, hồ ly tinh đánh không lại nàng liền bị đá ra ngoài, cùng hắc bào yêu quái mất to trừng mắt nhỏ.

Hi Chân sung sung sướng sướng nằm ngủ ngon lành trong bình Thu Yêu, hắc bào yêu quái lại treo bình Thu Yêu lên cổ. Lúc trước nó vô tâm vô phể ngủ một giấc đấy, nên giờ đây ngược lại tinh thần đại chấn, đuổi theo hồ ly tinh đang trong tình trạng kiệt sức mà tấn công khắp nơi.

Đằng sau bọn họ là hai tên nha dịch, dùng nhất phiến đại môn bản* nâng cha con Lam đại nhân.

*Mình không biết dịch thế nào, nhưng đại khái cái này là thứ dùng để đánh đòn vào mông và lưng phạm nhân.

Mọi người đều một đến không nói một lời, mà hai nha dịch này trải qua một đêm khiếp sợ này cũng đã quá mức chịu đựng. Lần này họ tình nguyện chịu một nhọc cũng không phải bởi vì chức trách, mà là trong lòng họ cũng có chút cảm động.

Nhớ lại khi đó Mãng Xà tinh đuổi theo mấy người bọn họ muốn cắn, vậy mà công tử gia, một thiếu gia quan gia, kiên không thể chọn thủ không thể đề*, bình thường nhìn nhả nhện thanh tú như vậy, thế nhưng ở thời điểm nguy ngập ấy liền không để ý sinh tử mà liều mình bảo hộ phụ thân, cũng xứng chứ chân tình nhân gian, khiến người khâm phục. Mà nay người đã chết, cũng làm người ta tiếc hận không thôi, bọn họ đỡ hắc, đưa hắc trở về, âu cũng là gắng chút sức lực nhỏ bé cuối cùng.

*Đại khái là yếu ớt không có sức mạnh để đánh nhau, cũng không có sự dẻo dai để mà phòng thủ.

Linh Linh và Cốt Đầu cùng nhau đứng ở cuối cái đuôi của cả đội ngũ, trong lúc đó cả hai lại đứng cách xa nhau đến vậy.

Cốt Đầu lột da Lam Dã Du, Linh Linh hận nó thấu xương, căn bản không muốn nhìn cái mặt nó, liền đứng cách nó thật xa.

Tuy rằng lúc trước Hi Chân đã cố sửa lại mọi chuyện, lấy lại bộ da Cốt Đầu lột của Lâm Dã Du trả lại cho hắc, lại dùng lực vì hắc tu bổ huyết nhục. Chỉ là trước đó nàng đối kháng huyết thi đã tiêu hao quá độ, linh lực không đủ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tu bổ một phần. Mà Lâm Dã Du, một thân vẫn da thịt tán loạn, quả thực vô cùng thâm trọng.

Nghĩ vị đại ca ôn nhu như gió xuân, nụ cười khúc chiết dịu dàng ấy chết thảm như vậy, thế mà đã chết cũng không an bình, còn bị Cốt Đầu tên đáng bầm thây vạn đoạn kia làm ô nhục xác chết, Linh Linh tức giận đến độ muốn học máu. Một đường nàng đi chỉ biết gặt lệ, ô ô khóc.

Nàng quả thực không thể tin Cốt Đầu vậy mà lại lột da người ta, nó cư nhiên lột da người ta! Người ta cũng đã chết, nó còn đi lột da người ta, nó quả thực phát rồ rồi, heo chó cũng không bằng!(méo hiểu sao đoạn này làm tuổi buồn cười không chịu được ^&^)

Nàng khóc khóc lại đi đến tìm sư phụ, nắm cổ tay áo Hư Ngự: “Sư phụ, người cứu Du ca ca được không?”

Trong lòng nàng thật khó chịu. Mặc dù nàng thường đi cùng Hư Ngự xuống núi thu yêu, nhưng kẻ nàng phải đối phó cũng đều là yêu ma quỷ quái, đây quả thực là lần đầu tiên nàng nhìn thấy sinh lý tử biệt trong cuộc sống. Hơn nữa, nàng lại tận mắt thấy Cốt Đầu lột da Lam Dã Du, làm thân thể hắc huyết nhục mờ mờ, cực kỳ bi thảm, tận tới bây giờ nàng vẫn thấy buồn nôn.

Nàng còn nhỏ như vậy, sâu trong tâm hồn vẫn còn non trẻ yếu đuối mà lại liên tiếp bị đòn mạnh mẽ đánh sâu vào, thật sự là không bình tĩnh nổi, khóc đến ánh mắt đỏ bừng. Cốt Đầu đồ nghịch này xa xa nhìn lại liền thấy đau lòng, nhưng nó lại không dám tới gần Linh Linh, chỉ đành ngóng nhìn từ xa, lòng tràn đầy ừm khuất dưng đầy trong mắt.

Hư Ngự biết là Mãng Xà tinh gây ra sát nghiệt, vốn cũng muốn bù lại, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lần này Lam công tử chết, tuy là do yêu nghiệt gây nên, nhưng mệnh số hắc vốn dĩ như thế nào vì sư cũng không rõ ràng, nếu tùy tiện cứu hắc hồi dương chỉ sợ không ổn. Vì sư sẽ tiến đến địa phủ tìm phán quan, hỏi rõ dương thọ của hắc. Nếu bản mạng hắc chưa tới lúc chết, chỉ vì vô tình dính phải chuyện vô thường trong nhân gian mà mất mạng, nay chưa qua bảy ngày, có lẽ cũng có khả năng khiến hắc hồi sinh.”

Linh Linh liền vui mừng quá đỗi, bỗng nhiên một thanh âm xa xôi từ trên bầu trời rơi xuống, chậm rãi, không chút để ý, mà lại vô cùng đường hoàng ngạo nghễ:

“Muốn cứu hắc thì đi địa phủ làm gì! Bảo bối của ta muốn hắc sống, bản tôn liền không cho phép hắc chết!”

Giọng nói của hắc mờ mịt như vậy, trống rỗng, không thể cảm nhận được dù chỉ một chút âm rung, không biết là truyền đến từ phương nào do người nào... Lại như truyền đến từ bốn phương tám hướng, nhẹ nhàng mềm mại như vậy, chậm rãi, ấm áp, hàm chứa một tia ôn nhu dung túng, lại có một cổ ngạo nghễ bá khí mình ta trong thiên hạ này.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn xung quanh tìm khắp mọi nơi, lại không thấy dù chỉ một bóng người. Chỉ có Hư Ngự sắc mặt khê biến. Thanh âm này, hắc có chút quen thuộc, chẳng phải chỉ có người kia, khi nói chuyện là mang loại giọng điệu này sao?

Nhưng mà, ngay lúc mọi người đang kiểm chân tìm kiếm khắp mọi nơi, chỉ thấy ở phương xa, dưới bầu trời tối đen như mực, một đoàn quang ảnh rực rỡ từ xa xa lần lượt bay tới, chậm rãi nhập vào thân thể Lam Dã Du, đứng là ba hồn bảy vía trở về.

Một đoàn tử quang theo sau bay tới, rơi xuống đất lập tức hóa thành một bóng người thon dài. Người nọ cầm y đồ tía, hai tay áo lầy lầy tơ do băng tằm thêu thành nhiều linh vũ (dáng lông chim), ở dưới ánh trăng sáng tỏ tán ra lưu quang điểm điểm. Hắc hơi cúi đầu, ngọc quan ôm lấy mái tóc đen óng, từng lọn nhẹ bay lên trong gió đêm, khẽ phát qua sườn mặt sáng trong như ngọc của hắc.

Hắn đứng trước mặt Lam Dã Du, dáng người cao ngất quả nhiên ngọc thụ phong lưu, như thanh tùng ngạo tuyết. Vừa nhấc tay áo, từ quang sáng quắc liền tự động chảy ra trong lòng bàn tay hắn, cuộn cuộn không ngừng nhập vào thân thể đã bị tàn phá của Lam Dã Du. Dưới từ quang sáng chói, thân mình tàn phá huyết nhục mơ hồ đảo lộn liền nhanh chóng lạnh lại như có kỳ tích, cuối cùng ngay cả vết máu trên quần áo cũng đều biến mất vô tung, biến trở lại thiếu niên xinh đẹp trước kia.

Muội muội nguô! Đây là diệu thủ hồi xuân trong truyền thuyết, à không, đây là khởi tử hồi sinh sao?!

Linh Linh quả thực không thể tin được. Nàng chạy tới, trừng lớn mắt liền bắt gặp cặp mắt Lam Dã Du vốn khép chặt giờ liền rung rung vài cái, sau đó liền chậm rãi mở ra.

Trong phút chốc hắn có chút mê mang, đến khi thấy rõ cô gái thần sắc khản trương trước mắt, hắn liền suy yếu mỉm cười, nâng nhẹ tay dịu dàng sờ sờ đầu nàng: “Linh Linh, cảm ơn ngươi!”

Linh Linh nháy mắt mấy cái: “Nhưng là không phải ta cứu ngươi mà.”

Lam Dã Du ôn hòa cười khẽ: “Nhưng mà thời điểm ta chết, ngươi khóc thương tâm như vậy, hồn phách của ta cũng đều nghe thấy được, cho nên ta đã trở về.”

Bạch Phượng Hoàng đứng phía sau Linh Linh không khỏi lạnh lùng xùy một tiếng.

Tiểu tử này miệng thực ngọt, sớm biết đã không thèm cứu ngươi!

Linh Linh quay đầu, trong chớp mắt khi thấy Bạch Phượng Hoàng, nàng choáng váng!

Đối với phụ thân của nàng Bạch Ngọc Thư, Linh Linh ần ần còn có chút trí nhớ. Nàng không nhớ rõ tên của hắn, chỉ nhớ rõ người kia hẳn là phụ thân. Hắn gọi nàng là bảo bối, hắn thích ôm nàng, lại thích thơm trán nàng, sẽ làm nũng cho nàng cười... Hắn thương nàng như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh nàng, ngay cả lớn tiếng nói nàng cũng không... Đó là phụ thân của nàng, là người yêu thương nàng nhất. Vậy mà nàng lại trong lúc còn rất nhỏ rất nhỏ, thật sự trong lúc còn rất nhỏ, liền mất đi...

Mấy năm nay sao nàng lại không nhớ nhưng cha mẹ thân nhân cơ chứ. Mới trước đây trong trí nhớ chỉ mơ mơ hồ hồ, nàng liền cố gắng nhớ lại. Từ lúc đó đoạn trí nhớ này chưa từng phai nhạt trong đầu nàng, nàng nhớ rõ phụ thân nàng bộ dáng ra sao. Nàng nhớ rõ phụ thân tuần nhã mê người như vậy, bộ dạng rất đẹp rất dễ nhìn, có một đôi mắt dài xinh đẹp, đuôi mắt nhỏ cong dài, những lúc cười lộ lên, ánh mắt hàm chứa ý cười, liền biến thành hai mảnh trăng nho nhỏ cong cong.

Sau này nàng mới biết được đó là mắt hoa đào, là hình dáng đôi mắt cực kỳ xinh đẹp.

Nàng nhớ rõ thân hình phụ thân thân hình là cao lớn vững chãi như vậy, làm nàng vạn phần ý lại, vạn phần hoài niệm ôm ấp ấm áp. Nàng đem những hoài niệm về phụ thân tất cả phác họa xuống giấy, những sự vật thường đến phía sau núi đưa cơm cho nàng đều nói: oa, phụ thân Linh Linh là một mỹ nam tử nha.

Nàng nhớ rõ khi đó là đêm trung thu, một nhà nàng ở trong vườn trái cây ngấm trăng, nàng và ca ca thi nhau với lên muốn hái quýt. Mẫu thân ôm ca ca, cha ôm nàng, giờ nàng lên thật cao rồi đứng lên đi hái những trái quýt vàng óng trên cây. Nàng hái được quả quýt lớn nhất liền vui mừng mang ra cho cha xem. Cha cười sáng khoái, thơm lên má nàng, tán dương nói: “Nữ nhi ngoan của cha thật giỏi!”

Nụ cười của hắn rạng rỡ giờ đã trở nên mơ hồ trong ánh trăng khi ấy, trải qua năm tháng lâu dài trôi đi, ở trong trí nhớ của nàng, lại tắc tắc chân thực rõ ràng, rành mạch đến mức tưởng như sẽ không bao giờ phai nhạt...

Liền giống như nam nhân đứng trước mặt nàng đây...

Giọng nói của nàng không nhịn được bắt đầu phát run: “Người... Người là phụ thân sao?”

Nàng hỏi xong thì giọt lệ nóng cũng trào ra khỏi khóe mắt, rơi xuống. Bạch Phượng Hoàng hưng hăng nhắm mắt lại, đầu ngón tay thông xuống bên người có chút rung động, đột nhiên tiến lên vài bước, dùng toàn bộ sức lực bản thân ôm nàng vào trong lòng.

Một khắc kia, những băn khoăn do dự gì gì đó nó bỗng nhiên đều là mây bay! Hắn ôm chặt Linh Linh, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói nhỏ, tựa như nói lời tâm tình: “Bảo bối, ta đến đây ta đến đây... Không khóc không khóc...”

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Đồ khốn kiếp này chưa bao giờ biết tiết tháo* là gì!

*Lễ nghĩa liêm sỉ

Editor: Ưu Tịch

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thẳng lại nhân gian vô số**.

**Đây là hai câu thơ trong bài Thước kiều tiên của Tản Quán thời Bắc Tống, nói về lần gặp gỡ mỗi năm chỉ một giữa Ngưu Lang- Chức Nữ. Dịch nghĩa:

Vượt qua gió vàng, đường ngọc xa xôi tương ngộ

Hơn cả vạn duyên gặp gỡ chốn kiếp hồng trần.

(đây là do ad tự hiểu nghĩa dịch ra, có gì sai sót mọi người bỏ qua cho nhé)

Một khắc kia, những gì bản khoản do dự trước đây đều thành mây bay... Hắn ôm chặt Linh Linh, thấp giọng nói lời tâm tình bên tai nàng: “Bảo bối, ta đến đây ta đến đây... Không khóc không khóc...”

Tên khốn kiếp này từ xưa đến nay vốn miệng ngọt lưỡi dẻo, chuyên môn có sở trường dỗ dành đàn bà con gái, vậy mà lần này lưỡi cứ như bị co rút vậy, ngốc hết biết—— Vốn từ sau khi Linh Linh trưởng thành, lâu lắm rồi nàng chưa nhào vào lòng hắn khóc.

Hắn luống cuống tay chân, ôm Linh Linh thật cẩn thận. Bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hết hôn lại cọ cọ, hôn lên, cẩn thận lau đi tất cả những giọt nước mắt của nàng.

Linh Linh có chút xấu hổ, trên mặt cũng nóng lên. Nàng ở trên thâm sơn đã lâu, không rành thế sự. Vốn cha và con gái đã lâu không gặp nên vẫn còn chút xa lạ, thân mật thế này nàng cũng còn chút cảm giác không được tự nhiên lắm.

Bạch Phượng Hoàng thân thiết nàng còn chưa đủ, Linh Linh chưa gì đã muốn thối lui. Hắn ta liền nheo nheo đôi mắt hoa đào mê ly, lại ôm chặt nàng hôn lên cặp lông mi ướt át, hàm hồ hỏi: “Làm sao vậy?”

Linh Linh yên lặng lắc đầu, trong đôi mắt to còn chứa đầy hơi nước, làm Bạch Phượng Hoàng nhìn thấy ngực liền quặn đau từng trận. Hắn vuốt vuốt tóc nàng, giọng nói đầy nhu tình: “Bảo bối, ta sẽ không bao giờ rời khỏi ngươi nữa!”

Cốt Đầu cái đồ ngốc này ăn dấm chua thì liền ăn tới long trời lở đất, dùng một cái giường nanh múa vuốt phi tới. Bạch Phượng Hoàng thân là thần tôn thiên đình, là loại nhân vật tôn quý cỡ nào kia chứ! Hắn khinh thường nó cả vạn cả ngàn lần, đến nhìn cũng lười nhìn, trực tiếp phát tay áo một cái, một con gió lốc liền giựt phăng Cốt Đầu bay ra xa hơn mười trượng, ngã chổng vó lên trời như tư thế chó ** nằm ngay đơ trên nóc nhà ngói cách tận ba dãy nhà.

Nhưng chỉ trong nháy mắt tên ngốc này lại giường nanh múa vuốt phi trở về! Mà Bạch Phượng Hoàng vẫn còn đang rối rít cùng bảo bối ôn chuyện, cũng không rảnh cùng nó tính nợ cũ, phát tay áo liền ném nó ra xa. Cốt Đầu lại đứng lên nhanh chóng, bám riết không tha vẫn còn muốn phi lên đòi lại “bảo bối”. Bạch Phượng Hoàng cũng phát cáu, vẩy tay một cái, một đoàn quang mang hiện ra làm Cốt Đầu bỏ nhào ngã rầm xuống đất. Đoàn tử quang đó bao phủ Bạch Cốt Tinh, vây nó chặt chẽ trong đó, còn dùng cả cấm chế làm nó không thể động đậy.

Ánh mắt Bạch Phượng Hoàng sắc như đao lăng trì: “Bảo bối ta nuôi lớn, ngươi giữ nàng bao lâu nay quả thực đã được tiện nghi lớn rồi!” Hắn nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, thực hận không thể lột da rút gân ăn sống nuốt tươi Cốt Đầu!

Lúc này Mãng Xà tinh đang ở trên tay Hư Ngụy, xoa xoa cặp mắt vẫn còn lèm nhèm sau khi ngủ dậy, vừa nhảy xuống thất lưng liền thẳng, mắng: “Phi phi nhà ngươi cái đồ không biết xấu hổ, tiểu quái quái* là do Cốt Đầu Tinh thói tha nuôi lớn, ngươi mới là “cha” không biết làm sao từ đâu chui ra, đã chiếm tiện nghi lại còn nằng ngươi ta, thật không biết xấu hổ!”

Trong mắt Bạch Phượng Hoàng chỉ có bảo bối của hắn, mới đầu cũng không chú ý những người khác. Lúc này hắn mới ngó qua một cái, đã thấy cái đám đi cùng tiểu Linh Linh có đến mấy kẻ đều mang bộ dáng nười phản thì đến chín phần là yêu quái, liền nhất thời giận tím mặt: “Nghiệt súc kia, dám hóa thành dung mạo bảo bối của bổn tôn, muốn chết!”

Hắn đại phát thần uy, Mãng Xà tinh bị hắn hươ tay áo bay đi thật xa, oa oa kêu to, Hư Ngụy vội vàng phi người xông về phía trước tiếp lấy nàng. Tính cách hắn xưa nay vốn ôn hòa có lễ, nhưng lần này lại vô cùng tức giận: “Nam Thần tôn, nàng là người của bản quân, còn thỉnh thần tôn tự trọng!”

Bạch Phượng Hoàng thân nhiên liếc Hư Ngụy một cái. Trong lòng hắn còn ôm Linh Linh thật chặt, giống như là bảo bối vô cùng quý giá mà khư khư giữ lấy, một đôi mắt phượng sáng như sao khinh mạn đảo qua Mãng xà tinh trên tay Hư Ngụy.

Hắn vốn là thần tôn tiên giới, địa vị cao quý, rất là khinh thường đám yêu vật sơn dã, thần thái tà tà ngạo mạn, trong cặp mắt phượng là một mảnh khinh miệt:

“Đông hoàng tinh quân lần này hạ giới là tới lịch tình kiếp phải không? Tình kiếp này của ngươi không khỏi có chút thất lễ đi.”

Mãng Xà tinh phát cáu chửi ầm lên: “Ngươi mới thất lễ, cả nhà ngươi đều thất lễ, cả đám ở chung quanh nhà ngươi đều thất lễ...”

Hư Ngụy khí định thần nhân. Hắn là chính nhân quân tử, nhưng Bạch Phượng Hoàng đồ khốn kiếp này nói năng lỗ mãng, hắn đương nhiên cũng sẽ không câu nệ tiểu tiết, mặt mày cũng không động, thân nhiên mở miệng: “Linh Linh, lại đây.”

“Nga...” Xưa nay Linh Linh vốn nhu thuận nghe lời, đương nhiên sẽ đi qua. Đồ khốn Bạch Phượng Hoàn này mới một khắc trước còn ra dáng thần tôn uy nghiêm như trời, lúc này lại trở nên quá sợ hãi, nhanh chóng ôm Linh Linh trở lại: “Bảo bối, hai chúng ta li biệt đã lâu, nay vừa mới đoàn tụ sao con lại nhẫn tâm bỏ ta mà đi?”

Một đôi mắt hoa đào ngập nước, ánh mắt bỗng nhiên đông đầy ai oán của hắc hãn nhìn chằm chằm Linh Linh làm nàng lâm vào trong tình thế khó xử, dò xét lại dò xét sư phụ, mà cũng lưu luyến không rời nhìn Bạch Phượng Hoàng, về mặt ngược nghiệt.

Bạch Phượng Hoàng sợ Linh Linh thật sự nghe lời sư phụ sẽ không cần chính mình, liền chặn ngang ôm lấy Linh Linh nghĩ muốn chạy. Nhưng mới vừa dang khởi vân hắc liền nhớ ra lúc trước là chính mình tìm tư mệnh tiên quan đã vì Linh Linh an bài tiên duyên kiếp này, mà người dẫn đường cho Linh Linh trùng tu tiên đạo lại đúng là Hư Ngụy Nam Hoa. Lần này, nếu hắc tự tiện bẻ bảo bối bỏ chạy, dù gì thì Hư Ngụy chung quy vẫn là ân sư dạy dỗ bảo bối, hắc không nên tự tiện sửa mệnh số Linh Linh, để ngừa đưa tới những chuyện xấu không thể biết trước...

Tên khốn này xưa nay vốn không có tiết tháo, lúc này lòng bàn tay vừa lật liền biến ra đặc sản Côn Luân—— Dao, Trì, bàn, đào! Đưa cho Mãng Xà tinh, hồi lộ năng.

Mãng Xà tinh sống trên Nam Hoa đã lâu đương nhiên cũng có chút hiểu biết, thấy khóa tiên đào óanh nhuận màu hồng phấn trong lòng bàn tay hắc, ánh mắt liền trừng to, ngao ô ngao ô phi ra từ trong lòng Hư Ngụy.

Hư Ngụy cũng hết cách với nàng, chỉ đành tiếp nhận bàn đào lại phải đa tạ một phen. Mãng Xà tinh đồ ngọc này ôm quả đào so với đầu nàng còn to hơn, găm cắn ca ca rung động, nghiễm nhiên đã quên phải đại biểu chính nghĩa khiển trách Bạch Phượng Hoàng hoành đào đoạt ái*.

*Cường chiếm tình yêu

Hắc bảo yêu quái cũng là một tên tham ăn chân chính, liền nhanh chóng phi đến muốn cướp bàn đào. Bạch Phượng Hoàng nghĩ mấy người này đều là bạn bè của Linh Linh, trước phải mượn sức, liền lại biến ra hai quả đào phân cho hắc bảo yêu quái và hồng hồ ly, trong nháy mắt cả hai liền trở nên ngoan ngoãn.

Tất cả mọi người đều nói chuyện vô cùng vui vẻ đi về, chỉ độc lưu lại Cốt Đầu còn bị vây ở tại chỗ không thể động đậy. =. =

Tất cả mọi người đều không còn nhớ đến nó, trong lòng trong mắt Linh Linh tất cả cũng đều là cha của nàng, sớm đã đem Cốt Đầu quăng đi chín tầng mây. Duy chỉ còn Hi Chân là nhớ rõ đại nhân của nàng, ở trong bình Thu Yêu la hét muốn đi ra. Hắc bảo yêu quái làm sao thêm đề ý nàng, trên cổ đeo bình Thu Yêu, trên đường trở về vẫn vây quanh ở bên người Bạch Phượng Hoàng.

Đồ ngọc này trực tiếp lật hết ống tay áo của Bạch Phượng Hoàng lên, cũng chỉ kém không trực tiếp chui vào cổ tay áo đi tìm quả đào.

Lần này Bạch Phượng Hoàng mang theo năm quả đào xuống dưới, còn lại hai khóa hắc muốn giữ cho Linh Linh, cũng không chịu cho nhiều. Nhưng trên người hắc cũng có rất nhiều bảo bối, tùy tiện liền nhấc tay, biến ra 'Hồn nguyên ô'(Sắc đen hồn mang). Đây cũng là một tuyệt đỉnh bảo vật, khi bị pháp thuật công kích sẽ có khả năng bắn ngược pháp lực đó trở lại. Đối với đại bộ phận yêu quái mà nói, nếu có thứ bảo vật này trong tay, liền có thể tùy tiện mà trở thành đệ nhất một phương.

Nhưng mà Bạch Phượng Hoàng rõ ràng không biết tính cách của hắc bảo yêu quái! Nó thấy không thể ăn 'Phá ô' liền thực mất hứng, Bạch Phượng Hoàng thấy vậy lại liền tiếp biến ra vài dạng pháp khí, kiện sau so với kiện trước càng trân quý hiếm thấy hơn. Cuối cùng hắc bảo yêu quái liền khinh thường hắc dữ dội, trực tiếp dùng ánh mắt nhìn hắc vừa khách sáo lại khinh bỉ.

Thái dương Bạch Phượng Hoàng gân xanh phập phồng, ni mã nhà hắc liền phải lôi ra một đồng hạt sen từ trong tay áo. Đây là linh khí dư thừa từ trong Nam hoa cung của hắc, chiết ra từ Bát Bảo Hồng Liên, là tiên quả kết ra. Tuy bình thường hắc chỉ dùng làm đồ ăn vặt, nhưng đối với đám yêu vật dưới thế gian này, cũng là thánh phẩm khó gặp.

Hắc bảo yêu quái nhất thời cao hứng, miễn cưỡng cắn hạt sen lại sôi nổi chạy lên phía trước. Mà trong bình Thu Yêu treo trên cổ nó, một giọng nữ theo gió xa xa truyền đến, nổi trận lôi đình: “Uy uy... Muội muội nhà người, mau thả ta ra ngoài——”

...

Linh Linh có phụ thân rồi, nhưng cũng vẫn còn nhớ rõ phải quan tâm Lam Dã Du, liền kéo Bạch Phượng Hoàng chạy tới. Lam Dã Du từ trên cang chậm rãi ngồi dậy, khuôn mặt tái nhợt như tuyết, suy yếu nâng tay áo thì lễ: “Đa tạ thúc thúc, ân cứu mạng...” Hắc mặc dù gọi như vậy, trong đôi mắt lại ẩn ẩn hàm chứa nghi hoặc.

Bạch Phượng Hoàng sừng sốt, thúc thúc? Hắc bất động thanh sắc liếc Linh Linh một cái, liền thấy trong mắt Linh Linh cũng một mảnh mờ mịt.

Lam Dã Du cảm thấy đại để chắc chắn là đã nhận sai người, thầm nghĩ chờ đến khi cha mình tỉnh thì lại hỏi để xác nhận. Lam đại nhân mới đầu phải nhìn tận mắt hoàn toàn quá trình Cốt Đầu lột da nên bị kích thích đến hôn mê bất tỉnh, nửa ngày vẫn chưa tỉnh lại, Lam Dã Du chỉ đành trầm mặc không nói.

Hắc cảm thấy việc lạ hàng năm đều có, nhưng sao mà hôm nay đặc biệt nhiều? Tự dung một vị thúc thúc trẻ tuổi không biết từ đâu chui ra, còn nhận thức một vị biểu muội rõ ràng nhỏ hơn hắc rất nhiều làm nữ nhi? Ai tới nói cho hắc rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Chờ đến khi trở lại Lam phủ, Lam đại nhân rốt cục choáng váng xong rồi, hắc ngồi dậy khỏi cang, giơ tay áo lên che mặt lại bắt đầu khóc rống rơi nước mắt đến ruột gan đứt từng khúc. Con của hắc, Lam Dã Du ngồi ở bên cạnh không nói gì lay lay tay áo hắc, thẳng nhai này vừa ngẩng đầu, thiếu chút nữa lại dọa hắc ngất xỉu đi.

Vì sợ phu nhân sợ hãi, Lam đại nhân liền tạm thời che giấu việc con mình đã từng chết một lần, bắt quả Lam phu nhân thấy Bạch Phụng Hoàng, liền hoàn toàn sững sốt. Đây... Đây không phải là muội phu sao? Sao, nhiều năm không gặp như thế, hân hạnh sống lâu lại càng trẻ?

Bạch Phụng Hoàng đồ khốn kiếp này ngạo mạn dữ dội, thật sự không coi ai ra gì, hoàn toàn không nhìn bọn họ đang nhìn mình không chớp mắt, thẳng liền bước vào cửa lớn Lam phủ, mặc kệ hai vợ chồng ở trước cửa hai mặt nhìn nhau, đều không hiểu ra sao.

Chờ sau khi đã thu xếp thỏa đáng cho hàng thương binh, sắc trời còn chưa sáng hẳn, Lam đại nhân liền đi vào phòng Bạch Phụng Hoàng hỏi cho ra nhẽ.

Vấn đề làm hân khó hiểu nhất, muội phu không phải đang ở kinh thành sao? Sao bỗng dưng lại xuất hiện ở Tuyên châu, hơn nữa người trước mắt này, đích xác là muội phu sao?

Bạch Phụng Hoàng tên khốn kiếp này liền gờ cái giọng đó ra: “Lúc này tạm thời không đề cập tới việc đó, Du... Du cái gì?”

Hân ngay cả cái thuật đọc tâm cũng lười thi triển, nói chuyện lại lười biếng không chút để ý, có thể thấy được rõ ràng là không để người ta vào trong mắt. Lam đại nhân nghĩ hân là ân nhân cứu con mình, lại là thân thích, cũng không cùng hân so đo: “Khuyến từ gọi là Dã Du...”

Hân còn muốn hàn huyên một lúc lâu với muội phu đã nhiều năm không gặp mà thân thể còn mạnh khỏe hơn trước, nhưng Bạch Phụng Hoàng đã không kiên nhẫn cắt ngang lời hân: “Dã Du đang suy yếu, các người phải trông coi hân cẩn thận.”

Lam đại nhân khúm núm đi trở về. Trên đường trở về hân còn đang cẩn thận suy tư, lại cảm thấy muội phu trước mặt, sao thực không giống với?

Ni mã rõ ràng vẫn là ngũ quan như vậy, nhưng lại cảm giác là đẹp hơn không chỉ vài lần? Hân là một người nam nhân mà nhìn cũng suýt đui mù, cặp lông mi đó mất đồ mắt mày đó, ni mã nó trong tranh có vẽ cũng vẽ không ra mặt mày tinh xảo như vậy đâu.

Khí độ cũng lại xuất chúng hơn nhiều, một thân từ y như tòa ánh hào quang, ngọc bội cung vũ cũng như linh lung tỏa sáng, gờ tay nhấc chân cũng mang một loại khí độ cao quý hoàn mỹ đến tận cùng, tư thế lời nói mỗi một cái liếc mắt cũng vô cùng hoàn hảo. Tựa như Phụng Hoàng ngạo mạn, lồi lạc đứng ngạo nghễ trên cao, làm người ta tâm can chấn động mà không dám có ý khinh nhờn. Hân nhìn nhưng lại cảm thấy hai chân như nhũn ra, đầu lưỡi đều cũng cứng đờ không lưu loát, lại nghĩ rằng mình thấy thần tiên.

Quả nhiên, sau khi muội phu làm tể tướng lại càng trở nên hăng hái tài trí hơn người? Nhưng mà, cũng đâu có cái đạo lý người đã hơn bốn mươi tuổi, lại vẫn trẻ đẹp như cũ, nhìn cũng chỉ tầm tầm như thiếu niên hai mươi vừa mới nhọc quán đây?

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bạch Phụng Hoàng đồ khốn nhà người không biết xấu hổ là gì!

Sau khi Bạch Phụng Hoàng đuổi Lam đại nhân đi rồi, hân lập tức chui vô phòng Linh Linh.

Tuy rằng hôm nay mọi người đều mệt mỏi, vậy trong tình trạng kiệt sức, nhưng Linh Linh vẫn đang vậy trong trạng thái hưng phấn cực kỳ. Một chút buồn ngủ cũng không có, nàng liền dậy, tự tay làm một bàn thức ăn hiếu kính cha.

Bạch Phụng Hoàng vừa nhìn thấy lại vừa cao hứng cũng vừa đau lòng. Trước kia bảo bối ở trong Nam Hoa cung vốn được nuông chiều từ bé, tuy chẳng bao lâu sau nàng cũng có thể tự mình làm đồ ăn, có khi khẩu vị Bạch Phụng Hoàng không tốt, Linh Linh liền chạy tới hầm cho hân bát cháo, liền có thể trực tiếp mang từ phòng ăn đến cho hân.

Hân đã từng dặn dò Diêm Vương, trong mười kiếp ở dưới trần gian này của Linh Linh nàng phải được an bài vào nhà phú quý hơn người, sợ nàng phải chịu khổ dưới trần gian. Nếu không phải chuyện “tốt” do tên Bạch Cốt Tinh không biết từ đâu chui ra kia, lúc này Linh Linh vẫn là quan gia tiểu thư được nuông chiều từ bé. Cho dù nàng phải lên Nam Hoa báisư tu tiên, cha mẹ cũng sẽ an bài nha hoàn chăm sóc bên người, cần gì phải để chính mình tự tay nấu cơm.

Hân nắm bàn tay nhỏ bé của Linh Linh, dịu dàng vuốt ve bàn tay đã thoáng thấy được những vết chai sần, đã không còn mềm mại như trong trí nhớ. Hân cúi đầu hôn lên, trong giọng điệu lộ ra tràn đầy đau lòng: “Là ta không tốt, lại để người khổ nhiều như vậy.”

Hân vô cùng tự trách chính mình, trong ngữ điệu cũng lộ ra tràn đầy thương tiếc áy náy, rất chân thành. Nhưng Linh Linh lại không thêm để ý đến biểu cảm tuyệt mỹ của hân, tò mò gờ tay sờ mặt hân, mắt to lóe sáng: “Phụ thân thật trẻ trung.”

Nàng cảm thấy thập phần kỳ diệu, tuy rằng đạo môn cũng có trú nhan thuật, nhưng phụ thân nàng... Linh Linh hoảng hốt nhớ lại, hình như ông không phải là người tu đạo! Phụ thân nàng hình như là làm đại quan. Nhưng sao đột nhiên người trở nên lợi hại như vậy?! Thi triển thuật khởi tử hồi sinh, lại còn có

thể dễ dàng đánh Cốt Đầu thúc thúc không thể động dậy?

Làm gì có chuyện tên khốn kiếp Bạch Phượng Hoàng này đến bây giờ vẫn còn không rõ Linh Linh đã coi hắn như cha nàng ở trần gian hay sao? Hắn liền thuận nước đẩy thuyền: “Thế Linh Linh có yêu phụ thân không?”

Linh Linh cảm thấy hắn hỏi có chút lạ, nhưng vẫn gật đầu. Bạch Phượng Hoàng tên khốn này đúng là cực kỳ cực kỳ không biết xấu hổ: “Thế Linh Linh thom phụ thân một cái đi nào.”

Hắn trưng ra nửa khuôn mặt mình hướng về phía Linh Linh. Linh Linh rất không được tự nhiên thom hắn một cái. Thế là Bạch Phượng Hoàng tâm hoa nộ phóng, cao hứng ôm lấy Linh Linh xoay quanh ở giữa không trung, vòng vòng đến hơn mười vòng.

Linh Linh bị xoay vòng đầu óc choáng váng, đến lúc xuống đất khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hết lên, cười đến nỗi thở không ra hơi. Nhu tình trong lòng Bạch Phượng Hoàng lại bắt đầu dâng cao, ôm nàng vào ngực thật mạnh, thấp giọng nói: “Linh Linh, những chuyện đã qua... Dù là ta không tốt, sau này ta chắc chắn sẽ thương người yêu người gấp bội! Ta chỉ thương một mình người, chỉ yêu một mình người, sẽ luôn sủng người, tuyệt không bao giờ lừa người, tuyệt không phụ người nữa.”

Hắn nói ra một lời thể son sắt, nhu tình chân thành cả mười phần. Linh Linh nghe không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, ngây thơ gật đầu. Bạch Phượng Hoàng mặt mày hớn hớn, ôn nhu thom lên cái trán của nàng: “Thực ngoan.”

'Cha và con gái' hai người ngồi ở bên bàn ăn cơm, Linh Linh không ngừng gấp rau cho hắn. Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa này vốn nổi tiếng kén chọn, vậy mà lần này lại ăn đến hạnh phúc tim bay đầy trời. Đáng thương cho Cốt Đầu ngồi xồm trước cửa, 'Ồ ô' nửa ngày cũng chưa có ai để ý tới nó.

Linh Linh và cha ruột mừng mừng tủi tủi gặp nhau, sao mà còn nhớ rõ vị cha nuôi Cốt Đầu này được?! Chỉ có Hi Chân đối với đại nhân của nàng trung trinh không đổi, vừa trở lại Lam phủ khi Hư Ngự phóng xuất nàng ra khỏi bình Thu Yêu, nàng lập tức nã bát đình đề* lại chạy trở về, niệm quyết để Cốt Đầu đang bị vây trong đoàn tử quang vùng vẫy giữa phóng xuất ra ngoài.

*Ngựa không dừng vó: ý bảo rất vội vã, đi không ngừng nghỉ.

Cốt Đầu vừa được giải khai liền vô cùng lo lắng chạy về Lam phủ. Nó đánh không lại Bạch Phượng Hoàng, lại bị Bạch Phượng Hoàng dùng kết giới ngăn cách ở ngoài phòng, chỉ đành ngồi xồm bên ngoài tội nghiệp kêu 'Ồ ô', mong Linh Linh có thể đi ra ngoài vì mình.

Ăn cơm xong Linh Linh cầm bát đĩa bần ra ngoài cửa phòng để ra ngoài, cúi đầu liền thấy Cốt Đầu đáng thương hể hể ngồi xồm bên cửa. Tâm tình nàng hiện rất tốt nên cũng không giận nó nữa, còn an ủi nó: “Cốt Đầu thúc thúc người đi tu luyện đi, giờ ta không rảnh chơi cùng người.”

Nàng vui vui về và chạy đi rửa chén, Bạch Phượng Hoàng tên đáng ghét này không chịu được cô đơn cũng chạy tới hỗ trợ, trên đường khi đi tới thuận tiện hắn cũng một cước đá bay Cốt Đầu đang nhìn trông mong ngóng cũng muốn theo sau đi ngăn dậm ra ngoài. Mắt không thấy tâm không phiền, lúc này tâm tình hắn cũng vô cùng tốt.

Hắn tiến vào phòng ăn, ôm eo thon nhỏ của Linh Linh từ phía sau, lại tham lam tham vừa hôn vừa cọ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Đây vốn là hành động thể hiện cho tình cảm vô cùng thân thiết ở nhân gian, chỉ là Linh Linh ẩn cư thâm sơn đã lâu, không rành thế sự, ngay cả thói bản tình yêu tầm thường nơi thế gian cũng chưa từng xem qua, nào biết đâu rằng đó là hành động giữa thân mật giữa nam và nữ chốn hồng trần, còn nghiêng đầu cười xán lạn với hắn.

Nụ cười của nàng thuần khiết, ấm áp, so với ánh mặt trời còn rực rỡ hơn. Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa này cũng có chút cảm thán, thờ dài một hơi. Hắn thật hoài niệm, hắn thật thỏa mãn! Đã vài trăm năm rồi, cuối cùng bảo bối cũng lại nở nụ cười với hắn.

Hắn đem mặt chôn ở gáy Linh Linh, vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Ở trong lòng lại thầm mắng chính mình ngu ngốc, sợ cái gì mà không dám nhìn nàng? Nếu hắn mà đi theo Linh Linh vào phạm trần từ sớm, mấy trăm năm qua bảo bối đã cười với hắn cả trăm ngàn lần.

Lúc Linh Linh rửa bát đĩa Bạch Phượng Hoàng cũng ở bên cạnh dính dấp không ngừng, rửa chén cũng tốn rõ nhiều thời gian. Đến khi Linh Linh vừa mới cời tạp dề xuống, Bạch Phượng Hoàng liền khẩn cấp ôm lấy nàng trở về phòng. Linh Linh vẫn còn thấy kỳ quái đây: “Phụ thân không trở về phòng nghỉ ngơi sao?”

Bạch Phượng Hoàng đồ xấu xa này da mặt thật đúng là đủ dày, mặt không đỏ sặc cời ra cảm y màu đỏ tía, đến khi chỉ còn mỗi trung y màu tuyết trắng liền nhanh nhẹn chui vào trong màn. Hắn nằm nghiêng trên giường, lấy tay che trán, những lọn tóc đen dài như mực tỏa ra phơ phất ở trên đệm, tư thế mỉ hoặc đến không nói lên lời.

Bạch Phượng Hoàng tên khốn này vốn có bộ dạng phi thường tuấn mỹ, phong độ tiêu sái, đẹp như quan ngọc, là mỹ nam tử phong lưu số một số hai trên thiên đình. Mà lần này hắn lại có ý làm ra vẻ ta đây, phóng điện khắp nơi, thi triển hết sức quyến rũ mê người, một đôi mắt phượng điện lực mười phần câu hồn người trong ánh nến mong lung ái muội dịu dàng thăm thiết nhìn vào Linh Linh, cô ý đề thấp giọng nói, vừa ái muội lại vừa kiêu diễm: “Phụ thân ngủ cùng con không tốt sao?”

Linh Linh triệt để tri độn, chưa hề phát hiện ra tên xấu xa Bạch Phượng Hoàng này tâm hoài bất quỷ* một chút nào, nàng lại còn chần chờ suy nghĩ.

* Tâm có suy nghĩ xấu xa :v

Trước kia nàng cùng sư phụ xuống núi trốn yêu, thê thiếp nhà người ta nhìn thấy nàng và Cốt Đầu cùng ngủ một giường, liền thập phần tò mò hỏi bọn họ là cái quan hệ gì, bọn họ còn tưởng rằng Linh Linh là con dâu nuôi từ bé của Cốt Đầu. Linh Linh cũng thành thật, liền nói Cốt Đầu là cha mình. Mấy vị

quan phu nhân kia đều đen mặt, nói nữ hài tử trưởng thành thì không thể thân mật với nam tử như thế, cho dù có là cha huynh thân nhân cũng không thể.

Linh Linh căn bản cũng không biết lý giải 'Không thể thân mật như thế' là không thể đến mức nào, chỉ là nghe các nàng nói không thể ngủ cùng nhau nàng liền ghi tạc trong lòng, không thể để cho nam tử khác ngoại trừ phu quân sau này của mình thấy cơ thể bản thân, liền nhớ rõ không được cùng nhau tắm rửa, cái khác nàng cũng không thực sự rõ ràng.

Bạch Phượng Hoàng thấy nàng do dự, cái tên phong lưu xấu xa này lừa muội muội nhà người ta thực vô cùng thuần thực. Lòng mi thật dài âm thầm buông xuống, mắt phượng liễm điễm chớp mắt một cái liền đau thương quay đầu, “Nhớ người biết bao, cha và con gái lâu lắm rồi mới được tái ngộ, vậy mà nay người còn không thêm thân thiết với ta...”

Linh Linh vội vàng trèo lên giường: “Không có, phụ thân... Ta vẫn rất nhớ người, rất nhớ rất nhớ người...”

Nàng còn chưa biện giải xong, Bạch Phượng Hoàng gian xảo y hệt hồ ly đã đem Linh Linh ấn vào trong lòng hân, cánh tay rắn chắc ghi nàng thật chặt, liền thỏa mãn thở một hơi dài: “Ta đương nhiên biết trong lòng người chỉ yêu ta, yêu đến trời sập đất nứt!”

Hắn cúi đầu, vô cùng thân thiết cọ cọ chớp mũi của nàng, còn truy vấn: “Bảo bối, có phải hay không?”

Linh Linh nghe hắn nói liền ngạc nhiên. Vài năm nay người nàng luôn tưởng nhớ đâu chỉ có phụ thân, còn có mẫu thân, ca ca, liền tựa vào ngực hắn nhẹ giọng hỏi: “Phụ thân, thể mẫu thân đâu?”

Bạch Phượng Hoàng bị hỏi liền ngốc một chút. Hắn rốt cuộc không phải là Bạch Ngọc Thư, mẫu thân Linh Linh là người nào hắn biết mới có quý ấy, liền không thể trả lời.

Linh Linh lại truy vấn không ngớt: “Mẫu thân vì sao không tới thăm Linh Linh, còn cả ca ca đâu? Bọn họ hiện tại sống tốt không? Khi nào thì ta có thể gặp bọn họ? Phụ thân, người dẫn ta đi gặp bọn họ được không...”

Nàng vừa hỏi liền nảy ra cả đống vấn đề, Bạch Phượng Hoàng đáp không được, liền quyết đoán nâng cằm nàng lên, trực tiếp cúi đầu che lại cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải kia.

Lại nói, giờ mới là lần đầu tiên Bạch Phượng Hoàng hôn Linh Linh. Trước kia tuy rằng bọn họ từng có hôn ước, nhưng hắn khi đó và hắn bây giờ lại hoàn toàn khác nhau, cho nên giờ mới là lần đầu tiên hắn hôn môi Linh Linh như thế. Tên khốn kiếp này hôn mười phần động tình, say mê hết mức, chậm rãi xoay người đặt Linh Linh lên trên người, mười ngón tay cùng nàng giao triền nắm chặt, đôi mắt dần dần ám trầm khép kín lại...

Dù sao tuổi Linh Linh còn nhỏ, hắn cũng không dám làm càn, liền trần trọc hôn nàng cọ tới cọ lui, hôn hơn nửa ngày mới bỏ được buông ra.

Linh Linh trong mắt to tràn đầy ngây thơ, nhưng cũng cảm thấy có gì không đúng. Lúc Cốt Đầu thúc thúc thơm miệng nàng, nàng không có cảm giác kì quái, nhưng tại sao khi phụ thân thơm miệng nàng, sao nàng lại thấy có chút là lạ? Còn... Mặt đỏ tím đập? (Trời ơi Cốt Đầu người đã nuôi ra một tiểu bạch thỏ ngây thơ thế này, lại còn để con sói khác cướp đi mất, ngu không ai bằng!!)

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tên khốn này đúng là đồ không biết xấu hổ!

Bạch Phượng Hoàng nở nụ cười, đôi mắt hân hoan bỗng nhiên lạnh lùng sắc bén như băng, tinh quang lóe lên: “Người đã biết nàng chính là Bạch Linh năm đó, ấy vậy mà, người còn có mặt mũi hỏi bản tôn rằng người muốn nàng?”

Hi Chân đột nhiên trầm mặc. Dù sao... Năm đó hại Bạch Linh đến nông nỗi đó, đúng là do đại nhân làm.

Mới đầu nàng cũng không biết, nếu không phải Bạch Phượng Hoàng bắt ngờ xuất hiện chỉ sợ nàng cũng không hiểu rõ được mối quan hệ sâu xa này.

Nguyên bản Linh Linh thân mang tiên khí, Hi Chân cũng đã từng hoài nghi, nhưng rốt cuộc nàng cũng không muốn tin rằng thiên ý lại trêu người như thế, thế nhưng làm cho bọn họ gặp lại nhau, nên vẫn không muốn đi dò xét việc này. Thẳng đến lúc Bạch Phượng Hoàng xuất hiện, nàng mới biết được. Có một số việc, cho dù người một lòng muốn chạy trốn tránh thoát, chỉ tiếc là thiên ý trêu người, vạn lần không phải chính mình có thể quyết định.

Lúc trước Bạch Phượng Hoàng đối với nàng có đại ân, đương nhiên, đồ ngu ngốc này chính bản thân hắn lại không biết.

Nàng vốn là thần thú từ thời thượng cổ phụng mệnh Nam Hải thần đế trả lại tòa Ngũ thần sơn trở về với biển——bồng lai tiên đảo của nhân ngư.

'Khử Hò' là thâm cốc bên trong lòng biển sâu, ở dưới đáy biển đông đến cả tỷ dặm, là không động thần bí nhất thế gian.

Trả lại cốc kia vào bên trong đại dương xanh thẳm mệnh mông vô tận, cứ như vậy tòa Ngũ thần sơn, cứ thế phập phều đứng vững ở trên mặt biển xa xôi vô cực, không có nơi chốn cố định, đi tới đi lui giữa những đợt thủy triều cao thấp. Trên núi có hơi thở huyền diệu từ thời cổ xưa, nguyên khí trong

trèo lan truyền khắp nơi, các linh thú thần được tái sinh, rạng rỡ mạnh khỏe đến bất ngờ, chính là thánh địa nhất đẳng của thần tiên. Thế là từ bấy đến giờ liền có thuyết núi Côn Luân lan truyền từ đông tới tây, hòn đảo trôi nổi lênh bênh cùng không động âm u sâu sắc đó, chính xác đúng là Côn Luân Tây Hải nổi danh là thánh địa thần tiên.

Khi đó, vẫn là thời thượng cổ sơ khai, thời đại hồng hoang, thiên địa hỗn độn thành một đoàn nguyên khí. Bàn Cổ tổ thần khai thiên tích địa*, phá hồng hoang, lấy thân thể hóa thành núi cao, xuyên thành sông rộng tạo nên thế gian vạn vật. Mà thiên địa khi đó hãy còn sơ khai, thế gian vạn vật vừa mới thành hình, thần linh rất thưa thớt, liền có Thú tộc hỗn độn sinh sống chung quanh làm ác.

Cũng chỉ có hai vị thần đế, lúc đó tồn tại là thái tổ của thiên địa, bọn họ một là chương quân Nam Hải thần đế**- Thúc và chương quân Bắc Hải, thần đế Hốt**.

*Khai thiên tích địa: Khai thiên lập địa

**Có nghĩa là Nhanh nhạy, chớp nhoáng, là tên hai vị thần.

Bọn họ lợi dụng không động dưới đáy tòa Ngũ thần sơn này, đem hỗn độn Thú tộc làm ác khắp nơi phong ấn trong trận Ngũ Thần, dùng đến mười lăm đại nhân ngư khác nhau giữ cố định trận pháp tòa Ngũ thần sơn, cứ mỗi sáu vạn năm lại thay đổi một lần.

Cái gọi là quy luật trời đất xoay vần, vật đổi sao dời, mấy vạn năm, tháng ngày dài đằng đặc như trời tàn đất tan trôi qua, Thúc và Hốt cũng đã trước sau thay phiên nhau gặp được đại nạn thiên mệnh của mình, có lẽ đã trở về hồng hoang gặp Bàn Cổ tổ thần rồi đi. Chỉ còn có chúng nó, mười lăm nhân ngư vẫn còn phụng mệnh trấn giữ Tòa ngũ thần sơn, khổ sở nói không nên lời, trông ngóng mong đợi nhân ngư khác tới thay.

Mà ngay trong khi chúng nó lâm vào giấc ngủ say, trả lại thần sơn cho biển sâu xanh thẳm, đại địa hoang vu yên lặng do Bàn Cổ tạo ra đã bắt tri bắt giác xảy ra biến hóa long trời lở đất. Càng ngày càng nhiều sinh linh xuất hiện trong thiên địa, tứ hải bát hoang dần dần phân chia thành hình, Tam giới Lục đạo định luật sinh thành, mà hình ảnh Thúc và Hốt, nhị vị thượng cổ thần đế cũng đã dần dần trở nên mờ hồ trong dòng chảy như nước lũ của thời gian, trở thành câu chuyện thần thoại xa xưa...

Thẳng đến khi Cộng Công giận giữ húc đổ Bất Chu sơn, làm cho thiên địa nghiêng ngả khiến thiên thủy chảy xuống hướng đông, vô số dòng chảy bị hồng thủy cuốn vào. Mà không động bị sinh linh ngoại lai đột nhiên xâm nhập, mới làm cho vùng biển cổ xưa này như tỉnh khỏi giấc mộng, mới phát giác, ba đào mệnh mỏng.

Chúng nó giờ mới phát hiện, thế giới này kỳ thực sớm đã không còn là thượng cổ chi sơ.

Chúng nó từ trong miệng sinh linh ngoại lai kia nghe kể về truyền thuyết từ thế giới bên ngoài, về truyền thuyết Tứ Hải, về truyền thuyết Bát Hoang, về Thiên- Địa- Nhân tam giới, về chúng sinh Lục đạo, về thiên đình, thế gian, chủng tộc, còn có truyền thuyết về nhân loại... Chúng nó bắt đầu mong muốn hướng về thế giới mới rộng lớn, tự do, náo nhiệt vui vẻ ở bên ngoài đại dương mệnh mỏng xanh thẳm kia hơn...

Khi ấy, lại đúng lúc Ngũ Tiên trận phát sinh dị động, thượng đế lệnh Bạch Phượng Hoàng mang thiên binh thiên tướng xuống dưới xem xét. Bạch Phượng Hoàng tên ngu ngốc này bị hỗn độn Thú tộc vốn bị giam ở dưới kết giới đánh cho nửa chết nửa sống, vô tình ngã vào trong biển sâu, ngược lại cơ duyên xảo hợp đánh vỡ tiên trận của Bồng Lai tiên hạ đảo của nàng, nàng mới có thể chạy ra khỏi không cốc, ở trên tiên giới lẫn lộn vài trăm năm, còn giải thích với đám người xung quanh là đã đến lúc nàng được đi ra ngoài.

Kỳ thật, nàng là công chúa mà chạy. Trong lòng thượng đế e rằng cũng biết rõ ràng, dù sao cho tới niên đại hiện giờ, thượng cổ nhân ngư sớm đã tuyệt tích, thì hỏi làm sao có thể đổi lượt? Thượng đế chẳng qua là không vạch trần mà thôi.

Về sau Hi Chân đi khắp thế gian, tới kinh thành lại gặp Bạch Ngọc Thư có dáng vẻ giống Bạch Phượng Hoàng. Hai người bọn hắn trùng tên lại trùng họ, mà bộ dạng lại còn tương tự như thế, hơn nữa trên người Bạch Ngọc Thư lại mang chút tiên khí, bằng quan không tranh với đời, nàng liền nghĩ đây chính là Bạch Phượng Hoàng hạ phạm lịch lãm. Bạch Ngọc Thư đã đánh mất nữ nhi, nàng có tâm báo ân liền muốn đem Linh Linh trả lại cho hắn, mới có đoạn chuyện dài lúc trước.

Nhưng nàng vạn vạn lần cũng chưa từng nghĩ tới, cô bé xinh đẹp dung mạo thấp phần tương tự Bạch Linh, thậm chí tên cũng là Bạch Tiểu Linh, nhưng lại thực sự là Bạch Linh chuyển thế.

...

Bạch Phượng Hoàng mắt lạnh nhìn Hi Chân trầm mặc không nói, hậm hực nói: “Bạch Linh vì nó mà chết, lúc trước bản tôn đã tha cho nó một mạng là vì nó từng đối với Linh Linh có ân, mà nay bản tôn lại tái kiến nó, tất nhiên sẽ làm cho nó vừa chết không toàn thân lại vừa phát tiết được mối hận trong lòng!”

Hắn nói xong liền động thủ, mà Cốt Đầu vốn đang trốn đằng sau Hi Chân đột nhiên chạy vọt vào trong phòng, đi thẳng về phía Linh Linh đang nằm trên giường.

Hai người kia đang đối chọi gay gắt, bọn họ hoàn toàn không lưu ý đến Cốt Đầu tên khôn lỏi này đang chạy vào trong phòng. Nó thừa dịp hai bọn họ không chú ý, rất nhanh liền vọt vào trong phòng chạy tới chỗ Linh Linh, vừa bế được nàng liền muốn chạy.

Bạch Phượng Hoàng nhanh chóng nhận ra, lật tay một cái, một đạo tiên chương liền vung tới, đánh về phía cửa sổ. Cốt Đầu chạy trốn bán mạng, lúc phi thân vào cửa sổ liền hung hăng bị đập trở lại, ngã xuống dưới đất, thân mình lẫn lộn tới thất điên bát đảo không nhận ra đâu là nam đâu là bắc nữa.

Bạch Phượng Hoàng lúc này phi thường giận giữ. Hắn vốn là hỏa thần, pháp lực vô biên, mở bàn tay gọi Hồng Liên nghiệt hỏa ra, định bụng sẽ thiêu chết tên Cốt Đầu luôn phá hoại chuyện của hắn, thiêu nó hồi phi yên diệt luôn!

Cốt Đầu ngã xuống đất, chỉ lo ôm chặt Linh Linh, chết cũng không buông tay.

Cốt Đầu đánh không lại Bạch Phượng Hoàng, mà Bạch Phượng Hoàng tên khốn này lại cũng không phải cái hạng người lương thiện, huống hồ hắn lại có thâm cừu đại hận với Cốt Đầu từ trước, cho nên dù nó có tay không tác sát hắn cũng có thể hạ ngoan thủ được.

Hồng Liên nghiệt hỏa vốn là khắc tinh của sinh vật hệ thủy, Hi Chân cả kinh liền gọi ra thực thủy trong cơ thể, hóa thành bình chướng che ở trước người, bảo vệ Cốt Đầu.

Lúc này Hi Chân liền muốn hoãn mọi chuyện lại, mới đầu Bạch Phượng Hoàng khí thế bức nhân, nằng nhất thời túng quẫn, lúc này mới nhớ ra, liền lời chuyện cũ ra.

Nàng cắn chặt răng đấu pháp cùng với Bạch Phượng Hoàng. Tên khốn này có pháp lực cường hãn đến nghịch thiên, truyền nhân của Xích Đế Chúc Dung quả thật danh bất hư truyền. Không hổ là hỏa thần thiên đình, hắn chỉ lạnh lùng nghiêm mặt vung tay lên một cái, khắp cả trong ngoài phòng liền bốc cháy lên hỏa diễm hùng hực, tụ lại thành một mảnh biển lửa nóng bỏng. Trong nháy mắt, chung quanh đã là sóng nhiệt cuộn cuộn, ngoại trừ Cốt Đầu được nàng che phía sau, những nơi khác hết thảy toàn bộ vật chất đều lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng bị hỏa diễm cắn nuốt, hóa thành tro tàn màu đen.

Hơi nước trong thân thể Hi Chân nhanh chóng bốc lên, khuôn mặt nàng tái nhợt, để ngăn cản Hồng Liên nghiệt hỏa của Bạch Phượng Hoàng, ngay cả nói chuyện cũng cay nghiệt: “Bạch Phượng Hoàng! Ngươi luôn miệng nói Linh Linh là vì đại nhân của chúng ta mà chết, ta đây hỏi ngươi, lúc trước tiên nữ Bạch Linh thủ hạ của Tây Vương mẫu, vốn là vị hôn thê do thượng đế chỉ hôn cho ngươi, lại vì ngươi vô ơn bạc nghĩa mới hỏa thiêu Tam công chúa Thần Long tộc, chịu thiên phạt bị nhốt đánh vào mười tám tầng địa ngục nhận hết luyện ngục khổ, không chịu nổi khổ hình mà nhảy xuống dòng Vong xuyên! Nếu không có đại nhân của chúng ta cứu giúp, nàng sớm thân hình câu diệt! Thần tôn, đoạn ân tình này ngươi định tính toán thế nào?”

Bạch Phượng Hoàng bị nói lại đoạn ân sự này, trong lòng liền đau đớn. Hắn ảm ảm nắm tay, hỏa diễm khắp nơi lại có xu thế dịu xuống.

Hắn lại đột nhiên thúc dục pháp lực, còn đồng dục: “Nàng là hải xà yêu bản tôn tự tay mang về Nam Hòa cung từ không động trên Ngũ thần sơn, là từ ta một tay nuôi nấng lớn lên! Ngay cả khi bản tôn phụ nàng trăm ngàn lần, nàng cũng sẽ vẫn yêu ta như lúc ban đầu, còn hai ngươi...” Về mặt hắn hèn mọn, kiêu ngạo hừ lạnh: “Không phục cũng phải phục!”

Hi Chân thật sự đứng là á khẩu không trả lời được. Ban đầu cứ tưởng chẳng qua hắn chỉ không rõ nhân tình thế thái, nhưng thế này thì quả thực chính là không biết xấu hổ!

Linh Linh bị Cốt Đầu ôm vào trong ngực lúc này cũng bị Hồng Liên nghiệt hỏa cuộn cuộn sóng nhiệt nướng cho tỉnh lại, thấy bọn hắn đấu pháp càng đấu lại càng đỏ mặt tía tai, còn nàng về mặt ngày thơ, nhìn trái nhìn phải.

Cốt Đầu đồ ngốc này nghe không hiểu tiếng ngươi, còn nàng thì cũng giống như nghe thiên thư. Nàng ngủ mơ mơ màng màng, lại nghe cái câu chuyện không đầu không đuôi, đầu chấm hỏi đầy đầu, mắt to tròn khiết vô vàn mà mang nhìn Bạch Phượng Hoàng: “Phụ thân, con nghe không hiểu.”

Bạch Phượng Hoàng nhìn sâu vào trong đôi mắt trong veo của nàng, rồi đột nhiên trong lòng đau xót. Cặp mắt kia, tràn đầy tin cậy cùng không muốn xa rời, giống y hệt như những ngày tháng đã qua, trong ký ức hắn dạy nàng viết chữ, dạy nàng pháp thuật, không một mây may khác biệt.

Trong khoảnh khắc đôi mắt hắn trở nên nhu hòa. Hắn đang cùng Hi Chân đấu pháp, muốn ôm ôm nàng cũng không được, chỉ có thể ôn nhu nói với nàng: “Bảo bối, về sau ta sẽ đối với ngươi thật tốt, không bao giờ để ngươi chịu dù chỉ một phần khổ sở, ngươi theo ta đi được chứ?”

“Thế còn Cốt Đầu thúc thúc, có thể cùng đi sao?”

Linh Linh có chút chần chờ. Cốt Đầu đang khóc ô ô, thập phần thương tâm đáng thương, Linh Linh cũng đau lòng nó.

Thuở nhỏ nàng cùng Cốt Đầu sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình tất nhiên là thâm hậu. Tuy rằng tưởng niệm thân nhân, trong lòng nàng có đến muôn vàn khát vọng có được gia đình, nhưng cũng không bao giờ nghĩ sẽ bỏ rơi Cốt Đầu. Hơn nữa nàng cũng sợ Cốt Đầu không có nàng sẽ thương tâm khổ sở.

Hồ hấp Bạch Phượng Hoàng bị kiềm hãm, tức giận đến gân xanh bạo khởi.

Hắn ni mã nó đáng ra không nên bé quan dưỡng ni mã cái quý gì thương tích, nên lúc nào cũng phải coi chừng Linh Linh. Mà nay Linh Linh lại đối với tên phá hoại Cốt Đầu này có cảm tình, tựa như lúc trước, khi hắn muốn giết Cốt Đầu, Linh Linh đã sống dờ chết dờ còn thay Cốt Đầu cầu tình.

Trước mắt hắn đột nhiên lại là hình ảnh Linh Linh thân tàn hồn phá, máu tươi giàn giụa, thân mình nho nhỏ cuộn lui ở trong lòng hắn. Hốc mắt hắn đột nhiên nóng lên, đột nhiên thu tay lại, Linh Linh mới khẽ gọi: “Phụ thân!” Hắn vung tay áo, trong nháy mắt hóa thành một phiến tử quang bay ra ngoài cửa sổ, biến mất bên trong bóng đêm mênh mang.

Cốt Đầu nay lại được một trận chiến toàn thắng, đồ ngốc nó vui vẻ đến điên rồi, ôm Linh Linh hôn mấy cái không thì không để yên. Nó hôn liền hôn, còn hôn thẳng lên cái miệng nhỏ nhắn, Hi Chân liền vội vàng giữ chặt nó: “Đại nhân, ách... Đây... Miệng, không thể hôn, rất không thuần khiết đó!”

Cốt Đầu đâu chịu để ý nàng. Nó hôn nửa ngày, lại ôm lấy Linh Linh muốn chạy. Tên ngốc này đánh không lại Bạch Phượng Hoàng, tự nhiên là muốn nhanh chân chạy đi tìm một chỗ khác để giấu bảo bối của nó đi.

Linh Linh vẫn mang vẻ mặt lo lắng: “Phụ thân... Không cần ta sao?”

Hi Chân chỉ có thể thở dài: “Linh Linh, nhất định phải là phụ thân sao? Cốt Đầu thúc thúc cũng rất thương Linh Linh, nó cũng là cha Linh Linh mà.”

“Nhưng là, hần là cha ruột của ta.”

Hi Chân ngồi xồm xuống trước mặt nàng, dùng thanh âm ôn hòa dỗ nàng: “Linh Linh, người nghe đại tỷ tỷ nói, hần không phải là phụ thân, kỳ thật...”

“Người nói vậy!” Linh Linh trừng mắt, trong đôi mắt to nhất thời đọng đầy nước mắt.

Từ nhỏ nàng đã bị Bạch đại nhân nuôi dưỡng mười phần yếu đuối, trong vài năm bị Cốt Đầu nuôi dưỡng hoang dã cũng đỡ phần nào. Mà đoạn thời gian mới vừa rồi có Bạch Phượng Hoàng ở bên, nàng bị 'Phụ thân' sủng đến tận trời, tính tình yếu ớt lại tái phát, từng giọt nước mắt thật lớn rơi xuống: “Hần chính là phụ thân, ta không cho phép người nói vậy, không cho phép người nằng cha ruột ta!”

Hi Chân không biết làm thế nào. Nàng nhìn về phía Cốt Đầu, Cốt Đầu tên ngốc này nghe không hiểu, chỉ là nó nghe thấy Linh Linh một câu lại một câu 'Phụ thân', nó nhất thời không có cảm giác an toàn, liền ôm lấy Linh Linh, bỏ chạy.

...

Cốt Đầu chạy thực mạng như điên mấy ngàn dặm, tùy tiện tìm một cái đại động ở thâm sơn đưa Linh Linh vào.

Mấy năm qua nó thường lang thang ở bên ngoài, thật đúng là khắp nơi đều có chỗ ở, đi vào trong động còn nhìn thấy chút đồ dùng và gia cụ, liền biết là sơn động trước kia bọn họ từng trú ngụ, một ít đồ dùng gia cụ đều hư thối rồi tinh rồi mù. Hi Chân chịu một nhọc vui đầu rửa sạch, Cốt Đầu ôm Linh Linh vào động, vừa buông nàng ra, Linh Linh liền nhảy dựng lên đánh Cốt Đầu.

Lần này dọc trên đường đi nàng cũng không chịu yên tĩnh, đối với Cốt Đầu vừa đánh lại vừa cắn. Trong đầu nàng kỳ thật vẫn lưu lại chút bóng ma tâm lý trước đây, Cốt Đầu một lần lại một lần cướp nàng khỏi vòng tay cha mẹ, cho dù nàng có là do Cốt Đầu nuôi lớn, trong lòng cũng khó mà không hận. Trong lòng vẫn mang oán hận lúc trước, lần này mắt thấy Cốt Đầu lại ôm nàng chạy trốn, chạy xa như vậy, có lẽ phụ thân vĩnh viễn cũng không tìm được... Nàng rốt cục bạo phát toàn bộ ra rồi.

Cốt Đầu một thân toàn là xương, bị nàng đánh vẫn bất động. Nàng nhìn chung quanh, ở trong động lại tìm được một cây gậy gỗ lớn, nhắc tới liền đẩy Cốt Đầu xuống mặt đất, lại dùng hết hơi hết sức, ra sức đánh.

Nàng đánh giống y như đang giặt quần áo, nhấn Cốt Đầu trên mặt đất một gậy lại một gậy đánh đến mất mạng mới thôi, Cốt Đầu bị đánh đến mức phải kêu 'Ồ ồ'. Dọc trên đường đi Hi Chân đã nhìn không nổi rồi, tính tình tiểu cô nương thế này cũng thật quá đáng rồi, đánh đại nhân của bọn họ đến mức này...

Nàng cũng nổi giận: “Tiểu thư! Người cũng nên có chừng có mực chút, đại nhân Cốt Đầu của ta đã lớn tuổi rồi, chịu không nổi người đòn roi như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Phải nhanh chóng gạo nấu thành cơm thôi!

Linh Linh nhấn Cốt Đầu trên mặt đất, lại lấy gậy gỗ đập nó y hệt như giặt quần áo (thời xưa người ta thường lấy gậy đập quần áo, coi như chà quần áo cho sạch). Chờ đến khi nàng phát tiết tới mức kiệt sức, liền vứt gậy gỗ sang một bên, thần sắc cả người đầy vẻ cô đơn lùi vào một góc trong động, lẳng lặng ngồi đó ôm đầu gối khóc.

Cốt Đầu lúc này đã bị nàng đánh đến mức đầu óc choáng váng. Nó vốn cũng không sợ đau, chỉ là bị Linh Linh đánh cho đến mức đầu óc quay cuồng, ngã ngồi xuống, ánh mắt ngơ ngác, hốt hoảng chờ đến một hồi lâu nó mới định thần lại được. Thấy Linh Linh ôm đầu gối cô đơn một mình lùi ở trong góc động khóc hu hu, nó lập tức lại không sợ chết đi tới ôm Linh Linh vào trong ngực dỗ dành, trong cổ họng phát ra âm thanh “Ồ ồ...” như trấn an.

Kết quả, liền làm ơn mắc oán, bị Linh Linh đang nổi nóng lại ra tay đánh cho một trận.

Hi Chân yên lặng xem hết một màn này, trong lòng cũng thực nhức nhối. Ni mã nó, chuyện này đúng thực là bi kịch mà.

Trong lòng nàng thực lo lắng Bạch Phượng Hoàng sẽ lại tìm đến.

Nàng đã biết mối quan hệ giữa Bạch Phượng Hoàng và Linh Linh, đương nhiên cũng đoán được năm đó sau khi Bạch Tiểu Linh gặp nạn, khẳng định là đã được Bạch Phượng Hoàng lấy pháp lực ngưng kết hồn phách vốn tiêu tán, đầu nhập luân hồi chuyển sinh, lại tìm cơ hội hội tụ tiên đắc đạo.

Nàng ngược dòng xem xét những kiếp trước của Linh Linh, thì thấy cả chín kiếp của nàng, mỗi một kiếp đều là tiểu thư con nhà phú quý, nhưng mà kiếp

nào cũng đều hương tiêu ngọc vẫn khi còn đương tuổi thanh xuân, e rằng đây chính là Bạch Phụng Hoàng đi cửa sau chỗ Diêm Vương. Kiếp trước chết sớm liền lấy đứ đống đó tích vào kiếp sau, lại thêm nàng tâm địa thiện lương, bình thường làm rất nhiều việc thiện nên tích không ít âm đức, chín kiếp tích lũy, nên kiếp này vô cùng có khả năng có tiền duyên, chín kiếp trước kia chỉ sợ chính là chuẩn bị cho kiếp này tu tiên.

Bạch Phụng Hoàng lần này e rằng đã dốc toàn lực, vị Bạch đại nhân Bạch Ngọc Thư kia e rằng cũng chính là Bạch Phụng Hoàng cắt máu thịt của mình tạo nên, vì thế mà cả người cũng mang tiên khí, dung mạo cũng tương tự với Bạch Phụng Hoàng, khiến cho nàng cũng đoán nhầm Bạch Ngọc Thư chính là Bạch Phụng Hoàng lịch kiếp.

Bạch Phụng Hoàng vốn là hóa thân, Linh Linh lại là hải xà, ngũ hành chứa chúc(lửa) thủy, thủy hỏa bất dung, hẳn không thể trực tiếp lấy máu thịt làm thân thể cho Linh Linh, đành gián tiếp tạo ra Bạch Ngọc Thư ở thế gian. Đến khi Bạch phu nhân hoài thai là nữ nhi, lại để cho Linh Linh đầu thai. Linh Linh sinh ra liền mang cốt nhục của thân tiên, tất nhiên là căn cốt kỳ giai(tốt hiếm có khó tìm), tu tiên cũng dễ dàng, xác suất thành công cực cao.

Chỉ là Hi Chân không dự đoán được, Bạch Phụng Hoàng tên khốn này không chỉ dùng huyết nhục của chính mình tạo nên Bạch Ngọc Thư, mà vì bảo đảm vạn vô nhất thất, hẳn còn dùng một nửa thân nguyên của chính mình tạo ra tiên căn cho Linh Linh. Linh Linh chẳng những có được huyết mạch thân tiên của hắn, mà bởi vì vừa sinh ra đã có tiên căn, đặc đạo phi thăng sẽ vô cùng dễ dàng, nửa điểm sai lầm cũng không thể nào có.

Đáng thương Bạch Cốt Tinh tên ngọc này không có đầu óc, Bạch Phụng Hoàng khổ sở dụng tâm, tạo ra tình thế bắt buộc với Linh Linh, nó lại một mực không hề hay biết. Trong mắt nó, chỉ có duy nhất một Bạch Tiểu Linh.

Linh Linh không chịu để ý đến nó, nó gấp đến độ xoay quanh, trăm phương nghìn kế muốn dỗ dành nàng. Chỉ là lần này Linh Linh thật sự giận mà giờ hết tình tình tiểu thư ra, Cốt Đầu chỉ cần tới gần nàng thì liền bị đá ra xa, không cho nó chạm vào người. Ngu ngốc chỉ có thể tránh ở một góc thật xa, chờ Linh Linh ngu mới dám đi tới ôm nàng.

Cốt Đầu ôm được Linh Linh vào lòng liền cảm thấy mỹ mãn, nhưng vừa mới hôn hôn cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Hi Chân đã chạy mạnh mẽ lôi Cốt Đầu ra khỏi động.

Nàng kéo Cốt Đầu ra ngoài động, thấp giọng thương lượng cùng nó: “Đại nhân, ta thấy tình huống nếu cứ kéo dài như vậy cũng không phải là cách. Người nhìn xem, hiện tại Linh Linh đã chán ghét người như vậy! Nay tuy là nàng vẫn có chút duyên tiếc người, nhưng cũng chỉ là tạm thời. Bạch Phụng Hoàng tên khốn đó quyền cao chức trọng có tiền có thế, bộ dạng đẹp trai miệng lại ngọt, rõ là một cao phú suất*. Hẳn chỉ cần cho ra mấy lời ngon tiếng ngọt hứa hứa hẹn hẹn, vốn giới nhất là dỗ dành nữ nhân. Chờ thêm hai ngày nữa, khi hắn tìm được đến đây, nói hai ba câu thì trong nháy mắt liền có thể dỗ Linh Linh đi cùng mình, người ngấm lại rồi tìm biện pháp đi.”

*Câu tiếng lòng của giới trẻ Trung Quốc, chỉ người đàn ông hội tụ đủ 3 yếu tố: Cao lớn, giàu có, đẹp trai.

Kỳ thật lập trường của Hi Chân vốn là muốn để Cốt Đầu đem Linh Linh trả lại cho Bạch Phụng Hoàng. Vì dù sao trước kia cũng là do Cốt Đầu hoành đao đoạt ái, lại liên tiếp làm thương tổn Linh Linh. Mà Hi Chân đề an nguy lo lắng của Linh Linh vào trong lòng nên mới năm lần bảy lượt muốn đưa Linh Linh rời khỏi Cốt Đầu.

Nhưng mà nay tình cảm của Cốt Đầu dành cho Linh Linh nàng thấy ở trong mắt, sâu nặng khó rời như thế, nàng cũng biết đại nhân chắc chắn vô luận thế nào cũng sẽ không buông tay. Nàng còn có thể làm cái gì đây? Cũng chỉ có thể giúp Cốt Đầu nghĩ biện pháp.

Nàng nói nhiều như vậy, Cốt Đầu một câu cũng nghe không hiểu. Hi Chân: “=”, ta nói này đại nhân, đầu óc của người không thể phát triển ra nhanh hơn một chút sao?

Kỳ thật trong lòng nàng cũng đã có biện pháp. Có câu nói là: “Con gái lớn không thể giữ lại nhà”, Cốt Đầu tuy rằng nuôi lớn Linh Linh, nhưng Bạch Phụng Hoàng tên khốn này phong lưu phóng khoáng, trên thiên đình cũng có không biết bao nhiêu tiên tử ái mộ hắn. Mà nay hắn lại muốn giờ trò phong nguyệt, một tên dầy dạn kinh nghiệm mà muốn quyến rũ Linh Linh, một tiểu cô nương ngây thơ không rành thế sự chưa hiểu chuyện tình yêu, chẳng phải là vô cùng dễ dàng hay sao? Cho nên biện pháp tốt nhất hiện tại, chính là nhanh chóng cùng Linh Linh gạo nấu thành cơm ăn sạch sẽ, thì sao còn sợ về sau nàng không đi theo đại nhân? (Bi ối quá đi Hi Chân ơi!!! =”)

Chỉ là nay Cốt Đầu một thân là bộ xương, nên cũng chẳng có nổi công cụ mà hành sự, có muốn nấu cơm thì nấu như thế nào cũng là một cái vấn đề.

Nàng có tâm khuyến khích Cốt Đầu đi tìm một bộ da khoác lên người. Hi Chân cả tình cả lý cũng đã nghĩ đến chu toàn, nàng nghĩ rằng bộ da người này còn phải là của một công tử trẻ tuổi xinh đẹp, thế mới quyến rũ được cô gái ngây thơ.

Nàng xuống núi tìm một bãi tha ma cách đó không xa, bận rộn hơn nửa đêm đào đào bới bới không biết bao nhiêu mộ phần, cuối cùng trời cũng không phụ người có lòng, nàng thật sự tìm được mộ của một công tử trẻ tuổi.

Vị công tử kia mới hạ thổ có hai ngày, xác chết vẫn còn khá tươi mới, bộ dáng cũng tuấn tú, chỉ là tướng mạo này so sánh với Bạch Phụng Hoàng vốn nổi danh đại mỹ nam thì đương nhiên không thể so sánh cùng. Nhưng tốt xấu gì đây cũng là một nam nhân, nên “công cụ” cần có thì đương nhiên cũng có, còn lại thì nàng cũng có thể thi pháp biến nó trở nên xinh đẹp, sau đó nàng ngay lập tức liền khiêng thi thể đem trở về.

Cái tên ngu ngốc Cốt Đầu này làm gì có ý thức về nguy cơ, nó tự cho là chạy như vậy đã cách cái tên Bạch Phụng Hoàng kia thật xa rồi, có muốn đuổi cũng đuổi không kịp, liền an tâm ôm Linh Linh ngủ ngon, lúc trước Hi Chân sống chết túm nó lại nó cũng không chịu theo nàng xuống núi hỗ trợ. Đáng thương Hi Chân sợ khổ làm trâu làm ngựa, đào bới tới nửa đêm lại còn phải khiêng xác chết treo đeo lội suối mang đến bên chân Cốt Đầu, cũng chỉ chờ nó nhấc cái tay, lột cái da là hoàn thành, ai dè đồ ngốc này lại chỉ thân nhiên liếc liếc mắt một cái, lại ôm Linh Linh tiếp tục ngủ ngon.

Hi Chân cũng muốn tìm hiểu sau hai lần lột da người, Linh Linh đã phản cảm Cốt Đầu thành bộ dáng gì, mà giờ khiến Cốt Đầu không hề động chút xíu

nào tâm tư. Nhưng vấn đề là hiện tại không phải thời điểm lo lắng mấy chuyện vặt vãnh này, phải nhanh chóng nấu com thôi chứ!

Nàng nao loạn Cốt Đầu tới hơn nửa đêm, Cốt Đầu đều bất vi sở động (nằm yên không động dậy), ngược lại còn cảm thấy nàng thực phiền phức, đá nàng ra khỏi động. Hi Chân ngồi xồm ngoài động, yên lặng vuốt vuốt cái móng đau nhức, không nói gì ghen ngào nhìn trắng sáng: đại nhân, ta tốt xấu gì cũng là nữ nhân, người có thể thương hương tiếc ngọc chút được không?

...

Ngày thứ hai, Linh Linh tỉnh lại vẫn còn có chút hờn dỗi, Cốt Đầu lại ôm nàng dỗ một ngày, Linh Linh cũng không cùng nó nói một câu.

Mà cả ngày này Hi Chân cũng ở ngoài động đau khổ suy nghĩ, vắt hết óc rút cục nàng cũng nghĩ đến một biện pháp —— nàng muốn dạy đại nhân thuật biến hóa!

Để Cốt Đầu biến thành bộ dáng con người, cũng sẽ biến thành bộ dạng so với Bạch Phượng Hoàng còn ngọc thụ lâm phong tuấn mỹ tuyệt sắc hơn, còn sợ quyến rũ Linh Linh không thành sao?

Nàng nói làm liền làm, nhanh nhanh chóng chóng chạy xuống núi, đi mua đầy đủ giấy và bút mực, họa ra một mỹ nam tử phong lưu tuấn tú, làm mẫu cho Cốt Đầu chiếu theo để biến thành.

Nàng cảm thấy thật may mắn chính mình lúc vừa tới thế gian đã học qua thư họa, cũng từng làm họa sĩ nhiều năm, họa kỹ tất nhiên là vô cùng tốt. Nàng y theo dáng vẻ của đại nhân trong trí nhớ vẽ lên bức chân dung hoàn chỉnh, sau đó thi pháp làm cho bức họa sống động lên, tựa như cảnh tượng chân thật được tái hiện.

Nàng họa lên một mỹ nam tử giống y hệt dung mạo Cốt Đầu trong quá khứ, hán đẹp đến mức khó có thể dùng ngôn từ để hình dung, bởi vì đây đã là một vẻ đẹp siêu việt, thoát khỏi mọi giới hạn của thế gian này. Chúng ta chỉ có khả năng dùng những ngôn từ đẹp nhất tốt nhất hình dung hán, lại bởi vì vẻ đẹp ấy không gì sánh kịp, khí chất siêu nhiên, liền làm người ta liếc mắt một cái mà quên sinh quên tử, xem nhẹ hết thấy tốt xấu thiện ác của thế gian.

Lông mi hán dày dài cong vút, lông mày lưỡi mác kéo dài xiên qua tóc mai, phía khế mắt bên trái có ba ngân quang gọn trào hình sóng nước như ẩn như hiện (giống kiểu hình xăm ý, nhưng chắc cái nỳ đẹp hơn nhiều ^&^). Người đập trên sóng nước cuộn trào, làn nước gọn sóng mênh mông đi tới từ phía chân trời, áo lam bay lên, tóc đen như ô ngọc trút xuống, tản ra trong cơn gió giữa làn nước xanh thẳm, tựa như đóa mặc liên đang từ từ nở rộ.

Hải âu từng đàn vui mừng nhảy nhót, bay lên trời xanh múa khúc vũ ca. Biển rộng mênh mông vốn yên lặng nay vì người mà cuộn trào dâng sóng, hải âu vì người mà ngân nga ca xướng, áng mây tiên tước trên đầu người vờn quanh xoay múa, những cánh hoa trắng noãn như tuyết rơi rơi đầy trời, nổi đuôi nhau bay lượn giữa không trung, truy đuổi theo bước chân của người, lại không dám dính ướt đế hán của vị thần biển cả. Người chậm rãi đi trên vạn khoảnh bích ba tuần sóng cuộn trào, phóng tầm mắt nhìn ra xa, dùng ánh mắt ôn nhu khoan thứ nhất trên đời này, dịu dàng nhìn biển xanh cùng các con dân.

Đôi mắt xanh lam sâu thẳm của người là sắc thái thuần khiết nhất, là sắc màu thiên không, là nhan sắc biển cả, xinh đẹp mà trầm tĩnh, thâm thúy mà rộng rãi, coi tất cả con dân biển cả đều ngang hàng...

Tuấn mỹ như thế, không cần phải nói nhiều, Bạch Phượng Hoàng kia còn chẳng có tư cách mà so sánh cùng.

Đáng tiếc Cốt Đầu tên ngọc này nhìn không hiểu. Hán nhìn vào hai mắt người trong tranh, không biết, sau đó, xoay người muốn đi. (chính mình cũng không nhớ nổi ==")

Hi Chân nhanh chóng giữ chặt nó, lại cố gắng làm cho Cốt Đầu nhìn nàng thực kỹ thực rõ ràng, sau đó liền mặt đối mặt với bức họa, niết quyết niệm rửa, 'Bồng' một tiếng, nháy mắt biến thành giống y như đức nam tử lam mâu trong tranh.

"Hán" vóc người cao to, thân thon dài như ngọc, mặc thủy sắc áo lam giống nam tử trên bức họa, mày đen mảnh, mắt xanh ngọc. Hi Chân còn cố ý tạo hình cái xiêm áo, ý đồ tạo ra hình tượng thực đẹp để cho đại nhân kia đại thần, Cốt Đầu hết sức hiếu kỳ. Đồ ngọc này hoàn toàn không biết nam tử áo lam trước mắt này ni mã chính là hình tượng trước kia của nó, nó cực kỳ tò mò vươn tay ra véo mặt Hi Chân, ước chừng hoàn toàn không rõ tại sao nàng có thể biến ra bộ dạng như thế này.

Hi Chân đối với Cốt Đầu cũng tương đối hiểu rõ, chỉ cần khiến cho đồ ngọc này hứng thú, nó sẽ dùng hết hơi hết sức cố gắng làm theo.

Nàng dắt Cốt Đầu vào động, Linh Linh vẫn còn ngủ say trên giường. Hi Chân chia chia Linh Linh, lại cầm tay Cốt Đầu để nó sờ sờ mình, cảm thụ thân thể sinh động của mình, lại chia chia Linh Linh. Cái ý tứ này thì đương nhiên vô cùng dễ hiểu —— muốn Linh Linh không chán ghét người sao? Muốn Linh Linh thích người sao? Muốn nàng vĩnh viễn cùng người cùng một chỗ không cách không rời sao? Vậy biến đi, biến thành cái bộ dạng này của ta, nàng sẽ yêu người yêu chết đi sống lại trời sụp đất nứt sông cạn đá mòn nhật nguyệt tàn lụi không ánh sáng...

(... bó tay với Hi Chân...)

...

Cốt Đầu đầu gối liền quyết đoán chạy ra ngoài động, bắt đầu cố gắng thực hành với bức họa kia.

Hi Chân tràn ngập chờ mong cùng cổ vũ nhìn nó.

Kỳ thật Cốt Đầu không phải không có pháp lực, nội đan tu vi của nó chỉ sợ hiện nay nhiều thần tiên trên thiên đình cũng khó tìm được ai có thể so với được với nó. Khổ nỗi đồ ngốc này gì cũng không thiếu, nhưng lại thiếu não, không có cách nào học pháp thuật.

Khuyết điểm của loài Bạch Cốt Tinh là pháp thuật, không phải bọn họ sẽ không dùng pháp thuật, chỉ là bọn họ sợ nhất pháp thuật. Dù sao chúng nó cũng là vật chí âm chí tà, đạo sĩ nhân gian mượn dương khí cũng có thể dễ dàng thu phục, thế nên mới truyền ra lời đồn Bạch Cốt Tinh yếu về mặt pháp thuật.

Kỳ thật Bạch Cốt Tinh giai đoạn trước bởi vì không có đầu óc, không thể học tập, thế nên mới không sử dụng pháp thuật. Nhưng sau này một khi Bạch Cốt Tinh đạt tới một tu vi, một cảnh giới nhất định, cũng có thể tu tập pháp thuật, mà bởi vì bọn họ vốn không có thân thể trời buột, am hiểu nhất đó chính là thuật biến hóa.

Hi Chân cảm thấy chính mình quả thực vô cùng thông minh. Nàng vẫn cố vũ Cốt Đầu, Cốt Đầu luyện đến mức hai mắt đỏ sẫm, Hi Chân cũng không nề hà phiền nhiễu mà dạy nó.

Đầu gối của chúng ta học cũng không chậm, bộ dáng nó chỉ cần nhìn sẽ học được phải khoa tay múa chân như thế nào, căn bản khó là khó ở chỗ nó không thể niệm rủa quyết, đây chính là chỗ bấp bênh thiếu hụt!

Hi Chân một lần lại một lần niệm quyết cho nó nghe. Đồ ngốc này chỉ có thể dựa vào sóng âm để phán đoán phát âm, nếu là lời nói bình thường hay được nghe, thí dụ như 'Cốt Đầu thúc thúc', 'Phụ thân' linh tinh, còn phải là do Linh Linh nói ra, nó liền có thể phán đoán ra là có ý tứ gì. Nhưng mà nếu thay đổi thành những người khác nói ra, cho dù là từ ngữ giống nhau nó cũng rất khó nhận biết, huống chi là những bí quyết niệm rủa xa lạ chưa bao giờ nghe qua.

Hi Chân cũng hiểu được nó thực khổ sở, trước đại nhân vốn miễn tiếp ngồi sáng, nay nàng lại nhìn đại nhân vừa ngốc lại ngu ngơ như vậy, quả thực đau khổ đến rơi lệ mà.

Cốt Đầu luyện tập cả một đêm cũng không có được thành quả, Hi Chân cũng thay nó cảm thấy khổ sở, nó lại không nổi giận chút nào —— đây có lẽ là biện pháp duy nhất có thể làm cho Linh Linh thích mình, nó tuyệt không buông tha.

Ban đêm Linh Linh mới vừa ngủ, Cốt Đầu cũng cố trèo lên giường ôm nàng một lúc, sau đó lập tức chạy ra ngoài động, mặt đối mặt luyện tập với bức họa.

Thiên không sấm chớp đùng đùng, mưa to gió bão nổi lên, Cốt Đầu đang chăm chú luyện hồn nhiên không phát giác, chỉ là thấy lá cây dầy đặc cùng nước mưa âm ướt từ trên trời rơi xuống làm nhòe nét họa, nó liền đi lên bảo vệ. Hi Chân liền nhanh chóng chạy tới, bày tiên chương vây ở trên bức họa che mưa, Cốt Đầu liền tiếp tục anh dũng luyện tập...

Bỗng nhiên, một tiếng phượng hót vang vọng giữa bầu trời đêm mưa to tầm tã, ngay cả tiếng sấm âm vang cũng bị một tiếng phượng ngâm ngạo mạn ép cho trầm xuống, khí thế của vạn phượng chỉ vương lập tức lan tỏa, giữa bầu trời đêm tối đen bỗng nhiên giống như khổng tước xòe đuôi, một đạo bạch quang sáng lóa dần mở rộng như con đường chào đón người sắp tới, thiên không chói lóa làm người ta hoa cả mắt.

Xuất hiện trên con đường ánh sáng rực rỡ kia, một con phượng hoàng tuyết trắng xinh đẹp tao nhã giương cánh mà đến, rừng cây trong đêm khuya bỗng nhiên sôi trào, mọi loài chim đều cất cánh bay lên như bướm bướm, trong trời đêm chào đón Bạch Phượng Hoàng, quay chung quanh nó tựa chúng tinh cùng nguyệt kê to, đúng là cảnh quan trăm điều hướng phượng, phi thường tráng lệ.

Bạch Phượng Hoàng ở thiên không xoay quanh một vòng, bỗng nhiên quan sát nhìn xuống dưới, sau đó tựa như mũi tên rời cung bay ra, lao xuống hướng thẳng về phía Bạch Cốt Tinh, tốc độ cực nhanh. Mà Cốt Đầu nhanh như thiểm điện, một kích đó nó đã trong nháy mắt mà tránh ra ngoài mười trượng.

Lúc Bạch Phượng Hoàng rơi xuống đất đã hóa thành hình người. Y phục hần phiêu phiêu bay trong gió, vung tay áo trên không một cái, toàn bộ loài chim trong bầu trời đem ở phía chân trời xoay quanh, vì hần mà cất một tiếng tề minh cuối cùng, sau đó liền ẩn nấp nhập vào sâu trong màn đêm u tối, không dám xâm phạm uy nghiêm vô thượng của vạn phượng chỉ vương.

Hần ngạo ngễ đứng sừng sững giữa mưa gió rền vang, mỹ nhân như họa, ngay cả mưa gió cũng đều lặng yên né tránh khỏi hần. Đêm khuya núi rừng trùng trùng điệp điệp, hần thân tựa ngọc lập, như nét bút đậm nhất sắc nhất trên nền tranh thủy mặc, sáng rõ như ngọc người đẹp tựa hoa, lại mang vẻ mặt lạnh lùng kiêu căng liếc bọn họ một cái, cũng tràn ngập ngạo ý Phượng Hoàng, làm cho Hi Chân lần đầu tiên thấy được thế nào là phong thái của Phượng vương...

Hi Chân nhanh trước một bước thu hồi bức họa giấu phía sau. Đùa gì chứ, nếu để cho Bạch Phượng Hoàng kiêu ngạo như vậy chiếm hữu Linh Linh như vậy lại biết được bộ dáng đại nhân so với hần còn suât hơn, đại nhân còn sống được sao?

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nó ăn nàng!

Bạch Phượng Hoàng giương mắt phượng, lãnh ngạo liếc nhìn hai người.

Hắn ta đau đầu khổ sở hai ngày, cũng cuối cùng được khai thông. Hắn cảm thấy Linh Linh lúc này luyến tiếc tên Cốt Đầu phá phách kia, là vì nó dường dục nàng mười năm, nhưng trong lòng Linh Linh sao lại không oán hận Cốt Đầu cướp mình đi khỏi cha mẹ, làm nàng tuổi còn nhỏ đã mất đi cha mẹ yêu thương chăm sóc, phải đi theo nó trôi giạt khắp nơi ăn sương uống gió, nằm gai nếm mật? Hắn đã xem trong Trần kính, nhìn thấy được Linh Linh phát tiết với Cốt Đầu như thế nào.

Nếu giữa hai người vốn có khúc mắc, vì sao hắn lại không nhân cơ hội lợi dụng, ly gián bọn họ đây?

Hiện tại hắn cứ đánh giết Cốt Đầu sang một bên, sau đó đưa Linh Linh đi, thì còn ai có thể cướp nàng với hắn nào?

Hắn hừ lạnh một tiếng, phát tay áo đi vào trong động. Trên đường hắn đi qua, mưa gió đều vì hắn mà mở đường. Cốt Đầu muốn nhanh chân bẻ Linh Linh chạy mất, Bạch Phượng Hoàng đầu cũng không thèm quay lại, phát tay áo đánh ra một đoàn tử quang vây nó trong đó, bóng dáng cao lớn tiến vào trong động.

Hi Chân giúp Cốt Đầu thoát ra, thanh âm Bạch Phượng Hoàng hững hờ phiêu phiêu lại ả ả hân khí, cuồng phong bạo vũ từ trong động truyền ra: “Nếu ngươi muốn ta thiêu sống nó một lần nữa, cứ thả tự nhiên.”

Hi Chân chỉ đành buồn bực nhòm nhòm Cốt Đầu bị nhốt trong trận, lại vội vàng tiến vào trong động.

Ngoài động sét đánh chớp giạt, trong động lại là một mảnh âm áp yên tĩnh. Dưới ánh nến, Linh Linh im lặng ngủ say trong trường.

Bạch Phượng Hoàng đưa tay vén sa trường ở đầu giường lên, ngồi xuống. Hắn không gọi Linh Linh tỉnh lại, chỉ cúi đầu, lặng lẽ chăm chú nhìn dung nhan say ngủ của nàng, trong cặp mắt phượng là một mảnh u trầm tâm tối.

Bộ dạng kiếp này của nàng, không khác mấy so với Bạch Linh trước đây. Hắn dịu dàng vuốt ve cặp mắt đôi môi, lại nhớ tới đoạn thời gian dài dằng dặc, yên bình lại thanh thản, thực tốt đẹp trước kia, khi hai người ở chung sớm sớm chiều chiều.

Dung nhan của nàng cũng không phải là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, ít nhất so với mỹ nữ Như Vân trên tiên giới, cho tới bây giờ nàng cũng không thể sánh bằng, mà dung mạo diễm lệ kia hắn cũng khinh thường chẳng thèm liếc nhìn. Nàng làm bạn với hắn mấy ngàn năm, là tâm can bảo bối do hắn một tay nuôi lớn, hắn thương nàng yêu nàng còn không kịp, nếu không phải khi đó bản thân quá mức lỏng lẻo, thì làm sao hắn có thể đối xử nhẫn tâm với nàng như thế, hại nàng phải chịu biết bao khổ sở.

Hắn có tâm muốn bù đắp lại, liền không thèm để ý bản thân bị phá hủy một nửa nguyên thần, cũng không quan tâm máu thịt huyết nhục cắt xuống đau đớn. Hắn muốn đưa nàng trở lại tiên giới, tiếp tục làm tiểu xà tinh hắn một tay nuôi lớn, tâm can bảo bối hồn nhiên đáng yêu của hắn.

“Bạch Ngọc Thư” đưa tay nâng Linh Linh dậy, đưa nàng dựa vào trong lòng mình, hai người dựa sát vào nhau. Có lẽ Linh Linh cảm thấy lạnh, liền nhắm mắt chui thẳng vào trong lòng hắn. Khoe môi Bạch Phượng Hoàng hiện lên nụ cười ôn tồn, kéo chăn lên vì nàng che thật kín, để nàng gồi vào trong lòng hắn ngủ yên, bàn tay to dịu dàng vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của nàng. Thật giống như hắn sau một ngày phong lưu, nửa đêm hồi phủ, cũng giống như thế này, cảm thấy thật cô tịch mỗi một, liền ôm nàng say ngủ, cả hai dựa sát kề bên nhau.

Hi Chân thờ ơ lạnh nhạt, khinh miệt hừ lạnh nói: “Ngươi cho là những việc bồi thường thế này của ngươi liền có thể xóa bỏ những sự việc trước kia? Nếu nàng nhớ lại hết thấy những việc đã qua, nàng tuyệt sẽ không tha thứ cho ngươi!”

“Sẽ không...” Thanh âm Bạch Phượng Hoàng mê mang thốt ra vài lời vô nghĩa. Hắn cúi đầu, cặp mắt sâu thẳm ở dưới ánh nến mê ly dừng trên dung nhan say giấc của Linh Linh, giống như đang chìm vào quá khứ, thanh âm dần dần thấp xuống, “Từ nhỏ nàng đã nhất nhất không bao giờ muốn xa rời ta, mỗi lần ta đi xa trở về, nàng vừa mới tu tập thuật pháp, phép gọi mây còn chưa hoàn thiện, vẫn cứ nghiêng ngả lao đảo điều khiển đụn mây bay ra cửa thiên cung đón tiếp ta.

Nàng là do ta một tay nuôi lớn, là tâm can bảo bối mà ta để trong tim, nàng trong lòng bàn tay mà che chở, cho dù ta có phụ cho nàng... Nàng bị nhốt đánh vào mười tám tầng địa ngục nhận hết luyện ngục khổ, nàng vẫn như cũ chưa bao giờ oán hận ta...”

Hi Chân thật muốn cười hắc hắc ngu muội: “Thần tôn ngươi không khỏi quá mức tự tin vô đoán, nếu nàng không hận ngươi, vì sao lại muốn nhảy vào dòng Vong Xuyên, hồn phi phách tán? Nàng là muốn ngươi áy náy hối hận trăm năm ngàn năm, thậm chí vạn năm cũng không đủ!”

“Nàng không phải thế!” Bạch Phượng Hoàng có chút kích động, hắn cúi đầu nhìn Linh Linh, dần dần hồi phục lại sự bình tĩnh, thanh âm thân nhiên trầm hoãn vang lên: “Ngươi có từng nghĩ tới nàng bị nhốt ở sâu dưới mười tám tầng địa ngục, làm sao có thể nhảy vào dòng Vong Xuyên? Đối với Diêm Vương ta vốn đã dặn qua, nếu nàng chịu cúi đầu nhận sai, liền thả nàng lên trời tới tìm ta, nàng chỉ là...”

Giọng nói của hắn bỗng nhiên không còn vững vàng, run rẩy vang lên: “Nàng chỉ là... Ở dưới luyện ngục chịu quá nhiều hình pháp, thân thể suy yếu, nàng đã muốn bay lên trời tìm ta, chỉ là khi nàng đón mây bay lên, thể lực hết chống đỡ nổi mới rơi vào Vong Xuyên... Nàng không phải có lòng muốn chết, nhất định không phải...”

Hi Chân không nói gì, chôn chân đứng đó, không biết làm sao.

Thanh âm Bạch Phượng Hoàng nhẹ nhàng nói xong, thực giống như là hắn đang nói cho chính mình nghe, tự thôi miên mình, hắn mới không bị sự hối hận đến tận cùng tra tấn nội tâm đau đớn: “Nàng là muốn quay lại thiên đình tìm ta, nhưng lỡ trượt chân ngã vào Vong Xuyên, mới bị đại nhân của ngươi cứu, mới bị nó... Ân chỉ còn lại một mảnh xương trắng...”

Hi Chân đột nhiên nghẹn lại. Nàng hốt hoảng kéo tóc thật mạnh, thăm trạng khi đó đến giờ này ngày này nàng vẫn không thể quên. Nàng nghẹn ngào biện giải, “Đại nhân, đại nhân nó cũng không thực muốn như thế, khi đó nó tu vi thấp, không khổng chế được chính mình...”

“Đi ra ngoài!” Bạch Phượng Hoàng ôm chặt Linh Linh, giọng hân lạnh hơn cả băng tuyết mùa đông, đem mặt dùng sức vùi vào gáy nàng, thân thể run nhẹ. Một màn cực độ bi thảm như vậy, đến nay vẫn là ác mộng của hắn.

Hi Chân chỉ có thể cắn răng ra khỏi động.

Cốt Đầu tên ngọc này vẫn còn đang anh dũng gãy dựa bên trong trận, Hi Chân cũng không biết khuyên nó như thế nào, nàng nghĩ... Hay là làm đại nhân buông tha Linh Linh đi? Nàng có tâm muốn đề Cốt Đầu xem lại trí nhớ trong quá khứ, lại sợ tên đầu gỗ này lý giải sai ý tứ, thực sự học theo lại ăn Linh Linh một lần nữa.

Một lời của Bạch Phượng Hoàng đã gọi lên chuyện cũ nàng chôn dấu dưới đáy lòng, thật mãnh liệt không muốn hồi tưởng lại.

Kỳ thật, nếu không có chuyện lần đó, nếu không có chuyện Cốt Đầu làm ra với Linh Linh, nàng cũng chưa chắc đã vì trong quá khứ Bạch Phượng Hoàng vô tình giúp nàng, mà toàn tâm toàn ý phải giúp người phạm Bạch Ngọc Thư có lại nữ nhi. Mà đó là vì đại nhân tạo nghiệt, nàng phải dốc hết toàn lực đi bồi thường..

...

Khi đó, Cốt Đầu còn chân chính là Cốt Đầu ngu ngu ngốc ngốc, chỉ có mỗi bản năng của Bạch Cốt Tinh. Hi Chân tùy tùng ở bên người nó, chỉ là nó thường xuyên bỏ rơi nàng, mà mỗi lần khi nàng tìm được nó, nó đều làm bạn ở bên dòng Vong Xuyên.

Bạch Linh quả thật... Ách... Là ngã xuống từ trên đụn mây, trượt chân rơi vào dòng Vong Xuyên.

Có thể nhìn ra được nàng thực sự muốn đi thiên đình, đụn mây của tiên tử áo xanh ấy phi thật sự rất nhanh, đáng tiếc thân thể suy yếu đứng thẳng cũng không xong liền ngã khỏi đụn mây, ngã vào dòng Vong Xuyên mệnh mông dưới chân.

Nước sông dòng Vong Xuyên nhiễm màu máu đỏ, trên sông lè khí nồng hậu, trên mặt nước lộ ra những cô hồn ác quỷ đang kêu khóc, trùng xà trải rộng khắp nơi. Tiên tử áo xanh ngã vào giữa dòng nước, trong giây lát liền bị một đám cô hồn ác quỷ chen chúc như thủy triều bao vây lấy, sắp chìm xuống trong màu máu đỏ của dòng Vong Xuyên.

Cốt Đầu phi thân tới, nhào vào Vong Xuyên cứu nàng thoát khỏi.

Nếu bạn cho là tên ngọc này đại phát thiện tâm liền muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân vậy thì làm to rồi, nó cứu Bạch Linh lên, ôm nàng rồi sẽ ăn nàng.

Cả người Linh Linh đã bị vô số du hồn dã quỷ dưới dòng Vong Xuyên cắn đến thương tích đầy mình, huyết nhục mơ hồ, chống đỡ không nổi liền hóa trở về nguyên hình hải xà, chỉ còn một mảnh thân hồn chống đỡ ý thức. Nàng cũng thông minh, dùng hết toàn lực hóa thành bộ dáng một tiểu cô nương bốn năm tuổi. Bộ dáng kia so với Bạch Tiểu Linh khi Hi Chân ở khách sạn biên thành lần đầu tiên nhìn thấy cơ hồ giống nhau như đúc, Hi Chân mới có thể vừa thấy mặt liền yêu thích nàng như vậy.

Tiểu xảo quyết này bị chúng quỷ cắn nuốt tới mức thân tàn hồn phá còn biết giả vờ đáng yêu, biến thành một tiểu nữ oa mắt to long lanh sáng, ôm lấy cổ Cốt Đầu dịu dàng nũng nịu.

Cốt Đầu ngốc nghếch khi đó cũng không có bao nhiêu đầu óc, làm sao thấy được nàng đáng yêu như thế nào? Bàn tay xương nắm chân của nàng treo ngược giữa không trung, lắc lắc—— đồ ngốc nó mơ hồ không hiểu, quái, vừa mới rồi rõ ràng là một hải xà lớn như vậy, như thế nào giờ đã không thấy đâu?

Nó cầm chân Linh Linh lắc tới lắc lui cũng giữ không ra con đại hải xà kia, ngược lại làm Linh Linh oa oa khóc lớn. Cốt Đầu đầu gỗ chưa từng thấy qua người khóc, Linh Linh bị lộn ngược ở giữa không trung, mắt to rơi nước mắt từng chuỗi từng chuỗi rơi xuống, nó tò mò liền đưa tay chạm vào.

Linh Linh bị nó chọc bốc hỏa, liền... khóc to hơn nữa, nước mắt của nàng 'Lạch cạch lạch cạch'(nguyên văn) rơi vào trên ngón tay xương xương của Cốt Đầu, ôn ôn ấm ấm, đây quả thực là một trải nghiệm mới với Cốt Đầu, đồ ngốc này liền ôm Linh Linh đang rơi nước mắt nghịch đến nửa ngày.

Cuối cùng Cốt Đầu liền nuôi Linh Linh.

Đại để là nó thực thích nước mắt của Linh Linh, Linh Linh lại là một nữ oa ngồi yên một chỗ cũng khóc, đi nhiều quá cũng khóc, Cốt Đầu liền nuôi nàng vô cùng vui vẻ, không có việc gì làm liền chọc nàng rơi nước mắt để nghịch, thế nào cũng phải làm Linh Linh khóc đến đỏ cả mắt nó mới chịu ngừng. (==””)

Khi đó Hi Chân đi theo bên người Cốt Đầu, thường yêu thương bảo Linh Linh gọi Cốt Đầu là 'Cha'. Thân hồn Linh Linh không được đầy đủ, chỉ số thông minh cũng chỉ như tiểu hải tử mấy tuổi, cũng ngọt ngọt ngào ngào gọi Cốt Đầu là cha. Cốt Đầu đồ ngốc này tuy rằng không có đầu óc, nhưng nó cũng rất đơn thuần, nuôi dưỡng Linh Linh nhiều ngày tất nhiên là cũng có cảm tình, trừ khi đi ra ngoài săn thức ăn, cả ngày nó đều ở trong động cùng với khuê nữ của nó.

Cứ như vậy nuôi dưỡng nàng qua vài chục năm, Linh Linh được Cốt Đầu nuôi dưỡng ở Nam Hải nơi linh khí dư thừa, cũng càng ngày càng khỏe mạnh, tuy rằng vẫn không lớn lên, nàng cũng có thể sử chút pháp thuật, thành một tiểu tiên nữ đáng yêu cả Nam Hải đều biết.

Đám thần tiên ở Nam Hải, vô luận là các tiên từ trên các đảo hay là Hải tộc dưới đáy biển, đều yêu thích trêu chọc nàng. Linh Linh cũng không sợ người lạ, gặp ai cũng đều đại ca ca đại tỷ tỷ thúc thúc a di mà gọi, đặc biệt nói ngọt chọc người yêu thương, cho dù là ai cũng không ngại ngần.

Cốt Đầu thường hay cõng Linh Linh ở ven biển đập sóng chơi đùa, Linh Linh yêu nhất ghé vào trên lưng nó nói: “Cha, cha, giá giá...”

Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, cho đến một năm kia, khi đêm huyết nguyệt buông xuống dòng Nam Hải.

Đêm đó trên thiên không, một vòng hồng nguyệt dần dần viên mãn tròn đầy, lúc đó trong thiên địa khí âm tà càng ngày càng nặng, Nam Hải dần dần trở nên lạnh lẽo, bản tính của yêu vật đều không thể khống chế, thậm chí ngay cả nơi ở của tiên gia là Nam Hải, linh khí cũng tan hết, đám yêu quái tu luyện thành tiên đều không thể khống chế bị huyết nguyệt triệu hồi, đều tránh né ở trong động phủ mà bề quan chống cự.

Hi Chân muốn mang Linh Linh rời xa Cốt Đầu, nhưng mà Cốt Đầu cái gì cũng không hiểu, làm sao có thể buông tay, thậm chí kích phát tiềm năng sử dụng cấm chú cơ hồ suýt thì giết Hi Chân.

Đêm hôm đó huyết nguyệt chính thức buông xuống Nam Hải, Hi Chân tận mắt thấy Cốt Đầu không thể khống chế chính mình ăn Linh Linh, rõ ràng ... ăn Linh Linh.

Nó ăn cánh tay Linh Linh, hai chân Linh Linh, cắn đến máu tươi giàn giụa, xương trắng dày đặc, nó còn muốn ăn toàn bộ Linh Linh, Linh Linh đau đớn vẫn ô ô khóc, gọi nó: “Cha ơi cha ơi...”

Khi Hi Chân khóc hô diên cuồng xông lên muốn kéo nó ra đã không còn kịp rồi, Cốt Đầu cuồng tính quá, đêm huyết nguyệt hôm ấy nó không thể khống chế khát vọng thị huyết trong cơ thể chính mình xao động. Mặt nó dính đầy máu, ôm lấy thân thể nhỏ bé bị tàn phá của Linh Linh không tiếng động khóc ròng, giữa mặt lên trời tru lên.

Bạch Phượng Hoàng đại đế là ở trên trời nghe được một ít tin tức về tiểu tiên nữ ở Nam Hải lớn lên giống Bạch Linh, thế nhưng khi tới rồi... Mất hẳn một màu đỏ rực, cuồng nộ xông lên cơ hồ muốn giết Cốt Đầu. Chỉ là một khắc kia ngay cả Hi Chân cũng không đi lên ngăn cản, chỉ có Linh Linh đang hấp hối lại nho nhỏ cầu xin:

“Không được giết nó, không giết...”

Nước mắt của nàng 'Lạch cạch lạch cạch' đánh vào trên những ngón tay xương của Cốt Đầu, ôn nhuận ẩm áp nóng rực một mảnh. Cốt Đầu gất gao ôm lấy nàng, trong cặp huyết đồng tràn đầy hồng quang lưu động, Hi Chân cơ hồ nghĩ rằng nó đang rơi lệ.

Sau đó, Hi Chân liền xóa đi một mảnh kí ức của Cốt Đầu.

Đoạn trí nhớ kia rất thống khổ, nàng phải làm cho nó quên.

Cốt Đầu lại trở lại bộ dáng mấy ngàn năm trước khi mới hình thành, nó ngo ngắc ngốc ngốc, cô độc lang thang trong thiên địa, không có đầu óc không có trí nhớ sẽ không tự trách. Chỉ là có lẽ ước chừng sâu trong tiềm thức nó, như cũ vẫn nhớ rõ nó từng có một nữ nhi như vậy, là bảo bối của nó. Nó đi tới nhân gian, bắt đầu cướp lấy những đứa nhỏ của người khác.

Nó đoạt một đứa lại một đứa, mỗi một đứa bé nó đều coi như châu như bảo, mỗi một đứa nó đều thiết tình yêu thương, mỗi một đứa nó cũng không nỡ làm bé khóc, mỗi một đứa... Nó đều không có lại ăn mất...

Nhưng là mỗi một đứa, cuối cùng đều bỏ nó mà đi...

Hi Chân cuối cùng cũng không nhìn được nữa, rời khỏi nó mà đi...

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ngẫu nhiên Cốt Đầu ngạo kiều, âu cũng là một loại tình thú

Sáng sớm hôm sau khi Linh Linh tỉnh lại, phát hiện 'Phụ thân' thế nhưng đang nằm ngay bên cạnh, ôm lấy nàng ngủ cùng giường, nàng liền ôm lấy cổ hân, ô ô khóc.

Những tưởng lại mất đi thân nhân một lần nữa, lần này quả thật nàng khóc cực kỳ thương tâm, đem toàn bộ sợ hãi ủy khuất phát tiết ra ngoài. Bạch Phượng Hoàng dỗ rồi lại dỗ, lại hôn lên đôi môi nhỏ nhắn dính đầy nước mắt ướt át một lúc lâu. Linh Linh khóc đến mấy cũng phải dừng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên hồng hồng.

Bạch Phụng Hoàng một lòng muốn đưa Linh Linh trở về Nam Hoa, hần nghĩ đôn đốc bảo bối tu tiên mới là điều quan trọng nhất. Linh Linh đương nhiên không biết hần đảm chiều suy nghĩ cái gì, năng nói nhớ sự phụ và Lam Dã Du, Bạch Phụng Hoàng liền thuận theo ý năng, đưa năng trở lại Lam phủ trước tiên.

Hần đăng vân bay lên, lần đầu Linh Linh được thử việc này, vừa tò mò lại hưng phấn, nhưng dẫm đến nát đám mây mềm nhũn mà đứng vẫn ngả ngàng nghiêng nghiêng. Bạch Phụng Hoàng đỡ lấy eo của năng, bạc môi ôn nhuận dán bên tai năng, phun ra hơi thở nóng cháy ái muội: “Không sợ, ôm lấy ta.”

Trên mặt Linh Linh ửng đỏ, năng mãi vẫn không hiểu được vì sao lần này gặp lại phụ thân mà bản thân lại luôn liên tiếp đỏ mặt. Năng cảm thấy đặc biệt không được tự nhiên, nâng nhẹ tay choàng qua ôm lấy cổ hần, nhưng vẫn ngượng ngùng quay mặt sang một bên.

Bạch Phụng Hoàng tên khốn này vốn không có hảo ý, Linh Linh chỉ là một tiểu cô nương không rành thế sự, làm sao có thể là đối thủ của hần. Từng ngữ điệu ánh mắt các loại động tác hần bày ra, không chỗ nào không có khiêu khích ái muội, khác xa với Cốt Đầu thuần khiết vô tà, Linh Linh có muốn không nghĩ lung tung cũng khó.

Hần nheo mắt phượng, tà tà liếc ra phía sau, thị uy lại khiêu khích. Bạch Cốt Tinh đồ ngọc này bị Hi Chân tóm theo cũng trèo lên đụn mây phi đằng sau. Nó bắt Hi Chân cầm theo bức họa, gần như điên cuồng tập biến hóa. Bạch Phụng Hoàng cũng không biết nó đang làm cái trò gì, liền nghĩ tên ngu ngốc Cốt Đầu chắc chắn là chìm trong bể dấm* bị ngấm chua đến phát điên.

*trong tiếng Trung, từ “dấm” đồng nghĩa với “ghen”

Trong lòng hần thống khoái vô cùng. Cho người cướp đoạt bảo bối của lão tử này! Ô ha ha, thấy không, thấy không, bảo bối của ta vẫn yêu ta nhất!

...

Lần này, kẻ có tính tình tốt như Tư Mệnh cũng có chút phát cáu. (à vâng, tui cũng suýt quên mất ông anh)

Ni mã Bạch Phụng Hoàng thằng nhãi này có phải sinh ra trên đời để làm khổ người khác? Hần ni mã phụng chỉ thượng đế xuống dưới tróc thẳng nhãi này trở lại thiên đình lĩnh tội, vừa tìm tới Lam phủ, ghé ngồi còn chưa nóng đất, thiên đình bên kia lại truyền tin tới nói tên khốn kia đã trở về. Hần vừa mới chạy về thiên đình phục mệnh, ni mã thượng đế bệ hạ lại giận dữ, nguyên nhân là thằng nhãi này cư nhiên lại im im vô thanh vô tức chạy tới thế gian.

Tư Mệnh lại phải hứng chịu cơn tức giận lôi đình của thượng đế bệ hạ, bị Nhị Lang Thần mạnh mẽ vang dội xách ra khỏi Lăng Tiêu cung đá xuống Nam Thiên môn. Hần dẫm nát đụn mây dưới chân, lại kéo vạt áo choàng che đi dấu chân to tướng, thập phần muốn mắng người.

Nhưng cho dù hần tức phát điên như thế nào, thượng đế thiên mệnh không thể trái, chỉ đành lại phải đăng vân đi Lam phủ. Bạch Phụng Hoàng tên khốn này còn chưa trở về, Tư Mệnh cũng không đi xung quanh tìm hần. Dù sao Hư Ngự là sư phó Bạch Linh, dù thế nào hần cũng phải đưa Bạch Linh trở về đây, nên Tư Mệnh liền khí định thần nhàn chờ.

Bạch Phụng Hoàng mang theo Linh Linh đăng vân quay trở lại Tuyền Châu, dọc trên đường đi, mỗi khi hần nhìn thấy dưới chân có non xanh nước biếc phong cảnh xinh đẹp gì liền dừng lại cùng Linh Linh đi chơi đùa giỡn. Mấy năm nay Linh Linh có xuống núi cũng đa phần là vì tróc yêu, đến vội vàng đi cũng vội vàng, thật sự là chưa từng có cơ hội đi du sơn ngoạn thủy một phen. Một trải nghiệm như vậy đối với năng mà nói vừa tuyệt vời lại mới mẻ, năng một đường cùng Bạch Phụng Hoàng vui vẻ chạy đông chạy tây chơi đùa, giống như chú chim nhỏ.

Cốt Đầu ngọc ngọc đi theo phía sau, nhìn năng lúc nào cũng nở rộ lúm đồng tiền như hoa với Bạch Phụng Hoàng, ánh mắt nó liền bày tỏ nỗi ai oán không nói lên lời.

Tư Mệnh đợi ba ngày, Bạch Phụng Hoàng thằng nhãi này vẫn còn đang trên đường du sơn ngoạn thủy. Đám người Hư Ngự đa phần cũng đã đường tốt thương thế, liền muốn đi trước quay trở lại Nam Hoa. Tư Mệnh nghĩ rằng dù sao đi theo Hư Ngự thì chắc chắn Bạch Phụng Hoàng cũng không chạy được, liền gắt đầu nói: “Cũng tốt, ta đây theo người một đường tới Nam Hoa.”

Vào ngày thứ hai khi mọi người quay trở lại Nam Hoa, Bạch Phụng Hoàng vị đại thần tôn này liền giả lâm bay tới.

Ngày hôm đó mọi loài chim được Nam Hoa nuôi dưỡng đồng loạt dậy thật sớm, chúng nó quần kết thành đội bay trên không, tiếng hót thanh thanh uyển chuyển cao vút. Cũng có vô số phi điều từ bốn phương tám hướng bay tới, xoay quanh ở trên bầu trời Nam Hoa tụ hội không tán, số lượng đông đúc dày đặc đến mức che cả nhật nguyệt, cả ngày chúng nó cũng không đi kiếm ăn, chỉ hót hoài không ngớt, tất cả đều trông ngóng về phía đông mà đồng loạt ca hát tề minh.

Bốn vị trưởng lão Nam Hoa người người thần sắc đại biến, nghĩ đến dị tượng trời sinh như thế, tất là có yêu nghiệt loạn thế nhân gian, toàn bộ bọn họ liền ở trong phòng luyện đan, vẻ mặt nghiêm túc thương thảo đại kế diệt yêu.

Hư Ngự biết chân tướng nhưng cũng chỉ có thể trầm mặc không nói. Hần đương nhiên biết là có yêu nghiệt ngang trời xuất thế, nhưng tên yêu nghiệt này ni mã là muốn tới quấy Nam Hoa bọn họ.

Đàn điều ca hát tề minh từ sáng sớm đến chạng vạng, Bạch Phụng Hoàng thằng nhãi này mới thái một đoàn từ vân, đưa Linh Linh rốt cục hoa hoa lệ lệ đi tới, hiện thân ở giữa ráng mây màu vàng chói mắt trong không trung.

Tứ trưởng lão người người cả kinh, ánh mắt trừng lên như sắp rơi con ngươi ra tới nơi.

Này này này... Đây là đại thần phượng nào chứ? Bọn họ tự nhiên không biết lai lịch Bạch Phượng Hoàng, nhưng trước mắt trăm điều tề minh, cả ngày không dừng, bọn họ tốt xấu cũng biết tất nhiên là có thần điều Phượng Hoàng hiện thế.

Tứ trưởng lão nhất thời người người kích động mắt hàm nhiệt lệ, không nghĩ tới trong lúc sinh thời còn có cơ hội nhìn thấy Phượng Hoàng chân chân thực thực. Bọn họ nào biết đâu rằng vị này đâu chỉ là Phượng Hoàng, hẳn còn là Phượng vương.

Bốn vị trưởng lão như tiếp thần dụ, suất lĩnh Nam Hoa trên dưới gần ngàn đệ tử tiến đến quảng trường nghênh đón thần điều. Hư Ngụy và Tư Mệnh bất lực không nói được gì, Bạch Phượng Hoàng thẳng nhái này vô luận đi đến đâu cũng phô trương như vậy, mọi nhà người không thể hiện một chút thì người sẽ chết à?

Bạch Phượng Hoàng thân là Nam Thần tôn, đương nhiên vẫn có chút phong phạm đại thần. Hắn vênh mặt ra vẻ một chút, đứng trên đài tường vân từ quang rực rỡ, cảm y đồ tía quang hoa diễm lệ, theo hàng loạt phượng lĩnh đang giương cánh bay lên, dùng ánh mắt dị thường siêu nhiên xuất trần nhìn xuống chúng sinh dưới chân, giọng nói muốn bao nhiêu phiêu miểu có bấy nhiêu phiêu miểu: “Lần này bản tôn, chính là phụng chỉ dụ thượng đế xuống ngời khen Nam Hoa toàn bộ đệ tử từ trên xuống dưới, trong lần ma quỷ nhiễu loạn trước đây đã trấn áp hoàn toàn, có công lớn khắp chính đạo thiên hạ, sau đó thiên đình liền cử người xuống khen thưởng, các ngươi không cần đa lễ, lui đi.”

Nam Hoa chư vị đệ tử tất cả đều câm lặng. Loạn U tuyên đã là chuyện cũ năm xưa, tới giờ mới đến ngời khen, hiệu suất làm việc của thiên đình quả nhiên thực làm người ta giận sôi.

Bạch Tiểu Mậu đã ở trong hàng đệ tử đứng đầu. Hắn là thủ tọa đệ tử, địa vị so với những đệ tử tầm thường cao hơn rất nhiều, liền đứng ở đầu hàng. Hắn năm nay mười tám tuổi, đúng là lúc tuổi trẻ khí thịnh, trong lòng đối với đại thần gì đó cũng không kính sợ nhiều như vậy, còn dám ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Linh Linh đang đứng ở bên cạnh Bạch Phượng Hoàng, váy xanh phiêu miểu. Mà Bạch Mậu thấy áo xanh tiên tử đứng ở trên đụn mây, hẳn liền nghĩ sao tiểu tiên nữ này bộ dáng lại quen mắt như thế?

Linh Linh cũng đang nhìn xuống dưới chân, hẳn cũng ngược lên nhìn nàng, chỉ là trong khoảnh khắc sai sót ấy, bỏ lỡ lẫn nhau mà dời đi ánh mắt.

Hai huynh muội bọn họ đã rất nhiều năm không thấy mặt nhau, mà cả hai đều cao hơn lớn hơn, dung mạo tự nhiên so với khi còn bé biến đổi cực kỳ nhiều, đúng là gặp lại không nhận ra nhau, làm cho người ta cảm thấy vận mệnh thực trêu người. Bạch Mậu thấy vị 'Đại thần' bên người Linh Linh kia, hẳn lại buồn bực nửa ngày —— vị thần tôn này, sao cũng thực quen mắt?

Không đúng! Ni mã nó đâu chỉ là quen mắt, làm sao hẳn lại giống cha mình y hệt?!

Bên người Bạch Mậu có đệ tử nhập môn cùng lúc với hắn, bình thường bọn họ xuống núi trốn yêu, có khi Bạch Mậu nhân thời gian rảnh cũng về nhà thăm cha mẹ hắn cũng sẽ đi theo, đương nhiên biết Bạch đại nhân. Hắn thấy Bạch Phượng Hoàng cũng rất giật mình, đề xuống thanh âm nói với Bạch Mậu: “Su đệ sư đệ, người nhìn vị đại thần tiên kia sao lại nhiều nét tương đồng với bá phụ thế nhỉ, quả thực giống bá phụ khi còn trẻ.”

Bạch Tiểu Mậu nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì, đem nghi hoặc tràn đầy trong lòng áp chế, theo chư vị đệ tử cung kính lui xuống.

Đợi đến khi chư đệ tử lặng yên không một tiếng động toàn bộ lui ra, Bạch Phượng Hoàng lúc này mới cho đụn mây xuống đất. Tứ trưởng lão vui vẻ chạy đi nhanh chóng phân phó thiết yến. Bạch Phượng Hoàng thân là thần tôn thiên giới, ngay cả thức ăn ngày thường cũng là long can phượng tủy (đại khái là chỉ thức ăn trên quý mà thôi, không phải đồng tộc tương tàn đâu), uống cũng là qủynh tương ngọc lộ, nên lần này cái gọi trần tu mỹ thực trên Nam Sơn, hẳn dùng thập phần nhật nhөө vô vị, trong lòng còn thích thức ăn Linh Linh tự tay làm hơn.

Nhàm chán, hắn bụng lỵ rượu khề liếc mắt phượng nhìn sang bên cạnh. Linh Linh đang vui đầu bóc con tôm hùm nhỏ, nàng đặc biệt hiếu thuận, đem tôm đã được bóc vỏ trắng nõn óng ánh vào trong bát hắn.

Bạch Phượng Hoàng thẳng nhái này đúng là thập phần không biết xấu hổ, hắn còn muốn được một tác lại muốn tiến một thước, mắt phượng liễm diễm vụt sáng, ánh mắt mềm mại tựa như một hồ nước xuân tiểu tiểu ẩn chứa ý cười, rất là mỉa hoặc, giọng nói thì tràn đầy nhu tình chân thành: “Bảo bối, ta muốn con dứt cho ta.”

Tứ trưởng lão nhất thời hắc tuyến đầy đầu. Hư Ngụy trầm giọng khụ khụ, nhắc nhở thẳng nhái này chú ý xung quanh. Bạch Phượng Hoàng không nhanh không chậm liếc một cái, thần nhiên mở miệng: “Cô hòng Đông hoàng tinh quân không thoải mái?”

Có câu nói là kẻ không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, Hư Ngụy cũng chỉ có thể mặt liệt không nói gì.

Sau khi Bạch Phượng Hoàng tên chết tiệt này giá lâm Nam Hoa, Tứ trưởng lão tất nhiên là dọn dẹp thần điện tốt nhất cho hắn ở, hắn lại vẫn còn thật chứng mất, bất quá Linh Linh lại rất vừa lòng. Linh Linh ở trong sơn động đã nhiều năm, nay lại được ở trong đình viện xa hoa xinh đẹp, nàng làm sao có thể không vui. Bạch Phượng Hoàng liền cổ mà để cái thần tôn quý của mình ở lại.

Nay Linh Linh đã cùng Bạch Phượng Hoàng 'Cha và con gái' nhận thức nhau, tất nhiên là muốn ở cùng với hắn. Bạch Phượng Hoàng đồ xấu xa này này lại cực kỳ bo, lúc nào cũng đề phòng Cốt Đầu, lúc nào cũng dính lấy Linh Linh, một tác cũng không rời. Mà đã vài ngày nàng không thấy Cốt Đầu, trong lòng cũng thập phần quan tâm nhớ tới. (cuối cùng cũng nhớ ra TTvTT)

Hôm nay, Bạch Phượng Hoàng phá lệ không liêu chết quần lấy Linh Linh, sau khi dùng xong bữa tối liền không biết chạy tới nơi nào. Linh Linh liền nhanh chóng nhân cơ hội chạy ra phía sau núi tìm Cốt Đầu.

Lúc nàng đến son động, Cốt Đầu đang ra sức khổ luyện biến hóa thuật.

Nó biết rõ bản thân đánh không lại Bạch Phượng Hoàng, mấy ngày nay nó cũng không nhìn Linh Linh ở cùng Bạch Phượng Hoàng mà ngọt ngào chính mình, chỉ luôn ở trong son động điên cuồng luyện tập với bức họa. Đã nhiều ngày nó một chút cũng không chịu nghỉ ngơi, đồ ngốc này trăm phần là đã bị Bạch Phượng Hoàng kích thích đến điên rồi.

Hi Chân quay đầu thấy Linh Linh đứng ở trước cửa, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng tránh đi.

Cốt Đầu ngốc nghếch, lần đầu tiên không vui mừng lập tức chạy lên ôm lấy Linh Linh thân thiết. Nó xoay qua nhìn nàng, yên lặng dùng ánh mắt lên án nàng.

Linh Linh vắng vẻ nó vài ngày, nó thập phần thương tâm khổ sở, bộ dáng kia ủy khuất nói không nên lời. Trong lòng Linh Linh cứ thế sinh một loạt cảm giác tội lỗi, nhưng ngay tức khắc liền cảm thấy vốn là Cốt Đầu không đúng.

Đây kỳ thật vốn đâu phải lỗi của nàng, Cốt Đầu thúc thúc cướp nàng đi từ bên người cha mẹ, nay phụ thân tới tìm nàng, nàng đi theo phụ thân thì có gì sai?! Nhưng nàng lại bị Cốt Đầu dùng ánh mắt u oán như vậy xem xét, Linh Linh vốn có lý giờ cũng trở nên vô nghĩa, nàng đi qua thật cẩn thận kéo kéo bàn tay xương thật lớn của Cốt Đầu, lấy lòng cười cười với nó: “Cốt Đầu thúc thúc, không phải ta không cần người đâu. Hiện tại phụ thân chán ghét người như vậy, người đã cướp ta đi, phụ thân đương nhiên chán ghét người. Mà ta mỗi ngày đều nói với phụ thân, khuyên hắn không nên trách người. Chờ thêm vài ngày nữa hẳn hết giận sẽ không bắt ta tránh xa người nữa.”

Cốt Đầu lại không hiểu, nó thấy Linh Linh ôn tồn nũng nịu nói chuyện với nó, nó còn thật ngao kiêu*, ra vẻ cao ngạo lạnh lùng, xoay mặt không để ý tới nàng.

*Ngao kiêu: Những người tuy đã thích lắm rồi, nhưng vẫn cố tình bày ra ngoài cái bản mặt cao ngạo chua ngoa.

Linh Linh có chút chân tay luống cuống. Dù sao từ trước tới nay thuộc tính của Cốt Đầu vốn là trung khuyển, cho tới bây giờ cũng chỉ có Linh Linh giận đối với nó, có khi nào Cốt Đầu nháo loạn thế này đâu?! Nàng ngược lại không biết phải làm sao bây giờ, đành cúi đầu trầm mặc.

Cốt Đầu đồ ngốc này ngao kiêu nửa ngày, Linh Linh cũng im lặng không hề tiếng nào, nó nhẫn không được, quay lại nhìn, thấy Linh Linh bứt bứt ngón tay, buồn không hề răng. Xưa nay nó vốn là cái đồ không có tôn nghiêm, thái độ nhất thời liền mềm lại, đưa tay đem Linh Linh ôm vào trong lòng.

Linh Linh ngẩng đầu, vẻ mặt vui vẻ: “Cốt Đầu thúc thúc, người không tức giận?”

Ánh mắt của nàng lóe sáng nhìn nó. Cốt Đầu thấy được, nó hôn lên khuôn mặt của nàng, đem nàng găt gao ôm vào trong ngực.

Đây là nó bảo bồi nó một tay nuôi lớn, nó làm sao có thể tức giận với nàng? Nó ôm Linh Linh trong lòng, thập phần thỏa mãn vui sướng. Sâu trong cặp huyết đồng của nó, bên trong tràn đầy ôn nhu cùng bao dung, lại chứng nào tật nấy vừa thơm vừa cọt cọt Linh Linh.

Linh Linh ánh mắt lơ đãng thấy bức họa phía sau Cốt Đầu đang treo trên tường, hiếu kỳ nói: “Cốt Đầu thúc thúc, đây là ai vậy?”

Nàng nhìn không rời mắt lam sam nam tử trên bức họa, có chút giật mình lại có chút kinh diễm như nhìn thấy thiên nhân. Dung mạo nam tử ấy hoàn mỹ như vậy, khí chất lại thanh quý xuất trần đến thế, thoát nhìn so với phụ thân còn giống đại thần hơn.

Cốt Đầu bế nàng đến trước bức họa, liền làm một cái thủ thế niết quyết. Linh Linh nghiêng đầu kỳ quái nhìn nó, suy nghĩ một hồi lâu mới lĩnh ngộ, ánh mắt cũng trừng lớn: “Cốt Đầu thúc thúc người nói là người muốn biến thành bộ dáng như thế này sao?”

“Biến hóa thuật là thuật pháp rất khó, Cốt Đầu thúc thúc, người có thể sử dụng pháp thuật?” Nàng thật giật mình, lại phi thường hưng phấn cao hứng. Cốt Đầu thấy nàng vui vẻ như vậy, lúc này liền khẩn cấp muốn biến cho Linh Linh xem.

Nó liền tập trung vào bức họa, thủ thế như gió, 'Vù vù hồ' biến đổi tư thế một trăm tám mươi lần, biến đến mức đầu đầy mồ hôi, nó vẫn là một thân Bạch Cốt hàng thật giá thật, một chút phản ứng cũng không có.

Linh Linh: “...”

Kỳ thật Cốt Đầu tên ngốc này đã có thể thay đổi, chỉ là chính nó không biết.

Lúc trước nó mất ăn mất ngủ một ngày một đêm luyện tập với bức họa. Hi Chân ở

bên cạnh nhìn, vài lần nó niết quyết xong liền 'Bồng' một tiếng thay đổi bộ dáng, nhưng chính nó lại không biết không nhìn thấy, vẫn còn khoa chân múa tay với bức họa, liền 'Bồng' lại thay đổi trở về. Hi Chân liền trừng mắt cứng lưỡi nhìn đồ ngốc này ở trong hình dáng hình người của chính mình trong chớp mắt lại biến trở lại thành Cốt Đầu, quả thực muốn cười ầm lên.

Phép biến hóa thuật này của nó khi linh khi mất linh, có khi nửa ngày cũng không phản ứng, có khi nhân phẩm đại bùng nổ 'Bồng bồng bồng' liên tục vụt sáng. Hi Chân cũng không vội vã nói cho nó biết, đồ ngốc nghếch nếu biết chính mình có thể biến đổi, khẳng định mã bắt đĩnh dê* đi tìm Linh Linh biến hóa, sao có thể không bị Bạch Phượng Hoàng đánh cho răng rơi đầy đất.

*Ngựa không dừng vó, ý nói vội vội vàng vàng.

Nàng muốn dạy cho Cốt Đầu đến khi học được bộ pháp thuật này đến khi thực thành thục, đến lúc đó, lại thừa dịp Bạch Phượng Hoàng không chú ý tóm Linh Linh bỏ chạy. Hơn nữa, nàng cũng đã nghĩ rất kỹ về nơi ẩn thân trong tương lai của họ.

Nàng muốn, bọn họ nên trở về Khư Hồi đi thôi... Trở lại nơi biển rộng bao la, chân chính thuộc về họ.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nguyên lai là nhờ quan hệ đi cạp váy à

Trong khi Linh Linh và Cốt Đầu ở trong sơn động đoàn tụ vui vẻ, hai tên đồ đệ của Hư Ngụy dẫn theo bình Thu Yêu tới muốn 'Thỉnh' Cốt Đầu.

Hóa ra là Bạch Phượng Hoàng tên chết tiệt này hôm nay đột nhiên tâm huyết dâng trào chạy tới muốn tắm ở Cữu Âm U tuyền, lúc này đang ở sau núi Nam Hoa, truyền đệ từ đến 'Thỉnh' Cốt Đầu đi qua.

Bạch Phượng Hoàng thân là thần tôn tiên giới, đó là loại nhân vật cao vòi vọi thế nào cơ chứ. Mà nay con suốt nhỏ tầm thường phía sau núi Nam Hoa, ấy thế nhưng lại lọt vào mắt xanh của hắn. Tứ trường lão nhất thời sùng sục kinh, vui vẻ vô mộng chạy đi an bài đệ tử chuẩn bị cho hắn.

Tên khốn này ra về thần tiên thanh cao đạo mạo, vừa tắm ôn tuyền, lại vừa uống rượu, uống đến mưới phần thoải mái, còn đảo khách thành chủ sai đệ tử đi vồi Hư Ngụy tới.

Hư Ngụy là Đông Hoàng tinh quân, Bạch Phượng Hoàng lại là Nam Thần tôn, hai người một bá phía đông một trấn phía nam. Mặc dù ở tiên giới giai vị của Bạch Phượng Hoàng so với hắn cao hơn vài bậc, "sếp" trực tiếp của hai người cũng cùng một vị (chắc ý ổng là Thiên đế). Thiên đình khác biệt với thế gian, thiên địa ngũ phương có năm vị chính thần tôn chương quản, làm theo ý mình, không can thiệp chuyện của nhau. Mà quyền lợi của Bạch Phượng Hoàng dù lớn cũng không tới mức ảnh hưởng được đến phía đông, Hư Ngụy dùng lễ đối đãi với hắn cũng chỉ là xuất phát từ lễ nghĩa ngang hàng.

Bạch Phượng Hoàng gọi hắn đi qua giống như sai sử hạ nhân, mà Hư Ngụy rộng lượng cũng không so đo. Sau khi để Mãng Xà tỉnh ăn xong hóa thành tiểu kim long xoay tới xoay lui vẩn vơ ở trong phòng tiêu thực, Hư Ngụy liền dặn đệ tử để mắt tới nàng, liền ra khỏi phòng đẳng vân bay tới phía sau núi.

Bạch Phượng Hoàng ngồng nghênh ngẩng mặt, thân thể vẫn lười biếng ngâm mình ở trong U tuyền, mí mắt cũng không nâng chút nào, "Lần trước loạn U tuyền đã xảy ra như thế nào?"

Hắn hỏi như lẽ đương nhiên, còn Hư Ngụy mang bộ dáng phục tùng còn đang trầm tư. Tên này chương quản một phương thiên địa, thân ở địa vị cao, nếu nói rõ ra thì đứng cao hơn hắn. Huống hồ, năm đó trong trận chiến Bất Chu sơn, Bạch Phượng Hoàng chính là một trong những đại tướng chủ lực gánh vác một phương của Chúc Dung. Thiên giới có tin đồn, năm đó thủ hạ của Cộng Công ngoài Tướng Diêu vốn nổi danh còn có một vị khác là Thần Chúc —— Phù Du, chính là chết dưới Hồng Liên nghiệt hỏa của Bạch Phượng Hoàng. Hắn, cùng với Tướng Diêu và Cộng Công cũng xem như là có thâm cừu từ trước, đối việc này tất nhiên sẽ có cách nhìn của chính mình, nên Hư Ngụy liền cũng biết gì nói nấy với hắn.

Bạch Phượng Hoàng nghe xong nhí mắt nhắc lên, tựa tiểu phi tiếu: "Gọi nó lại đây đi."

Đương nhiên là Hư Ngụy biết kẻ hắn nói tới là hắc bào yêu quái, hắn liền gọi đệ tử đi mang hắc bào yêu quái đến. Bạch Phượng Hoàng lại bảo bọn họ đưa cả Cốt Đầu và hồng hồ ly cũng gọi tới.

Cốt Đầu ngốc nghếch vừa bị tách ra mấy ngày với Linh Linh, vừa mới được thân thiết một chút, làm sao lại muốn rời đi, liền động thủ với hai tiểu đồ đệ đến mờ. Cuối cùng vẫn là Linh Linh phải kéo lỗ tai Cốt Đầu, xách nó tới trước mặt hai vị sư huynh.

Mà hai vị đệ tử này đối xử với Cốt Đầu cũng coi như khách khí, mang theo bình Thu Yêu cũng là do sợ nó không chịu phối hợp, nay thấy Cốt Đầu bị Linh Linh kéo lỗ tai xách đến trước mặt mà lại ngoan ngoãn cũng không phản kháng, bọn họ nhất tề thi lễ với Linh Linh, sau đó liền dẫn theo Cốt Đầu rồi lại phải đi 'Thỉnh' hắc bào yêu quái.

Hắc bào yêu quái trước kia được tứ đại trường lão coi như tổ tông mà thờ phụng hầu hạ, nó liền khó tránh khỏi có hơi chút được sùng sùng sinh kiêu. Đến sau khi Bạch Phượng Hoàng vị đại tôn thần này đến đây, "Tổ tông" của tứ đại trường lão liền thay đổi người. Hắc bào yêu quái tuy rằng tri ngộ, nhưng chênh lệch thật lớn như thế nó vẫn cảm nhận được, nhất thời liền sinh ra cảm giác đồng cảm cùng với Cốt Đầu —— ni mã nó đãi ngộ khác nhau cũng quá rõ ràng rồi, nó ý kiến lớn.

Cái đồ ngu ngốc này một ngày phải chạy đến trong sân viện của Bạch Phượng Hoàng khiêu chiến bảy tám lần, mới đầu nó không sợ chết cùng Bạch Phượng Hoàng quyết đấu, kết quả không tới hai chiêu đã bị cháy sạch sợ tè ra quần. Vẫn là Linh Linh phải giữ chặt Bạch Phượng Hoàng, nó mới không bị cháy sạch hôi phi yên diệt.

Hắc bào yêu quái ăn một vài lần, nó cũng học ngoan, liền thường xuyên vào thời điểm Linh Linh có mặt đi vào ăn chực đồ tốt. Bạch Phượng Hoàng bị nó chọc rất là căm tức, trước mặt Linh Linh lại không dám thu thập nó, hôm nay liền thừa dịp Linh Linh không chú ý, bắt nó hóa thành một con cua đen thật lớn, lạng lẹ đặt ở dưới tảng đá lớn trong đáy ao sen giữa viện, đến tận bây giờ nó vẫn còn đang giẫy giụa dưới đáy ao kia.

Sau khi hai đệ tử kia đã 'Thỉnh' Cốt Đầu và hồ ly tinh, liền tới tổ thần điện tìm nó. Bọn họ xuống nước gắng sức kéo tảng đá ra vài lần, cố hết sức nó mới có thể nhảy ra. Nó bị đặt ở dưới tảng đá, lại dùng chân trước liều mạng giãy dụa đào bới dưới đáy ao, toàn thân đều nhom nhóp thành cái con cua bùn.

Hai đệ tử dùng dây trói dẫn theo con cua đen to tướng kéo tới U tuyền. Hư Ngụy không biết nên khóc hay cười, Bạch Phượng Hoàng tên chết tiệt này cũng quá thiếu đạo đức đi.

Hắn mặt băng bó(chắc là mặt đơ, không biểu cảm giống KO mặt than trong YETCNDT đó ^&^), niết quyết hóa hắc bào yêu quái trở về nguyên hình. Ba con yêu quái đứng chỉnh tề ở ao U tuyền bên cạnh, lúc này Bạch Phượng Hoàng mới chậm rãi đứng dậy từ trong nước.

Thân trên của hắn trần trụi còn đầm hơi sương, lộ rõ trên mặt nước. Tóc đen bay lên, một đôi mắt phượng sáng hơn sao khinh mạn đánh giá khò một thân hắc bào yêu quái bùn dính đầy người, vô cùng chật vật, cúi đầu cười nói: “Cộng Công ời là Cộng Công, ngươi và ta đã từ biệt mấy ngàn năm, mà nay ngươi thế nhưng lại lưu lạc thành bộ dáng này, trong lòng gia thật là khuây khoả.”

Hắn tiếp xúc với hắc bào yêu quái cùng lắm mới chỉ mấy ngày, cũng biết đồ ngốc này là một tên bao tử to. Vậy mà giờ đây nghe nói nó thế nhưng lại là Cộng Công, nếu hắn không hoài nghi cũng khó đấy.

Ni mã đồ ngu ngốc này thế mà lại là Cộng Công? Nó cư nhiên sẽ là Cộng Công? Ông trời, ngươi đây rốt cuộc đang làm trò cười sao?

Hồng hồ ly ở bên cạnh một đầu hắc tuyền. Bạch Phượng Hoàng tên khốn này nói chuyện cũng thật không uyển chuyển! Nhưng hắn cũng đã có suy nghĩ y hệt như vậy khi biết được nó thế mà lại từng là thiên thần uy danh đỉnh đỉnh sức mạnh vô song Cộng Công! Hắn còn thập phần khó có thể tin, ánh mắt phức tạp nhìn hắc bào yêu quái nửa ngày. Mà +trong lòng liền nghĩ, khó trách đồ ngốc này cho dù kỹ thuật kết giới có mạnh như thế nào đi chăng nữa, lại dày mấy đi chăng nữa, nó cậy mạnh liền có thể đánh vỡ, chắc là cái sức mạnh lúc đồ Bất Chu sụp trời lở đất ngày xưa vẫn còn sót lại.

Hắc bào yêu quái ngốc nghếch cũng không hiểu ngôn ngữ loài người, Bạch Phượng Hoàng nói gì đó nó chỉ cho là đánh rắm, thấy U tuyền hai mắt nó liền xám ngắt, ngao ô ngao ô hướng tới đó.

Hư Ngụy muốn cản nó, Bạch Phượng Hoàng lại thân nhiên nói: “Đề cho nó xuống dưới.”

Hắc bào yêu quái mạnh mẽ nhào vào trong dòng nước, nó bơi qua bơi lại, cao hứng phấn chấn. Mấy năm nay nó khó có được cơ hội tắm U tuyền bổ dưỡng này, phần lớn thời gian vẫn chỉ có thể đợi Cốt Đầu trộm đi, nếu gặp phải Hư Ngụy, bị tóm còn có thể bị bắt nhốt vào trong bình Thu Yêu, thật là nhiều ngày cũng không cho nó đi ra chơi.

Bạch Phượng Hoàng hí mắt lại, lại quay đầu mở miệng với hồ ly tinh: “Ngươi cũng xuống dưới.”

Hắn là một thần tôn, hồ ly tinh đương nhiên không thể trêu vào hắn. Lúc trước Hồ ly tinh còn thập phần khiêm tốn hỏi qua Tư Mệnh tiên quan, hỏi Bạch Phượng Hoàng tên khốn này rốt cuộc có cái lai lịch gì, mà lại kiêu ngạo như vậy, thế nhưng dám vênh mặt hất hàm sai khiến Đồng Hoàng tinh quân.

Tư Mệnh tiên quan che miệng, nhỏ giọng bát quái với hồ ly tinh: “Tên khốn đó là Nam Thần tôn. Từ lúc đương kim thượng đế nhất thống Thiên giới, vốn có ngũ phương thượng đế nay nhập vào làm một, liền không chia thành ngũ phương thượng đế nữa, chỉ có ngũ phương chính thần tôn mà thôi. Hắn chính là một trong năm vị chính thần tôn này—— Nam Thần tôn. Hắn cũng là một hóa thần, lại là Tây Hải Phượng Lân châu Châu chủ, còn là Vạn phương chi Vương Phượng vương —— cũng chính là Bạch Ngọc Thư.”

Hồ ly tinh ngạc nhiên lại sợ hãi, trừng mắt cứng lưỡi: “Không nghĩ tên khốn có lai lịch lớn như thế này lại đến đây. Hắn một mình kiêm nhiều chức vị, Thiên giới có thiếu người cũng không thể thiếu đến thế chứ?”

Tư Mệnh tiên quan nói đến thập phần khẩn thiết: “Cũng không phải thế, phải biết rằng, hắn thế nhưng là truyền nhân của Xích đế Chúc Dung, kế thừa nhâm hóa thần vị của Xích Đế, tất nhiên là hoàn toàn xứng đáng, hắn lại còn là thủ hạ đại đệ tử của Tây Vương mẫu. Côn Luân Dao Trì Thánh mẫu nương nương, đó là loại thân phận tôn quý cỡ nào cơ chứ, chính là đệ tử Thần tổ Bàn Cổ, nên Thượng đế bệ hạ dù sao cũng phải cho Thánh mẫu nương nương vài phần mặt mũi, liền cho thăng nhai này tôn vị Nam Thần, nên quản gì hắn có tài hay không, quan hệ người ta mạnh mẽ thế cơ mà.”

Hồ ly tinh nhất thời hiểu rõ, đối với Bạch Phượng Hoàng dựa vào quan hệ cạ váy mà thượng vị rất là xem thường. Bất quá xem thường thì xem thường, hắn chỉ là một con yêu quái, vẫn không thể trêu vào một vị thần tôn, chỉ đành nghe lệnh xuống nước.

Đệ tử của Hư Ngụy cũng cho Cốt Đầu xuống nước, ba kẻ trong nước hai mắt nhìn nhau, Bạch Phượng Hoàng thân nhiên hạ lệnh: “Đánh một trận!”

Hồ ly tinh không nói gì, ngươi đây là muốn lịch sử tái diễn sao?

Nó động cũng không chịu động, hắc bào yêu quái thì đang bơi lội vui sướng, Cốt Đầu hoàn toàn không nhìn Bạch Phượng Hoàng, muốn trèo lên bờ còn muốn chạy về chỗ ở, trở về tìm Linh Linh.

Bạch Phượng Hoàng muốn bọn họ đánh nhau quả thực rất đơn giản, tùy tay hóa ra bàn đào thực lớn, quăng vào trong nước...

...

Ba con yêu quái trong nước giành bàn đào đánh đến khi thế ngất trời.

Cốt Đầu muốn cướp trở về cho Linh Linh ăn, anh dung trước nay chưa từng có; hắc bào yêu quái là một tên bao tử to, xông vào trước nhất; hồ ly tinh thấy bọn họ tranh giành, ni mã lão tử cũng muốn tranh! Còn có Mãng Xà tinh kia, cũng không biết đã ở đó bao lâu, hóa thành nguyên hình liền hướng về

phía bọn họ anh dừng bơi đi.

Nguyên bản ba “người” biến thành bốn, liều chết hợp lại đánh sóng đánh chết hơn nửa canh giờ. U tuyền gợn sóng nổi lên, chư vị đệ tử ở đây đều khăn trương đến mức lòng bàn tay đỏ mồ hôi, sợ mấy con yêu này lại khơi lên sóng to gió lớn.

Hư Ngụy cũng không nói gì, Bạch Phượng Hoàng tên chết tiệt này tựa như đã định liệu trước, không sợ lại quậy ra đại loạn sao?

Bạch Phượng Hoàng thần nhiên nhìn, hừ lạnh: “Chỉ bằng mấy con yêu này, cũng có thể phá vỡ phong ấn chư thần trộn lẫn trong U tuyền?”

Hắn giương mắt nhìn về phía Hư Ngụy, ý vị thâm trường mím môi nở nụ cười, mắt phượng liềm điểm thần quang lóe sáng, “Xem ra, các lão bằng hữu của bản tôn đều đã trở lại. Nhân nhả vài ngàn năm, cũng đã đến lúc nên hoạt động lại gân cốt rồi.”

...

Cốt Đầu cướp được bàn đào Dao Trì siêu lớn, chạy về trong động, ôm Linh Linh đút cho nàng ăn.

Linh Linh đang ở trong động thu thập quần áo, muốn trở lại Tổ Thần điện. Cốt Đầu không nói hai lời liền nhét thẳng vào long sàng. Linh Linh chỉ ăn một nửa, còn lại định lưu cho Cốt Đầu ăn, nghĩ lại lại nghĩ tới phụ thân, nàng nhất thời thập phần do dự rồi rầu.

Cốt Đầu thấy nàng không ăn, ở trên bàn đào cắn một miếng, miệng đối miệng định đút Linh Linh. Bạch Phượng Hoàng vừa từ U tuyền trở về, chạy khắp mọi nơi tìm Linh Linh, vừa vịn thấy được cảnh này, nhất thời ngũ quan giận dữ!

Bảo bối hắn nuôi lớn, cặp môi thơm chỉ có hắn có thể thưởng, tên phá đám Cốt Đầu này lại dám chạy tới giành giật, đoạt bảo bối của hắn một lần lại một lần, hiện nay còn dám chạm vào cặp môi thơm bảo bối! Quả thực buồn cười buồn cười buồn cười!

Hắn giận sôi lên, bước thật nhanh tới muốn đánh cho Cốt Đầu một trận nhớ đời. Linh Linh nhanh chóng giấu Cốt Đầu ra đằng sau, liếc Bạch Phượng Hoàng đã tức giận đến cái mũi cũng lệch, liền lấy lòng cười: “Phụ thân, Cốt Đầu thúc thúc chỉ đút ta ăn quả đào thôi.”

Bạch Phượng Hoàng mặt âm trầm, nhanh chóng giật lấy Linh Linh ôm vào trong ngực, một cước đá Cốt Đầu bay ra khỏi động. Máu hắn dâng lên, tức giận đến cả người cũng nóng rần, âm u nhìn chằm chằm đôi môi Linh Linh, đột nhiên cúi đầu liền hôn xuống thật mạnh.

Hắn hưng hăng hôn nửa ngày, làm cho môi Linh Linh truyền đến từng trận đau đớn, 'Ngô ngô ngô' giãy dụa ở trong lòng hắn, muốn rời khỏi lòng ngực hắn. Bạch Phượng Hoàng ngẩng đầu, đẩy mất một mảnh u ám mệnh mông. Linh Linh có điểm sợ hãi cái dạng này của hắn, lí nhí kêu: “Phụ thân...”

Bạch Phượng Hoàng cố gắng điều hòa hơi thở, ôm thật chặt nàng nặng nề nói: “Về sau không được để nó thân thiết, bảo bối của ta chỉ có ta có thể thơm, có biết hay không?”

Linh Linh không yên lòng ba phải cái nào cũng được 'Ừ' một câu. Cốt Đầu thúc thúc muốn hôn nàng, nàng cũng không thể không cho nó thân mà! Ánh mắt nàng liếc xuống liền thấy một nửa đại bàn đào còn lại lúc này đã rơi xuống trên mặt đất, trong ánh mắt có điểm đau lòng, đi qua nhặt lên vuốt ve mặt trên dính bụi, còn muốn đi ra ngoài mức nước rửa.

Bạch Phượng Hoàng đưa tay kéo nàng trở lại trong lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Linh đều là tiếc nuối: “Phụ thân, ta còn muốn giữ lại cho người ăn.”

(không hiểu sao dạo này mình cảm thấy không thích nữ chính lắm, đừng mắng mình nhé

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Ai nha quan nhân, đến đây nào!

Ngày hôm sau, khi ăn xong bữa trưa, Bạch Phượng Hoàng liền mang bình Thu Yêu bên trong có chứa Cốt Đầu đi theo.

Đầu tiên, hắn trở về Phượng Lân Châu Tây Hải một chuyến, định tìm cho Linh Linh mấy khóa linh đan.

Còn nhớ đợt trước khi ở phủ nhà Tuyền Châu, Linh Linh đã bị Cốt Đầu hút rất nhiều nguyên khí, dạo này thường xuyên có cảm giác mỗi một vô lực, khôi phục cũng rất chậm. Hắn vốn cũng muốn độ chút nguyên khí cho Linh Linh, nhưng bản thân lại là Hỏa thần, còn Linh Linh vốn là Hải xà, ngay cả ba hồn bảy vía cũng mang mệnh thủy. Nếu hắn trực tiếp độ cho Linh Linh nguyên khí, mặc dù có thể nhất thời chữa khỏi bệnh trạng cho nàng, nhưng suy cho cùng thì hai bọn họ có nguyên khí đối ngược nhau, thủy hỏa bất dung, nếu sau này bị phản phệ cũng là phiền phức lớn.

Mà Tây Hải có đủ các loại tiên từ Hải tộc, giống Linh Linh đều là các sinh vật mệnh thủy. Cho nên khi hắn vừa trở lại Thần Phượng điện tại Phượng Lân Châu, liền lập tức gọi một tên thủ hạ có địa vị cao trong Hải tộc, da mặt dày đòi nàng cho mấy khóa nguyên đan.

Châu chủ mở miệng hỏi mình muốn xin vài thứ, đương nhiên kẻ làm thủ hạ như vị tiên tử kia quả thực vô cùng thụ sủng nhược kinh, không nói hai lời liền lấy ra ba khóa nguyên đan bản thân dùng nguyên khí tinh luyện dâng lên.

Bạch Phượng Hoàng suy tư nhìn mấy khóa nguyên đan trong lòng bàn tay, cảm thấy căn bản là không đủ, lại gọi thêm một vị tiên tử khác tiến vào. Hai vị tiên tử này bình thường cũng luôn vì Bạch Phượng Hoàng mà tranh giành tình cảm. Tuy rằng Châu chủ sớm đã có vị hôn thê, nhưng trong Tứ hải bát hoang vẫn luôn có rất nhiều những vị tiên tử khác mong chờ hắn—— cho dù không thể làm chính phi của người, chỉ cầu được là một vị phi tử bình thường không có tiếng tăm gì trong hậu cung đông đúc, cùng người trăm năm hảo hợp, cũng đã là thiên đại vinh hạnh mỹ mãn.

Vị tiên tử được kêu vào sau kia nhìn thấy ba khóa nguyên đan trong lòng bàn tay Bạch Phượng Hoàng. Tên khốn này cũng không biết là cố ý hay không cố ý mà cố tình làm cho nàng nhìn thấy, làm nàng ta lập tức liền nổi lên ghen tị mãnh liệt, hung hăng cắn răng một cái, mặc kệ bất cứ giá nào, dùng hơn phân nửa nguyên khí tinh luyện ra năm khóa nguyên đan.

Trong thoáng chốc khuôn mặt nàng bỗng trở nên uể oải, lần này chỉ sợ muốn đường tốt trở lại cũng phải cần khoảng năm tháng. Nhưng khi nàng nhìn thấy kẻ đối diện sắc mặt khó coi nhìn mình, trong lòng lại trở nên vừa thông suốt đắc thắng lại vừa thống khoái thư sướng.

Bạch Phượng Hoàng thân nhiên khen ngợi nàng hai câu vô tư, một chút thành ý cũng không có, làm vị tiên tử đầu tiên đi vào nhất thời hận đến nghiến răng nghiến lợi. Bạch Phượng Hoàng chưa từng đặt những đầu đá gay gắt của các nàng vào trong lòng, hắn còn đang mãi suy nghĩ về tám khóa nguyên đan, cảm thấy đại để đã đủ, liền trực tiếp nuốt xuống toàn bộ, hóa thành một đoàn nguyên khí đặt trong đan điền, dự định khi trở về sẽ trực tiếp miệng đối miệng độ cho Linh Linh.

Tên xấu xa này tâm hoài bất quỷ, lúc nào cũng đều muốn ăn vụng đậu hủ. Trong lòng hắn nghĩ đến vui vẻ sung sướng, lại mang theo Cốt Đầu, đằng vân hướng thiên đình bay đi.

Hắn lần này lại bỏ lại Linh Linh trở về thiên đình, tất nhiên là có chút chuyện quan trọng cần để Thượng Đế xác nhận.

Năm đó, cũng là mấy ngàn năm về trước, khoảng một trăm năm sau khi Cộng Công húc đổ Bát Chu Sơn, khi ấy, Bạch Phượng Hoàng tuổi còn thực trẻ, vẫn chỉ là một tiểu tử lông cánh còn chưa mọc đủ.

Đến một ngày, hắn cùng với Thượng Đế - cái lão già không đứng đắn, vụng trộm sau lưng nương nương chạy tới Nguyệt cung đùa giỡn Hằng Nga tiên tử, thuận tiện đòi Hằng Nga tiên tử cho uống rượu hoa quế. Hai kẻ bọn họ ngồi trên thềm đá Nguyệt cung, uống say tới mức ngã chổng vó mơ mơ màng màng. Mà Thượng Đế cũng không khép chặt cái mồm, liền nói với hắn về chuyện cũ một trăm năm về trước.

Toàn bộ lời nói của Thượng Đế khi ấy Bạch Phượng Hoàng cũng không nhớ quá rõ ràng, nhưng nội dung đại thể là, năm trong trận chiến Bát Chu Sơn, hung thần Tướng Diêu đã chạy trốn. Mà ở trăm năm về trước, khi hắn bị Thần Long tộc tìm được, tất cả hợp súc tru sát hắn, nhưng cũng chỉ bị hủy đi thân thể, nguyên thần vẫn toàn vẹn, tựa hồ là ý muốn của tổ tiên Thần Long tộc trong Khử Hối—— Thủy Nữ. Thủy Nữ còn từng mang nguyên thần Tướng Diêu đi lên thiên đình tìm bệ hạ, thỉnh cầu Thượng Đế cho phép nàng lưu lại nguyên thần Tướng Diêu, vì hắn trọng tổ* thân thân, thu làm thuộc hạ cho mình dùng.

*Trọng tổ: Tái tạo, làm lại. Ở đây có nghĩa là tái tạo lại thân thể của thần cho Tướng Diêu

Hắn lúc ấy mơ mơ màng màng ngẩng mặt nằm trên thềm đá, còn rất bất mãn nói Thượng Đế bệ hạ chỉ sợ là đã thả hổ về rừng, ngày sau hậu họa vô cùng, nhưng Thượng Đế lại nói cái này thật sự là bất đắc dĩ.

Thượng Đế nói, Thủy Nữ lặng yên ở trong Khử Hối mấy vạn năm, nguyên bản vẫn tường an vô sự. Chỉ là từ trăm năm trước Cộng Công húc đổ Bát Chu Sơn, khiến thiên địa nghiêng ngả, nước trong Dao Trì chảy ngược xuống Khử Hối. Khử Hối vốn yên lặng mấy vạn năm, nay nước biển nổi sóng, năm tòa thần sơn cũng cuốn theo dòng nước mà trôi đi. Năm tòa thần sơn này tuổi thọ đã hơn mười vạn năm, xuất hiện từ thời Thái Cổ - thời kì hai vị thần đế——'Thức' và 'Hối', dùng để phong ấn Hỗn độn ác thú Thái Cổ trong Thú tộc tiên trận. Nay thần sơn phát sinh dị động, trận pháp phong ấn Thú tộc Hỗn Độn cũng bởi vậy mà sinh ra vết nứt, mấy trăm năm qua vẫn phải dựa vào Thủy Nữ lấy thần lực hàn gắn trận pháp. Ngay cả Thủy Nữ thân là đệ tử Thức đế, nữ thần Thái Cổ, năng lực tất nhiên là mấy kẻ hậu bối như bọn họ không thể so với, mấy trăm năm qua thần lực cũng đã hao mòn gần hết sắp chống đỡ không nổi, phải tìm giúp đỡ. Tướng Diêu giới không thủy, đúng là kẻ thích hợp nhất. Nếu có thể lấy thủy tinh hoa trong Khử Hối trọng tổ thân thân cho hắn, năng lực của hắn so với ngày xưa chỉ có thể càng mạnh hơn mấy lần, đương nhiên có thể thay thế nàng trấn giữ Ngũ Thần trận.

Sau này Bạch Phượng Hoàng vô tình nhớ tới chuyện này, còn từng phái thủ hạ đi Khử Hối tìm hiểu, cũng chưa từng nghe nói đến việc Khử Hối có liên quan tới kẻ nào tên là 'Tướng Diêu'. Hắn còn tưởng là Thủy Nữ cho dù trọng tổ thân thân Tướng Diêu làm hắn sống lại, cũng đã làm cho hắn tên tuổi mới và thân phận mới, xem như từ nay về sau không còn quan hệ với kiếp trước, lại thêm Thượng Đế đối với việc này không hề đề cập tới, hắn liền không để mấy chuyện rối rắm này trong lòng.

Mà nay hắn nghe được từ chỗ Hư Ngụy rằng Tướng Diêu thế nhưng lại lấy tên tuổi thật sự mà hiện diện nơi nhân thế, hơn nữa còn từng xuất hiện trong mấy năm cuộc đời Linh Linh. Hắn rất là để ý, sợ tên đáng ghét đó vì báo thù chuyện năm đó sẽ làm chuyện không tốt với Linh Linh, liền vội vàng chạy về Thiên giới muốn tìm Thượng Đế hỏi lại thật cẩn thận.

Hắn trở lại Nam Hòa cung truyền gọi tiên quan cấp dưới đi Lăng Tiêu cung hỏi rõ xem hiện tại Thượng Đế đang ở đâu. Đợi đến khi tiểu tiên quan trở về hồi báo, hắn nghe xong, về mặt bất đắc dĩ.

Thượng Đế lớn tuổi rồi mà vẫn không nên nét, nghe nói là lại lặng lẽ chạy tới đùa giỡn Hằng Nga tiên tử, hôm sau lại vừa vụng bị nương nương bắt được, lúc này đang bị phạt quỳ ở trên Tru Tiên đài*, quỳ được một khắc liền đánh xuống một đạo thần lôi. (đọc đoạn này thấy khổ thân Thượng Đế ghê ^&^)

*Chắc mọi người ai hay xem phim Trung Quốc về thần tiên ma quái cũng biết nhỉ, Tru Tiên đài nổi tiếng là bờ vực thăm trên tiên giới, người phạm nhay

xuống từ đây sẽ thịt nát xương tan, hồn phi yên diệt biến mất khỏi thế gian ngay tức khắc. Thần tiên cũng chẳng khá hơn gì, đứng ở trên bờ sẽ bị gió lạnh nơi đây cửa rách linh hồn chân nguyên, nhảy xuống, nhẹ thì mất đi tiên thể, rơi xuống phạm trần, phải chịu 9 kiếp trừng phạt mới có thể trở về tiên giới, nặng thì hồn phi phách tán, đã thể lại còn bị tra tấn trong đau đớn một cách từ từ, dễ dàng nhập ma. Nói chung thì đây là nơi tra tấn và trừng phạt những tội lỗi nặng nhất của tiên nhân trên tiên giới.

Bạch Phượng Hoàng nghĩ lúc này chắc không nên đi qua quấy rầy nhả hứng của hai vị ấy, chỉ đành ngồi ở trong Nam Hỏa cung chờ đợi.

Hắn vốn đã đáp ứng Linh Linh chỉ đi nửa ngày rồi sẽ trở về, trở lại cùng nàng dùng bữa tối. Vậy mà lần này, ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, đã thấy sắc mặt trời đỏ sậm đang lặn xuống phía tây. Mão Nhật tinh quân đã chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, ráng chiều tà nhuốm khắp bầu trời thiên đình, ắt hẳn nhân gian cũng đã khói bếp nổi lên bốn phía. Hắn chỉ sợ sẽ về muộn, đành dùng mây trắng truyền một phong thư cho Linh Linh, nói rằng hắn còn có việc tối nay mới trở về được, bảo nàng dùng bữa trước, không cần chờ hắn.

Một mình dùng xong bữa tối, Bạch Phượng Hoàng lại đi ra phía sau điện tắm rửa, xong lại thay một bộ nguyệt bạch cầm bào mềm mại thoải mái đi ra. Hắn mặc một bộ cầm y màu tím, quý khí bức người, vạt áo dài màu nguyệt bạch, thể nhưng cũng có một kiểu phong vị xuất trần đặc biệt.

Lúc này sắc trời đã tối sẫm lại, trong điện thấp sáng bằng hàng ngàn viên dạ minh châu rực rỡ như ban ngày. Hắn lại truyền tiên quan cấp dưới đến hỏi một phen, ai dè Thượng Đế và Dương Hôi nương nương vẫn như cũ nhả hứng trần trề, làm tên ngu ngốc này một mặt trong lòng nhớ nhung Linh Linh, một mặt chỉ đành trông mong chờ đợi ở trong cung.

Hắn ngồi ở ghế, rảnh rỗi liền lôi Bạch Cốt Tinh đi ra nghịch. Hắn đề Cốt Đầu đi ra đương nhiên không phải vì việc này có liên quan gì tới Cốt Đầu, mà là vì đề phòng đồ ngốc này thừa dịp hắn không đề ý chạy đi tìm Linh Linh.

Cốt Đầu từ trong bình Thu Yêu chui ra ngã chống vó trên mặt đất, vừa đứng lên đã muốn chạy. Bạch Phượng Hoàng chậm rãi nâng tay, đánh ra một đoàn quang mang vây khốn nó. Cốt Đầu đánh thì đánh không lại hắn, chạy cũng chạy không được, nếu đổi thành hắc bào yêu quái ngu ngốc kia thì nó đã sớm phát cuồng cường ngạnh phá vỡ kết giới. Nhưng tính cách nó cũng không tồi, không ngu ngốc, đơn giản hồ hững hờ mắt nhìn hắn một cái, khoanh chân ngồi trên mặt đất tìm cách lấy lại sức.

Bạch Phượng Hoàng đang muốn mở miệng châm chọc nó, bỗng ngoài điện lại vang lên giọng nói lo lắng của tiên quan: “Công chúa, thần tôn thật sự chưa từng hồi cung mà...”

Bạch Phượng Hoàng vội vàng phẩy tay áo một cái, dùng kinh lực đem Cốt Đầu quét ra sau, vừa đứng lúc đại công chúa Thần Long tộc nhắc chân xông thẳng vào, quả nhiên thấy Bạch Phượng Hoàng đang nhàn nhã nằm nghiêng trên bảo tọa, chiết phiến để ngang cầm, mắt phượng nhắm lại lười biếng nhìn nàng.

Nàng hừ lạnh một tiếng, Bạch Phượng Hoàng tên khốn này hồi cung thể nhưng lại gạt nàng, may mà nàng có người ở bên Thượng Đế!

Long Thâm nhắc lần vẩy dài tha thướt lại phiền phức tiến vào trong điện, lại cũng không đem bất mãn nói thẳng ra, bước chân nhẹ nhàng lay động tiến tới: “Ngọc lang, người đây là làm sao vậy, không muốn nhìn thấy ta sao? Ta có chỗ nào không tốt người nói cho ta biết nha nói cho ta biết nha nói cho ta biết nha người phải nói cho ta biết nha?!”

Nàng thật giống như con gió nhẹ vũ động bay lên, nhào vào lồng ngực Bạch Phượng Hoàng, kéo kéo vạt áo hắn lại lay lay hắn thật lực, khóc đến lê hoa mang vũ diễm đậm đáng yêu. Bạch Phượng Hoàng thần nhiên đẩy nàng ra: “Nếu đã nói bản tôn không ở đây, người còn dám tự tiện xông vào là sao?”

Thần sắc Bạch Phượng Hoàng lạnh như băng, tên xấu xa này từ trước tới nay hi nộ vô thường, âm tình bất định. Khi hắn vui vẻ sẽ nguyện ý sủng người hết mực, đó là nhu tình mật ý nói cười, oanh oanh yến yến ngọt ngào ngào, nhưng đến lúc vô tình, tên khốn này lạnh còn hơn cả bang Bắc Cực. Mấy trăm năm nay Long Thâm đã chịu đủ dãi ngộ lạnh lùng này, cũng đã tới luyện được da mặt dày tựa như tường thành vậy. Nàng môi đỏ mọng khê mở, ngày thơ làm nũng: “Người ta nhớ người thôi.”

Một lần nữa nàng lại mềm mại uốn éo đi tới đẩy ngã hắn, chủ động dâng lên môi đỏ mọng kiều diễm. Kỹ thuật hôn môi của nàng sau khi trải qua khóa trường kỳ huấn luyện của vị cao thủ tình trường Bạch Phượng Hoàng cũng đã trở nên rất là nổi tiếng, lỗ hóa thuần thanh, cái lưỡi thơm tho mềm mại, linh hoạt trắng mịn, có thể hôn nam nhân đến dục, tiên, dục, từ.

Bạch Phượng Hoàng nằm ngửa ở trên tọa ý rộng rãi, chậm rãi nhướng mắt, cái người đã mang hết mọi chiêu thức quyến rũ, luôn không có biện pháp tránh khỏi sự bám dính của nàng, bị đẩy ra.

Long Thâm không thuận theo: “Ngọc lang Ngọc lang, người đã lâu rồi chưa yêu ta ...”

Trời đất chứng giám, thực ra Long Thâm không phải là đại sắc nữ hoặc là lâu không được thỏa mãn mà biến thành cơ khát thèm thường như sói như hổ, mà là một nữ nhân ở rất nhiều thời điểm cần nam nhân dùng hành động đến chứng minh hắn vẫn đang có hứng thú với mình... Được rồi, cho dù là tính thú cũng được! Nàng muốn, bất cứ giá nào.

Bạch Phượng Hoàng cho dù thực sự vô tâm tình, nhưng tối nay, nàng cũng quyết không đạt được mục đích không bỏ qua.

Nàng thần nhiên nở một nụ cười, mềm mại đẩy Bạch Phượng Hoàng ra, tựa như biến thành một con Phượng Hoàng giương cánh, vẩy bay lên lộ ra một thân thể tuyệt đẹp xoay tròn, lui tới chính giữa đại điện, vỗ tay một tiếng, đại điện vốn sáng sủa đột nhiên tối xuống, ngọn đèn trở nên mê ly mộng ảo. Nàng dựng thẳng ngón tay thon dài trắng nõn được tô son đỏ chót, đặt lên đôi môi no đủ mọng nước, ý bảo hắn: “Hừ... Không được nói chuyện.”

Ánh mắt của nàng quyến rũ xinh đẹp đến cực điểm, đột nhiên cời ra vẩy ngoài thực nữ, liền lộ thân hình bên trong với vũ y đủ để làm nam nhân khấp

thiên hạ nhất tề phun máu mũi.

Nàng đeo lác chân, trên cái gáy tuyết trắng là vòng cổ mã não làm nổi bật lên da thịt như ngọc của nàng, trên thân chỉ mặc duy nhất một tà áo mảnh che đi hai khỏa ngực căng tròn, phía dưới mặc váy dài đồng sắc mỏng tang, nhìn thì tưởng bình thường, chỉ là ở phía bên trái, xẻ một đường dài trực tiếp lên đến đùi.

Đường cong cao ngất no đủ kia (ngực), vòng eo tinh tế mềm mại, cặp đùi đẹp thon dài thẳng tắp, quả thực là đáng người ma quỷ, da thịt nõn nà tinh tế, trắng nõn mềm mại dưới ánh đèn mờ mịt mông lung lại lộ ra sắc thái màu phấn hồng tràn ngập mùi vị sắc dục. Bạch Phượng Hoàng có nheo lại mắt một chút, nàng liền hướng tới tân khách duy nhất trên thượng ý gửi một nụ hôn gió, hai chân trắng tuyết mảnh khảnh dẫm trên thảm màu đỏ hồng, đáng người mạn diệu thướt tha uyển chuyển xoay tròn nhanh nhẹn múa vũ, tựa như muốn bày hết mọi vẻ diễm mị cho người.

Thân mình Bạch Phượng Hoàng chậm rãi dựa ra sau, tựa trên lưng ghế dựa xem xong điệu nhảy, liền vỗ tay: “Long nhi, lại đây.”

Long Thấm ngay lập tức bay đến, tựa như một con bướm rực rỡ bay vào tron ngực hắn, ánh mắt nóng bỏng rực sáng chờ mong hắn ca ngợi khen thưởng.

Bạch Phượng Hoàng ôn nhu vỗ vỗ mặt nàng: “Trở về tắm rửa đi ngủ đi.”

Long Thấm học máu, muội muội người, thực muốn đá kích lòng tự tin của lão tử đến mức này sao?

Nàng vốn cũng có chút hoài nghi Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa này có người khác, lại không nghĩ ra là ai.

Ngày trước bởi vì tam muội chết thảm, Bạch Phượng Hoàng hận đại để cũng sinh ra một chút loại tình cảm áy náy hối hận, từ đó liền thu lại chút phong lưu lang thang, tính tình cũng thành thật hơn. Tuy rằng đánh chết cái nết không chữa, ngẫu nhiên cũng sẽ vui đùa, gặp dịp thì chơi với vài nàng tiên nữ, thả rông con ngựa (nghe đến câu chửi “Đồ ngựa giống” chưa?), bất quá cũng chỉ là thoáng qua mà thôi. Từ lúc nàng và Bạch Phượng Hoàng định ra hôn sự tới nay, nàng dám khẳng định từ đó về sau Bạch Phượng Hoàng cũng chỉ có một nữ nhân là nàng, nhưng mà... Từ sau khi hắn xuất quan, hắn trở nên thật không bình thường.

Nàng nghĩ tới việc Bạch Phượng Hoàng đi tới nhân gian, tuy rằng lòng có nghi hoặc, lại cảm thấy nữ tử nhân gian, có thể có được mấy nữ tử có mỹ mạo mà so được với nhóm tiên tử thiên đình? Chỉ riêng làn da hạng nhất của nàng đã không thể so sánh cùng rồi! Bạch Phượng Hoàng ở Thiên giới không tìm được đồ tốt, mà lại đâm đầu tìm ở nhân gian? Quả thực vô lý.

Nàng nghĩ tới một khả năng khác: “Người lẽ nào là... Không được?”

Nam tử ai cũng không thể khiêu khích nghi ngờ về vấn đề này được, Bạch Phượng Hoàng quả nhiên giận tái mặt: “Người thật muốn thử?”

Long Thấm ngao nghể ngẩng cằm: “Ta chỉ sợ là người không được!”

Bạch Phượng Hoàng rồi đột nhiên tóm lấy nàng vào trong lòng, lạnh lùng nheo lại mắt ngoan độc nói: “Đợi cho đến lúc cầu xin đi, hôm nay là người tự mình muốn chết!”

Long Thấm khẽ vỗ hương khăn đào qua chớp mũi hắn: “Ai nha đến thôi, quan nhân...”

Vì thế, đêm này, Bạch Cốt Tinh ở ngay phía sau rèm thực không tự nguyện bị bắt nhìn một hồi đồng cung tuồng so với đánh giặc còn kịch liệt dưng mãnh hơn, ánh mắt nó vẫn vô cùng thuần khiết lại mê mẩn...

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nói đến chuyện cũ của bọn họ thì cũng thật dài...

Nói đến chuyện cũ của bọn họ thì cũng thật dài...

Sáng sớm hôm sau, rốt cuộc Bạch Phượng Hoàng cũng được nghe tiên quan báo lại, Thượng Đế bệ hạ bị phạt húng sét đánh cả đêm đã hồi cung, liền lập tức đứng dậy mặc quần áo đến Lăng Tiêu cung cầu kiến, cẩn thận hỏi Thượng Đế về việc Tướng Điều trùng sinh.

Lúc này, ở Nam Hoa, Hư Ngự cũng còn đang ôm Mãng Xà tinh đang quấn chặt lấy mình mà khò khò ngủ, tiến tới gõ cửa phòng Tư Mệnh tiên quân.

Trong lòng Hư Ngự, đối với mối quan hệ tay ba giữa Bạch Phượng Hoàng, Linh Linh và Bạch Cốt Tinh chung quy vẫn muôn phần rối rắm lại lo lắng.

Mới đầu, dùng một cái không biết Tà Thần Tướng Điều chui từ đâu tới, hắn đã lo nghĩ rất nhiều. Sau đó lại phát hiện hắc bào yêu quái ấy thể mà lại là Cộng Công! Nay, lại liên lụy tới bên người Xích đế đứng sau Bạch Phượng Hoàng... Năm đó, Xích đế đã từng có một hồi đại chiến Thiên giới với Cộng Công, giờ những nhân vật trọng yếu năm ấy từng bước từng bước liên tiếp xuất hiện. Lại thêm trước đây Bạch Phượng Hoàng cũng đã thử nghiệm một

phen ở U tuyền, cũng đã xác minh suy đoán của bọn họ: Đại họa U tuyền lần trước quả thật có chỗ kỳ quái, hiện tại gần như có thể khẳng định là do Tướng Điều gây nên.

Mà Tuyền Châu Huyết thi trận xảy ra không lâu sau đó, chỗ nào cũng hiển lộ những điều quỷ dị kỳ quái.

Đối phương không tiếc công, tỉ mỉ bày ra một cái thiên đại cạm bẫy như vậy, mượn tay Hư Ngụy khởi động Huyết thi trận. Địa sát Huyết thi trận ấy uy lực kinh người như thế, bọn họ căn bản là không hề có cơ hội tìm được một đường sống. Nhưng không ai ngờ, kẻ đã thiết kế ra thế trận này, thế nhưng đột nhiên thu tay lại vào giây phút cuối cùng, thả cho bọn họ một con đường sống.

Không! Nói 'Thu tay lại' cũng không chính xác. Mục đích của bọn họ, cũng không giống như muốn lấy tính mệnh của mấy người bọn hắn, lại càng giống thử hơn.

Thử cái gì đây? Hư Ngụy cũng không thể nói rõ, khi ấy hắn hôn mê bất tỉnh, cũng không hiểu rõ tình huống lúc đó. Sau đối với Hi Chân và Linh Linh hắn đều cẩn thận hỏi qua, đem quá trình đó xoay đi vắn lại trong lòng rất nhiều lần, bài trừ hết thảy những khả năng không thể xảy ra, để cuối cùng còn sót lại một lí do duy nhất, tuy rằng làm người ta khó có thể tin, nhưng cũng là kết luận cuối cùng.

Âm mưu Tuyền Châu Huyết trận, mấu chốt không ở đâu khác, mà ngay trên một người hắn vẫn xem nhẹ, nhìn như cũng không giống như một người trọng yếu, Linh Linh. Nói cách khác, việc mà kẻ thiết kế Địa sát Huyết thi trận muốn thử thăm dò, có liên quan tới chuyện của Linh Linh.

Thử cái gì chứ? Hư Ngụy nghĩ đến nỏ đầu cũng nghĩ không ra nguyên do.

Mà đối với lai lịch của Cốt Đầu, Hư Ngụy sớm đã có hoài nghi. Đương nhiên hắn tự biết, cho dù trực tiếp đến hỏi, Hi Chân cũng sẽ không nói cho hắn. Hắn liền có lòng muốn từ phía Linh Linh để tìm hiểu phương diện này.

Nhìn thái độ Bạch Phượng Hoàng, hắn cũng có thể mơ hồ đoán biết Cốt Đầu cùng Bạch Phượng Hoàng và Linh Linh trước kia có liên quan với nhau, trong khoảng thời gian đó tất nhiên bọn họ cũng cất dấu một ít chuyện không để người biết. Nếu có thể biết lai lịch Linh Linh, có lẽ những nghi hoặc này có thể tìm được đáp án.

Khi còn ở trên thiên đình, đa phần thời gian hắn cũng luôn ru rú trong nhà, không hay hỏi đến tiên gia bát quái sự* xung quanh. Về chuyện tình yêu của Bạch Phượng Hoàng, hắn có nghe nói qua một ít, nhưng rốt cuộc cũng không được đầy đủ, đành đi thỉnh giáo Tư Mệnh tiên quan.

*Đại ý ở đây là Hư Ngụy muốn nói hắn là người kín tiếng ít lời, không hay thọc mạch vào chuyện riêng của những vị tiên khác.

Nói đến việc này, Tư Mệnh tiên quan quả thật thao thao bất tuyệt. Hắn muốn làm thuyết thư giảng chuyện, Hư Ngụy cũng không tiện đánh gãy, chỉ đành ôm Mãng Xà tĩnh đang ngồi trên đầu gối, chăm chú nghe hắn kể.

Đầu tiên Tư Mệnh tiên quan rót một ly trà uống nhuận hầu, thanh thanh cổ họng liền bắt đầu giảng:

Việc này nói đến cũng rất dài, phải ngược dòng đến mấy ngàn năm về trước, chính là sau khi Cộng Công giận mà húc đổ Bát Chu sơn.

Khi đó, chư thần vô tôn*, ai nấy cũng làm theo ý mình. Trong đó, hai thế lực cường đại nhất, chính là hai bên Cộng Công và Chuyên Húc**. Vì tranh đoạt đế vị, cả hai lưỡng bại câu thương, ngược lại khiến cho đương kim Thượng Đế thừa dịp chiếm lợi, trở thành Thượng Đế tối cao, lại dùng thủ đoạn sét đánh lòi đình nhanh chóng dẹp tan đám loạn thần, phân phong chư thần làm tứ phương Đại đế, sau đó lại dùng mấy trăm năm lấy cường quyền và thủ đoạn, như tầm ăn rỗi, mở rộng thế lực khắp nơi, cuối cùng nhất thống Thiên giới, trở thành đương kim Thượng đế duy nhất mà Thiên giới cúi đầu.

*Chư thần vô tôn: Không có người đứng đầu.

**Theo truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, ông là Thiên Đế ở phương Bắc, tên là Cao Dương, cháu của Hoàng Đế. Theo Sử ký, Hoàng Đế và Luy Tổ có 2 con trai là Huyền Hiêu và Xương Ý. Xương Ý được phong ở Nhục Thủy, lấy người con gái của thị tộc Thục Sơn là Xương Phó và sinh ra Chuyên Húc.

Hoàng Đế: Vị đế vương trong truyền thuyết, còn được gọi là Hiến Viên Hoàng Đế, được suy tôn là tổ tiên của dân tộc Trung Hoa cùng với Viêm Đế và Thần Nông. Hoàng Đế được xem là người phát minh ra xe kéo, thuyền, nhà cửa phòng ốc, văn tự, âm luật, lịch pháp, hệ thống quan chức... là những yếu tố tối cần thiết của nền văn minh.

Luy Tổ: là một nhân vật nữ trong huyền sử Trung Quốc. Theo Sử Ký Tư Mã Thiên - Ngũ Đế bản kỷ và một số thư tịch quan trọng khác thì bà là chính phi của Hiến Viên Hoàng Đế. Tương truyền Luy Tổ là con gái của Tây Lăng thị thời viễn cổ, Công Tôn Hiến Viên hỏi còn làm thủ lĩnh bộ lạc Hữu Hùng nghe tiếng bà đoan trang hiền thực đã mang đồ sinh lễ sang Tây Lăng thị hỏi cưới. Bà sinh được hai đứa con, trong đó có Xương Ý, sinh ra cháu là Chuyên Húc.

Khi đó, Bạch Phượng Hoàng chưa được phong làm Nam Thần tôn, hắn lại nhờ trận chiến Côn Luân- Bát Chu sơn mà một trận thành danh, nổi tiếng khắp tứ hải bát hoang, kể tục Chúc Dung nhậm chức Hòa thần, lại càng vì có công lớn tại Côn Luân mà được Tây Vương Mẫu nương nung thu làm thủ hạ Đại đệ tử, được nương nung vạn phần yêu thích. Mất thấy hắn đến tuổi kết hôn, nương nung liền thỉnh Thượng Đế chỉ vì việc hôn nhân của hắn. Mà lần này Bạch Phượng Hoàng quả thật đã trèo cao, Thượng Đế bệ hạ vì hắn chọn thê tử, chính là một vị trong Thần Long tộc Long Tổ ở Khư Hối — Thủy Nữ.

Lại nói tiếp, tính đến thời điểm hiện tại, Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa hắn, kỳ thật cũng đã từng sở hữu tới ba vị hôn thê. Bỏ qua Bạch Linh, cùng với Đại công chúa Thần Long tộc Long Thẩm bây giờ, vị hôn thê đầu tiên của hắn lai lịch lại bất phàm, đó chính là Thủy Nữ đại danh đình đình.

Nói tới vị Thủy Nữ kia thực sự là có bối cảnh cực kì lớn. Nàng là Thần Long tộc Long Tổ xuất thân từ Khử Hối, là Thần Long nhất vĩ (vĩ là đuôi) đầu tiên. Hiện nay tứ hải Long tộc, cho dù không có quan hệ sâu xa với nàng cho lắm, cũng phải gọi nàng một tiếng Thủy tổ. Nàng lại còn là đệ tử của Nam Hải thần đế 'Thúc'.

Vào thời điểm Bàn Cổ tổ thần khai thiên tích địa, thế gian này vốn tồn tại ba vị thần đế: Thần đế Hỗn Độn tối cao, Nam Hải thần đế Thúc cùng với Bắc Hải thần đế Hốt. Bọn họ sinh ra từ hồng mô, sinh tồn trong thời Thái cổ, là những vị thần sinh ra từ tự nhiên thời đại viễn cổ cách đây hơn mười vạn năm——“Tự nhiên thần” là chỉ những vị thiên thần sinh ra từ thiên địa linh khí tự nhiên dựng dựng(sinh) ra, Bàn Cổ, Hỗn Độn, Thúc cùng với Hốt đều là Tự nhiên thần, cùng với đám thần tiên thế hệ sau được sinh ra căn bản không phải là cùng một đẳng cấp.

Thủy Nữ là đệ tử Thúc đế, người ngấm lại bồi phận của nàng cao bao nhiêu?

Côn Luân Tây Vương mẫu người hẳn là biết đến, thế nhưng vị ấy là đệ tử Bàn Cổ thần tổ, xem như vị đại thần thượng cổ thứ hai. Tây Vương mẫu phụng mệnh Bàn Cổ thần tổ, chủ trương Tây hải Côn Luân, mà Thủy Nữ cũng từ mấy vạn năm trước, từ sau khi Thúc đế đại nạn tiêu vong, tiếp nhận mệnh lệnh từ Thúc đế, là nữ thần chủ quản Khử Hối trông coi Ngũ sơn thần trấn. Vốn từ xưa đã có thuyết tây Côn Luân đồng Khử Hối, Khử Hối ở Bắc Hải cách xa tới cả tỉ lý, là tới tận cực đông, nơi nguồn nước khắp thiên hạ hội tụ, là thánh địa của thần tiên, lại là nơi phong ấn bộ tộc Thượng cổ ác thú Hỗn độn, là địa phương đặc biệt quan trọng. Sau khi đương kim Thượng Đế nhất thống Thiên giới, cũng ban ngọc chỉ thân phong Thủy Nữ làm thần tôn đứng đầu Khử Hối, nàng và Thánh Mẫu Côn Luân đứng đầu Dao Trì nổi danh là tôn chủ đại thần.

Nhưng Bạch Phượng Hoàng lại không mong muốn làm vợ chồng với người thậm chí hơn hẳn mấy ngàn mấy vạn tuổi.

Khi đó tuổi hắn còn rất trẻ, tuổi trẻ tất khí thịnh, làm sao có thể đồng ý mặc cho cường quyền bài bố? Hắn một lòng kéo dài hôn sự, mà hắn kéo dài cũng hiệu quả, sau đó đến một ngày, cũng chính là năm trăm năm sau khi Cộng Công húc đổ Bất Chu sơn, Thủy Nữ bỗng nhiên biến mất. Sợ là nàng giống như mọi vị thượng cổ đại thần khác, đại nạn đã đến, liền trở về thiên địa gặp Bàn Cổ tổ thần rồi đi.

Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa này thực vui vẻ một thời gian, đoạn thời gian đó hắn cũng không chịu đi tới Khử Hối, mỗi khi Tây Vương mẫu truyền lời cho hắn muốn hắn tới Khử Hối, hắn nếu có thể chắc đã trốn tới chân trời mất. Sau khi Thủy Nữ biến mất, bỗng một lần kia, hắn liền chủ động nhận việc xin đi giết giặc mà tới Khử Hối, một chuyến đi này khi trở lại liền đưa về một hải xà vốn đang say ngủ ngàn năm.

Nói tới Bạch Phượng Hoàng của thiên đình, quả thực chính là cái tên nổi tiếng phong lưu khắp tứ hải bát hoang.

Hắn nhân việc bắt nạt với hôn sự cùng Thủy Nữ, cho nên tác phong hắn bắt đầu trở nên có vấn đề. Đáng tiếc hàng năm Thủy Nữ ẩn cư tại Khử Hối, ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra dù chỉ một lần, bộ dạng nàng là sống hay suối, đồng bằng hay đồi núi nhấp nhô thế nhân cũng không ai biết được, cũng không thêm quan tâm chuyện ngoại giới. Cho nên Bạch Phượng Hoàng tên khốn này có vô tình vô si, cố ý gây sự như thế nào đi chăng nữa, chuyện tình của hắn huyền ảo đến mức tứ hải bát hoang đều biết, Thủy Nữ thủy chung vẫn kín như bưng, chừng ra cái loại phong thái ta mặc kệ ta không thêm quan tâm người—— người phong lưu hay không phong lưu đối với ta chỉ là việc con con còn không bằng sợi lông mao, dù sao có công mài sắt, có ngày nên kim* cũng là người, mà không phải lão tử.

*Ý Thủy Nữ là phong lưu nhiều, xxoo đương nhiên cũng nhiều, dùng nhiều thì gãy sắt cũng thành kim châm đó mà....

Bạch Phượng Hoàng đợi đã lâu mà vẫn không thấy được tin tức từ hôn, hắn vừa tức vừa buồn bực lại không có cách nào. Nghĩ đến hắn là một thanh niên trẻ trung phơi phới hội tụ đủ điều kiện tốt đẹp như thế lại bị chôn vùi trong tay một lão bà, nhất thời đầu óc bị cửa kẹt, liền không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, đơn giản vô đã mẹ lại sứt, ở trên con đường tác phong có vấn đề này, càng chạy càng trật.

Ngày ngày tháng tháng, thẳng thẳng này coi như thực sự bị phong lưu hóa, danh phù kỳ thực, cho dù sau này Thủy Nữ tự dung biến mất, hôn sự cũng không giải quyết được gì, hắn cũng không có cơ hội quay đầu lại là bờ.

Trên thiên giới sau này không biết có một gã nào đó chuyên đi lưu truyền danh ngôn, Bạch Phượng Hoàng liền bị hắn truyền miệng cho người đời, khắp nơi khẩu khẩu tương truyền cho Tứ hải bát hoang Tam giới Lục đạo, nói 'Vừa thấy ngọc lang lắm chung thân'.

'Ngọc lang' đương nhiên là chỉ người phong lưu phóng khoáng, đi tới đâu là để lại nợ tình tới đó, làm cho biết bao cô nương thầm thương trộm nhớ hàng đêm tơ tưởng, mà lỡ dở chung thân, trong số đó đương nhiên là có Phượng vương Bạch Phượng Hoàng (ở đây nói là Bạch Ngọc Thư nhưng từ đầu truyện tới giờ chỉ thấy tên Phượng vương là Bạch Phượng Hoàng, còn Bạch Ngọc Thư chỉ là tên của một mảnh hồn của hắn nhập xuống trần gian thôi mọi người nhé). Thế nhưng nào có ai hay, vị 'Ngọc lang' phong lưu thành tính này, hắn cũng từng là một thiếu nam ngây thơ nóng nảy chờ mong một tình yêu thuần khiết ngọt ngào, hắn cũng là bị người hiểu lầm, mà người gián tiếp khiến hắn đến nông nỗi này, Thủy Nữ, đến giờ mặt cũng chưa thấy đâu, 'Vừa thấy' (ý anh này bảo là trước giờ chưa ai thấy mặt Thủy Nữ, vừa lộ diện làm hôn thê Bạch Phượng Hoàng liền làm ảnh bị hiểu lầm to tướng) không làm gì hơn liền làm cho 'Lâm' đến tình thế bực này, thành một kẻ phong lưu xấu xa khắp tứ hải bát hoang không ai không biết, thật đúng là bị kịch.

Trong Nam Hoa cung của hắn, suốt cả ngày khắp nơi đều là oanh oanh yến yến khắp nơi nũng nịu lời lời kéo kéo, hắn quả thật có chút hư hao quá độ. Vừa vận đi một chuyến tới Khử Hối nhặt được Hải xà tinh này, là một sinh linh cực độ thuần khiết do hải tâm (giống trái tim của biển, ý nói linh khí của Khử Hối) nuôi dưỡng, thế nhưng cực kì bỏ dưng, hắn đã nghĩ muốn lấy nó để bồi bổ thân mình, đầu tiên là trở về Dịch Trì- nơi linh khí dư thừa nhất trong Nam Hoa cung để tĩnh dưỡng, tĩnh dưỡng xong sẽ làm 49 món thịt rắn đủ loại. ——”

Kết quả tên ngọc ấy lúc đó mới vừa chủ quản chức Nam Thần tôn, vẫn còn rất nhiệt tình, vội vàng với những công vụ của Nam Hải, nhất thời quên khuấy mất hải xà. Chờ đến khi hắn nhớ lại, hải xà kia được linh khí trong Dịch Trì tắm bổ, thế nhưng lại vỡ lòng có thần thức. Như thế này rồi thì hắn khó mà ăn được nữa, sẽ bị xem như là sát sinh, Bạch Phượng Hoàng chỉ có thể đem hải xà này trở thành sủng vật nuôi dưỡng trong cung.

Hải xà này cũng có thiên tư cực cao, tính ra nó chỉ được nuôi dưỡng ở Dịch Trì bất quá năm mươi năm ngắn ngủi, liền có thể hóa thành hình người. Cũng

giống như trẻ mới sinh, nó mang hình dáng là một tiểu nữ oa bốn, năm tuổi, lần đầu tiên hóa thành hình người chính là ở trước mắt Bạch Phượng Hoàng.

Ngày hôm ấy, là lúc nửa đêm, Bạch Phượng Hoàng phong lưu xong rồi hồi cung. Sau đó, hắn đi tới Dịch Trì đào hạt sen ăn. Lúc hắn đang ghé vào bên cạnh ao vui đùa đào bới, chợt nghe một tiếng vui cười kiều kiều thủy thủy của hài đồng ngay gần bên tai, trên mặt bỗng nhiên có xúc cảm mềm mềm lạnh lạnh. Hắn ngẩng đầu liền gặp, dưới ánh trăng u tĩnh, trong tầng tầng lớp lớp lá sen trùng điệp, một tiểu nữ nhi bốn năm tuổi, mặc một thân váy đỏ nhỏ nhắn, trên đầu điểm trang một nụ hoa nhỏ nhắn, trên khuỷu tay là một dải lụa trắng xinh đẹp tha thướt, ngồi ở trên chiếc lá sen xanh lục nhìn hắn cười khúc khích, đôi mắt to đen nháy ẩn sau làn tóc mai vút sáng long lanh, cánh tay nhỏ bé trắng nõn, mềm mại lạnh lạnh nghịch ngợm sờ soạng trên mặt hắn.

Bạch Phượng Hoàng đem nàng ôm trở về. Một kẻ chưa từng chăm sóc đứa nhỏ như hắn vậy mà đối với tiểu nữ oa này cũng có vài phần yêu thích, hắn gọi nàng là Linh Linh, thường sau khi phong lưu xong, sau khi về còn nhớ rõ đi xem học nghiệp của nàng, quan tâm ăn mặc của nàng.

Mà tiểu hải xà này thay đổi bộ dáng cũng rất chậm rãi, nàng chỉ tốn năm mươi năm liền tu luyện thành hình người, nhưng lại mất tới mấy ngàn năm để trưởng thành thành một tiểu cô nương mười bốn, mười lăm tuổi. Tiểu cô nương từ bé vốn đã luôn ngưỡng mộ, không muốn xa rời Bạch Phượng Hoàng. Mà Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa này ngày thường cao lớn tuấn mỹ, phong độ uy phong, quyền cao chức trọng lại là đại thần tiên pháp lực cao thâm, đúng là đối tượng hoàn hảo để nhóm tiểu tiên từ Thiên giới điên cuồng mê luyện. Bạch Phượng Hoàng đã đi qua vạn bụi hoa, lại chẳng dính dù chỉ một phiến lá, làm sao có thể để một tiểu xà tinh như nàng vào trong mắt.

Hắn là một Nam Thần tôn cao quý, vạn phượng chi vương Phượng vương, lại có được huyết thống thượng cổ thần đế nổi trội xuất sắc, xứng đôi được với hắn đương nhiên là nữ tử vĩ đại số một số hai Thiên giới. Hắn cũng không muốn làm ra bất cứ mối quan hệ bất chính nào với sủng vật của mình, liền đưa tiểu cô nương cho Tây Vương Mẫu làm thủ hạ sai phái, thế nên hai người tách ra, một đoạn thời gian dài sau không gặp lại.

Lại nói hai người này chỉ sợ cũng là nghiệt duyên thiên định, Bạch Linh ở chỗ Tây Vương mẫu cố gắng tu đạo, lại nhu thuận nghe lời, Thánh mẫu nương nung cũng phi thường yêu thích nàng, liền cho nàng làm một đạo chủ. Đáng thương nàng dù có cố gắng nỗ lực đến mấy, cũng chỉ là một tiểu tiên nữ nhỏ bé như hằng hà sa số những hạt cát ven Tây Hải, muốn có địa vị không có địa vị, muốn xuất thân không xuất thân, cho tới bây giờ cũng không ở trong danh sách tuyển thế của Bạch Phượng Hoàng.

Lại nói tới năm ấy, thiên đình phát hiện phong ấn ngũ tiên trận giam Hồn Độn Thú tộc có biến động khác thường, liền lệnh cho Bạch Phượng Hoàng đi trước tới Khử Hối xem xét. Bạch Phượng Hoàng hắn ta bị hơn mười con Hồn Độn thú lao ra khỏi phong ấn đánh cho trọng thương ngã vào biển sâu, Bạch Linh đứng lúc đuổi tới liền lao theo xuống đáy biển cứu được hắn. Tên ngu ngốc đó mơ mơ màng màng cũng không biết là người nào cứu hắn, nhưng tất xấu phong lưu của hắn lại tái phát, nhu tình chân thành cầm tay người ta lên, đưa tín vật đính ước, còn thề son sắt nói tương lai nhất định phải cưới người ta làm Thần phi của mình.

Sau này hắn trở về thiên đình lại quên khuấy mất chuyện này, hắn hứa loại chuyện này trong một năm không đến mười lần thì cũng phải đến tám lần, hắn cho tới bây giờ chỉ diễn đúng lúc mà thôi. Chính là lúc này quả nhiên là hắn lại bị lật thuyền trong mương, hắn không nhớ rằng hắn đã đem tín vật đính thân phượng tộc bọn họ kim vũ linh cho người ta, còn tưởng rằng để ở trên biển, còn hoàn toàn không có nguy cơ ý thức lại thông đồng với tam công chúa Thượng Thần Long tộc, suốt ngày phong hoa tuyết nguyệt thật là phong lưu thích ý. Việc này lan đến Tây Hải, vài vị tỷ muội của Bạch Linh vì nàng bất bình, liền đem việc này kiện lên cấp trên của hắn là Thượng Đế.

Thượng Đế đối với việc xử lý việc tranh cãi cảm tình của Bạch Phượng Hoàng đã cực kỳ thuận thực, thẳng nhai này một năm nháo những việc như thế này không biết bao nhiêu lần. Kết quả tỷ muội Bạch Linh đem ra tín vật phượng tộc đính hôn, Thượng Đế lập tức quá sợ hãi, sợ hãi than cho Bạch Phượng Hoàng thẳng nhai này rốt cục cũng có ngày lật thuyền trong mương. Thượng Đế rất là coi trọng, lập tức nghiêm túc hạ lệnh Bạch Phượng Hoàng phải ngay lập tức cưới Bạch Linh làm vợ.

Bạch Phượng Hoàng mặt ngoài đáp ứng, nhưng vẫn tìm đủ mọi loại lý do kéo dài hôn sự, lén vút vị hôn thê sang một bên mà thân thiết với tiểu tam. Cũng không nghĩ rằng Bạch Linh cô nương này quả nhiên là nữ tử buru hân hung mãnh nhất Thiên giới từ trước tới nay, không có người thứ hai! Nay Thiên giới chúng tiên gia nói về nàng, người nào không giơ ngón tay cái lên tán dương một phen rằng không ai có thể quyết đoán và có dũng khí như nàng?

Đừng nhìn cô nương này bình thường nũng nịu, nhu thuận lại dịu ngoan, nếu chỉ biết nhìn nhận chịu đựng làm sao có thể lưu danh sử sách! Nàng trực tiếp mang thượng cổ thần khí 'Cửu thiên thần vòng' từ chỗ Tây Vương Mẫu, tóm gọn lấy Long Tam nhi kia bắt về trên đảo của nàng, cột vào trên trụ Thiên Nhai, dùng Hồng Liên nghiệp hỏa thiêu rụi nàng ta.

Đáng thương Long Tam công chúa kia, một đại mỹ nhân như hoa như ngọc, giờ lại bị thiêu đến mức toàn thân cháy sém. Chờ đến khi Bạch Phượng Hoàng tới nơi, Long Tam công chúa chỉ kịp mảnh mai u oán gọi to một tiếng: "Ngọc lang..." Liền hương tiêu ngọc vẫn.

Thượng Đế tức giận! Bạch Linh này cũng không nghĩ là mình muốn đắc tội, cũng không đắc tội nổi Thần Long tộc hay sao! Thượng Đế vì bình ổn oán khí Thần Long tộc, hạ lệnh đem Bạch Linh đánh xuống mười tám tầng địa ngục nhận hết luyện ngục khổ, còn không cho nàng chết, thế nào cũng phải tra tấn nàng vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.

Đáng thương Bạch Linh vì Bạch Phượng Hoàng tên khốn này rơi vào cái kết cục thảm như thế, ở dưới mười tám tầng địa ngục ngục ngục mười tám năm, Bạch Phượng Hoàng lại chưa bao giờ đi xuống gặp nàng. Sau đó không lâu liền truyền ra tin Bạch Phượng Hoàng phạt mệnh Thượng Đế cưới Thần Long tộc đại công chúa, Bạch Linh nhất thời luẩn quẩn trong lòng liền nhảy xuống Vong Xuyên...

Một nữ tử khổ sở như vậy, người nghĩ có nên nói trong cuộc sống của nàng, chuyện duy nhất có thể khiến người nghe hơi chút mỉm cười, liền chỉ có thể là —— Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa đó đến giờ này ngày này cũng vẫn không thành thân cùng Thần Long tộc đại công chúa, lại không biết nguyên do vì sao?

Tác giả có chuyện muốn nói nè.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta sẽ nói ra thân phận của hai nhân vật trọng yếu nhất, dùng ở đây bài này mọi nhân vật cũng đã đều xuất hiện.

Thứ nhất, Hồn Độn Thần đế

Tính danh: Hồn Độn

Thân phận: Thượng cổ Thần đế tối cao, cùng

Nam Hải thần đế 'Thúc', Bắc Hải thần đế 'Hốt' đều là nhóm thiên thần đầu tiên cùng sinh ra với Bàn Cổ khai thiên tích địa. Chết vào thời Thái cổ, lấy tinh khí của Thần hóa thành Hồn Độn ác thú làm ác chung quanh, bị nam bắc hai vị thần đế phong ấn nhốt xuống dưới Ngũ Thần sơn trận, đây chính là chung cực đại BOSS.

Bên ngoài: có thể giữ bí mật sao?

Nhân vật độc thoại: Tướng Diêu, Hậu Khanh (lưu ý nè, tên của “Hậu Khanh” trong convert không phải “Hậu Khanh”, mà là “sau khanh”, ta không thể dịch nổi nó là cái gì, nên đành viết bừa, có gì sai sót mong mọi người bỏ qua cho nhé), hai vị ái khanh các ngươi xử trí mọi chuyện nhanh lên một chút, lão tử còn đang bị phong ấn trong trận Ngũ Thần nhìn trông mong chờ có người thả lão tử đi ra huyết tẩy tam giới a uy~.

Thứ hai, Long Khôi Thủy Nữ

Tính danh: Thủy Nữ

Thân phận: Thượng cổ nữ thần, đứng đầu Khử Hối, đệ tử Nam Hải thần đế 'Thúc', thừa kế di chí của Thúc đế thủ vệ Khử Hối. Cộng Công giận húc đổ Bát Chu sơn, làm cho toàn bộ nước trong thiên hạ chảy ngược trở lại Khử Hối, phong ấn Hồn Độn Thú tộc ngũ tòa thần sơn phát sinh dị động, Thủy Nữ phải lấy thần lực gắn kết lại phong ấn Ngũ Thần trận, năm trăm năm sau hao hết thần lực mà tiêu vong.

Bề ngoài: Tóc đen mắt xanh, thanh sam thủy sắc có thêu văn sức ngân long, váy dài thướt tha, phong tư yếu điệu, là hiền tài biển đông ngưng tụ linh khí tạo thành, dung mạo có thể cùng nhật nguyệt tranh huy.

Nhân vật độc thoại: Ta tức! Lão tử còn muốn xuất hiện hơn mười chương về sau, ni mã hiện tại đem bốn tọa tha khỏi cuộc chơi, tác giả ngươi rút cuộc muốn thế nào?!

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đả đảo Bạch Phượng Hoàng!

Mãng Xà tinh ngồi ở trên đầu gối Hư Ngụy, càng nghe mặt càng đen lại —— Bạch Phượng Hoàng đồ rùa con này quả đúng là đồ khôn kiếp (nguyên văn là “không phải là người”, nhưng xét ra thì Bạch Phượng Hoàng có phải là người đâu, hẳn là thần mã, nên nếu để nguyên thì đây không thể coi là một câu chửi được, cho nên mình mạn phép sửa).

Hắn ta là Phượng Hoàng thì cao quý lắm chắc?! Ni mã hắn, hắn là cái thá gì mà có thể coi thường loài rắn chúng ta!

Hải xà tinh cùng nàng- Mãng Xà tinh kia đều là rắn, chính là cùng chung một nhà, cùng kiếm chung ích lợi, Mãng Xà tinh nhất thời liền cùng chung mối thù! Nàng quả thực không thể chấp nhận đồ rùa con điên khùng đáng ghét Bạch Phượng Hoàng kia thêm nữa, liền nắm chặt nắm tay nhỏ, hung hăng hạ quyết tâm: từ nay trở đi, kiên quyết không nhận bàn đào của Bạch Phượng Hoàng, kiên quyết, nhất định, tuyệt đối muốn đánh đổ Bạch Phượng Hoàng!

Đồ ngốc này tức giận, từ trên đầu gối Hư Ngụy nhảy xuống, hấp tấp chạy về phòng, đã thông suốt rồi liền bận bận mãi mãi làm việc. Chờ đến khi Hư Ngụy trở về phòng, liền thấy nó đeo trên đầu một mảnh khăn trắng, ở trên mi tâm có viết chữ “Phượng”, dùng mực màu đỏ thấm chói mắt, mà căn bản chữ 'Phượng' (phồn thể) kia lại bị lỗi chính tả. =. =

Hư Ngụy dờ khóc dờ cười, ôm nàng ngồi lên trên đầu gối, thấp giọng trấn an: “Muội muội, đây căn bản là chuyện riêng của người khác, chúng ta chỉ là ngoại nhân, không tiện can thiệp...”

Mãng Xà tinh làm sao có thể nghe hắn, uốn éo vặn vẹo vài cái chui tọt ra khỏi lòng hắn, chạy ra ngoại phòng, Hư Ngụy lo nàng tới chỗ Bạch Phượng Hoàng sẽ chịu thiệt, chỉ đành cũng đi qua theo.

Lúc đó, Bạch Phượng Hoàng đã đăng vân từ thiên đình trở lại dưới ánh bình minh, đang ở trong phòng giám sát Linh Linh ăn điểm tâm.

Tên xấu xa này cũng không biết là cái dạng tính tình gì, hẳn đêm qua cùng Long Thấm..., vậy mà giờ này đối mặt với Linh Linh, đến nửa điểm chột dạ cũng không biểu hiện ra ngoài, thần sắc vô cùng thản nhiên.

Long Thấm dù sao cũng là vị hôn thê của hắn, hai người đã làm vị hôn phu hôn thê của nhau vài trăm năm, tứ hải bát hoang sớm đều đã biết, chỉ thiếu một tiệc cưới còn chưa tổ chức mà thôi. Mà nay hắn không thể rửa sạch quan hệ cùng Long Thấm, cũng chỉ có thể đành ủy khuất Linh Linh một thời gian.

Trong lòng hắn đã sớm tính toán rất tốt, chờ đến sau khi Linh Linh trở về tiên giới, hắn liền đem nàng giấu ở Đan Huyết sơn trong vương cung phượng tộc, không để cho nàng biết Long Thấm tồn tại. Về phần Long Thấm, nếu nàng ta biết Linh Linh tồn tại, muốn nháo loạn gì với hắn, cũng không nằm trong lo lắng của hắn nữa rồi.

Năm đó Thần Long tộc lấy tính mạng Linh Linh bắt hắn đáp ứng chuyện đám hỏi hai tộc, hôn sự của bọn họ cũng là do Thượng Đế tự mình hạ chỉ, là đám hỏi Long Phụng nhị tộc, quan hệ lớn tới hai tộc, mà không chỉ là chuyện cá nhân. Mấy trăm năm qua, hai cái chủng tộc trong khoảng thời gian này quan hệ càng ngày càng chặt chẽ, căn bản hai tộc đã gần như hòa làm một thể, hôn sự của hắn cùng với Long Thấm đại biểu cho sự kết hợp chặt chẽ của hai tộc, đã vào tình thế nhất định phải làm.

Tên xấu xa này tuy rằng một thân phong lưu hồ đồ, nhưng xét đến đại sự thì hắn vẫn luôn rất nghiêm túc. Hắn đúng hẹn thực hiện hôn ước hai tộc, nhưng những việc khác hắn mới khinh thường để ý đến, hắn chỉ đề phòng Long Thấm, không để cho nàng có cơ hội thương tổn Linh Linh là được.

Nhưng điều quan trọng nhất, hắn ngàn phòng vạn phòng, chính là không thể để cho Linh Linh biết hắn đã có hôn ước trong người.

Tính tình của Linh Linh, tất nhiên là hắn biết được nhất thanh nhị sở. Từ nhỏ Linh Linh đã thấp phần nhu thuận nghe lời, nhưng nếu nàng thực sự nháo loạn, cũng sẽ quyết không chịu thỏa hiệp, nếu không lúc trước cũng sẽ không phát sinh bị kịch hóa thiêu tiêu tam.

Nàng từ nhỏ liền được Bạch Phượng Hoàng chiều đến hỏng rồi, có khi vô tâm làm ra cái tai họa gì cũng sẽ bị hắn dùng quyền đại thế đại ở tiên giới, dùng một cánh tay che trời. Một thần tôn có quyền lực cực lớn, nàng làm việc liền chưa bao giờ lo sợ đến hậu quả, nên cứ thế công chúa Thần Long tộc bị nàng đốt cháy sạch!

Nói lại thì, khi đó nếu nàng muốn thiêu thì sao không vụng trộm mà thiêu, cứ nhiên lại mình mực trương đảm* thiêu ngay giữa ban ngày ban mặt trên đảo của chính mình! Lại nói tiếp, thiêu cũng được, nàng còn dùng Hồng Liên nghiệp hỏa của hắn truyền thụ cho thiêu! =. =

*Ý nói đường đường chính chính

Trên trời dưới đất tứ hải bát hoang, người có Hồng Liên nghiệp hỏa có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa nàng cũng không chuẩn bị dọn dẹp sau đó, sau khi thiêu xong liền bỏ đi, ngay cả Cửu thiên thần võng cũng không thu lại, liền để tại nơi đó, ni mã khỏi cần tra cũng biết là ai làm.

Bạch Phượng Hoàng phải đối mặt nhiều 'bằng chứng như núi' như vậy, cho dù có muốn giúp nàng thoát khỏi tội danh cũng đành hết đường chối cãi, hữu tâm vô lực, vô số lần hắn đều tự hoài nghi, một vị thần anh minh như hắn rốt cuộc tại sao có thể đường ra một cái bảo bối gốc như vậy?

Sau này nhất định hắn sẽ chú trọng việc bồi dưỡng trí lực cho nàng. =. =

Chỉ số thông minh đầu tiên cần được bồi dưỡng vào phần ẩm thực, hơn nữa gần đây hắn cũng khá quan tâm tới một việc khác.

Linh Linh nay mười lăm tuổi mà bộ dạng chỉ như một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi, đã đến thời kỳ trưởng thành phát dục. Mấy ngày trước đây Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa này ánh mắt đều luôn bất động thanh sắc dán trên đáng người nhỏ bé cứng nhắc còn chưa phát dục của Linh Linh, ngo tới ngo lui nửa ngày. Hàng ngày không đứt đoạn, trên bàn ăn của Linh Linh luôn có những món có sử dụng đu đủ, táo đỏ, lạc xuất hiện ——tâm tư cái tên này cho tới bây giờ vẫn luôn sâu không lường được như thế.(Ặc, sâu quá cơ ~)

Hôm nay mới sáng tinh mơ, hắn cứ nhiên gọi người hầu đến nói muốn ăn vài món mặn bổ dưỡng, canh táo đỏ hầm chân giò này, củ từ thanh duẩn sao gà can này, canh cá hổ đu đủ này, canh thịt dê hầm nhân sâm này, tất cả đều là dưỡng nhan nở ngực. Linh Linh ăn đến mức mặt nhăn như trái khổ qua, khổ không nói nổi, nàng vẫn có thói quen ăn đồ ăn sáng là thức ăn nhẹ.(Mấy món này nghe lắng nghe quá, đau hết cả đầu @@”)

Bạch Phượng Hoàng tên này ở bên cạnh thiết diện vô tư giám sát, cứ liên tục đồ lại đồ đầy bát của Linh Linh, bá đạo yêu cầu bắt nàng phải ăn sạch hết thấy. Linh Linh ôm bát thỉnh thoảng trốn tránh chiếc đũa của hắn, về mặt đau khổ cùng hắn cò kè mặc cả, cắn chân gà sẽ không chịu ăn tim gà, uống canh cá hổ không chịu uống canh thịt dê, khốc lóc om sòm chiêu xấu xa nào cũng lòi ra sử dụng hết, Bạch Phượng Hoàng nhìn nàng dầu muối không vào, khốc môi lại lạng lẽ cong lên, trong mắt phượng biểu lộ đều là vui thích tràn đầy.

Lúc này bọn họ cũng giống như những gia đình tầm thường nhất nơi hồng trần thế tục, phu quân cao lớn tuấn mỹ cùng tiểu thê tử yếu kiều xinh đẹp (Nhưng tuổi nàng ấy không khỏi quá nhỏ đi?)* vào mỗi buổi sáng bình thường, đắm chìm trong nắng sớm vàng nhạt, ngồi trước bàn dùng cơm. Một người thì đang ở trong phúc không biết mình có phúc, về mặt khổ đại cửu thâm ôm bát vui đầu đau khổ ăn, một bên khỏe môi lạng lẽ mỉm cười không ngừng gắp đồ ăn qua, bất động thanh sắc ôn nhu biểu lộ tình nũng nịu mật ý, cũng thật có vài phần hương diễm động lòng người.

*Lời tác giả

Lúc này, Mãng Xà tinh đồ ngu ngốc nhà nó thật sát phong cảnh, nộ khí đằng đằng phi vào.

Nàng không đầu không đuôi, vừa vọt vào phòng liền mắng: “Bạch Phượng Hoàng người cái đồ rửa con quả thực không phải là người, tiểu quai quai* là

bảo bối do Cốt Đầu Tinh ngu ngốc tần tần khổ khổ nuôi lớn, không thể để cho người phá hủy nàng.”

*Tiểu quái quái: Cách gọi thân mật dành cho những cô bé từ 7-13 tuổi.

Nàng mắng xong mới nhìn lại đồng thức ăn trên bàn. Mãng Xà tinh vốn có hình người là ngực to eo nhỏ hông cong, dáng người quả thật rất được, mấy thứ này nàng cũng từng ăn không ít, đương nhiên biết là có công hiệu gì. Nàng cực kỳ khinh bỉ, Bạch Phượng Hoàng tên xấu xa này thực là có nội tâm cực độ đáng khinh, xoay mặt hừ ra một tiếng từ trong lỗ mũi: “Tiện nam nhân!”

Bạch Phượng Hoàng vốn cũng rất phiền chán Mãng Xà tinh luôn biến thành bộ dáng Linh Linh khi nhỏ, lúc này thấy nàng không dùng não vừa vọt vào liền chửi bới, hần lạnh lưng giường mắt nhìn về phía Hư Ngụy vừa đuổi vào đến cửa.

Thần sắc Hư Ngụy thực xấu hổ, nếu Bạch Phượng Hoàng trực tiếp tức giận động thủ thì còn đỡ chút, nhưng hần chỉ bất động như núi lạnh lưng nhìn người như vậy, ngược lại làm cho bản thân cảm thấy thập phần đường đột vô lễ.

Hần ôm lấy Mãng Xà tinh vào lòng, vốn là muốn chạy nhanh đi khỏi, Bạch Phượng Hoàng lại lạnh lùng nghiêm mặt, giọng điệu không nóng không giận, đạm mạc thân nhiên đến cực điểm, “Các người nghe ai nói?”

Tư Mệnh cũng đã biết mình sắp xong đời rồi, ở ngoài sân muốn đăng vân giá vũ, lòng bàn chân trơn trượt muốn mau chóng chạy đi. Mí mắt Bạch Phượng Hoàng cũng không nâng chút nào, “Lăn tới đây!”

Linh Linh cũng phát hiện Bạch Phượng Hoàng tựa hồ đang tức giận. Tuy rằng thoát nhìn bộ dáng hần bình tĩnh như vậy, cũng dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến trời trong lạnh nhạt trước khi bão táp tiền đến. Nàng buông chiếc đĩa, nâng nhẹ tay kéo kéo cổ tay áo Bạch Phượng Hoàng.

Hần nghiêng đầu, thấy trên khuôn mặt nàng phủ kín nỗi lo lắng lại có điểm giống như là sợ hãi, liền sẵn giọng ánh mắt cũng dịu xuống, vron cánh tay đuổi ra ôm nàng đặt lên trên đùi, trấn an cọt cọt cái trán của nàng: “Bảo bối, đừng sợ.”

Lúc này Tư Mệnh mới vừa chậm rì rì vừa bò vừa đi tiến vào, chui rúc thẳng vào chỗ góc phòng cạnh cửa sổ, nếu tình huống chuyển biến xấu hần sẽ nhanh chóng thoát ra từ cửa sổ trốn chạy. Bạch Phượng Hoàng cười như gió xuân nhìn về phía hần, giọng điệu chậm rãi kia đặc biệt hòa ái dễ gần: “Đã nói gì vậy, chỉ bằng cũng nói cho bản tôn nghe cùng chút.”

Tư Mệnh phi thường khiêm tốn chối từ: “Chuyện ấy nói ra cũng không có gì thú vị, cũng không dám chậm trễ thời gian quý giá của bản tôn.”

Đôi mắt Bạch Phượng Hoàng bỗng nhiên lạnh lùng: “Một chữ không sót, nói!”

Tư Mệnh biết lần này đã phạm vào kiêng kỵ của thăng nhĩ này, chọc hần xù lông lên, kiên trì khụ hai tiếng thanh thanh cọt họng, giả ý làm ra tư thế muốn bắt đầu bài giảng, một mặt cấp ánh mắt cho Hư Ngụy.

Hư Ngụy cũng biết ý tứ của hần, mặt không đổi sắc chỉ về phía Linh Linh: “Đan thất luyện được của vị sư đang đồ lửa, Linh Linh người đi thay vị sư nhìn sắc lửa.”

Linh Linh thấy rất kỳ quái, trước kia sư phó chưa bao giờ bảo mình đi trước nha. Bất quá cho tới bây giờ nàng luôn thành thật nghe lời, đáp lại: “Nga, đã biết thưa sư phó.” Rồi nhanh chóng trèo xuống từ trên đùi Bạch Phượng Hoàng.

Nào biết Bạch Phượng Hoàng đúng là không lưu tình chút nào, cánh tay không chịu buông lỏng, gắt gao ôm Linh Linh vào ngực: “Cùng nghe.”

Nếu nói trắng ra trước kia Phượng Hoàng còn từng thừa dịp trước kia Linh Linh quên đi quá khứ mà đục nước béo cò, căn bản cũng chỉ là vì hần không muốn nhắc lại đoạn chuyện cũ kia. Nếu hiện tại có kẻ không sợ chết dám đến chạm tới vết sẹo của hần, vậy thì, đơn giản lại thống khoái đâm đĩa đau một lần!

Lại đau thêm một lần, lại càng nhớ rõ ràng hơn, sẽ đối xử với nàng thật tốt, càng thêm quý trọng..

Hần tàn nhẫn cười, ánh mắt trong trẻo bức người: “Nói!”

Lần này miệng Tư Mệnh cũng ngậm chặt y như xác trai vậy, một bộ đánh chết người gia cũng không nói. Tư Mệnh và Bạch Phượng Hoàng quen biết mấy ngàn năm, chẳng lẽ còn không biết hần kiêng kỵ nhất chính là những kẻ sau lưng bàn luận lung tung về Bạch Linh sao?

Mãng Xà tinh cũng là kẻ không sợ trời không sợ đất, nàng thật sự ngay thẳng, giờ ngón tay trắng nõn vung ra khỏi ống tay áo dài rộng, chỉ thẳng vào mũi Bạch Phượng Hoàng: “Hần không nói lão tử nói. Bạch Phượng Hoàng người cái đồ rùa con thật không phải là người, Tư Mệnh hần cái tên hèn nhất sợ người, chẳng lẽ lão tử cũng sợ người! Lão tử hôm nay sẽ vạch trần hết tất thảy, đem cái áo khoác người nguy trang xé tan, đem người đánh hồi nguyên hình, làm cho tiểu quái quái thấy rõ bộ mặt xấu xí của người!”

Tư Mệnh hận không thể đương trường cắn lưỡi tự sát! Ni mã còn không bằng chính hần nói, còn có thể nói uyển chuyển dễ nghe chút. Đẳng này Mãng Xà tinh xuất khẩu thành bản(nguyên văn, nguyên văn!!), lời hay theo miệng nàng đi ra đều có thể biến thành rầm thối.

Bạch Phượng Hoàng lại ôm Linh Linh cười dài mà nghe, trên mặt một chút cũng không tức giận, bộ dáng kia của hần nhìn ở trong mắt Tư Mệnh, thật là làm hần cả kinh không nhẹ.

Tên này lần này thật sự là giận đến cực điểm! Mới có thể bày ra bộ dáng hù chết người không đền mạng như vậy. Hần vẫn còn nhớ rõ lần cuối tên này

bày ra tư thái như vậy, chính là vào mấy trăm năm trước ở trên Thiên cung gặp được hai vị cao cấp Tiên thị Lăng Tiêu cung đang lén lút nói mật Bạch Linh ở trong góc.

Khi đó hắn ta cười dài bảo bọn họ lặp lại một lần nữa, một chữ không thiếu, toàn bộ cẩn thận nghe xong, sau đó nói trở mặt liền trở mặt, trực tiếp gọi thiên binh đem hai tiên nữ đó quăng vào Vong Xuyên, làm cho hai kẻ nói xấu đó cũng phải ném thư tư vị bị vạn quỷ cắn nuốt.

Hai vị kia thế nhưng lại là Tiên thị cao cấp của Lăng Tiêu cung, là người hầu hạ trước mặt Thượng Đế, tục ngữ nói đánh chó còn phải ngó mặt chủ, hắn đến rầm cũng không đánh một cái đã quăng người ta vào Vong Xuyên, thực giống như quét rác lên mặt Thượng Đế, làm ngài tức giận đến thiếu chút nữa dùng một đạo thần lôi trực tiếp bỏ hắn.

Tư Mệnh khi đó đã nghĩ, có phải chăng Bạch Phượng Hoàng hắn ta đã cố tình chọc giận Thượng Đế để cầu cái chết?

Dù sao từ sau khi Bạch Linh nhảy xuống Vong Xuyên, hắn ta liền biến thành âm dương quái khí, thi thoảng sẽ phát điên một bận. Có khi vừa uống một bữa rượu đến nổi mấy ngày mấy đêm sống mơ mơ màng màng, không phải say khướt chạy tới bên dòng Vong Xuyên, giống như không cần mệnh mà nhảy xuống đáy sông, tìm kiếm Cốt Đầu muốn giết hắn, lại tìm kiếm xương trắng của Bạch Linh bị ác quỷ gặm hết, lại chạy tới Dịch Trì không đầu không đuôi tìm kiếm hoa sen, dùng thần lực ở trên mặt nước tạo ra một đóa lại một đóa Bát Bảo Hồng Liên, giống như điên rồi tạo ra hoa sen nở che hết mặt nước, giống như làm như vậy thì một ngày nào đó, Bạch Linh nói không chừng sẽ lại ngồi trên lá sen nở nụ cười với hắn. Nhiều khi các tiên sử của Nam Hỏa cung tìm không thấy hắn, cuối cùng đều lời được ra hắn ta bất tỉnh nhân sự nằm dưới đáy bùn bên dưới Dịch Trì nở đầy hoa sen.

Thẳng đến sau khi lại có tin tức của Bạch Linh, hắn mới khôi phục lại ra dáng người.

Ngày ấy đêm hôm khuya khoát hắn chạy tới tìm Tư Mệnh, trong lòng bàn tay nhưng lại thật cẩn thận áp lấy một đoàn tán hồn như hòa diễm ả ả nhảy lên, cái tư thái nâng niu như trân như bảo của hắn khi ấy, Tư Mệnh mà không biết đây là hồn phách Bạch Linh cũng khó.

Tư Mệnh cũng không đoán ra được Bạch Linh nhảy xuống Vong Xuyên, thế nhưng lại có thể đại nạn không chết. Bạch Phượng Hoàng lấy thần lực mạnh mẽ ngưng tụ lại hồn phách của nàng, Tư Mệnh đã khuyên bảo hắn đây là chuyện nghịch thiên ngàn ngàn vạn vạn lần cũng không được làm, hắn lại cố ý làm, lạnh lùng nghiêm mặt cũng không quan tâm hậu quả nguyên nhân trước sau, liền mạnh mẽ yêu cầu Tư Mệnh ở trên cuốn sổ 'Mệnh cách bạc' vì Bạch Linh mà mở một tờ, viết xuống mệnh số làm hắn vừa lòng. Bọn họ liền xuống địa phủ, tìm Diêm Vương đi cửa sau, đưa Bạch Linh đầu nhập vào luân hồi.

Tư Mệnh tưởng rằng Bạch Phượng Hoàng theo Bạch Linh nhập phạm trần, ai ngờ thẳng nhai này sau đó lại giống như con chim đà điểu, vẫn trốn chui trốn nhui ở Tây Hải, không dám đi gặp Bạch Linh. Tư Mệnh còn khinh bỉ hắn, ni mã sớm biết hôm nay cần gì lúc trước làm như thế, khi người đã chết người mới biết hối, mới biết đau thì có thể làm gì? Mà nay, Bạch Tiểu Linh người thế gian nọ, vẫn còn là tiểu hải xà Nam Hỏa cung sao?

Tư Mệnh yên lặng nhìn về phía Linh Linh ngồi ở trong lòng Bạch Phượng Hoàng nghe lời mờ đầu của Mãng Xà tỉnh mà tỉnh tỉnh mê mê không đáp... Tuy rằng vẫn là khuôn mặt kia, vẫn là đoàn hồn phách ấy, nhưng mà, từ một khắc khi nàng nhảy vào Vong Xuyên kia, Bạch Phượng Hoàng, người có cho nàng cái gì, mọi thứ cũng đã không thể toàn vẹn nữa rồi.

Nàng đã sớm không phải hải xà ngày ấy. Mấy ngàn năm sớm chiều làm bạn, chỉ có người còn từng tí nhớ rõ không quên, còn nàng, cái gì cũng đã quên. Người quan trọng nhất trong sinh mệnh nàng cũng không còn là người. Chỉ có người còn canh cánh trong lòng cho đoạn tình sớm đã tiêu tán như mây khói, hãm ở bên trong không dứt ra được. Còn muốn buông uy nghi của thần tôn đi nguy trang một phạm nhân, giả mạo phụ thân của nàng mới có thể lấy được sự không muốn xa rời đối với người như nàng ngày xưa, người cũng thật sự là quá đáng buồn đáng thương đáng tiếc.

...

“Tiểu quai quai của chúng ta có điểm nào là không xứng với người?” Mãng Xà tỉnh đã mắng nửa canh giờ, nàng vẫn còn chỉ vào cái mũi Bạch Phượng Hoàng mà tức giận mắng: “Ni mã Phượng Hoàng rất giỏi ư? Không phải chỉ là một con chim phá hoại thôi sao? Lão tử một cái tát cũng có thể chụp chết người, người đác ý cái gì!”

Linh Linh cũng cố gắng nghe xong nửa canh giờ, nhưng đầu nàng vẫn mù mịt đến mức danh kỳ diệu.

Mãng Xà tỉnh nói chuyện hoàn toàn không có kinh nghiệm như Tư Mệnh, trật tự nàng nói không rõ, bừa bãi lại thừa thãi, thường thường nói đến chỗ tức giận liền liên tiếp đưa ra những ý tưởng chủ quan, lại thêm một chút chửi bới, mắng đến nước miếng bay tứ tung.

Linh Linh nghe đến choáng váng, đầu căng não trướng, thấy phụ thân bị người ta chỉ vào mũi mà chửi bới không đầu không đuôi như vậy, nàng cũng không tránh khỏi có chút mất hứng. Đến khó cho Bạch Phượng Hoàng bị mắng suốt nửa canh giờ, thế nhưng mặt không đổi sắc. Hắn cúi đầu nhìn về phía Linh Linh, đôi mắt sâu thẳm khó dò, “Người thấy thế nào?”

Trong phòng có một chút im lặng quý giá, bốn ánh mắt đều gắt gao nhìn chăm chăm Linh Linh. Nữ nhân vật chính hiện tại muốn phát biểu ý kiến, trong ánh mắt Tư Mệnh đã muốn bốc cháy lên lửa bất quai cháy hừng hực, lỗ tai dựng thẳng so với thỏ còn cao hơn.

Linh Linh bị bọn họ trừng, trong lòng có chút sợ hãi, nhất là Mãng Xà tỉnh có một đôi mắt to trừng trừng, hung hăng trừng mắt, 'Suru suru' phóng mũi tên nhọn về phía nàng, bộ dáng nếu lời nàng nói ra không hợp ý thì sẽ xông tới cắn chết nàng vậy.

Linh Linh khổ sở suy nghĩ nửa ngày, quyết định dùng cái an toàn nhất, nhọc nhọc nói: “Thieu người... Là không đúng.”

“...” Một trận lặng im.

Mấy người đều có chút không biết nói gì, Mãng Xà tỉnh chỉ tiếc rên sát không thành thép, hận không thể lập tức đi lên giơ cánh tay hung hăng đánh nằng vãi cái tát tai, tát tỉnh nằng, muốn nằng nhớ rõ phải làm một con rắn có tồn nghiêm!

Mắt nằng lộ ra hung quang, Linh Linh cũng có chút sợ, mà bộ dáng hiện tại của Mãng xà tỉnh quả thực rất dọa người. Nằng giương mắt nhìn Bạch Phượng Hoàng, uyển chuyển phát biểu hai câu ý kiến hòng thỏa mãn Mãng Xà tỉnh: “Phụ thân, người là không phải không thích hải xà yêu kia sao? Giả nếu không thích, có thể nói rõ ràng với nằng, nằng sẽ không thiêu chết cháy người... Khả năng chính nằng cũng sẽ không chết.”

Bạch Phượng Hoàng nhếch khóe môi, nhìn nằng thật sâu.

Hắn không nói được một lời, chỉ là nhìn nằng thật sâu. Ánh mắt của nằng trong suốt như vậy, không chứa một tia chỉ trích, chính là dùng giọng điệu thật đáng tiếc thực uyển chuyển cảm thán cho cái bi kịch vốn có thể tránh này, cũng chính là từng chữ từng chữ một, tự tự kiến huyết, tựa như lưỡi dao sắc bén nhất trên đời khoét sâu vào trong ngực hắn —— làm sao có thể không thích, yêu nằng còn không kịp, làm sao có thể ghét bỏ.

“Có một số việc...” Hắn rốt cục lạnh lùng giương mắt, mắt phượng sắc bén như băng nhận nhìn mọi người xung quanh, môi thản nhiên mở miệng, “Bản tôn không làm sáng tỏ, không có nghĩa là người khác liền có thể lập ý nói xấu lung tung.”

Bạn đang đọc truyện *Vũ Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Kỳ thực ta yêu nằng, suốt đời chỉ yêu nằng...

“Có một số chuyện, bản tôn không làm sáng tỏ, không có nghĩa là người khác có thể lập ý nói xấu lung tung.”

Hắn giương mắt phượng sắc bén nhìn thẳng về phía Tư Mệnh, làm Tư Mệnh sợ tới mức cổ co rút lại. Sau đó, từng chữ từng chữ một, hắn gần giọng thật mạnh, dường như hàm chứa hàn băng lạnh lẽo: “Thứ nhất, bảo bối của bản tôn chưa từng thiêu chết cháy Long Tam công chúa bao giờ, hung thủ là kẻ khác. Thứ hai, bảo bối của bản tôn cũng không phải tự mình nhảy xuống Vong Xuyên, mà là trượt chân ngã vào. Thứ ba...”

Hắn nói đến chỗ này liền ngừng một chút, thanh âm dần dần thấp xuống, không còn lạnh lẽo cứng rắn như vậy nữa: “Khi đó, bản tôn cũng không phải là mơ hồ không rõ, không phải chỉ là đồng ý ngoài miệng, cũng không phải là không nhớ rõ mà đưa nhầm Kim Vũ lệnh (tín vật của Phượng Hoàng ở chương trước đã nói rồi đó), mà là...”

Linh Linh nhẹ nhàng giật giật ống tay áo của hắn, cảm nhận được từng từ hắn nói ra đều gian nan khổ sở, muốn khuyên hắn nếu quá khó khăn thì không cần nói nữa, nhưng hắn vẫn kiên định nói tiếp từng chữ từng chữ một: “Chỉ là tình cảm này quá mức mãnh liệt lại tới quá nhanh, làm cho người ta trở tay không kịp, còn ta lại yếu đuối lựa chọn trốn tránh.”

Trốn tránh trở về thiên đình, trốn vào trong lòng nữ nhân khác, nghĩ là có thể làm cho đoạn tình cảm vốn chỉ là thoáng qua này, quên sạch sẽ.

Mấy trăm năm đằng đẳng ấy, hắn cố ý nhấn tâm đối xử với nằng, chẳng quan tâm mà cũng không chịu gặp lại nằng. Sau đó mới phát hiện, trong mấy ngàn năm năm tháng dài đằng đặc đó, sự quan tâm trân trọng đối với nằng đã trở thành bản năng nguyên thủy nhất của thân thể... Hắn, chỉ có thể ngày qua ngày chịu đựng những vương bận cùng tưởng niệm giống như cỏ dại, ở một góc âm u không ai nhìn thấy điên cuồng sinh sôi nảy nở, sau đó đan thành tấm lưới tình rộng dài vô hạn vây hắn ở bên trong...

Mấy trăm năm sau gặp lại, hắn bị trọng thương rơi vào đáy biển Khử Hối vô tận. Nằng bơi tới từ tầng tầng lớp lớp sóng xanh dạt dào, một khắc nằng miệng đối miệng truyền cho hắn nguyên khí, đưa hắn lao ra khỏi mặt biển xanh mênh mông, ánh dương chói mắt đã làm cho hắn đầu vàng mắt hoa, nhìn nằng như trút được gánh nặng nở rộ lúm đồng tiền như hoa sáng lạn, trong con mê mang dường như hắn thấy được lưới tình kia như ập đến, vậy hắn vô lực chống cự, vậy hắn không chỗ trốn chạy...

Hắn hít sâu một hơi, nhanh chóng ôm chặt lấy Linh Linh.

Nằng là bảo bối của hắn, là bảo bối mà hắn phùng* trong lòng bàn tay mà che chở, thương yêu nhập vào trong tâm khảm. Hắn thương nằng yêu nằng còn không kịp, chưa từng có nửa điểm ghét bỏ coi thường.

*Phùng: Nằng niu, trân trọng. Nghĩa đen có thể nói là dịu dàng ôm lấy, áp lấy.

Rất nhiều chuyện, hắn chưa từng giải thích, cũng không cần giải thích với ai, lưng đeo nhiều xú danh hắn cũng chẳng để ý tới. Bảo bối của hắn đã chết rồi, dù là đáy dòng Vong Xuyên hay bên người Cốt Đầu hắn cũng đã mòn mỏi tìm kiếm, nhưng cũng chẳng thể tìm được dù chỉ một hơi thở mong manh của nằng.

Vậy hết thảy còn điều gì quan trọng đâu?

Nhưng nay tâm tình hắn đã hoàn toàn khác. Nằng còn sống, cho dù nằng đã quên mất chuyện cũ trước kia, hắn cũng vẫn như cũ không chấp nhận được lời đồn đại người khác dùng để chửi bới bảo bối của hắn, không chấp nhận được chuyện nằng phải chịu dù chỉ nửa điểm ủy khuất. Ở trong lòng hắn, cho tới bây giờ nằng vẫn luôn là bảo bối trân quý nhất.

Lúc đó, ngay cả Thánh Mẫu nương nương cũng mở kim khẩu, mà Thần Long tộc cũng không chịu từ bỏ ý đồ, nửa bước cũng không đồng ý thoái nhượng. Hơn nữa, nữ vương Thần Long tộc thương yêu ái nữ, lại càng hận không thể bắt Linh Linh giải lên Tru Tiên đài chịu sét đánh trăm ngàn lần.

Thượng Đế nỗ lực hòa giải, Bạch Phượng Hoàng cũng lấy lòng đưa hết từng đồng từng đồng lễ vật trân quý tới các trưởng lão Thần Long tộc Khử Hối, vài vị trưởng lão mới 'vất vả' khuyên phục nữ vương bệ hạ đáp ứng, nếu có thể làm đám hỏi cho hai tộc, sẽ tha Linh Linh tội chết.

Bọn họ lúc ấy tâm tư có chứa những gì, Bạch Phượng Hoàng tự nhiên lòng như gương sáng. Nhưng tính mạng Linh Linh nằm trong tay bọn họ, hẳn cũng chỉ có thể tổ chức đám hỏi Long Phượng, vì đại giới đòi lấy "tha thứ" của Thần Long tộc, từ từ hình sửa án thành ở tù chung thân, bắt Linh Linh nhốt vào dưới mười tám tầng địa ngục, nhận hết luyện ngục khổ, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Thượng đế nghĩ đến chuyện Bạch Linh thiêu chết Long Tam công chúa tội không thể tha, giữ được một mạng đã là vạn đại khai ân, cũng đồng ý đưa Bạch Linh nhốt vào dưới mười tám tầng địa ngục, lại tự mình ra mặt tư hôn Bạch Phượng Hoàng và đại công chúa Thần Long tộc, cho Thần Long tộc mặt mũi, đến lúc này bọn họ mới vừa lòng.

Dù sao từ sau khi Thủy Nữ chết, Thần Long tộc Khử Hối cũng dần dần xuống dốc. Bọn họ tuy rằng xuất thân cao quý, nhưng lại không quyền không thế, bất quá là một đám quý tộc hữu danh vô thực, xa xa không bằng Phượng tộc do có Bạch Phượng Hoàng thân ở địa vị cao mà như mặt trời ban trưa. Bọn họ một lòng muốn có đám hỏi cùng Phượng tộc, nên cũng không thêm quan tâm sống chết của Bạch Linh.

Bạch Phượng Hoàng lại dùng hết mọi biện pháp, lại đối với Long Thẩm mọi phương che chở, làm cho nàng khẳng khái một mực với chính mình, cùng mấy đại trưởng lão cùng giúp hẳn khuyên nữ vương Thần Long tộc, đáp ứng sẽ không truy cứu chuyện Linh Linh.

Hắn lại đi cửa sau chỗ Diêm Vương, ám chỉ bọn họ đóng cửa giam người là được, hành hình thì thôi đi, nếu hẳn phải đau lòng, hậu quả tất nhiên sẽ rất lớn. Nhưng hẳn cần bản không hề giúp đỡ cứu chữa cho nàng, cũng chưa bao giờ đi xuống nhìn nàng một cái. Sự phân nộ chính là điều duy nhất chống đỡ không để hẳn nhìn nàng.

Hắn không thể lý giải được việc bảo bối diệu ngoan thiện lương của hắn lại có thể làm ra chuyện thiêu chết Long Tam công chúa hung tàn bạc bẽo này, liền giống như phụ mẫu, để tránh đứa nhỏ giẫm lên vết xe đổ, lại muốn nàng nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc, không thể không sử dụng roi vọt.

Dù sao cũng là bảo bối hắn một tay nuôi lớn, ý nghĩ trong lòng hắn có thể nói, giống như là cha mẹ đánh đứa nhỏ, đứa nhỏ càng quậy càng cứng cha mẹ lại càng đau lòng nhưng vẫn phải cắn răng hung hăng đánh tiếp, không đánh đến khi nàng chịu thua nhận sai thì không thể dừng. Bạch Phượng Hoàng đợi mười tám năm, chờ một ngày nào đó Linh Linh chịu cúi đầu nhận sai với mình, kết quả, hắn chờ được lại là tin nàng đã chết...

Khi Diêm Vương lấy tay áo che mặt khóc ròng, chạy lên Nam Hố cung báo với hắn, Bạch Linh sau khi nghe nói hắn sắp cưới đại công chúa Thần Long tộc, liền bị thống nhảy xuống dòng Vong Xuyên, thi cốt vô tồn chết mất xác, hắn còn đang ôm Long Thẩm, ở trong điện ngắm nhìn tiên cơ ca múa biểu diễn. Lúc ấy, hắn liền giống như bị trúng định thân chú, bụng ỉu rệu giống như tượng đá, nửa ngày vẫn không nhúc nhích. (Đoạn này vừa thương vừa giận, vừa giận vừa thương...)

Hắn nhớ tới đêm u tĩnh đó, dưới ánh trăng dịu dịu, nàng ngồi ở trên lá sen thật to, cười 'hi hi' với hắn...

Nhớ tới khi nàng còn rất nhỏ, cười không xong một đụn mây, bay ra ngoài cửa thiên cung nghênh đón hắn, nghiêng ngả lão đảo nhào vào trong lòng hắn, vui vẻ hô: "Tôn tôn, tôn tôn, người đã về rồi ~~~"

Nghĩ tới ngày đó, hắn ngã vào đáy biển Khử Hối vô tận lạnh như băng, nàng tựa như nhân ngư xinh đẹp dưới biển sâu, tóc dài như hải tảo phiêu tán giữa tầng tầng sóng biếc boi về phía hắn, kéo hắn lên khỏi mặt nước. Hắn hóa ra Kim Phượng linh vũ, cứng rắn nhét vào trong tay nàng, trước khi hôn mê nói với nàng: "Gã cho ta đi, dưới vầng nhật nguyệt, ta sẽ dùng danh nghĩa Vương Phượng, lấy lễ chính phi mà cưới nàng, cưới nàng làm vương hậu phượng tộc của ta, làm thế tử của ta. Vĩnh viễn thương nàng, cả đời chỉ yêu mình nàng..."

...

Căn bản người ta chỉ sau khi mất đi mới biết quý trọng, sau khi làm sai mới biết việc mình làm là sai.

Hắn chỉ lo muốn sửa lại tính tình quậy cường mạnh mẽ của nàng cho đúng, lại không ngờ đến nàng cư nhiên quậy cường ngay cả mệnh cũng không cần ...

Sau khi hắn đi xuống địa phủ mới biết được, hóa ra trong mười tám năm này, nàng ở địa phủ chịu khổ biết bao nhiêu.

Lần đầu tiên hắn không đem phần nộ bị thống phát tiết ở trên người người khác. Hắn không hề động thủ thiêu chết quý sai đã hành hình nàng, hắn chỉ yên lặng đứng ở nơi nàng từng chịu hình, một lần lại một lần sờ qua những vết máu loang lổ trên hình cụ, sau đó ngửa mặt lên trời cười to, cười đến roi đầm đìa lệ nóng.

Là bởi vì hắn cứ cách mấy ngày liền phái tiên quan xuống dưới thúc giục, thúc giục hỏi Diêm Vương bảo bối của hắn vì sao còn chưa lên, các người rút cuộc có khuyên bảo nàng không, liền bởi vì hắn không ngừng tạo áp lực, Diêm Vương càng ngày càng thúc giục, quý sai phụ trách trông coi sợ sẽ bị liên lụy mà bắt đầu giấu Diêm Vương thì hình với Linh Linh, ý đồ dụng hình bắt nàng cúi đầu.

Đến lúc đó hắn mới biết được, tâm can bảo bối hắn từng phụng ở trong lòng bàn tay mà che chở, trong hơn mười năm qua, ở nơi hắn nhìn không thấy, đã phải chịu quá nhiều khổ sở, đau đớn...

...

Bạch Phượng Hoàng ôm chặt Linh Linh, nhắm mắt lại dùng mặt mình cọ cọ nàng, cúi đầu lặp đi lặp lại: “Gà cho ta đi, dưới vầng nhật nguyệt, ta thề sẽ dùng danh nghĩa Vương Phượng, lấy lễ chính phi mà cưới nàng, cưới nàng làm vương hậu phượng tộc của ta, làm thê tử của ta. Vĩnh viễn thương nàng, cả đời chỉ yêu mình nàng...”

Hư Ngụy cứng rắn ôm Mãng Xà tỉnh đi ra ngoài, đồ ngu ngốc này còn đang ra sức giãy dụa lớn tiếng ồn ào: “Tiểu quái quái à, nguoi, nhất định trăm ngàn lần không được bị tên rùa con không biết xấu hổ này lừa gạt...”

“Phụ thân rất khổ sở sao?” Linh Linh yên lặng ngồi trong lòng Bạch Phượng Hoàng, hắn dùng sức ôm nàng thật chặt, làm nàng cảm thấy có chút đau. Nàng có thể cảm nhận được những bi thương khổ sở như thủy triều của hắn vây quanh chính mình, nhưng nàng cũng không biết an ủi hắn như thế nào.

Cả cuộc đời dài đằng đặc của hắn, cùng với lời giảng giải ngu ngốc của Mãng Xà tỉnh, Linh Linh nếu có thể nghe hiểu được hải xà tỉnh trong chuyện xưa là chính mình, thì phải gọi là kỳ tích. Nhưng nàng biết Bạch Phượng Hoàng trong chuyện là nói phụ thân nàng, nên nàng trầm mặc thật lâu.

Thân là 'kẻ đứng ngoài xem', nàng xem xét sự tình sẽ khách quan hơn một chút, nàng liền cảm thấy hải xà tỉnh kia làm vậy thực không đúng. Cho dù cái cô Long Tam công chúa kia có làm kẻ thứ ba, nàng đánh nàng ta mắng nàng ta cũng được rồi, nhưng mà tàn nhẫn lại huyết tính tiêu sấu người ta, còn làm chính mình cũng thực mệt mỏi mà chết, thực không có lời.

Nàng còn cảm thấy phụ thân cũng có sai, phong lưu khắp nơi, kết quả hại chết hai người phụ nữ.

Nàng nguyên bản tuổi còn nhỏ, tình yêu nam nữ nàng cũng chỉ có một khái niệm mơ hồ. Lần này nghe xong lời mắng chửi đầy căm phẫn của Mãng Xà tỉnh, nàng mới đột nhiên thông suốt mà hiểu rõ một vài chuyện. Không thể không nói, tình yêu của nàng chính xác ra chính là do Mãng Xà tỉnh chỉ điểm, cuối cùng gian nan hình thành.

Lúc này nàng đang ngồi trong lòng Bạch Phượng Hoàng còn nghĩ, về sau khẳng định nàng sẽ không tìm một người phong lưu đại hoa tâm* như phụ thân làm phu quân.(Thông minh đấy!)

*Phong lưu đại hoa tâm: Nói chung có nghĩa giống hoa hoa công tử, ý nói trong lòng muôn vạn đóa hoa(chỉ người phụ nữ, người trong lòng), mà thực sự cũng chẳng lưu lại đóa nào.

Bạch Phượng Hoàng tên ngốc này nào đâu có biết hắn đã bị từ sâu trong lòng nàng ghét bỏ, hắn lúc này còn đang rất ưu thương, mắt phượng nặng nề nhìn nàng: “Bảo bối, nói cho ta biết, nếu là con, con sẽ tha thứ cho kẻ đã làm con tổn thương vô cùng sâu sao?”

Linh Linh lão khí hoành thư* thờ dài, nói một câu đặc biệt có trí tuệ: “Mọi người đều đã chết, còn nói cái gì mà tha thứ với không tha thứ đâu?”

*Ý ở đây giống “ông cụ non” trong tiếng việt đó.

Nàng đi theo Hư Ngụy tu đạo nhiều năm, tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng cũng mưa dầm thấm đất, còn có thể nói ra chút đạo lý: “Người chết giống như đèn tắt, tắt cả những yêu hận tình thù này thật ra cũng giống như ngọn nến cháy rồi khói bay, tan đi sẽ biến mất, sẽ không tồn tại. Người đã chết thì tốt rồi, hồn về địa phủ, sau khi uống canh Mạnh Bà qua cầu Nại Hà, quên sạch sẽ những chuyện cũ trước kia, đi đầu thai chuyển thế, bắt đầu lại một lần nữa. Còn lại người sống nơi dương thế, đêm khuya tỉnh mộng khóc thương bọn họ, hoài niệm bọn họ, ngày lễ ngày tết đi bái tế bọn họ, bọn họ cũng không biết, cũng sẽ không để ý. Con người nơi dương thế, lưu giữ niệm tưởng là tốt, nhưng nếu tạo thành một cái lồng giam hãm nhốt chính mình lại không chịu đi ra, cũng chỉ là làm khổ chính mình.”(Đoạn đầu của đoạn này mình dịch không hay lắm, nhưng đại khái ý nó là thế, nếu có gì không chính xác mong mọi người thông cảm)

Bạch Phượng Hoàng lắng lắng nghe. Cho tới bây giờ hắn vẫn luôn không coi ai ra gì, trong lời người khác nói nếu có gì hắn không muốn nghe cũng sẽ một mực không để ý, chỉ có lời nói của Linh Linh, từng câu từng chữ hắn đều đặt trong lòng. Hắn bỗng nhiên gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Linh Linh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nở một nụ cười sáng rỡ như ngọc với hắn, mong muốn dùng nụ cười tỏa nắng xóa tan những âm u tích tụ cõi lòng hắn, trong đôi mắt to tròn đầy chờ mong nhìn hắn: “Sau này phụ thân sẽ không khổ sở nữa được không?”

Cặp mắt phượng của Bạch Phượng Hoàng vẫn nặng nề nhìn nàng như cũ, nhìn bộ dáng của hắn dường như cũng không thực sự thông suốt.

Lòng sắt kia hắn thoát ra không nổi, khi đó Linh Linh vì hắn mà phải chịu khổ chịu nhục lại đắc tội người ta, cũng không phải vài câu nói ngắn ngủi đã có thể tiêu tan. Hắn nhìn nàng một lúc lâu, nhẹ giọng mở miệng: “Bảo bối, ta có chuyện đã giấu nàng. Kỳ thật ta yêu nàng, thực rất yêu nàng.”

Linh Linh ngạc nhiên: “Phụ thân... Người đang nói chuyện với con sao?”

Tình cảm trong ánh mắt hắn quá nồng liệt, ần ần tràn đầy áp lực gọn sóng, tựa như rượu lâu năm theo dòng thời gian lắng đọng lại càng thêm thuần túy, trong khoảnh khắc mở bình, mùi vị cay xè hộc mắt tràn ra... Tình cảm trong ánh mắt kia nồng liệt cực nóng, cũng quá phức tạp lại rất tội nghĩa, rất hiếm có làm người ta nhìn không hiểu nghĩ không thông.

Hắn tựa như đang nhìn nàng, lại tựa như đang xuyên thấu qua nàng, cách mấy trăm năm sinh tử mờ mịt năm tháng trời như mây khói, cách mười kiếp luân hồi cách thời gian mệnh mang, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng năm ấy làm hắn đau triệt nội tâm.

“Đúng thế.” Bạch Phượng Hoàng nhắm mắt lại, sâu kín thấp giọng thờ dài.

Tiếng thờ dài kia trầm thấp lâu dài, sâu triển miên, như khúc “Chung nhân tán”* khi kết thúc lưu lại dư vị ngân nga, uyển chuyển lưỡng lự, theo gió phiêu

phiêu miểu miểu mà biến mất vô tung.

*Người chia ly

Hắn cái gì cũng không nói nữa, chỉ ôm chặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cái này gọi là tình duyên mỹ thực? (Không “Mỹ” tí nào đâu, tin mị đi ==””””)

Mấy ngày hôm sau đó, không khí giữa Linh Linh và Bạch Phượng Hoàng từ đó trở đi liền thoáng có chút vi diệu.

Linh Linh bắt đầu trở nên trầm mặc lạ thường, dường như cả người luôn tràn ngập tâm sự. Nàng cũng không đối với Bạch Phượng Hoàng thân thiết không muốn xa rời như trước nữa, có đôi khi lẳng lặng nhìn hắn, trong ánh mắt cũng tràn đầy nghi hoặc.

Bạch Phượng Hoàng bất động thanh sắc, vẫn sủng ái nàng như trước đây. Chỉ là Linh Linh bắt đầu thường xuyên truy vấn hắn về mẫu thân ca ca, trái lòng phải hỏi hắn.

Hắn cũng không trực tiếp lừa gạt Linh Linh, nhưng cũng vẫn dây dưa kéo dài. Hắn thầm nghĩ muốn để hết thảy thuận theo tự nhiên, lại thực quý trọng khoảng thời gian được ở bên Linh Linh như thế này, tựa như chỉ có hai người, cùng nhau đi qua những năm tháng bình bình lặng lặng. Cho dù chỉ là lừa mình dối người, nếu cả hai cứ được ở bên nhau mấy trăm năm như vậy, đối với hắn, cũng đã đủ lắm rồi. Hắn đương nhiên biết giấy không bọc được lửa, chuyện gì phải tới cũng sẽ tới. Nếu có một ngày Linh Linh biết được chân tướng, đến lúc đó hắn cũng không e ngại.

Linh Linh là bảo bối do hắn một tay nuôi lớn, ngay cả là cha mẹ thân sinh huyết mạch tương liên cũng đừng mong cướp đi.

Cũng bắt đầu từ khi đó, Linh Linh bắt đầu chăm đi tới ngọn núi cao nhất, ngày ngày đều cùng các sư huynh sư tỷ tu đạo tập võ.

Linh Linh đương nhiên không rõ thâm ý của sư phụ. Trước kia nàng vẫn luôn sinh hoạt ở phía sau núi, chưa bao giờ đi tới những nơi khác trên núi Nam Hoa, cho dù có cùng sư phó xuống núi bắt yêu cũng là đi từ Ngưng Bích phong đi xuống, sẽ cùng sư phụ hội hợp dưới chân núi. Trên núi Nam Hoa cũng chỉ có vài vị sư huynh sư tỷ thường tới phía sau núi đưa đồ ăn và đồ dùng sinh hoạt là biết nàng, Linh Linh vẫn nghĩ rằng sư phụ kiêng kị không cho nàng đi tới phía trước núi là vì Cốt Đầu thúc thúc, nên cũng chưa bao giờ nghĩ tới nguyên nhân sâu xa trong đó.

Từ ngày Hư Ngụy chết vẫn Bạch Phượng Hoàng, trên đường về hắn cũng đã cân nhắc kỹ lưỡng lại mọi việc, có vẻ như mọi việc không đơn giản như hắn và đồ ngọc Mãng Xà đã nghĩ. Mãng Xà tính chỉ chú ý tới tôn nghiêm loài rắn của nàng, nhưng Hư Ngụy lại nghĩ sâu xa hơn nhiều.

Cuộc đời của vị Bạch Linh tiên tử này, nghe qua cũng không có gì đáng giá làm hắn đặc biệt chú ý, điều duy nhất làm hắn để ý chính là —— sao lại trùng hợp như thế, Bạch Linh cũng đến từ Khử Hối.

Linh Linh là hải xà yêu do Bạch Phượng Hoàng nhặt về từ Khử Hối. Hắn cũng đã hỏi qua vị Tư Mệnh tiên quan bát quái kia, liền biết được Hi Chân đúng là người cá thượng cổ, đến từ Khử Hối. Mà bởi vậy hắn cũng biết, Cốt Đầu tất nhiên cũng có thiên ti vạn lữ* liên hệ với Khử Hối.

*thiên ti vạn lữ: đại ý là dây nối chẳng chặt, không rõ dây nào với đầu nào, ý là Cốt Đầu có quan hệ vô cùng sâu xa và rắc rối với Khử Hối.

Thật nhiều chuyện cứ nối đuôi nhau xảy tới, cuối cùng thế nhưng lại liên lụy tới Khử Hối, thật là làm người ta không thể tưởng tượng nổi, mà cũng kinh hãi không thôi.

Thật ra, Khử Hối ngày nay, đã sớm không phải thánh địa của thần tiên trong truyền thuyết như trước đây nữa, mà nay nhóm thần tiên thiên đình vẫn lên nghị luận về U cốc Khử Hối thần bí ngụ trên mảnh biển sâu có từ thời nguyên thủy, người người đều vừa tiếc hận lại vừa ám ảnh, vừa khiếp sợ.

Nơi đó chính là nơi phong ấn Mãnh thú Hồn Độn thời Thái Cổ, nguyên là do Thần Đế Hồn Độn sinh ra từ hồng hoang thời Thái Cổ biến thành, tất nhiên là thần lực khôn cùng. Hắn đã chết hơn mười vạn năm trước, sau khi chết tinh khí thần mãi không tiêu tan, hóa thành ác thú Hồn Độn làm ác khắp chung quanh, lại dùng thiên địa khí tà ác khiến vô số sinh linh cũng biến thành thú Hồn Độn giống hắn. Bọn chúng mỗi một kẻ đều cường đại lại tà ác, đáng sợ đến cực điểm, làm thiên hạ tràn ngập kẻ ác. Bạch Phượng Hoàng từng cùng bọn chúng giao thủ, tuy rằng tên này bình thường làm việc gì cũng ưỡn ẹo chẳng ra sao, nhưng năng lực của hắn là không thể nghi ngờ, pháp lực ở thiên đình cũng là đứng tốp đầu, thế nhưng lại bị mười Hồn Độn thú lao ra khỏi phong ấn khi đó đánh cho trọng thương, có thể thấy được ác thú Hồn Độn khó đối phó ra sao.

Trên người chúng nó dày đặc tà khí, bị bắt nhốt tại Khử Hối. Năm đó Thúc đế thỉnh thoảng lấy thần lực tinh lọc tà khí, thế nên tà khí luôn cuộn cuộn trào ra từ thần trận bên trong Khử Hối mới được thanh lọc, nên mới không bị tràn ra bên ngoài.

Đến mấy vạn năm trước Thúc đế tiêu vong, lại do Thủy Nữ thủ hộ Khử Hối, đến khoảng mấy ngàn năm trước Thủy Nữ cũng chết, Khử Hối trở thành

nơi vô chủ, tà khí càng tụ càng dày đặc, mảnh thánh địa thần tiên này cũng dần dần bị tà khí ô nhiễm, các nhóm tiên linh đều chuyển đi. Bộ tộc Khử Hối Thần Long nếu không phải vì là hậu duệ của Thủy Nữ, do Thủy Nữ lấy nước ở Khử Hối huyền hóa biến thành, thân mình được truyền thừa có thần lực của Thủy Nữ, không sợ tà khí, e rằng cũng đã chuyển tới nơi khác mà không ngốc nghếch ở lại Khử Hối đâu.

Mà nay trên trời dưới đất, tứ hải bát hoang người nào nhắc tới Khử Hối cũng không mang tâm tình khâm kính sợ, mà đều lên gọi Khử Hối là tà giới. Vì nơi đó tà khí tận trời, là nơi phong ấn yêu thú hung tàn tà ác nhất thế gian, là nơi vạn ác đã sớm bị tam giới vứt bỏ. Lúc này mọi người khi nói tới Khử Hối, đáy lòng cũng đều có chút sợ hãi.

Hư Ngụy cũng kinh hãi khi phán đoán sự việc lần này có quan hệ tới Khử Hối. Lần này Tư Mệnh đại nạn không chết, chớp mắt đã nghĩ tới trốn chạy, Hư Ngụy liền bắt lấy hắn, nghiêm túc ép hỏi một trận. Cái tên Tư Mệnh này lại vô cùng trung thành và nhiệt tình yêu thương với sự nghiệp bát quái(==” ăn đòn là phải), cho nên chuyện vì sao sau khi Bạch Linh nhảy Vong Xuyên lại không chết, làm sao hắn lại không chạy tới cùng trời cuối đất để tìm hiểu cơ chứ.

Hư Ngụy nghiêm khắc bắt lấy hắn khảo vấn một trận, Tư Mệnh giả ngu đánh trống lảng nửa ngày chung quy vẫn lừa không qua cửa, đành phải lạng lẽ sờ đầu, còn đặc biệt tránh đi Mãng Xà tinh, lạng lẽ kéo Hư Ngụy ra khỏi phòng nói chuyện.

Lại nói tới khi tên ngốc Bạch Phượng Hoàng khi đó tự dung đi tới Nam Hải lại mang trở về hồn phách của Bạch Linh, lừa bát quái trong long Tư Mệnh nhất thời hừng hực thiêu đốt, liền chạy tới chung quanh đó tìm hiểu, cũng làm cho hắn biết thêm một vài chuyện.

Là do nhóm tiên gia Nam Hải nói với hắn, ở Nam Hải từng có một tiểu tiên nữ cực đáng yêu, là do một yêu tinh nuôi dưỡng. Nhưng sau đêm huyết nguyệt lại đột nhiên biến mất, từ đó tới giờ chưa từng xuất hiện, mà con Bạch Cốt Tinh kia sau đó cũng trở nên si ngốc ngơ ngác, thường cô độc một thân một mình lưu động ở chung quanh Nam Hải lưu động. Đám tiên gia bọn họ sao lại không đoán ra là chuyện đã xảy ra khi nào, chắc là do Bạch Cốt Tinh kia trong đêm huyết nguyệt đã không thể khống chế cuồng tính nên đã ăn tiểu tiên từ kia rồi chẳng?

Tư Mệnh liền đại để đoán được tiểu tiên tử bị ăn kia chính là Bạch Linh.

Năm đó khi Bạch Phượng Hoàng nghe được tin Bạch Linh chết, hắn mất hết sức lực, cũng không còn quan tâm cân nhắc cái gì đúng cái gì không đúng. Diêm Vương nói trắng ra Bạch Linh chính là vì nghe nói hắn sắp cưới đại công chúa Thần Long tộc liền nhảy Vong Xuyên, hắn liền trốn ở một nơi hời hợt lại tự trách, hoàn toàn không có thời gian nghĩ tới những chuyện khác. Sau khi tìm được Bạch Linh trở về, hắn mới có tâm tư đi tìm kẻ đã hại Bạch Linh tính sổ, đem nhóm quỷ hành hình nằng nento quăng vào dòng Vong Xuyên ép hỏi, mới biết được Bạch Linh hóa ra là trượt chân ngã vào Vong Xuyên.

Diêm Vương thu được tin tức Bạch Linh ngã vào Vong Xuyên bị vạn quỷ phe ăn lại bị một con yêu quái ôm đi, tưởng nằng nhất định là không sống được, vì muốn xóa sạch can hệ nên mới nói Bạch Linh là vì bị kích thích nên tự mình nhảy xuống Vong Xuyên, trách nhiệm chủ yếu liền ở trên người Bạch Phượng Hoàng. Nếu nói là do đám quỷ sai hành hình làm hại thân mình Bạch Linh suy yếu trượt chân ngã vào Vong Xuyên, Diêm Vương hắn giám thị bất lực cũng đừng mong sống.

Bạch Phượng Hoàng sau khi biết được chân tướng, liền trả thù thích đáng Diêm Vương, còn đám quỷ sai hành hạ Linh Linh cũng không buông tha dù chỉ một, toàn bộ quăng vào Vong Xuyên cho vạn quỷ cắn nuốt. Chỉ độc mình Bạch Cốt Tinh, hắn trả thù tất thấy kẻ cả kẻ gián tiếp hại chết Linh Linh, lại duy độc kẻ ăn thịt Bạch Linh-thủ phạm lớn nhất này, buông tha ...

Nghe nói nó cũng đã từng tới Vong Xuyên, ngơ ngác ngồi bên dòng nước lạnh lẽo. Bạch Phượng Hoàng cũng đã từng có một lần gặp thoáng qua nó, nhưng Bạch Phượng Hoàng lại chưa từng liếc mắt nhìn lại nó một cái, tựa như không nhìn thấy...

Hư Ngụy nghe được âm thầm kinh hãi, con Bạch Cốt Tinh kia sẽ không khéo như vậy chính là con Bạch Cốt Tinh hiện tại đi? Ni mã nó, hóa ra Cốt Đầu trước đây đã ăn Linh Linh một lần, kiếp này ở Tuyền Châu lại nuốt ăn Linh Linh một lần nữa, cái này gọi là gì chứ, tình duyên mỹ thực? (Mỹ thực????!!!! Mỹ thực????!!!!!!)

Ăn Linh Linh?! Hắn đột nhiên như bị dẫn dắt, trở nên thông thấu, nhất thời nghĩ tới chỗ máu chốt của huyết trận tại Tuyền Châu, chẳng lẽ là ngay tại 'Bạch Cốt Tinh ăn Linh Linh'?

Khi đó huyết trận Tuyền Châu, thủ chính là thủ việc 'Bạch Cốt Tinh ăn Linh Linh'!

Hắn nhất thời đã nghĩ ra, Cốt Đầu như vậy không chịu dừng lại không buông tha, mấy đời đều đuổi theo ăn Linh Linh, chẳng lẽ là... trên người Linh Linh, có thứ gì đó Bạch Cốt Tinh muốn. Phải nói là, trên người Linh Linh, có thứ gì đó Bạch Cốt Tinh bức thiết cần.

Là nguyên khí?

Nó cứ thế một lần lại một lần hút nguyên khí của Linh Linh, mới đầu Hư Ngụy chỉ tưởng là do bản tính yêu quái, mà nay liền tưởng tới Huyết thi trận kia, đại trận lớn như thế chắc chắn không chỉ là để thử Cốt Đầu có thể hút nguyên khí của người hay không, thế nên tất là có liên quan tới Linh Linh.

Hôm đó, khi Tư Mệnh tiên quan trốn chạy, Hư Ngụy liền thỉnh hắn tiện thể mang một phong thư đưa tới Đông thần tôn trên thiên đình (Nhớ không, Bạch Phượng Hoàng là Nam thần tôn, Hư Ngụy là Tây thần tôn đó), trong thư nói thẳng Trương Diêu xuất hiện, Cộng Công tồn tại... Về những việc khác, hắn cũng không khẳng định phán đoán của mình tuyệt đối chính xác, đương nhiên tạm thời không đề cập tới.

Qua ba ngày sau, Đông thần tôn mới sai tiên sử xuống dưới thỉnh Hư Ngụy trở lại thiên đình. Lần này Hư Ngụy bị trực tiếp dẫn tới Lăng Tiêu cung, người gặp mặt hắn đúng là đương kim Thượng Đế.

Lần này Hư Ngụy thật sự tâm như gương sáng, quả thật khi đó Trương Diêu nói không sai, Thượng Đế quả thật là biết chuyện Trương Diêu vẫn sống trên

đòi.

Nói thật, Thượng Đế bệ hạ đối với chuyện này giữ kín như bưng.

Năm đó đáp ứng thỉnh cầu của Thủy Nữ đúng là chuyện bất đắc dĩ. Đó là do Thủy Nữ vì hân gắn Trần Ngũ Thần nên thần lực dần dần khô kiệt, nói là do đại nạn buông xuống, nàng chống đỡ đã quá lâu, lúc này mới yêu cầu cứu sống Tướng Diêu, để hắn tiếp nhận vị trí của nàng, tiếp tục thủ vệ Khử Hối. Tướng Diêu này nguyên bản là kẻ hung thần mang ác danh rõ ràng, theo Cộng Công dẫn phát hồng hoang phạm phải đại ác, tội muôn lần chết cũng không sai. Nay Thượng Đế tha cho hắn một mạng, nhưng rốt cuộc còn có Thiên Đạo, vì vậy nên chuyện của hắn người không đề cập tới, bằng không kia sẽ có rất nhiều ảnh hưởng không tốt.

Ai mà biết, ni mã nó tên rùa con này dám không thành thật trở lại Khử Hối, thế nhưng còn dám mình mực trương đảm* chạy tới thế gian nháo ra việc lớn! Muốn chết sao?!

*Đại khái là đường đường chính chính đó, nhưng mang nghĩa xấu, tức là đã làm việc xấu, mà còn làm việc xấu một cách đường hoàng nữa kia.

Hắn lập tức nghiêm túc nói: “Việc này có rất nhiều chỗ kỳ quái, ái khanh phát hiện ra rất là đúng lúc, trăm sẽ phái Nam Thần tôn tra cho rõ ràng.”

Ý tứ đương nhiên rất rõ ràng, chính là nói Hư Ngụy không cần phải lại nhúng tay vào việc này, hắn sẽ giao cho Bạch Phượng Hoàng toàn quyền xử lý công việc.

Hư Ngụy đối với tên Bạch Phượng Hoàng này thực không tin tưởng. Tuy rằng Bạch Phượng Hoàng nhậm chức Nam Thần tôn mấy ngàn năm qua cũng chưa bao giờ gây ra nhiều loạn gì, nhưng nhớ tới tính tình hắn như vậy, Hư Ngụy liền lo lắng vô cùng.

Hư Ngụy rốt cuộc cũng tình quan của thiên đình, so với Bạch Phượng Hoàng nóng nảy càng được Thượng Đế coi trọng. Hắn làm người cương trực, ngay cả lần này tình thế vô cùng nghiêm trọng, hắn vô cùng lo lắng, cũng không lo lắng mình có còn đứng vững ở thiên đình không, chỉ lo lắng không biết Bạch Phượng Hoàng có thể giải quyết mọi việc hay không.

Chân trước Hư Ngụy vừa rời khỏi, Thượng Đế liền lập tức sai người đi tới Khử Hối điều tra, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi phái đại thần cháu mình xuống hạ giới tới bắt Bạch Phượng Hoàng hỏi thiên đình.

Cháu hắn Dương Tiễn, Nhân Nghĩa Nhị Lang thần, pháp thuật khôn cùng, chính là chiến thần Thiên Giới, là nhất đẳng cao thủ, thống quân đại tướng Thiên Giới. Hắn tuy rằng có ba con mắt, nhưng lại không có nhãn lực (ý là nhìn được cái sâu xa của sự việc, ở câu này là chê Nhị Lang thần làm người thẳng đuột, không biết suy nghĩ sâu sâu một tí, nói thẳng ra là ngu đó), người khác ví như Tư Mệnh chỉ biết Thượng Đế bệ hạ đối với Bạch Phượng Hoàng luôn luôn đánh là thương nặng là yêu, nói cái gì bắt trở về lĩnh tội, không phải là không có Bạch Phượng Hoàng liền không ổn sao?

Thượng Đế bệ hạ mấy năm nay rất là sủng Bạch Phượng Hoàng, Bạch Phượng Hoàng này trong mấy thanh niên hậu bối vẫn là người được hắn chú trọng bồi dưỡng thành trợ thủ đắc lực. Nhị Lang thần tuy là Chiến Thần Thiên giới, nhưng chung quy cũng chỉ là một võ tướng, không thể so với Bạch Phượng Hoàng tên quái chiêu này vừa có thể văn vừa có thể võ. Hiện nay thiên đình khó có được mấy hậu bối tài giỏi như vậy dưới trướng Thượng Đế, há có thể không ưa thích.

Mà đồ ngọc ba mắt này tất nhiên là không biết Thượng Đế bệ hạ yêu lại thương hắn, phụng mệnh dẫn thiên binh thiên tướng xuống dưới Nam Hoa, ở bên ngoài gọi Bạch Phượng Hoàng đi ra, gọi không được liền dẫn theo ba mươi hai thiên tướng cầm thương xông vào tóm hắn.

Pháp lực của Bạch Phượng Hoàng cũng được coi là cao thâm, cùng với Nhị Lang thần hai kẻ không rõ cao thấp, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Đến cùng là do Linh Linh bị sợ hãi, nàng nhìn thấy Nhị Lang thần kia một thân uy nghiêm bá khí, vị này thế nhưng chính là chiến thần đứng đầu Thiên giới, ở thế gian danh vọng vốn vang xa, so với Bạch Phượng Hoàng vị Nam Thần tôn này còn lớn hơn rất nhiều. Linh Linh nhìn hắn một thân hoàng bào bát trảo văn* (áo thêu rồng tám móng), đầu đội tam sơn phi phượng mạo**, tay cầm đầu hai đầu đao-thương ba mũi nhọn hoắt, khuyết đỉnh hữu thần mắt, còn có bên cạnh phụ trợ công kích tựa như nhất thể uy phong lẫm lẫm hao thiên khuyển. Nàng lại không kiến thức cũng đều biết hắn là cái gì lai lịch, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch lao ra phòng: “Phụ thân...”

** mình chỉ tìm được mũ tam sơn mạo thôi, chắc tam sơn phi phượng mạo là có thêm cánh phượng bay lên chăng?

** Đây là mũng bảo của danh tướng thời Minh Sở, mình nghĩ lấy cái này làm ví dụ chắc là ổn.

Bạch Phượng Hoàng quay đầu nhìn về phía nàng, đôi mắt trong khoảnh khắc liền nhu tình như nước: “Không có việc gì, bảo bối.”

Lúc ấy hắn liền thu tay, phong độ nhanh nhẹn nở nụ cười: “Không đánh. Thượng Đế nếu phái người xuống dưới, tất nhiên là có đại sự không thể chối từ, bản tôn theo người trở về là được.”

Thật ra là hắn lo lắng nếu nháo lớn, làm cho Long Thâm biết được Linh Linh vẫn còn sống, đến lúc đó chỉ sợ rất khó để giúp nàng. Linh Linh hiện nay chưa nhập tiên đạo, mới chỉ là một phạm nhân bình thường dưới trần gian, muốn đối phó nàng rất dễ dàng, khó mà phòng bị, hơn nữa hắn cũng không phải kẻ chỉ lo nhi nữ tình trường mà không lấy đại cục làm trọng. Hắn vào nhà, lấy ra binh Thu Yêu, lại gọi ra tiểu tôi tớ của mình, dặn hắn ở lại, nói hắn phụ trách bảo hộ “công chúa”, chủ yếu là muốn hắn phụ trách cứ mỗi nửa ngày phải nhắc nhở “công chúa” nhớ hắn một lần.

Tên xấu xa này từ trước đó vài ngày từ trên thiên đình trở về liền nhốt Cốt Đầu ở trong bình Thu Yêu, không chịu thả nó đi ra, đỡ cho tên phá đám Cốt Đầu tới phá hoại hạnh phúc của hắn và bảo bối. Hi Chân đã chạy tới hỏi hắn vài lần, còn cùng Bạch Phượng Hoàng đánh vài trận. Linh Linh cũng có chút

tức giận, Bạch Phụng Hoàng đỡ nàng đành đem Cốt Đầu thả ra ngoài. Đêm qua Cốt Đầu ngốc nghếch cũng lại nửa đêm chuồn tới xem Linh Linh, hân hận giữ lại bắt Cốt Đầu thu vào bình, làm Linh Linh giận hân hận, nháo đến khi Nhị Lang thần tới mới thêm đề ý đến hân hận.

Hân nghĩ, nếu lần này Thượng Đế đã phái phái Nhị Lang thần xuống dưới thỉnh hân trở về, chỉ sợ là có đại sự. Có khả năng hân phải rời khỏi mấy ngày nay, hân liền muốn dẫn Cốt Đầu cùng đi, miễn cho cái đồ bóng đèn này có cơ hội tiếp cận bảo bối của hân. Hân cúi xuống hôn lên trán Linh Linh, cẩn thận dặn dò vài câu, mới lưu luyến không rời buông nàng ra, đằng khời đám mây lành màu tím, cùng thiên binh thiên tướng rời đi.

Linh Linh đứng ở dưới mái hiên nhìn theo hân mang theo bình Thu Yêu bay lên Cửu Trọng thiên, trong lòng yên lặng nói với Bạch Phụng Hoàng nói: phụ thân, Cốt Đầu thúc thúc không ở trong bình Thu Yêu đâu, ta vừa mới thừa dịp các người đánh nhau trộm thả nó ra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ở đây ta nghĩ muốn nói về nhân vật 'Bạch Phụng Hoàng' này, thống nhất là nói một chút, sau đó sẽ không bao giờ trả lời bình luận của các cô nương về vấn đề này nữa~~(được rồi ta thừa nhận ta muốn nhàn hạ.)

Khụ khụ, trở lại chuyện chính, kỳ thật ta thực dụng tâm thực cố gắng đi tạo dựng nên nhân vật này, qua biết bao ăn năn, cố gắng sửa đổi, cố gắng bù lại, cố gắng văn hồi, nhưng có vẻ lại làm hân càng ngày càng trở nên “tra” hơn (tra là kiểu nhân vật cận bã, xấu xa ý)(= . = ta tò về viết hân tra làm bản thân chịu áp lực rất lớn đó), vốn đâu, căn bản ta vẫn hy vọng là có thể đắp nặn ra một nhân vật làm người ta lại yêu vừa hận... Ai ngờ kết quả... Ước chừng là hân ta 'Tra, tra', tra quá , phạm vào tội kỵ của các cô nương, chỉ nhìn thấy phía dưới một mảnh toàn tiếng mắng, ta... 囧 . Ách... Vô đầu... Hình như không cẩn thận đã hạ liều thuốc quá mạnh rồi!! (lại tò về, viết một tra nam phụ thâm tình áp lực thực quá lớn rồi ~~~ rồi lệ.)

Nhưng hân là nhân vật trọng yếu của câu chuyện, chuyện tình trong quá khứ cần hân xả ra, kịch tình sau này cũng cần hân thúc đẩy, cho nên nguyên bản đất diễn được đặt sẵn ra của hân cũng sẽ không giảm, mà đất diễn của hân cơ bản cũng đã hết, đương nhiên sau này mọi người thỉnh thoảng vẫn sẽ thấy bóng hình xinh đẹp lại tra này của hân, tiểu tra này vẫn sẽ có vài phân diễn , nếu làm cho các cô nương thấy chán ốm, ta ở nơi này thực sự chỉ đành cúc cái cung xin lỗi... (cuối cùng tò về lần cuối, ngẫu nhiên viết một tra nam thâm tình áp lực kỳ thật rất rất lớn đó ~~~ lệ ~)

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cốt Đầu học nói Cốt Đầu nói ngọng

Linh Linh mỗi ngày đều chạy ra phía sau núi tìm Cốt Đầu. Ngày hôm ấy nàng thả Cốt Đầu ra khỏi bình Thu Yêu, lo rằng Bạch Phụng Hoàng sẽ nhìn thấy, liền vội vàng cường ép Cốt Đầu bắt nó đi dờ. Tới khi Bạch Phụng Hoàng vừa đi khời, nàng liền chạy vù tới phía sau núi tìm Cốt Đầu.

Hi Chân không muốn cho Cốt Đầu gặp Linh Linh —— yêu sớm sẽ ảnh hưởng tới việc học tập, liền bày vẻ nghiêm mặt lạnh lùng không biểu cảm nói với Linh Linh rằng đại nhân bọn họ đang trong thời gian bế quan tu luyện, tạm thời không thể gặp khách.

Linh Linh thật sự là một tiểu cô nương ngây thơ, nàng tin đến mười phần mười. Hi Chân nói đại nhân bọn họ muốn bế quan một tháng, trong một tháng nàng liền không đến quấy rầy Cốt Đầu 'bế quan' .

Đợi đến một ngày kia, khi Cốt Đầu 'xuất quan', Linh Linh sau khi kết thúc giờ học liền lập tức chạy tới đỉnh ngọn núi cao nhất lớn nhất xa nhất. Nàng chạy nhanh đến mức thở hồng hộc đầu đầy mồ hôi, phải cúi xuống chống đầu gối để thở, ngẩng mặt ngây thơ nhìn Hi Chân: “Đại tỷ tỷ, Cốt Đầu thúc thúc xuất quan chưa?”

Hi Chân lại lạnh nhạt nói với Linh Linh: “Tiểu thư, đại nhân của chúng ta đã bắt đầu bế quan tu luyện lần thứ hai.”

Linh Linh: “...”

Nàng nào biết đâu rằng Cốt Đầu lúc này kỳ thật đang ngâm mình ở suối U tuyền. Trước kia Cốt Đầu luôn chỉ tới đó khi trời tối muộn là vì nó muốn được nằm cùng Linh Linh, luôn chờ tới khi nàng ngủ rồi lại lẳng lặng đi mất. Mà nay Linh Linh không ở bên người, nó vốn rất chăm chỉ hiếu học, cho nên trời vừa tối liền tới U tuyền, khắc khổ tu luyện ở bên trong.

Nó đã có thể tự nhiên nắm giữ phép biến hình, mới đầu Hi Chân chỉ dạy nó thủ thuật che mắt đơn giản, theo thời gian nó chậm rãi tiếp thu, giờ nó tu luyện thuật biến thân trình độ cũng dần dần được đề cao, đến nay đã luyện đến mức thân thể biến ra chính là thân thể thật sự, việc này cần một lượng lớn linh lực để duy trì. Mới bắt đầu nên nó cũng chưa tự nhiên thành thói quen, luôn cảm thấy linh lực cuộn cuộn không ngừng bị xói mòn, thực dễ dàng mất đi thần trí, không duy trì được thân thể.

Hi Chân đương nhiên biết chuyện này cần một khoảng thời gian để thích ứng, đại đa số yêu quái... Được rồi, đừng nói yêu quái, cho dù là chính bản thân nàng - một thượng cổ thần thú sống hơn mười vạn năm, ban đầu khi mới học biến thân cũng chỉ chịu được nhiều nhất một canh giờ, có thể kiên trì trong vòng một ly trà nhỏ thì đã được xem như tu vi cao thâm. Hi Chân vốn tưởng tu vi nội đan của Cốt Đầu vốn rất cao, đại để so với người bình thường sẽ lâu hơn một ít, không ngờ rằng Cốt Đầu đồ ngốc này thế nhưng lần đầu tiên đã có thể duy trì hơn nửa canh giờ, vượt xa so với dự đoán của nàng. Mà nàng cũng đã bắt đầu hoài nghi, nội đan tu vi của đại nhân bọn họ rốt cuộc là lợi hại đến mức nào?

Mấy ngày nay Cốt Đầu đều luôn ngốc ở trong U tuyền, khắc khổ tu luyện, đồng thời cố gắng thích ứng thân thể mới này của nó, cố gắng duy trì càng ngày càng lâu hơn một chút. Lại khéo như vậy, Linh Linh cũng muốn tu luyện vào ban ngày. Nàng vẫn chưa đạt thành ngự kiếm thuật, chỉ có thể đi bộ,

mỗi ngày trôi non lợi suốt từ Ngưng Bích phong tới ngọn núi cao nhất cũng rất là xa, nàng phải đi trên dưới nửa canh giờ, nên chỉ có thể sau khi hoàn thành xong giờ học, thừa dịp đêm khuya có thời gian rảnh mới tìm đến chỗ Cốt Đầu.

Lúc này Cốt Đầu đã sớm đi tới U tuyền, cho nên việc Linh Linh tới tìm nó, nó hoàn toàn không biết. Hi Chân cũng cố ý gạt Cốt Đầu, hy vọng nó không phải phân tâm —— hiện tại nhân nãi, chính là vì tương lai tính phúc của người đó. (tính phúc: chính là đời sống vợ chồng đầy, các nàng hiểu mà, hihhi~)

Hai bên cứ bỏ lỡ nhau như vậy, chớp mắt đã gần hai tháng. Mỗi ngày Linh Linh đều chạy tới bên cửa động trông mòn con mắt, Hi Chân thiết diện vô tư ngồi ở trước mặt nàng, nàng đành kiên nhẫn dài cổ ngó vào trong động tìm xung quanh, nhưng lần nào nàng cũng đều bị Hi Chân trả lời ngàn lần như một, làm nàng tức giận đến phát khóc.

Cốt Đầu nào biết đại bảo bối của nó mỗi ngày đều tìm đến, hơn nữa mỗi ngày đều phải chịu nhiều ủy khuất như vậy, cuối cùng còn phải khóc lóc rời đi. Ngày ngày nó đều ở trong U tuyền, tu luyện ít nhất sáu canh giờ. Ban ngày khi ở trong động cũng rất ít khi nó ngủ, luôn cố gắng luyện tập thuật biến thân.

Tiểu ngọc của chúng ta đang trong thời kì cố gắng chiến đấu, trường kỳ hăng hái, nay nó đã có thể duy trì thân thể trong nửa ngày. Hình người của nó đương nhiên đẹp đến tuyệt luân, trường bào xanh đen phiêu dật, đẹp tựa người trời. Mái đầu đen như mực, tóc dài như tơ lụa buông xuống, mũi như Quỳnh Ngọc, sắc môi hồng nhạt nhu nhuận, tựa như đoá hoa mới nở mùa xuân, điểm lệ tuyệt trần.

Tuy rằng dáng vẻ hần tuấn mỹ tú sắc khả san (sắc đẹp ăn thay cơm) như vậy, nhưng hần không điểm lệ điểm dứa như Tước Diêu, mà càng làm cho người ta cảm nhận được một loại khí chất thanh nhã trong trẻo. Hần cũng không hay mở miệng nói chuyện, luôn luôn lặng lẽ, làm cho hơi thở quanh người liền càng toát lên vẻ trầm tĩnh như nước. Có khi im lặng ngồi một bên, Hi Chân chỉ nhìn thấy hồng quang trong mắt hần thân nhiên lưu chuyển, điềm đạm bình yên, tựa như mã não đỏ tươi, lơ đãng lại tràn đầy vẻ trầm ổn, đẹp đến lóa mắt.

Mỗi khi Hi Chân thấy bộ dáng này của đại nhân, đều cảm thấy thất phần hoài niệm —— đây mới là đại nhân của bọn họ.

Cặp mắt của hần vẫn mang sắc đỏ như máu, bởi vì không có ý biến hóa che dấu, chỉ là thi thoảng hần cũng sẽ thử chuyển đổi màu sắc (màu sắc con người đó). Đương nhiên hần cũng không chuyển thành lam mầu (mắt xanh lam) như trên bức họa, hần thậm chí là người, tất sẽ giống với Linh Linh, đương nhiên là phải chuyển đổi mắt thành sắc đen ám trầm như Linh Linh vậy, một đôi con ngươi đen bóng, sâu thẳm giống như hồ nước, sóng gợn long lanh.

Chỉ là mỗi khi hần chuyển màu mắt mình thành sắc đen, thì lại có vấn đề xuất hiện.

Hôm đó hần luyện công mà không tài nào yên lòng nổi, làm thế nào cũng không thể tập trung, chuyển màu sắc thành màu đen xong liền đi tới đi lui ở trong động, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn vào gương đồng ngắm nghía bộ dáng của chính mình, lại nhìn ra ngoài động, sau đó...

Càng thêm nôn nóng đi tới đi lui ở trong động.

Hi Chân đương nhiên hiểu rõ, đồ ngọc này lại bắt đầu lên cơn nghiện Linh Linh rồi đây, hàng tháng nó luôn luôn có vài ngày như vậy (?!?! Mọi người có thấy quen không? ^^), Hi Chân thấy rõ nhưng không thể trách.

Hi Chân hiện tại đang làm quân sư giúp nó tiến hành 'Kế hoạch tác chiến để đoạt lại Linh Linh', nàng biết lời mình nói Cốt Đầu vẫn nghe, liền khí định thần nhàn ngồi ở bên cạnh bàn uống trà, cũng không sợ nó thừa dịp nàng chưa chuẩn bị chạy ra bên ngoài.

Cốt Đầu nôn nóng đi tới đi lui ở trong động cả nửa ngày, đột nhiên đi nhanh tới, cúi đầu, một đôi con ngươi đen nhánh lạnh lùng trừng mắt nhìn Hi Chân. Ánh mắt hần dị thường đậm sắc đen trầm, con ngươi lạnh nhạt lóe lên, dường như đang hỏi Hi Chân: khi nào thì ta mới có thể đi gặp nàng?

Hi Chân còn cố ý giả ngu với nó, cười nói: “Bộ dáng này của đại nhân tuyệt lắm.”

Cốt Đầu trừng lớn mắt nhìn nàng. Nó có chút rầu rĩ, thật nhớ Linh Linh. Nhưng nó nghĩ, so với nó thì Hi Chân hiểu rõ hơn nhiều lắm, chắc chắn nàng có thể giúp nó đoạt lại Linh Linh, nghe lời nàng hẳn là chính xác. Nhưng trong lòng như bị mèo cào vậy, vô cùng, vô cùng, vô cùng muốn gặp Linh Linh, thật sự rất khó để kiềm chế. Nó liền bực mình trừng mắt nhìn Hi Chân, mắt đôi mắt mũi đối mũi, miệng hé ra: “A, a a a, a...”

Hi Chân: “...” Đại nhân người đừng a, rất phí phạm hình tượng tuyệt mỹ này ~~~

Cốt Đầu khoả tay múa chân, chỉ vào chính mình, hé miệng 'A a a', lại chỉ vào miệng Hi Chân, tiếp tục 'A a a'. Hi Chân và nó, cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ, ông nói gà bà nói vịt.

Qua nửa ngày, bỗng nhiên Hi Chân mặt mày hớn hờ: “Đại nhân, người muốn thuộc hạ dạy người nói chuyện?”

Cốt Đầu cái hiểu cái không, liên tục gạt đầu. Nó cũng không biết Bạch Phượng Hoàng đã rời khỏi, tiểu ngọc ghé qua mấy ngày bị Bạch Phượng Hoàng đã kích thật lớn, nó chỉ là một Cốt Đầu ngọc ghé lại không biết bày tỏ, đánh cũng đánh không lại Bạch Phượng Hoàng. Nó cũng không còn đến tới lại chuồn qua đó tự mình muốn ăn đòn, liền nắm bắt thời gian, mỗi ngày đều khắc khổ tu luyện, cố gắng học tập thuật biến thân. Nó còn muốn học nói chuyện, mong sẽ tới trước mặt Linh Linh với dáng vẻ hoàn hảo nhất.

Hi Chân cũng vô cùng cao hứng, đại nhân bọn họ có tiến bộ như vậy nàng thực vui mừng. Nàng cảm động đến rơi nước mắt, nhanh chóng tha Cốt Đầu tới bên bàn học, nhấn Cốt Đầu ngồi xuống, còn nàng đứng bên cạnh cong thắt lưng, cầm bút lông viết chữ dạy nó.

Nàng nghĩ nếu đã dạy nó nói chuyện, tiện thể liền dạy nó viết chữ luôn. Nàng nhắc bút lông viết trên giấy Tuyên Thành chữ “ta”, chỉ chỉ cái mũi của mình, sau đó viết chữ “ngươi” ở bên cạnh, lại chia chia Cốt Đầu.

Nàng đương nhiên sẽ không dạy kiểu nề nếp theo 《Tam tự kinh》, 《Bách gia tính》, bộ sách giáo khoa đầu tiên dạy đám tiểu hài đồng, những từ đầu tiên nàng dạy đều là những từ dùng trong giao tiếp nói chuyện hàng ngày, thí dụ như 'ngươi', 'ta' 'ăn', 'uống', 'ngủ' ... Dạy những thứ này, sát với cuộc sống thường ngày, tác dụng cũng lớn hơn một chút.

Trước kia Cốt Đầu thường xuyên viết chữ cùng Linh Linh, cho dù khi Linh Linh tu đạo rồi vẫn thập phần chăm chỉ, thường vào ban đêm, trước khi đi ngủ cũng sẽ sao chép kinh thư để tăng cường trí nhớ. Cốt Đầu thường ôm Linh Linh trên đầu gối, ôm nàng, lắng lắng ngồi cùng nàng, mùa hè giúp nàng đuổi muỗi, mùa đông giúp nàng giữ ấm. Nó vốn chỉ là một Cốt Đầu luôn im lặng, có khi Linh Linh lặng im viết đến nửa canh giờ nó cũng không nhàm chán mất kiên nhẫn. Đêm khuya vắng lặng, Linh Linh ngồi trong lòng nó, dưới ánh đèn dầu loang lổ, vùi đầu sao chép kinh thư. Nó ở ngay bên cạnh nàng bóc hoa quả, thỉnh thoảng nhét vào miệng Linh Linh dúi nàng nàng.

Nó làm thư đồng cho Linh Linh trong một khoảng thời gian dài như vậy, mưa dầm thấm đất, chẳng những học được tư thế cầm bút ra khuôn giống ra dạng, nhiều chữ tuy rằng nó không hiểu nghĩa cũng không tính biết rõ, nhưng là hình dáng những chữ đó nó cũng nhớ đại khái viết như thế nào, nên học viết chữ cũng rất nhanh. Hi Chân viết một từng chữ từng chữ một liền khoa tay múa chân nói cho nó ý nghĩa, nó nhắc bút lên, chỉ cần viết chữ kia từ một hai lần mà đã bắt đầu giống khuôn giống dạng.

Hi Chân viết một hàng chữ nhỏ xinh đẹp, Cốt Đầu học theo vị lão sư này cũng liền học được cách viết chữ nhỏ xinh đẹp. =(cái icon này là của tác giả ghen)

Chỉ là dòng chữ nhỏ xinh đẹp này của nó, xinh đẹp mà cũng thập phần đặc sắc. Chữ nó xinh đẹp nhưng lại không có chút nữ khí nào, đẹp đẽ mà không mất đi bút lực mạnh mẽ của nam tử hành thư (ý nói là sức tay của nam khi viết thư pháp), viết chữ cũng mang dáng vẻ bút lực cao ngất, vừa nhu vừa cương, nét chữ tà mị lại phiêu dật, mạnh mẽ xinh đẹp tuyệt trần, thập phần đại khí phóng khoáng.

Chỉ là khi nó học nói lại học thập phần gian nan. Cứ thử nghĩ một tiểu hài tử bốn năm tuổi học vỡ lòng, bọn chúng từ nhỏ đi theo người thân, nghe bọn họ nói chuyện, lớn lên vài tuổi cũng sẽ có thể nói phản bập bẹ. Nhưng trước kia Cốt Đầu nó không có lỗi tai, chỉ có thể dựa vào tần số sóng âm để phán đoán thanh âm, cũng không biết kia chữ đọc lên sẽ phát ra thanh âm như thế nào, kinh nghiệm của nó ngay cả một tiểu hài tử bốn năm tuổi cũng không bằng.

Hi Chân đọc từng chữ từng chữ một cho nó nghe, nó ngồi cạnh bàn học, thẳng thắt lưng, nghiêng đầu cẩn thận nghe, thần thái tựa như tiểu hài tử mới tới học đường học lớp vỡ lòng, khi nghe được còn thật sự vui vẻ, ánh mắt lóe sáng, cũng mở miệng ra, cố hết sức học phát ra âm thanh, cố gắng luyện tập phát âm.

Hi Chân cũng không thể bỏ đầu Cốt Đầu ra xem rốt cục đầu óc nó đã phát triển đến mức nào, nhưng thật sự tiểu ngọc học mọi thứ không hề chậm, nó lại thập phần khắc khổ cố gắng, chỉ dùng thời gian hơn mười ngày liền đem nhớ kỹ một vài câu cơ bản, học nói rồi lại nói.

Mấy ngày nay mỗi khi tới đêm khuya Cốt Đầu đều ngâm mình trong nước suối U tuyền, ra sức tu luyện, ban ngày lại học nói theo Hi Chân ngay tại trong động.

Hôm nay, Hi Chân ở trong động, dạy nó một lúc lâu, nói đến miệng khô lưỡi khô, liền bưng trà củi đầu uống, Cốt Đầu ngốc ngốc không nói được một lời đành ngồi im trước bàn học. Nó đại để muốn hỏi Hi Chân cách phát âm như thế nào, cặp huyết đồng đỏ au lóe sáng, nghiêng đầu suy tư về việc phải biểu đạt như thế nào, bộ dáng kia thực sự vài phần đáng yêu.

Hi Chân không nhịn được cười hắc hắc, bỗng nhiên hắc hắc liền ôm Hi Chân vào trong lòng, đi tới bên giường, sau đó cả người đổ lên giường, ôm Hi Chân đầu dựa đầu, nhắm mắt lại. Làm ra vẻ “ngủ”.

Mặt Hi Chân thoát cái hồng rục, ta nói này đại nhân, người đừng đột nhiên ôm chặt ta rồi nằm lên giường như thế được không, ta tốt xấu gì cũng là nữ nhân đó, người chú ý chút được không?!

Nàng đỏ rục cả mặt, ba chân bốn cẳng muốn đứng lên cách xa khỏi Cốt Đầu, đứng bên giường nói với hắc hắc: “Đại nhân, trước kia không phải ta đã đã dạy người rồi sao, cái này gọi là 'ngủ' .”

Ánh mắt Cốt Đầu mơ hồ: “Toái, thấy... Toái thấy...” (xin lỗi nhưng đoạn này ta cũng chịu, không biết ông nói gì luôn =.=)

Hi Chân đen mặt: “Ồi chao, đại nhân của ta à, trước tiên người cũng phải uốn lưỡi nói cho rõ ràng ra chứ.”

Nàng hé miệng, lộ ra đầu lưỡi cho Cốt Đầu xem cách phát âm. Đầu lưỡi để ở trên răng nanh, sau vòm họng, uốn cong... , cố gắng cho Cốt Đầu thấy rõ ràng đầu lưỡi chuyển động như thế nào. Đồ ngốc Cốt Đầu này liền nhanh chóng ngồi xuống học theo, cố gắng cuộn cuộn đầu lưỡi giống như Hi Chân: “Toái... Toái thấy...”

Hắc hắc chỉ chỉ chính mình lại chỉ chỉ Hi Chân, hươ tay múa chân: “Oa, ni, toái thấy...”(ta, ngươi, ngủ cùng... mãi mới hiểu, ông ngưng ạ ==”)

Hắc hắc đọc nhấn từng chữ không rõ ràng, phát âm lại thường xuyên cần phải lưỡi, lời nói lắp ba lắp bắp giống y như người nói ngọng. Hi Chân không nói gì nửa ngày. Nàng cố gắng đoán ý tứ tiểu ngọc muốn biểu đạt: “Đại nhân, ý người là muốn nói, chúng ta cùng nhau ngủ?”

Cốt Đầu thập phần cao hứng, liền tự học theo từng chữ: “Oa sao... Di khỏi... Toái... Thấy... ?”

Hi Chân lại đoán: “Ngươi cùng ta ngủ?” (chỗ này là Hi Chân đọc theo Cốt Đầu, với lại trong tiếng Hán chỉ có ta- ngươi thôi nhé)

Ánh mắt Cốt Đầu liền hơi mờ hồ rồi. Tại sao lại không thể nói giống như nàng? Phải nói thế nào mới đúng?

Hắn vẫn cố học theo: “Ni hách oa toái... Thấy...”

Mỗi khi hắn nói đến từ “ngủ”, nó sẽ nghiêng rặng một chút, thường cuộn đầu lưỡi lại, sau đó lại duỗi thẳng phun ra, kết quả vẫn cứ là âm 'su' như cũ.

Hi Chân yên lặng xoay đầu khỏ sở oán thẳm. Ta nói này đại nhân, trước tiên người vẫn nên học phát âm từng chữ một cho chuẩn rồi mới ghép lại thành câu có được không? Đừng có mà chưa biết đi đã muốn học chạy!

Cốt Đầu mới không thèm quan tâm nàng, hắn cảm thấy có vẻ đã nói đúng rồi, bản thân liền vui vẻ lặp lại mấy lần, sau đó lại nhảy từ trên giường xuống dưới đất kéo Hi Chân ra sau bình phong, đứng ở trước dục dững giữ chặt tay Hi Chân, bộ dáng dường như thật sự sẽ cởi quần áo nàng. (@@@"??? nà nĩ?????)

Hi Chân sợ tới mức nhanh chóng giơ hai tay gắt gao che cổ áo lại, nhanh chóng lui ra sau, mặt ghen đỏ bừng: “Đại nhân, không cần làm mẫu cho ta đâu, ta biết... ta biết, tắm rửa... Đại nhân, cái này gọi là 'tẩy, tắm' . Cùng ta tắm rửa...”

Hôm nay, Cốt Đầu học được hai câu nói như vậy:

“Hách oa toái thấy...”

“Hách oa tẩy tìm...”

Nó vô cùng vui vẻ, lăn qua lộn lại nói tới nói lui, nói suốt cả nửa ngày nó cũng không nề hà, càng không có ý muốn dừng lại. Chỉ khổ lẫn tai Hi Chân nghe nhiều tới mức mọc kén, thái dương còn chưa xuống núi đã đuối tên ngọc này ra khỏi động, bắt nó nhanh chóng chạy đi tu luyện. Ở bên ngoài động nó vẫn còn lớn tiếng nói vọng vào trong “Hách oa toái thấy... Hách oa tẩy tìm...”

Tám chữ, nó liền nói tới thuộc lòng. =. =

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Yêu tinh bắt áp trại phu nhân: Thật sự không hề đùa giỡn lưu manh!

Cốt Đầu vừa xuất quan, Linh Linh lại bắt chặp mưa gió tới tìm.

Đương nhiên, nàng vẫn bị Hi Chân chặn bên ngoài động như trước kia, chỉ có thể khóc ô ô, sau đó lau lệ trở về.

Dọc đường Linh Linh vừa đi vừa khóc, càng nghĩ nàng càng khẳng định Cốt Đầu thúc thúc nhất định là đã giận nàng, không muốn nhìn mặt nàng nữa rồi. Cứ đi được mấy chục thước nàng lại nước mắt lưng tròng quay đầu nhìn lại một lần, rồi lại ô ô gạt lệ đi thêm mấy chục thước nữa, lại quay đầu nhìn lại. Cứ như vậy, nàng đi một đoạn khóc một đường, đến khi trở lại ngọn núi cao nhất, cặp mắt đã sưng lên như hạch đào.

Lại nói lúc này Bạch Tiểu Mậu vừa mới đi ra từ trong phòng luyện đan, đang nói nói cười cười với vài vị đệ tử. Thấy Linh Linh vừa đi vừa khóc, bọn họ đều hai mặt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì mỗi ngày đều phải đến ngọn núi cao nhất cùng đám sư huynh tỷ muội cùng nhau tu đạo luyện kiếm, cho nên từ lúc Bạch Phụng Hoàng rời đi nàng liền tới ở cùng các vị sư tỉ. Cứ bốn nữ đệ tử ở một phòng, nàng là tiểu muội nhỏ tuổi nhất nên bình thường các sư tỷ cũng rất chiều cố nàng. Mà các sư huynh lại càng không cần phải nói, có ai lại không thích vị tiểu muội thiên chân vô tà, trong sáng đáng yêu như nàng đâu.

Một đám thiếu niên bọn họ, thật giống như mấy chú khỉ vụng về, người nào cũng luống cuống tay chân, không biết phải làm gì. Bạch Tiểu Mậu là một trong những người cầm đầu đám thiếu niên, trước kia hắn vốn có muội muội, cho nên cũng có chút kinh nghiệm dỗ dành nữ nhi.

Hắn đi tới, nhẹ giọng hỏi Linh Linh: “Thanh Ngưng, có chuyện gì thế, sao muội lại khóc?”

Linh Linh ngồi bệt xuống, lau nước mắt khóc ô ô: “Cốt Đầu thúc thúc của muội không để ý tới muội, hắn không cần muội nữa...”

Nàng khóc thực thương tâm, hai hàng nước mắt rơi hoài không dứt. Nàng tuy đã trưởng thành, nhưng diện mạo vẫn có đôi phần tương tự như khi còn bé. Muội muội Bạch Tiểu Mậu cũng là một tiểu nữ oa hay khóc, hắn nhìn nàng lại càng nhớ tới muội muội bản thân, liền đặc biệt kiên nhẫn dịu dàng dỗ nàng: “Cốt Đầu thúc thúc đó là ai?”

Linh Linh nghĩ nghĩ, tiếp tục khóc: “Ô ô... Là cha muội.”

Bỗng nàng thấy thực thương tâm. Cốt Đầu thúc thúc nuôi nàng lớn, yêu nàng như vậy; giống như đại tỷ tỷ nói, Cốt Đầu thúc thúc cũng là cha nàng, cũng rất thương Linh Linh nàng. Vậy mà tới khi nàng có phụ thân lại không cần Cốt Đầu thúc thúc nữa, trách không được Cốt Đầu thúc thúc tức giận, không cần nàng nữa.

Nàng càng khóc càng thương tâm, Bạch Tiểu Mậu vô cùng đau đầu, sao càng khuyên nàng lại càng khóc lớn hơn?!

Vài tên thiếu niên mới lớn đều nghe nàng khóc đến tâm hoảng ý loạn, Bạch Tiểu Mậu lại hỏi: “Thanh Ngưng sư muội, muội có thể nói với huynh, vì sao Cốt Đầu thúc thúc lại không để ý tới muội không?”

Linh Linh ngược khuôn mặt ướt đầm nước mắt, khóc thút thít nghẹn ngào: “Cha ruột muội đến đây, phụ thân không muốn muội với Cốt Đầu thúc thúc ở cùng một chỗ, Cốt Đầu thúc thúc liền giận muội, không cần muội nữa ...”

“Là vị đại thần tiên ngày ấy cười mây bay tới?” Ánh mắt Bạch Tiểu Mậu thập phần nghi hoặc, hắn còn nhớ rõ bộ dáng vị tiên kia thập phần tương tự cha hắn. Nếu hắn là phụ thân Thanh Ngưng, mà bộ dạng Thanh Ngưng sư muội cũng rất giống muội muội hắn đã đánh mất trước kia, trong lòng hắn thầm nghĩ —— thứ duyên phận gì đây!

Linh Linh cúi đầu nghẹn ngào: “Là phụ thân muội.”

Bạch Tiểu Mậu nhanh nhẩu nói: “Đừng khóc, muội muội thấy đấy, sắc trời hôm nay đã muộn rồi, đợi đến ngày mai các sư huynh sẽ cùng muội đi tìm Cốt Đầu thúc thúc. Hắn là cha muội, làm sao có thể không cần muội. Nào, đứng lên.”

Hắn đỡ Linh Linh đứng dậy, vài vị đệ tử khác cũng đi tới chín người mười ý khuyên nhủ Linh Linh, đều hào khí bừng bừng vỗ ngực, cam đoan ngày mai nhất định sẽ hộ tống sư muội đi tìm cha. Linh Linh thấy bọn họ đều quan tâm mình như vậy, tuy còn có chút băn khoăn, cũng ngưng ngừng không khóc nữa.

Đêm hôm đó, ước chừng vào khoảng canh tư, Cốt Đầu tên ngọc này lên lút tìm đến chỗ Linh Linh.

Hôm nay nó học được với Hi Chân hai câu nói như vậy, liền muốn tìm đến chỗ Linh Linh nói cho nàng nghe. Trong lòng nó vui vẻ nghĩ, ở trong U tuyền chờ tới nửa đêm, thừa dịp đến đêm khuya nguyệt hắc phong cao yên tĩnh, nó sẽ tới chỗ nàng.

Mới đầu nó chạy tới Tổ Thần điện, ai ngờ Linh Linh không ở đó, hắn liền tìm Linh Linh nào loạn khắp núi, kinh động tới đệ tử gác đêm, phải đưa đồ ngọc này tới nơi ở của Hư Ngụy.

Hư Ngụy vốn sắp đi vào giấc ngủ, đệ tử đánh bạo đi tới gõ cửa, nói là tới nay không biết Cốt Đầu đồ ngọc này lên con thần kinh gì mà đi loạn lung tung khắp xung quanh núi. Hư Ngụy rời giường mặc lại y phục, bước ra từ trong cửa phòng, vừa nâng mặt thấy rõ nhân dạng của Cốt Đầu, cả kinh thiếu chút nữa té ngã quỵ xuống trước mặt đệ tử.

Đây, đây, đây chẳng phải là tên tà thần Tướng Diêu kia sao?

Nhưng tới khi hắn tập trung nhìn kỹ, mái tóc trút xuống đen bóng như Quỳnh Ngọc của Cốt Đầu, so với mái tóc trắng như sương tuyết của Tướng Diêu khác nhau hoàn toàn.

Hơn nữa khí chất của hai bên hoàn toàn bất đồng, Tướng Diêu nhu diễm uyển chuyển hàm xúc, nói cười yển yển tựa như hoa rơi tuyết lãng(bay), làm người ta liếc mắt nhìn một cái kinh diễm, chỉ có một chữ —— mỹ!

Còn Cốt Đầu tuy rằng có cùng dung mạo tuyệt sắc, nhưng lại mang một thân khí chất trầm tĩnh diễm đạm, phong thanh cốt tuấn, thiên chất tự nhiên, tựa như là kiệt tác đến từ thiên nhiên, tựa như bầu trời xanh lam trong vắt, đại dương mênh mông sâu thẳm, trầm tĩnh mà đại khí, khiêm tốn mà hoa lệ, làm tâm hồn người ta thư thái dễ chịu.

Khí chất hoàn toàn bất đồng, khác nhau rõ ràng như vậy, khẳng định là hai người khác nhau!

Hư Ngụy nắm tay để lên môi, ho khụ khụ che dấu luồng cuống. Đạo này Cốt Đầu không đi tìm Linh Linh làm hắn vốn đang hoài nghi, mà nay tất nhiên chỉ cần một cái liếc mắt này liền hiểu rõ, hóa ra là tên ngọc này đang cố gắng tu luyện nhân hình, làm mình mạnh lên. Hắn mỉm cười bảo tên đệ tử kia đưa Cốt Đầu đi qua bên sương phòng của đám nữ đệ tử.

Tiểu Phượng Hoàng được lệnh phụ trách trông coi Linh Linh phi ngay từ trên cây ngô đồng xuống. Hắn phụng mệnh Phượng vương quản lý công chúa, cho nên khi Cốt Đầu mới vừa bước vào trong viện, hắn đã phi ngay xuống dưới, hóa thành một tiểu hài đồng chừng mười tuổi trắng noãn nộn, ngăn Cốt Đầu lại: “Yêu nghiệt, không được quấy rầy công chúa!”

Hắn nói chuyện nãi thanh nãi khí(tiếng nói của trẻ con thường trong trẻo và có hơi sữa), khuôn mặt vốn nhỏ nhắn đáng yêu lại cố gắng ra vẻ nghiêm nghị lão khí hoành thu. Cốt Đầu đầu có hiểu, hắn trực tiếp đi thẳng về trước.

Tiểu Phượng Hoàng liền hóa thành nguyên hình bay giữa không trung, phun ra luồng lửa đỏ rực nhắm thẳng Cốt Đầu bay tới. Ai ngờ Cốt Đầu giờ đây lại muốn “ngọc thạch câu phân”(Ngọc đá cùng nát, ý bảo liều mạng cả hai cùng chết), dừng cảm tiến tới, xông thẳng vào trong biển lửa. Mái tóc dài bị sóng nhiệt cuộn cuộn bao phủ, trong nháy mắt liền nóng rực như sắp bốc cháy, nhưng hắn vẫn vui đùa chạy về phía trước, thân hình chột lóe, trong nháy mắt liền nhanh chóng thoát khỏi biển lửa bắt lấy Tiểu Phượng Hoàng, lại dùng thủy thăng(dây trôi bằng nước) trôi nó lại, thả chìm nó xuống đáy giếng, sau đó liền nhanh chóng chạy vào phòng ôm Linh Linh.

Bên trong phòng đốt duy nhất một ngọn đèn đang lơ mờ tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt ảm đạm. Mấy vị nữ đệ tử cũng không bị động tĩnh bên ngoài đánh thức, vẫn ngủ mê man. Cột Đầu liếc mắt một cái liền tìm thấy Linh Linh, nhanh nhẩu chạy qua trèo lên giường nằm, tay dài chân dài ôm nàng vào trong lòng. Linh Linh ngủ say, cũng không biết là Cột Đầu đến, Cột Đầu nay có nhân thân, lồng ngực rộng lớn ấm áp này lại làm cho Linh Linh hoảng hốt nghĩ rằng đây là Bạch Phượng Hoàng, khuôn mặt liền cọ cọ vào trong lòng hắn, mơ hồ ní non: “Phụ thân...”

Cột Đầu nghe được, nhất thời cũng rất bi thương, ánh mắt hắn vô cùng ủy khuất.

Tay hắn nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt Linh Linh, ôm lấy nàng đi ra khỏi phòng đi thẳng ra sau núi. Mà vị đệ tử dẫn đường kia vẫn còn đang duy trì tư thế nâng tay chuẩn bị gõ cửa-hóa đá ở trước cửa phòng —— ta nói này ngự thủ đại nhân, người ít nhiều cũng phải chú ý tới khoảng cách giữa nam và nữ chứ! Đó là khuê phòng của nhóm nữ đệ tử, tại sao người lại có thể hô cũng không hô một tiếng, trực tiếp vọt vào ôm người ta?

Trở lại trong động, Cột Đầu nhẹ nhàng đặt Linh Linh trên giường, lại kéo chăn lên cao đắp cho nàng thật kín, lẳng lặng nhìn dung nhan an tường khi ngủ say của nàng một hồi lâu. Ánh mắt kia ôn nhu như nước, tràn đầy yêu thương. Sau đó, đứng dậy đi về phía Hi Chân.

Hi Chân vốn ngủ ở góc đối diện nằm ngay cạnh hỏa lò, mơ mơ màng màng thấy Cột Đầu bế Linh Linh tiến vào nàng còn sững sốt một hồi lâu, sau đó nhảy dựng lên xoay người ngồi dậy: “Ta nói này đại nhân, đại nhân, đại nhân của ta ơi, người ít nhất cũng phải biết khắc chế một chút chứ, đã bảo người phải biết chịu nhục, nói người trước tích tiền rồi mới tiêu tiền, kêu người nằm gai nệm mật trời ơi —— “

Cột Đầu một cước đá nàng bay ra ngoài. (Phù! :p)

Ni mã hửn, bạo quân bạo quân bạo quân, đại bạo quân qua song đoạn cầu! Hi Chân vượt cái mông phát đau ngồi xổm ngoài động, nước mắt lưng tròng nắm nắm tay, vẽ vòng tròn nguyên rủa —— ni mã trung trực tử gián quả nhiên không thể có kết cục tốt, về sau coi như ta sẽ là một gian thần gian thần gian thần!

Cột Đầu đá bay Hi Chân ra ngoài, sau đó liền vui vẻ ngọt ngào xóc chăn lên chui vào ôm lấy Linh Linh. Hắn cũng không đánh thức Linh Linh, nhẹ nhàng mà hôn hôn lại cọ cọ khuôn mặt của nàng, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn vui vẻ, ôm Linh Linh đầu tựa đầu cùng nhau đi ngủ.

Mấy ngày nay hắn liều mạng khổ luyện, cũng đã mấy ngày mấy đêm rồi không được nghỉ ngơi từ tể, tự ép buộc chính mình. Lần này nó được ôm Linh Linh nên thập phần thỏa mãn, ngủ cũng đủ sâu.

Sáng sớm khi Linh Linh tỉnh lại, Cột Đầu vẫn còn ngủ thập phần say giấc. Mới đầu Linh Linh còn hoảng sợ, mở mắt ra thấy gần trong gang tấc là một gương mặt xa lạ, lại phát hiện bị một nam tử xa lạ ôm lấy ngủ cùng, là ai cũng không bình tĩnh nổi.

Nhưng nàng chợt nhớ ra đây chẳng phải là hình dáng mà Cột Đầu đã nói phải biến thành, nàng lại giương mắt nhìn son động quen thuộc đã ở nhiều năm, lúc này nàng mới xác định được người ôm mình là Cột Đầu thúc thúc.

Linh Linh cực kỳ vui vẻ, hóa ra Cột Đầu thúc thúc không phải không cần mình, hắn thật sự phải bể quan.

Nàng cũng không đánh thức Cột Đầu, vui vẻ một hồi liền nhẹ chân nhẹ tay bước xuống giường. Hôm nay nàng thức dậy cũng không tính muộn, chỉ là nơi này cách ngọn núi cao nhất quá xa, ngay cả rửa mặt nàng cũng phải lăm vội vội vàng vàng, sau đó liền lập tức ngựa không ngừng vó chạy tới ngọn núi cao nhất, tránh khỏi việc bỏ lỡ buổi học đầu tiên.

Nàng rời đi không bao lâu Cột Đầu liền tỉnh lại, hắn nằm trên giường, ánh mắt mơ hồ nhìn trái nhìn phải. Linh Linh không ở đây, hắn liền xoay người đứng dậy, sau đó cũng chạy tới ngọn núi cao nhất.

Linh Linh hoàn thành buổi học sáng liền đi tới Truyền Công Điện cùng các đệ tử Nam Hoa tu tập đạo pháp, buổi chiều lại đi võ trường luyện tập kiếm thuật. Hành tung nàng mơ hồ như thế, đệ tử Nam Hoa những hơn một ngàn, mà ngọn núi cao nhất cũng phi thường lớn, Cột Đầu gốc đương nhiên không biết phải đi đâu tìm Linh Linh, hắn lại như rắn mất đầu đi loạn lên ở trên núi Nam Hoa sơn, bị các đệ tử phát hiện đưa đi gặp Hư Ngự.

Hư Ngự cũng không chán ghét gì hắn, chỉ là Linh Linh còn đang trong giờ học, hắn đương nhiên không đồng ý để Cột Đầu đi quấy rầy đệ tử mình, liền giữ Cột Đầu lại. Tiêu Ngốc mới nhìn ngó chung quanh một chút đã đứng ngồi không yên, Hư Ngự liền cố ý làm lơ, ngưng thần ngồi xuống. Đến khi tỉnh ra đã đến thời gian tan học, lúc này mới gọi đệ tử tới đưa Cột Đầu đi trường luyện võ tìm Linh Linh.

Đệ tử Nam Hoa rất đông, thời gian nhập môn của mọi người cũng bất đồng, cho nên cũng chia ra rất nhiều cấp bậc. Linh Linh nàng có căn cốt kỳ giai, lại thêm mấy năm nay vẫn do thủ tọa tự mình dạy nàng đạo thuật kiếm thuật, cho nên tu vi của nàng ở Nam Hoa chính là xếp top đầu, bị phân vào giáp cao nhất trong ban, có đệ tử mặc áo bào xanh, đứng là cùng ban với Bạch Tiêu Mâu.

Tiếng chuông tan học vang lên, nhóm người này áo xanh chinh tề, thiếu niên thiếu nữ đều thu lại trường kiếm, nói cười rôm rả túm năm tụm ba thành từng nhóm từng nhóm đi về phía thiện đường, chuẩn bị dùng bữa tối. Các sư huynh của Linh Linh hôm qua đã thề son sắt đảm bảo nói muốn cùng nàng đi tìm cha, lúc này cũng đều vây quanh lại, mời Linh Linh cùng đi dùng bữa, sau đó đưa nàng đi tìm cha.

Trong lòng Linh Linh vui vẻ ấm áp, cười đặc biệt sáng lạn, gật đầu đáp ứng, cùng bọn họ đi đến thiện đường. Lúc này chợt nghe thấy từng đợt tiếng than sợ hãi ở phía trước, còn có nhiều đệ tử kích động gào to gọi bậy. Linh Linh đang cùng Bạch Tiêu Mâu nói chuyện, nghi hoặc quay đầu nhìn về hướng những âm thanh hỗn tạp đó phát ra...

Dưới nắng nóng của buổi chiều tà mùa hạ đỏ rực như lửa, hắn đi về phía nàng.

Bỗng một trận gió núi thổi tới làm thanh thủy trường sam phát phơ bay lên, tóc đen như mực hơi rối, ống tay áo dài bay bổng bị cuồng phong thổi phất

tung. Hắn hơi ngửa đầu, lộ ra khuôn mặt như họa thần thái thoát tục. Ánh nắng chiều ánh vào trong đôi đồng tử trong suốt đen thẳm thẳm, tựa như hai vệt hỏa diễm lại như sao băng bay qua còn đọng lại. Ánh mắt nóng rực, nhìn về phía nàng, chỉ nhìn chăm chú vào nàng, chỉ có nàng, chậm rãi đi tới chỗ nàng...

Đám đệ tử ven đường đều dạt ra hai bên, ánh mặt trời trải xuống, tạo thành một con đường đỏ tươi, hắn đạp ánh nắng chiều đi tới chỗ nàng, đứng ở trước mặt nàng, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó, chậm rãi mở miệng...

Câu đầu tiên hắn nói với nàng, trong lần đầu tiên bọn họ trao đổi nói chuyện, hắn nói ra câu nói có ý nghĩa vượt thời gian với nàng:

“Hách oa toái thấy...” (Tại sao không deep thêm một tạo nữa thôi tác giả oi!!! TTXTT)(Muốn hiểu nghĩa xin mời mọi người coi lại chương 48)

“...” Khắp nơi một mảnh lặng im.

Đây thật sự không phải là đùa giỡn lưu manh, hắn thật sự muốn Linh Linh cùng nằm ngủ với hắn.

Nhưng toàn bộ đám đệ tử xung quanh đã trừng mắt cứng lưỡi nhìn về phía hai người, Linh Linh vừa thẹn lại vừa quẫn, mặt trướng đỏ bừng. Cốt Đầu thấy Linh Linh tròn tròn mắt nhìn mình, còn đặc biệt đặc ý lặp lại: “Hách oa toái thấy... Hách oa tây tìm...”

Linh Linh vẫn thực vui vẻ, dịu dàng nói với hắn: “Không thể cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ, Cốt Đầu thúc thúc, ta đã là đại cô nương.”

Cốt Đầu mới mặc kệ nhiều chuyện phiền phức như vậy, ôm lấy Linh Linh bay vèo về phía sau núi, trước mặt toàn bộ chư vị đệ tử Nam Hoa, bắt người bỏ chạy.

“...” Áp trại phu nhân!!!

Trời ơi, tên yêu tinh này dám mình mặc trương đảm (= đường đường chính chính giữa ban ngày ban mặt) bắt áp trại phu nhân ngay trên núi Nam Hoa, trước mặt bao nhiêu người!!!

Toàn bộ đám đệ tử Nam Hoa đều nổ tung, một tên yêu tinh nói ngọng đã bắt cóc tiểu muội ngay trước mặt toàn bộ bọn họ làm áp trại phu nhân đó!!!

Vì thế, chỉ nghe thấy một tiếng thanh ngân nga của kiếm rút ra khỏi vỏ vang tận mây xanh, trên núi Nam Hoa trong thoáng chốc liền thấy từng luồng kiếm quang thanh lam lục tím đầy đặc, kiếm tiên bay loạn đầy trời. Tất cả các đệ tử có thể ngự kiếm toàn bộ đều lên kiếm đuổi theo, toàn bộ các đệ tử còn lại như ong vỡ tổ chạy đi tìm tứ đại trưởng lão cáo trạng: trưởng lão, tên yêu tinh kia dám bắt cóc sư muội của chúng ta! Bắt nàng ngủ cùng với hắn!!!

Tứ trưởng lão dờ mắt không biết phải nói gì —— cái tên phá phách Cốt Đầu này, người bắt thì cứ bắt, nhưng cũng phải biết điệu thấp một chút chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lần đầu tiếp xúc thân mật

Cốt Đầu ôm Linh Linh chạy về động, chuyện đầu tiên hắn làm là một cước đá Hi Chân ra ngoài, sau đó bế Linh Linh, ba chân bốn cẳng chui vào trong ổ chăn, đặc biệt cố chấp nói đúng một câu: “Hách oa toái thấy.”

Linh Linh: “...”

Hóa ra đồ ngốc này cũng chỉ biết nói mỗi câu này thôi sao?!

“Vẫn đang là ban ngày đây.” Linh Linh nói, nhưng Cốt Đầu vẫn gắt gao ôm nàng vào trong lòng: “Toái thấy!”

Ôi chao, chẳng biết hắn có bao nhiêu cố chấp với việc ôm Linh Linh cùng ngủ nữa!

Cho dù hắn đổi thành hình người, Linh Linh cũng không có bất kỳ cảm giác lạ lẫm nào. Nàng và Cốt Đầu đã ở chung với nhau hơn mười năm có lẽ, bản thân nàng là do Cốt Đầu một tay nuôi lớn, tình cảm tất nhiên là vô cùng sâu đậm. Đừng nói Cốt Đầu biến thành hình người, dù hắn có biến thành lợn, Linh Linh cũng nguyện ý ngủ cùng hắn.

Nàng bị Cốt Đầu ôm chặt trong ngực quá lâu, tò mò đưa tay sờ tới sờ lui trên người hắn. Xúc cảm của cơ bắp trên người hắn vô cùng chân thực, làm Linh Linh vô cùng vui vẻ: “Cốt Đầu thúc thúc, đây là thân thể thật sự nha, thúc thật là lợi hại!”

Cốt Đầu liền đặc biệt đặc ý. Hắn giơ một tay lên kéo vạt áo xuống, lộ ra một mảng da ngực trắng nõn cho nàng xem (@@”). Đối với việc hắn đột nhiên biến thành hình người, đương nhiên Linh Linh cũng rất tò mò. Nàng cũng không khách khí, giơ tay kéo vạt áo của hắn thấp thêm chút nữa, kéo thẳng đến

chỗ thắt lưng gầy nhỏ, lấy tay sờ cơ ngực, cơ bụng của hắn.

Dáng người của đồ ngọc này áy thế mà hoàn hảo đến rối tinh rối mù, thân hình cân xứng thon dài, dẻo dai, eo nhỏ, chân dài, mông cong. Không phải dạng cơ bắp cuộn cuộn cục sục, nhưng những đường nét cơ thể gọn ghẽ tuyệt đẹp, thon gầy rắn chắc, thật sự là vô cùng tinh tráng. Nếu đổi lại là một nữ tử nhỏ tuổi khác nhìn thấy chắc đã phun máu mũi, nhưng Linh Linh lại không có bất kỳ phản ứng quá mức nào. Chỉ là nàng cảm thấy, trong ngực hắn dày rộng ấm áp, nàng thực thích. Nghĩ nghĩ, nàng còn nằm úp sấp trên ngực hắn, cắn một miếng. Cơ thể khó giữ thăng bằng nên không cắn được, nhưng quả thật là cảm giác cắn vào da thịt.

Linh Linh ngẩng đầu, vui vẻ nhìn hắn, ánh mắt lóe sáng, nàng thực sự thay Cốt Đầu vui vẻ. Cốt Đầu ôm Linh Linh trong lòng, vẫn dung túng cho nàng sờ loạn trên ngực mình. Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt đáng yêu của nàng, con ngươi đen không ngừng lóe sáng. Linh Linh ngẩng đầu, vừa thấy ánh mắt lóe lóe của hắn liền có dự cảm xấu. Quả nhiên, hắn bỗng xoay người một cái, liền đặt Linh Linh dưới thân mình, cũng giơ tay cởi quần áo Linh Linh muốn sờ lại. =.

Linh Linh mặc áo lót bên trong. Trước kia nàng còn nhỏ không biết gì, từ lúc Bạch Phượng Hoàng tên khốn đáng khinh này bắt nàng hàng ngày ăn những món ăn làm ngực lớn, mà đây cũng đang là thời điểm nàng bắt đầu dậy thì, nên thi thoảng bộ ngực nàng đôi khi sẽ ần ần có chút trưởng.

Thời điểm lúc hiện tượng đó mới xảy ra Linh Linh cũng rất sợ hãi, còn tưởng rằng bản thân sinh bệnh. Nàng cũng khó có thể mở miệng, quả ngưng ngừng để nói với Bạch Phượng Hoàng. Đến sau khi chuyển đến ở cùng các vị sư tỷ, các tỷ muội nói cho nàng một ít chuyện của nữ hài tử, nàng thế mới biết đây đều là chuyện bình thường.

Nàng cũng biết thiếu nữ lớn lên phải mặc áo lót, nàng liền cũng bắt đầu mặc. Cốt Đầu tên ngọc này cho tới bây giờ chưa từng thấy qua, hắn tò mò nhìn một hồi, liền giơ tay lên sờ vào áo yếm đỏ thêu sen.

Bộ ngực của nàng đã bắt đầu nhô lên một chút, giống như gò đất, sờ lên có chút cứng. Nhất thời ánh mắt Cốt Đầu thập phần nghi hoặc: sưng lên?

Linh Linh tập kiểm từ nhỏ, khó tránh khỏi việc bị thương. Mỗi khi trên người nàng bị bầm tím, Cốt Đầu sẽ lau rượu thuốc xoa bóp cho nàng. Nền giờ đây, nó liền ba chân bốn cẳng cởi áo lót nhỏ trên người Linh Linh ném sang một bên, giơ tay lên xoa bóp. (@@@"")

Linh Linh mặt trắng đỏ bừng, xấu hổ nhanh chóng bắt lấy bàn tay to của hắn. Ánh mắt Cốt Đầu đặc biệt đau lòng, cúi đầu thối thối cho nàng, thỉnh thoảng ngẩng đầu ôn nhu nhìn nàng, tựa như đang an ủi nàng.

Linh Linh cầm lấy tay hắn, mặt đỏ cúi đầu nói: “Cốt Đầu thúc thúc, ta là đại cô nương, không thể nhìn cơ thể của ta, cũng không thể sờ loạn.”

Cốt Đầu nghiêng đầu cẩn thận nghe nàng nói chuyện, bằng đó chữ hắn đều biết, chỉ là ghép thành câu như vậy hắn vẫn không hiểu được.

Hắn tiếp tục cúi đầu thối thối, nói lấp ba lấp bắp an ủi nàng: “Không chi, không chi.” (không đau không đau. =. =)

Cuối cùng Cốt Đầu còn xuống giường muốn lấy rượu thuốc, Linh Linh chỉ đành nhanh chóng tóm lấy tay hắn, xấu hổ túm quần áo lại, nhanh chóng chui vào trong chăn, mặt trắng đỏ bừng.

Cốt Đầu chưa từng thấy bộ dáng Linh Linh đỏ mặt ngưng ngưng, hôm nay lại thấy mặt nàng đỏ lên nhiều lần, hắn hết sức hiếu kỳ. Mặt nàng đỏ bừng, giống như quả táo, mắt to nhìn chung quanh, ánh mắt mơ hồ lóe ra không ngừng, tràn đầy vẻ ngưng ngưng.

Cốt Đầu đặc biệt yêu thích.

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy mấu chốt ở chỗ cởi quần áo của Linh Linh. Tuy rằng hắn không rõ trước kia cũng cởi quần áo Linh Linh nhưng nàng lại không có bộ dạng đáng yêu như vậy, hắn vẫn cứ ba chân bốn cẳng trèo lên giường lôi kéo quần áo của Linh Linh. (Editor: Tôi... này... ặc... Chương này... khụ khụ...)

Linh Linh nắm chặt cổ áo, có sống có chết bảo vệ trong sạch, vỗ vỗ đánh đánh Cốt Đầu nháo nháo loạn loạn, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc phiêu đảng trong son động ấm áp yên tĩnh. Cốt Đầu ôm lấy thắt lưng của nàng, xoay người đặt nàng dưới thân. Quần áo của hai người đều rối tung tán loạn, tóc dài tăn ra như rong biển, uốn lượn rơi xuống giường, từng sợi từng sợi triền miên quấn quýt, phân không ra là ai với ai.

Linh Linh bị Cốt Đầu chọc ngứa, cười đến sắp tắt thở, nâng tay đập vào trong ngực Cốt Đầu. Hai má nàng ửng đỏ, đẹp như tiên nữ địa hồng trần, cặp mắt to ngây thơ trong sáng, nhưng đã có vài phần kiêu ngạo ẩn giấu trong đó. Cốt Đầu đè lên thân mình mềm nhũn của nàng, cúi đầu lẳng lặng nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, nắm cổ tay nàng, cúi đầu hôn lên mi mắt nàng.

Hắn ôn nhu hôn lên cặp lông mi dài cong vút của Linh Linh, lại hôn lên chóp mũi nhỏ bé xinh xắn của nàng, rồi chậm rãi cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng, từng tắc từng tắc một nhẹ nhàng nâng niu như trân bảo. Dưới hàng mi đen bóng dài rậm, cặp mắt hắn sáng trong như ngọc lưu ly, tràn đầy vui sướng và thoải mái. Sau đó, hắn xoay người, gắt gao ôm lấy Linh Linh, lại bắt đầu nghịch lông mi nàng. =.

Vốn là khoảng thời gian tốt đẹp, hai người cách xa cửu trùng vừa mới được gặp lại, đám đệ tử ngự kiếm từ xa xông tới, cứ thế đi thẳng vào trong động, muốn cướp lại sư muội nhà bọn họ.

Hi Chân nhận mệnh chấn ở bên ngoài, đối mặt hơn trăm đệ tử ngự kiếm của Nam Hoa đang lòng đầy căm phẫn lớn tiếng chất vấn, nàng chỉ có thể nước mắt lưng tròng —— đại nhân, người thật đúng là qua sông đoạn cầu! Người ở bên trong phong lưu khoái hoạt, lại làm khó, bỏ mặc ta với cả đám đệ tử hơn trăm tên đang hằng máu muốn quần ầu!

Hi Chân roi lệ. Quả nhiên, đi theo đại nhân thì cả đời cũng không thoát được kiếp nô dịch.

...

Lại nói về tên xấu xa Bạch Phụng Hoàng, bị Thượng Đế bệ hạ triệu hồi trở lại thiên đình. Hôm nay Thượng Đế bệ hạ thật là cáo già, hần thể mà lại biết lần này Bạch Phụng Hoàng tự đứng chạy xuống trần gian mấy tháng không chịu về, nhất định là có rắc rối. Hần nhanh chóng triệu Tứ Mệnh đến, vừa giảng giải đạo lý vừa uy hiếp sức mạnh, vừa đám vừa xoa, tên Tứ Mệnh không có tiết tháo này liền nói ra chuyện động trời: Bạch Phụng Hoàng giấu Bạch Linh dưới trần gian!

Thượng Đế bệ hạ giận dữ lôi đình!

Bạch Linh năm đó chính là do tự tay lão nhân gia hần ra lệnh nhốt vào dưới mười tám tầng địa ngục, Bạch Phụng Hoàng dám thương lượng đi cửa sau với Diêm Vương nơi đó, lão nhân gia hần cũng mở một con mắt nhắm một con mắt mà bỏ quá cho. Sau này lại xảy ra chuyện Bạch Linh nhảy Vong Xuyên, đám cáo già Thần Long tộc ở chỗ Bạch Phụng Hoàng thu được không ít lợi, sợ việc mình ăn hối lộ cũng vì thế mà bị Thần Long nữ vương phát hiện ra, lại dám trả đũa, tiên phát chế nhân chạy lên chất vấn Thượng Đế bệ hạ, nói Bạch Linh vốn bị nhốt dưới mười tám tầng địa ngục, làm sao có thể nhảy xuống dòng Vong Xuyên? Kết quả chuyện hần cùng Diêm Vương thương lượng cửa sau lộ ra. Cũng may là Bạch Linh đã chết, bọn họ cũng chột dạ, lúc này mới cho qua.

Ni mã, hiện tại hóa ra Bạch Linh còn chưa chết, thật sự là âm hồn không tiêu tan, vừa hiện hồn đã gây tai họa cho ái khanh của hần! Từ xưa anh hùng nan quá mỹ nhân quan, Bạch Phụng Hoàng người này đối với những chuyện tầm phào khác chưa bao giờ quá mức nhiều loạn, chỉ duy nhất chuyện liên quan tới Bạch Linh, hần liền hồ đồ rồi.

Mà thời điểm này là lúc nào chứ, đám hát tuồng Thần Long tộc Khử Hối kia ý vào việc càng ngày tà khí càng tụ càng nặng, chúng tiên chuyển đi xa dần, bọn họ chỉ chực chờ chiếm lấy Khử Hối. Mấy năm nay bọn chúng xưng vương xưng bá tại đó, còn không biết chừng mực mà dám manh nha ý đồ tạo phản, đã luôn xem Thượng Đế bệ hạ này như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, cuộc sống hàng ngày quả là khó khăn mà.

Mấy năm nay Thượng Đế bệ hạ luôn luôn cân nhắc nên trấn an thu phục bọn họ như thế nào, ai ngờ thằng nhãi này thích chơi trội, lạng lẽ lên giấu Bạch Linh ở dưới trần gian chiều chuộng nuôi dưỡng, nếu mà Long Thâm biết được, nháo lớn chuyện lên, ni mã Khử Hối này còn quản được sao?

Thượng Đế bệ hạ lập tức gọi Bạch Phụng Hoàng tên ngu ngốc này đến chửi một trận, nhưng hần cũng là nam nhân, tội gì phải khó xử nam nhân. Hần vẫn là có thể lý giải được trong lòng Bạch Phụng Hoàng đang nghĩ gì, liền khuyên thằng nhãi này: người xem, nếu không cứ như thế này, để trầm ra mặt nói chuyện cùng đại công chúa Thần Long tộc, xem nàng có thể giữ im lặng, để các người thành hôn trước, rồi lại cưới Bạch Linh về làm thiếp.

Thượng Đế bệ hạ nghĩ như thế này, Long Thâm vốn một lòng muốn cùng Bạch Phụng Hoàng thành hôn, chỉ là mấy trăm năm nay Bạch Phụng Hoàng vẫn chẳng tỏ thái độ gì, Thần Long tộc mấy lần bức hôn hần đều bị hần dùng thái cực đại pháp đẩy trở lại. Thượng Đế bệ hạ cân nhắc, nếu Bạch Phụng Hoàng lấy việc cưới Long Thâm làm điều kiện trao đổi, đại công chúa tất nhiên không thể không đáp ứng việc cho Bạch Linh vào cửa.

Thần Long tộc của mấy năm nay cùng với Thần Long tộc của mấy trăm năm về trước, đã hoàn toàn bất đồng. Thần Long tộc khi đó chỉ là một quân thể yếu kém, chỉ là xuất thân cao quý, là hậu duệ của Thủy Nữ, dù sao cũng phải cấp vài phần thể diện. Khi đó chuyện của Bạch Linh Thượng Đế bệ hạ cũng chỉ xử lý công bằng, mà nay Thần Long tộc Khử Hối đã thành họa lớn trong lòng hần, nếu lúc này Bạch Phụng Hoàng và Long Thâm náo loạn lên, chọc giận nữ vương Thần Long tộc, chỉ sợ đến lúc đó bọn họ sẽ có cớ mà làm lớn chuyện.

Kết quả Thượng Đế bệ hạ đã tận tình khuyên bảo, mà tên nhãi Bạch Phụng Hoàng này còn không chịu đồng ý!

Bạch Phụng Hoàng đương nhiên biết tại thời điểm này bọn họ không thể nháo loạn cùng Thần Long tộc, nhưng nếu hần đáp ứng cưới Long Thâm, để cho Linh Linh biết, hần chỉ sợ chuyện với Linh Linh hoàn toàn hỏng rồi!

Thượng Đế bệ hạ tức sùi bọt mép, ni mã nó quả thực không để ý tới đại cục, quả thực quả thực quả thực không để ý đại cục mà!!! Hần tức giận đến mũi cũng lệch, đương nhiên sẽ không muốn để hần nhúng tay vào, một cước đá hần tới Tây thiên nghe Phật tổ giáo hóa.

Phật tổ Tây thiên, mọi người đều biết đến, là vị Phật đặc biệt có tình yêu với phật pháp, mỗi ngày đều khai đàn giảng kinh, chỉ điểm bốn bề cho đám hậu bối bọn họ, phát triển tinh thần đại từ đại bi phổ độ chúng sinh dừng cảm đương đầu, giúp người ta sớm ngày thoát khỏi biển khổ vô biên.

Thiên đình vốn sát ngay cạnh Tây thiên, Thượng Đế bệ hạ thường xuyên phái vài vị đại biểu đi qua nghe kinh, cho Phật tổ vài phần mặt mũi. Lần này hần liền đặc cách phái Nhị Lang thần dẫn đầu đi qua, chủ yếu là để hần coi chừng Bạch Phụng Hoàng, không được để cho hần chạy thoát, một mặt lại ban ngọc chỉ truyền về Thần Long tộc Khử Hối và Phụng tộc, hạ lệnh cho hai tộc bắt tay chuẩn bị hôn sự.

Từ đó mỗi ngày Bạch Phụng Hoàng bắt đầu nghe giảng kinh Phật tổ, hần vẫn không biết Thượng Đế bệ hạ cứ như vậy bán chính mình. Tên ngu ngốc này nghĩ rằng Cốt Đầu vẫn còn ở bên trong bình Thu Yêu, nên hần một chút không vội. Phật tổ giảng kinh hần coi như điệu hát dân gian mà nghe, đi học thường xuyên ngủ gà ngủ gật, thỉnh thoảng sẽ thu được ánh mắt quan tâm đến từ Phật tổ.

Giống như vị phu tử dạy một nhóm đệ tử dưới thế gian, đối với một đệ tử vừa cá biệt nghịch ngợm hay gây sự lại thấp phần xuất chúng, luôn luôn có phần thiên vị đặc biệt. Trước kia khi Phật tổ đi tới chỗ Tây Vương mẫu giảng kinh, liền đặc biệt để bụng tới thẳng nhóc luôn trốn học này. Mà nay Bạch Phụng Hoàng bị áp đến Tây thiên nhận giáo hóa, Phật tổ liền nhiệt tình tràn đầy, vừa giảng liền giảng một mạch chín chín tám mươi mốt ngày... =.

...

Lại nói trong khi Bạch Phụng Hoàng bị Phật tổ giáo hóa, ở bên Nam Hoa này, Cốt Đầu ngu ngốc ghéech cứ thế ôm Linh Linh mỹ mãn ngủ một giấc thật

dài. Lúc hấn tỉnh lại đã tới canh ba, vừa hé mắt, hấn đã lại muốn tắm rửa. =. =

Hấn bò xuống giường đi ra bên ngoài đun nước ấm, trở về ôm Linh Linh từ trên giường đi tới bên dục đứng.(bồn tắm, mọi người nhớ chứ?)

Lúc trước hấn vẫn luôn duy trì hình người, nay hư hao quá độ đã trở lại hình dáng khô lâu. Linh Linh thấy bộ dáng quen thuộc này của hấn cũng đặc biệt thích, lúc này bị hấn ôm lấy đi về phía dục đứng, còn nâng tay sờ lên mặt xương lạnh băng của hấn, nói: “Cốt Đầu thúc thúc, hình dạng này của người cũng rất tốt.”

Đây gọi là con không chê cha mẹ xấu, tuy rằng thực ra Linh Linh vẫn là có chút ghét bỏ Cốt Đầu một thân xương cốt cứng rắn lạnh băng ôm nàng thực không thoải mái, nhưng từ trước tới nay nàng cũng không bao giờ ghét bỏ dáng vẻ này của hấn. Nàng nhìn bộ dáng khô lâu của hấn mười năm, nay Cốt Đầu bỗng nhiên thay đổi nhân dạng, nàng thật sự có chút không quen.

Cốt Đầu cúi đầu nhìn nàng, nghe cũng không hiểu gì, nhưng khi hấn nghe Linh Linh nói hấn 'Đẹp', tiểu ngực tự lý giải ra, liền đặt Linh Linh lên ghế ngồi trong dục đứng, còn hấn thì dùng sức niết quyết ngay tại chỗ, ra sức muốn biến trở về bộ dáng con người.

Nó lúc này thật là có điểm hư hao quá độ, nó thay đổi nửa ngày cũng không thay đổi đi qua, cũng thực thất bại, có điểm lo lắng nhìn Linh Linh, sợ Linh Linh lại chán ghét chính mình.

Linh Linh cũng thấy vất vả thay cho hấn, đứng lên kéo cánh tay hấn, vui vẻ cười: “Cốt Đầu thúc thúc, khi chúng ta cùng một chỗ, người cứ để hình dáng là Cốt Đầu đi thôi, tới khi ra bên ngoài lại biến thành bộ dáng con người là được.”

Nhất thời Cốt Đầu hoa tâm nộ phóng (cực kỳ vui vẻ). Đương nhiên hấn cũng không hiểu Linh Linh nói gì, nhưng thấy Linh Linh cười sáng lạn đến như vậy, thanh âm mềm mại, nó thực thích, liền khẩn cấp ôm nàng chui vào dục đứng.

Linh Linh còn chưa kịp phản ứng, đã bị Cốt Đầu ôm vào dục đứng, nước ấm bao vây. Một thân quần áo của cả hai đều bị nước thấm vào ảm ướt hết cả, Cốt Đầu không nói hai lời, cứ thế cởi quần áo Linh Linh. Linh Linh nói với nó: “Cốt Đầu thúc thúc, ta đã là đại cô nương, không thể tắm rửa cùng với ta.”

Cốt Đầu vui đầu chỉ lo anh dũng cởi hết đám quần áo ướt sũng trên người nàng, cởi xong liền tùy tiện quăng ra ngoài, lại giờ tay muốn cởi nốt quần của Linh Linh.

Linh Linh và Cốt Đầu cách xa ngàn trùng cửu biệt mới được gặp lại, lúc này cũng đặc biệt nhân nhượng hấn, liền quyết định lui từng bước: “Chúng ta có thể cùng nhau tắm rửa, nhưng người không thể biến thành hình dáng con người, ta không thể nhìn thân mình của nam tử nào khác ngoài phu quân của bản thân.”

Trao đổi giữa cả hai còn có chút trở ngại, Linh Linh cố gắng vừa nói vừa khoa tay múa chân, Cốt Đầu đại để cũng đã hiểu, đương nhiên hiểu là hiểu ý trên mặt chữ, còn thì hấn không rõ hai chuyện này có gì khác biệt(thân xương hay thân người ý). Hấn nghe thế liền thực vui vẻ, hấn đặc biệt thích nói chuyện cùng Linh Linh, liền ôm Linh Linh vào trong lòng, có chút khó khăn uốn lưỡi nói: “Cốt Đầu tây tìm, nhân toái thấy.”

Linh Linh vui vẻ gật đầu khen ngợi hấn: “Cốt Đầu thúc thúc thật thông minh.”

Nàng vui vẻ hôn Cốt Đầu một cái, Cốt Đầu tâm hoa đại đại phóng, cặp huyết đồng lóe sáng, giống như kia đám hải tử mới học chữ được người lớn khen ngợi, tiểu ngực liền cố gắng khoe khoang thành tích, nói lắp ba lắp lại: “Cốt Đầu tây tìm, nhân toái thấy.”

Linh Linh gật đầu: “Đúng, đúng, Cốt Đầu thúc thúc nói đúng.”

Cốt Đầu cọ cọ khuôn mặt của nàng, vui vẻ nói: “Tây tìm, lại, toái thấy...”

Linh Linh cười ngả vào trong lòng hấn, không phải vừa ngủ dậy sao? Tắm rửa xong lại ngủ tiếp? ... Nàng cảm thấy Cốt Đầu thúc thúc sao mà so với trước kia còn bám người hơn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương này mọi người có thấy 'Nội dung trọng điểm' nổi bật hấn lên không? ! ! Hiểu sai thì toàn bộ đi diện bích! ! !
~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54: Khi tình yêu nở rộ

Ngày hôm sau, Linh Linh tỉnh lại vào sáng sớm. Lúc nàng ngồi ở đầu giường mặc quần áo, Hi Chân mang đồ ăn sáng tiến vào.

Trên khuôn mặt u oán của Hi Chân là một đôi mắt gấu mèo thâm quầng bắt mắt, tựa như u hồn phiêu phiêu bay vào, đặt đồ ăn thật mạnh lên bàn đánh 'Rầm' một tiếng, lại bày khuôn mặt đen sì nhìn về phía Cốt Đầu, sau đó lại mang u oán bay bay ra ngoài ~~~~~

Linh Linh nhìn về mặt nàng ấy u ám đi ra, liền xoay đầu hỏi Cốt Đầu: “Đại tỷ tỷ ghét ta rồi sao?”

Đồ ngọc Cốt Đầu thần kinh siêu cấp thô, làm sao có thể để ý nhiều như vậy. Vừa mới tỉnh ngủ nên hẳn còn mơ mơ màng màng, nhưng khi phát hiện linh lực khôi phục một chút liền nhanh chóng ngồi bật dậy, niết quyết tại chỗ cố gắng: này biến a biến, khó khăn biến trở về nhân thân, cứ thế quần áo không chỉnh tề chạy ra ôm lấy Linh Linh, cọ cọ khuôn mặt nàng.

Linh Linh có chút không yên lòng trốn tránh hắn. Nàng là tiểu nữ hài, suy nghĩ đương nhiên tinh tế sâu sắc hơn Cốt Đầu. Ngày trước Hi Chân đối xử lạnh lùng với nàng như vậy, không chịu cho nàng gặp Cốt Đầu thúc thúc, Linh Linh còn nghĩ, phải chăng bản thân đã làm sai chuyện gì để đại tỷ tỷ mất hứng, cho nên Hi Chân mới tỏ vẻ tức giận lớn tiếng mắng nàng như vậy.

Bọn họ nào đâu biết, đêm qua Hi Chân ở bên ngoài động, một mình đối mặt với sự chất vấn từ cả trăm ngự kiếm đệ tử của Nam Hoa, bị đám tiểu tử mới lớn không biết lớn nhỏ hăng tiết gả xù lông chất vấn, nàng còn đặc biệt sẵn sóc bày ra tiền chương ở ngoài động, tránh choh âm thanh la hét ầm ĩ truyền vào quấy rầy đại nhân bọn họ 'Tiểu biệt thắng tân hôn' —— thử hỏi, Hi Chân nàng vì đại bao nhiêu a!

Cuối cùng vẫn phải để bốn vị trưởng lão Nam Hoa ra mặt, mơ hồ giải thích một phen, đám đệ tử bị tịch thu kiếm đành chạy trở về. Khổ nỗi cũng có vài vị đặc biệt cố chấp, đặc biệt tâm mang chính nghĩa, đặc biệt trọng tình cảm đồng môn không chịu rời đi. Làm hại nàng phải từ thủ ngoại động, theo chân đám nhóc đó mất to trừng mắt nhỏ nhìn nhau cả đêm, Cốt Đầu ở bên trong ngủ đến sung sướng ấm áp mãn nguyện, làm Hi Chân nàng không thể ngủ một giấc ngon lành dưỡng nhan, phải ở bên ngoài trừng mắt cả đêm, để đến nỗi giò mắt nàng thâm đen như gấu trúc.

Chờ Linh Linh rửa mặt ăn sáng xong, cùng Cốt Đầu tay trong tay vui vẻ đi ra từ trong động, đám người Bạch Tiểu Mậu liền xông tới. Bạch Tiểu Mậu giơ tay định kéo Linh Linh về bên cạnh mình, nhưng Cốt Đầu nào cho hắn cơ hội. Bạch Tiểu Mậu vừa mới nâng tay, Cốt Đầu đã phi lên, một cước liên đá bay hắn ra ngoài, hai tay nhanh chóng ôm chặt lấy Linh Linh, ấn nàng vào trong lòng.

Nó này một cước đá quả thật không nhẹ, Bạch Tiểu Mậu bị đá bay đi ra ngoài thật xa đánh vào trên cây quảng ngã cái thất điên bát đảo, Nam Hoa đệ tử đều nghiêm nghiêm mặt rút kiếm tương hướng, hai phương đối trị, rất có muốn đánh một trận tư thế.

Linh Linh cũng không hiểu ra sao, về mặt nàng ngây thơ không rõ. Nàng đương nhiên không biết bọn họ đều hiểu lầm, chỉ là thấy các sư huynh đều thân thiết hỏi bản thân có xảy ra chuyện gì không, nhìn mặt bọn họ đỏ bừng sau một đêm thức trắng, nàng cũng cảm động đỏ cả mặt. —— tình đồng môn chính là như thế này đây. (Editor: sorry mn, nhưng thực sự tui thấy đoạn này nó cứ “...” sao sao ấy==””)

Linh Linh tránh khỏi cái ôm của Cốt Đầu, chạy tới nâng Bạch Tiểu Mậu dậy. Vốn là huyết mạch tương liên, có lẽ là do tình huynh muội bẩm sinh từ sâu trong lòng, thiên tính trời sinh, nàng thấy Bạch Tiểu Mậu vì bản thân mà bị Cốt Đầu thúc thúc đá đến nội thương, sắc mặt tái nhợt, liền ghen ngào rơi lệ, rồi rít giải thích với bọn họ, nói Cốt Đầu thúc thúc chính là cha nàng, là người đã đem nàng nuôi lớn. Nàng đỏ mặt nói, Cốt Đầu thúc thúc là yêu quái, không hiểu lễ giáo. Hiện nàng đã trưởng thành, không thể tiếp tục tắm rửa đi ngủ cùng Cốt Đầu thúc thúc, nhưng Cốt Đầu thúc thúc không hiểu, sau này nàng sẽ nói cho hắn hiểu.

Mấy vị đệ tử ở đây đều không đoán ra được kết quả cuối cùng lại như thế này. Mới đầu bọn họ đều lo lắng, sư muội tuổi còn nhỏ, ngây thơ nên bị yêu tinh lừa, mà nay đã biết đây là quan hệ giữa cha và con gái, đó là chuyện nhà người ta, bọn họ cũng sẽ không can thiệp vào.

Lúc này sắc trời sáng rõ, giờ học cũng gần kề, mấy vị này liền lần lượt rời khỏi nơi đây, trở về ngọn núi cao nhất. Bạch Tiểu Mậu cũng là một kẻ kiêu ngạo, hẳn bị đá một cước không nhẹ, sắc mặt tái nhợt, mấy người đó muốn đưa hắn một đoạn, hẳn vẫn nguyện chuyển cự tuyệt, miễn cưỡng ngự lên kiếm

Một đệ tử trong đó chủ động đề nghị đưa Linh Linh đi cùng, nói sẽ giúp Linh Linh trở lại ngọn núi cao nhất. Cốt Đầu ngọc nghếch vốn muốn đưa Linh Linh đi học, nhưng Linh Linh lại không cho. Trong mắt tiểu ngọc tràn ngập bất mãn cùng ủy khuất, ôm lấy Linh Linh, vùi đầu vào lòng nàng, trong cổ họng phát ra từng tiếng 'Ồ ồ' trầm thấp.

Linh Linh bị hắn ôm vào trong ngực, trước mặt mấy vị sư huynh, đều nhìn ra được ánh mắt thâm ý sâu xa khác thường của họ, thật sự vô cùng ngượng ngùng, chỉ đành phải kéo Cốt Đầu trở về trong động, ôn tồn nói với hắn: “Cốt Đầu thúc thúc, buổi chiều người hãy đến đón ta tan học. Hôm nay trước tiên ta sẽ giải thích với các vị sư huynh sư tỷ, bọn họ sẽ không hiểu lầm người nữa.”

Linh Linh lo lắng, nếu để Cốt Đầu cùng đi qua đó với nàng, nếu chưa kịp giải thích đã nháo loạn hết cả lên thì sẽ không tốt lắm. Căn bản Cốt Đầu không thể nghe hiểu được, nhưng còn Hi Chân có thể hươ tay múa chân phiên dịch cho hắn, cho nên Linh Linh cũng không lo lắng về chuyện này. Nàng kiễng chân thom lên mặt Cốt Đầu một cái, làm đồ ngọc Cốt Đầu hẳn tâm hoa nộ phóng, còn chưa kịp ôm lấy Linh Linh, nàng đã nhanh chóng chạy ra khỏi động.

Nàng bước lên kiếm, đây chính là lần đầu tiên nàng ngự kiếm phi hành. Tuy rằng kỳ thật đây cũng chỉ là một loại xe tiện lợi mà thôi, nàng vẫn hưng phấn vô cùng. Vị nam đệ tử đi cùng quay đầu liền nhìn thấy tiểu sư muội hưng phấn đến mặt cũng đỏ bừng, liền mỉm cười nói với nàng: “Đứng vững, sư huynh sắp bay lên đây.”

Linh Linh nắm chặt cổ tay áo hắn, ánh mắt sáng trong gật mạnh đầu: “Vâng, muội sẽ giữ chặt.”

Ngay sau đó là tiếng ngâm nga của những đạo kiếm minh, từng đạo từng đạo kiếm quang tựa như cầu vồng bay vút lên tận trời cao. Linh Linh được chở xuyên qua giữa biển mây, mới đầu nàng còn có chút sợ hãi, nhưng sư huynh bay thật vững vàng, Linh Linh thấy bọn họ ngự kiếm, tự nhiên xuyên qua biển mây, nhanh nhẹn như gió, trong lòng cũng vô cùng hâm mộ.

Ngự kiếm phi hành là giấc mộng lớn nhất của hơn một ngàn đệ tử Nam Hoa, khi đạt tới cảnh giới người kiếm hợp nhất cũng chính là lúc vừa có thể làm cho cánh kiếm bay lên. Mà nay Linh Linh cũng đang đến thời khắc náo nhiệt này, nàng liền âm thầm quyết định bản thân phải càng thêm cố gắng, phải

sớm gọi như các vị sư huynh, có thể ngự kiếm phi hành.

Trên đường trở về, vài vị sư huynh sư đệ liền hỏi quan hệ giữa nàng và Cốt Đầu, tại sao Cốt Đầu lại ở đây. Linh Linh cũng không tiện nói bản thân là do Cốt Đầu đưa đến, nàng sợ các sư huynh sẽ bài xích chán ghét Cốt Đầu. Nhưng nàng cũng không gọi nói dối, nàng vẫn luôn là một tiểu cô nương thành thật, liền quanh co vòng vèo nói câu được câu chăng, rốt cuộc chỉ nói bản thân là do Cốt Đầu thúc thúc nuôi lớn.

Mấy vị nam đệ tử dù sao cũng không tiện truy vấn việc tư nhà người ta. Trừ bỏ không thể đồng ý việc 'Cha và con gái' hai người bọn họ quá mức thân mật vượt quá lễ giáo, còn những cái khác cũng chẳng có gì quá mức lạ thường. Dù sao nơi này là Nam Hoa, bọn họ thân là đệ tử đạo môn, dù là kẻ tầm thường cũng giao tiếp cùng yêu vật không ít, thậm chí có vài đệ tử nhờ cơ duyên mà nuôi dưỡng được ngự thú của riêng mình, bình thường cũng tâm ý tương thông như thân nhân vậy, cũng không bài xích việc nhận yêu quái làm thân quyến. Duy chỉ mình Bạch Tiểu Mạo cả đường ôm kiếm không nói gì, thỉnh thoảng dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn Linh Linh.

Khi bọn họ trở lại ngọn núi cao nhất, Linh Linh cùng bọn họ đi thiện đường dùng đồ ăn sáng.

Thủ tọa Nam Hoa và bốn vị trưởng lão sớm đều đã thu nhận những đệ tử đạo pháp cao thâm, đều là những người tuổi trẻ tài cao. Bốn vị trưởng lão đã dặn dò bọn họ, chờ đám tiểu tử Bạch Tiểu Mạo trở về liền tóm đám nhai con cổ chấp bướng bỉnh không nghe khuyên bảo này, toàn bộ đưa đi điện bích. Thành ra đồ ăn sáng còn chưa dùng xong, đốc giáo đại đệ tử đã thiết diện vô tư đưa người tới, bắt hết toàn bộ bọn họ.

Buổi chiều sau khi tan học, Linh Linh đã sớm chạy tới thiện đường, mang thức ăn nước uống tới Tư quá nhai thăm bọn họ, Cốt Đầu tới nơi đã chẳng thấy người đâu.

Mấy nữ đệ tử đều đặc biệt có hứng thú với Cốt Đầu, đều đi tới vây xem hán.

Người nghĩ thử mà xem, một nam yêu tinh mỹ mạo như vậy, hán xinh đẹp, đẹp như thiên nhân, ở gò má bên trái, dưới khoeo mắt là ba vết ngân quang hình sóng nước gọn trào, càng làm cho dung nhan như ngọc của hán tăng thêm vài phần tinh xảo xinh đẹp, nhìn thấy một người như vậy thật sự là lòng gọn ba đào (sóng lớn) mà.

Hơn nữa hán lại là một yêu tinh vẫn còn nói ngọng, đối với một yêu tinh đẹp như thiên nhân gần như hoàn mỹ đến vậy, khuyết điểm này của hán ngược lại thành điểm đáng yêu nhất. Mọi người cứ nghĩ đến việc hôm qua người nói lời ngọng nghịu kia là hán liền cảm thấy đặc biệt đáng yêu, còn có bí mật không thể nói giữa hán và tiểu sư muội Thanh Ngưng, càng làm người ta cảm thấy lời cuốn, thu hút. Thế nên, rất nhiều đệ tử liền chủ động chạy tới chỉ đường cho Cốt Đầu đi tìm Linh Linh.

Vài đệ tử khác cũng không muốn bị bỏ lại phía sau, thành ra càng ngày càng nhiều người tới gia nhập. Cuối cùng, Cốt Đầu được một đoàn thiếu nam thiếu nữ đông đúc vây quanh đưa đi gặp Linh Linh.

Nhóm đầu bếp phụ trách thiện đường hôm nay đặc biệt buồn bực. Nhìn hơn trăm bàn ăn trong đại thiện đường, chỉ có thừa thớt vài vị đệ tử, mấy trăm đệ tử thế mà lại bãi cơm tập thể! Bọn họ liền bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ bản thân nấu nướng thật sự càng lúc càng khó ăn sao?

...

Cốt Đầu bị một đoàn đệ tử trẻ tuổi vây quanh đi về hướng Tư quá nhai, trong đó đa phần là các nữ đệ tử, đều đang tuổi xuân thì, hoạt bát nói cười duyên dáng, một đường đều vây quanh bên người Cốt Đầu lưu riu sôi nổi, tiếng nói chuyện truyền đi thật xa.

Trong đó đặc biệt có cô nương đi gần Cốt Đầu nhất, tính cách đặc biệt sáng sủa, tươi cười như nắng. Tuy rằng Cốt Đầu một đường đều thực an tĩnh, nàng vẫn cứ cố gắng nói chuyện phiếm, muốn làm hán chú ý. Một đường đồ ngọc Cốt Đầu cũng đều nhìn ngó chung quanh, mới vừa tới Tư quá nhai, khi hán vừa thấy Linh Linh, liền quảng nữ đệ tử vẫn đang cố gắng kể chuyện cười thu hút sự chú ý của hán sang một bên, phi vội qua. Nữ đệ tử kia liền hóa đá tại chỗ, yên lặng rung rung —— lòng ta thật bị thương ~~~

Trên Tư quá nhai mây mù phủ trắng như tuyết, chỉ có một cái cầu treo chênh vênh giữa hai bên vách núi. Cốt Đầu lẳng không điểm nhẹ một cái, liền bay vút lên như kinh hồng, vượt qua đoạn cầu treo thật dài kia, tựa như một tia sáng màu xanh lam bay vút qua, chỉ trong giây lát liền phiêu nhiên dừng tại phái đối diện.

Đám Bạch Tiểu Mạo bọn họ đều là bị trói ngược hai tay ra sau, không thể tự làm việc, Linh Linh chỉ đành ngồi xổm trước mặt bọn họ, đút cho mỗi người một ít. Nàng bưng một đĩa đồ ăn lại phải đổi một đôi đũa cho mỗi người, lại cầm lấy nửa chiếc bánh bao, đưa đến bên miệng Bạch Tiểu Mạo. Bạch Tiểu Mạo cúi đầu cắn một miếng, ngẩng đầu cười với Linh Linh, Linh Linh cũng ha ha ngây thơ cười với hán.

Cốt Đầu ngốc nhất thời liền ghen tị, phi tới gắt gao ôm chặt Linh Linh vào trong lòng, dùng ánh mắt đặc biệt phòng bị tràn ngập địch ý trừng trừng nhìn Bạch Tiểu Mạo.

Bạch Tiểu Mạo cũng không hiểu tại sao, chỉ là bằng trực giác đã rất chán ghét Cốt Đầu, liền ngang ngạnh ngẩng đầu lên, không chút sợ hãi cùng hán mặt đối mặt. Bộ dáng của Bạch Tiểu Mạo có chút tương tự cha mình, cũng là tuổi trẻ tuấn mỹ, hơn nữa một đôi mắt phượng hẹp dài kia lại giống nhau đến mười phần mười. Cốt Đầu đối với Bạch Phượng Hoàng có loại địch ý nào cơ chứ, cho nên cũng đặc biệt chán ghét hán.

Cả hai dùng tia lửa điện trong ánh mắt tận lực chém giết, thù sâu như biển nước lửa khó phân, chỉ cảm thấy chung quanh khắp nơi tiếng gió lồng lộng, đầu đầu cũng nghe thấy tiếng tia lửa điện xẹt tới xẹt lui, Linh Linh đứng giữa quả thực lâm vào thế khó xử.

Cũng may là đám nữ đệ tử dù sợ hãi run rẩy cũng đã mò mẫm sang tới nơi, trên Tư quá nhai nhất thời náo nhiệt hơn hán.

Mấy đệ tử bị trôi ở trên Tư quá nhai, nhớ khi đó kiên trì lưu lại phải bảo vệ Linh Linh cũng có thể thấy được họ đều là những đệ tử thập phần trung nghĩa, đều là những người trẻ tuổi tài cao trong hàng ngũ Nam Hoa. mấy nữ đệ tử cũng luôn đề ý bọn họ, bình thường thẹn thùng không dám không biết xấu hổ lại gần, lúc này đứng là cơ hội. Người trong lòng gặp rủi ro, các nàng đương nhiên cũng không thể ngồi yên. Có một nữ đệ tử lớn mật liền chủ động đi lên hỗ trợ đút com, mấy cô nương khác cho dù còn có chút ngượng ngùng cũng đều chủ động tới hỗ trợ.

Không thể không nói, lần này cũng đã xúc tiến nhiều đoạn tình duyên trong sư môn Nam Hoa.

Thử hỏi ngày sau, trên núi Nam Hoa này, liệu có thể nhìn thấy cảnh sắc như vậy.

Vị nam tử mặc lam sam thanh dật như sắp bay lên, bất chấp mưa gió cầm dù đưa tiểu nữ tử đi học, ở giữa biển mây miêu miêu trôi; lại ở dưới hoàng hôn phủ bóng chiều tà, phong tư xuất trần không vấy bụi nhân gian, đón tiểu nữ tử tan học.

Trên núi Nam Hoa, liệu còn có thể thấy bóng dáng yếu điệu của tiểu nữ tử hoạt bát sôi nổi ấy. Nàng đi phía trước, ở phía sau luôn có một vị nam tử mặc lam sam thanh thủy, đẹp tự thiên nhân lẳng lẳng đi bên nàng, ôm nàng vào lòng, dùng ánh mắt ôn nhu sủng ái dịu dàng trầm mặc nhìn nàng chăm chú. Thân hình cao lớn trầm ổn, tựa như là nơi vĩnh viễn chặn hết gió mưa cho nàng.

Cảnh tượng tình thơ ý họa tuyệt vời như thế.

Trên núi Nam Hoa có bao nhiêu là thiếu nam thiếu nữ? Đây chính là thời điểm mỗi tình đầu nở rộ, nhìn thấy nhiều cảnh tượng tình thơ ý họa như thế, liền khó tránh khỏi có chút xuân tâm nhộn nhạo.

Vì thế, nếu không phải tình hình đặc biệt, ở trên lớp, nam đệ tử sẽ cẩn bút vát óc viết thư tình, cùng với lòng dạ không yên thi thoảng đưa ánh nhìn mờ ám cho nữ đệ tử bàn trên. Đám đệ tử lớn tuổi liền nổi trận lôi đình —— ni mã, mắt thấy thu hết đông về, vậy mà đám tiểu tử tiểu nữ này đã đến mùa xuân hết cả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vũ Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 55: Ca ca đến đây

Linh Linh và Cốt Đầu lại cùng nhau trải qua những ngày tháng tương thân tương ái tốt đẹp.

Linh Linh trở lại sơn động Ngưng Bích Phong cùng Cốt Đầu, sáng sớm mỗi ngày sẽ dậy đi học trên ngọn núi cao nhất. Cốt Đầu hàng ngày đều đặn đưa nàng đi đi về về, tốc độ của hắn nhanh như gió, tuy rằng lộ trình có chút xa cũng không quá mức tốn thời gian.

Buổi chiều sau khi tan học, nếu Linh Linh còn có khóa học muộn, chỉ có không đến nửa canh giờ thời gian nghỉ ngơi, Cốt Đầu cũng sẽ mang theo hộp đồ ăn tới cho Linh Linh. Hắn ôm nàng đi tới nơi vách núi không người thanh tịnh, cùng nhau dùng bữa rồi mới đưa nàng đi học.

Nay phần lớn thời gian Cốt Đầu đều duy trì hình người, chỉ khi nào hư hao quá độ hắn mới chịu biến trở về hình dáng Cốt Đầu. Không hiểu được đồ ngọc này có bao nhiêu chấp nhất với việc làm người, hắn luôn cố gắng học tập, thường xuyên làm theo Linh Linh. Mỗi ngày Linh Linh làm những việc gì hắn cũng phải ngó một cái, ngay cả việc hàng ngày sau khi rời giường Linh Linh súc miệng rửa mặt, đồ ngọc này cũng phải học sao cho giống y hệt.

Mùa đông càng lúc càng gần, thời tiết càng ngày càng thêm rét lạnh. Linh Linh thường xuyên rúc vào trong ổ chăn ấm áp, nhưng Cốt Đầu lại là một yêu tinh chăm chỉ chịu khổ, trời còn chưa sáng đã đứng dậy chuẩn bị sách vở bút viết cho Linh Linh đi học. Mặc dù có thuộc hạ kiểm bảo mẫu sẵn sàng chịu một nhọc là Hi Chân, đối với chuyện của Linh Linh hắn vẫn muốn đích thân làm lấy, chẳng qua đây là lạc thú được chăm sóc đứa nhỏ của hắn thôi.

Sau khi chuẩn bị xong những gì Linh Linh sẽ phải mang đi học, hắn sẽ đem nước nóng dùng để rửa mặt tới, đánh thức Linh Linh. Ôm lấy nàng đang làm ổ kén trong chăn ra, dịu dàng lau mặt lau tay cho nàng —— tiểu ngọc đã ngày càng chăm sóc đứa nhỏ thành thực.

Linh Linh an vị trên giường, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cho hắn lau. Lau xong Cốt Đầu lại mặc quần áo cho nàng, xong xuôi sẽ ôm người đến bên bàn, ngồi ở trên đầu gối, hắn đút com cho nàng.

Linh Linh quá là viên mãn hạnh phúc, trải qua những ngày tháng com bung tận miệng nước đến há mồm, được Cốt Đầu hầu hạ quả thực vô cùng viên mãn. Có đôi khi ngồi trên đầu gối Cốt Đầu, được hắn ôm vào lòng, từng muông từng muông cháo đút nàng ăn. Nếu tâm tình Linh Linh tốt cũng sẽ giơ tay ngọc, đút cho Cốt Đầu một khối điểm tâm, hôm đó Cốt Đầu liền đặc biệt vui vẻ.

Hiện hắn đã có vị giác, cũng bắt đầu thử ăn đồ ăn của con người. Đại để là vì Linh Linh thường đút điểm tâm cho hắn ăn, tiểu ngọc liền cũng thực thích đồ ngọt, thực thích cái loại hương vị mềm mại ngọt ngào này. Vì Hi Chân thường xuyên làm điểm tâm, tiểu nha đầu Linh Linh ngay cả thân hình còn chưa hoàn toàn nảy nở đã đòi học theo các vị sư tỷ ôn ào muốn giảm béo, không chịu ăn đồ ngọt, cùng lắm là ăn hai hay ba khối, còn lại đều cho Cốt Đầu. Đồ ngọc Cốt Đầu vốn sủng ái Linh Linh đến không có cả nguyên tắc, Linh Linh đưa hắn bao nhiêu hắn đều không cự tuyệt, toàn bộ ăn hết.

Linh Linh thường xuyên nghi hoặc, nhìn dáng người hạng nhất của đồ ngọc kia, nghĩ tới việc mỗi ngày hắn đều ăn nhiều đồ ngọt như vậy, tại sao vẫn không bị tăng cân?! Lại nghĩ tới hình người của hắn là do phép thuật hóa thành, cho nên chắc là dù có ăn bao nhiêu cũng không béo đâu nhì.

Hi Chân lại bắt đầu trở thành một vú em chăm chỉ chịu khó chăm sóc Linh Linh. Đang là thời điểm thân thể Linh Linh phát triển, mỗi ngày đi học xong được Cốt Đầu đón trở về đều kêu đói bụng, Hi Chân thường xuyên làm đủ loại đồ ăn ngon cho nàng. Cứ chăm như vậy hơn một tháng, trong nháy mắt nàng liền cao vút lên, chỉ là thân thể nhỏ nhắn kiêu kiêu của nàng chỉ cao tới đầu vai Cốt Đầu, tiểu ngực rất cao đó nha.

Đại đề là chất lượng nguyên đan của Bạch Phượng Hoàng làm ra cao, rất hiệu quả, Linh Linh ăn vào cứ như ăn phải bột nở (=.=), bộ dạng thay đổi cực nhanh, thân thể lớn phồng lên. Thân mình nàng bắt đầu phát dục, những đường cong cơ thể dần xuất hiện. Ánh mắt Hi Chân cũng dần dần thường xuyên mờ ám chuyển tới chuyển lui từ trên xuống dưới nàng. Trong lòng Hi Chân nghĩ, tiểu Linh Linh nguoi mau mau lớn a, mau mau lớn nhanh lên để làm vợ đại nhân của ta nha.

Cốt Đầu ngốc nghếch làm sao biết được mấy chuyện phức tạp này. Ngực Linh Linh 'Sưng lên', còn càng này càng “thùng” cao hơn, tiểu ngực ngày càng thêm lo lắng, thường xuyên xoa xoa cho nàng, làm Linh Linh xấu hổ đến mức mặt mày đỏ bừng, mà về mặt hân thì rõ là thuần khiết.

Linh Linh lại nhớ tới mỗi khi bên nhau, mỗi ngày tiểu ngực đều luôn vô cùng vui vẻ, sưng Linh Linh như đại bảo bối, phụng trong lòng bàn tay, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. Linh Linh đối với Cốt Đầu cũng tốt hơn trước rất nhiều. Nàng còn nhỏ tuổi, nhiều chuyện phải đích thân trải qua mới có thể học tập và sửa đổi. Lúc Hi Chân cố ý không cho mình gặp Cốt Đầu, Linh Linh nghĩ Cốt Đầu thúc thúc không cần nàng nữa, nàng liền thương tâm thật lâu. Quay đầu nhìn lại mới phát hiện, hóa ra bản thân đã tùy hứng đến thế, luôn xem nhẹ cảm thụ của Cốt Đầu thúc thúc, nên giờ đây, nàng cũng đã dần dần học được phải quan tâm tới Cốt Đầu, không còn vô tâm vô phách cho rằng sự yêu thương mà Cốt Đầu dành cho nàng là đương nhiên như thế nữa.

Sự thay đổi của nàng chủ yếu biểu hiện trong cách đối xử với Cốt Đầu, cũng không còn ương ngạnh như trước kia, mọi việc cũng đều nói một cách ôn tồn với Cốt Đầu, cũng không thường xuyên đánh Cốt Đầu. Chỉ là, Cốt Đầu ngốc nghếch luôn cố chấp cho rằng “núi nhỏ” phát dục của Linh Linh là bị sưng lên, mỗi khi nhớ tới lại đưa tay tiến vào bên trong quần áo của nàng xoa xoa chỗ 'sưng lên', Linh Linh không đánh hân mới là lạ đấy.

Những ngày tháng tốt đẹp như vậy, đến một ngày khi Lam Dã Du lên núi liền bị phá vỡ.

Lam Dã Du xuất hiện, không chỉ phá vỡ những ngày tháng ấm áp yên bình này, cũng đưa đầy tương lai của bọn họ, thành mớ mị không rõ.

Tương lai mà bọn họ phải đối mặt, sẽ là Bạch đại nhân nhớ thương ái nữ mười năm lại hận Cốt Đầu thấu xương, sẽ là tam cương ngũ thường đạo nghĩa lễ giáo ước thúc trong cuộc sống cùng lúc ập tới...

...

Mới đầu Lam Dã Du đã thập phần hoài nghi Bạch Phượng Hoàng và Linh Linh, sau lại suy nghĩ kỹ liền cảm thấy Bạch Phượng Hoàng kia căn bản là không hề giống dạng. Dạng của hắn chỉ là một phạm phu, là tể tướng triều đình, làm sao có thể là một đại thần tiên dễ dàng phẩy tay liền biến mình sống lại.

Vì chuyện tổ phụ hắn sẽ nhập tang một lần nữa, hắn liền quyết định, với sự đồng ý của cha mẹ, thu thập hành lý, quyết định đến Nam Hoa một chuyến, tìm Bạch Tiểu Mậu hỏi rõ việc này. Thứ nhất, Bạch Tiểu Mậu đang ở Nam Hoa, cách thành Tuyền Châu không xa, hắn quả thật không cần phải bỏ gần tìm xa; thứ hai, nếu 'Dạng' trẻ tuổi ngày đó hắn gặp thực sự là dạng, hắn lại tùy tiện viết thư hỏi thăm thì không khỏi quá đường đột. Tuy rằng khả năng này không lớn, nhưng dù gì cũng phải trừ bị cho thỏa đáng.

Đường lên núi Nam Hoa quả thật không dễ đi, Lam Dã Du chỉ là một phạm nhân nên phải mất rất nhiều ngày mới có thể lên tới núi Nam Hoa cao vạn thước. Hắn phong trần mệt mỏi tới tìm Bạch Tiểu Mậu, tất nhiên là sẽ đem tiền căn hậu quả đều nói ra, tìm Bạch Tiểu Mậu để hỏi cần thận mọi thứ.

Bạch Tiểu Mậu cũng đã được thả ra từ trong Tư Quả Nhai. Đạo gần đây hắn và Cốt Đầu luôn như nước với lửa, hắn cũng không biết vì sao bản thân chỉ cần gặp Cốt Đầu, dù thế nào cũng cảm thấy cực kỳ không thuận mắt, liền cố ý đặc biệt thân cận với Linh Linh. Buổi sáng trong khóa học đạo pháp liền đặc biệt đầu ngồi cạnh Linh Linh, buổi chiều học kiếm thuật cũng đối vị trí với một đệ tử khác để cùng một đôi với Linh Linh, ngoài giờ học lại càng không phải nói, lúc nào cũng vây quanh ở bên người Linh Linh. Khiến cho đạo sư phải đặc biệt gọi hai người ra giáo huấn—— yêu sớm là không tốt nha.

Cốt Đầu vốn là kẻ chuyên gia ăn dấm chua bậy bạ, Bạch Tiểu Mậu lại còn cố ý thân cận với Linh Linh, liền chọc đồ ngốc này ăn dấm chua đến long trời lở đất, hai người nhìn thấy nhau gần như không bao giờ thoát khỏi cảnh “Luận bàn quyền cước” một phen.

Đối với tranh đấu gay gắt giữa bọn họ, các đệ tử khác nhìn vào trong mắt liền khó tránh khỏi có chút suy nghĩ sai lệch. Tâm tư Linh Linh đơn thuần nên không có suy nghĩ tới phương diện này, chỉ là đứng giữa bọn họ thật đau khổ, mỗi ngày cũng chỉ có thể gắng sức hòa giải, hết khuyên bên này lại đến bên kia, làm tính tình nàng cũng ngày càng trở nên nhẫn nại.

Hôm đó Bạch Tiểu Mậu nhận được thông báo của đệ tử tiếp đón rằng có người muốn gặp hắn, mà hắn với Lam Dã Du cũng đã mười năm không gặp, tất nhiên nhất thời cũng không nhận ra người đến. Lam Dã Du là một thiếu niên biết thư thức lễ nghĩa, nói chuyện cũng thập phần uyển chuyển, đầu tiên là hòa nhã nói ra thân phận của bản thân, lại khách sáo hỏi thăm sức khỏe song thân phụ mẫu của Bạch Tiểu Mậu. Nghe Bạch Tiểu Mậu nói rằng dạng vẫn đang ở trong kinh thành, hắn liền càng khẳng định Bạch Phượng Hoàng ngày ấy chắc chắn không phải Bạch đại nhân, liền nói hết tất cả những điều mình biết cho Bạch Tiểu Mậu nghe.

Bạch Tiểu Mậu tất nhiên là lập tức liền hiểu được Bạch Tiểu Linh trong lời hắn đúng là muội muội mình! Hắn nghe được nguyên nhân trước sau, cảm xúc đại động. Vốn tuổi trẻ khí thịnh, huyết khí phương cương, xa cách bảy năm mới lại nghe được tin tức muội muội, làm sao hắn còn có thể bình tĩnh tiếp đãi? Nhưng hắn không tìm Linh Linh ngay, mà chạy tới chất vấn Hư Ngự trước tiên.

Muội muội hắn được nuôi dưỡng ở Nam Hoa suốt mười năm, sư phụ sao lại không biết, vậy mà lại cố ý giấu giếm lừa gạt hắn, mười năm! Tâm tình hắn

bị phản đến mức nào, sao lại không hiểu.

Hắn phá cửa mà vào, trực tiếp xông tới trong phòng thủ tọa. Hư Ngụy đang thượng tọa nghe hai vị đốc giáo đệ tử báo cáo vài việc của Nam Hoa, hai đệ tử nhìn thấy Bạch Tiểu Mậu lỗ mãng liều lĩnh vọt vào như thế, liền vội vàng đi lên quát lớn. Bạch Tiểu Mậu cũng không thèm liếc mắt nhìn tới bọn họ một cái, vẻ mặt lạnh lẽo chất vấn Hư Ngụy: “Sư phụ, ta hôm nay chỉ hỏi người một câu, Thanh Ngưng sư muội có phải là thân muội muội đã thất lạc mười năm của ta, Bạch Tiểu Linh?”

Hư Ngụy bị hắn chất vấn trầm mặc trong chốc lát.

Hắn và Bạch Tiểu Mậu lập trường bất đồng, suy nghĩ cũng không giống nhau. Hắn là thiên thượng nhân (người trời, đại ý chỉ tiên nhân), xem xét mọi việc căn bản cũng thấu sâu xa hơn một chút. Thế gian mọi sự vạn vật đều tùy thuộc vào duyên phận, cho nên hắn cũng không mang định ý với Bạch Phượng Hoàng, chỉ mang suy nghĩ mọi sự thuận theo tự nhiên. Cho nên khi đó tuy rằng hắn chủ động đưa Linh Linh đến ngọn núi cao nhất tu đạo cùng với các đệ tử Nam Hoa khác, nhưng cũng không trực tiếp vạch trần quan hệ giữa Linh Linh và Bạch Tiểu Mậu.

Đương nhiên hắn biết mười kiếp về trước Linh Linh là người trên thiên đình, mà nay lại mang tiên căn, đương nhiên sẽ dứt duyên phàm trần trở về thiên đình.

Tình duyên với thân nhân cha mẹ sâu hay cạn, còn phải xem thiên ý an bài.

Mà nay, Lam Dã Du lên núi nói cho Bạch Tiểu Mậu hết thấy nguyên nhân, cũng đại biểu thiên ý muốn nhà bọn họ sau nhiều năm cách biệt cuối cùng cũng có thể gặp lại, nên Hư Ngụy cũng thuận theo thiên ý, đem tiền căn hậu quả nói hết ra.

Lần này Bạch Tiểu Mậu có chút oán hận đối với sư phụ. Oán hận này không hoàn toàn vì không ủng hộ đạo lý thuận theo thiên ý của sư phụ, mà phần nhiều là oán hận vì muội muội nhiều năm qua luôn ở ngay bên cạnh thế nhưng hắn lại hoàn toàn không biết gì.

Ngày hôm đó, các đệ tử Nam Hoa liền thấy Bạch sư huynh ngày thường trầm ổn cẩn thận bỗng như hóa điên, không đầu không đuôi vọt vào phòng thủ tọa lại không đầu không đuôi lao ra ngoài, hai mắt đỏ bừng ngực kiêu phi hành hướng tới sau núi, ở dưới đất là Lam Dã Du thở hồng hộc cố gắng đuổi theo.

Bọn họ đều vây tới hỏi, Lam Dã Du cũng không muốn nói gia sự cho người khác biết, mà các đệ tử đều lo lắng Bạch Tiểu Mậu có hành vi khác thường như thế sợ là đã gặp chuyện không may, liền ngực kiêu dẫn theo Lam Dã Du đuổi theo.

Lúc này Linh Linh vừa ăn xong bữa khuya, nói muốn xem lại sách vở, Cốt Đầu liền ôm nàng tới bên bàn học, cho nàng ngồi trên đầu gối, nằm trong lòng ngực ấm áp của hắn, lại lật sách cho nàng, chịu một nhọc làm đệm thịt, làm lò sưởi, làm thư đồng cho nàng.

Khi Bạch Tiểu Mậu đỏ mặt xông tới, Cốt Đầu ngốc còn chưa biết đại phiền toái sắp tới đây. Hắn ôm lấy thất lưng Linh Linh, đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, cũng im lặng xem sách cùng nàng, còn thập phần cẩn thận học. Có nhiều thứ hắn không biết cũng không dám mở miệng hỏi Linh Linh, sợ quấy rầy đến nàng, liền âm thầm nhớ kỹ chữ đó, đợi đến hôm sau hỏi Hi Chân, vô cùng hiểu học.

Hi Chân ngăn Bạch Tiểu Mậu lại từ bên ngoài, hắn không quan tâm, không nói hai lời trực tiếp liền đấu võ.

Khả năng điều khiển kiếm của hắn cực cao siêu, có thể phân liệt thành mười thanh huyền kiếm đồng thời tiến công. Chỉ là ảo thuật bậc này đối với một thượng cô thần thú như Hi Chân, quả thực không đáng gì. Hai người chỉ đánh quá ba chiêu, Bạch Tiểu Mậu liền nhận ra bản thân không phải đối thủ, liền hô to vào trong động: “Linh Linh, đi ra đi, là ca ca, ca ca đến đây...”

Linh Linh bỗng nhiên cứng đờ trong lòng Cốt Đầu. Tất nhiên là nàng nghe ra đây là giọng của lục sư huynh, tuy rằng còn nghi ngờ vì sao hắn bỗng nhiên xưng hô “ca ca” với mình, cũng đứng dậy dắt Cốt Đầu đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 56: Trả muội muội lại cho người

Khi Linh Linh và Cốt Đầu vừa đi ra khỏi động, Bạch Tiểu Mậu liền ngay lập tức rút kiếm ra muốn chém Cốt Đầu. Mấy đệ tử khác ngực kiêu đuổi theo hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đều vội vàng lôi kéo Bạch Tiểu Mậu, sợ hắn xúc động làm hỏng việc.

Linh Linh gặp Lam Dã Du liền thập phần kinh ngạc, vẻ mặt nàng thiên chân ngây thơ: “Du ca ca, sao huynh lại tới đây?”

Từ lúc rời khỏi Lam phủ, Linh Linh còn muốn lại gặp hắn. Vốn Bạch Phượng Hoàng cũng đáp ứng rồi, nhưng sau đó sư phụ nói muốn trở về Nam Hoa, nàng liền bị trực tiếp tóm trở lại Nam Hoa, cũng không có cơ hội nói lời từ biệt với Lam Dã Du.

Nàng vui vẻ chạy tới, buông bỏ tay Cốt Đầu, Cốt Đầu liền gắt gao ôm Linh Linh vào trong ngực trở lại. Đối với Bạch Tiểu Mậu hắn luôn luôn tràn ngập định ý, giờ lại có cả Lam Dã Du ngày trước mà hắn cũng vô cùng không muốn gặp, hiện tại cả hai kẻ ngựa mất này lại cùng liên hợp lại, tới đây muốn



cướp bảo bối của hần! Trông mắt lộ ra hung quang, rất có thể hần sẽ nổi giận mà hủy thi diệt tích không chừng.

Bạch Tiểu Mạo chưa từng e sợ trước hần, cũng hận không thể thiên đao vạn quả Cốt Đầu. Trong mắt hai người sát ý đại phóng, Bạch Tiểu Mạo rút kiếm phi tới, Lam Dã Du vội vàng lùi Bạch Tiểu Mạo trở về. Dù sao hần cũng nhận ra được Linh Linh có tình cảm với con yêu tinh này, không muốn mọi người xé rách da mặt làm cho Linh Linh khó xử.

Linh Linh cũng nhận ra hai bên đều mang vẻ mặt “thù sâu như biển”, cả kinh nhanh chóng giữ chặt Cốt Đầu không cho hần phi lên.

“Linh Linh, là ta! Ca ca của muội, ta là ca ca muội!” Bạch Tiểu Mạo nói năng lộn xộn bừa bãi, một mặt giả vờ muốn đẩy tay Lam Dã Du ra, một mặt liền bay lên phía trước, Cốt Đầu đang ôm Linh Linh chợt phi thân tránh đi thật xa, Bạch Tiểu Mạo lại phi tới.

Tư thế của hần giống như điều hâu muốn bắt gà con vậy, hai tay giơ lên một tay muốn cướp người một tay muốn đánh người. Cốt Đầu đang muốn đại phát thần uy thu thập hần, Hi Chân liền nhanh tay giữ chặt Cốt Đầu, ý bảo đừng náo loạn, bọn họ nên nói chuyện từ từ đã.

Sắc mặt nàng cũng tối sầm xuống, xong rồi, Bạch Tiểu Mạo thế mà lại là ca ca của Linh Linh, cứ thế này sợ là có chuyện đau đầu tới thăm.

Cốt Đầu ngu ngốc còn chưa biết người này có sức uy hiếp lớn thế nào đâu, hần gắt gao giấu bảo bối Linh Linh vào trong lòng không cho người khác nhìn, kiêu ngạo hất cằm, đặc biệt bá khí lại lấp ba lấp bấp nói với Bạch Tiểu Mạo: “Là oa , Linh Linh, oa ...” (wo, Linh Linh là của ta, đại khái vậy)

“...” Mọi người được một trận trầm mặc khôn kể.

Này yêu tinh áo lam tóc đen xinh đẹp, tốt nhất là người đừng nói gì cả, bảo trì trầm mặc sẽ soái hơn nhiều đấy.

Hi Chân cũng thực trần trề cảm xúc, nàng trần trề cảm xúc đến muốn chửi thề —— đại nhân, bộ người nghĩ đây là trận đấu giữa đám trẻ giành đồ chơi chác!

“Ca ca? Huynh nói huynh là ca ca của muội?” Bộ dáng Linh Linh có chút nghi hoặc, ấn tượng của nàng với ca ca so với cha mẹ bản thân càng thêm mờ hồ. Quan hệ cùng Bạch Tiểu Mạo vốn là sư huynh sư muội đồng môn, hần đột nhiên bất thành linh nói bản thân là ca ca nàng, Linh Linh có chút không phản ứng kịp.

Bạch Tiểu Mạo còn muốn chạy tới gần, Cốt Đầu liền mất kiên nhẫn rồi. Thân hình hần chợt lóe, lách mình một cái liền tránh được nhát đánh chính diện của Bạch Tiểu Mạo, nhanh như điện thiểm xuất hiện từ phía sau một cước đá tới, Bạch Tiểu Mạo liền bị đá bay ra thật xa, thiếu chút nữa hộc máu.

“Cốt Đầu thúc thúc người đừng nháo.” Linh Linh bỗng nhiên mở miệng, giọng nói nàng ôn nhu mềm mại, nghe vào trong tai bất cứ kẻ nào cũng không tạo thành chút uy hiếp nào, chỉ mình Cốt Đầu nghe không hiểu nói không sôi tiếng người, bị nàng nhỏ nhẹ nói một câu liền đứng im không nhúc nhích .

Nàng bước xuống đất từ trên người Cốt Đầu, dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía Lam Dã Du: “Du ca ca, là thật sao?”

Tĩnh tĩnh Lam Dã Du so với Bạch Tiểu Mạo trầm ổn hơn nhiều, hần nói chuyện rất có trật tự: “Linh Linh, ngày ấy muội cũng nghe rồi, ta gọi 'Phụ thân' của muội là 'Dượng', nguyên bản mẹ ta và mẹ muội đúng là thân tỷ muội (chị em ruột), ta là biểu ca muội (anh họ), còn hần là thân ca ca muội (anh trai ruột), Bạch Tiểu Mạo.”

Hần nhìn xung quanh một chút, dù sao có nhiều ngoại nhân ở đây như vậy, liền nhẹ giọng đề nghị với Linh Linh: “Việc này nói ra rất dài, ngoài này gió lớn, chúng ta đi vào rồi có gì nói sau?”

Căn bản là hần muốn chỉ những đương sự mới được đi vào, tất nhiên là bao gồm cả Cốt Đầu, nói cho rõ ràng mọi việc, kết quả là Bạch Tiểu Mạo hận Cốt Đầu đến nghiêng răng nghiêng lợi, không cho hần đi vào. Linh Linh cũng không nói gì, trầm mặc nhìn nhìn Cốt Đầu, liền tiến vào trong động.

Bọn họ tu hú cướp tở, đuổi Cốt Đầu chủ nhà ra ngoài, một nhóm người ở bên trong trầm mặc nói chuyện.

Cốt Đầu ngốc nghếch muốn vọt vào trong, Hi Chân hết hơi hết sức mới bắt hần ở bên ngoài được, tận tình khuyên bảo tiểu ngốc này.

Cuối cùng, đại đề là hần đã hiểu, người nhà Linh Linh tìm đến đây.

Hần cúi đầu, trong đôi mắt thoáng chút cô đơn, cũng không tiếp tục thử vọt vào, liền ngồi xổm xuống trước cửa động, 'Ô ô' khóc . Hi Chân quả thực bó tay lี้c hần một cái, cũng may là về ngoài của Cốt Đầu còn có chút xinh đẹp, nhưng nghĩ tới hình tượng anh minh oai hùng của đại nhân bọn họ, so với người giống như đại câu tội nghiệp bị vứt bỏ, ngồi trước cửa động ô ô khóc này, quả thực vô cùng thê thảm.

Đại khái đợi khoảng nửa canh giờ, Linh Linh đỏ hồng mặt và hai người Bạch Lam lần lượt đi ra. Nàng khóc đến mức mắt vừa hồng lại vừa sưng, hóc mắt Bạch Tiểu Mạo cũng ướt át, nghĩ mà xem, huynh muội bọn họ nhận nhau, muội muội nắm tay ca ca đi ra, bên cạnh còn có một biểu ca Lam Dã Du, bên người nàng làm sao còn chỗ cho Cốt Đầu.

Hi Chân cũng thay Cốt Đầu cảm thấy khổ sở, rốt cuộc dù có yêu nàng thương nàng, nhưng nàng vẫn là của nhà người khác, chung quy là ràng buộc từ trong huyết thống, chung quy không gì mạnh hơn máu mủ tình thâm.

Linh Linh đứng trước cửa động, cúi đầu nhìn hần. Cốt Đầu ngồi xổm trước cửa động, cũng không ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấp giọng 'Ô ô' .

Linh Linh trầm mặc thật lâu, ngồi xuống, nàng dùng thanh âm rất nhẹ rất nhẹ, nói với Cốt Đầu: “Cốt Đầu thúc thúc, ta muốn cùng ca ca về nhà, gặp phụ

thân và mẫu thân.”

Cốt Đầu không thể hoàn toàn nghe hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng ý nghĩa những từ 'Ca ca', 'Phụ thân', 'Mẫu thân', Hi Chân đã dạy hấn, so với 'Thức thức' đều là những người quan trọng hơn.

Hấn nghe không hiểu, nhưng hấn thấy được, hấn biết, Linh Linh là muốn rời khỏi hấn ...

Trông mặt hấn thực chua xót quá, ở trong lòng Cốt Đầu, hấn biết dù thế nào bản thân so ra đều kém hơn sinh vật gọi là “Phụ thân” kia.

(Editor: Thứ lỗi cho tuổi, thừa các độc giả, nhưng đoạn này buồn cười sao sao ấy!!!)

Lần đầu tiên là như thế, lần thứ hai cũng là như thế, Linh Linh vì 'Phụ thân' mà một lần lại một lần không cần hấn, cho dù hấn là yêu tinh, hấn cũng biết đau thương! Hấn thật sự khổ sở lại đau lòng, có hơi nước mòng manh nào tụ tập ở đáy mắt, hấn khổ sở áp chế đôi mắt cay xè, cúi thấp đầu, mắt không hề nhìn nàng, dường như chỉ nhìn thêm một cái thôi, sẽ không nhìn được mà thương tâm rơi lệ.

Linh Linh bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, nước mắt lại cuộn cuộn rơi xuống, nhẹ nhàng túm lấy ống tay áo hấn, nức nở: “Cốt Đầu thức thức, phụ thân mẫu thân rất nhớ ta, ta đi lâu như vậy rồi, bọn họ đều thực đau lòng tan hưng nhớ ta, ta muốn trở về gặp bọn họ, trở lại bên người bọn họ, được không?”

Nàng càng nói lại càng khóc đến lợi hại, nước mắt rơi xuống từng giọt lớn. Bạch Tiểu Mậu cũng đỏ hốc mắt, đối với Cốt Đầu nghiêng răng nghiêng lợi: “Yêu nghiệt, ngươi cướp đi muối muối của ta, làm song thân ta nóng ruột nóng gan mười năm không thể an bình! Nếu ngươi còn có một chút lương tri, nên chịu đòn nhận tội, đi tới trước mặt phụ mẫu ta dập đầu nhận sai, trả lại muối muối ta, mà nay ngươi lại vẫn có mặt mũi ngán trở?!”

Hồi ơi Cốt Đầu ngốc nghếch, ngay cả 'Lương tri' là gì hấn cũng nào có biết đâu.

Trước kia hấn bắt cóc đưa nhỏ về nuôi, đó là theo bản năng, trước kia Linh Linh có khóc nháo muốn phụ thân như thế nào hấn cũng không chịu đưa Linh Linh trở về, mà nay hấn dường dục Linh Linh mười năm, hấn thương nàng như vậy yêu nàng như vậy, làm sao có thể bỏ mặc nàng thương tâm khổ sở.

Hấn nâng tay chạm vào dòng nước mắt giàn giụa, hung hăng lại gắt gao ôm lấy Linh Linh đang khóc nức nở vào lòng. Tuy rằng đau lòng lại không nở như vậy, lòng tràn đầy nuôi tiếc không cam nguyện, hấn vẫn ngẩng đầu gian nan nặng nề nói với Bạch Tiểu Mậu: “... Oa còn ni muối!” (Trả lại muối muối cho ngươi!)

“...” Mọi người không hện mà cùng lâm vào một trận trầm mặc quý dị.

Sắc mặt Bạch Tiểu Mậu thoát xanh thoát trắng, chỉ độc riêng về mặt của Cốt Đầu còn có vẻ thực sự nghiêm túc, mang dáng vẻ đau đớn kịch liệt như cắt cổ tay.

Chuyện này... Thiệt tình không phải mắng chửi người đâu. =. =

Hi Chân cũng kinh ngạc mất nửa ngày, thực không nghĩ tới đại nhân thế nhưng... Ai, có lẽ nàng nên cao hứng đi, cuối cùng, đại nhân cũng đã hiểu ra rồi.

Linh Linh cũng vô cùng kinh ngạc, nước mắt vẫn còn đọng trên khóe mắt. Căn bản nàng không dám mong Cốt Đầu thức thức sẽ đồng ý cho mình trở về.

Đúng lúc này, một giọng nam trầm phiêu miểu sa xuống từ thiên không đen kịt, thần nhiên, chậm rãi, không chút cố kỵ vang lên: “Là ai cho ngươi tư cách, để có thể chấp tay dâng bảo bối của bản tôn lên cho người.” (câu này mà là nam chính nói thì soái lắm, nhưng rất tiếc, ông anh chỉ là nam phụ :v)

Thanh âm kia cực bình thản, phảng lảng không một gợn sóng, mà lại âm u, giống như ẩn ẩn hàm chứa tức giận khôn cùng: “Bảo bối của bản tôn, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng mang đi được!”

...

Bạch Phượng Hoàng tên khốn này nghe xong tám mươi một thiên kinh ở chỗ Phật tổ, nghe đến mức lỗ tai đóng kén, khó khăn lắm hấn mới được Thượng Đế bệ hạ truyền chỉ gọi trở về. Hấn liền đứng đĩnh đạc theo Bình Thu Yêu trở lại, vẫn không biết ở chỗ tâm can bảo bối thời tiết đã thay đổi một trời một vực.

Thái độ nhận sai của hấn vô cùng tốt, Thượng Đế bệ hạ liền gọi hấn theo hầu, hỏi hấn sau khi nghe Phật tổ giảng giải có tâm đắc gì không, có tìm hiểu được đạo lý lớn nào không?

Thằng nhãi này có thái độ đặc biệt thành khẩn, nói một loạt tạp thuyết lộn xộn mà hấn cái hiểu cái không, Thượng Đế bệ hạ nghĩ rằng trẻ nhỏ dễ dạy, lại tiếp lời Phật tổ nói cái gì mà nhất đại thông đạo, cái gì về tam giới yên ổn, về Lục đạo chúng sinh, về trách nhiệm đang chờ ở phía trước. Nói đến miệng đắng lưỡi khô, mà thằng nhãi này nghe về mặt cũng vô văn thành kính, không lộ ra nửa điểm không kiên nhẫn. Thượng Đế bệ hạ rất là vui mừng, cuối cùng hỏi hấn: “Ngươi có hổ thẹn không?”

Bạch Phượng Hoàng cúi đầu: “Thần hổ thẹn!”

Thượng Đế bệ hạ nói: “Vậy ngươi nên thay đổi đi chứ.”

Bạch Phượng Hoàng nói: “Thần không thay đổi!”

Thượng Đế bệ hạ: “...”

Sau đó thăng nhải này lại bị Thượng Đế bệ hạ đang giận dữ lôi đình trực tiếp đá trở về Nam Hóa cung, lại lệnh cho Nhị Lang thần trông coi mười hai canh giờ, chờ tới khi thăng nhải này thành hôn cùng công chúa Thần Long tộc mới thôi.

Nhị Lang thần thật sự là một đứa nhỏ thành thật, làm sao địch nổi thăng nhải gian xảo Bạch Phượng Hoàng này. Hôm đó Bạch Phượng Hoàng cho gọi tiên cơ đầu bài uống rượu mua vui trong điện, đẩy cửa sổ gọi hân vào cùng tham gia náo nhiệt.

Nhị Lang thần có tư lượng rất cao, bình thường uống một trăm tám mươi bầu rượu cũng không choáng váng chút nào. Vì vậy, hân cũng không sợ bản thân quá chén liền đi vào, không đến nửa chén trà nhỏ công phu sau đó tên khốn kiếp Bạch Phượng Hoàng này liền ngênh ngang phe phẩy Bạch Ngọc phiến đi ra, cầm Bình Thu Yêu, tùy tay triệu đến một đám mây lành, đi đến thế gian.

Đứa nhỏ Nhị Lang thần thành thật lúc này đang bị bảy tám vũ cơ vây quanh ở giữa, đánh cũng đánh không được, mắng lại mắng không ra lời, đường đường chiến thần đệ nhất Thiên giới là hân, cứ như vậy bị bảy tám thiếu nữ... bao vây. Khóc ròng...

...

Lại nói giọng nam phiêu phiêu miều miều, ần ần hàm chứa tức giận khôn cùng, bay tới theo một đoàn tử quang xán lạn. Trong nháy mắt Bạch Tiểu Mâu và Cốt Đầu đã bị bá khí mạnh mẽ của luồng tử quang đột nhiên đẩy văng ra, Linh Linh còn chưa kịp phản ứng lại đã rơi vào một cái ôm ấm áp rộng lớn.

Linh Linh và Bạch Tiểu Mâu sau khi nhận biết, đương nhiên cũng đã biết người 'Phụ thân' trước mắt này kỳ thật căn bản không phải là phụ thân của nàng. Nhưng nhất thời nàng vẫn chưa kịp thay đổi, thấy Bạch Phượng Hoàng phản ứng đầu tiên của nàng là vui vẻ, mở miệng liền gọi: “Phụ thân!”

Bạch Phượng Hoàng mỉm cười cúi đầu hôn lên trán nàng, Bạch Tiểu Mâu liền vội vàng đứng lên gọi: “Linh Linh!”

Linh Linh liền lập tức phản ứng lại. Đến tận lúc này nàng mới thực sự hiểu được, hóa ra... Ngày ấy Mãng Xà tinh nói về hải xà yêu nhảy xuống dòng Vong Xuyên, chính là nàng.

Đối với Bạch Phượng Hoàng nàng vẫn chưa biết phải thay đổi phản ứng như thế nào, dù sao gọi hân là phụ thân lâu như vậy, giờ muốn nàng lạnh mặt nói chuyện với hân, nàng cũng không có cái gan này, thái độ liền có vẻ mềm xuống: “Ta muốn về nhà, đi tìm cha mẹ ta.”

Bạch Phượng Hoàng cúi đầu nhìn nàng một cái, sắc mặt thản nhiên: “Không được.”

Linh Linh cũng tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, cố gắng giả vờ, giận dỗi hô to: “Ta muốn về nhà!”

Bạch Phượng Hoàng ôm chặt nàng vào trong ngực, cứng rắn không được, hân liền mềm dẻo: “Bảo bối, trở lại nhà nào chứ. Nếu nàng nhớ nhà, ta sẽ đưa nàng về Nam Hóa cung chơi, nơi đó mới là nhà của nàng.”

Linh Linh mặt lạnh quay đầu: “Ta không phải bảo bối của ngươi.”

“Bảo bối...” Bạch Phượng Hoàng còn muốn nói cái gì, Linh Linh đã giơ hai tay che lỗ tai, nhắm chặt hai mắt, kháng cự hô: “Đã nói là ta không phải, ta không phải, không phải, không phải! Nàng đã chết, người người muốn đã chết, bị người hại chết! Người gọi ta là bảo bối cả ngàn lần, ta cũng không phải là nàng!”

(Editor: Tốt lắm Linh Linh, nháo đúng lúc lắm, bóp nát tim con nhà người ta rồi)

Một đứa nhỏ cứng đầu, một khi giờ tính tình ra thì vô cùng khó chơi, lời nói ra cũng rất đả thương người.

Nhất thời Bạch Phượng Hoàng mặt trầm như nước, sau đó... Linh Linh bị cưỡng chế bắt trở về Tổ Thần điện.

Bạch Phượng Hoàng hạ cấm chú giam nàng ở Tổ Thần điện, không cho nàng đi học lên ngọn núi cao nhất, cũng không cho nàng gặp lại Cốt Đầu, lại càng không đồng ý cho nàng gặp Bạch Tiểu Mâu.

Linh Linh trực tiếp áp dụng thái độ “ba không” với sự độc đoán ngang ngược của hân:

Com, không ăn!

Nói, không nói!

Ngươi, không để ý tới!

Mỗi ngày đều ngồi chết dí ở chỗ kia, tuyệt thực!

Đừng nhìn bề ngoài tên hỗn đản Bạch Phượng Hoàng này trông thì rất bá khí, kỳ thật trong lòng hân sắp phát điên rồi. Hân đóng giả phụ thân của Linh Linh, ăn hết đậu hũ non của tiểu cô nương người ta. Lừa Linh Linh lâu như vậy, Linh Linh không bao giờ thêm để ý đến hân nữa. Thăng nhải này gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, mỗi ngày hết cứng rắn lại ôn nhu dỗ dành nàng, Linh Linh chỉ nói một câu duy nhất: “Ta muốn về nhà! Ta muốn về nhà! Ta muốn về nhà!”

Mỗi ngày nàng đều nói câu này bảy tám trăm lần, giống như lời niệm rửa vậy, bất luận Bạch Phụng Hoàng nói cái gì với nàng, nàng vẫn cứ cố chấp chỉ lặp đi lặp lại câu này, làm Bạch Phụng Hoàng bị chọc tức, giận đến sôi lên, mỗi ngày đi đi lại lại ở trong phòng, nhưng lại không có biện pháp với nàng.

Chờ Linh Linh đói bụng năm sáu ngày sau, đương nhiên, Bạch Phụng Hoàng vẫn bắt ép dứt cho nàng ăn được một chút, mà nàng vốn bắt từ, đói cũng không sao. Nhưng Bạch Phụng Hoàng thấy nàng mỗi ngày đều trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu nín cười, thẳng thắn này liền đau lòng, chung quy vẫn là không có biện pháp, hắn đành thỏa hiệp trước, gọi Bạch Tiểu Mập tới.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Cốt Đầu ngọc đều từ từ ở phòng ngoài. Bạch Phụng Hoàng giăng kết giới, hắn phá không được liền ngồi xổm ở bên ngoài mấy ngày, một tắc cũng không rời, chờ Bạch Phụng Hoàng đánh tan kết giới, hắn và Bạch Tiểu Mập cùng nhau vọt vào.

Linh Linh bị úy khuất vài ngày, nước mắt lưng tròng nhảy từ trên ghế xuống, không để ý ai trực tiếp nhào vào trong lòng Bạch Tiểu Mập.

Bạch Phụng Hoàng và Cốt Đầu mất to trừng mắt nhỏ —— lúc này ai cũng đừng mong đoạt người, đoạt thể nào cũng không bằng vị phụ thân người phạm kia của Linh Linh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 57: Đám người này là những kẻ nào cơ chứ!

Bạch Phụng Hoàng quyết định đồng ý cho Linh Linh đi gặp cha mẹ ở kinh thành.

Dù gì cũng là cha mẹ huyết mạch tương liên của nàng, Bạch Phụng Hoàng tuy rằng bá đạo, nhưng hắn cũng không ngu ngốc. Trong mấy ngày giam lỏng Linh Linh hắn đã nghĩ thông, nếu cứ cố tình cưỡng ép giam lỏng thì e rằng sẽ làm nàng càng ngày càng chán ghét hắn, hắn mới không làm chuyện có hại trăm bề như vậy đâu. Huống hồ sâu trong lòng hắn cũng không lo lắng, Linh Linh vốn là bảo bối do hắn một tay nuôi lớn, cho dù là cha mẹ thân sinh của nàng cũng đừng hòng cướp bảo bối của hắn đi.

Hắn và Bạch Mập đã thống nhất điều kiện bàn bạc. Hắn có thể đáp ứng cho Linh Linh đi gặp cha mẹ ở kinh thành, nhưng đồng thời cũng nói cho Bạch Mập biết, Linh Linh vốn là bảo bối do hắn một tay nuôi lớn, xuống thế gian để lịch lãm, sớm hay muộn cũng sẽ theo hắn trở lại thiên đình, tình duyên với người ở trần gian một ngày nào đó cũng sẽ cắt đứt sạch sẽ, không thể cưỡng cầu.

Bạch Mập đánh cũng đánh không lại hắn, tên khốn này một thân bá khí, nói gì cũng trưng ra cái bộ dáng duy ngã độc tôn, khi đưa ra điều kiện lại càng giống như hạ mệnh lệnh. Bạch Mập suy nghĩ một chút, cảm thấy trước tiên đưa mọi người về gặp cha mẹ mới là quan trọng nhất, những chuyện khác tính sau, nên hắn cũng tạm thời đáp ứng điều kiện.

Từ trước đến nay vốn Bạch Phụng Hoàng nói làm chắc chắn sẽ làm, hắn cũng biết Linh Linh nóng lòng muốn gặp cha mẹ, liền ngay lập tức tự tay thu thập chuẩn bị hành trang cho nàng. Đương nhiên, trong đó không thể thiếu vài thứ đồ ăn vặt hảo hạng hắn mang từ trên thiên đình xuống, sau đó đưa vài cái bánh bao cho Bạch Mập để hắn cho Linh Linh ăn trên đường về.

Cốt Đầu ngọc trông mong nhìn theo đám người đi ra từ trong Thần điện. Vừa muốn đi theo Linh Linh xuống núi, Bạch Phụng Hoàng liền phát tay áo đánh ra một đoàn tử quang vây hãm bên trong, quay đầu thần nhiên liếc hắt: “Người cứ thành thật đợi ở Nam Hoa với bản tôn, đợi đến khi bảo bối của bản tôn xuống núi rồi, sẽ thanh toán nợ cũ nợ mới với người sau.”

Lúc trước khi Bạch Phụng Hoàng bị tóm quay trở lại Nam Hoa cung, trong lòng hắn nhớ mong Linh Linh liền sai tiên quan trình lên Trần Kính. Kết quả, ngay trên mặt kính lúc đó liền hiện lên hình ảnh Cốt Đầu đang ăn đậu hũ của Linh Linh, ni mã tên Cốt Đầu đáng chết thể nhưng dám hôn hôn bảo bối của hắn, còn dám xoa xoa bộ ngực sữa của bảo bối! Lúc này hắn mới vô cùng lo lắng chạy xuống.

Trước mặt Linh Linh, hắn không dám thu thập Cốt Đầu, thầm nghĩ đợi tới khi Linh Linh xuống núi, hắn trở lại rồi mà không thiếu chết tên phá đám Cốt Đầu này thì hắn không phải Bạch Phụng Hoàng!

Kết quả, khi tên khốn này đầu đầy mây đen cảm hận ngút trời, vừa dứt lời, Nhị Lang Thần liền mang theo vô số thiên binh thiên tướng đăng vân từ trên trời cao xuống vây bắt hắn.

Nhị Lang Thần phụng theo ngọc chỉ của Thượng đế Bệ hạ xuống trần bắt tên nhãi khốn kiếp Bạch Phụng Hoàng. Thượng đế Bệ hạ còn đặc biệt giao phó, nói hắn vô cùng không thành thật, không cần cho hắn mặt mũi, trực tiếp đánh một trận tóm lên trời. Nhị Lang Thần ra tay vốn không khách khí, mang theo thiên binh thiên tướng từ trên trời giáng xuống, không nói hai lời giơ lên Tam tiêm Lưỡng nhậm thương (một loại binh khí) xông tới đầu vó.

Bạch Phụng Hoàng vốn đã chuẩn bị xuống đây thu thập Cốt Đầu xong sẽ lập tức quay trở lại thiên đình, ngắt nỗi vì chuyện của Linh Linh làm hắn phải trì hoãn tới mấy hôm. Hắn cũng biết hôn sự của mình với Long Thẩm đã gần kề, muốn đi xử lý. Mà nay Nhị Lang Thần lại đến sớm hơn so với dự tính của hắn một chút, hắn cũng không muốn động thủ cùng Nhị Lang Thần, chỉ thần nhiên nói: “Cho ta thời gian một chén trà nhỏ, ta đưa bảo bối xuống núi xong sẽ quay lại.”

Nhị Lang Thần là kẻ thiết diện vô tư đến mức nào cơ chứ, xông lên muốn đánh ngay lập tức!

Bạch Phượng Hoàng gân xanh bạo phát, dùng một đạo thần quang đánh lui hắn, nổi trận lôi đình quát: “Cái tên ba mắt nhà ngươi bộ không biết cái gì gọi là gian ngoan mặt linh sao! Nửa chén trà nhỏ thì được chứ? Bản tôn nói lời cáo biệt với bảo bối.”

Hắn dứt lời cũng không thèm để ý tới tên Nhị Lang Thần thiết diện vô tư này nữa, trực tiếp đi tới bên cạnh Linh Linh. Linh Linh xoay mặt về phía Bạch Mậu, gương mặt lạnh lùng căn bản không thèm để ý tới hắn. Hắn mạnh mẽ choàng tay ôm Linh Linh vào trong lòng.

Những ngày tháng vừa rồi, hắn tương tư nhớ thương Linh Linh biết mấy. Cái loại cảm giác này, làm cho hắn hiểu được thế nào gọi là sự tra tấn ngọt ngào, đúng vậy, tràn đầy ngọt ngào cùng mong chờ mới làm cho hắn có đủ dũng khí để cãi lời Thượng đế. Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, khi trở về bảo bối đã thay đổi, không thèm để ý tới hắn nữa.

Hắn mặc kệ Linh Linh giãy dụa, hung hăng ôm thân mình mềm mại của nàng vào trong lòng, vui mặt mình thật sâu vào gáy nàng, giống như muốn mượn động tác này, để làm nàng hiểu được nỗi tương tư đau đầu trong lòng hắn.

Linh Linh bị hắn khóa vào trong ngực giãy không nổi, liền nghiêng mặt không để ý tới hắn như cũ. Ánh mắt Bạch Phượng Hoàng liền nhiễm chút đau xót thần thờ, lặng lẽ nhìn nàng vài lần, hắn cúi người nhẹ nhàng hôn lên trên trán nàng: “Ngươi là bảo bối do ta một tay nuôi lớn, vô luận như thế nào đây vẫn là sự thật vĩnh viễn không thay đổi.”

Hắn giương mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của nàng, ánh mắt ảm ảm đau xót, buông nàng ra. Trước khi đằng vân bay đi hắn vẫn quay đầu lại nhìn nàng, mắt phượng liếm diễm trong nháy mắt toát ra đau thương ảm đạm, lại triền miên quyến luyến không rời. Ngay cả Linh Linh không hiểu tư tình, trong lòng cũng có vài phần thần thờ ngẩn ngơ không đành.

Nàng yên lặng cúi đầu, không nói lời nào. Bạch Mậu cùng Lam Dã Du nhìn nhau, cũng trầm mặc không biết mở miệng như thế nào. Cốt Đầu ngốc nghếch không biết đã đại phát thần uy thế nào lại có thể thoát ra khỏi kết giới của Bạch Phượng Hoàng, đi tới nhẹ nhàng ôm Linh Linh vào trong lòng.

Hắn có thể cảm giác được gờ đây nàng thực không vui, liền ôn nhu ôm Linh Linh, gờ tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không nói gì an ủi nàng. Hắn tuy rằng đã học được nói chuyện một chút, cũng không thường xuyên mở miệng, lại càng giống như người phụ thân trầm mặc ôn nhu, yên lặng trân trọng an ủi bảo bối của hắn. Lại như là cố ý, cúi đầu hôn lên chỗ Bạch Phượng Hoàng từng hôn. (Tuyên bố chủ quyền!)

Linh Linh ngẩng đầu nhìn đôi mắt tràn đầy ánh sáng nhu hòa của hắn, trong lòng cũng ấm áp, tất cả những gì không vui đều tan thành mây khói. Nàng quay đầu hỏi Bạch Mậu: “Ca ca, Cốt Đầu thúc thúc cũng cùng chúng ta đi có được không?”

...

Núi Nam Hoa tọa lạc tại biên giới Nam Hải, dù phi khoái mã chạy nước đại cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới tới hoàng thành. Dù Bạch Mậu có thể ngự kiếm, nhưng cũng chỉ trong khoảng cách gần, ngự kiếm phi hành trong thời gian dài hắn cũng không chịu nổi, nên bọn họ liền quyết định áp dụng phương thức bình thường, vẫn là đi ngựa đi.

Vì thế, một yêu quái tốc độ nhanh hơn gió xoáy như Cốt Đầu cũng chỉ đành cùng với mấy người bọn họ cưỡi ngựa, dùng tốc độ chậm ngang ốc sên mà hướng thẳng tới kinh thành.

Đây là lần đầu Linh Linh cưỡi ngựa, nàng vô cùng hưng phấn. Nàng vốn cũng không biết cưỡi ngựa, liền cùng Cốt Đầu cưỡi chung một con. Cốt Đầu ngốc vậy mà có tốc độ học hỏi cực nhanh. Hắn chỉ cần nhìn nhìn tư thế lên ngựa của Bạch Mậu và Lam Dã Du, sau đó liền ôm lấy Linh Linh xoay người lên ngựa, nắm lấy dây cương, đã giương ra được tư thế cưỡi ngựa oai hùng bồng bồng phần chân tiêu sái vô cùng. Cả quãng đường dài hắn đều cưỡi ngựa vô cùng vững vàng, không hề xóc nảy dù chỉ một chút.

Loại sinh vật giống như 'Ngựa' này, đối với hắn mà nói rất đơn giản. Cũng giống như khi hắn bắt con hổ cho Linh Linh cưỡi, nếu dám không nghe lời thì đánh cho đến khi thành thành thật thật mới thôi.

Bốn người bọn họ cưỡi ngựa đi trên đường lớn, Cốt Đầu mặc áo bào thanh thủy, phong tư xuất trần, đẹp như người trời, cưỡi một thân xích mã cao lớn, thần thái phiêu dật, làm cho người qua đường liên tục ghé mắt nhìn trộm. Thịnh thoảng có vài xe ngựa nhìn thoáng qua liền quay đầu trở lại, đuổi theo hỏi hắn có phải 'XX công tử', 'OO công tử'... phong hoa tuyệt đại danh khắp thiên hạ hay không. Vội vàng hỏi muốn kí tên hắn.

Cốt Đầu ngốc lại rất bình tĩnh, vì căn bản là hắn không hiểu tiếng người (=.=). Thành ra đoàn người Linh Linh vô cùng xấu hổ im lặng, lúc nào cũng luôn phải đề phòng khả năng giao thông bế tắc.

Linh Linh được về nhà gặp cha mẹ, người xưa có câu: Cận hương tình khiếp\*, tuy rằng nàng vô cùng cao hứng hưng phấn, cũng khó tránh khỏi có chút khiếp đảm. Dọc trên đường đi nàng đều ở bên cạnh Bạch Mậu hỏi về chuyện cha mẹ. Có đôi khi vấn đề nàng hỏi cũng mười phần đáng yêu, lại có chút ngốc: “Ca ca, liệu phụ thân mẫu thân có khả năng không nhận ra muội, sẽ không nhận muội không?”

\*Lâu ngày xa quê, khi trở về liền có chút khiếp đảm

Bạch Mậu cũng hiểu được liền có chút buồn cười, dọc đường liền luôn trấn an nàng. Lại thêm Lam Dã Du ở bên cũng khuyên nhủ vài câu, nên Linh Linh cũng không lo lắng khiếp đảm như vậy nữa.

Dọc đường Cốt Đầu vẫn muốn cùng Linh Linh cùng ăn cùng ngủ như trước. Bạch Mậu là huynh trưởng Linh Linh, đương nhiên sẽ không đồng ý, phòng Cốt Đầu như phòng trộm vậy. Chỉ cần khi trời tối vào khách sạn tìm nơi ngủ trọ, hắn và Lam Dã Du liền cùng nhau thủ trong phòng Linh Linh không cho

Cốt Đầu tiến vào. Cốt Đầu nếu muốn đánh bọn họ thì quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng mà Linh Linh không cho phép, nên mỗi ngày khi Linh Linh đuổi hấn về phòng đều luôn đau khổ lê lét từng bước một bước đi.

Trong khoảng thời gian này, dọc đường đi Bạch Mậu thấy Lam Dã Du đối với Linh Linh thập phần quan tâm yêu thương, hấn cũng động tâm tư, nổi lên ý nghĩ thân càng thêm thân.

Tuy rằng bản thân hấn là người tu đạo, nhưng hấn cũng không muốn Linh Linh đi theo con đường của hấn. Từ xưa đến nay tu tiên giả nhiều vô số kể, thế nhưng số người đắc đạo phi thăng lại ít ỏi có thể đếm trên đầu ngón tay, thành công rất cuộc quá khó khăn. Tên Bạch Phượng Hoàng kia nói vốn định đưa Linh Linh trở về thiên đình, hấn không cho là đúng, tóm lại có chút lo lắng vì Linh Linh. Hấn có dũng khí chịu sự mạo hiểm đó, cũng không có nghĩa có thể đứng nhìn muội muội hấn chịu hóa kiếp có khả năng thân hồn tiêu diệt.

Hấn nghĩ nữ hài tử vẫn nên yên ổn gia thất thì hơn. Đưa muội muội trở về bên cha mẹ, sau này chặt đứt tâm tư tu đạo của nàng. Cha mẹ cũng sẽ có người bầu bạn bên mình, sau này khi nàng trưởng thành, lập gia đình liền gả cho Lam Dã Du cũng không tồi. Lam Dã Du cũng là một vị thiếu niên công tử, thuở nhỏ đọc đủ thứ thi thư, tất nhiên là muốn đi vào con đường làm quan. Cha hấn thân là tể tướng đương triều, tương lai đương nhiên có thể giúp đỡ Lam Dã Du một bước lên mây, riêng điểm ưu thế này đã có thể khiến việc thuyết phục đương đồng ý cho Lam Dã Du ở rể trở nên dễ dàng hơn nhiều. Cứ như vậy, khi cha mẹ già rồi bên người cũng có thể có con trai con gái tã hữu chăm sóc.

Hấn tính là tính chuyện lâu dài, trên đường đi cũng thử thăm dò Lam Dã Du. Lam Dã Du nghe hấn nói bóng nói gió, trong lòng đương nhiên cũng hiểu được vài phần, mặc dù không tỏ thái độ xác thực, nhưng nhìn thái độ yêu thích của hấn khi nói tới Linh Linh, Bạch Mậu liền cảm thấy có cửa thành công.

Cốt Đầu và Linh Linh nào đâu biết Bạch Mậu nổi lên tâm tư này, dọc trên đường đi hai người đều vui vẻ, chơi tận hứng. Khi Cốt Đầu cười ngửa đầu luôn ôm Linh Linh trước người, hấn cười ngửa nhanh như bay làm hai người Bạch Mậu thường xuyên không theo kịp. Có đôi khi hấn nhân lúc hai người kia không chú ý liền phi ngựa vào trong rừng, đưa Linh Linh đi vào chơi một vòng lại giục ngựa đi ra, giống như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Bạch Mậu thường xuyên dùng ánh mắt tối tăm nhìn Cốt Đầu, lại liên tiếp nhìn về phía Lam Dã Du, sợ Lam Dã Du hiểu nhầm. Lam Dã Du đều thấy hết nhưng không thể trách, chính có thể cười không nói.

...

Bọn họ vừa rời khỏi, Nam Hoa liền xảy ra chuyện.

Tướng Diêu đi tới đòi đại nhân của hấn.

Hi Chân nghe nói Cốt Đầu rầm cũng không đánh một tiếng đã chạy theo Linh Linh xuống núi rồi, nàng liền vào động nhanh chóng thu thập hành trang, vội vàng đi tới Ngọc Thanh điện định nói với Hư Ngự một tiếng rồi sẽ tới chỗ Cốt Đầu, lại đúng lúc đụng phải Tướng Diêu.

Tướng Diêu mang theo Hậu Khanh, được vài đệ tử Nam Hoa dẫn về hướng Ngọc Thanh điện. Dọc trên đường hấn đi đều lưu lại một dòng nước, ven đường đều là những gợn sóng u lam uốn lượn khắp nơi. Nhưng đệ tử xung quanh liên tiếp quay đầu lại nhìn hấn —— cái tên yêu tinh áo lam nói ngọng kia sao đã thay đổi hình tượng rồi?! (Mọi người nhớ không, dung mạo của Cốt Đầu giống Tướng Diêu)

Hấn chỉ thân nhiên đi tiếp, bước vào trong Ngọc Thanh điện, ngược nhìn lên hắc bào yêu quái sớm bị lôi tới, gật gật đầu với Hư Ngự: “Ta tới đón đại nhân rồi đi.”

Hấn đi thẳng tới trước mặt hắc bào yêu quái: “Đại nhân, theo thuộc hạ đi thôi.”

Hắc bào yêu quái đầu nghe hiểu được cái gì. Hấn thấy Tướng Diêu, liền sợ tới mức liền chui tọt ra phía sau Hư Ngự.

Thuộc hạ tới đưa hấn đi, Hư Ngự cũng không có quyền can thiệp, mà Tướng Diêu cũng không thêm để ý đến sự can thiệp của hấn đâu. Hấn yên lặng nhìn Tướng Diêu dùng thủy tăng(roi bằng nước) trói hắc bào yêu quái lại rồi cuốn vào trong tay áo, sau đó hai người liền xoay người rời đi. Bỗng nhiên Hư Ngự đứng dậy.

“Chậm đã!”

Hấn gọi là gọi nam nhân mặc áo choàng đen đứng bên cạnh Tướng Diêu này giờ vẫn không nói một lời nào.

Lần 'Oan nghiệt huyết' trước kia có chút kỳ quái. Trên thế gian này có thể lấy 'Oan nghiệt huyết' để tạo thành huyết thi, tất là kẻ trong cương thi tộc có tu vi cực kì cao thâm, thậm chí có khả năng chính là thủy tổ cương thi. Mà Hư Ngự cũng biết, từ xưa đến nay tông cộng chỉ có bốn vị thủy tổ cương thi, hấn một phen cân nhắc bài trừ ba kẻ trong đó, còn lại chỉ có...

Hấn không thể tin nổi: “Người là... Hậu Khanh?”

Nam nhân kia vẫn không nói một lời nào như cũ, lại giống như cam chịu.

Hư Ngự cảm thấy đầu càng ngày càng đau. Thế quái nào mà mấy phần tử khủng bố càng ngày càng nhiều? Cả đám đều là những người nào cơ chứ, ni nã tất cả đều là người trong sổ đen của Thiên giới a!

Kỳ thực vị Hậu Khanh này có xuất thân rất bất phàm, nguyên là đệ đệ của Hậu Thổ hoàng đế. Năm đó khi đối chiến với Ma tổ Xi Vưu, hấn làm phản đầu nhập dưới trướng Xi Vưu, sau lại chiến bại hóa thành ma tinh làm ác khắp nơi, bị chúng thần quăng vào phong ấn Thủ tộc Hỗn độn trong trận Ngũ



Thần ở Khử Hối, rốt cuộc là hần đã giải khai phong ấn, trốn thoát từ khi nào kia chứ?

Lúc này Hư Ngụy liền liếc mắt nhìn Hư Chân một cái.

Hần thuộc tầng lớp sinh sau đẻ muộn, vài lần đại chiến của Thiên giới hần cũng chưa từng được chứng kiến, đành phải trông cậy vào lão tiền bối Hi Chân đã sống hơn mười vạn năm sẽ biết được cái gì đó vậy. Nhưng mà Hi Chân đã sớm đứng ngốc ở đó, không nhúc nhích.

Nàng nhìn dung mạo Tướng Diêu mà vô cùng rung động, quả thật là bị kinh hãi không ít —— ni mã, đây đây đây... Đây chẳng phải là đại nhân sao?

Bức họa nàng cuộn tròn ôm trong tay đã ở bất tri bất giác rơi thông xuống, chậm rãi lăn đến dưới chân Tướng Diêu. Tắc tắc bức họa hiện ra trước mắt mọi người dưới mặt đất, Tướng Diêu không chút để ý cúi đầu thoáng nhìn, sắc mặt bỗng nhiên trở nên âm trầm.

Tranh này chính là bức họa Hi Chân vẽ nên cho Cốt Đầu làm mẫu, vẽ một vị nam tử mặc tử y đứng phía trên cao nhìn xuống cả vạn khoảnh bích lăng cuộn cuộn, tóc đen mất xanh, phong tư tuyệt đại.

Hần trầm mặc một lúc, nâng mắt thần nhiên nhìn về phía Hi Chân: “Người thế nhưng lại thầm thích ta?”

Hi Chân: “...”

Thần sắc Tướng Diêu cực lạnh lùng, khóe môi hần mỉm cười, cặp mắt xinh đẹp trong suốt thon dài nhìn về phía nàng, sâu trong đôi mắt kia lãnh liệt như băng, tựa như muốn thiên đạo vạn quả Hi Chân.

Hi Chân thừa nhận hần bất thành linh tức giận như vậy làm nàng có chút ngạc nhiên, hần vô cùng giận dữ mà nở nụ cười: “Đó là 'Thúc'?”

Hần dùng 'Mặt ngữ truyền âm' thầm hỏi Hi Chân. Dù người bên ngoài không thể nghe thấy, Hi Chân vẫn không dám tùy tiện trả lời. Người này lai lịch không rõ, thật sự là một nhân vật nguy hiểm. Hơn nữa, vì sao bộ dạng của hần và đại nhân lại giống nhau như đúc, ngay cả ba đạo lưu thủy ngân văn bên khóe mắt cũng không hề sai biệt? Điểm khác biệt chỉ có một, đại nhân tóc đen còn hần tóc bạc.

Có điều, khí chất của hần và đại nhân hoàn toàn bất đồng. Tuy bộ dáng của đại nhân đích thực là tuyệt đại dung nhan, hồng nhan họa thủy, nhưng vẫn có khí chất đại hán tử, còn thằng nhãi này thì lại cực âm nhu.

Hi Chân nhìn không được gat lệ, đáng thương thay cho đại nhân a, đại nhân bọn họ anh minh thần võ, phong thái khuynh đảo chúng sinh, đã chết lại còn bị thằng nhãi này mượn dung mạo. Đã thế thằng nhãi này còn kỳ quái bất nam bất nữ như vậy, làm hình tượng anh minh một đời của đại nhân cứ thế mà bị hủy đi như vậy! Trời cao a, là kẻ thiếu đạo đức đáng chém thiên đạo vạn quả nào làm ra chuyện này, thật đúng là khi dễ người ta quá đi à ~

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 58: Đây gọi là dẫn sói vào nhà

Ban đầu Bạch Mậu không dám nói với cha mẹ chuyện của muội muội.

Hần lo lắng nếu Bạch Phượng Hoàng không đồng ý cho muội muội gặp cha mẹ, mà hần lại truyền tin trở về, cha mẹ ngàn dặm xa xôi tới Nam Hoa vẫn không gặp được muội muội, ngược lại chịu một nhọc khổ sở rồi bản thân lâm bệnh.

Tên Bạch Phượng Hoàng này tu vi cao thâm như thế, chỉ sợ không có người nào có thể đối phó được. Cho dù cha hần thân là tể tướng đương triều, quyền lớn thế đại, rốt cuộc cũng chỉ là một phàm nhân. Nhìn ra thằng nhãi này cũng là một kẻ vô pháp vô thiên, hần mới chưa dám tùy tiện hành động. Đến khi xác định có thể dẫn Linh Linh về nhà rồi, ở trên đường hần liền bí mật truyền thư, nói với cha mẹ mọi chuyện, cũng nói bản thân đã dẫn theo muội muội cười khoái mã rồi đi, đại để một hai ngày sau khi thư nhà đến nơi bọn họ cũng sẽ trở về.

Tướng phủ kinh thành nhất thời bùng nổ, đây chính là đứa con gái nhỏ bảy năm trời không một tin tức! Bạch phu nhân vừa đọc thư liền nước mắt liên liên, khóc đến ruột gan đứt từng khúc, lau lệ lập tức gọi hạ nhân nhanh chóng tiến cung gọi lão gia trở về.

Mấy ngày hôm đó, Bạch đại nhân thượng triều cũng không đi, mỗi ngày ở trong phủ đều đi đi lại lại đứng ngồi không yên, may có Bạch phu nhân cứng rắn giữ lại hần mới không trực tiếp cười ngửa chạy ra ngoài thành đi đón nữ nhi.

Tể tướng không lâm triều, bá quan chấn động!

Chỉ là mấy ngày trước tể tướng đại nhân và đương triều đại tướng quân ý kiến trái ngược tranh cãi một trận ầm ĩ trên triều về việc xuất động binh lực ở biên giới. Đại tướng quân chương quân binh quyền cả nước, tể tướng là phụ chính đại thần tiên đế thân phong, chương quân chính quyền cả nước. Hai người phụng tá một vua trong cùng một triều, một văn một võ, thường xuyên trái ý nhau, thế nào cũng không thể hòa hợp. Đương kim hoàng đế năm nay mới chỉ mười lăm tuổi, bắt đầu tự mình chấp chính, thập phần ý lại vào tể tướng. Nay tướng quốc đại nhân thế nhưng khó chịu không thượng triều, đây chẳng phải là ra oai phủ đầu với hoàng đế sao?

Tiểu hoàng đế sợ tới mức nhanh chóng di dời thánh giá ra trước phủ an ủi một phen.

Bạch đại nhân trong lòng không yên, cũng không có tâm tư nói lời tâm huyết gì với hoàng đế, nói hai ba câu dỗ hoàng đế trở về cung xong, quay đầu lại liền thấy còn có không ít quan viên lục tục lại đây lấy cớ thăm hỏi. Bạch đại nhân rất mất kiên nhẫn, toàn bộ đuổi hết ra ngoài, cùng phu nhân hân ngóng dài cổ trước đại môn tướng phủ.

Trong mấy ngày tể tướng đại nhân không thượng triều, cao thấp trong đám quan viên đều lâm vào một bầu không khí ảm đạm thường, lòng người hoảng sợ. Bạch quan đoán tới đoán lui, chỉ e là dù bọn họ có nghĩ tới vỡ đầu cũng nghĩ không ra lần náo loạn lớn này chỉ là do con gái yêu của tể tướng đại nhân trở lại.

Thật là làm người xấu hổ mà.

Cùng lúc đó trong tướng phủ cũng không thanh tĩnh, bọn người hầu trên dưới quý phủ hạ trong mấy ngày này sớm trở nên vô cùng bận rộn, quản gia hấp tấp vội vàng thu thập phòng ở cho tiểu thư, quét tước trước sau trên dưới đại phủ viện, đem tướng phủ phía trước phía sau ngay cả ngạch cửa cũng không nhiễm một hạt bụi, không tìm được kẻ cả một con kiến. Lão gia bọn họ lại cho mời các danh trù nổi tiếng tới, để có thể nghênh đón tiểu thư bằng một bữa tiệc toàn những món ăn tinh phẩm.

Đám hạ nhân cũng bị phu nhân và lão gia làm giật mình hoảng sợ, nghĩ rằng nơi này sao tự dưng chui ra một vị tiểu thư? Mà lại còn rất được phu nhân lão gia coi trọng. Ngay cả khi vị công tử con trai ruột hồi phủ cũng không thấy lão gia phu nhân để tâm đến mức này, chỉ là tiệc gia đình bình thường thôi.

Trong lòng hai người con nuôi của Bạch đại nhân lại càng khiếp sợ mà cũng không dám nói gì. Mấy năm nay con gái yêu của Bạch đại nhân không ở bên người, cũng nhận về hai đứa con nuôi từ trong họ hàng thân thích. Bọn họ đương nhiên biết Bạch đại nhân đã đánh mất nữ nhi, mấy năm nay ở trước mặt nghĩa phụ nghĩa mẫu luôn không dám đề cập về chuyện Bạch Tiểu Linh, dần dần bọn họ cũng quên đi trên đời này còn có một người như vậy. Đến lúc này bọn họ mới biết được, đối với việc mất đi nữ nhi mặc dù hai người không hề đề cập tới chẳng qua là đem vương bản ẩn sâu tại đáy lòng, càng ngày càng đau khổ, mà nay cuối cùng là hoàn toàn bộc phát ra.

Mấy ngày trước bọn họ liền phụng mệnh Bạch đại nhân đến cửa thành đón người, nhìn trông mong chờ đại thiếu gia đại tiểu thư chính quy trở về. Đám người Linh Linh bởi vì dọc đường tên gốc Cốt Đầu thường xuyên bị người lạ muốn xin chữ ký, làm ảnh hưởng hành trình, so với kế hoạch sớm định ra tới trễ hai ngày. Giữa trời giá rét mùa đông, hai người con nuôi đứng đông lạnh từ thủ ở cửa thành nam luôn nhìn trông mong khổ đợi mất mấy ngày, trông mòn con mắt cuối cùng trong hoàng hôn ngày thứ ba liền chờ được đoàn người Linh Linh trở về.

Bọn họ đi tới dưới ánh hoàng hôn sáng mờ, thỉnh thoảng có tiếng hoan hô cười nói theo gió xa xa bị đưa tới, Cốt Đầu tay trái nắm dây cương tuần mã cao lớn đỏ thẫm, tay phải ôm Linh Linh vào bên cạnh người. Bên trong hân hạnh lam sam màu thiên thủy thêu ngân long, áo choàng đen phấp phới tung bay, ôm Linh Linh vào dưới áo choàng ấm áp. Linh Linh lú lú , luôn tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, thấy một đóa hoa xinh đẹp từ phía xa cũng chỉ cho Cốt Đầu xem, thấy một chú chim nhỏ bay qua bầu trời cũng chỉ cho Cốt Đầu xem. Cốt Đầu thỉnh thoảng cúi đầu nhìn nàng, Linh Linh chỉ cái gì hắn cũng nhìn theo, bộ dáng biểu hiện thập phần có hứng thú, cực kì nể tình.

Dọc trên đường đi Bạch Mậu đều luôn ho khụ khụ nhắc nhở, càng gần tới cửa thành hắn càng ho nhiều đến lợi hại. Linh Linh có chút ngượng ngùng, liền lặng lẽ giấy dựa ra khỏi vòng ôm của Cốt Đầu. Trong lòng tiểu ngọc lập tức tràn đầy ủy khuất, rầu rĩ không vui.

Một đường này hắn luôn bị Bạch Mậu đề phòng như đề phòng trộm cướp, buổi tối cũng không thể cùng ngủ cùng tắm rửa, chỉ có ban ngày đi lại mới có thể cùng Linh Linh thân cận, vậy mà Bạch Mậu còn muốn cướp đoạt phúc lợi của hắn, quả thực không phải người!

Hắn nộ khí đằng đằng trừng về phía Bạch Mậu. Bạch Mậu vốn cũng nghĩ không thể nóng vội, từ từ sẽ đổi. Chỉ là nay đã tới gần cửa thành, trước đông người như vậy... Thật là không thỏa đáng.

Linh Linh luôn luôn nghe lời, ca ca ho khan vài tiếng nàng liền bước đi cách ra xa Cốt Đầu, bảo trì khoảng cách, Cốt Đầu lưu manh không thành thật, được một chốc hắn lại lặng lẽ đến gần Linh Linh, giờ tay ra nắm tay nàng. Bàn tay to lớn ấm áp, chặt chẽ ôm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Linh Linh.

Bạch Mậu làm bộ không phát hiện, Linh Linh liền vụng trộm cười khế với Cốt Đầu, hai người như là cặp tình nhân vụng trộm thân mật, liền giấu hai bàn tay nắm lấy cùng một chỗ dưới ống tay áo, một đường vui vẻ sóng vai hướng trong thành đi tới.

Hai người con nuôi kia nhanh chóng đi tới chào đón, ra sức khóc lóc rơi lệ tỏ vẻ vô cùng nhớ mong nghĩa muội, sau đó nhanh chóng thỉnh bọn họ lên xe ngựa, một đường về vang cùng cả chục hộ gia nhân nghênh đón tiểu thư về phủ.

Vợ chồng Bạch đại nhân đã sớm kiếng chân ngóng chờ ở cửa phủ, hơn bảy năm rồi bọn họ mới được gặp lại nữ nhi, tâm tình ấy khản trương biết chừng nào. Bạch phu nhân còn không tự giác xem lại búi tóc, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn chính mình xem váy sam có chỉnh tề hay không, sợ ở trước mặt nữ nhi sẽ tạo ra ấn tượng không tốt. (Độc đoạn này thương thay cho tấm lòng cha mẹ. Nên sau này Cốt Đầu chịu ngược từ bọn họ một chút thì ad cũng thấy không vấn đề gì đâu!)

Linh Linh nhảy từ trên xe ngựa xuống, ngẩng đầu lên thấy tòa phủ kim bích huy hoàng, nhà cao cửa rộng, đại môn mở lớn, hơn trăm gia phó (người làm) đều cung kính cúi đầu đứng ở dưới ba bậc thềm, lập đội ngũ nghênh đón tiểu thư của bọn họ.

Bạch đại nhân vội vàng đi xuống từ trên thềm cửa cao. Hắn sớm đã là đại quan có thâm niên được tiên đế trọng dụng, khi ngài lâm chung được phong làm phụ quốc đại thần, là một vị tướng quốc đại nhân dưới một người trên vạn vạn người. Hắn ăn ngon ăn mặc đẹp, bảo dưỡng cũng tốt, năm nay đã qua bất hoặc chi năm\*, tướng mạo quả thật vẫn tuấn nhã như trước, vẫn đường đường một bộ dáng tiêu sái lỗi lạc. Một thân thường phục màu tím tay áo phấp phới bay, tóc đen lấy trăm ngọc bích cài hờ trên quan ngọc, dáng người thẳng tắp cao ngất thon dài, cả người vẫn tuấn nhã như cũ. Hơn nữa bản

thân đứng ở địa vị cao đã lâu, càng phát lộ ra phong phạm trầm ổn của một thượng vị giả, chậm rãi bước từng bước lớn từ trên thềm đá đi xuống, vừa thấy liền thực sự cảm nhận được vài phần phong thái phiêu phiêu, có lẽ là bởi vì mang một phần huyết thống thần tiên của Bạch Phụng Hoàng. (Má, có thật là bốn mươi tuổi không vậy ==”)

\*Trích trong câu “Tam thập nhi lập, Tứ thập bất hoặc, Ngũ thập tri thiên mệnh” của Khổng Tử. “Bất hoặc” trong nguyên tác nghĩa là người quá bốn mươi tuổi.

Linh Linh thấy hân nhiên ngẩn ngơ. Bạch đại nhân lệ nóng doanh tròn, nhanh chóng đi về phía nàng, đứng ở trước mặt nàng nửa ngày cũng nói không nên lời, mà nàng còn chậm hân nửa nhịp, vẫn chưa phản ứng lại.

Bạch phu nhân triệt để quyết đoán, trực tiếp rời khỏi trượng phu, xông lên ôm lấy Linh Linh, cúi đầu khóc rống thất thanh: “Linh Linh, nữ nhi số khổ của ta, cuối cùng con cũng trở lại, cuối cùng mẫu thân cũng đợi được con trở lại...”

Nước mắt nóng hổi của bà lăn rơi xuống, Linh Linh nhất thời cũng ô ô khóc lên, ôm mẫu thân nức nở khóc gọi mẹ. Bạch đại nhân đứng bên cạnh vô cùng cảm động, muốn đi tới ôm nàng lại không ôm được, chen vào nửa ngày cũng không được, chỉ đành tủi thân giương mắt nhìn.

Một đám người phía dưới cũng hiểu tình hình mà rơi ra vài giọt lệ, tỏ vẻ đối với việc người nhà lão gia đoàn tụ họ vô cùng vui vẻ cảm động.

Hai mẹ con đều khóc sụt sùi, Bạch phu nhân luống cuống trước mặt nhiều hạ nhân như vậy, lúc này cũng đã bình phục chút tâm tình kích động, liền lau nước mắt nhanh chóng thu xếp đám hạ nhân đón tiêu thư vào phủ.

Đến tận khi Bạch đại nhân ngồi trong phòng khách, lúc này mới nhìn ra Cốt Đầu yên lặng đi theo phía sau Linh Linh, kinh ngạc nhảy dựng.

Bạch đại nhân thân là đương triều tể tướng, trời nam đất bắc người thế nào mà chưa từng gặp, cũng bị Cốt Đầu làm cả kinh sững sờ đến nửa ngày, khiếp sợ hỏi Linh Linh: “Nữ nhi ngoan, vị này là?”

Linh Linh có chút ấp úng, ánh mắt trốn tránh:

“Là, là... Cốt Đầu thúc thúc...”

Bạch đại nhân trong nháy mắt: “...”

Hắn còn chưa kịp phản ứng lại đâu. Bạch Mậu chỉ đành nhắc nhở một câu: “Cha, chính là tên Bạch Cốt Tinh năm đó cướp đi muội muội.”

“...”

Bạch đại nhân nhìn chung quanh, không nói hai lời tùy tay cầm lên một bình hoa thật lớn ném về phía Cốt Đầu, bị tiểu ngọc trong nháy mắt phát hiện ra.

Vốn Cốt Đầu ngu ngốc đã phạm phải chuyện thương thiên hại lý như vậy, làm hại thân nhân người ta chia cách đến mười năm dài đằng đẳng. Lúc này nếu đã để Linh Linh trở về, thì nên thành thật bị đánh đập một trận, ít nhất sẽ cầu được chút ít tha thứ từ bậc làm cha làm mẹ. Nhưng là Cốt Đầu là ai chứ, nếu hân hiểu được đạo lý đối nhân xử thế như vậy thì hân đã không phải là Cốt Đầu, hân ngay cả hai chữ ‘áy náy’ cũng không biết. Bạch đại nhân ném hân hân liền trốn, nhưng ít nhất hân cũng không nghĩ tới việc ném bình hoa trở lại, dù sao cũng là người mà Linh Linh đề ý.

Sau khi Bạch đại nhân vừa thông suốt liền liên tục ra chiêu, tất cả các bình hoa cổ trong phòng, trân bảo vô giá, hân ném không sót một cái, lại nhìn chung quanh giờ lên trương băng ghế muốn tạt đi qua.

Linh Linh phải nhanh chóng chạy tới giữ chặt hân, nàng cũng có chút không biết nói gì, vì sao từng vị ‘Cha’ mỗi khi gặp mặt đều không thiếu được một màn đánh đập Cốt Đầu?

“Phụ thân...” Nàng chỉ ôn nhu gọi một tiếng như vậy, Bạch đại nhân đang giờ ghé liền khựng lại. Tuổi hân đã lớn, mấy năm nay làm tể tướng, làm phụ quốc đại thần, làm thái phó hoàng đế, tính tình hóa bạo. Nhưng bảo bối khuê nữ của hân chỉ dịu giọng cầu xin một tiếng như vậy, hân nhất thời giận không nổi nữa.

Bạch phu nhân liền đi lên nhẹ giọng nói: “Ta thấy Linh Linh một đường một nhọc, trước hãy đưa nàng trở về phòng, nghỉ ngơi một chút đi đã.”

Ý nàng là nói với phu quân trước tiên đừng tính toán sổ sách làm gì. Mắt thấy Linh Linh và tên yêu quái này tựa hồ có chút cảm tình, chúng ta nếu làm dữ quá, thật vất vả nữ nhi mới trở về, nếu không cẩn thận làm nữ nhi lại bỏ đi mất, thì thật sự là khóc cũng không khóc nổi đi.

Buổi tối khi khai yến, đương nhiên cũng chỉ là gia yến, người tham gia cũng chỉ có một nhà Bạch đại nhân, lại thừa thêm một Cốt Đầu ngốc.

Bạch đại nhân cực kỳ không muốn gặp Cốt Đầu, ngồi cũng chưa kịp ngồi đã muốn chém cho tên phá hoại Cốt Đầu này một nhát. Nếu không phải Linh Linh lôi kéo, hân thật sự có thể xuống tay.

Cốt Đầu ngốc bụng bát bị hân đuổi ra thật xa, đuổi đi tới bên cạnh bàn nhỏ. Hân cũng không ăn cơm, liền bụng bát úy khuất nhìn về phía Linh Linh. Linh Linh cùng người nhà đoàn tụ cũng thập phần vui vẻ, nàng tính tình cũng nhược, hơn nữa cùng cha mẹ tách ra lâu như vậy, nàng còn có chút sợ hãi, cũng không dám chọc cha mẹ không vui. Nàng quay đầu nhìn Cốt Đầu cô đơn ngồi ở cái bàn xa thật xa kia, ánh mắt tội nghiệp ủy khuất nhìn làm Linh Linh cũng đau lòng.

Ca ca Bạch Mậu thấy nàng thực sự không nuốt nổi, liền chỉ có thể nháy mắt ra hiệu cho nương. Bạch phu nhân thương nữ nhi, liền giả vờ tự nhiên nhẹ giọng nói: “Cho hấn kéo một cái ghế tới đây ngồi đi, ta thấy cái bàn này cũng không quá nhỏ...”

Nàng còn chưa nói hết câu, mặt Bạch đại nhân vốn cười như nở hoa, đang gấp cho Linh Linh một đĩa rau, nhất thời giận tái mặt, vỗ chiếc đĩa thật mạnh lên bàn.

Linh Linh sợ tới mức run lên, nàng bị kẹp ở giữa có chút khó xử. Nếu là đổi làm cô nương tính cách mạnh mẽ hơn, lúc này nói thêm vài câu nũng nịu, cha mẹ và nàng xa cách nhiều năm, cũng đang là thời điểm yêu thương nàng vào trong tâm khảm, nàng muốn gì sẽ được nấy, chỉ cần nàng cầu xin một chút hoặc nháo tính tình để cha mẹ tha thứ Cốt Đầu, cha mẹ còn có thể đối nghịch với nàng sao?

Đáng buồn thay Linh Linh vốn là một cô gái đơn thuần ngốc nghếch, cũng chỉ có thể sợ hãi nói: “Phụ thân, đừng tức giận.”

Bạch đại nhân nhìn nàng, trong lòng rút cuộc mềm nhũn, liền thỏa hiệp ...

Hấn cũng không nghĩ rằng, hiện hấn từng bước thoái nhượng, về sau sẽ dẫn sói vào nhà. Mà giờ Bạch Mậu còn chưa kịp nói cho cha hấn, Cốt Đầu và Linh Linh trước kia thường xuyên cùng nhau 'Toái thấy'

Bạn đang đọc truyện *Vú Em Là Bạch Cốt Tinh* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.